Adam Boniecki

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom II.

WARSZAWA

Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie.

G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1900.

Дозволено Цензурою.

Варшава, 15 Сентября 1899 года.

HERBARZ POLSKI

Drukiem Warszawskiego Towarzystwa Akcyjnego Artystyczno-Wydawniczego

B.

(Dalszy ciąg).

BONIECCY h. BOŃCZA z Bończy v. Buńczy v. Boniczy, w ziemi czerskiej, gniazda rodowego Bończyców, z której się pisali i z czasem nazwę swą od niej wzięli. Dom licznie rozrodzony, dziedziczący na Bończy, Bończy-Nagórnej, Palczewie, Rudawicy, Młynniku, Pisarskiem, Bońkowej Wsi, założonej przez Bońka z Bończy i Rzyśkowej Wsi, założonej przez Rzyśka z Bończy. Dobra te pozostawały w ich domu po koniec istnienia Rzeczypospolitej, bo dopiero część ich ostatnią sprzedała 1798 r. Faustyna z Bonieckich Ostromęcka Gorajskiemu.

Sławek Bończa obowiązuje się wydać opatowi Koprzywnickiemu wieś Bystrzycę, w powiecie lubelskim 1375 r. (KDM. III). Mikosz z Bończy staje w sądzie w Łęczycy 1396 r. (St. Pr. P. P. VII). Dziedziczą na wyżej wymienionych wsiach w latach 1408 — 1415: Wisław, Adam, Świętosław, Bońko, Mikołaj, Przecław, Jan Kolomanth, Piotr Kaczor, Przybysław i Stanisław *Złoty* (Zs. Warec. 1 B f. 1 i 4; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 6, 14, 17 i 19). W 1415 r. dzielą się Bończą potomkowie czterech braci: Sławek, pleban w Sieciechowie, i Jan, bracia; Bońko, Racibor, Dorota, wdowa po Sandosławie, i Katarzyna, wdowa po Wszeborze; Przybysław, Świętosław i Stanisław; Andrzej z braćmi i wdowa po Augustynie (Zs. Warec. 1 A f. 1 i 2). Oprócz wyżej wymienionych spotykamy jeszcze, piszących się z Bończy: Jana i Stanisława, synów Wyszoty, Prandotę i Wawrzyńca 1415 r.; Jakusza, Bońka i Wita, dziedziców Ryszek 1416 r.; Dobiesława, Mikołaja Rzyśka i braci jego, Krystyna i Pawła 1418 r.; Wojciecha, Gotarda, Pawła i Mikołaja 1419 roku; Chrzczona 1423 roku; Stanisława i Krzesława; Przecława i Jakusza, dziedziców

Herb Bończa.

Sanzina (?) 1425 r. (Zs. Warec. 1 A f. 10, 15, 40 i 73; 1 B f. 17; Ks. Czers. 754, 917 i 1067; M. 3 f. 23 i 66).

Z nich: Swiętosława potomstwo dziedziczyło na Bończy Nagórnej i po dzisiejszy dzień przetrwało; wydawca niniejszego herbarza od niego pochodzi. Bońko (zdrobniałe imię Bończy) dziedziczył na Bońkowej Wsi przez siebie założonej i potomstwo jego, Bońkami się zwące, przybierało czasami nazwisko Bonieckich. Jan Kolomanth pozostawił liczne potomstwo, o którem dokładne przechowały się wiadomości w aktach czerskich i wareckich po wiek bieżący. Krzesława potomkowie dziedziczyli na Kączynie i Słonczynie. Co do reszty wymienionych, to niektórzy z nich mogli dać początek innym domom, inni zmarli bezpotomnie, lub potomstwo ich wygasło zaraz w pierwszem, lub kilku następnych pokoleniach.

A) Linia na Bończy Nagórnej [1].

(Potomstwo Świętosława).

Swiętosław z Bończy, dziedzic Nagórnej Bończy, o którym są wzmianki w aktach wareckich pod 1408 r., żonaty był z Tochną, która w 1427 r. sprzedała część wójtostwa warszawskiego (Zs. Warec. 1 B f. 1 i M. 33 f. 62). Synów jego trzech: Piotr, Stefan i Mikołaj. Piotr, syn Świętosława z Bończy, zeznał w 1450 r., że otrzymał od ojca i braci wynagrodzenie z dóbr ojczystych i macierzystych w Bończy Nagórnej, a Świętosław cały swój majątek oddaje dwom pozostałym synom: Stefanowi i Mikołajowi. Piotr nazywał się już Bonieckim; odstąpił on w 1446 r. braciom swoim folwark Pisarskie. W 1457 r. zasiadał na sądach w Grójcu (M. 4 f. 134; 3 f. 298; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 41; Zs. Grój. 2 f. 270).

Stefan, syn Świętosława z Bończy, żonaty z Katarzyną, córką Jakusza z Sobikowa, która w 1441 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz ojca, pozostawił dwóch synów: Jana i Andrzeja, piszących się od dóbr dziedzicznych z Nagórnej Bończy. W 1485 r. Katarzyna z Połazya wyznaje być dłużną Janowi i Andrzejowi, synom Stefana z Nagórnej Bończy, sto kóp groszy (M. 3 f. 260; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 208 i Zs. Warec. 1 B f. 105). Anna, córka Stefana, wdowa po Bernardzie z Żyrzna 1512 r. (Zs. Warec. 2 f. 229).

Jan, syn Stefana, zabezpieczył 1476 r. posag żonie, Zofii z Mirowskich, córce Zygmunta, podsędka warszawskiego. Dziedziczył on i na Rudawicy i pozostawił syna Stanisława, piszącego się z Rudawicy, żonatego z Zofią Pakoszówną, córką Stanisława z powiatu sandomierskiego, której zabezpieczył posag 1525 r. (Zs. Warec. 1 B f. 276; 1 C f. 160; 5 f. 8 i 3 A f. 502).

Andrzej, żonaty z Małgorzatą Lisowską, córką Jakóba, o czem przekonywa wyrok wydany 1499 r., zasądzający jej część Lisowa po bracie Jakóbie. Żył jeszcze w 1528 r., w którym zasiadał na wiecu sądowym. Synów jego pięciu: Albert,

---

[1]) Obszerna monografia tej linii Bonieckich wyszła w Warszawie 1875 r. pod tytułem „Kronika Rodziny Bonieckich".

Stefan, Jerzy, Jan i Szymon. Nazwani są już Bonieckimi, synami Andrzeja Szczepanowicza z Nagórnej Bończy, w wyroku wydanym w sprawie z Lisowskimi 1529 roku. Siostry ich: Agnieszka, 1535 roku żona Stanisława Byliny z Suchy, cześnika warszawskiego, i Elżbieta (Zs. Gr. Czers. 12 f. 430; Zs. Warec. 4 f. 222, 283 i 474).

Albert był księdzem, wikaryuszem kollegiaty Św. Jana w Warszawie 1546 r. Jerzy, zabiwszy 1529 r. Andrzeja Burskiego, dzierżawcę królewskiego z Rakowic, wszedł do wojska i w utarczce z Tatarami na Podolu wzięty w niewolę, pozostawał w niej lat przeszło dwadzieścia. Wróciwszy z niej, ożenił się 1559 r. z Anną z Borkowa, a po jej śmierci w 1569 r. z Anną z Dembego. Miał potomstwo, ale to przed nim zmarło. Jan, kanonik gnieźnieński i płocki, proboszcz warecki i wrociszewski, posiadał stopień doktora dekretów. Jako wykonawca testamentu brata Wojciecha, fundował i uposażył altaryę ŚS. Wojciecha i Mikołaja w kościele parafialnym w Warce (A. Kons. Warsz.). O Szymonie jedna tylko wzmianka w aktach pod 1534 rokiem (Zs. Warec. 4 f. 510, 281, 184; 9 f. 268; 10 f. 629; 11 f. 126; 8 f. 253 i 254; Zs. Gr. Czers. 1 f. 236; 26 f. 444 i 11 f. 3).

Stefan, z kolei drugi syn Andrzeja, nabył Lisów i wójtostwo w Goszczynie od Lisowskich 1525 r. Z żony Petronelli pozostawił sześciu synów: Walentego, Andrzeja, Stanisława, Alberta, Mikołaja, Jerzego, i córkę Annę, żonę Mikołaja Cedrowskiego 1569 r. (M. 41 f. 38; Zs. Warec. 5 f. 64; Zs. Gr. Czers. 37 f. 603; 36 f. 520 i 38 f. 756).

Walenty darował cały swój majątek bratu Stanisławowi 1581 r. i niknie ślad o nim w aktach czerskich. Andrzej zabity został 1568 r. w domu Bogatków, o czem list Zygmunta Augusta z 1569 roku wspomina. O Wojciechu i śladu w aktach niema. Jerzy zmarł bezpotomnie, o czem wzmianka w darowiźnie zeznanej 1578 r. przez Mikołaja, na rzecz brata Stanisława (Zs. Warec. 12 f. 25; Zs. Gr. Czers. 38 f. 158; Dudki Warsz. 94 f. 726).

Stanisław, trzeci z kolei syn Stefana, za prace łożone około kopalni olkuskich, których był podżupnikiem i pisarzem królewskim, otrzymał od Zygmunta Augusta dwa ogrody w Olkuszu 1569 r., a od króla Stefana wolny wywóz drzewa z lasów stromeckich. W 1569 r. został poborcą ziemi warszawskiej i czerskiej, a w 1586 r. sędzią grodzkim czerskim. W 1587 r. jest sędzią kapturowym województwa mazowieckiego. Umarł 1608 r. (M. 100 f. 39; Zs. Gr. Czers. 48 D f. 318; 38 f. 705; 55 f. 165, 743 i 744; 56 f. 502; Zs. Warec. 19 f. 424). Z Bogumiły Bylinianki, córki Aarona z Suchy, której 1573 r. zabezpieczył posag, pozostawił pięciu synów i cztery córki, mianowicie: Jana, Adama, Stefana, Stanisława, Walentego, Elżbietę za Pawłem Siekluckim 1592 r., Barbarę za Albertem Michałowskim 1602 r., Małgorzatę, 1-o v. Stanisławową Miedzechowską 1618 r., 2-o v. Pawłową Rapacką 1628 r. i Dorotę za Maciejem Rzyśkiem z Bończy 1612 r. (Zs. Warec. 16 f. 413 i 414; 23 f. 121; Perp. Czers. 1 A f. 254; 2 f. 240; 8 f. 131; Gr. Czers. Man. et Inscr. 20 B f. 374).

Z synów sędziego, Jan zginął z ręki Piotra Braneckiego 1599 r., w skutek powstałej kłótni w domu Stanisława Boskiego. W dziesięć lat później nie żyli już Stefan i Walenty (Zs. Czers. Inscrip. 6 f. 453 i DW. 35 f. 508). Stanisław żonaty z Zofią Trzebińską, córką Walentego, której w 1615 r. posag zabezpieczył.

Z niej syn Samuel, żonaty 1642 r. z Zofią Wysokińską (Perp. Czers. 5 f. 67; Zap. Gr. Lubel. 87 f. 567; 91 f. 1133 i 1137).

Adam zaślubił w ziemi przemyskiej Zofię Kamionomojską, córkę Piotra, z którą zeznał zapis dożywocia 1604 r., z niej synowie: Stanisław, Stefan, i córki: Helena, Konstancya i Anna (Zs. Warec. 21 f. 16, 17, 157 i 812). Umarł w 1614 r., a opiekę nad jego dziećmi objął brat Stanisław. Stefan wkrótce zmarł, a Stanisław, syn Adama, ze stryjem swoim Stanisławem sprzedali Nagórną Bończę, Ryszki i Rudawice Marynie Michałowskiej 1628 r. (Gr. Czers. Inscrip. 26 f. 273 i Perp. Czers. 8 f. 88 i 89).

Stanisław, syn Adama, zamieszczony w spisie szlachty ziemi czerskiej z 1631 r. (Manif. Czers. 4 A f. 195), ożenił się z Maryną Kamińską, córką Wacława, wraz z Młodnickimi współwłaścicielką Kruszówka w powiecie garwolińskim 1653 r. (Zs. Garwolińs. 18 f. 493 i 491). Z niej miał dwóch synów: Jana i Walentego. Z nich Jan kwitował Dąbrowskiego 1676 r. z sumy należnej mu z Kruszówka (Gr. Inscrip. ziemi liwskiej f. 434). Obaj rozpoczęli długi proses z Michałowskimi o majątek sprzedany tymże przez ich ojca. W aktach tych wymienieni są synami Stanisława, wnukami Adama, prawnukami Stanisława, sędziego czerskiego (Ind. Rel. gr. warsz. 34 f. 1324 i Wyr. Piotrk. 289 f. 929).

Jan zamieszkał w ziemi liwskiej, Walenty w chełmskiej, a ponieważ obaj pozostawili po sobie potomstwo, przedewszystkiem o Walentym i jego potomstwie mówić będę, a następnie do Jana powrócę.

Walenty, syn Stanisława, zaślubił Maryannę Choińską, córkę Andrzeja, skarbnika chełmskiego. W 1652 r. w Lublinie zapisał jej pewną sumę (Zs. Lub. inscrip. et relat. 67 f. 328 i 329). Maciej, syn jego, skarbnik chełmski, właściciel Andrzejowa i Wytyczna w ziemi chełmskiej, miał dwie żony; pierwszą Annę ze Strzemesznych, córkę Michała, sędziego zs. rożańskiego, i Zofii Zdziarskiej, wraz z którą procesował się ze starostą czerskim 1686 r.; drugą—Annę Rodecką, córkę Jana, z którą zeznał zapis dożywocia w Chełmie 1699 roku (Wyrok Piotrk. 284 f. 1295 i Zap. gr. chełms. 112 f. 228). Z pierwszej żony syn Antoni Ludwik, z drugiej synowie: Józef i Paweł. Ci ostatni procesowali się z bratem przyrodnim 1722 roku. Paweł z Magdaleny Czyżewskiej pozostawił synów: Hilarego i Kazimierza. Kazimierz, żonaty 1767 r. z Katarzyną Czesławską (Zap. Tr. Lub. 92 f. 1030—1422; 126 f. 172; 141 f. 198; Zap. Gr. Chełmskie 166 f. 225).

Antoni Ludwik otrzymał od ojca Andrzejów i Wytyczno w 1718 r., w których na odbywanie tygodniowych targów, wydał mu August II-gi przywilej 1731 roku. W 1755 r. nabył Bronowice pod Lublinem. Podstoli chełmski 1720 r., deputat na trybunał koronny lubelski 1730 r., cześnik chełmski 1735 r., nakoniec z podczaszego podsędek chełmski 1746 r. Umarł 20 Listopada 1774 r., pochowany w Wereszczynie (Zap. Gr. Chełm. 114 f. 397; Sig. 22 f. 82; Zap. Tr. Lubel. 95 f. 279 i 377). Antoni Ludwik, z pierwszej żony 1718 r., Teresy z Kaniewskich, nie miał potomstwa; z drugiej—1742 r., Urszuli Wereszczyńskiej, miał córkę Katarzynę, zamężną 1-o v. za Adamem Suchodolskim, kasztelanem słońskim, 2-o v. za Antonim Kwaśniewskim, generałem majorem wojsk koronnych, żyjącą wdową 1783 r.; z trzeciej — Wiktoryi Stoińskiej, córki Dominika, sędziego ziemskiego lubelskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1753 r., pozostawił synów pięciu i trzy córki, mianowicie: Karola, Kajetana Aleksandra, Wacława, Dominika, Wincentego,

Ludwikę, Annę i Magdalenę, o czem przekonywa akt działowy, sporządzony w Andrzejowie 1790 roku (Zap. Gr. Lubelsk. 153 f. 383; Zap. Gr. Chełms. 133 f. 250 i 275; 192 f. 9; 166 f. 203; 149 f. 72; 192 f. 9; Gr. Chełms. relat. manif. et oblat. 191 f. 298).

Z nich: Kajetan Aleksander, kanonik sandomierski 1789 r. i chełmski 1790 r. Dominik, szambelan Stanisława Augusta i komisarz cywilno - wojskowy powiatu krasnostawskiego 1790 r., sędzia ziemiański chełmski 1792 r., podstoli parczowski 1793 r. Wincenty, podstoli chełmski 1793 r., komisarz cywilno - wojskowy ziemi parczowskiej 1794 r., żonaty z Różą Węglińską. Dominik posiadał Wytyczno, a Wincenty Andrzejów, które sprzedali Kunickiemu 1802 r. za 500,000 flor. Ludwika za Ignacym Szklińskim 1808 r., a Anna za Karolem Węglińskim, kasztelanicem chełmskim 1788 r. (Kancl. 91 f. 169; Gr. Chełms. rel. man et oblat. teka 108 fasc. 90; Zs. Chełms. z 1792 r. i 1802 r.; Zs. Chełms. rel. man. et oblat. 36 f. 592; Ingros. Chełms. z 1800 r. ks. 4 nr. 2672; Zs. Lubels. Ingros. 10 f. 75; Zap. Gr. Chełms. 183 f. 237).

Wacław, generał adjutant buławy polnej W. Ks. Litewskiego 1779 r., podstoli chełmski 1786 r., poseł na sejm 1784 r., sędzia sejmowy 1785 r. Oprócz dóbr Syczyna w ziemi chełmskiej, gdzie zamieszkał, nabył w 1784 r. Kruhel w powiecie włodzimierskim. Żonaty z Salomeą Kochowską, córką Antoniego, sędziego grodzkiego krasnostawskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1789 r., miał z nią syna Ludwika Wincentego Erazma, urodzonego w Syczynie 1797 r. Tenże, żonaty z Nieprzecką, zmarł bezpotomnie w Lublinie (Gr. Chełms. rel. man. et oblat. 184 f. 1047; Zap. Tryb. Lub. 132 f. 276; 145 f. 5 i 102; 141 f. 116; Zap. Gr. Chełms. 183 f. 284. Metryka w Olchowcu 1797 r.).

Jan, starszy syn Stanisława Adamowicza, nabył Dąbrowskie Wyłazy i Iganie w ziemi liwskiej 1674 r., w którym przyznał żonie swej, Maryannie z Dąbrowskich, córce Franciszka, pewną sumę (Ks. gr. inscrip. induk. z. liws. f. 14 i 15 i Ks. depon. akt z 1875 r. w Arch. Głów. w Warszawie). Syn jego Walenty Antoni, łowczy mielnicki, właściciel Krasus-Łęczno-Woli, w powiecie łukowskim, zastawił Dąbrowskie Wyłazy Dąbrowskiemu 1711 r. (Ks. gr. inscrip. induk. z. liwskiej f. 667). Umarł 1722 r. Z Zuzanny Krasuskiej, córki Marcina, z powiatu łukowskiego, 1-o v. Andrzejowej Krasuskiej, a 3-o v. Kazimierzowej Borkowskiej, pozostawił synów: Sebastyana i Antoniego, oraz córki: Agatę i Elżbietę (Ks. 24 rel. ind. gr. nowokorcz. f. 666 i Plik. rel. łukowskich z 1723 r.).

Nikodem Krasuski, cześnik sanocki, stryj żony Walentego, zmarły bezdzietnie, był właścicielem Zbludowic, w województwie sandomierskiem, stąd Walenty często tu przebywał i tu urodził mu się syn Sebastyan, ochrzczony w Busku 20 Stycznia 1712 r., który doszedłszy do lat, zamieszkał toż województwo i podpisał z nim elekcyę Stanisława Augusta.

Sebastyan, biorący pierwszy przydomek *Fredro*, burgrabia liwski, ożenił się 1738 r. z Maryanną Wielowiejską, córką Franciszka, pułkownika regimentu konnego królewskiego i kwatermistrza, i zeznał z nią zapis dożywocia (Ks. 10 zap. ind. gr. nowokorcz. f. 346). Owdowiawszy, zaślubił 1757 r. Maryannę z Chodakowskich, wdowę po Antonim Jędrzejowskim, cześniku liwskim (Ks. 23 zap oryg. gr. chęcińskich f. 410 i Ks. 2 plenip. gr. nowokorcz. f. 2268). Umarł 1777 r. Z pierwszej żony syn Kazimierz i córki: Salomea za Antonim Sterpińskim, Anna za Jó-

zefem Tomaszewskim, Antonina za Stanisławem Straszewiczem i Helena, o czem przekonywa układ z 1759 r. między ojcem a dziećmi zawarty, i plenipotencya wydana Bukarowi 1774 r. (Ks. 23 zap. ind. gr. nowokorcz. f. 458 i Ks. 14 zapis. zs· chęcińskich f. 105).

Kazimierz, urodzony 1739 roku, ochrzczony w Busku 30-go Stycznia tegoż roku, w 1765 r. subdelegat grodzki chęciński, 1775 r. komornik graniczny województwa sandomierskiego, 1791 r. sędzia grodzki nowokorczyński, 1789 r. komisarz cywilno - wojskowy na powiat wiślicki, 1792 r. sędzia ziemiański sandomierski. W 1792 r. nabył Gadawę, a 1797 r. Żydów, w powiecie wiślickim, w 1801 roku Kostki i Bieniątki pod Buskiem leżące, a 1809 r. Strawczynek (Zap. oryg. gr. nowokorcz. 19 f. 7 i 20 f. 40; Zs. Sandom. trans. perpet. 1 f. 470; Hipot. Kostek. i Zs. perpet. chęcińsk. 9 f. 471). Ożenił się 1765 r. z Zofią Chełmską, córką Ignacego, cześnika rożańskiego, i Ludwiki z Gołuchowskich; zeznał z nią zapis dożywocia 1765 r. (Zap. gr. oryg. nowokorcz. 15 f. 315). Brał, tak jak ojciec jego, przydomek *Fredro*; umarł w Żydowie 27 Października 1812 r., a żona jego tamże 14 Stycznia 1807 r. Oboje pochowani w Kijach, w kaplicy Krasuskich. Z Zofii Chełmskiej miał synów: Franciszka-Wincentego-Kajetana, urodzonego 1766 r. (Metryka w Nowem-Mieście Korczynie z tegoż roku), Tomasza urodzonego 1773 r. (Metryka w Radoszycach 3 Września 1775 r.), Grzegorza zmarłego w dzieciństwie i córkę Ewę-Helenę-Annę, urodzoną 1787 r., zaślubioną w 1804 r. Pawłowi Sołtykowi, kasztelanicowi wiślickiemu, zmarłą w Krakowie 1837 r. (Metr. w Pierzchnicy z 1789 r. i akt ślubny w Kijach z 1804 r.).

Franciszek, regent grodzki sandomierski 1787 r., następnie komornik ziemski, wydał 1790 r. „Wierszopismo, czyli Zabawki Różne“ i mowę, którą miał na sejmiku w Opatowie, w przedmiocie bardzo podówczas ważnym, bo dotyczącym ustanowienia następstwa tronu polskiego. W 1791 r. żeni się z Julią Dembińską, starościanką zbigniowiecką, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia (Zap. oryg. gr. nowokorcz. 18 f. 64); wkrótce umiera, nie pozostawiwszy potomstwa, a pozostała po nim wdowa wychodzi 1796 roku za Konstantego Wiktora, pułkownika wojsk cesarsko - austryjackich, a owdowiawszy po nim, za hrabiego Karola Wodzickiego.

Przedstawiony przezemnie rodowód znajduje potwierdzenie w dwóch manifestach, wniesionych przez Franciszka w 1787 r. do grodów: czerskiego i łukowskiego, oraz w rodowodzie Bonieckich, złożonym przez niego w 1786 r. w sądzie ziemskim sandomierskim. W dokumentach tych powołuje się, że tak on, jako też brat jego Tomasz, są synami Kazimierza, wnukami Sebastyana, prawnukami Walentego, praprawnukami Jana, a prapraprawnukami Stanisława (Gr. Czers. rel. man. 70 f. 195; Ks. man. prot. i rel. gr. łukowskich f. 34 i Fasc. 259 akt pogalic. leg. szlach.).

Tomasz, właściciel Gadawy, ożenił się 1799 r. z Marcyanną Karońską, córką Amona, sędziego ziemiańskiego województwa krakowskiego (akt ślubny w Przyłęku pow. włoszcz. z 1799 r.). Umarł w Gadawie 1805 r. (Testament w ks. 6 perpet. zs. chęcińs. f. 264), a żona jego w Strawczynku 1851 r.; pochowana w Piekoszowie. Używał tak on, jak i brat jego przydomku *Fredro*. Synów pozostawił trzech: Antoniego, Ferdynanda, Ludwika, oficera b. wojsk polskich, poległego w 1831 r. na wałach Warszawy, i córkę Jukundę Katarzynę, żonę Wojciecha Pę-

cherzewskiego, generała wojsk cesarsko-rosyjskich, zmarłą w Warszawie 1828 roku. Antoni i Ferdynand legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku.

Antoni-Marcelli-Józef, urodzony w Piekoszowie 17 Stycznia 1802 r., właściciel Gadawy, Brynicy i Micigozda, sędzia pokoju okręgu szydłowieckiego, zaślubił 17 Października 1830 r. w Kielcach Judytę Jabłonowską, córkę Kaspra z Gowarczowa. Umarł w Brynicy 12 Lipca 1851 r.; pochowany w Piekoszowie. Tak on, jako też i jego potomstwo, używają przydomku Fredro. Dzieci jego: a) Kazimierz, urodzony w Brynicy 8 Października 1832 r., ożenił się 1857 r. z Maryanną Pohorecką. Właściciel Korni, umarł we Lwowie. Pozostawił dwóch synów: Antoniego i Stanisława, i dwie córki: Maryę Mochnacką i Zofię; b) Bolesław, zmarły w Warężu 1896 r., pozostawił synów: Aleksandra i Bolesława i córkę Helenę; c) Marcyanna, żona Ferdynanda Grabkowskiego, właściciela Rdzuchowa, Sadów i Brudzowa; d) Maryanna, żona Stanisława Ośniałowskiego z Winiar w sandomierskiem.

Ferdynand-Ignacy-Hipolit, urodzony w Piekoszowie 13 Sierpnia 1803 roku, magister obojga praw i administracyi uniwersytetu warszawskiego, radca Dyrekcyi Głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego i sędzia pokoju okręgu szydłowskiego, właściciel Żydowa, Kostek, Chomentówka i Strawczynka, zaślubił 1-go Grudnia 1832 r. Leontynę ze Żmigroda Stadnicką, córkę Jana, łowczego opoczyńskiego (akt ślubny w Potworowie), zmarłą w Radomiu 30 Października 1848 r., pochowaną w Potworowie. Miał z nią pięciu synów: Michała, Antoniego, Adama, Stanisława i Jana, z których Antoni i Jan zmarli w dzieciństwie. Zawarł Ferdynand 28 Maja 1850 r. nowe związki małżeńskie z Teofilą ze Stadnik hr. Stadnicką, córką Antoniego, wdową po Romualdzie Dembowskim (akt ślubny w Piotrkowicach, pow. stopnicki). Umarł w kilka miesięcy później, bo 20 Stycznia 1851 r. Pochowany w Kijach. Pozostała po nim wdowa zmarła w Kielcach 16 czerwca 1856 roku.

Synowie Ferdynanda i Leontyny ze Stadnickich:

a) Michał-Józef-Antoni, urodzony 18 Stycznia 1839 r. w Żydowie (Metr. w Kijach), doktor filozofii i nauk przyrodzonych, właściciel Żydowa, Chomentówka i Tomczyc, autor „Historyi Książąt Szląskich“ i wydawca „Kodeksu Dyplomatycznego Szląskiego“, zaślubił w Warszawie 10 Stycznia 1867 r. Maryę Jaroszyńską, córkę Edwarda i Eleonory ze Świejkowskich, prawnuczkę Szczęsnego Potockiego (akt ślubny w kościele Ś-to Krzyskim). Umarł w Tomczycach 3 Września 1877 r., pochowany w Michałowicach.

Dzieci jego: 1) Edward-Adam-Teodoryk, urodzony w Warszawie 1 Lipca 1868 r. (Metr. chrztu w Kijach), zaślubił 9 Lipca 1895 r. w Wace, gubernii wileńskiej, Maryę hr. Tyszkiewiczównę, córkę hr. Jana i Izy z hr. Tyszkiewiczów. Z niej synowie: Michał, urodzony 20 Lipca 1896 r. w Wilnie; Edward, urodzony 14 Lipca 1897 r. w Kuźmińcach gubernii Podolskiej; i Jan Kazimierz, urodzony 20 Listopada 1898 r. w Kuźmińcach. 2) Stanisław-Adam-Michał, urodzony w Żydowie 3 Października 1870 r. (Metryka chrztu w Kijach). 3) Marya-Ewa-Pelagia i 4) Joanna Małgorzata, urodzone w Warszawie (Metr. chrztu w Kościele Św. Krzyża).

b) Adam-Józef-Feliks, urodzony w Żydowie 20 Listopada 1842 r. (Metr. chrztu w Kijach), licencyat prawa uniwersytetu paryskiego, vicereferendarz w kancelaryi Rady Stanu Królestwa 1865 r., sędzia pokoju powiatu grójeckiego 1873 r., wydawca „Pocztu Rodów w W. Ks. Litewskiem“ i niniejszego „Herbarza“, właściciel Świdna i Mogielnicy, w powiecie grójeckim, zaślubił 28 Sierpnia 1877 r. w Warszawie Jadwigę hr. Stadnicką, córkę Juliusza i Maryi z Grabowskich (akt ślubny w Michałowicach), z niej syn Michał-Józef-Feliks-Augustyn, urodzony 26 Listopada 1879 r. w Warszawie (Metr. chrztu w kościele Św. Krzyża).

c) Stanisław-Rudolf-Kazimierz, urodzony w Żydowie 17 Kwietnia 1846 r. (Metr. chrztu w Kijach), uczeń paryskiej szkoły centralnej, właściciel Potworowa i Rdzowa, w powiecie radomskim, radca Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

(Patrz Rodowód Bonieckich, linii z Bończy Nagórnej).

B) Linia na Bończy, Michałowie, Mirowicach, Palczewie, Pokrzywnej i Brańczycy.

(*Potomstwo Jana Kolomanda*).

Jan Kolomand miał synów trzech: Piotra, Mścisława i Bartłomeja (M. 3 f. 263 r. 1441 i Zs. Warec. 1 B f. 67 r. 1446).

Mścisława synów trzech: Piotr, Jakób z przydomkiem „*Wangrzyn*“ i Mikołaj, oraz córka Katarzyna, która w 1483 r. będąc żoną Jakóba z Rosochowa, zrzekła się majątku ojczystego na dwóch swoich braci (Zs. Warec. 1 B f. 241 i M. 5 f. 207).

Jakób, żonaty 1-o v. z Katarzyną Boską 1473 r., 2-o v. z Elżbietą, następnie żoną Jana Michałowskiego, miał synów czterech: Stanisława, Jana, Łazarza, Feliksa i córkę Annę, w 1517 r. żonę Dobiesława Drządzgowskiego, z rawskiego. Zrzekła się ona majątku ojczystego w tymże roku na braci (M. 32 f. 212; Zs. Warec. 1 B f. 252; 2 f. 4 i 10; 3 A f. 33). Trzej pierwsi otrzymali od książąt Stanisława i Janusza mazowieckich dwór i place w mieście Warce 1520 r. (M. 41 f. 144). Stanisław, kanonik warszawski i gnieźnieński, w 1515 r. pisarz ziemski czerski, 1538 r. scholastyk i oficyał warszawski, proboszcz stromecki, przasnyski i radwankowski (M. 41 f. 144 i 56 f. 154). Po nim pozostał się dom dotychczas istniejący przy ulicy Kanonii w Warszawie, z herbem Bończą i odpowiednim napisem. Ten Stanisław z bratem Łazarzem fundowali dwie altarye. Jedną w kościele parafialnym w Warce 1518 r., a drugą w kościołku Św. Leonarda w Warce 1558 r. Na każdą z nich zostawili po 100 kóp groszy ubezpieczonych na różnych dobrach (A. kons. warsz.). Jan i Feliks, proboszczowie wrociszewscy, pierwszy 1527 r., drugi 1546 r. (Zs. Warec. 4 f. 72 i 7 f. 557).

Łazarz, syn Jakóba, otrzymał 1535 r. wójtostwo w Długowoli, a 1543 r. w Bętkowie (M. 62 f. 70 i 65 f. 173). Z żony Katarzyny Laskowskiej, córki Stanisława, której 1518 r. zabezpieczył posag (Zs. Warec. 3 A f. 54), pozostawił synów

Rodowód Bonieckich h. Bończa

Linia z Bończy Nagórnej.

Świętosław na Bończy Nagórnej 1408 r. ż. Tochna 1427 r.

Piotr 1444 r. | **Stefan** ż. Katarzyna z Sobikowa 1450 r. | **Mikołaj** 1444 r.

Jan ż. Zofia Mirowska 1476 r. | **Andrzej** ż. Małgorzata Lisowska 1499 r. | **Anna** M. Bernard z Żyrzna

---

Stanisław ż. Zofia Pakoszówna 1525 r. | **Albert** ksiądz 1525—1550 | **Stefan** 1517—1557 ż. Petronella | **Jerzy** 1525 — 1574 ż. a) Anna Borkowska, b) Anna z Dembego | **Jan** kanonik gnieźnieński i płocki 1556 r. | **Szymon** 1525 r. | **córki:** 1. Agnieszka Bylinowa 2. Elżbieta

---

Walenty 1581 r. | **Andrzej** † 1568 r. | **Stanisław** sędzia grodzki czerski 1586 r. ż. Bogumiła z Bylinów | **Albert** | **Mikołaj** 1578 r. | **Jerzy** † p. 1578 r. | **Anna** Cedrowska 1569 r.

Jan † 1599 r. | **Adam** † 1614 r. ż. Zofia Kamionomojska | **Stefan** † przed 1609 r. | **Stanisław** ż. Zofia Trzebińska 1615 r. | **Walenty** 1597 r. | **córki:** 1. Elżbieta Sieklucka 2. Małgorzata 1-o v. Miedzechowska, 2 v. Rapacka 3. Dorota Rzyśkowa 4. Barbara Michałowska

---

Stanisław 1629 r. ż. Maryna Kamińska | **Stefan** † 1618 r. | **córki:** 1. Helena, 2. Konstancya, 3. Anna | **Samuel** ż. Zofia Wysokińska 1642 r.

Jan ż. Maryanna Dąbrowska 1674 r. | **Walenty** ż. Maryanna Cholińska 1652 r.

Walenty Antoni łowczy mielnicki † 1722 r. ż. Zuzanna Krasuska | **Maciej** skarbnik chełmski 1718 r. ż. a) Anna Strzemeszanka, b) Anna Rodecka

---

Sebastyan burgrabia liwski ur. 1712 † 1777 r. ż. a) Maryanna Wielowiejska, b) Maryanna Chodakowska | **Antoni** 1723 r. | **córki:** 1. Agata, 2. Elżbieta | **Antoni Ludwik** podsędek chełmski † 1774 r. ż. a) Teresa Kaniewska, b) Urszula Wereszczyńska, c) Wiktorya Stoińska | **Józef** 1722 r. | **Paweł** 1722 r. ż. Magdalena Czyżewska

---

córki: 1. Salomea Sterpińska, 2. Anna Tomaszewska, 3. Antonina Straszewiczowa, 4. Helena | **Kazimierz** sędzia grodzki nowokorczyński 1791 r. ż. Zofia Chełmska 1765 r. | **Karol** | **Kajetan Aleksander** kanonik chełmski i sandomierski 1792 r. | **Wacław** podstoli chełmski 1786 r. ż. Salomea Kochowska | **Dominik** podstoli parczowski 1793 r. | **Wincenty** podstoli chełmski 1793 r. ż. Róża Węglińska | **córki:** z b: Katarzyna 1-o v. Suchodolska, 2-o v. Kwaśniewska z c: 1. Anna Węglińska, 2. Ludwika Szklińska, 3. Magdalena | **Hilary** 1784 r. | **Kazimierz** ż. Katarzyna Czesławska 1767 r.

Franciszek ur. 1766 r. Reg. gr. sandomierski ż. Julia Dembińska 1791 r. | **Tomasz** ur. 1773 r. ż. Marcyanna Karońska 1799 r. | **Grzegorz** ur. 1782 r. | **Ewa** ur. 1787 r. M. Paweł Sołtyk | **Ludwik** ur. 1797 r. ż. N. Nieprzecka

---

Antoni ur. 1802 r. † 1851 r. sędzia pokoju okręgu szydłowieckiego ż. Judyta Jabłonowska 1830 r. | **Ferdynand** ur. 1803 r. † 1851 r. Radca Dyrek. Gł. Tow. Kred. Ziems. ż. a) Leontyna Stadnicka b) Teofila hr. Stadnicka | **Ludwik** oficer wojsk polskich † 1831 r. | **Jukunda** M. Wojciech Pęcherzewski gen. wojsk ros.

Kazimierz ur. 1832 r. ż. Maryanna Pochorecka | **Bolesław** | **córki:** 1. Marcyanna Grabkowska, 2. Maryanna Ośmiałowska | **Michał** ur. 1839 r. † 1877 r. ż. Marya Jaroszyńska | **Adam** ur. 1842 r. sędzia pokoju okr. grójeckiego Wydawca Herbarza ż. Jadwiga hr. Stadnicka | **Stanisław** ur. 1846 r. Radca komitetu Towarz. Kredyt. Ziems.

---

dzieci: 1. Antoni 2. Marya Mochnacka 3. Stanisław 4. Zofia | **dzieci:** 1. Aleksander 2. Bolesław 3. Helena | **Edward** ur. 1868 r. ż. Marya hr. Tyszkiewiczówna | **Stanisław** ur. 1870 r. | **córki:** 1. Marya 2. Joanna | **Michał** ur. 1878 r.

Michał ur. 1896 r. | **Edward** ur. 1897 r. | **Jan Kazimierz** ur. 1898 r.

pięciu: Stanisława, Walentego, Marcina, Jana i Piotra; czterej pierwsi posiadają po ojcu wójtostwo w Bentkowie, a 1566 roku zamieniają pewne grunta z Bartłomiejem Bonieckim (Zs. Gr. Czers. 25 C f. 397 i Zs. Warec. 9 f. 935). Córki tegoż Łazarza: Katarzyna, wdowa po Piotrze Palczewskim 1544 r., Elżbieta, wdowa po Stanisławie Wolskim z Woli Łychowskiej 1560 roku, a Dorota za Hieronimem Braneckim 1568 roku (Gr. Czers. 3 f. 189; Zs. Warec. 9 f. 492 i 10 f. 266).

Walenty, syn Łazarza z Anny Przedworskiej, córki Jana, pozostawił syna Jana, zmarłego bezdzietnie przed 1634 r. (Zs. Warec. 15 f. 678 i 25 f. 91).

Stanisław, syn Łazarza, żonaty 1-o v. z Barbarą Branecką, córką Jana, 1561 r., 2-o v. z Jadwigą Rykalską, córką Walentego, 1578 r.; z pierwszej żony pozostawił córki: Annę, żonę Adama Ogrodzińskiego, i Urszulę, i syna Łazarza (Zs. Warec. 9 f. 785; 13 C f. 69; 15 f. 129 i 579; 16 f. 483 i Zs. Gr. Czers. 43 f. 744). Łazarz, syn Stanisława, z Jadwigi Pikarskiej, której w 1597 r. sumę zapisał, miał syna Stanisława. Ten sprzedał Michałów Dolny 1635 r. Boskiemu i z Zofii Trzcińskiej, której w 1630 r. posag zabezpieczył, pozostawił synów: Walentego i Andrzeja. Andrzej, urodzony 1639 r. w Bończy (Metr. we Wrociszowie), sprzedał swoją schedę Konstancyi z Okęckich, żonie brata Walentego 1655 roku. Walenty z wymienionej żony, córki Remigiana, pozostawił synów: Andrzeja, Pawła urodzonego w Bończy 1666 r. i córkę Maryannę, w których imieniu układa się ze Zbroskim 1679 r. Walenty podpisał z ziemią czerską elekcyę króla Michała. Andrzej nabył część Sadkowa 1683 r. (Perp. Czers. 1B f. 104; 9 f. 280; 14 A f. 59; DW. 53 f. 607; 54 f. 282 i Akta 4-ch powiatów 14 A f. 104).

Marcin, syn Łazarza, zabezpieczył posag żonie swej, Annie Biejkowskiej, córce Stanisława, 1570 r.; z niej córki: Barbara i Anna, 1603 r. żona Pawła Bonieckiego, i synowie: Krzysztof i Jan Protazy. Pierwszy odstąpił drugiemu schedę swoją na Bończy i Michałowie 1602 r. (Zs. Warec. 10 f. 547; 13 f. 340; Perp. Czers. 2 f. 356 i 243). Krzysztof, ksiądz, proboszcz w Promny i Wrociszowie 1615 roku. Jan Protazy, 1600 r. żonaty 1-o v. z Katarzyną Kożuchowską, 2-o v. 1616 r. z Zofią Boską, nie żył już w 1618 r. Córki jego: Katarzyna, 1623 r. za Janem Wylezińskim, a Anna za Krzysztofem Widowskim 1618 r. Synowie: Marcin, Kasper i Melchior, bliźniaki, urodzeni 1599 r. (Metr. we Wrociszowie) i Baltazar, urodzeni z Kożuchowskiej, procesują się z Michałowskim 1619 r. (Akta 4 powiatów 4 f. 70; 5 f. 20; Perp. Czers. 2 f. 42; 5 f. 482; 6 f. 612; Zs. Warec. 21 f. 283 i 22 f. 359). Trzej ostatni zmarli bezdzietnie, a Marcin, nabywca Michałowa Dolnego i Rudawicy w 1630 r., dwa razy ponawiał związki małżeńskie: a) z Anną Duninówną Szpotówną 1618 r., z której córka Zofia, i b) z Zofią Uwielińską 1632 r.; z niej córka Agnieszka, żona 1-o v. Pawła Zamoyskiego 1652 r., a 2-o v. Wojciecha Kociszewskiego 1671 r. i synowie: Wojciech, Jan, Melchior, Walenty i Kazimierz (Perp. Czers. 8 f. 343 i 345; 5 f. 421; 8 f. 587; 11 f. 551; 12 f. 340 i 444; 13 f. 333; Zs. Warec. 27 f. 10).

Wojciech, syn Marcina Protaziewicza, z Anny Dębińskiej pozostawił córkę Annę, 1670 roku żonę Kazimierza Rędziny (Perp. Czers. 11 f. 373 i 13 f. 284). Jan, syn Marcina Protaziewicza, dopełnił działu z bratem Melchiorem 1671 roku. Z ziemią czerską podpisał elekcyę króla Michała. Z Maryanny Braneckiej, 2-o voto Stefanowej Rudzkiej, miał córki: Helenę za Mikołajem

Rożeckim, Katarzynę za Franciszkiem Korzeńskim 1677 r., Zofię, i syna Remigiana, urodzonego w Michałowie 1654 r. (Perp. Czers. 11 f. 619; 16 A f. 308; 13 f. 532 i 665; Gr. Czers. 13 f. 345; Zs. Warec. 31 f. 80; Metr. we Wrociszowie). Remigian, żonaty 1-o v. z Jadwigą Błędowską 1680 r., 2-o v. z Anną Wolską 1723 r., pozostawił z drugiej żony córkę Marcyannę, żonę Józefa Malanowskiego 1745 roku (Perp. Czers. 13 f. 672 i 682; 19 f. 318; 27 f. 240; 30 f. 32).

Melchior, syn Marcina Protaziewicza, urodzony w Michałowie 1634 r., zeznał z żoną Konstancyą Magnuszewską zapis dożywocia 1663 r. Z niej córka Maryanna, 1-o v. za Adamem Bońko, 2-o v. za Andrzejem Sokołowskim 1699 roku, i synowie: Krzysztof, Józef, Wojciech Antoni i Franciszek. Z nich: Józef, urodzony w Michałowie 1667 r. i Franciszek urodzony 1675 r., zmarli bezpotomnie, Wojciech Antoni urodzony 1669 r., proboszcz w Promny 1695 r., a Krzysztof, urodzony w Michałowie 1665 r., podwojewodzy wiski 1715 r., z Ewy Michałowskiej, córki Wojciecha, miał synów: Mikołaja, Kazimierza Walentego, urodzonego w Michałowie 1696 r., Stanisława urodzonego w Michałowie 1697 r., Józefa Antoniego urodzonego w Michałowie 1700 r. i Andrzeja urodzonego w Michałowie 1705 r. Z nich Stanisław, żonaty z Maryanną Bielawską, 2-o v. Michałową Ostromęcką, pozostawił córkę Franciszkę, żonę Karola Ostromęckiego, ostatnią dziedziczkę na Bończy (Perp. Czers. 12 f. 367; 18 f. 296; 16 B f. 1704; 17 f. 246; 14 C f. 353; 15 f. 29; 23 B f. 287; 27 f. 139; 30 f. 137; 35 f. 396; Metr. we Wrociszowie).

Walenty, syn Marcina Protaziewicza, urodzony w Michałowie 1638 r., nabył Mirowice, Wolę Mirowską i Borowe 1696 r. Z Zofii Rogowskiej miał synów: Stanisława, Antoniego, Felicyana, Józefa, i córki: Annę i Maryannę, którzy powyższe dobra zastawili 1714 r. Stanisława córka Antonina 1758 r. Antoni z Anny Zabłockiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1733 r., miał syna Samuela i córkę Małgorzatę, żonę Andrzeja Dobrakowskiego, skarbnika bracławskiego 1774 roku. Samuel, żonaty z Katarzyną Siemieńską, córką Józefa (Metr. we Wrociszowie; Perp. Czers. 14 C f. 409; 18 f. 169; 21 f. 229; 31 f. 15; 34 f. 526; DW. 82 f. 101 i 85 f. 173; Ind. rel. gr. warsz. 81 f. 4).

Kazimierz, syn Marcina Protaziewicza, urodz. w Michałowie 1639 r. (Metr. we Wrociszowie).

Jan, syn Łazarza z Bończy, zeznał zapis dożywocia z żoną Małgorzatą Boniecką 1564 r.; z niej synowie: Jan, Wojciech i Stanisław. Z nich Jan, dziedziczący na Rudawicy, z Barbary Falęckiej miał synów: Marcyana, żonatego 1617 r. z Anną Mrokowską i Walentego. Krzysztof, syn Marcyana, żonaty 1653 r. z Maryanną Machnacką (Akta 4 powiatów 4 f. 160 i 162; 11 f. 126). Wojciech, syn Jana, żonaty był z Anną Rowską, a Stanisław, brat jego, z Katarzyną Błędowską (Zs. Gr. Czers. 31 f. 235; 55 f. 223; Zs. Warec. 26 f. 311; Perp. Czers. 7 f. 388 i 6 f. 368).

Piotr, syn Łazarza z Bończy, zapisał 1564 r. żonie swej, Agnieszce Zawiszance, córce Mateusza z Drwalewic, 200 kóp groszy posagu. Z niej: Jakób, Walenty, Paweł, Wawrzyniec, Dorota, Agnieszka 1594 r. żona Mikołaja Boskiego, Zofia, Katarzyna i Anna. Jakób z Agnieszki Olszamowskiej pozostawił synów: Jana i Franciszka, żyjących 1634 r. Jan, syn Walentego, zmarł bezpotomnie przed 1634 r. Paweł z Katarzyny Potrykowskiej miał córki: Agnieszkę za Walentym Mlekickim 1634 r., Marynę za Janem Mlekickim 1639 r. i synów: Krzysztofa, Aarona

i Stanisława. Z nich: Krzysztof odstąpił cały swój majątek Marcinowi Bonieckiemu 1630 r., a w 1632 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Suchodolską, córką Wawrzyńca, dziedziczką Suchodołów i Nosów. Synowie jego: Krzysztof i Stanisław procesują się 1680 r. z Rosochowskimi. Krzysztof właściciel Sykut i Sadkowa, żonaty 1-o v. z Krystyną Szczakowską, 2-o v. z Konstancyą Wolską, z pierwszej żony pozostawił syna Wojciecha, właściciela Machnatki 1714 r. Tegoż z Anny Korabiewskiej synowie: Aleksander i Józef 1747 r. Byli oni właścicielami Machnatki, Górżna i Żerówka (Zs. Gr. Czers. 32 f. 96; Perp. Czers. 1 B f. 92 i 178; 4 f. 36; 1 C f. 105; 14 C f. 230; 15 f. 144, 158, 162; 18 f. 84 i 170; 23 A f. 231; 27 f. 195; 28 f. 37 i 329; 34 f. 82; 35 f. 4; Zs. Warec. 15 f. 618; 29 f. 91; Akta 4 powiatów 1 f. 58; 9 f. 34; 15 f. 12; DW. 48 f. 108, 838 i 839; Wyr. Piotrk. 266 f. 1391; Zap. Piotrk. 39 f. 2413; Oblig. Warsz. 47 f. 722).

Aleksander, żonaty z Elżbietą z Kowalewskich, ustąpił Żerówek 1775 r. Piotrowskiemu. Syn jego Adam, urodzony 1770 r., żonaty 1-o v. z Rozalią Heinrich, 2-o v. z Rozalią z Lobertów, pozostawił synów: Jana, urodzonego 1806 r., naczelnika b. Dyrekcyi Ubezpieczeń w Warszawie, i Franciszka, urodzonego 1803 r., sędziego apelacyjnego Królestwa Polskiego. Obaj udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. (A. b. Her.).

Piotr z Bończy, z przydomkiem *Warchoł*, syn Mścisława, wnuk Jana Kolomanda, wziął w zastaw Rzyśkową Wieś od Palczewskich 1474 r. Z Jadwigi Parysówny z Sieczczy, córki Piotra, miał czworo dzieci: Jana, Marcina, Barbarę, żonę Marcina Turowskiego 1515 r., i Małgorzatę, żonę Mikolaja Mirowskiego, podczaszego warszawskiego 1517 r. (M. 18 f. 80, 148, 154; 338 f. 90; Zs. Warec. 1 C f. 292, 412, 427; 3 A f. 25; 3 B f. 11; Zs. Gr. Czers. 4 f. 367, 369).

Jan, syn Piotra, zabezpieczył posag żonie, Konstancyi Rzyśkównie, córce Jerzego, 1521. Z niej synowie: Piotr i Stanisław, i córki: Anna, 1-o v. Łukaszowa Lichańska 1538 r., 2-o v. Jerzowa Boska 1568 r., Katarzyna Stanisławowa Zamoyska 1551 r., Małgorzata, 1-o v. Andrzejowa Chinowska 1560 r., 2-o v. Andrzejowa Dąbrowska 1566 r., Elżbieta, żona Mikołaja z Sykut 1556 r., Barbara, żona Wawrzyńca Okręglickiego 1571 r., Dorota za Janem Ossowskim 1567 r. i Urszula za Mikołajem Okręglickim 1560 r. Piotr, żonaty z Barbarą Rembiertowską 1553 r. Stanisław zmarł wkrótce po zabezpieczeniu posagu żonie, Annie Rembiertowskiej w 1563 r.; z niej miał córkę Zofię, nad którą opiekę sprawował do 1567 r. brat jego Piotr, a następnie wskutek reskryptu Zygmunta Augusta z 1569 r. Gabryel Boniecki. Zofia, w 1583 r. żona Jana Staniszewskiego (Zs. Warec. 3 A f. 160; 5 f. 822; 9 f. 174 i 341; 10 f. 14, 73, 298, 474, 684 i 760; 9 f. 1002; 12 f. 372; Zs. Gr. Czers. 27 f. 29; 20 f. 387; Gr. Czers. 7 f. 179).

Marcin, syn Piotra, na Palczewie i Rzyśkowej Wsi, podstarości czerski 1533 r., a warecki 1547 r., administrator starostwa czerskiego 1545 r., za konsensem królewskim z 1536 r. wykupił wójtostwo w Piasecznie, którego dożywocie król przyznał jemu i jego potomstwu w 1539 r. Gabryel, syn jego, urodzony z Anny Chmielewskiej, na Palczewie, Rzyśkowej Wsi, Krempic i Czarnolasie, posiadacz wójtostwa w Piasecznie, dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Justyna Palczewska, której zabezpieczył posagu 1000 flor. w 1564 r. i która otrzymała jus communicativum na wójtostwo w Piasecznie 1566 r., drugą była Katarzyna Warpęsówna; zabezpieczył jej posagu 1000 flor. w 1577 r. Syno-

wie jego: Maciej i Wojciech urodzeni z Palczewskiej, Marcin i Stanisław urodzeni z Warpęsówny i córki: Dorota Pawłowa Rzyśkowa 1603 r., Zofia Piotrowa Boniecka 1605 r., Anna Bartłomiejowa Promińska 1603 r., Katarzyna Hieronimowa Zaleska 1603 r., Agnieszka Kasprowa Turowska 1618 r., Elżbieta Andrzejowa Ogrodzieńska 1619 r. i Jadwiga Janowa Komońska 1622 r. (Paw.; Zs. Warec. 7 f. 670; 9 f. 830 i 1006; 3 B f. 331; 18 f. 4, 35 i 880; 22 f. 24, 28 i 452; 15 f. 235 i 248; Zs. Gr. Czers. 30 f. 335; 43 f. 578; 12 f. 4; Zs. Czers. 11 f. 672; Perp. Czers. 6 f. 445; M. 51 f. 226; 58 f. 46; 100 f. 191).

Maciej, syn Gabryela, właściciel Palczewa i dożywotnik wójtostwa w Piasecznie, nabył Piskorkę 1612 r., którą wraz z Uwielinami sprzedał 1623 r. Z Zofii Trzebińskiej, córki Macieja, skarbnika czerskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1604 r., pozostawił córkę Katarzynę, żonę Mikołaja Chroślickiego, i synów: Gabryela i Marcina, którzy w 1637 r. dopełnili działu dóbr: Bończa, Palczewa, Rzyśkowej Wsi, Pokrzywny i Brańczycy. Marcin zeznał z żoną Dorotą Lesiewską zapis dożywocia 1637 r. Gabryel, ostatni posiadacz z tej linii wójtostwa w Piasecznie, właściciel Palczewa, Rzyśkowej Wsi i Bończy, a po bracie Pokrzywny i Brańczycy, które sprzedał 1645 r., żonaty z Maryanną Szumowską, miał z niej córkę Teresę 1658 r., żonę Stanisława Jagoszewskiego (Perp. Czers. 4 f. 172; 6 f. 375; 2 f. 450; 9 f. 375; 10 f. 326 i 342; Zs. Warec. 26 f. 112; 23 f. 363; 27 f. 697; 28 f. 360; Akta 4 pow. 4 f. 211; 10 r. 1637; M. 169 f. 510).

Marcin i Stanisław, synowie Gabryela, otrzymali od swej matki: Warpęsy, Gniewiewice i Polikno 1602 r. Marcina potomstwo nieznane, a Stanisław z Anny Kuroszówny, z którą zeznał zapis dożywocia 1626 r., pozostawił syna Jakóba, zmarłego bezdzietnie i córki: Zofię za Samsonem Słanką, Maryannę za Pawłem Rudzkim i Annę za Adamem Zawiszą; procesują się one 1635 r. o Warpęsy i Gniewiewice z Gabryelem (Perp. Czers. 2 f. 222; 7 f. 304; Zs. Warec. 30 f. 103).

C) Potomstwo Andrzeja z Bończy.

Żyjący w XV-m wieku Andrzej z Bończy miał pięciu synów: Jakóba, Piotra, Jana, Mikołaja i Stefana, oraz córki: Jadwigę i Annę, żonę Jana z Michałowa 1474 r. (Zs. Warec. 1 B f. 202, 252, 257 i 282; 1 C f. 37, 40 i 124.

Piotr, żyjący 1470 r., miał synów: Jana, Bernarda i córki: Dorotę, Annę, Zofię i Barbarę. Bernard, żonaty 1-o v. z Anną Dąbrowską 1497 r., 2-o v. z Zofią Boniecką, miał syna Jana i córki: Barbarę za Jerzym Biejkowskim, i Annę (Zs. Warec. 1 C f. 78, 101, 104 i 108; 3 B f. 144; 8 f. 449, 495 i 514).

Jan Andrzejkowicz, zwany *Mistrz*, piszący się z Górnej Bończy i Rudawicy, żonaty z Jadwigą 1484 r., z synami: Stanisławem, Benedyktem i Hieronimem zapisał posag córce Katarzynie, żonie Andrzeja z Michałowa 1523 r. Miał on jeszcze syna Bernarda i córki: Barbarę, żonę Bartłomieja z Suchy 1505 r., i Urszulę za Filipem Słanką 1524 r. (Zs. Warec. 3 A f. 107, 306, 435; 4 f. 436; 4 f. 465; Zs. Gr. Czers. 7 f. 108 i 25 A f. 125). Stanisław zeznał zapis żonie Zofii 1535 r.; z niej syn Jan i córki: Barbara i Elżbieta (Zs. Warec. 5 f. 481 i 6 f. 133). Benedykt z Katarzyny Mirowskiej, córki Wawrzyńca, której zabezpieczył posag 1535 roku,

miał synów: Wawrzyńca, Bartłomieja i córki: Barbarę, żonę Stanisława Turowskiego 1558 r. i Annę za Janem Skorupką Suskim 1565 r. (Zs. Warec. 4 f. 28; 5 f. 566; 3 B f. 142; 9 f. 822; 10 f. 267 i Zs. Gr. Czers. 10 B f. 595, 22 f. 45 i 46; 25 B r. 1544). Bartłomiej z Agnieszki Michałowskiej, córki Pawła, której zabezpieczył posag 1553 r., miał synów: Jana, Walentego, Stanisława, Pawła, i córki: Zofię, Małgorzatę i Dorotę, z których 1593 r. nie żyli już Jan i Stanisław. Walenty, żonaty z Katarzyną Zaborowską miał synów: Marcina i Andrzeja, na rzecz których ciotka ich Małgorzata, wdowa po Stanisławie Żabickim, zrzekła się majątku ojczystego 1604 r. Miał on jeszcze i syna Jakóba, urodzonego w Rudawicy 1597 r., żonatego z Zofią Opacką 1638 r. Marcin zabezpieczył posag żonie, Zofii ze Skolimowskich 1623 r. (Zs. Warec. 8 f. 378; 14 f. 752; Zs. Gr. Czer. 22 f. 44—53; Perp. Czers. 1 B f. 40; 6 f. 724; Akta 4 pow. 1 f. 173; DW. 49 f. 840).

Hieronim, syn Jana Andrzejkowicza, żonaty 1-o v. z Małgorzatą z Chrościechowa 1526 r., 2-o v. z Anną Sieklucką 1534 r., pisał się z Chrościechowa. Dzieci jego: Piotr, Stanisław, Jan, Paweł, Janusz, Jadwiga i Małgorzata, zwały się już Chrościechowskimi (Zs. Warec. 4 f. 26 i 145; 10 f. 852; 8 f. 362; Zs. Gr. Czers. 10 A f. 291; 11 f. 317 i 318; 33 f. 505; 53 f. 320).

D) Potomstwo Krzesława z Bończy.

Na Kącinie i Słonczynie.

Krzesław z Bończy z nieznanej pierwszej żony pozostawił syna Piotra, którego kwitowała 1470 r. macocha, Jachna ze Zbroszy, i córkę Barbarę, żonę Stanisława z Niedabyla 1481 r. Dwaj drudzy jego synowie urodzeni z Jachny: Jakób i Jan, z których pierwszy żonaty z Katarzyną 1511 r. Potomkowie Krzesława zwali się Krzesławowiczami, lub dodawali do swego imienia imię Krzesław (Zs. Warec. 1 B f. 206; 1 C f. 1; 2 f. 118; 3 A f. 416).

Piotr, żyjący jeszcze w 1506 r., z nieznanej małżonki pozostawił czterech synów: Jana, Michała, Jakóba i Wojciecha, którzy zawarli między sobą układ w 1520 r. (Zs. Warec. 3 A 107 i 2 f. 192).

Jana Krzesława syn Jakób w 1559 r.; Michała Krzesława córka Barbara, żona Bartłomieja z Przytyka, i syn Jan, który w 1577 r. odstąpił dziedzictwo swoje synowi Stanisławowi. Po Jakóbie pozostało dwóch synów: Jan Krzesław i Mikołaj, którzy ze stryjem Janem i bratem stryjecznym Janem zamienili pewne grunta w Bończy (Zs. Warec. 4 f. 267; 26 f. 377; 6 f. 66; Zs. Gr. Czers. 45 f. 309).

Mikołaj Krzesław, syn Jakóba, podstarości grójecki 1552 r., z żony Anny Sankowskiej, której posag zabezpieczył w 1544 r., pozostawił córki: Agnieszkę, żonę Mikołaja Boskiego 1572 roku, i Katarzynę, żonę Gabryela Dąbrowskiego z Dąbrówki 1573 roku (Zs. Gr. Czers. 11 f. 311; 17 f. 305; 13 f. 503; 40 f. 720; 41 f. 668).

Jan Krzesław, syn Jakóba, nabywca Kącina, z żony Zofii pozostawił siedmiu synów: Marcina, Wojciecha, Stanisława, Andrzeja, Mikołaja, Jana i Grzego-

rza. Pięciu pierwszych wyznacza posagu po 100 grzywien siostrom swoim: Katarzynie, Elżbiecie i Zofii w 1558 roku. Dwaj ostatni, znacznie młodsi od starszych braci, zwykle razem w aktach występują i być bardzo może, że z drugiej żony nieznanej zrodzeni. Katarzyna za Gotardem Borkowskim 1559 r., Elżbieta za Serafinem Michałowskim 1566 r., Zofia, 1-o v. za Adamem Kędzierżawskim z Czarnej Woli 1568 r., 2-o v. za Janem Zastruskim 1581 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 470; 11 f. 314; 22 f. 53; 23 f. 445 i 215; 36 f. 360; Zs. Warec. 6 f. 188; 3 B f. 332; 12 f. 69).

Marcin, syn Jana Krzesława z Kącina, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Uwielińskiej, córce Melchiora, 1576 r.; z niej córki: Anna za Maciejem Swiętochowskim 1592 r., Zofia za Mikołajem Staniszewskim 1597 r. i Elżbieta za Walentym Łopińskim z rawskiego 1613 r. (Zs. Gr. Czers. 44 f. 299; 53 f. 990; Perp. Czers. 1 A f. 291; 1 B f. 490; Akta 4 pow. 3 f. 74).

Stanisław, syn Jana Krzesława z Kącina, żonaty z księżniczką Maryną Połubińską, córką księcia Iwana i księżniczki Sanguszkówny, wdową po Benedykcie Protaszewiczu, wojskim grodzieńskim, z nią bezpotomny, bo brat jego Marcin upoważnił 1583 r. brata Andrzeja, podstarościego derpskiego, do odebrania od wdowy po nim i synów jej, spadku ruchomego i nieruchomego, jaki po nim pozostał (Zs. Gr. Cz[illegible]. 51 f. 564; 14 f. 73 i 74; 34 f. 101).

Mikołaj, syn Jana Krzesława z Kącina, żonaty z Zofią Kącką, córką Jakóba, miał z niej córkę Annę i synów: Jana, Piotra i Macieja, którym matka ustąpiła część swoją na Kącinie 1585 r. Po Piotrze z Katarzyny Wągrodzkiej pozostał syn Stanisław, dziedzic na Wągrodnie i Łosiu, którego matka kwitowała z odbioru posagu 1588 r. Maciej dopełnił podziału Kącina z bratankiem Stanisławem 1600 r., lecz zaraz w roku następnym odkupił część jego. W 1590 r. zabezpieczył posag żonie, Zofii z Chinowskich, córce Pawła. Z niej córki: Jadwiga za Symforyanem Wilkowskim 1612 r., Anna za Janem Ogrodzińskim 1624 r., Urszula za Janem Mirowskim 1625 r. i synowie: Paweł, Stanisław i Jan, których imieniem matka ich przyznała sumę Ogrodzińskiemu 1613 r. Paweł z Praksedy Karskiej nic pozostawił potomstwa, a umierając 1631 r., zapisał Kącin wojewodzie Denhoffowi, a część Słonczyna siostrzeńcowi Ogrodzińskiemu (Zs. Gr. Czers. 41 f. 740; 53 f. 1099; 56 f. 991; Perp. Czers. 6 f. 138; 1 B f. 49; 2 f. 51, 66 i 76; 1 A f. 95; 4 f. 174; 7 f. 288; Akta 4 pow. 7 f. 90 i 139; 3 f. 117; M. 179 f. 205).

Jan, syn Jana Krzesława z Kącina, i brat jego Grzegorz kwitują z sukcesyi po bracie Stanisławie 1590 r. Jan, żonaty z Barbarą Słonczyńską 1588 roku; z niej synowie: Marcyan, Piotr, Walenty, i córki: Zofia, Anna i Katarzyna 1618 r. (Zs. Gr. Czers. 58 f. 189; 59 f. 793; 56 f. 1222; Zs. Warec. 22 f. 269; 21 f. 572 — 803). Grzegorz, syn Jana Krzesława z Kącina, żonaty 1590 r. z Anną Żerowską, miał synów: Wojciecha, Sebastyana, Jana i córkę Zofię, 1-o v. za Franciszkiem Regulskim 1609 r., 2-o v. za Stanisławem Chrzanowskim 1629 r. Sebastyan, żonaty z Felicyą Radzikowską, córką Mikołaja, sprzedał Radzików 1607 r., a Parule 1627 r., nabył zaś Krakowiany i Pławy 1625 r. Drugą jego żoną była Katarzyna Kaliszówna 1645 r. Syn jego Jakób, urodzony z pierwszej żony, zapisał sumę córce swej Annie 1654 r. Jan, brat Sebastyana, sprzedał Żerówek 1609 r. Żonaty z Anną Pruszkowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1608 roku, pozostawił syna Adama, właściciela Pruszkowa 1646 r. (Zs. Gr. Czers. 59 f. 793; Akta 4 pow. 7

f. 13—32; Konw. Warsz. 21 f. 758; 31 f. 980; Perp. Czers. 3 f. 169 i 170; DW. 47 f. 2637; 35 f. 319; 34 f. 1325 i 1328; 47 f. 1903; 48 f. 69; 50 f. 867; 36 f. 501; 50 f. 1117).

Niewiadomo do której linii Bonieckich należą: Maciej, Stanisław i Piotr z Nagórnej Bończy, którym Bolesław, książę mazowiecki, nadał prawo niemieckie dla Bończy w 1444 r. (M. 3 f. 313). Michał z Bończy, proboszcz przasnyski i kapelan ks. Jana mazowieckiego 1476 r., następnie kanonik pułtuski (M. 6 f. 83 i Zs. Gr. Czers. 25 A f. 127). Tomasz, pisarz grodzki radomski 1580 r., stronnik domu Zborowskich, znakomity prawnik i mówca, bronił Krzysztofa Zborowskiego na sejmie warszawskim 1585 roku. Na sejmie tym zapadł wyrok odsądzający od czci i poczciwości nietylko Krzysztofa, ale i jego stronników. Miller w pamiętnikach swoich pisze, że w czasie sejmu kilku szlachcie głowy usieczono, a Boniecki ze swojem gardłem uciec zdołał.

Krzysztof, rotmistrz królewski, otrzymał od króla Władysława IV-go prawem lennem dobra Dubowice, w stanie Nowogródka Siewierskiego i dwadzieścia włók w Mohilewszczyznie 1635 r. (M. 182 f. 136 i M. L.). Służąc w chorągwi Piaseczyńskiego, kasztelana kamienieckiego, towarzyszył mu w poselstwie do Cara 1635 roku, któremu ofiarował konia tureckiego z rzędem złocistym (Arch. Zbor. Dok. IV.).

Na Wołyniu spotykamy w XVII-m wieku Waleryana i Wojciecha, synów Jakóba, urodzonych z Zofii Palczewskiej. Ów Jakób żonaty był 1-o v. z Zofią Boską i był synem Mikołaja, a wnukiem Jana Chromały Bonieckiego (Woł. V B f. 121; Perp. Czers. 6 f. 420 i 547; Zs. Warec. 12 f. 161; 15 f. 28; 6 f. 169). Również na Wołyniu spotykamy 1661 r. Walentego, stryja i opiekuna Szymona, Maryanny, Jadwigi i Doroty, dzieci niegdy Samuela. Stanisław, stryjeczny brat Walentego i Samuela, żonaty był z Fedorą Bakowiecką (Woł. VII C f. 10). Szymon żonaty 1701 r. z Franciszką z Wolskich.

Na Litwie Kazimierz, rotmistrz kowieński 1786 r. (Kal. pol.).

BONIEWSCY h. OGOŃCZYK z Boniewa, w woj. brzeskiem, jeden dom z Siewierskimi. Stanisław z Boniewa, kasztelan kowalski 1433r. Mikołaj z Boniewa v. z Siewierska, łowczy brzeski 1433 r.; córka jego Katarzyna za Andrzejem z Lubrańca 1444 r. Stanisław z Boniewa, stolnik kujawski przed 1461 r.

Już w XV-m w. Komorowscy dziedziczyli na Boniewie i z tej wsi się pisali. Zofia Boniewska, żona Jakóba Domaniewskiego, zapisała część swoją na Boniewie Komorowskiemu 1556 r. (Gr. Przed. 10).

Herb Ogończyk.

BONISŁAWSCY h. OGOŃCZYK. Jan Bonisławski, oboźny inflancki 1744 r. Maciej podpisał z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta. Augustyn i Jan, synowie Aleksandra z Elżbiety Pańskiej, i Mikołaj, syn Stanisława, a wnuk tegoż Aleksandra, prawnuk Ignacego, miecznika inflanckiego 1786 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach: 1841, 1845 i 1851.

BONIUSZKO v. BONISZKO Piotr i Paweł, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

BONNEAU Jan Aleksander, sekretarz prymasa, otrzymał szlachectwo w 1768 roku (V. L.). Aleksander, żonaty z Barbarą z Dulfusów 1797 roku (DW. 112 f. 118).

Herb Bontanich.

BONTANIOWIE (BONTANI) h. WŁASNEGO. W polu błękitnem ręka w białym rękawie, w lewo strzałę ostrzem ku górze trzymająca; nad nią krzyż kawalerski, pod nią księżyc złoty rogami w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich (Ostr. 217).

Michał i Kazimierz, bracia, otrzymali szlachectwo w 1785 r. Michał, podczaszy księstwa siewierskiego w latach 1786 — 1791, miał synów: Pawła, szambelana króla Stanisława Augusta 1793 r. (DW. 102 f. 675; 107 f. 774; 109 f. 636) i Leona. Paweł, z żony Tekli hr. Załuskiej zostawił syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., żonatego z Krystyną hr. Wielopolską. Syn jego Józef Paweł wylegitymowany w Królestwie 1844 r. Leon miał syna Michała, wylegitymowanego 1837 r. Kazimierza zaś syn Tomasz Adam, wylegitymowany także 1837 r.

BOŃKOWIE z BOŃCZY h. BOŃCZA. Bońko (zdrobniałe imię Bończy) z Bończy, żyjący w XIV-m wieku założył osadę, nazwaną Bońkową Wsią, na której jego potomkowie dziedziczyli, przybierając nieraz nazwisko Bonieckich:

Herb Bończa.

Jan, syn Bońka z Bończy, często w aktach wprost Bońkonem zwany, z niewiadomej małżonki miał dzieci: Stanisława, Tobiasza, Abrahama, Mikołaja, Jadwigę, Katarzynę Annę i Zuzannę, które procesują się z ciotką swą, Dorotą z Golian 1461 r. (M. 3 f. 541 i 190; Zs. Warec. 1 A f. 2, 6, 14; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 731).

Abraham pozostawił synów: Jana, Bernarda, Antoniego i córki: Barbarę, żonę Jakóba Zastruskiego 1510 r., i Dorotę, żonę Stanisława Palczewskiego 1511 r. Antoni zeznał zapis żonie, Jadwidze z Mirowskich, 1535 r.; z niej syn Mikołaj, żonaty 1550 r. z Anną Bogatkówną, i córki: Barbara, żona Jana z Wyczołków-Grotów 1555 r. i Barbara za Krzysztofem Michałowskim (Zs. Warec. 3 A f. 276 i 346; 2 f. 77 i 170; 5 f. 441; 7 f. 100; 8 f. 83; 9 f. 396; 10 f. 36).

Mikołaj, syn Jana Bońkona, żyjący jeszcze w 1522 r., miał synów: Hieronima, Jana, Stanisława, Wojciecha i nieżyjącego już w 1522 r. Andrzeja, żonatego z Małgorzatą. Hieronim, dziedziczący na Lisowie, pozostawił syna Mikołaja i córkę Barbarę, żonę Stanisława Michałowskiego 1546 r. (M. 339 f. 48; Zs. Gr. Czers. 7 f. 152; Zs. Warec. 3 A f. 118; 4 f. 134; 7 f. 609).

Stanisław, syn Mikołaja, żonaty 1534 r. z Agnieszką Rykalską, miał z niej synów: Wawrzyńca i Sebastyana, którzy się zwali Bonieckimi, i córki: Dorotę, żonę Piotra z Kożuszek 1559 r., Urszulę za Janem Zastruskim 1566 r. i Katarzynę, żonę Piotra Boskiego 1561 roku (Zs. Warec. 5 f. 537; 8 f. 591; 9 f. 932, 967, 968 i 999). Wawrzyniec, żonaty z Anną Wysocką 1563 r. miał synów: Piotra, Jana i córki: Annę za Krzysztofem Staniszewskim i Zofię za Mikołajem Staniszewskim 1591 r. Piotr, 1605 r. z Zofii Bonieckiej, córki Gabryela, pozostawił syna Stanisława, żonatego 1-o v. z Anną Łączyńską, córką Wojciecha, 1618 r., 2-o v. z Anną Mlekicką 1628 r., po którym idą synowie: Marcyan, żonaty z Barbarą Branecką 1639 r., Krzysztof, Wojciech i Zygmunt, żonaty 1-o v. z Maryanną Łabęcką, 2-o v. z Anną Rogowską 1678 r. (Zs. Warec. 10 f. 7; 18 f. 880; 22 f. 223; 26 f. 459 i 612; 31 f. 45; Zs. Gr. Czers. 30 f. 382; Perp. Czers. 1 A f. 168 i 169; 8 f. 68; Akta 4 pow. 14 f. 98). Jan, syn Wawrzyńca, żonaty z Anną Kwiatkowską 1616 r. (Perp. Czers. 5 f. 171).

Sebastyan, brat Wawrzyńca, żonaty 1558 r. z Katarzyną Wysocką, dzieci jego: Maciej, Stanisław, Aaron, Anna, 1-o v. za Stanisławem Bonieckim 1599 r., 2-o v. za Melchiorem Zawiszą 1612 r., i Zofia, żona Franciszka Piotrowskiego 1592 r. Maciej zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Uleniecką 1589 r.; syn jego Sabastyan, żonaty 1620 r. z Zuzanną Łączyńską, córką Wojciecha, miał synów: Andrzeja, Franciszka, Jakóba i Aarona. Anna, córka Jakóba, 1654 r. (Zs. Warec. 9 f. 53; 25 f. 238; 18 f. 144; 24 f. 165; 26 f. 246; Perp. Czers. 1 B f. 298; 4 f. 138; 1 A f 271; 8 f. 503; Zs. Gr. Czers. 57 f 506; Konw. Warsz. 31 f. 980).

Wojciech, syn Mikołaja z Bońkowej Wsi, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Niedabyla 1538 r. Taż Katarzyna ustąpiła Niedabyl synom swoim: Stanisławowi, Mikołajowi i Jakóbowi 1576 r. Wojciech miał jeszcze syna Jana, żonatego 1571 r. z Anną Wojczyńską, córką Andrzeja, i córkę Katarzynę, 1-o v. Szymonową Gośniewską 1574 r., 2-o v. Gabryelową Gośniewską 1578 r. (Zs. Warec. 5 f. 822; 11 f. 262 i 462; Zs. Gr. Czers. 44 f. 821; 39 f. 612; 44 f. 617 i 619).

Mikołaj, syn Wojciecha, pozostawił synów: Jakóba, Wawrzyńca, Samuela i Kaspra, którzy procesują się z Gośniewskim 1590 r. Wawrzyniec, żonaty z Zofią Rudzką 1604 r., a Samuel z Agnieszką Staniszewską 1613 roku. Ten ostatni wyznaczył posagi córkom swoim: Katarzynie i Zofii w 1637 r. Syn jego Maciej 1650 r. (Konw. Warsz. 6 f. 843—883; Akta 4 pow. 7 f. 100).

Herb Brodzic.

BOŃKOWSCY h. BRODZIC, dom licznie rozrodzony, pochodzi z województwa płockiego, ze wsi Bońki pod Płońskiem leżącej. Jan, żyjący w początkach XVIII-go wieku, miał syna Walentego, skarbnika płockiego 1744 r., a cześnika zawskrzyńskiego 1765 r., który z Maryanny Piączyńskiej pozostawił synów: Karola, Józefa, Michała i Franciszka. Karol, buńczuczny województwa płockiego 1764 r., skarbnik płocki 1767 r. Józef, żupnik płocki 1766 r., wojski raciąższki i łowczy zawskrzyński 1786 r., cześnik zawskrzyński 1788 r., w końcu podstoli płocki 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława

1793 r., nabył Cieciszewo 1784 r., a Kuczborg 1792 r. Michał, wojski płocki 1764 roku, łowczy płocki 1774 r., chorąży raciąższki 1782 r., miał syna Piotra Celestyna, komisarza cywilno - wojskowego 1791 r. i konsyliarza konfederacyi województwa płockiego 1793 r. Franciszek, miecznik raciąższki 1764 r., cześnik zawskrzyński 1777 r., podstoli raciąższki 1786 r., w końcu podczaszy zawskrzyński 1786 r. Z nich Józef posłował z woj. płockiego w latach 1764 i 1788, a Franciszek w latach 1764 i 1792, i wraz z Piotrem i innym Michałem, podwojewodzym i rotmistrzem płockim, podpisali obiór Stanisława Augusta. Wojciech, burgrabia płocki i regent konfederacyi tegoż województwa 1793 r. Antoni, komornik ziemski zawskrzyński 1785 r. (DW. 106 f. 1329; 108 f. 290 i 663; 109 f. 10; 105 f. 575 i 1179; 88 f. 154; 111 f. 1291).

Potomkowie Walentego, cześnika zawskrzyńskiego, i Franciszka, podczaszego zawskrzyńskiego: Wojciech z synem Nikodemem i Józef, synowie Leona i Maryanny Zborowskiej, ks. Józef i Roman, synowie Aleksandra z Maryanny Turskiej, a wszyscy wnukowie Piotra, Feliks i Izydor, synowie Gabryela z Agaty Goszczyńskiej, wnukowie Kazimierza, i Felicyan, syn Franciszka, podczaszego zawskrzyńskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach: 1839, 1841, 1842 i 1848.

Herb Korab'.

BOŃKOWSCY h. KORAB'. Mikołaj, syn Bartłomieja i Anny Wroczeńskiej, wnuk Jana i Doroty Moniuszkowskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1580 roku (M. 123 f. 324). Grzegorz z województwem brzeskiem kujawskiem, a Stanisław z ziemią dobrzyńską podpisali elekcyę Augusta II-go.

Feliks, Ignacy, Wojciech i Józef, synowie Antoniego, z Maryanny Poliwczyńskiej, wnukowie Mikołaja; Feliks i ksiądz Antoni, synowie Macieja, wnukowie Kazimierza, dziedzica Radzimowic 1775 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837 i 1839 (A. b. Her.).

BOŃKOWSKI Jan, pisarz ziemski czehryński 1797 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 2). Antoni, cześnik chełmski 1688 r.

BONOWSKI h. SAS Grzegorz udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

BORAKOWA w województwie sandomierskiem dziedzic Jan w XV-m w. (Dług. Lib. Ben.), a Mikołaj 1508 r. (Paw.).

z BORAKOWA na Mazowszu Dorota, córka Mikołaja, żona Marcina z Brodowa, zrzekła się majątku ojczystego na rzecz braci: Scibora, Piotra, Jana i Wszebora 1453 roku (M. 4 f. 16). Scibor, Jan i Wszebor zawierają układ 1480 roku (M. 9 f. 117).

Herb Pękosław.

BORAKOWSCY v. BURAKOWSCY h. PĘKOSŁAW. Jan w 1776 r., a Kazimierz w 1791 r. otrzymali dyplomy na szlachectwo (Kancl. 41 f. 415 i Sig. 37 f. 103).

Kazimierz był rajcą Starej Warszawy i otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.; syn jego Wincenty (V. L.; DW. 89 f. 460; 93 f. 125). Jan, kapitan wojsk polskich, dowiódł szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1788 r. (Goł.). Synowie Kazimierza: Jan, Wincenty, Dominik, Tomasz, Feliks i Ignacy, objęli Kurczową Wieś w 1792 r., której właścicielem był Dominik w 1796 r. (Perp. Czers. 42 f. 57; DW. 111 f. 1049 i 110 f. 777). Z nich: Jan, z Anny Płaszyńskiej miał syna Kazimierza, 1837 r., Tomasz miał syna Fabiana, 1837 r.; Wincenty z Felicyi Stoszównej, Jana i Antoniego, 1837 r., po którym Mikołaj Ludwik, 1853 r., a Dominik z Anny Banczakiewiczównej, Franciszka Kazimierza, 1839 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

BORAKOWSKI N., podwojewodzy bracławski 1774 r. Kajetan, cześnik żytomierski 1775 r. Antoni i Felicyan w województwie kijowskiem 1756 r. (Kij. XII f. 1410 i XIII f. 552).

BORANIECKI z Borańczyc w ziemi przemyskiej Kost 1589 r. (Paw.).

BORATINI v. BORATYNI h. WŁASNEGO. Tytus Liwiusz i brat jego Filip, rodem z Wenecyi, otrzymali indygenat w 1658 r. (V. L.). O Filipie nic nie wiemy, a Tytus Liwiusz w 1653 r. architekt królewski, następnie 1660 r. sekretarz królewski, dzierżawił mennicę krakowską, na której dorobił się znacznego majątku. W 1661 r. otrzymał dla siebie osobny indygenat, w którym powiedziano, że przodkowie jego w senacie weneckim zasiadali (M. 194 f. 41; 201 f. 487; 202 f. 268 i Sig. 7 rok 1663). Za konsensem królewskim z 1664 r. nabył on i żona jego, Teresa z Mińska Opacka, starostwo osieckie od Leszczyńskiej, a 1668 roku został burgrabią krakowskim. Był i starostą rembkowskim. W 1665 r. nabył dobra Sulgostowskie w województwie sandomierskiem od Sulgostowskich (Gr. radom.). Był też właścicielem Michrowa, Rembiertowa, Kopany i wielu innych dóbr, które sprzedał Falkierzambowi w 1671 r. (Perp. Czers. 13 f. 369). Z wymienionej małżonki pozostawił czterech synów: Kazimierza, Zygmunta, Aleksandra i Franciszka, oraz dwie córki: Ludwikę za Franciszkiem Makowieckim, starostą trembowelskim, i Barbarę za Michałem Ossolińskim, o czem kwit Wielopolskiego z 1686 r. przekonywa (M. 212 f. 123 i 217 f. 344). Zygmunt, ożeniony z Maryanną Piasecką, z nią bezdzietny, sprzedał 1722 r. Gołków z Wolą i Kały Bielińskiej, marszałkowej koronnej, a 1723 r. części Odrzywoła Brzuchowskiemu; żył jeszcze 1729 r. Aleksander umarł przed 1708 r., w którym wdowa po nim, Katarzyna z Mokrzca, 1-o voto Władysławowa Mańkowska, sprzedała Sobótkę. Franciszek był księdzem (Perp. Czers. 21 f. 169; 17 f. 90; 16 B f. 191; DW. 62 f. 980; 64 f. 721 i 65 f. 260).

Teresa z Opackich, wdowa po Tytusie Liwiuszu Boratynim, była 1700 r. żoną Jana Kazimierza Glińskiego, stolnika sandomierskiego, a 1708 r. Józefa Brzuchowskiego. Pomimo że Tytus Liwiusz pozostawił potomstwo po córce swej Makowieckiej, spadek po nim i synach jego otrzymał prawem kaduka w 1754 roku Jan Brochocki, a w 1762 r. Piaskowski, podkomorzy krzemieniecki (Sig. 27 i Kancl. 32 II. f. 184).

BORATYŃSCY h. KORCZAK z Boratynia, w ziemi przemyskiej. Książę Lew ruski nadał Boratyń i Dąbkowice Matfiejowi Kaldofowiczowi, które to nadanie król Kazimierz potwierdził synowi jego Dymitrowi w 1361 r. (KDM. III).

Synem lub wnukiem Dymitra był Wołczek z Boratynia, podsędek przemyski 1436 r., a z posiadanych majątków widoczne, że Wołczka tego synami byli: Dymitri, Hleb i Andrzej, bracia z Boratynia, których siostra N., żona Andrzeja z Uhrowska 1443 r. Drugą siostrą ich była Anna Wołczkówna, żona Ihnata z Kutyszcz, sędziego ziemskiego halickiego 1429 r. Wymienieni bracia, urodzeni z Maszki, sprzedali Czudowice 1438 r. Dymitri zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie, 1442 r. Na mocy działów, sporządzonych w 1443 r., Dymitri wziął Stobno i Bolanowice i dał początek rodzinie Bolanowskich h. Korczak, a Hleb i Andrzej otrzymali Boratyń i Dąbkowice. W 1447 r. Andrzej dziedziczył na Boratyniu, na którym zabezpieczył posag żonie, Katarzynie. W 1448 r. Hleb i Andrzej dopełnili nowego działu, z mocy którego Hleb wziął Boratyń, a Andrzej Dąbkowice (AGZ. XIII). Od Andrzeja poszli Dąbkowscy h. Korczak. W 1460 r. ustanowioną została opieka nad dziećmi Hleba: Iwaszkiem i braćmi jego, w osobie brata jego Dymitra z Bolanowic, przez stryjów nieletnich, mianowicie: Andrzeja stolnika, Jakóba podczaszego halickich, dziedziców Siennowa, Jana z Rozborza i Aleksandra z Próchnika (AGZ. XIII f. 344).

Herb Korczak.

W 1508 r. dziedziczy na Złoczkowicach i Hościsławicach Jan Boratyński, który w Wołoszczyznie za Aleksandra Jagiel. hetmana Lanckorońskiego ocalił, a za Zygmunta I-go pod Połockiem dzielnie się sprawił. W 1519 r. chorąży przemyski, następnie i starosta rohatyński 1534 r., umarł w 1546 roku. Córka jego Katarzyna za Janem Orzechowskim 1520 r. (M. 35 f. 140). Syn Piotr, znakomity prawnik i mówca sejmowy, w 1545 r. podstarości krakowski, w 1551 r. burgrabia, w 1553 r. sekretarz królewski, w 1554 r. kasztelan przemyski, w 1555 r. starosta samborski, w końcu 1556 r. kasztelan bełski, umarł 1558 r. (Star. Mon.). Pierwszą jego żoną była Elżbieta z Grzegorzewic, zmarła bezdzietnie, z drugiej—Barbary Dziedoszyckiej, pozostawił córkę Zofię, zmarłą dzieckiem, i jedynego syna Jana, chorążego przemyskiego 1579 r., żonatego z Barbarą ze Strzelczyc Łysakowską, która żyła jeszcze w 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 887; M. 79 f. 196 i 212; 91 f. 382; 128 f. 15; AGZ. X. 2020). Heraldycy nasi utrzymują, że ten Jan był ostatnim z domu Korczaków Boratyńskich, zaliczając wszystkich innych, pojawiających się później w aktach Boratyńskich, do rodu Toporczyków. Hr. Bobryński w swoich *Dworiańskich Rodach* wzmiankuje, że Boratyńscy, zamieszkujący Rossyę od początku XVIII-go w.,

do tego domu należą. Że dom Boratyńskich na wyżej wymienionym Janie nie wygasł, świadczy ta okoliczność, że w Galicyi wylegitymowali się ze szlachectwa z herbem Korczak Andrzej i Fabian Boratyńscy 1782 r., w sądzie ziemskim halickim (Goł.).

BORATYŃSCY h. OSTOJA, podług Kojałowicza, na Litwie, w powiecie orszańskim. Mnie się zdaje, że oni są potomkami książąt Boratyńskich, o których niżej, a tylko z czasem tytuł książęcy zarzucili. W 1638 roku Mikołaj Boratyński, sędzia ziemski orszański, tytułował się jeszcze księciem.

Herb Ostoja.

BORATYŃSCY h. TOPÓR mają pochodzić od Mateusza Krasnopolskiego, żonatego z Asią Boratyńską, 1-o v. ks. Przedzielnicką h. Korczak, który wziąwszy za żoną część Boratynia, sam pisał się z Boratynia, a potomstwo jego Boratyńskimi się zwało.

Mikołaj, dziedzic na Boratyniu 1508 r. (Paw.). Mikołaj z żony Doroty z Gruszczyna, zostawił synów: Jana, Kiliana i córkę Zofię 1605 r. Jan Mikołaj, starosta lipnicki w ziemi dobrzyńskiej 1607 roku, żonaty z Zofią z Sebiecowa (M. 151 f. 250), umarł przed 1627 r., zostawiwszy synów: Stanisława Kiliana, dwóch imion, i Samuela, który 1639 r. ceduje sumy Brzosce. Stanisław, żonaty z Anną z Łahodowa, 2-o v. Brzoszczyną 1639 r., umarł bezdzietny. Jacek, syn Samuela, cześnik sanocki, został podczaszym żydaczowskim 1684 r., (Sig. 12 f. 84). Jan Zygmunt, syn Wojciecha, i Michał, Gabryel, Anna, Zofia i Marya, dzieci niegdy Krzysztofa i Katarzyny z Karwowa, kwitują Ostrorogów 1630 r. (Zap. Lub. 15 f. 579; 30 f. 659; 33 f. 320, 555 i 864; 37 f. 295; 62 f. 89 i 64 f. 779).

Jan Tomasz, proboszcz chełmski, kanonik lwowski 1600 r. Kilian 1626 r. we Lwowie. Piotr wykupił wójtostwo pewne 1642 r. (AGZ. X. 2867, 3471 i 4093). Ów Piotr w 1634 roku dworzanin, a 1649 r. chorąży królewski (M. 180 f. 255 i 191 f. 22). Paweł, żonaty z Zofią Lisowską 1641 r. (M. 185 f. 357). Adam, cześnik zakroczymski, zeznał testament 1680 r. (Op. Kij. 5). Marcin, skarbnik sanocki 1685 r.; po nim wziął ten urząd Walenty 1702 r. Jan z województwem ruskiem, Walenty z województwem sandomierskiem, a Aleksander z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Teresa, wdowa po Walentym Dybowskim 1744 r. (Perp. Czers. 27 f. 123). Wojciech i Anna, żona Jana Lubowidzkiego, dzieci Jana 1780 r. (DW. 96 f. 971).

Herb Topór.

BORATYŃSCY z Boratyńca na Podlasiu. Jakób i Paweł, bracia, Krzysztof, syn niegdy Piotra, dziedzice na Boratyńcu, procesują się z Druzianną, wdową po Serafinie 1556 roku (ML. 220 B f. 149).

W Galicyi dowiedli pochodzenia szlacheckiego Jan i Mikołaj Ksawery Boratyńscy w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku (Goł.).

BORATYŃSCY v. BORIATYŃSCY, książęta. Książę Iwan Lwowicz, zbiegły z Moskwy, dworzanin królewski, otrzymał od króla Zygmunta w 1522 r. dwie nieosiadłe wsie w powiecie mejszagołskim. Trzymał on Dusiaty z ucyańskiej włości, a na ekspedycye wojenne dostarczał w 1528 r. siedem koni (ML. 15, 61 i 21). Z księżnej Wiaziemskiej pozostawił czterech synów: Iwana, Bohdana, Miśka i Jaśka, oraz trzy córki: Owdotię, Hannę i Polonię. Owdotia, żona księcia Timofieja Juriewicza Sokolińskiego, procesowała się 1542 r. z wymienionymi braćmi o wydanie jej wyprawy i dworu zapisanego przez ojca, a 1546 r. z siostrą Hanną, żoną Andrzeja Dłuskiego, i Polonią o Piroszyce (ML. 32 i 48).

Synem Mikołaja był prawdopodobnie książę Janusz Boratyński, poborca orszański 1578 (V. L.). Wdowa po nim, Zofia Szostowicka, 1592 r. broni praw dzieci swoich do Lachowicz w orszańskiem. Siostrą Janusza pewno była księżna Zofia Mikołajówna, za Jurim Dunajem. Mikołaj, syn Janusza, mianowany 1604 r. stolnikiem, a 1627 r. podsędkiem orszańskim; 1638 r. już jest sędzią ziemskim orszańskim. W 1648 r. z synem księciem Jurim skazani za zabójstwo dokonane przez ich poddanych z Łochowa. Mikołaj, 1648 r. podpisał elekcyę Jana Kazimierza z powiatem orszańskim. Stanisław, podsędek orszański, pisał się z tymże powiatem na elekcyę Jana III-go. Żonaty 1679 r. z Urszulą Przyszewską, 1-o v. Aleksandrową Osińską, umarł podkomorzym orszańskim 1713 r. Córka jego Aleksandra, podkomorzanka orszańska, 1704 r. żona Szczęsnego ze Skrzynna Dunina, starosty szmeltyńskiego (Kniaź.).

Faustyn pisał się z województwem brzeskiem litewskiem na elekcyę Augusta II-go. Michał, skarbnik orszański 1716 r. Franciszek, mieczny i surrogator grodzki orszański 1716 r. Józef, rotmistrz orszański 1781 r. (Kal.).

BORATYŃSCY na Wołyniu. Woronowie, dziedzicząc na Boratyniu, pisali się Woronami Boratyńskimi, Patrz *Worona*.

Herb Bojcza.

BORAWSCY h. BOJCZA z Borawic, w ziemi wiskiej, które to dobra nadał przodkowi ich książę Władysław mazowiecki, o czem wspomina przywilej Zygmunta Augusta z 1550 roku, którym potwierdził to nadanie: Bartłomiejowi i Mateuszowi, synom Leonarda; Erazmowi i Janowi, synom Bartłomieja; Marcinowi i Łukaszowi, synom Jakóba.

W 1461 r. dziedziczyli na tej wsi: Maciej i Jakób; tego ostatniego syn Eliasz 1484 r. Oprócz niego w 1485 r. występują w aktach: Dobiesław i Wojciech, bracia, i synowiec ich Michał. To podaje Milewski, który przypisał im herb Cholewę. Adam, Andrzej, Antoni, Grzegorz, dwóch Janów, Marcin, Marek, Mateusz i Stanisław podpisali z ziemią wiską elekcyę Augusta II-go.

Marek, komornik ziemski wiski 1712 r. Stanisław, dziekan wiski, proboszcz przytulski 1742 r. (Mil.). Kasper, komor-

nik graniczny wiski 1745 r., sędzia grodzki wiski 1768 r, łowczy urzędowski 1771 roku. Józef, wojski żydaczowski 1764 r. Antoni, miecznik żydaczowski 1754 r., został cześnikiem 1762 r. Jan, miecznik, został wojskim żydaczowskim 1769 r., Antoni, łowczy, został cześnikiem urzędowskim 1778 r. Kajetan, cześnik mścisławski, żonaty 1773 r. z Barbarą Lebicką, wdową po Marcinie Drożkowskim (DW. 90 f. 90).

Grzegorz, syna Aleksandra, z Anieli Chmielewskiej, wnuk Józefa, potomek Marka, komornika ziemskiego wiskiego i marszałka koła poselskiego w 1735 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

Herb Cholewa.

BORAWSCY. Dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w Galicyi: Jan herbu *Cholewa*, 1782 r. w sądzie grodzkim halickim, a Ksawery, Franciszek i Andrzej, bez podania herbu 1782 roku w sądach ziemskich: lwowskim i pilzneńskim (Goł.).

Być bardzo może, że i Cholewowie Borawscy wyszli z ziemi wiskiej, jak to pisze Milewski.

BORAWSCY h. JUNOSZA. Wojciech podpisał z województwem łęczyckiem elekcyę Augusta II-go, a Maciej z województwem sieradzkiem obiór Stanisława Augusta. W ziemi czerskiej Jan Paweł, syn Jakóba, żonaty z Dorotą Olszamowską 1698 r. Syn jego Jakób sprzedał Żelazną Staniszewskiemu 1741 r. Andrzej, syn Jakóba, nabywa sumy 1747 roku. Franciszek, syn Wojciecha, podczaszego inflanckiego 1733 r. (Perp. Czers. 16 A f. 15; 16 B f. 36; 19 f. 174; 23 A f. 107; 26 f. 13; 28 f. 42 i 43).

Herb Junosza.

Paweł, syn Karola i Agnieszki Grądzkiej, i Bartłomiej, syn Bartłomieja, wnukowie Kazimierza, a prawnukowie Marcina, 1761 r. dziedzica Święcienina, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 i 1853 r. (A. b. Her.).

BORCHART h. JASTRZĘBIEC Jan, dziedzic dóbr Buchen 1769 r., z Elżbiety Szulc miał syna Ludwika, po którym z Doroty Höhne syn Apolinary, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 r. (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

BORCHOWIE, czasem BORKOWIE h. TRZY KAWKI, pochodzą z Inflant. W 1783 r. jedna linia tej rodziny otrzymała tytuł hrabiowski z odpowiednią odmianą w herbie.

W 1473 r. Bernard (Bernath) von der Borch, był wielkim mistrzem inflanckim. Hanus i Herman Borchowie, posłowie rygscy do Połocka 1478 roku (A. Rus. Liv.).

Fabian Bork, za wyświadczone usługi otrzymał od Zygmunta III-go 1620 r. włości Iwanowsko, Babinowo i inne w województwie smoleńskiem po Michale Sołtykowie (Bibl. Kras. Dypl.). Eustachy Józef, syn Jana i Zofii z Chmielnickich, i żona jego, Anna z Trembickich, sprzedali 1679 r. Czekin-Koziczyn Pacom. Siostra jego Helena, za Szymonem Wojnowskim (Pac.). Krzysztof, z żoną Dorotą z Giejsztorów, ulegli infamii, a dobra ich skonfiskowane (Pac.).

Fabian, wojski inflancki 1697 r., został chorążym 1703 r., lecz nominacya nie doszła do skutku i umarł wojskim 1712 r. Fabian Kazimierz, generał artyleryi litewskiej 1710 r. Jan Andrzej, starosta lucyński i horodniczy inflancki, sprzedał Prezmę Sołtanowi 1714 r. Umarł 1720 r.

Herb Borchów
Trzy Kawki.

Prawdopodobnie synem jego był Jan, podkomorzy inflancki 1744 r., wojewoda inflancki i starosta lucyński 1765 roku, podkanclerzy koronny 1767 r., w końcu kanclerz wielki koronny 1780 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1767 r., a Orła Białego 1768 r. W 1771 r. otrzymał starostwo człuchowskie, a 1768 r. prawem dzedzicznem dobra: Strużany w trakcie marienhauskim, Jasmujżę, Rybiniszki i Trzy Familie w rzeczyckim (Kancl. 44 f. 135, 137, 199 i 255). Z Ludwiki Zyberkówny pozostawił synów: Michała i Józefa, oraz córkę Izabellę, żonę Kazimierza Konstantego Platera 1789 r. (DW. 99 f. 375; 105 f. 73).

Michał, syn kanclerza, po ojcu starosta lucyński, które to starostwo otrzymał za konsensem z 1772 r., w 1781 r. oboźny litewski, 1787 r. wojewoda bełski i generał-lejtnant wojsk koronnych (DW. 107 f. 1179), w 1780 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1789 r. Orła Białego. Od cesarza Józefa II otrzymał tytuł hrabiowski 1783 r. Z Eleonory Braun zostawił synów: Karola, Aleksandra i Józefa, i córki: Zofię za hr. Kellerem, Elizę, 1-o v. za hr. Lamsdorfem, 2-o v. za Funkiem, Izabellę za Grothem i Annę za Grothem. Karol, szambelan Stanisława Augusta 1786 r. (M. P.), marszałek szlachty gubernii witebskiej, z Ludwiki hr. Plater-Zyberg miał syna Anatola, zmarłego 1861 r. we Francyi i córki: Maryę za księciem Pawłem Sanguszką, i Izabellę, 1-o v. hr. Antoniową Potocką, 2-o v. Michałową Orłowską. Józef, z Emmy Hołyńskiej, zaślubionej 1830 r., miał córki: Maryę za hr. Stanisławem Plater-Zybergiem, i Felicyą za hr. Maryą Bernardem de Comminges. Aleksander, wielki mistrz obrzędów cesarstwa rosyjskiego, z hr. Zofii z Lavalów pozostawił synów: Jerzego, urodzonego 1836 r., cesarsko-rosyjskiego pułkownika i fligel-adjutanta, żonatego z Barbarą Czeczerin, z której syn Borys, urodzony 1859 r., i Wiktora, urodzonego 1841 r., cesarsko-rosyjskiego kamerjunkra, oraz córki: Maryę, zaślubioną hr. Pawłowi Golicynowi 1838 r., i Olgę za ks. Krapotkinem, gubernatorem charkowskim 1868 r.

Józef, drugi syn kanclerza, poseł z Inflant 1788 r., szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św Stanisława 1789 r., marszałek szlachty gubernii

witebskiej, z Bohomolcówny zostawił cztery córki: Eleonorę za Tymanem, Elizę za Augustem Sokołowskim, Zofię za Marcinem Karnickim, i Aleksandrę za Hryńcewiczem, oraz syna Michała, marszałka szlachty gubernii witebskiej, żonatego z Maryą Korsakówną, z której syn Euzebiusz i córki: Marya za hr. Janem Chołoniewskim 1862 r., Stefania za Władysławem Szadurskim 1866 r. i Tekla za Stanisławem Łopacińskim 1881 r.

Nie wiem, czy do tej rodziny zaliczyć Antoniego Borcha, sędziego pogranicznego orszańskiego 1770 r.

Herb Jastrzębiec.

BORCK FRIDRICHSVALDEN Matias sprzedał dobra Curau ze starostwa lauemburgskiego Krokowskiemu 1637 r. (M. 182 f. 259).

z BORCZYC w ziemi przemyskiej. Elżbieta 1436 r. dziedziczka Borczyc, żona 1-o v. Słapy z Bartohowa, 2-o v. Hanczka, wniosła Borczyce synom z pierwszego męża (AGZ. XIII).

BORCZYŃSKI Stanisław, właściciel Borczyna w powiecie chęcińskim 1540 r. (Paw.). Leon podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

BORDZIAKOWSCY h. JASTRZĘBIEC Jan i Wincenty udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim trębowelskim (Goł.).

BORDZIŁOWSKI Teodor podpisał z województwem witebskiem elekcyę Augusta II-go, a Antoni manifest szlachty litewskiej 1763 r.

BORECCY h. HOŁOBOK ze wsi Borcze, w ziemi lwowskiej. Piotr, syn Piotra Cebrowskiego z Brańczy, sędziego ziemskiego lwowskiego, objąwszy w dziedzictwo Borcze, dał początek tej rodzinie. Był on i dziedzicem Lubienia w ziemi lwowskiej 1484 r. Adam, podstarości lwowski 1531 r. Tenże Adam i brat jego Jan, posiadacze wsi Porzecza 1543 r. Piotr, syn Adama, podczaszy halicki, umarł przed 1604 r.; właściciel Borcz i Porzecza, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Rudziszewskiej, 1553 r. Stanisław, syn Piotra, 1581 r. (M. 64 f. 148; 50 f. 187; 84 f. 227; 47 f. 246; 125 f. 431; Paw.; Zap. Lub. 15 f. 337). Gabryel, pisarz ziemski przemyski 1650 r. (Zap. Lub. 42 f. 1028). Zofia, żona Kazimierza Beydo Rzewuskiego 1657 r. (AGZ. X. 4683 i 4705). Jerzy Jan w województwie brzeskiem litewskiem 1672 r. (Akta IV). Jan, skarbnik starodubowski, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 604). Jan, z Agnieszki Krajewskiej pozostawił córkę Franciszkę, żonę Ignacego Sierakowskiego 1781 r. (DW. 90 f. 242 i 97 f. 536).

Herb Hołobok.

Feliks, syn Karola z Emilii Perskiej, wnuk Franciszka, prawnuk Jakóba, praprawnuk Jana, skarbnika starodubowskiego 1733 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa Aleksander i Szczepan 1782 r. w sądach: ziemskim lwowskim i grodzkim trembowelskim (Goł.).

BORECKI Job (na chrzcie Jan), prawosławny metropolita kijowski w latach 1624 — 1627. Bazylemu potwierdził król przywileje popostwa wrocowskiego 1662 r. (AGZ. X. 4861).

BOREJKO v. BOREYKO h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia w polu srebrnem figurę czerwoną, na kształt swastyki, w której słup pionowy w obu końcach dwa razy złamany. Nad hełmem korona.

Rodzina wołyńska, dziedzicząca na Knierutach, stąd zwali się Knierutskimi. Eustachy, ziemianin łucki, zapisał część Knierut synowi Bohdanowi 1571 r. (Op. Łuc. 2042 i 2045). Miał on drugiego syna Marka (Arch. I. Z. R. VI. 1).

Po Bohdanie zostali synowie: Mikołaj i Teodor, a po Marku, żonatym z Eudoksyą Gnoińską, synowie: Michał i Stefan, i córka Anna. Procesują się oni wciąż o Knieruty i zapis dziadka Eustachego (Woł. 1 f. 347, 445; II. f. 123; Kij. II. A. f. 541). Teodora, wdowa po Grzegorzu 1601 r., żona Andrzeja Kołockiego (Woł. I. f. 795). Jan, syn Floryana, żonaty 1624 r. z Małgorzatą Brzeską w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 7 f. 12). Grzegorz 1634 r. na Wołyniu (Woł. V. B. f. 800).

Herb Borejków.

Jan, sędzia grodzki łucki około 1661 r. Mikołaj, żonaty z Anną Siemaszkówną 1718 r. (Kij. IX. f. 347). N., podstoli czerniechowski 1667 r. Daniel, z Eufrozyny Czaplicówny miał syna Wacława, podstolego owruckiego, zmarłego 1738 roku, który z Zofii Czarnowskiej pozostawił syna Jana i córkę Maryannę za Porczyńskim, a z Konstancyi Złotolińskiej syna Rafała i córki: Katarzynę, Annę i Felicyannę (Bracł. XVI. f. 556 i 1092; Woł. XIII. B. f. 63 i 65). Samuel, żonaty z Anastazyą de Czeki 1692 r. (Zap. Lub. 68 f. 520).

Jan z Knierut, podczaszy smoleński 1715 r., następnie cześnik wołyński, z pierwszej żony, Heleny z Wolskich, miał syna Samuela; z drugiej, Katarzyny Terleckiej, córkę Teofilę za Stanisławem Terleckim, i syna Antoniego (Bracł. XV. f. 1339; Kij. XI. f. 195; XIII. f. 552). N., podczaszy wołyński 1724 r. Michał, z Teresy Zgierskiej miał córkę Maryannę za Adamem Giżyńskim 1752 r. (DW. 74 f. 228). Felicyan, z Petronelli Jaroszyńskiej, 2-o v. Świdzińskiej, pozostawił synów: Stanisława i Jana, i córkę Annę, żyjących 1740 r. (Czerniech. f. 1440). Kazimierz, łowczy lwowski 1729 r., chorąży latyczowski 1748 r., jako poseł województwa podolskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Piotr, z miecznika bracławskiego podstoli żydaczowski 1732 r., kasztelan zawichostki 1748 r., z Anny Ołtarzewskiej pozostawił synów: Piusa Franciszka, Andrzeja i Feliksa (DW. 85 f. 916; 87 f. 811). Andrzej, stolnik czerwonogrodzki 1769 r., chorąży

czerwonogrodzki 1775 r., posiadacz dzierżawy burczyckiej 1767 r. (Kancl. 32 IV. f. 110), poseł województwa podolskiego 1764 r. i Feliks, również poseł 1764 r., bezdzietni, a Pius Franciszek, stolnik podolski 1762 r., podczaszy podolski 1762 r., stolnik latyczowski 1776 r., stolnik podolski 1776 r., podkomorzy latyczowski 1789 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., z Heleny Krasickiej pozostawił syna Jana (DW. 107 f. 392; 98 f. 1228). Pius był i podstarościm latyczowskim 1782 r. i posłem województwa podolskiego kilkakrotnie na sejmy. W 1778 r. był kandydatem do kasztelanii lwowskiej, a 1783 r. do kasztelanii buskiej (MP.). Jan Paweł, cześnik witebski 1768 r. Syn jego Jan, piszący się później Janem Pawłem (Bracł. XVII f. 1946; Arch. I. Z. Ros. III. 3), cześnik nowogrodzki 1774 r., podczaszy żytomierski 1784 r. Włodzimierz, żonaty z Anielą Stadnicką, córką hr. Ksawerego.

Herb Jastrzębiec.

BOREJKO v. BOREYKO v. BOREJKO - CHODŹKO h. JASTRZĘBIEC na Litwie, w województwie wileńskiem. Bazyli, syn Borejki, podpisał traktat z Krzyżakami 1398 r. (Sk. Dan.). Jerzy Władysław, podczaszy wileński, i Kazimierz Stefan Borejkowie, podpisali z województwem wileńskiem elekcyę Augusta II-go. Józef Borejko-Chodźko, sędzia grodzki oszmiański 1759 r., syn Andrzeja Michała, oboźnego oszmiańskiego (Akta XII). Antoni, regent ziemski wileński 1733 r. Kazimierz Borejko-Chodźko, oboźny oszmiański 1778 r., syn Andrzeja, podstarościego oszmiańskiego (Akta IX). Franciszek Borejko, regent ziemski szawelski 1778 r.

BOREJSZA v. BOREYSZA h. WADWICZ na Litwie, głównie w powiecie starodubowskim. Iwan Borejszyn, koniuszy hospodarski 1531 r. (ML. 23 f. 432). Hrehory Fedorowicz, sędzia grodzki kowieński 1584 r. Hrehory za wielkie zasługi wojenne, na wyprawie wołoskiej i inflanckiej, otrzymał 1633 r. w zamian Balicz wsie: Strumień i Nowosiołki ze starostwa czeczerskiego (Sap.). Hrehory pisał się z województwem mińskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Bazyli Stanisław, wojski starodubowski, i Hrehory, z powiatem orszańskim, na obiór Jana III-go. Michał, wojski starodubowski 1713 r. Podpisali: elekcyę Augusta II go Michał Teodor, stolnik starodubowski, a manifest szlachty litewskiej z 1763 r. Szymon, Ignacy, Michał, Wincenty, Ignacy, starosta lewkowicki (Akta IV), Jerzy i Stanisław (V. L.). Jan w powiecie wilkomierskim 1764 r. (V. L.). Michał z żony Teresy Zgierskiej, 2-o v. Hilchenowej, zostawił córkę Maryannę za Adamem Giżyńskim 1752 r. (DW. 74 f. 228; 106 f. 308).

Herb Wadwicz.

Marcin, syn Antoniego, z Wiktoryi Łapińskiej, wnuk Macieja, prawnuk Kaspra, praprawnuk Gabryela, cześnika orszańskiego 1748 roku, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 roku (A. b. Her.).

Michał z Joanny Pusłowskiej, zostawił syna Pawła, marszałka szlachty gubernii grodzieńskiej, ożenionego z Maryą hr. Krasicką, po której syn Michał z żony Heleny z Reytanów ma dzieci: Adalberta, Stefanię i Jadwigę (Bork.).

Herb Zadora.

BOREK h. ZADORA Stanisław, doktor obojga praw, kantor gnieźnieński 1538 roku, kanonik i dziekan krakowski 1542 r., sekretarz królewski 1555 roku, umarł 1556 r. (M. 63 f. 106; 87 f. 83; Kor. i Star. Mon.).

BOREK Jan, pisarz kancelaryi koronnej, bracia jego i stryj Wojciech, wójt łowicki, otrzymali szlachectwo 1570 roku i herb *Rolę* (M. 109 f. 239).

Herb Rola.

BOREMLSCY v. BUREMSCY, książęta. Książę Michał Konstantynowicz otrzymał od Kazimierza Jagiel. Boremel, Korsów, Stratyn (Siestratyn), Nowosiółki, Olzyr etc. na Wołyniu 1451 r. (Arch. I. Z. Ros. I. i ML. 41). Tenże książę Michał Konstantynowicz z Pińska, starosta włodzimierski 1446 r., ożenił się już 1440 r. z Maruszą, wdową po Mikicie z Olszanicy, i od dóbr żony pisze się księciem Olszanickim. Żona zapisuje mu 100 kóp groszy na Zaluniewie 1440 r. Do 1451 r. bardzo częste o nim są wzmianki w aktach halickich i lwowskich (AGZ. X i XII). Pan J. Wolff twierdzi, z zupełną zdaje się słusznością, że ten książę jest identycznym z ks Michałem Kurcewiczem (Kniaź.).

Synowie jego, Fedor i Wasil, książęta z Buremla v. Lipowca, sprzedali 1464 r. Zaluniew w ziemi halickiej, o który się procesowali i ugodzili z synem macochy Iwaszkiem z Czemierzyniec 1456 r. (AGZ. XII). Wasil był przodkiem książąt Kurcewiczów, a Fedor książąt Boremlskich. Zostawił on trzech synów: Semena, Lwa i Aleksandra, którzy pisali się czasem Kurcewiczami, ale stale Buremlskimi. Ks. Lew świadczy przy sprzedaży placu w Łucku 1494 roku (Arch. Sang.). Zostawił on córkę Katarzynę, żonę Michała Wasilewicza Świniuskiego, pisarza królewskiego, któremu król Zygmunt nadał 1535 r. dobra skonfiskowane księciu Buremskiemu (pewno teściowi jego). Świniuska 1547 roku procesuje się z ks. Dymitrem Aleksandrowiczem. Ks. Aleksander Fedorowicz Buremski, świadek 1522 r. na akcie sprzedażnym Jełowickiego, kupił od brata Semena część ojcowizny 1510 r. (Inw. Arch. Kor. Litw.; ML. 46; Arch. Sang. I, III, IV). Ks. Aleksander zostawił córki: Marynę, żonę 1-o v. Piotra Szybińskiego, a 2-o v. Fedora Chmary Miłowskiego 1560 r. i Zdanę Wojsiecką, zmarłą bezdzietnie przed 1561 r. i syna Dymitra.

Ks. Dymitr Aleksandrowicz, 1546 r. komisarz królewski, procesuje się 1547 r. z siostrą (stryjeczną), Katarzyną Lwowną Świniuską. Odziedziczył on po siostrzeńcu Michale Świniuskim dobra macierzyste tegoż Nowosiołki, Siestratyn, Wodrożyn etc. 1560 r. (Op. Gr. Łuckiej 2035 i 2036). Ks. Dymitr ożeniony by

z Maryą Deniskówną i zostawił córkę Maryę za Grzegorzem Kołmowskim 1573 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 1 i VIII 2).

Synami też jego być musieli, żyjący 1566 r. książęta: Aleksander i Iwan. Iwan żonaty z Maryą Hulewiczówną, zmarł bezdzietnie 1568 r., a Aleksander z ks. Maryą Andrejewną Sokolińską, która występuje 1571 r., jako wdowa (Op. Gr. Łuck. 2040, 2042 i 2045), a 1573 r. jest 2-o v. za Iwanem Chrenickim (Kniaź.). Synem Aleksandra zapewne był Andrzej, który z Maryny Łaszczówny, 2-o v. Leśniowolskiej, zostawił syna Andrzeja, zmarłego 1610 r. ostatniego z rodu, pochowanego w katedrze w Zamościu (Star. Mon.). O tym ks. Andrzeju Andrzejowiczu wspomina wyrok tyczący się Boremla i Nowosiołek, wydany 1613 roku (Bracł. IV f. 547).

BORESŁAW, kasztelan santocki 1245 r.

BOREWICZ h. PRUS z odmianą. Antoni, cześnik kowieński 1713 r. Nikodem, starosta potumulski 1764 r. Józef, sędzia ziemski kowieński 1765 roku. Synowie jego: Antoni i Michał (V. L.). Michał, zostawił syna Antoniego Hipolita, dziedzica dóbr Kleywy, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

BORK v. BORGK v. BURG Jan, rajca krakowski w latach 1362 — 1367 i stolnik sandomierski 1360 r. Żona jego Femka, zmarła 1373 r., ma nagrobek u Franciszkanów w Krakowie z herbem, przedstawiającym gałązkę z dwoma liśćmi. Synowie jego: Piotr i Jan, sprzedali Grzegórzki 1388 r.; córki jego: Katarzyna za Krzczonem Koziegłowskim, a Małgorzata, 1-o v. za Piotrem Rożnem, 2-o v. za Wiernkiem z Gabani (K. D. Kr.). Piotr, dziedzic wsi Parce 1399 r. (St. Pr. P. P. VIII).

BORKIEN a BRALLENTIN Joachim i Kasper, synowie niegdy Kaspra, otrzymali wieś Dobrzyce 1641 r. (M. 186 f. 309).

BORKIEWICZ Jan Michał podpisał z księstwem żmudzkiem elekcyę Augusta II-go.

BORKOWICZÓW dom h. NAPIWOŃ, znakomity w Wielkopolsce, jednego rodu z domami piszącymi się z Wezenborga i z Grodziska.

Żyjący w XIII-m wieku komes Wojsław miał dwóch synów: komesa Borka i Wisława. W 1279 r. książę Przemysław przenosi wieś Psarskie, należącą do komesa Borka, syna komesa Wojsława, a brata Wisława, z kasztelanii i opola szremskiego do opola Drzonek. Komes Przybysław, syn Borka, wystawia w 1307 r. dokument, dotyczący powyższej wsi Psarskie, a w 1318 r. zeznaje donacyą wsi Wierzbiczany kościołowi gnieźnieńskiemu. W 1319 r. jest starostą wielkopolskim, a 1322 r. wojewodą poznańskim. W 1326 r. występuje jako świadek Andrzej Borkowicz, kasztelan kaliski, coby się kazało domyślać, że Przybysław miał brata tego imienia. Że jednak w latach 1324—1335 kasztelanem kaliskim był Sławęta, wątpliwem jest przeto, czy ów Andrzej Borkowicz egzystował.

Syn komesa Przybysława, Maciek Borkowicz, za zasługi swoje i ojca otrzymał od króla Kazimierza w 1338 r. Koźmin z przyległościami. W 1343 r. kasztelan lendzki, 1346 r. wojewoda poznański, i 1348 r. starosta wielkopolski. W 1352 r. stanął na czele związku, czyli komfederacyi, zawiązanej w Poznaniu przez panów i szlachtę wielkopolską. Człowiek usposobienia burzliwego i niespokojnego, dopuszczał się grabieży i rozbojów, za co miał być stracony głodową śmiercią w lochach zamku olsztyńskiego. Jeżeli występujący jako świadek na dokumencie Domarata, kasztelana poznańskiego z 1384 roku, Maćko de Borkowicz jest naszym Maćkiem Borkowiczem, co jest możliwem, gdyż i syn jego Fredhelm, nazwany jest w aktach poznańskich z 1395 r, synem Maćka de Borkowicz (Leksz.), to cała opowieść o jego głodowej śmierci okazałaby się bajką. Być jednak może, że ten Maćko Borkowicz, lub de Borkowicz, jest już synem wojewody Maćka, za czem niektóre wzmianki świadczyć się zdają. Synem jego wtedy, a wnukiem wojewody, byłby Fredhelm, piszący się z Wezenborga, małoletni jeszcze 1393 r., procesujący się często z krewnymi o dobra i grabieże (Leksz.).

Herb Napiwoń.

Po Fredhelmie, dziedziczącym na Jutrosinie, pozostali synowie: Bogusz, Bartosz i Janusz, po których poszli Jutroscy (KWP. 486, 913, 1003, 1188, 1221, 1817 i T. III f. 787).

Bratem wojewody Maćka był Józef z Grodziska i Trzciela, który zostawił tylko jedną córkę Wichnę, żonę Świętosława Pałuki, kasztelana kaliskiego (Leksz.).

BORKOWIE h. GRYŻYNA v. GRYZIMA. Dr. Piekosiński utrzymuje, że wymieniony wyżej pod Borkowiczami Wisław, syn Wojsława, a brat Borka, był to Wojsław, sędzia ziemski poznański w latach 1322 — 1335, dziedzic Gryżyny, protoplasta domu Borków Gryżyńskich, mających za herb Gryzimę.

BORKOWIE h. WĄŻ pochodzą z Trzcieńca, powiatu ksiąskiego. Borek z Trzcieńca, świadek 1385 r. (Bibl. Zam. Dypl.), dziedzic Trzcieńca, Parkoszowic, Borzyszowic i Sieńska, 1376 r. podrządczy proszowski, 1389 r. burgrabia krakowski, 1398 r. i kasztelan na Brzesku, umarł 1399 r. Z żony Femki zostawił sześciu synów: Mszczuja, Jana, Mikołaja, Pietrasza, Tomisława i Ścibora 1409 r., którzy imię ojca przemienili z czasem na swoje nazwisko. Mszczuj 1420 r., a Jan 1416 r. świadczą przy wywodach szlachectwa z rodu i herbu Wąż. Mikołaj, 1433 r. burgrabia krakowski, 1435 r. podkomorzy królowej (AGZ. XI), 1438 r. podkomorzy lwowski. Piotr, opat Cystersów szczyrzyckich, a potem opat jędrzejowski 1423 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II). Wymieniony Jan, syn Borka, kasztelana brzeskiego, mógł być potem kasztelanem wiślickim

Herb Wąż.

i miał nagrobek w katedrze krakowskiej, dziś nie istniejący, z którego datę śmierci odczytał mylnie Starowolski na 1403 r., a Wurzbach na 1430 r., bo w tych latach kasztelanem być nie mógł. Tomasz i Jan, dziedzice Trzcieńca w drugiej połowie XV-go wieku (Dług. Lib. Ben.). W 1581 roku wieś ta w części jeszcze należała do Jana i Jakóba Borków (Paw.). Mikołaj, dziedzic Szczeczna w powiecie wiślickim 1488 r. (Proch.), a Stanisław 1579 r. (Paw.). Piotr, dziedzic Brudzowa 1540 r. Mateusz i Krzysztof dziedziczą na Lubochowy w lelowskiem 1581 r., a Jan i Jakób oprócz części na Trzcieńcu posiadali Mironice, Sędziszowice i Borszowice (Paw.).

W 1518 r. żyli Marcin, Jan, Stanisław, Andrzej i Krzysztof, bracia z Trzcieńca (M. 80 f. 284), z których Stanisław, podstarości sochaczewski 1513 r., wojski rawski 1520 r., a wskutek zamiany z Lasockim wojski sochaczewski 1521 roku. W 1533 r. wziął w dzierżawę starostwo sochaczewskie, lecz już w 1537 r. jest starostą. W 1550 r. dzieci jego naturalne: Jan, Adam i Katarzyna, zostały uszlachcone i otrzymały herb ojca, przedstawiający w polu błękitnem węża ukoronowanego, trzymającego w pysku jabłko z krzyżem (M. 79 f. 147).

Stanisław oddał majątek swój Sieńsko w powiecie ksiąskim wymienionym synom 1570 r. Jan v. Janusz, czy nie brat starosty, miał w tymże roku synów: Jana i Mikołaja (M. 108 f. 328). Krzysztof, brat Stanisława, 1548 r. dworzanin królewski, zeznał z żoną, Anną Rusocką, córką Bernarda, zapis dożywocia 1551 r. (M. 74 f. 334; 79 f. 526; 99 f. 266). Samuel i Elżbieta, dzieci Mikołaja i Zofii z Bolmina, zmarli 1600 r., o czem świadczy pomnik wystawiony im przez rodziców w Jędrzejowie (Star. Mon.). Marcin, pisarz kancelaryi koronnej 1624 roku (M. 172 f. 11). Marcin Aleksander, sędzia grodzki winnicki 1647 r. Mikołaj, syn Jana 1639 r.; Mikołaj, podstarości grodzki sandecki 1650 r. Zygmunt, podczaszy gostyński 1667 r. Remigian, stolnik żytomierski 1688 r. Józef ze Szczeczna, kasztelan radomski, marszałek trybunału koronnego 1675 r. i 1685 r., umarł 1693 roku. Synowie jego: Dominik, rotmistrz pancerny, i Jan, bezdzietni; córki: Anna za Józefem Siennickim, Krystyna za Franciszkiem Dembińskim, a Jadwiga za Marcinem Dembińskim (DW. 105 f. 1097; Sig. 16 z 1704 roku; Perp. Czers. 42 f. 164).

Stanisław, syn trzeci kasztelana, miał syna Jana Kantego, chorążego chełmińskiego. Ten z Agnieszki Sudrawskiej pozostawił synów: Felicyana, zmarłego bezdzietnie 1791 r., Dominika, chorążego kawaleryi narodowej, i Stanisława, oraz córki: Eufemię, żonę Franciszka Dembińskiego, pułkownika wojsk koronnych 1793 roku i Justynę, żonę Mateusza Kłopockiego, podczaszego rawskiego 1785 r. (Legit. z 1819 r.; sprzedaż Womborkowa z 1775 r. w gr. krak.; DW. 101 f. 347; 109 f. 1 i 27).

Jan, urodzony z Maryi Krępskiej, pozostawił z Anny Karnickiej synów: Józefa Stanisława, kanonika gnieźnieńskiego 1703 r. i Michała, żonatego z Zofią Boglewską 1693 r. (Kor. i Perp. Czers. 14 C f. 180).

Waleryan Palemon, podczaszy inflancki, żonaty 1712 r. z Heleną z Krzeczetowskich (Ist. Jur. Mat. XX).

BORKOWNICKI Nikodem, służył pod znakiem Stanisława Lubomirskiego; umarł 1644 r. (Star. Mon. f. 423).

BORKOWSCY h. JUNOSZA, których jedna linia otrzymała tytuł hrabiowski w Galicyi 1866 r., według heraldyków naszych, mają pochodzić od Rościszewskich.

W 1440 r. Adam z Życka, kasztelan gostyński, wydzielił synom swoim: Ziemakowi, Gotardowi i Junoszy oprócz Życka, znaczne posiadłości w województwie płockiem, jak Rościszewo, Chrapunie, Gorzewo etc., tak, że wiele rodzin z tychże wsi wzięło swoje nazwiska, lecz w liczbie ich nie spotykamy Borkowa, więc pomimo tego, że niejednokrotnie Borkowscy Junoszycowie pisali się z Rościszewa, od Rościszewskich pochodzić nie mogą, tem więcej, że znacznie wcześniej od tamtych w aktach ich spotykamy.

Abraham ze Szczytna otrzymał 1382 r. od ks. Ziemowita mazowieckiego na prawie niemieckiem wsie Borkowo Wielkie i Małe i Smiodzianowo, w powiecie sierpskim. Bertrand i Abraham, bracia z Borkowa 1442 r. Abraham, żonaty 1445 r. z Anną z Daniszewa, podsędkówną wyszogrodzką (M. 3 f. 159 i 320). Nadanie powyższe potwierdził 1486 r. Janusz książę mazowiecki braciom: Piotrowi i Niemierzy i synom tego ostatniego: Gotardowi, Jakóbowi, Bertrandowi, Wincentemu, Janowi, Jakóbowi, Niemierzy i Maciejowi (Lit. Wisz.).

Herb Junosza.

Niemierza z Borkowa zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Grampcza, córce Jana, 1463 r. (M. 337 f. 6). Bertrand Borkowski z Borzewa v. Borkowa, starosta płoński 1490 r., starosta nowomiejski 1492 r., pisarz ziemski płocki 1494 r. (M. 6 f. 241, 278 i 304). Synowie jego: Maciej z Borkowa v. Borzewa, pisarz grodzki płocki 1530 r., pisarz ziemski i sędzia grodzki 1541 r. i Andrzej, nabyli od brata swego Marcina, proboszcza w Borkowie, części tegoż na Borkowie, Borzewie, Karwosieku i Głuchowie.

W pierwszej połowie XV-go wieku żyli bracia: Maciej i Wojciech z Borkowa. Małgorzata, córka Wojciecha, sprzedała część swoją na Borkowie w ziemi ciechanowskiej, stryjowi Maciejowi 1445 r. Macieja synowie: Jakusz, Marcin, Paweł, Jan i Zygmunt, otrzymali 1450 r. od księcia Bolesława dwa łany w Borkowie (M. 3 f. 317 i 4 f. 136). Jakusz otrzymał w 1436 r. od księcia Władysława 10 łanów nad rzeką Orziczem, w ziemi ciechanowskiej (M. 3 f. 182). Piotr Borkowski z Sulerzyna, w ziemi dobrzyńskiej, żonaty 1530 roku z Dorotą z Jaroszewa, córką Wojciecha.

Piotr, syn niegdy Tomasza z Borkowa Kościelnego i Anny, zastawny posiadacz Borzewa, żonaty 1536 r. z Dorotą, córką Szymona Piegłowskiego. Wacław, Mikołaj i Jan z Borkowa 1544 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 1, 51, 81, 201; 3 f. 231; 4 f. 20; 9 f. 109 i 132). Bertram, pisarz ziemski raciąski 1538 r. (M. 110 f. 190). Paweł Borkowski otrzymał wójtostwo w Borkowie, w starostwie łomżyńskiem 1564 r. (M. 99 f. 29). Stanisław Borkowski, syn Piotra z Borkowa Kościelnego, procesuje się 1582 r. ze Stanisławem Borkowskim z Borkowa Wielkiego (Conv. Warsz. 3 f. 61). W 1578 r. dziedziczyli na Borkowie Kościelnym i Wielkim: Andrzej, wdowa po Piotrze, Paweł, Jan, Wacław, Jan, Paweł i inni (Paw.).

Jedna linia Borkowskich Junoszyców przeniosła się do ziemi warszawskiej i czerskiej, dziedzicząc na Łękach i Kłodzie. W 1530 r. z czterech braci: Mikołaja, Franciszka, Gotarda i Pawła, synów Wojciecha i Doroty (Dudki Warsz. 15 f. 1463 i Zs. Gr. Czers. 21 f. 358), Mikołaj odziedziczył po matce Kłodę, na której zabezpieczył 1551 r. posag żonie, Katarzynie Ostrowskiej, córce Mikołaja. Z niej synowie: Przecław i Maciej, oraz córki: Anna Bartłomiejowa Zawiszyna 1570 r., Elżbieta Marcinowa Zawiszyna 1579 r., Katarzyna i Zofia. Maciej z Elżbiety Konieckiej 1593 roku pozostawił dwie córki: Zofię za Stanisławem Osiemborowskim 1617 r. i Barbarę za Marcinem Chudzińskim 1623 r. Przecław, żonaty z Zofią Grabowską 1585 r., pozostawił córkę Jadwigę, żonę Adama Ławeckiego 1614 r. i syna Stanisława, dziedziczącego w dalszym ciągu na Kłodzie (Zs. Warec. 8 f. 139; 10 f. 558; 11 f. 699; 13 f. 479; 19 f. 591; 21 f. 773; 24 f. 76; Perp. Czers. 4 f. 422; 1 f. 362; 6 f. 674; Zs. Gr. Czers. 52 f. 709). Stanisław, żonaty 1-o v. z Anną Błędowską 1598 r., 2-o v. z Jadwigą Rembertowską, następnie Karwicką; z tej ostatniej syn Andryjan, piszący się z Rościszewa, dziedzic na Kłodzie i Przedworzycach 1642 r. (Perp. Czers. 1 B f. 191; Zs. Warec. 27 f. 340 i 440).

Gotard, brat Mikołaja, z Doroty Swięcickiej pozostawił synów: Gotarda i Andrzeja. Gotard, dziedzic na Łękach i Dziadoszu, żonaty z Katarzyną Boniecką 1559 r., 2-o v. z Dorotą Sułkowską, 3-o v. z Agnieszką Podstolską, z drugiej żony pozostawił syna Adama i córkę Dorotę, z trzeciej córki: Reginę i Zofię. Miał oprócz nich synów: Krzysztofa, Gabryela, i córki: Agnieszkę i Annę, urodzonych niewiadomo z której żony. Krzysztof, żonaty 1619 r. z Jadwigą Rosochacką, Dorota za Stanisławem Sułkowskim 1608 r., a Anna za Janem Rudzińskim 1618 r. (Zs. Gr. Czers. 12 f. 181; 30 f. 308; 21 f. 358; 23 f. 712; 41 f. 304; DW. 41 f. 1028; 44 f. 218; 46 f. 412 i 580; Perp. Czers. 3 f. 157; 5 f. 520). Andrzej wraz z bratem Gotardem dziedzic Łęki 1580 r. (Paw.), zabezpieczył posag żonie, Annie Chinowskiej, 1558 r. Z niej synowie: Piotr, żonaty z Maryanną z Rudzińskich, i Mikołaj (Zs. Gr. Czers. 22 f. 689; 23 f. 647; Perp. Czers. 5 f. 76 i. 381; 7 f. 43; DW. 47 f. 793).

Marcin, żonaty z Agnieszką z Talubskich 1604 r. Maciej, żonaty z Zofią Boską 1610 r. Krzysztof i żona jego Elżbieta z Jaroszewskich, otrzymali wieś Glinnik 1612 r. Paweł, żonaty 1633 r. z Elżbietą ze Słąnków (Perp. Czers. 2 f. 415; 3 f. 408; 9 f. 37; M. 154 f. 211).

Jan z ziemią ciechanowską, a Ludwik na Borkowie z województwem płockiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Łukasz, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Marcyannie z Łoskich 1727 r. Synowie jego: Ignacy, Maciej, ksiądz Bonawentura, Jakób i Cypryjan, kwitowali się wzajemnie 1781 r. Andrzej, syn Ignacego Macieja 1795 r. Kazimierz, żonaty z Elżbietą Załuską 1734 r. (Perp. Czers. 20 f. 246; 36 f. 520; 40 f. 482; 23 A f. 319). Dominik, przeor Dominikanów warszawskich 1766 r., miał siostry: Małgorzatę za Antonim Dzierżańskim i N. za Kwiatkowskim. Franciszek, Wojciech i Antoni, bracia, współsukcesorowie Józefa Holt 1790 r. (DW. 106 f. 1258).

Elekcyę Augusta II-go podpisali z ziemią ciechanowską: dwóch Adamów, dwóch Franciszków, dwóch Janów, Jakób, Józef, Kazimierz, dwóch Marcinów i dwóch Pawłów; a z ziemią dobrzyńską: Ludwik i Stanisław. Jakób, burgrabia grodzki bobrownicki 1785 r.

Adam, dziedzic Borkowa - Rosów 1697 r., z Agnieszki Smoleńskiej miał dwóch synów: Bartłomieja i Franciszka. Bartłomiej zostawił Franciszka i Floryana; z nich Franciszek miał syna Walentego, którego z Maryanny Kowalewskiej syn Stanisław, 1843 r., a Floryan Antoniego, 1843 r. i Adama, po którym z Joanny Smoleńskiej syn Józef, 1843 r., dowiedli szlachectwa w Królestwie. Franciszek, drugi syn Adama, zostawił syna Hieronima, którego wnukowie: Paweł, syn Antoniego, i Teodor, syn Franciszka, z Petroneli Sutkowskiej, dowiedli szlachectwa w Królestwie w latach 1843 — 1855 (A. b. Her.).

Jacek, skarbnik malborski, i żona jego, Magdalena ze Strzałkowskich, otrzymali w dożywocie wieś Nowoszyce w ziemi przemyskiej 1762 r. (DW. 87 f. 357). Synowie jego: 1) Ignacy; 2) Aleksander, żonaty z Teofilą z Zielonków, miał córki: Teresę za Władysławem Sokołowskim, i Antoninę za hr. Janem Łosiem, oraz syna Henryka, ożenionego z Sabiną Szumlańską, z której córki: Teofila, zaślubiona Feliksowi Szumlańskiemu, i Aleksandra—Józefowi Ulanowskiemu, matka Bolesława, profesora uniwersytetu krakowskiego, znakomitego badacza przeszłości naszej; 3) Alojzy, miecznik koronny galicyjski, żonaty z Maryanną Faustyną Ufniarską, z której syn Włodzimierz, urodzony 1819 r., hrabia od 1866 r., ordynat borynicki, cesarsko-austryjacki szambelan, zaślubił 1848 r. Waleryę Słonecką, z której córki: a) Ludwika, urodzona 1849 r., zaślubiona hr. Antoniemu Dembińskiemu 1870 r., wdowa od 1875 r., obecnie w zakonie panien Niepokalanek w Jazłowcu; b) Otylda, urodzona 1857 r., zaślubiona hr. Stanisławowi ze Stadnik Stadnickiemu 1878 roku i c) Helena za hr. Edwardem Chołoniewskim.

Herb hr. Junosza-Borkowskich.

W Galicyi zamieszkują obecnie Henryk i Aleksander, żonaty z Heleną Małecką, z której syn Jan, urodzony 1859 r. Są oni synami Józefa i Antoniny z Tchórznickich, a wnukami Franciszka Ignacego. Wszyscy legitymowali się ze szlachectwa w latach 1782 i 1848 w sądzie ziemskim lwowskim i w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

BORKOWSCY-DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ, których jedna gałąź otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki 1818 r., pochodzą z Borkowic, leżących w powiecie radomskim, na skraju posiadłości Łabędziców i Odrowążów.

Piotr z Borkowic, zastawiając Bolęcin Strzałkowskiemu 1412 roku, nazwał się synem podkomorzego. W 1394 r. spotykamy Mieczsława podkomorzym kujawskim (RM.), a że Łabędzice mieli także na Kujawach znaczne posiadłości, a Mieczsława imię wciąż się u Łabędziców powtarza, bardzo więc być może, że był jego synem. W 1415 roku Piotr wspólnie z bratem Krystynem zawarł 1415 roku

ugodę z Piotrem Falkowskim (Rad. Inscr. Decr. II f. 39 i Colloq. Rad. f. 83). Siostrą Krystyna i Piotra musiała być Elżbieta z Borkowic, wdowa po Ottonie, procesująca się 1419 roku z Bożywojem z Żukowa (Perp. Rad. 2 f. 181), a bratem Andrzej z Borkowic, po którym pozostała wdowa Małgorzata zawarła 1411 r. ugodę ze szwagrem swoim Piotrem o posiadanie Ruskiego Brodu i części Borkowic (Rad. Inscr. Decr. II f. 19 i Colloq. Rad.). Piotr, który w 1415 i 1417 r. zabezpieczył na Borkowicach i Brzyzgowie posag żonie swej Pechnie (Perp. Rad. 2 f. 24 i 55, zawarł w 1450 r. ugodę z synami swoimi: Andrzejem, Bartłomiejem i Janem, co do dożywotniego posiadania Borkowic, Polutowa, Bolęcina i Ruskiego Brodu, a oddał im Meszczew (?) na Kujawach (Perp. Rad. 4 f. 228). Bartłomiej i Jan Borkowscy z Borkowic h. Łabędź świadczą w Radomiu 1454 r., przy wywodzie szlachectwa Stanisława Łabędzia z Owadowa (Pis. Dz. P. IX. Potk.). Anna, córka Piotra, wdowa po Pawle z Błeszna, kwitowała brata Bartosza 1472 r. ze spadku po rodzicach. Elżbieta, druga córka Piotra, żona Zygmunta ze Smarzowa, której brat Bartłomiej odstąpił 1472 r. majątek macierzysty w Dziankowie, w województwie brzeskiem i Bogusławicach, Moszczonnie i Klonowie, w ziemi dobrzyńskiej (Perp. Rad. 1 f. 513 i Rad. Inscr. Decr. VI f. 169). Bartłomiej zabezpieczył 1462 i 1481 r. posag na Polutowie i Borkowicach, żonie Elżbiecie (Rad. Inscr. 1 f. 326 i 448). Właściciel Polutowa i Brzyzgowa dziedziczył na Borkowicach wspólnie z wdową Nadolną i jej dziećmi (Dług. II f. 517).

Herb Łabędź.

Jan, brat Bartłomieja, zabezpieczył 1466 r. na Borkowicach posag żonie swej, Annie (Perp. Rad. I f. 451). Umarł 1466 r., pozostawiwszy synów: Jana i Piotra, Cystersa w Jędrzejowie, następnie opata w Wąchocku (Rocz. Jędrz.). Bartłomiej żył jeszcze w 1508 r., gdyż regestra poborowe z tegoż roku wykazują, że wspólnie z wdową Anną (po bracie Janie), był właścicielem Borkowic, Polutowa i Golędzina (Paw.).

Otto, syn Bartłomieja, zabezpieczył 1502 r. posag żonie swej Annie, córce Andrzeja Kmity z Mokrych Sokolnik (Rad. Inscr. Decr. VII f. 918 i Perp. I f. 774). Synami Bartłomieja musieli być również Piotr i Dunin, dziedzice na Borkowicach. Dunin odstąpił 1517 r. bratu Piotrowi część swoją tamże (Rad. Inscr. Decr. IX f. 10). Piotr miał z pierwszej, nieznanej nam żony synów: Piotra i Wojciecha, oraz córki: Annę i Barbarę, którzy kwitowali ojca 1517 roku z odbioru majątku macierzystego. W 1521 r. Piotr zabezpieczył posag na Borkowicach drugiej swojej żonie, Dorocie, córce Jana ze Stużna (Rad. Inscr. Decr. IX f. 6, 64 i 424).

Oprócz wymienionych wyżej synów z pierwszej żony, musiał mieć Piotr z drugiej żony synów: Jana na Borkowicach, który w 1537 r. otrzymał wójtostwo w Borku, a za konsensem królewskim z 1556 r. wykupił wójtostwo w Bystrej, Bartłomieja, plebana w Borkowicach, uwolnionego 1537 r. od wyprawy wojennej, i Stanisława, podstarościego pilznieńskiego 1553 r. Otrzymał on w 1537 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Ryczywole. Regestra poborowe z 1569 roku przedstawiają, że byli właścicielami Borkowic: Wojciech, Piotr i Anna; Bolęcina — Anna, Ruskiego Brodu — Anna, Piotr z braćmi, Jan, Stanisław, Wojciech

i drugi Piotr, a Polutowa — Piotr Borkowski (Paw.). Piotr, syn Piotra, pozostawił synów: Donata i Jana, dziedziców na Borkowicach 1581 r. (M. 125 f. 442).

Wojciech, syn Piotra, żonaty z Anną Krupczanką, córką Krzysztofa z Mojkowic, dworzanina królewskiego; miał z niej synów: Rafała i Andrzeja. Rafała syn Jan, sukcesor zmarłej bezdzietnie siostry Anny, żony Wojciecha Bobrkowskiego, żonaty z Ewą z Kłopockich, 1-o v. Staniszewską (Perp. Czers. 7 f. 10 i 10 f. 606; Zs. Warec. 24 f. 64). Andrzej, pisarz ziemski lubelski 1578 r., deputat na trybunał koronny 1580 r., dziedzic Czekarzowa, Celejowa, Rąbków i Kormanowic 1582 roku, otrzymał różne królewszczyzny w województwie lubelskiem 1589 r. Żonaty 1-o v. z Emerencyanną Chotecką, córką Pawła, sędziego ziemskiego lubelskiego, 2-o v. z Anną ze Zwoli Ossowską, córką Pawła, z którą zeznał zapis dożywocia 1582 r.; z pierwszej żony miał synów: Andrzeja i Pawła, którzy zabezpieczyli 1586 roku posagi siostrom swoim, z drugiej—Mikołaja i Piotra 1598 r.

Piotr, chorąży sandomierski 1616 r., żonaty z Zofią Siennicką, córką Józefa, dziedziczką po ojcu Olszki, Pustołowa i Siennicy, miał synów: Piotra Filipa, który kwitował Brzezicką 1629 r. i Józefa Piotra. Ten ostatni zeznał 1650 r. zapis dożywocia na Garbaczu, Koninie i Boksicach, z żoną Elżbietą z Dąbrowicy Firlejówną. W tymże roku chorąży bełski, był 1654 roku opiekunem dzieci brata swego stryjecznego Jana, podczaszego sandomierskiego. Drugą jego żoną była 1653 roku Elżbieta z Nagłowic, córka Marka Reja (Oblaty Bieckie 58 f. 1666).

Mikołaj, syn Andrzeja, pisarz ziemski lubelski, zabezpieczył 1605 r. posag żonie Elżbiecie z Kochanowskich, córce Jana z Czarnolasu, wojskiego sandomierskiego (dotychczas było o niej wiadomem, że była 1609 r. za Stanisławem Witowskim). Syn jego Jan Filip odstąpił pewną sumę Głuskiemu 1611 r., a w 1627 r., w którym był dworzaninem królewskim, sprzedał Rembków. W 1644 r. i 1654 r. był deputatem na trybunał koronny. On to, dziedzic Celejowa, podpisał z województwem lubelskiem elekcyę Jana Kazimierza. Umarł podczaszym sandomierskim 1654 r. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Gołuchowską, córką Jana, 2-o v. z Katarzyną z Konar (Słupecką), z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława i córki: Zofię, Elżbietę i Katarzynę, którym, wspólnie z ich rodzeństwem ciotecznem, Jan i Stanisław z Mojkowic Krupkowie odstąpili 1647 r. Podborowice i Międzygorzyce w powiecie wiślickim. Nad Stanisławem i Elżbietą sprawował w 1654 r. opiekę stryj ich Piotr, chorąży bełski (M. 133 f. 399 i 190 f. 322; Wyr. Lub. 4 f. 1; 58 f. 170; 72 f. 294; Zap. Lub. 1 f. 272; 3 f. 122; 4 f. 934; 7 f. 128; 9 f. 67, 101 i 366; 15 f. 954; 19 f. 438; 22 f. 459 i 697—710; 28 f. 795; 30 f. 456; 32 f. 695; 39 f. 105; 40 f. 631; 41 f. 248; 42 f. 738; 43 f. 696; 44 f. 1 i 91; 46 f. 698).

Stanisław, syn Jana podczaszego, dworzanin królewski 1660 r., łowczy sandomierski 1664 r., stolnik lubelski w Marcu, a kasztelan połaniecki w Kwietniu 1670 r., marszałek trybunału koronnego 1684 r. i rotmistrz królewski, podpisał z województwem sandomierskiem i lubelskiem elekcyę króla Michała. Z Teodory Słupeckiej, kasztelanki lubelskiej, pierwszej swej żony, miał córkę Teresę (M. 214 f. 1), a z Anny z Zamościa, drugiej żony 1684 r., zostawił córki: Dorotę i Annę 1691 r. (Zap. Lub. 61 f. 287 i 337; 67 f. 160). Elżbieta, siostra Stanisława, żona Stanisława Koniecpolskiego 1663 r. W tymże roku wspólnie z bratem Stanisławem procesowała się z Zebrzydowskim (Obl. Krak. 90 f. 172 i 178).

Po Andrzeju, synie Andrzeja, pisarza ziemskiego lubelskiego, mają iść: Inocenty, episkop czerniechowski, i Kasper, praojciec zamieszkujących Cesarstwo Rosyjskie Borkowskich, obrządku wschodniego (Rodosławnaja Dworjan i Grafow Dunin-Borkowskich. Czernichow 1890 r.).

Potomkiem Piotra z drugiej jego żony, Doroty ze Stużna, mógł być Stanisław, dziedzic na Ruskim Brodzie 1569 r., o którym wspomina Niesiecki, że był kasztelanem połanieckim. Tak samo i Stanisław Dunin-Borkowski, dziedzic na Trzeciennikach i Zielonej Krynicy, na Podolu, podpoborca ceł na Rusi, procesujący się 1595 roku z księciem Wiśniowieckim (Wyr. Lub.). Siostra jego Anna za Sebastyanem Woroniczem 1595 roku (Zs. Kamien.). Potomstwo tego ostatniego Stanisława: 1) Jerzy. 2) Wacław na Zalesiu, w powiecie krzemienieckim, którego córka Katarzyna za Janem Odyńcem Siemaszką, rotmistrzem królewskim, i synowie: Mikołaj i Piotr, bezdzietni. 3) Jadwiga za Stanisławem Kozerskim. 4) Stanisław na Mykietyńcach w powiecie latyczowskim 1624 r., którego dzieci z Katarzyny z Bielowskich: ksiądz Jan Modest, doktor św. teologii, spowiednik Teofili Sobieskiej, matki króla Jana III-go, przeor OO. Dominikanów w Żółkwi, tamże zmarły 1668 r., Krzysztof i Stanisław, bezpotomni, Teofila za Kasprem ze Szczepanowa Szczepanowskim, i Melania, ksieni Dominikanek we Lwowie, zmarła 1685 roku, i 5) Jan. Stanisław i Jan, synowie Stanisława, odstąpili 1624 r. Trzecienniki, w powiecie kamienieckim, bratu Wacławowi (Prot. i Zap. Gr. Trembow. 53 f. 532).

Jan, syn Stanisława, dziedzic na Trzeciennikach, Zielonej Krynicy, Biłce, Niemierzyńcach etc., pułkownik królewski, zmarły 1633 r., z Anny z Górki Firlejówny-Górskiej, 1-o v. Olbrachtowej Lubiatowskiej, córki Stanisława, stolnika halickiego, i Doroty z Błudnik, z którą zeznał zapis dożywocia 1613 r. (Gr. Tremb. Relat. 29 f. 1), pozostawił córkę Maryannę, żonę 1-o v. Leonora Falbowskiego, 2-o v. Jana Srogockiego, i synów: Stanisława, rotmistrza królewskiego, Stefana, Andrzeja, Aleksandra, zmarłych bezdzietnie, i Jerzego. Ten ostatni, wójt wiśniowiecki, w imieniu swojem i rodzeństwa swego stryjecznego, wniósł 1675 r. manifest do grodu krzemienieckiego, w sprawie o dobra Zalesie. W 1634 r. Janowa z Górki Borkowska, w imieniu swojem i wymienionych wyżej dzieci, ma sprawę w grodzie krzemienieckim z księciem Konstantym Wiśniowieckim o przyznanie zapisów.

Jerzy, dziedzic po ojcu na Trzeciennikach, Zielonej Krynicy, Biłce etc., rotmistrz królewski, podpisał z województwem wołyńskiem elekcyę króla Michała. Dowódca załogi i komendant Wiśniowca, tamże zginął 1675 r., broniąc go przeciwko Tatarom. Z Zuzanny z Tyszek Tyszeckiej pozostawił syna Jana, dziedzica na Trzeciennikach i Zielonej Krynicy, Biłce etc., pułkownika królewskiego, cześnika latyczowskiego, starostę radelickiego, zmarłego 1719 r., żonatego 1-o v. z N. Zaleską, 2-o v. z Izabellą Radlińską, córką Stefana i Barbary Firlejówny-Górskiej. Z pierwszej żony córka Katarzyna za Krzysztofem Odyńcem Siemaszką i syn Jacek, na Trzeciennikach i Biłce, łowczy czerniechowski 1720 r., który z N. Zubrzyckiej pozostawił syna Michała i córki: Angelę za Wawrzyńcem Zaleskim, babkę Bohdana Zaleskiego, i Zuzannę za Jakóbem Abramowiczem (Bracł. XVI f. 568). Z drugiej żony Jana syn Jerzy.

Izabella z Radlińskich, wdowa po Janie, otrzymała 1719 r. konsens królewski, na odstąpienie Radelic w ziemi przemyskiej synowi Jerzemu (Sig. 19, 27/XI).

Zmarła 1744 r., pochowana w Medenicach. Jerzy, dziedzic na Gródku, w 1718 r. podstoli żydaczowski, towarzysz chorągwi husarskiej królewicza Augusta, został buńczucznym wojsk koronnych 1719 r., buńczucznym królewskim 1720 r., a kasztelanem gostyńskim i kawalerem orderu Orła Białego 1754 r. Żonaty 1716 r. 1-o v. z Teofilą de Lamar, córką Piotra, generała adjutanta królewskiego, i Anny z Czechowiczów, zmarłą 1718 r., 2-o v. 1725 r. ze Scholastyką Olszewską, córką Józefa, cześnika buskiego, i Zofii z Sokołowskich, pozostawił z drugiej żony córki: Maryannę za Marcinem Łosiem, Teklę 1-o v. za Stanisławem Worcellem, kasztelanem halickim, 2-o v. za Józefem Mrozowickim, 3-o v. za Józefem Jabłonowskim i synów: Jana i Adama, bezżennych, i Jerzego, urodzonego w Glinianach 1731 r., zmarłego 1788 r., właściciela Gródka, po ojcu podstolego żydaczowskiego 1754 r. Był on także po ojcu starostą radelickim 1771 r. (AGZ. X. 7168 i 7411). Oznaki orderu Św. Stanisława otrzymał 1785 r. Z Józefy Olizarówny (DW. 80 f. 94 i 105 f. 921), zaślubionej 1763 r., pozostawił córki: Petronellę za hr. Feliksem Bąkowskim, Rozalię za Janem Pietruskim, Teklę za hr. Mikołajem Drohojowskim i czterech synów: Jakóba Jerzego, Wincentego Leonarda, Franciszka i Stanisława, z których Wincenty Leonard, Franciszek i Stanisław, wraz z Tytusem i Henrykiem, synami Jakóba Jerzego, otrzymali od cesarza Franciszka I-go tytuł hrabiowski austryjacki 1818 roku (Goł).

Herb hr. Duninów-Borkowskich.

I. Jakób Jerzy, syn Jerzego, urodzony 25 Lipca 1764 roku we Lwowie, właściciel Mielnicy, szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., zmarły 1813 r., z hr. Julii Lanckorońskiej, zaślubionej 3-go Marca 1796 roku w Mielnicy, pozostawił:

A) Florentynę, zaślubioną hr. Kajetanowi Dzieduszyckiemu.

B) Tytusa, urodzonego 1797 r., hrabiego austryjackiego od 1818 r., właściciela Korolówki, członka stanów galicyjskich, żonatego 1823 r. z Maryą Trembińską, córką Antoniego i Pelagii z Sadowskich.

C) Henryka, urodzonego 1798 r., hrabiego austryjackiego od 1818 r., właściciela Mielnicy, ożenionego 1831 r. z Julią Korytowską, z której: a) hr. Ewelina, zaślubiona Bolesławowi Komarnickiemu 1852 r.; b) hr. Wanda, zaślubiona 1855 r. Józefowi Prus Jabłonowskiemu; c) hr. Mieczysław, urodzony 1833 r. w Płotyczu, właściciel Mielnicy, członek austryjackiej izby panów, ożeniony 1867 r. w Olejowie z hr. Maryą Wodzicką; z niej: 1) hr. Kazimiera Florentyna, zaślubiona 1893 r. hr. Bernardowi Platerowi, 2) hr. Helena Marya, zaślubiona hr. Kazimierzowi Karwickiemu w Mielnicy 1892 r., 3) hr. Juliusz Maryan, urodzony w Mielnicy 1875 r., 4) hr. Władysław Jerzy, urodzony w Mielnicy 1877 r., 5) hr. Jadwiga Eleonora; d) hr. Alfred, urodzony 1834 r., zmarły 1895 r., właściciel Korolówki, ożeniony

1857 r. z Olgą Swiatopełk-Zawadzką, z której: 1) hr. Marya, zaślubiona 1877 r. Zygmuntowi Taczanowskiemu, 2-o v. za Władysławem Hengelmüllerem de Hengenvar, cesarsko - austryjackim tajnym radcą, 2) hr. Jadwiga, zaślubiona 1882 r. Wincentemu Orłowskiemu, 3) hr. Józef Jerzy, urodzony 1868 roku w Szlachcińcach.

II. Wincenty Leonard, syn Jerzego, urodzony 1768 r. we Lwowie, tamże zmarły 1839 r., szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., a Orła Białego 1793 r., właściciel Szuparki, Skierbieszowa etc., hrabia austryjacki od 1818 roku, członek stanów galicyjskich, ożeniony 1-o v. z Ignacyą Ostrorożanką. 2-o v. z hr. Elżbietą Krasińską. Potomstwo jego z drugiej żony:

A) Hr. Zygmunt, urodzony 1815 r., zmarły 1834 r.

B) Hr. Stanisław Narcyz, urodzony 1818 r., zmarły 1884 r., właściciel Skierbieszowa, ożeniony 1842 r. z baronówną Adelą Larisch, z której córka hr. Jadwiga, zaślubiona 1872 r. w Skierbieszowie Janowi Popielowi z Wójczy, i syn hr. Jerzy Maryan, urodzony 1852 r. w Skierbieszowie, zmarły 1890 r., ożeniony 1885 r. w Wiedniu z Wilmą v. Ehrfeld.

C) Hr. Seweryn Wincenty, ur. 1824 r. we Lwowie, zmarły 1872 r. w Wiedniu, właściciel Szuparki, cesarsko - austryjacki szambelan, ożeniony z Olgą Kownacką z Ponikwy 1844 r., z której: 1) hr. Aleksandra, zaślubiona 1877 r. hr. Rogerowi Łubieńskiemu, 2) hr. Emanuel, urodzony 1856 r. w Ponikwie, doktor prawa, właściciel Suchowoli, ożeniony 1880 r. z hr. Aleksandrą Dzieduszycką, z której córki: Olga i Marya, 3) hr. Klementyna, zaślubiona 1892 r. hr. Tadeuszowi Łosiowi.

III. Franciszek, syn Jerzego, urodzony 1773 r. w Dmytrowicach, zmarły 1860 r. we Lwowie, właściciel Gródka, hrabia austryjacki od 1818 r., członek stanów galicyjskich, żonaty z hr. Franciszką Dzieduszycką. Z niej:

A) Hr. Józef, urodzony 1809 r., zmarły 1843 r., autor i poeta.

B) Hr. Aleksander, urodzony 1811 r. w Gródku, zmarły 1896 r., właściciel Krzywczyc, znany autor, ożeniony 1837 r. z Seweryną Cielecką; z której córka hr. Jadwiga, zaślubiona 1857 r. w Brukseli hr. Alfonsowi Mniszchowi, i syn hr. Witold, urodzony 1842 r. we Lwowie, właściciel Winniczek, zmarły 1875 r., autor dramatyczny, żonaty 1862 r. z hr. Kazimierą Fredrówną, z której pozostawił córkę hr. Aleksandrę, zakonnicę w Bawaryi, i syna hr. Zbigniewa, urodzonego 1864 r. we Lwowie, Jezuitę w Holandyi.

C) Hr. Edward Kamil, urodzony 1812 r. w Gródku, zmarły 1859 r. w Wiedniu, członek stanów galicyjskich, właściciel Gródka, zaślubił 1853 r. w Dubiecku hr. Laurę Krasicką. Z niej: 1) hr. Zdzisław, urodzony 1855 r., zmarły we Lwowie 1879 r.; 2) hr. Jerzy Sewer, urodzony 1856 r. w Dubiecku, właściciel Gródka, cesarsko - austryjacki szambelan, kawaler honorowy maltański, marszałek powiatu trembowelskiego, poseł do rady państwa w Wiedniu, autor wielu dzieł heraldycznych, zaślubił 1884 r. we Lwowie hr. Elżbietę z Łosiów, córkę hr. Włodzimierza i Pauliny z hr. Baworowskich, z której synowie: hr. Jerzy Paweł, urodzony we Lwowie 1886 r., hr. Piotr Paweł, urodzony we Lwowie 1890 r., hr. Paweł, urodzony we Lwowie 1892 r., i córki: hr. Marya Stella, hr. Elżbieta i hr. Anna; 3) hr. Karol

Boromeusz, urodzony 1857 r. w Dubiecku; 4) hr. Marya Stella, kanoniczka sabaudzka.

D) Hr. Ludwika za Janem Niezabitowskim, zmarła 1887 roku we Lwowie.

E) Hr. Mieczysław, urodzony 1815 r. w Gródku.

F) Hr. Bolesław, urodzony 1817 r. w Gródku, zmarły 1871 r. we Lwowie, właściciel Kormanic, starosta kołomyjski, ożeniony 1851 r. z hr. Maryą z Badenich, z której córki: hr. Celina, zaślubiona 1872 r. we Lwowie Zdzisławowi Skrzyńskiemu, hr. Marya, zaślubiona 1886 r. we Lwowie hr. Michałowi Baworowskiemu, i syn hr. Kazimierz, urodzony 1854 r. we Lwowie, właściciel Kormanic, cesarsko-austryjacki szambelan i delegat namiestnictwa w Krakowie.

G) Hr. Izabella, zaślubiona 1841 r. we Lwowie, hr. Włodzimierzowi Rusockiemu.

IV. Stanisław, syn Jerzego, hrabia austryjacki od 1818 roku, cesarsko-austryjacki szambelan, właściciel Winniczek i Kormanic, żonaty z Rozalią z Michałowskich, umarł 1850 r., nie pozostawiwszy potomstwa.

(Rodowód hr. Duninów-Borkowskich—patrz obok).

Elżbieta, ksieni klasztoru Św. Andrzeja w Krakowie 1586 r. (Wyr. Lub. 30 f. 754). Maciej, sędzia grodzki kamieniecki 1582 r. Krzysztof otrzymał 1626 r. konsens królewski na odstąpienie różnych królewszczyzn w powiecie bieckim Stadnickiemu (M. 174 f. 59). Jan, komornik graniczny nowokorczyński 1643 r. Andrzej, chorąży bełski 1663 r. Olbrycht, podczaszy bracławski 1699 r. Konstanty, stolnik bracławski 1721 r. Andrzej, podczaszy bracławski 1710 roku, z Teresy z Zarzeckich miał synów: Antoniego i Andrzeja, oraz córkę Józefę (Bracł. XV. f. 1550).

Józef z województwem sandomierskiem, Mikołaj z województwem lubelskiem, a Zygmunt, Stanisław i Wojciech z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Jerzy Antoni, ekonom grodzieński 1754 r. Tenże starosta ausztokalski, sprzedał 1775 r. Smolany w powiecie grodzieńskim Janowi Józefowi, superintendentowi ceł prowincyi ruskich (DW. 92 f. 153). Jan Kanty z pisarza grodzkiego nowokorczyńskiego 1773 r. skarbnik, 1775 r. wojski, 1776 r. miecznik wiślicki, 1777 r. pisarz ziemski sandomierski. Ludwik, 1767 r. komornik ziemski, a 1785 r. graniczny krzemieniecki.

Franciszek, Antoni, dwóch Michałów i trzech Jerzych udowodniło pochodzenie swoje szlacheckie w latach 1782 — 1784 w sądach ziemskich: lwowskim i przemyskim i w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa: Antoni i Stanisław, synowie Piotra i Maryanny z Kozłowskich 1841 r. i 1844 r. Franciszek, Józef, Aleksander i Franciszek Jan, synowie Józefa i Tekli z Kossakowskich, wnukowie Macieja, 1776 r. subdelegata grodzkiego nowokorczyńskiego, w latach 1840—1852. Jan Wawrzyniec, syn Wawrzyńca i Magdaleny z Czernickich, wnuk Jakóba 1767 roku, burgrabiego lubelskiego, w 1843 r. Tomasz, Stanisław, Edward i Helena, dzieci Franciszka i Klary z Sadowskich, wnuki Andrzeja, w latach 1843 — 1852. Wawrzyniec, syn Wincentego i Anny Terneczanki, w 1843 r. Józef i Andrzej, synowie Michała z Apolonii Borkowskiej, wnukowie Wojciecha, 1848 r. i 1854 r.

Rodowód hr. Duninów - Borkowskich

- **Stanisław** na Trzeciennikach i Zielonej Krynicy 1595 r.
  - **Jerzy**
  - **Wacław**
    - **Mikołaj**
    - **Piotr**
    - **Katarzyna** M. Jan Odyniec Siemaszko
  - **Stanisław** 1624 r. ż. Katarzyna Bielowska
    - **Jan** Modest przeor Dominikanów w Żółkwi † 1668 r.
    - **Krzysztof**
    - **Stanisław**
    - **córki:** 1. Teofila Szczepanowska, 2. Melania zakonnica
  - **Jadwiga** Kozerska
  - **Jan** ż. Anna Górska 1613 r.
    - **Stanisław** rotmistrz król.
    - **Stefan**
    - **Andrzej**
    - **Aleksander**
    - **Jerzy** rotmistrz król. † 1675 r. ż. Zuzanna Tyszecka
      - **Jan** starosta radelicki † 1719 r. ż. a) N. Zaleska, b) Izabella Radlińska
        - **Jacek** łowczy czerniechowski 1720 r. ż. N. Zubrzycka
          - **Michał**
          - **córki:** 1. Angela Zaleska, 2. Zuzanna Abramowiczowa
        - **Katarzyna** M. Krzysztof Odyniec Siemaszko
        - **Jerzy** kasztelan gostyński 1754 r. ż. a) Teofila de Lamar d) Scholastyka Olszewska
          - **Jan**
          - **Adam**
          - **Jerzy** starosta radelicki 1771 r. ż. Józefa Olizarówna
            - **Jakób Jerzy** szambelan dworu polskiego 1791 r. ż. hr. Julia Lanckorońska
              - **Florentyna** M. hr. Kajetan Dzieduszycki
              - **Tytus** hrabia od 1818 r. ż. Marya Trębińska
              - **Henryk** hrabia od 1818 r. ż. Julia Korytowska
                - **hr. Mieczysław** ur. 1833 r. ż. hr. Marya Wodzicka 1867 r.
                  - **hr. Juliusz** ur. 1875 r.
                  - **hr. Władysław** Jerzy ur. 1877 r.
                  - **córki:** 1. Kazimiera hr. Platerowa, 2. Helena hr. Karwicka, 8. hr. Jadwiga
                - **hr. Alfred** ur. 1834 r. ż. Olga Zawadzka 1857 r.
                  - **hr. Józef** Jerzy ur. 1868 r.
                  - **córki:** 1. hr. Marya 1 v. Taczanowska, 2 v. Hengelmüllerowa 2. Jadwiga Orłowska
                - **córki:** 1. Ewelina Komarnicka 2. Wanda Jabłonowska
            - **Wincenty Leonard** szambelan dworu polskiego 1791 r. hrabia od 1818 r. ż. a) Ignacya Ostrorożanka, b) hr. Elżbieta Krasińska
              - **hr. Zygmunt** ur. 1815 r. † 1837 r.
              - **hr. Stanisław** ż. bar. Adela z Larischów 1842 r.
                - **hr. Jadwiga** M. Jan Popiel 1870 r.
                - **hr. Jerzy** Maryan ur. 1852 r. ż. Wilma v. Ehrfeld
              - **hr. Seweryn** ces.-austr. szambelan ż. Olga Kownacka 1844 r.
                - **hr. Emanuel** ur. 1856 r. ż. hr. Aleksandra Dzieduszycka
                  - **hr. Olga**
                  - **hr. Marya**
                - **córki:** 1. Aleksandra hr. Łubieńska, 2. Klementyna hr. Łosiowa
            - **Franciszek** hrabia od 1818 r. ż. hr. Franciszka Dzieduszycka
              - **hr. Józef** ur. 1809 r.
              - **hr. Aleksander** ż. Seweryna Cielecka 1837 r.
                - **Jadwiga** M. hr. Alfons Mniszech 1857 r.
                - **hr. Witold** ż. hr. Kazimiera Fredro 1862 r.
                  - **hr. Aleksandra** zakonnica
                  - **hr. Zbigniew** ur. 1864 r. Jezuita
              - **hr. Edward** Kamil ż. hr. Laura Krasicka 1853 r.
                - **hr. Zdzisław** ur. 1855 r.
                - **hr. Jerzy** Sewer ur. 1856 r. ces.-austr. szambelan ż. hr. Elżbieta z Łosiów
                  - **hr. Jerzy** Paweł ur. 1886 r.
                  - **hr. Piotr** Paweł ur. 1890 r.
                  - **hr. Paweł** ur. 1892 r.
                  - **córki:** 1. hr. Marya Stella 2. hr. Elżbieta, 3. hr. Anna
                - **hr. Karol** Boromeusz ur. 1857 r.
                - **hr. Marya** kanoniczka sabaudzka
              - **hr. Mieczysław** ur. 1815 r.
              - **hr. Bolesław** starosta kołomyjski ż. hr. Marya Badeni
                - **hr. Kazimierz** ur. 1854 r. ces.-austr. szambelan
                - **córki:** 1. Celina Skrzyńska 2. Marya hr. Baworowska
              - **córki:** 1. Ludwika Niezabitowska, 2. Izabella hr. Russocka
            - **Stanisław** hrabia od 1818 r. ż. Rozalia Michałowska
            - **córki:** 1. Petronella hr. Bąkowska, 2. Rozalia Pietruska, 3. Tekla hr. Drohojowska
          - **córki:** 1. Maryanna Łosiowa, 2. Tekla 1 v. Worcellowa, 2 v. Mrozowicka, 3. v. Jabłonowska
    - **Maryanna** 1 v. Falbowska, 2 v. Srogocka

Wincenty, syn Floryana z Rozalii Piotrowskiej, wnuk Antoniego, 1790 r. dziedzica Ostoi, w 1848 r. Jakób miał dwóch synów: Franciszka i Tomasza; po Franciszku syn Mikołaj zostawił synów: Jakóba i Antoniego, a drugi Kazimierz z Michaliny Skrzetuskiej miał synów: Aleksandra, Karola i Bonifacego, wylegitymowanych 1842 r. Po Tomaszu Józef miał syna Mikołaja, ożenionego z Julianną Gromadzińską, z której synowie: Alfons, Stanisław i Jan, wylegitymowani w latach 1851 — 1852. Jan Seweryn, dziedzic Garwacza 1728 r., miał syna Michała, ten Kaliksta, a ten Konstantego, który z synami: Klemensem, Kalikstem i Antonim, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. (A. b. Her.). Z nich Kalikst, urodzony z Pauliny Żeromskiej, ożenił się 1897 r. w Lublinie z Maryą Wołowską, córką Józefa i Maryi z Buszczyńskich.

Józef, dziedzic Żelizny, umarł 1856 r., zostawiwszy wdowę Aleksandrę z Chomentowskich, znaną autorkę, zmarłą w Warszawie 1898 r.

BORKOWSCY h. NOWINA pochodzą ze wsi Borki Paduchy, Borki Swiercze etc. w ziemi łukowskiej. Mikołaj, syn Feliksa i Katarzyny Iwanowskiej, proboszcz kurzelowski, kanonik gnieźnieński 1576 r. (Kor.). Aleksander, podstarości stężycki 1658 r., następnie podsędek stężycki, z Teresy Gzowskiej pozostawił córkę Katarzynę, której opiekunem w 1661 r. był Jarzyna, kasztelan sochaczewski (M. 202 f. 122 i 125). Marcin, syn Stanisława, dziedzic na Borkach - Świerczach 1618 r., pisarz grodzki przemyski 1620 r., nabył 1630 r. od Sienieńskich Bartoszówkę, Wolę Bigosową, Mroczkowice i Wiechrowice. Pewnie tenże Marcin, 1635 r. podstarości lwowski. Kasper Mikołaj, vicesgerent grodzki przemyski 1596 r. Stanisław, syn Stanisława, dziedzic 1688 r. na Borkach - Świerczach, Krasusach i Miklusach (Zap. Lub. 23 f. 174; 24 f. 957; 33 f. 144; 39 f. 142; 35 f. 159; 64 f. 459). Aleksander, pisarz ziemski lubelski 1687 r. Krzysztof, rotmistrz królewski 1664 r. Jan, syn Kazimierza i Maryi Pogonowskiej, sprzedał 1714 r. dom w Skaryszowie (DW. 62 f. 568). Jana żona, Katarzyna z Dmoszyńskich, kwitowała matkę z posagu 1723 r. (DW. 65 f. 251). Kazimierz, z pierwszej żony miał córkę Katarzynę za Franciszkiem Krasuskim, z drugiej, Zuzanny z Krasuskich, 1-o v. Wojciechowej Krasuskiej, syna Jana 1740 r. Maryanna, córka Ludwika, żona Macieja Dziewulskiego, zmarła przed 1772 r. (Akta Łukowskie). Elekcyę Augusta II-go podpisało dwóch Andrzejów z województwem podlaskiem, a obiór Stanisława Augusta: Adam Jan Kanty, regent grodzki, Andrzej, podstarości mielniccy, i Antoni, sędzia kapturowy drohicki.

Herb Nowina.

Krzysztof Mroz Borkowski, z Maryanny Stypułkowskiej pozostawił syna Jakóba, który nabył Kalinowo Sułki 1757 r. Piotr, syn Jacka i Barbary z Igańskich, zeznał 1771 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Pilikówną. Piotr, żonaty 1777 r. z Cecylią z Gawąreckich. Fabian, syn Piotra z Pilikówny, ustąpił pewną sumę Zawiszy 1792 r. (DW. 80 f. 115; 93 f. 190; 89 f. 149 i 108 f. 112). Józef, syn Macieja i Maryanny z Grabowskich, żonaty z Konstancyą Gajewską 1780 r.

Łucya z Waśniewskich, 1-o v. Chromińska, 2-o v. wdowa po Antonim Borkowskim, ustąpiła 1795 r. pewną sumę Andrzejowi, synowi Jana i Zofii z Żakowiczów. Kazimierz, syn Balcera, sprzedał części na Chojecznie 1796 r. Franciszek, żonaty 1796 r. z Teofilą Kolińską. Józef, ksiądz, dziedziczył po bracie Antonim i siostrze Agnieszce Jałosińskiej 1796 r. Antoni, żonaty z Maryanną z Modzelewskich 1791 roku (DW. 96 f. 756; 110 f. 1307; 111 f. 1026, 173 i 576; 107 f. 60). Kanut, regent grodzki mielnicki 1769 r. Andrzej, sędzia grodzki 1759 r., podstarości mielnicki 1764 r., został sędzią ziemskim 1765 r.

Potomek Grzegorza, komornika granicznego lubelskiego 1706 r., Antoni, miał syna Tomasza, którego wnukowie: Teofil, syn Macieja i Julianny Pliszewskiej, i Piotr, syn Tomasza z Brygidy Płodowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

W Galicyi wywiedli się ze szlachectwa: Antoni, Kazimierz i Wojciech Kazimierz 1789 r., w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

BORKOWSCY w województwie krakowskiem ze wsi Borka, w powiecie szląskim. Jakób, dziedzic tejże wsi 1581 r. (Paw.).

BORKOWSCY w województwie sandomierskiem, z Borkowa, w powiecie sandomierskiem. Wieś ta w 1508 r. należała do Marcina Borkowskiego, a 1578 roku wraz z Kaczycami i Kamieńcem do Jana i Mikołaja (Paw.).

BORKOWSCY w województwie poznańskiem, ze wsi Borek, w powiecie kościańskim. Akta kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Agnieszce i Dominiku (Leksz.).

BORKOWSCY różni. Zacharyasz, syn niegdy Wojciecha z województwa rawskiego 1637 r. (Zs. Warec. 26 f. 64). Jakób i Jan z województwem kaliskiem, Marcin z województwem rawskiem, Mikołaj i Paweł z województwem lubelskiem, Jan i Paweł z województwem ruskiem, pisali się na obiór króla Michała. Jan i Kazimierz podpisali z województwem rawskiem elekcyę Jana III-go. Fabian pisał się na obiór Jana Kazimierza z województwem pomorskiem. Elekcyę Augusta II-go podpisali: Floryan z ks. żmudzkiem, Stanisław z województwem trockiem, a w liczbie elektorów Stanisława Augusta spotykamy Antoniego z województwa chełmińskiego i Jacka z województwa ruskiego. Józef w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

Herb Doliwa.

BORKOWSKI h. DOLIWA z Borkowa pod Przasnyszem. Jakób, świadek 1474 r. (M. 9 f. 46).

BORKOWSKI h. SULIMA Józef dowiódł pochodzenia szlacheckiego 1809 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

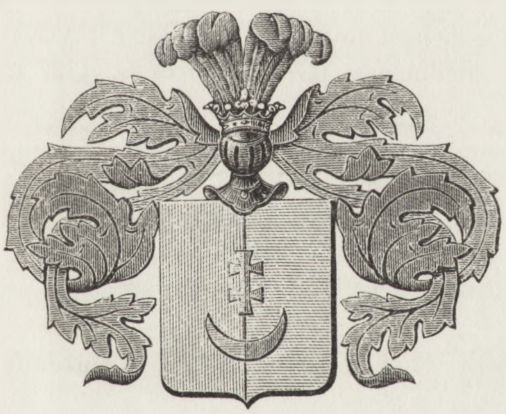
Herb Sulima.

BORKOWSKI Jan, dziedzic Lipników i Dropi, w ziemi liwskiej, miał syna Wawrzyńca, po którym syn Joachim miał syna Wincentego, ożenionego z Teklą Izdebską. Tych syn Ignacy legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1865 r. (A. b. Her.).

BORKOWSKI Antoni Jan Gwalbert, trzech imion, Jan, Michał i Wojciech wywiedli się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądach: grodzkim i ziemskim halickim i grodzkim trębowelskim (Goł.).

BORKOWSKI Paweł, którego przodkowie byli bojarami i należeli do zamku Gieranojńskiego, uznany został przez Zygmunta III-go w 1590 r. za szlachcica powiatu orszańskiego (Akta XIII).

BORKOWSKI Jan Józef otrzymał szlachectwo 1775 r. wraz z herbem, nazwanym *Dunin*, który przedstawia w polu czerwonem łabędzia białego i tem się jedynie różni od herbu *Łabędź*, że nad tarczą tylko korona, nad którą łabędź (Kancl. 41 f. 298).

Herb Borkowski.

BORKOWSKI Tadeusz otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.).

BORKOWSKI Józef, prawnik, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.) i herb przedstawiający na tarczy dwudzielnej, w polu pierwszem czerwonem i drugiem błękitnem, nad półksiężycem rogami do góry, krzyż podwójny; półksiężyc i krzyż w prawem polu błękitne, a w lewem — czerwone. W szczycie hełmu sześć piór strusich, z których pierwsze, trzecie i piąte czerwone, pozostałe—błękitne (Ostr.).

z BORKU Jan, kasztelan brzeziński 1457 r.

z BORKU Jan Sułek, łowczy trembowelski 1464 r.

BORLA Jan, żonaty z Agnieszką ze Staniszewskich, w ziemi czerskiej 1598 r. (Perp. Czers. 1 B f. 153).

BORLECKI Krzysztof podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Jana Kazimierza.

BORMANOWIE v. BORMANNOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem lwa złotego z koroną, na murawie w lewo, strzałę ostrzem do góry trzymającego. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Krystyan August Borman, pochodzący z Saksonii, kapitan regimentu pińskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). Dyplom szlachectwa został mu wydany 1769 r. (Kancl. 42 f. 80). Ernest Krzysztof odstąpił 1781 r. pewną sumę Janowi Greyffeldowi, chorążemu gwardyi pieszej (DW. 97 f. 912).

Herb Bormanów.

Krystyan August pozostawił dwóch synów: Jana Karola i Leberechta Jana. Jana Karola z Anny Falkowskiej synowie: Liberat Jacek, Edward i Jan Karol, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

Fryderyk Leberecht Beniamin, syn Leberechta Jana i Eleonory Hühnel, urodzony w Pirnic w Saksonii 1794 roku, ożeniony z Antoniną Helbig, pozostawił syna Maurycego Roberta, urodzonego w Warszawie 1845 r., ożenionego 1874 r. z Cecylią z Lilpopów, z której synowie: Stanisław Fryderyk Ludwik ur. 1876 r., Ryszard Robert ur. 1884 r. i córka Alicya Cecylia.

BORN N., major rajtarów, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.). Joachim otrzymał patent na pułkownika w regimencie jazdy w Dreznie 1727 r. (DW. 68 f. 19, rok 1731).

BORNA Malcher, leśniczy niemonomojski, umarł 1576 r.

BORNA Krystyan Henryk z województwem poznańskiem, a Jan Henryk i Jan Jerzy z województwem pomorskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

BORODOWICZ v. BORODOWICZONOK Michaił Hryhoriewicz, dworzanin królewski 1534 r. (ML. 24 i 33).

BORODZICZOWIE h. BRODZIC na Litwie. Samo nazwisko ich udowadnia, że pochodzą od Brody, protoplasty Brodziców, rodu w województwie płockiem zamieszkałego.

Herb Brodzic.

Samuel Borodzicz podpisał z województwem mińskiem elekcyę Jana III-go, a Michał Kazimierz, podczaszy brasławski, sędzia kapturowy województwa trockiego, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz 1719 r., Jan 1755 r., Cypryjan i Ignacy 1756 r. w województwie nowogrodzkiem (Akta IV, XII i XIII). Benedykt, Cypryjan, Jan, Michał i Stanisław, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 605—607). Manifest szlachty litewskiej w 1763 r. podpisali: Tadeusz, Antoni, Julian i Ludwik, synowie mostowniczego orszańskiego (V. L.). Ignacy, budowniczy starodubowski 1765 r. Kazimierz, budowniczy upicki 1775 r. Michał, rotmistrz lidzki 1775 r. (V. L.), strażnik lidzki 1785 r.

Potomkowie Michała Kazimierza Borodzicza, podczaszego brasławskiego 1697 r.: Oktawian, Tytus i Adolf synowie; Kassylda, Antonina i Olimpia, córki Andrzeja z Ludwiki Gąsowskiej, wnuki Wojciecha, prawnuki Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

Michał, Franciszek i Andrzej udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim (Goł).

BORODZIŃSKI Szymon podpisał z województwem witebskiem elekcyę Jana III-go.

[BOROMEUS Fryderyk, hrabia, kawaler orderu Orła Białego 1740 r.).]

BOROSZEWSKI Bartłomiej, dziekan katedralny warmiński w latach 1404 do 1426 (Kętrz.). Ludwik, w powiecie tczewskim, żonaty z Barbarą Rembowską 1621 r. (M. 166 f. 461).

z BOROWCA w ziemi łomżyńskiej h. *Cholewa*, Andrzej, Jan, Mikołaj, Jan, Ścibor i Mikołaj 1483 r. (Mil.).

BOROWCZYŃSKI Tomasz podpisał z województwem witebskiem elekcyę Augusta II-go.

BOROWICCY, w województwie wołyńskiem. Jerzy posiada część Ludwiszcz, w powiecie krzemienieckim 1583 r. (Jabł.). Bazyli, syn Piotra, obrońca prawny ks. Ostrogskiego 1598 r. (Woł. I. f. 467). Żdan, wojski łucki 1589 r., żonaty z Anastazyą Bołbasówną Rostocką, 2-o v. Janową Chrynicką 1620 r. (Woł. IV. f. 514 i V. B f. 154). Maryanna Staruszewiczówna, 1-o v. Janowa Borowicka, 2-o v. Gabryelowa Korycka 1661 r. (Woł. VII. C f. 170). Jan z województwa wołyńskiego podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Józef, komornik graniczny kijowski 1788 roku, a regent ziemski owrucki 1783 roku. Alojzy Kajetan, archiwista kijowski 1779 roku, namiestnik ziemski kijowski 1785 roku. Józef, poseł kijowski 1791 roku (V. L.).

BOROWICZ Adam, żonaty z Katarzyną Orłowską 1676 roku (DW. 55 f. 304).

z BOROWIEC h. PILAWA Jan, świadek przy wywodzie szlachectwa 1426 roku w Krakowie (St. Pr. P. P. VII). Patrz *Borowski h. Pilawa.*

BOROWIECCY v. BOROWICCY h. OGOŃCZYK, pochodzą ze wsi Borowice v. Borowce, w województwie sieradzkiem, której połowa należała 1552 r. do Jana Borowickiego (Paw.). Mikołaj i Stanisław Borowiccy podpisali z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała. Jan, dziedzic wsi Borowce, zmarły przed

1664 r., z żony, Zuzanny Błeszyńskiej, zostawił córkę Zuzannę 1664 r., i synów: Jana bezdzietnego z żoną Elżbietą Łącką, i Stanisława, żonatego z Katarzyną Bolikowską, który miał trzech synów: Jana Stanisława, Wojciecha i Aleksandra Zygmunta 1701 r. Jan Stanisław z żony, Joanny Wilczyńskiej, zostawił córki: Rozalię, Petronellę, Barbarę, Katarzynę, żonę Józefa Kropiwnickiego, i Zofię, 1-o v. za Janem Czajkowskim, 2-o v. za Jerzym Czernym, i synów: Antoniego i Aleksandra, którzy sprzedali 1723 r. Borowce ks. Jerzemu Lubomirskiemu. Wojciech z Urszuli Borowskiej miał syna Stanisława i córkę Maryannę za Sebastyanem Gorlewskim; zmarli wszyscy przed 1723 r.

Herb Ogończyk.

Szymon 1702 roku bratanek Aleksandra (Akta Radomsk. i Sieradz.). Paweł, syn Piotra, kwitował Rostworowskiego z sukcesyi po ciotkach swoich Bagieńskich na Pawłowicach 1786 (Perp. Czers. 39 f. 118). Aleksander z województwem sieradzkiem, a Jan z województwem krakowskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Jan, syn Wojciecha z Domicelli Raczyńskiej, Stanisław Józef, syn Marcina, i Antoni, syn Adama z Katarzyny Ogrodzińskiej, wnukowie Jakóba, a prawnukowie Kazimierza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1851 — 1859. Antoni, rzeczywisty radca stanu.

z BORÓWNA h. OSTOJA Maciej, zganiony w szlachectwie przez Mszczuja z Wierzchowisk, dowiódł 1423 r. w Krakowie, że jest szlachcicem h. Ostoja. Matkę miał widocznie Szreniawiankę z Borówna. Maciej i Mikołaj *Borowiescy h. Ostoja* świadczą w Radomsku 1425 roku (St. Pr. P. P. VII; Pis. Dz. Pol. IX. Pot.).

Herb Ostoja.

z BORÓWNA h. SZRENIAWA. Jan uszedł szczęśliwie z pod Warny 1444 roku (Dług.). Benik, świadek 1401 roku w Szadku przy wywodzie szlachectwa Jana ze Szczukocic (Pis. Dz. Pols. IX. Pot.). Michał *Borowieński* i Jan z Borówna świadkowie przy oczyszczeniu z zarzutu nieszlachectwa Macieja z Borówna Ostojczyka 1423 r. w Krakowie (St. Pr. P. P. VII). Beata, córka Marcina z Borówna, żona Jana Długosza z Niedzielska, matka naszego historyka, umarła 1429 r.

Herb Szreniawa.

BOROWSCY. Tego nazwiska jest rodzin bardzo wiele i trudno jest ściśle oznaczyć, która ze zjawiających się w aktach osobistości do tego lub innego herbu należy.

BOROWSCY h. HABDANK nazwisko swe wzięli od wsi Borowa, w dawnym powiecie sandomierskim, nieopodal Wisły leżącej. Klemens z Borowej, z powiatu pilznieńskiego, założył 1422 roku wieś Szczurowo na prawie niemieckim (AGZ. V). Feliks, właściciel Borowej 1508 r. (Paw.). Prawdopodobnie tenże Feliks i Stanisław, burgrabia sandomierski, właściciele Borowej 1528 roku (Arch. Sang. V). Aleksander, podstoli latyczowski, dziedzic wsi Breń 1713 r. (Bracł. XV f. 1290), został w 1724 r. podkomorzym sandomierskim. Kajetan, syn Ludwika, podczaszego połockiego, i Joanny z Zakrzewskich, i żona jego, Agata z Nowickich, cześnikówna chełmska, zeznali zapis dożywocia 1767 r. i tegoż roku otrzymali konsens królewski na wykupienie wsi Owsianiki, w powiecie latyczowskim z rąk Kiełczewskiego (Kancl. 32 II f. 125).

Pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana Kazimierza—Mikołaj; króla Michała—Franciszek, Jakób, Maksymilian, Remian, Stanisław i Wojciech; Jana III-go Jakób; Augusta II-go—Aleksander, podstoli latyczowski, Felicyan, Jan, Jakób, Józef, Konstanty, Marcyan, Piotr i Władysław.

Herb Habdank.

Adam Skarbek z Borowej, syn Maksymiliana, 1658 r.; ten sam, zdaje się, Adam Kazimierz Skarbek 1659 r. poborca sandomierski, 1664 r. dworzanin królewski, nie żył już 1682 r., w którym synowie jego: Felicyan i Szymon, podczaszy inowrocławski, kwitowani z sum dłużnych. Szymon nie żył już 1688 r. Jan Kazimierz, syn niegdy Jerzego, 1659 r. (Zap. Lub. 45 f. 678; 46 f. 176 i 429; 48 f. 815; 60 f. 29 i 533). Mikołaj Skarbek z Borowej, cześnik smoleński, z żony, Elżbiety Malczewskiej, pozostawił synów: Tadeusza, Adama, vicesgerenta grodzkiego stężyckiego, i Józefa Tadeusza, którzy 1744 i 1745 roku sprzedali Łoniów i Zawidzę w powiecie sandomierskim Potockiemu, wojewodzie kijowskiemu (DW. 70 f. 1276 i 1300; 71 f. 2). Mikołaj Franciszek, ożeniony z Agnieszką Krogulecką, wdową po Aleksandrze Morsztynie, wojewodzie wendeńskim 1665 roku. Felicyan, syn Jana, podwojewodzego sandomierskiego, i Jadwigi Wojakowskiej, kanonik katedralny krakowski 1746 roku (Łętow.).

Beniamin, w 1720 r. skarbnik, w 1722 r. cześnik sandomierski, został 1729 r. kasztelanem zawichostskim. Córka jego Aleksandra za bar. Józefem Puszetem, a syn Franciszek, proboszcz katedralny krakowski. Adam, poseł na sejm 1653 r. Jan nabył Sarnowo w ziemi dobrzyńskiej 1694 r. Franciszek, podczaszy kijowski 1704 r. (Herb. Kr.). Potomkowie ich: Kajetan i Józef, synowie Krescentego i Łucyi Zarzeckiej, wnukowie Mikołaja; Franciszek, Stefan i Apolinary, synowie Franciszka, a wnukowie Wojciecha, prawnukowie Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1843 i 1848 (A. b. Her.).

Gabryel, syn Ludwika, stolnika dobrzyńskiego, i Maryanny Brzechwianki, odstąpił sumę na Gromadzicach 1792 r. bratu Janowi, sędziemu ziemiańskiemu wieluńskiemu (DW. 108 f. 392).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Samuel, Ignacy Antoni i Aleksander 1782 r. w sądach: ziemskim pilznieńskim i grodzkim lwowskim,

a Beniamin Wincenty Wojciech, syn Aleksandra, 1848 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

W ostatnich czasach zamieszkują tamże: Maciej, syn Józefa i Zofii z hr. Lewickich, żonaty z Józefą hr. Humnicką, z której syn Józef, właściciel dóbr Hurko, w powiecie przemyskim, i córka Michalina. Bracia Macieja: Ludwik, żonaty z Antoniną Niezabitowską, a Beniamin z Maryą Rosnowską.

BOROWSCY h. JASTRZĘBIEC, podług Paprockiego mają pochodzić z ziemi dobrzyńskiej; według Niesieckiego, z województwa krakowskiego, ze wsi Borówki, której w temże województwie odnaleźć się nie dało. Dom ten spotykamy prawie we wszystkich województwach, Twierdzenie Niesieckiego jest słuszne o tyle, że pochodzą z krakowskiego, jednak nie z Borówki, lecz z Borowa, wsi dziś, zdaje się, nie istniejącej. Leżała ona koło Potoka, Skroniowa, Krzcięcic i innych, w powiecie jędrzejowskim, gęsto przez Jastrzębczyków zamieszkałym.

Bracia: Gosek, Falek, Swiętosław, Paweł, Wacław, Unisław, Andrzej i Marek, dziedzice Borowa, procesowali klasztor jędrzejowski o grunty między Potokiem a Słaboszewicami, ale 1366 r. proces przegrali (DKM. I). Licznie rozrodzone potomstwo tych braci często w aktach krakowskich z końca XIV-go i początkach XV-go wieku jest wspominane. Wyszek z Borowa, zganiony 1389 r. w szlachectwie, dowodzi listem oczyszczającym ojca swego, że jest herbu Jastrzębiec (Zarazy), a Piotr tegoż herbu świadczy w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Andrzeja z Soboszewic (St. Pr. P. P. VIII).

Herb Jastrzębiec.

Mikołaj, syn niegdy Krzysztofa z województwa krakowskiego, zabezpieczył 1612 r. posag żonie, Annie Bylinianec, córce Krzysztofa (Zs. Warec. 20 f. 135). Marcyan z Łagiewnik, komornik graniczny wiślicki 1640 r., posiadacz wójtostwa w Stobnicy 1642 r. (M. 187 f. 186), nabył od Ossolińskiego Rzuchów 1644 r., a 1647 r. Krzczonowice od Pszonki; miał on brata Zygmunta 1647 r., a z Cecylii z Izdebskich zostawił syna Adama 1661 r. Ten sam Marcyan był 1655 r. pisarzem grodzkim nowokorczyńskim. Wojciech Floryan z Łagiewnik, 1660 r. komornik ziemski pilznieński, dał 1663 r. pełnomocnictwo bratu swemu Stanisławowi. W 1664 r. wojski grabowiecki, 1665 r. dziedzic Niewodna i Potoka, pozwany został wraz z synem Franciszkiem. Prawdopodobnie brat Floryana, Stanisław, 1671 r. łowczy lubelski, z żony Maryanny zostawił syna Mikołaja 1682 r. Stanisław, łowczy, podpisał z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała. Marcin Franciszek, instygator lubelski 1689 r. (Zab. Lub. 39 f. 457; 41 f. 11 i 12; 47 f. 277; 48 f. 500; 49 f. 216 i 545; 60 f. 749; 62 f. 201).

Kazimierz nabył Kiełce w województwie łęczyckiem 1747 r. Wojciech, właściciel Krowic w województwie brzeskiem-kujawskiem 1765 r. Zygmunt nabył Chmiele - Pogorzele, w województwie płockiem 1766 r., które po nim synowie jego: Witalis i Krescenciusz odziedziczyli. Michał posiadał Dorposz w prowincyach pruskich, które przeszły na synów jego: Józefa i Rocha w 1773 r. (Herb. Kr.).

Antoni, syn Rocha z Róży Bajerskiej, a wnuk Michała, z synem Aurelim, w 1846 r., Józef, syn Antoniego z Anieli Rzepeckiej, ksiądz Franciszek i Wincenty, synowie Tomasza z Maryanny Kozłowskiej, wszyscy trzej wnukowie Wojciecha, w 1838 r., a Saturnin, syn Jana z Józefy Łukowskiej, wnuk powyższego Tomasza, prawnuk Wojciecha, w 1852 r., Jan, Józef i Teofil, synowie Jacentego i Tekli Skórzewskiej, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Kazimierza, w 1838 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Rafał, syn Stanisława z Julianny Hurtig, i Jan i Rupert, synowie Jana z Martyny Krajewskiej, wnukowie Jana w 1840 i 1841 r.; Hieronim, syn Jana z Wiktoryi Zarzeckiej, wnuk Macieja, w 1843 r.; Karol, syn Melchiora z Bogumiły Rychter, wnuk Zygmuta, w 1843 r.; Wacław z synami: Julianem i Ignacym z Teodory Przywarskiej, i Maksymilian, synowie Bogumiła z Honoraty Bobowskiej, wnukowie Józefa, w 1845 i 1850 r.; Julian, Karol, Leopold, Ludwik i Władysław, synowie Karola, wnukowie Michała, w 1849 r.; Anna ze Szwarców, żona Adama, i dzieci ich: Wanda, Anna, Adam i Seweryn, wnukowie Stefana, prawnukowie Józefa, w 1851 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

Herb baronów Borowskich.

W Galicyi dowiedli szlachectwa Wojciech Michał z Łagiewnik, Jan i Józef w latach 1782 i 1804 w sądzie ziemskim lwowskim i w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Z tego domu Józef, stolnik grabowiecki, wylegitymowany ze szlachectwa we Lwowie 1804 r. w Wydziale Stanów, otrzymał tytuł baronowski austryjacki od cesarza Franciszka I-go w 1808 r. (Goł.). Z żony, Jadwigi z Wilkońskich, pozostawił syna Kajetana, który z Julii z Morskich miał synów: Teodora i Jana. Teodor, dziedzic Kunaszowa, ożeniony z Pauliną Bratkowską, ma córkę Maryę, zaślubioną 1869 r. Augustowi Gorajskiemu. Jan, ożeniony z Florentyną Żelechowską, ma syna Antoniego, urodzonego 1859 r., i córkę Zofię, wydaną 1884 r. za Iwana z Krużlowej Pieniążka. Hieronim, zdaje się, drugi syn Józefa, stolnika, zmarły 1840 r., miał dwie żony: Justynę bar. Niemyską i Ludwikę Żeleńską. Z drugiej żony córka Justyna za Anastazym Benoe z Niegowici (Bork.).

BOROWSCY h. JUNOSZA pochodzą z Borowa, w województwie płockiem, i z Borowia i Nadbrzeża w ziemi czerskiej. Borowo leży w parafii rościszewskiej i wymienione jest w liczbie wsi wydzielonych 1440 r. Ziemakowi, Gotardowi i Junoszy przez ojca ich, Adama z Żyćka, kasztelana gostyńskiego. Po jednym z nich poszli Borowscy, a 1544 r. występują w aktach płockich Jan z Borowa i Mikołaj z Borkowa, bracia (Gr. Płoc. 9 f. 132). Potomek znów Borowskich, dziedziczących na Borowiu i Nadbrzeżu, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Junosza.

W połowie XV-go wieku żyli prawdopodobnie bracia, Jan Luśnia i Wawrzyniec Luśnia, piszący się z Borowia v. Borowian. Wawrzyniec był w 1448 r.

wojskim czerskim i dopełnił z Janem działu dóbr Borowian (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 139). Jan z Doroty pozostawił: Barbarę, Wawrzyńca, Katarzynę i Adama, którym matka zapisała sumę 1470 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 28, 89 i 283). Wawrzyniec, syn Jana, z nieznanej małżonki miał synów: Stanisława, Teofila i Mikołaja, i córkę Annę, żonę Wojciecha Roguskiego 1538 r. (Zs. Gr. Czers. 25 B f. 44 i 10 B f. 486). Stanisław zabezpieczył posag żonie, Petronelli z Chmielewa w 1529 r.; z niej synowie: Franciszek, Kasper i Jan, żonaty 1568 r. z Dorotą Sempochowską, oraz córki: Barbara, żona Stanisława Krakowińskiego 1563 r., Anna, żona Piotra Suchodolskiego i Dorota (Zs. Gr. Czers. 8 f. 386; 32 f. 426; 37 f. 267; 40 f. 880; 30 f. 613; 33 f. 566—569 i 39 f. 434). Mikołaj zrzekł się 1534 r. schedy swojej na Borowiu na rzecz braci: Stanisława i Teofila; syn jego Wojciech pozostawał w służbie królewskiej 1568 r. (Zs. Gr. Czers. 25 B f. 44 i 36 f. 398).

Teofil, syn Wawrzyńca, ponawiał dwa razy związki małżeńskie: z pierwszej żony Agnieszki Całowańskiej, której posag zabezpieczył 1528 r., pozostawił synów: Piotra, Stanisława, Jana, i córkę Dorotę, żonę Jakóba Laskowskiego 1558 r.; z drugiej żony, Anny Świderskiej, synowie: Jerzy i Łukasz (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 418; 23 f. 509; 24 f. 94; 32 f. 240; 39 f. 106 i 55 f. 770). Jerzy z Doroty Płochockiej, której posag zabezpieczył 1573 r., pozostawił córki: Annę, 1-o v. Bartłomiejową Zawiszynę 1590 r., 2-o v. Wojciechową Sokołowską 1599 r.; Jadwigę, 1-o v. Stanisławową Dłużewską 1611 r., 2-o v. Adamową Trzebińską 1622 r. i Elżbietę, żonę Pawła Lekarskiego 1616 r. Zeznały one dział Borowia i Nadbrzeża z bratem stryjecznym Wojciechem 1599 r. (Perp. Czers. 1 B f. 291; 1 A f. 81; 3 f. 34, 418; 6 f. 494; 5 f. 132; Zs. Gr. Czers. 48 A f. 392).

Herb Junosza.

Jan, syn Teofila, żonaty z Perpetuą Święcicką; z niej syn Wojciech, i córka Agnieszka, 1-o v. za Franciszkiem Młądzkim 1589 r., 2-o v. za Melchiorem Rzeckim 1622 roku (Zs. Gr. Czers. 39 f. 562; Perp. Czers. 1 A f. 34; 6 f. 468). Wojciech z Anny Suffczyńskiej pozostawił synów: Gabryela, Fabiana, Jana, Franciszka, Mikołaja, i córki: Maryannę, żonę Aleksandra Magnuszewskiego 1649 r. i Jadwigę za N. Suffczyńskim (Perp. Czers. 4 f. 91; 6 f. 678; 10 f. 438; 11 f. 187; 13 f. 672; 10 f. 401; 12 f. 453).

Mikołaj, syn Wojciecha, z Katarzyny Walbachówny pozostawił synów: Mikołaja, Marcina, i córkę Maryannę, którzy części swoje na Dobrzyńcu sprzedali stryjence swej, Fabianowej Borowskiej 1680 r. Marcin z Katarzyny ze Zdziarskich, 2-o v. Adamowej Badowskiej, miał synów: Józefa Ignacego i Jana, którzy w 1708 r. układali się z Suffczyńskim. Dorota z Olszamowskich, wdowa po Janie, w imieniu dzieci swoich: Mikołaja, Jakóba i Felicyanny, kwitowała Prażmowskiego 1720 roku (Perp. Czers. 13 f. 672; 16 B f. 69; 17 f. 95; 19 f. 40). Maryanna, córka Jana, wdowa po Jacentym Biejkowskim 1700 r. (Perp. Czers. 16 B f. 14).

Fabian, syn Wojciecha, pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana Kazimierza; z Jadwigi Mieczyńskiej miał synów: Wojciecha Fabiana i Stanisława Wojciecha, którzy w 1692 r. zeznali zapis na Dobrzyńcu i Grębiszewie Karmelitkom warszawskim, oraz córki: Konstancyę, 1-o v. Komuńską, 2-o v. Franciszkową

Chociwską, cześnikową mielnicką 1701 r. i Maryannę (Perp. Czers. 13 f. 672; 14 C f. 151 i 258; 16 B. f. 112). Stanisław Wojciech podpisał z ziemią czerską elekcyę Augusta II-go. Z dwóch żon: Heleny z Golców i Maryanny z Wolińskich 1717 r. nie pozostawił potomstwa (Perp. Czers. 17 f. 11; 19 f. 105; DW. 62 f. 416 i 1309; 65 f. 714, 715).

Wojciech Fabian, syn Fabiana, poborca czerski 1700 r., podczaszy inflancki 1711 r., z Katarzyny Życzyńskiej miał synów: Franciszka, Wojciecha, Józefa, i córki: Brygidę, żonę Józefa Sobolewskiego 1735 r., Salomeę, żonę Franciszka Antoniego Wołuńskiego, komornika granicznego warszawskiego 1749 r., i Teresę, 1721 r. żonę Józefa Świąteckiego (Perp. Czers. 16 A f. 262; 19 f. 101 i 343; DW. 63 f. 261 i 313; 69 f. 265; 73 f. 59). Franciszek, z Antoniny Łochowskiej, miał synów: Antoniego i Józefa, dziedziców Jastrzębi, w ziemi czerskiej 1752 r., i córkę Maryannę, żonę Stanisława Brzezińskiego. Antoni z synem Józefem i córką Maryanną zastawił Jastrzębię 1763 r., a Stefan, syn Józefa, sprzedał Popławy 1781 r. (Perp. Czers. 29 f. 114; 30 f. 237 i 402; 32 f. 58; 34 f. 377 i 545; 36 f. 520). Wojciech, syn Wojciecha Fabiana, właściciel Dobrzyńca, żonaty z Franciszką z Tańskich, pozostawił same córki: Magdalenę, 1-o v. żonę Antoniego Maruszewskiego, komornika ziemskiego zakroczymskiego 1781 r., 2-o v. Piotra Mieszkowskiego 1787 roku; Katarzynę, żonę Jana Próchnickiego 1776 r., i Maryannę, żonę Franciszka Trzcińskiego (DW. 71 f. 80; 77 f. 301; 103 f. 752; Perp. Czers. 33 f. 96; 35 f. 200; 36 f. 353).

Józef, syn Wojciecha Fabiana, żonaty z Teresą Gawrońską, już w 1744 r. żoną Jacentego Wrzoska, pozostawił synów: Feliksa i Stanisława, z których Stanisław, żonaty 1-o v. z Heleną Żebrowską 1763 r., 2-o v. z Marcyanną Żebrowską 1788 r., pozostawił syna Jana, właściciela Dobrzyńca 1782 r., regenta komisyi likwidacyjnej koronnej 1784 r. (Perp. Czers. 28 f. 193; 27 f. 56; 32 f. 15, 25 i 35; 37 f. 57; 38 A f. 117 i 205 i Debit. Czers. 4 f. 81). Tego Jana syn Wawrzyniec, ożeniony z Anną Grym, pozostawił syna Romana Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1853 r. (A. b. Her.).

Wawrzyniec Luśnia z Borowia, wojski czerski 1448 r., był prawdopodobnie ojcem Jakóba i Marcina z Borowia, żyjących 1466 r. Marcin, którego kwitował w 1480 r. Wawrzyniec, syn Jana Łuśni z Borowia, miał synów: Pawła i Stanisława, z których pierwszy sprzedał drugiemu prawa swe do Borowia i Nadbrzeża 1531 r. Stanisław miał dwie córki: Jadwigę za Antonim Piotrowskim, Elżbietę za Łukaszem Piotrowskim 1537 r., i synów: Wojciecha i Fryderyka, z których ostatni zszedł bezpotomnie (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 160; 2 f. 283; 9 f. 210; 10 A f. 301 10 B f. 263 i 264; 20 f. 20; 30 f. 321, 613 i 614; 31 f. 408).

Wojciech, syn Stanisława, zmarły przed 1566 r., z Zofii Suffczyńskiej pozostawił trzech synów: Marcina, Stanisława i Sebastyana, którzy w 1568 r. przyznają posag siostrze swej Małgorzacie, żonie Mikołaja Śmiatkowskiego. Marcin, żonaty z Elżbietą Kłębowską 1574 r., a Stanisław, dziedzic Borowia, z Elżbietą Borowską, córką Serafina. Z niej syn Jerzy zeznał zapis dożywocia 1613 r. z żoną, Zofią Sobiekurską, 1-o v. Krzysztofową Rudzińską, z której córka Katarzyna, 1-o v. za Józefem Trzcińskim 1620 r., 2-o v. za Janem Goślickim 1624 r. (Zs. Gr. Czers. 39 f. 137; 33 f. 667; 35 f. 924; 36 f. 94; 43 f. 695 i 810; Perp. Czers. 1 B f. 212; 4 f. 206; 6 f. 115; 7 f. 115).

(Patrz obok rodowody Borowskich h. Junosza).

Herb Lis.

BOROWSCY h. LIS. Niesiecki do herbu tego zalicza Marcina Kazimierza, starostę grudziądzkiego i podkoniuszego koronnego 1668 r., kasztelana gdańskiego 1691 roku. W 1668 r. był i starostą rogozińskim. Pisał się on z województwem chełmińskiem na elekcyę króla Michała i Jana III. Żonaty z Anną Andrault de Buy. W 1702 r. otrzymał konsens królewski na ustąpienie starostwa grudziądzkiego Działyńskim (M. 216 f. 425 i Sig. 15).

Herb Lubicz.

BOROWSCY h. LUBICZ. Gniazdem ich ma być Borów, w powiecie krasnostawskim, który w 1564 r. należał do Mikołaja, Jakóba, Piotra, Aleksandra, Jerzego, Krzysztofa i Kiliana.

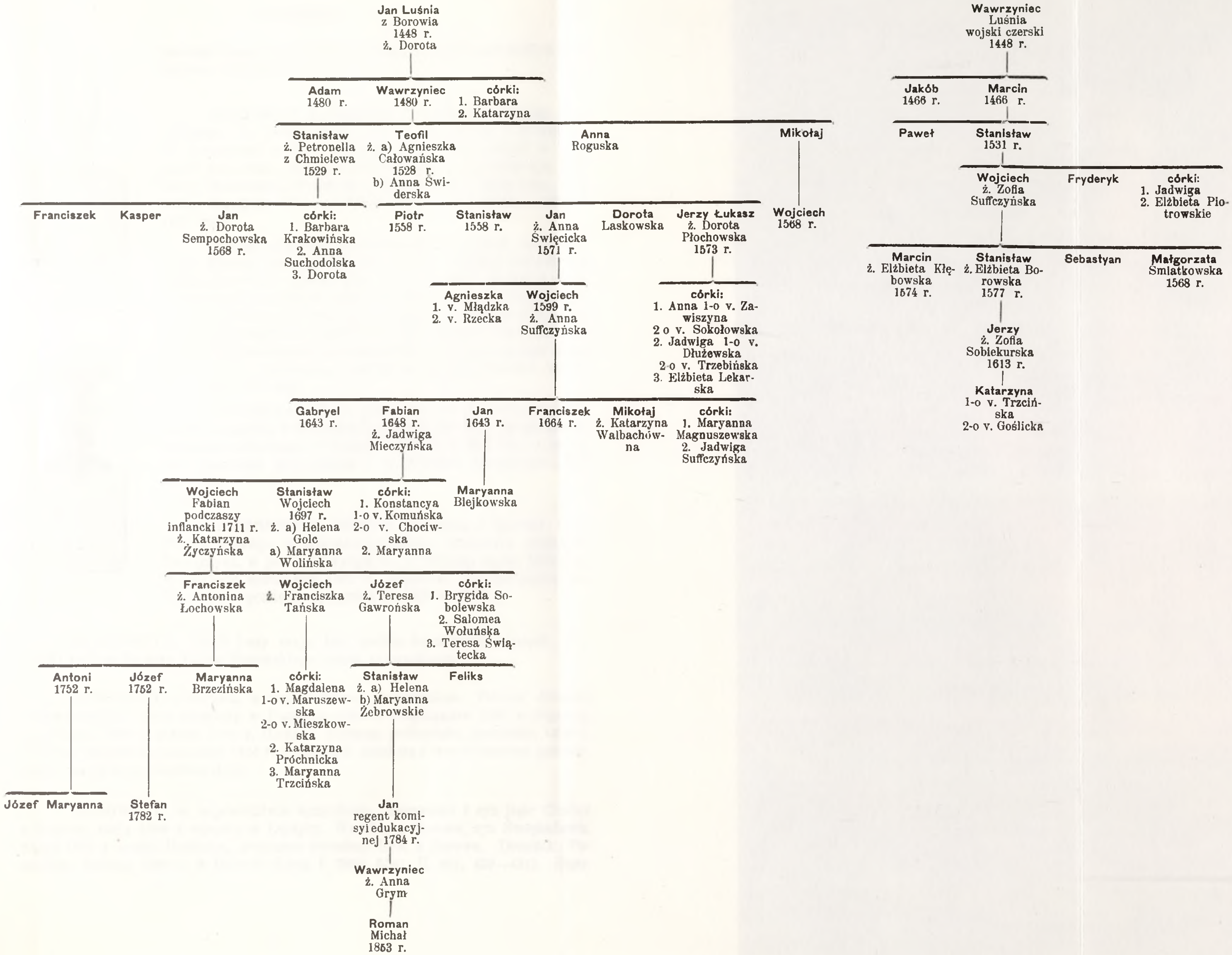
Wojciech Borowski, pisarz Kazimierza Jagiel., wziął od tegoż w 200 grzywnach w zastaw kilka wsi w powiecie trembowelskim 1467 roku (AGZ. II). Tenże sam Wojciech, pisarz ziemski lwowski 1476 r. Jan, pisarz chełmski 1521 r. Jan, podsędek przemyski 1523 r. Jerzy, stolnik sanocki 1530 r. Jakób, podstarości parczowski 1607 r. Jan i Marcin, synowie niegdy Stanisława, dzierżawią 1611 r. Bzowo od Żeleńskiej. Zbigniew, syn Wojciecha, zeznaje cesyę 1602 r. na Wysockiego. Wojciech, syn Błażeja, zapisał 1604 r. przyszłej swojej żonie, Annie, córce Wojciecha Jabłońskiego, 1000 florenów, a 1624 r. ustanawia opiekę nad synami swymi: Stanisławem, Zbigniewem, Aleksandrem i Prokopem. Zbigniew 1646 roku pisarz grodzki horodelski i poborca województwa lubelskiego, żonaty z Eufrozyną Burzyńską 1652 r., podpisał z województwem bełskiem elekcyę Jana Kazimierza. Prokop podpisał elekcyę Jana Kazimierza z województwem lubelskiem; w 1655 r. cedował część Motowej Stoińskiemu. Walenty z Barbary Wilczopolskiej pozostawił synów: Stanisława i Mikołaja 1685 r. (Zap. Lub. 11 f. 462; 15 f. 43; 16 f. 661; 19 f. 228; 28 f. 1133; 40 f. 907; 43 f. 285; 45 f. 270; 61 f. 678).

Piotr, Daniel, Sebastyan, Andrzej, Jakób i Piotr pisali się z ziemią chełmską na obiór króla Michała.

Stefan z Borowa, podczaszy mielnicki 1720 r. Andrzej, 1672 r. wojski parczewski, umarł 1676 r. Elekcyę Augusta II-go podpisali z ziemią chełmską: Adam Jakób, Michał, Sebastyan i Stanisław, a obiór Stanisława Augusta: Stanisław z województwem ruskiem, a Józef z ziemią chełmską. N., łowczy lubelski 1691 r. Tomasz, podczaszy bracławski 1713 r. Antoni, vicesgerent grodzki krasnostawski, został łowczym krasnostawskim 1736 r. Kasper, pisarz grodzki lubelski 1773 r., podstarości lubelski 1774 r. Stefan, vicesgerent brański 1778 r. Ignacy, łowczy sanocki 1784 r. Maciej, regent pograniczny kijowski 1767 r.

Wincenty Roch, syn Aleksandra z Katarzyny Jasińskiej, wnuk Tomasza,

Rodowody Borowskich h. Junosza.

Herb Ogończyk.

prawnuk Jana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 roku (A. b. Her.).

BOROWSCY h. OGOŃCZYK mają być, podług Niesieckiego, w prowincyach pruskich, pisali się z Kościelca. Dr. Kętrzyński w dziele swojem „O ludności polskiej w Prusach" wymienia: Jana Borowskiego 1521 roku, Mikołaja 1543 roku, Stanisława, Franciszka, Jana, Kaspra, Katarzynę 1572 roku. Grzegorz 1614 r., Adam 1631 r., Stanisław i Balcer 1635 roku.

Maciej z Borowa pozostawił dzieci: Balcera, Jana, Macieja, Emmę, Dorotę i Elżbietę 1615 r. Opiekunem ich był Jakób Borowski. Adam 1638 r. Jan 1652 r. Michał z województwem pomorskiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, Michał, Wawrzyniec i Władysław z województwem malborskiem obiór króla Michała, a Ignacy z województwem chełmińskiem i Józef z województwem malborskiem elekcyę Augusta II-go. Jan Ludwik z Kościelca, deputat na trybunał lubelski 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 396).

Stanisław i Antoni z synem Ignacym i wnukami, Emilianem i Janem, z Kościelca Borowscy, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w Galicyi w latach 1782 i 1841 r. w sądzie grodzkim przemyskim i w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Herb Pilawa.

BOROWSCY h. PILAWA pochodzą z Borowa obok Potoka leżącego, w powiecie ksiąskim. Stanisław, właściciel Kawęczyna, w powiecie ksiąskim, a Mikołaj części Miłkowa, w powiecie sandeckim 1581 r. Krzysztof, współwłaściciel Jakimowic, w powiecie opoczyńskim 1578 r. (Paw.).

BOROWSCY h. PRUS I-szy mają być podług heraldyków naszych. Paprocki zalicza do nich Piotra Borowskiego, opata czyrzyckiego.

BOROWSCY z Borowa, w województwie poznańskiem. Piotrek, dziedzic Borowa 1387 r. Piotr świadczy w Poznaniu 1391 r. Przybigniew 1391 r. Szymon, syn Piotra, 1399 r. Maciej 1396 r. (Leksz.). Pietrasz, podstarości poznański 1400 r. Mikołaj, burgrabia poznański 1424 r. Franciszek pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Augusta II-go.

BOROWSCY, w województwie łęczyckiem. Borzysław i syn jego Czader z Borowa, mają 1392 r. sprawę w Łęczycy. Wszebor z Borowa, syn Świętosława, nabył 1397 r. części Borówka, przyczem świadczy Grot z Borowa. Dominik, Tomisław, Andrzej 1398 r. w Orłowie (Łęcz. I. 2289, 5741; II. 401, 429—431). Boro-

wo, leżące w powiecie łęczyckim posiadali 1576 r.: Jan, syn Szymona, Andrzej Wątróbka Borowski, Jakób, syn Marcina, Jan i Paweł, syn Stanisława Wątróbki, a Borowo Wielkie i Jaśkowe w tymże powiecie: Wojciech, Walenty, Paweł, Szymon, syn Wojciecha, Baltazar, Marcin, Adam, Jan, Stanisław i Wojciech Drogoszowie Borowscy. Borowo, Borowo Małe i Borówek, w powiecie orłowskim, posiadali 1576 roku: Jan, Maciej, syn Andrzeja, i Leonard, syn Jana, Borowscy (Paw.).

W powiecie przedeckim Maciej, wprowadzony do Szołajd Dębowcowych 1593 r. Jan, syn Świętosława, zastawnego posiadacza Szołajd 1600 r. Grzegorz, syn Wojciecha, 1598 r. Adam i Szymon, synowie Wojciecha, 1621 r. Maciej, syn Szymona, 1629 r. zastawnego posiadacza Borowego Jaśkowego. Jan, syn Andrzeja, 1610 r. Franciszek 1620 r. Grzegorz, syn Stanisława, 1625 r. Tomasz 1689 r. (Gr. Przed. 55—79).

Aleksander z województwem sieradzkiem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza, Świętosław, Wawrzyniec i Jan z województwem łęczyckiem, Mikołaj i Stanisław z województwem sieradzkiem, na obiór króla Michała, Aleksander z województwem łęczyckiem, a Bernard z województwem kaliskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Tomasz, żonaty był przed 1777 r. z Marcyanną Godlewską. Jan, konsyliarz konfederacyi województwa sieradzkiego 1793 r. (DW. 93 f. 536 i 109 f. 193). Stanisław, burgrabia łęczycki 1784 r., subdelegat grodzki łęczycki 1788 r.

BOROWSCY z Borowa w ziemi dobrzyńskiej. Katarzyna Borowska, córka Jakóba, za Piotrem Kamieńskim 1541 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 57). Sebastyan, Maciej, Andrzej, Stanisław i Janusz posiadali Borowo 1564 r. (Paw.). Maciej, syn niegdy Janusza, z ziemi dobrzyńskiej 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 288). Czterech Janów podpisało z tą ziemią elekcyę Augusta II-go.

BOROWSCY z Borowa, w powiecie rypińskim. Małgorzata 1564 r. (Paw.).

BOROWSCY z Borowic, w województwie płockiem. Dorota, córka Bartłomieja, żona Bartłomieja Pruszczyńskiego 1533 r. Mikołaj z Praksedy pozostawił synów: Andrzeja, Macieja, Jana, i córkę Annę, żonę Aleksego z Grodźca 1539 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 118; 4 f. 149; 5 f. 147, 307 i 328; 6 f. 12 i 111; 7 f. 172; 9 f. 208). Borowice Szczepkowo, w powiecie mławskim, posiadali 1578 r.: Prokop, Andrzej, Feliks, Jan, Jan, syn Piotra, i Jan, syn Pawła. Stanisław z województwem płockiem pisał się na elekcyę Augusta II-go.

BOROWSCY z Borowej Woli. Małgorzata, córka niegdy Wojciecha, żona Jerzego z Rudna, zrzekła się majątku ojczystego na brata Rosława, kanonika płockiego i warszawskiego 1500 r. (M. 18 f. 137).

BOROWSCY różni, w różnych stronach kraju zamieszkali. Jakób otrzymał przywilej na wójtostwo w Budnem 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 624). Józef, syn

Wojciecha i Konstancyi z Olszowskich 1722 r. (Perp. Czers. 19 f. 265). Stanisław, syn Stanisława, wnuk Stefana, zeznał 1748 r. zapis dożywocia z żoną, Anielą z Zaborowskich (Perp. Czers. 23 B f. 478). Bogusław 1752 r., Jerzy 1780 r., podczaszowie bracławscy.

Szymon, Paweł i Michał obierają plenipotentem w grodzie warszawskim brata swego Erazma 1609 r. Adam, żonaty z Felicyą z Trzcińskich, w ziemi warszawskiej 1646 r.

Władysław, Włodzimierz, Wojciech, Jan i Jan Kazimierz z ziemią bielską, Stanisław, Wojciech i Wacław z ziemią gostyńską, Kazimierz, Maksymilian i Franciszek z ziemią wieluńską, Marcin i Wojciech z ziemią przemyską, a Mikołaj z województwem bełskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Anna za Zygmuntem Szymanowskim 1670 r. Kazimierz, żonaty z Maryanną z Gąszczyńskich 1679 r. (DW. 37 f. 185; 50 f. 1340; 54 f. 1850; 55 f. 940). Andrzej pisał się na elekcyę Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 609). Jan, syn Stanisława i Kunegundy z Ośniałowskich, 1789 r. Dominik, Anna Garczyńska, Maryanna Krzywicka i Magdalena Grudzińska, dzieci Franciszka, sukcesorowie Klonowskiego 1798 r. Krystyna z Gzowskich, żona 1-o v. Aleksandra Dziewanowskiego, 2-o v. Michała Borowskiego 1795 r. (DW. 105 f. 1110; 112 f. 1016; 110 f. 1277 i 113 f. 75). Wojciech, chorąży wojska koronnego 1765 r. Marcin, szambelan Stanisława Augusta 1782 r. (MP.). Franciszka za Janem Włodkiem, pisarzem ziemskim brzeskim litewskim 1783 r. Walenty, syn Kaspra i Maryanny Borzechowskiej, sprzedał Zrzódła 1762 r. żonie, Konstacyi z Chajęckich. Kazimierz, syn Walentego i Maryanny z Woszbutów, w ziemi bielskiej 1790 r. Stanisław, archiwista komisyi policyi 1792 r. (Perp. Czers. 37 f. 253; DW. 82 f. 343; 106 f. 313 i 108 f. 1012).

Józef z województwem podlaskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go. Marcin dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim bez podania herbu (Goł.).

W województwie bracławskiem Stanisław, żonaty z Katarzyną z Żółkiewskich, syn Dyonizego i Krystyny z Wietrzyckich, i bracia jego, Józef i Andrzej, synowie tegoż Dyonizego, z drugiej żony, Heleny Dobieckiej, procesowali się 1705 roku z Jerzym i Zofią z Borowskich Klityńskimi o najazd (Bracł. XIV f. 1068). Ten Dyonizy, prawdopodobnie ich ojciec, był 1654 roku podpiskiem grodzkim chełmskim.

W województwie wołyńskiem Helena za Surynem 1605 r. Antoni, urodzony z Maryanny Rojewskiej 1723 r. (Woł. II f. 90 i XI f. 1209).

BOROWSCY w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Stanisław Tomasz Osim Borowski, skarbnik grodzieński 1673 r. Mikołaj z województwem witebskiem, a Teofil, podczaszy lidzki, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Józef i Tadeusz, z powiatu lidzkiego, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L). Adam z powiatem orszańskim podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Jan, pisarz grodzki upicki 1765 r. Jan, podstoli upicki 1778 r., a stolnik 1783 r. Leon, starosta subocki 1775 r. (V. L.), w 1780 r. oboźny upicki, a w 1787 r. podstoli upicki. Marcin, sędzia grodzki 1781 r. pisarz grodzki połocki 1785 r.

Herb Gozdawa.

BOROWSCY książęta na Litwie, mają być podług Niesieckiego h. *Gozdawa*. Pochodzenie ich niewiadome. Dziedzictwem ich było Borowo i Jarowo (Op. Łuc. 2045) i od tej pierwszej miejscowości nazwisko swe wzięli. Książę Bohdan procesuje się z Chłupiniczami 1499 r. (ML. 6). Ks. Bartłomiej w włości Jaświońskiej 1528 r. (Kniaź.). Ks. Juri, żonaty z Barbarą Jurłówną, córką Marcina, procesuje się 1542 r. z ks. Hłuszonką o dom w Wilnie. Był on marszałkiem dworu Hlebowicza, wojewody wileńskiego (ML. 32, 48 i 62) i ciwunem korszewskim 1563 r. Syn jego ks. Lew, córka Helena za Hieronimem Kwileckim 1570 r. (ML. 51). Ks. Lew Juriewicz w imieniu dzieci swoich: Jana, Mikołaja i Maryny, żony Stanisława Burby, skarży w 1599 r. Gintowta o zabranie spadku, który im się po Podbereskich należał (Akta VIII). Książę Mikołaj, podstoli żmudzki 1619 r. i rotmistrz królewski, dostał nadania znaczne za zasługi wojenne, żył jeszcze 1632 r. (Kniaź.). Dziećmi ks. Jurja pewno jeszcze byli: Szczęsna, żona Aleksandra Kacprowicza 1567 roku i ks. Michał, ciwun korszewski 1586 r., zmarły przed 1596 r.

Ks. Gabryel 1623 r. w kowieńskiem. Ks. Marcin, podleśniczy wilkijski, w latach 1620—1629. Ks. Stefan dostał 1633 roku 70 włók w smoleńskiem. Elekcyę Jana Kazimierza podpisali bez tytułu Adam i Rafał z Księstwem Żmudzkiem. Ks. Adam dziedzic Kubliczyna w smoleńskiem, żołnierz 1654 r. (Kniaź.).

Herb Habdank.

BOROWY herbu HABDANK Konrad, syn Aleksandra i Zofii z Romanów, wnuk Józefa, potomek Tomasza, dziedzica Zakrzewa, w powiecie mławskim, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1859 roku (A. b. Her.).

Herb Zaremba.

BOROWY h. ZAREMBA z Borowego, w ziemi ciechanowskiej. Jakób, syn Wojciecha z Borowego Chrzczonowa, 1634 roku świadek przy wywodzie szlachectwa Wojciecha Łojewskiego, którego babką była Helena Borówna Maciejowa Łojewska (DW. 48 f. 1752). Wojciech i Jan podpisali z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II.

Herb Borskich.

BORSCY h. WŁASNEGO, w polu czerwonem obnażona noga po kolano, w prawo, strzałą z góry na dół w lewo przeszyta. W szczycie hełmu skrzydło orle, barkiem w prawo. Z Borszcza w Prusach. Andrzej, kustosz i oficyał warszawski

1615 r. (DW. 44 f. 209). Wojciech, właściciel Sienna w powiecie gnieźnieńskim 1753 r. (Herb. Kr.). Nikodem, syn Franciszka, potomek powyższego Wojciecha, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

BORSOWSCY ze wsi Borsowice, w powiecie lwowskim. Jan 1574 r., syn Mikołaja i Nieradki Kruszelnickiej (AGZ. X).

de BORSTEL Ernest Amadeusz, generał major kurfistra brandeburgskiego, otrzymał indygenat 1685 r. (V. L.).

BORSUK h. TOPÓR Zeńko, podstarości łucki i dworzanin królewski 1546 roku.

BORSUKOWSKI Wojciech, wyznaczony z sejmu komisarzem do rozsądzenia sprawy 1775 r. (V. L.).

BORSZA, chorąży płocki 1345 r.

BORSZA Aleksy, współwłaściciel Bronic, w powiecie lubelskim 1531 r. Zacharyasz Borsza podpisał z województwem rawskiem obiór Władysława IV-go, a Adam i Franciszek Borszowie pisali się z województwem łęczyckiem na elekcyę Jana III-go.

BORSZCZOWSCY, na Podolu, właściciele Borszczowa i Maskatowiec 1565 roku (Jabł.).

BORSZCZYŃSCY z Borszczyna, w powiecie chęcińskim. Wieś tę posiadali 1508 r. Stanisław i Mikołaj (Paw.).

BORSZEWSKI na Wołyniu 1610 r. (Woł. II f. 472).

Herb Korczak.

BORSZNAK Jan pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Stanisława Augusta.

BORSZOWSCY h. KORCZAK z Borszowa, w ziemi lwowskiej. Aleksander Miszczyc 1441 r. Synowie jego: Olechno, Fedko, Pasek i Michno w latach 1442 — 1445. Olechno *de rutheniali genealogia* 1446 r. Niemira, alias Zacharyasz, 1456 r. Pasek i Michno przystąpili 1464 r. do konfederacyi przeciw Odrowążom i przywiesili pieczęcie swoje z herbem Korczak. Michno z żony Zofii zostawił synów: Jurgiego i Piotra, i córki Wasilisę. Miłochnę za Hryćkiem z Owczuch i Fiennę za Bohdanem Kościejem z Laszek 1490 r., Borszów w 1576 roku posiadali Waśko i Daszko (Paw.).

BORSZYŃSCY dawniej BORSIŃSCY z Borszyna, dawniej Borsina, w powiecie łęczyckim. W 1576 r. posiadają wieś tę: Jan, syn Marcina, Floryan, Bar-

tłomiej, Seweryn i Łukasz (Paw.). Seneziusz, syn Feliksa, pokwitowany w grodzie przedeckim 1596 r. Seweryn z Borszyna 1589 r. (Gr. Przed. 44 f. 169 i 37 f. 96). Szymon, kanonik gnieźnieński, doktor św. teologii i filozofii 1570 r. (Kor.).

z BORTATYNIA Garnysz, w ziemi przemyskiej 1462 r. (AGZ. XIII).

BORTKIEWICZOWIE h. LUBICZ, w W. Księstwie Litewskiem. Jan podpisał z województwem wileńskiem elekcyę króla Michała. Mikołaj 1696 r. (Akta XIII). Jerzy Mateusz, cześnik i podstarości wilkomierski 1725 r. Antoni, rotmistrz brasławski 1770 r. (Kal.). Józef, miecznik upicki 1783 r. Maciej Tadeusz, syn Wawrzyńca z Maryanny Balickiej, wnuk Marcina żyjącego 1785 r., udowodnił 1847 r. pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. Żyjące obecnie pokolenia tej rodziny na Litwie, podał p. Żychliński w T. IV „Złotej Księgi.“

Herb Lubicz.

Po Dominiku, synie Mateusza, właściciela Komarowa, i Teresy Klottówny, z Kazimiery Kiełczewskiej pozostało trzech synów: Jan, Fortunat i Kazimierz. Jan, właściciel Koziczyna, z Michaliny Narbutówny ma syna Edmunda, żonatego z Anną Reutówną, i córkę Kamillę za Ludwikiem Mikuliczem. Fortunat, kapitan inżynierów w armii rosyjskiej. Kazimierz w powiecie święciańskim.

Po Tadeuszu, drugim synie Mateusza i Teresy Klottówny, dziedzicu Usian, urodzonym 1793 r. w Komarowie, z Izabelli Szyszkówny pozostało córek pięć i synów dwóch: 1) Izabella za Janem Budrewiczem z powiatu upickiego; 2) Wirginia za księciem Mikołajem Ogińskim; 3) Marya; 4) Michalina; 5) Walentyna za Franciszkiem Guzem; 6) Władysław, właściciel Miekian, ożeniony 1859 r. z Wandą Koziełłówną, ma z niej: Eugenię, Tadeusza, urodzonego 1863 r., Stefana, urodzonego 1865 r. i Krystynę; 7) Konstanty, właściciel Usian, ożeniony 1870 r. z Adelą Zienkowiczówną, ma z niej synów: Sylwiana i Hipolita.

Stanisław, brat Dominika i Tadeusza, z Juliany Mirskiej miał syna Konstantego, oficera b. wojsk polskich, zmarłego na obczyźnie, a brat Stanisława, Wincenty, właściciel Polesia, z Brygidy Łopacińskiej pozostawił córkę Brygidę za Piotrowskim, i syna Medarda.

BORTNICCY h. KORCZAK z Bortnik, w województwie ruskiem. Hryczko miał czterech synów 1438 r.: Andrzeja, zmarłego przed 1438 r., Antoniego, Iwaszka i Protazego (AGZ. XIII), z których Protazy, podkomorzy żydaczowski 1445 r., piszący się ze Skomoroch, sprzedał Bortniki 1450 r. Z żony Fiedki, córki Sienka Łopatycza z Ostałowic, miał syna Iwaszka 1472 r. (AGZ. XIV).

BORTNIEWSKI, patrz *Bortnowski.*

Herb Korczak.

BORTNOWSCY v. BORTNIEWSCY h. KORCZAK, w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Eudoksya Tyszkówna z Buchowieckich, żona Marka 1620 r. (Akta VI).

Franciszek podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Jakób Józef Juszkiewicz Bortnowski, major gwardyi pieszej koronnej, syn Szymona i Konstancyi z Duninów Wąsowiczów, żonaty z Eleonorą z Gieców, 1-o v. Cichocką,, wydał w 1785 roku córkę Ludwikę za Ignacego Szymońskiego (DW. 101 f. 181 i 102 f. 922).

BORTOWSCY Eliasz i Waleryan pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go.

BORUCCY h. ROLA pochodzą z Borucina, w powiecie brzeskim kujawskim. Są i Borucice w powiecie łęczyckim, które w 1576 r. posiadali: Paweł, syn Wojciecha, Jakób, Walenty, Łukasz, Agnieszka, wdowa po Walentym, i Jan, syn Dobiesława; czy do tej samej rodziny należą, dojść niepodobna. Akta kaliskie pod 1411 r. wspominają o Żegocie z Borucina. Skarbimir z Borucina, skarbnik brzeski kujawski, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Władysławowi Jag. obrania królem jednego z jego synów (RM.). Dobiesław, podłowczy brzeski w latach 1439 — 1459, żonaty z Warszką. Brat jego Jan pozostawił syna Mikołaja, żyjącego 1460 roku. Sędziwój (Sandek), sędzia grodzki brzeski 1439 r., miał trzech synów: Stanisława, Jakóba i Wojciecha. Sandek, syn Stanisława, żonaty 1490 r. z Dorotą. Wojciech, żonaty z Małgorzatą Boczkowską, pozostawił synów: Piotra, Abrahama i córkę Małgorzatę 1481 r. Jakób, syn Piotra, 1453 r. (Rec. Gr. Brzes.). Mikołaj, podkomorzy inowrocławski 1508 r.; tenże sam, czy też inny Mikołaj, wojski kruszwicki 1508 r. Jan, chorąży brzeski, rezygnował z tego urzędu 1552 r., który wziął po nim syn jego Mikołaj, następnie 1558 r. kasztelan konarski-kujawski. Kasztelan pozostawił syna Jana i córkę Katarzynę. Jan, żonaty 1592 r. z Agnieszką z Grabskich (Gr. Przed. 30 f. 368; 40 f. 411). Jan, podstoli brzeski 1606 r. Jan, chorąży brzeski kujawski 1572 r., właściciel Więcławic, Jemielna, Jastrzębi, Borowia etc. (M. 109 f. 768 i 110 f. 257). Synowie jego: Jan i Wojciech dobra: Jastrzębia, Jaźwiny, Borowie etc., sprzedali Radzimińskiemu 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 846).

Herb Rola.

Walenty, syn Łukasza, zabezpieczył posag żonie, Dorocie ze Szczakowskich 1582 r.; z niej synowie: Jan i Daniel (Gr. Przed. 30 f. 270; 56 f. 293 i 59 f. 339). Jan, sędzia grodzki kruszwicki 1614 r., podczaszy brzeski 1615 r. i starosta przedecki 1617 r. Synowie jego: Jan, Andrzej, Piotr i Paweł; z nich dwaj pierwsi otrzymali od matki swej Agnieszki Kawęczyn 1624 r. (Gr. Przed. 68 f. 271, 272 i 273; 69 f. 99). Jan na Wilkowicach, łowczy inowrocławski 1615 r., podsędek 1620 r., a sędzia ziemski inowrocławski 1621 r., żonaty z Jadwigą Trzebuchowską (M. 166 f. 356). Andrzej, podstoli brzeski 1617 r.

Stanisława synów trzech: Marcin, doktor filozofii, kanonik warszawski, zmarły 1565 r., Mikołaj, doktor medycyny 1561 roku, i Jan. Stanisław, syn Mikołaja, zastawił części na Borucicach 1601 roku (Gr. Przed. 5 f. 11; 12 f. 86 i 195; 49 f. 23).

Barbara za Janem Krasowskim 1660 r. Zofia za Piotrem Rykalskim 1668 roku. Jan Władysław, protonotaryusz apostolski 1650 r., kanonik gnieźnieński 1662 r. Małgorzata za Andrzejem Strzemiecznym 1701 r. (Perp. Czers. 12 f. 159; 13 f. 256; 11 f. 370; 16 B f. 93 i Kor.). Jan, podstoli nurski 1673 r.

W ziemi warszawskiej Maciej 1690 r. i Sebastyan, żonaty z Zofią Mystkowską 1692 r. (DW. 57 f. 824 i 58 f. 91). Elekcyę Jana Kazimierza podpisał z ziemią warszawską Jan, króla Michała—Jan na Wilkowicach, z województwem brzeskiem, a Jakób, Jan, Marcin, Łukasz, Wojciech, Adam, Michał, Mateusz, Szymon, Paweł, Adam i Walenty, z ziemią rożańską i makowską; Augusta II-go z województwem brzeskiem kujawskiem — Jacek i Franciszek; z ziemią warszawską — Maciej i Walenty, z ziemią nurską—Wojciech, z województwem pomorskiem—Maciej; Stanisława Augusta—Stefan z województwem łęczyckiem.

Jan, miecznik brzeski kujawski 1673 r. Ludwik, w latach 1704—1712 pisarz grodzki inowrocławski, potem miecznik brzeski kujawski, otrzymał starostwo gnieźnieńskie 1716 r. i został w tymże roku podczaszym. W 1718 r. otrzymała dożywocie na tem starostwie żona jego, Teresa z Walknowskich (Sig. 10). W 1720 roku Ludwik został żupnikiem bydgoskim, a 1726 r. kasztelanem brzeskim kujawskim. W 1722 r. miał wykupić z rąk Morsztina starostwo kowalskie, a zrzygnować z podczaszostwa, lecz kombinacya ta do skutku nie doszła (11/12 1722 r. Sig. 20) Tomasz, podczaszy kruszwicki 1727 r. Syn jego Marcin (Z. Kuj. 1755 r.), podstoli inowrocławski 1761 r. Stanisław, podstoli kruszwicki 1727 r., podstoli brzeziński 1736 r. Syn jego Aleksander z Borucina, poseł na sejm elekcyjny 1764 r. (Z. Kuj.), został wojskim radziejowskim 1765 r. Maciej, drugi syn Stanisława, wojski mniejszy przedecki 1765 r., z Salomei Jarczewskiej pozostawił synów: Franciszka, Jana, i córkę Annę za Antonim Brochowskim (Gr. Przed. 91 f. 213; 100 f. 4; 99 f. 174), z których Franciszek, wojski mniejszy przedecki po zrzeczeniu się tego urzędu przez ojca.

N., chorąży kowalski, umarł 1735 r. Krystyna za Andrzejem Mniewskim 1755 r. (Gr. Przed. 39 f. 337). Jakób, syn Antoniego, 1790 r. (DW. 106 f. 1141). Wojciech, podstarości barski 1627 r. Stefan, kapitan wojsk koronnych, syn Ludwika, stolnika bracławskiego, i Elżbiety z Owsianych, nabył Bielawki i Starą Wieś 1764 r. Szymon, syn Antoniego i Elżbiety z Laskowskich, kupił część Wyrzykowizny od Dybowskiego 1797 r. (DW. 84 f. 772 i 112 f. 297).

Józef, syn Jana, wnuk Franciszka, potomek Franciszka, dziedzica Wilczkowic 1701 r., Franciszek, syn Macieja, wnuk Marcina, podstolego inowrocławskiego, dziedzica Siedlec 1776 roku i Jan Kanty, syn Adama, z Cecylii Morzyckiej, wnuk Stefana, dziedzica dóbr Bielna, w powiecie kowalskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839, 1842 i 1849 (A. b. Her.).

BORUCHOWSCY h. DOLIWA. W 1438 r. Wincenty z Głębokiego Doliwczyk, nabył Boruchowo leżące w województwie brzeskiem. Dzieci jego: Wojciech, Władysław, Wincenty i Małgorzata z Boruchowa, dopełnili działu dóbr Głębokiego,

Herb Doliwa.

Pniewia, Zakrzewa i Maszabry w 1466 r. i prawdopodobnie po jednym z synów Wincentego idą Boruchowscy (Gr. Brzes.).

Akta przedeckie wspominają o Melchiorze, Wojciechu i Adamie 1629 roku, a o Zofii z Godlewskich Boruchowskiej 1729 r. (Gr. Przed. 73 i 86).

Jerzy Boruchowski otrzymał sołtystwo we wsi Porsznie w ziemi lwowskiej 1663 r. (AGZ. X). Daniel, komornik graniczny bracławski 1616 r. Marcin, skarbnik bracławski 1669 r., żonaty z Anną ze Skrzynna (Duninówną) 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 617). Adam podpisał z księstwem żmudzkiem elekcyę Władysława IV-go.

Herb Junosza.

BORUKOWSCY h. JUNOSZA z Borukowa pod Ceksinem, jeden dom z Bielińskimi. Jan z Borukowa v. Bielina, kanonik płocki i proboszcz w Karniewie i Przasnyszu 1557 r., proboszcz łęczycki, kanonik krakowski i warszawski, sekretarz królewski 1575 r., dziekan warszawski i podkanclerzy koronny 1578 r., został biskupem przemyskim 1583 Umarł 1585 r. (Kor.). Brat jego Piotr, kanonik płocki, został opatem płockim 1579 r. Obaj pochowani w Ceksinie.

Terencyusz, chorąży zakroczymski, umarł 1588 roku. Wojciech, syn Stanisława z Borukowa 1607 roku (DW. 34 f. 1083).

Jadwiga za Krzysztofem Kiełczewskim, w powiecie przedeckim 1617 r. (Gr. Przed. 63 f. 213). Helena za Janem Duczymińskim 1630 r.

BORUTA, chorąży warszawski 1434 r. i kanclerz ks. Bolesława mazowieckiego 1449 r., pisał się z Falent. *Boruta*, chorąży drohicki 1441 r. *Boruta*, chorąży dobrzyński 1448 r.

BORUTA Andrzej, pisarz kancelaryi królewskiej, otrzymał Lednicę w ziemi krakowskiej 1576 r. (M. 115 f. 10).

BORUTA, patrz *z Konina i Missopad.*

BORYCHOWSCY, w województwie podlaskiem, z Borychowa, w powiecie bielskim. Piotr, chorąży drohicki 1536 r.; córki jego: Zofia Gurska i Helena Zaszczyńska; synowie: Miłosław, Andrzej, Jerzy, Piotr i Krzysztof (Wyr. Lub. 7 f. 493).

Jan, komornik ziemski drohicki, z Jadwigi Wierzbickiej zostawił synów: Tomasza, Krzysztofa, Macieja i Bartłomieja 1645 r. (Zap. Lub. 40 f. 113 i 1049). Marcyan, Krzysztof i Maciej, komornik ziemski drohicki, podpisali z ziemią drohicką elekcyę króla Michała. Tenże sam Maciej pisał się z województwem podlaskiem na obiór Jana III-go. Antoni podpisał z ziemią mielnicką elekcyę Augusta II-go, a Ludwik —Stanisława Augusta.

Herb Tarnawa.

BORYCKI h. TARNAWA Piotr, wojski stryjski 1580 roku. Leon, syn Piotra z Maryanny Chełmońskiej, wnuk Kazimierza, 1762 r. subdelegata grodzkiego nowokorczyńskiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r.

BORYCZEWSCY. Kazimierz Boryczewski, strażnik polny litewski, nabył dwór w Warszawie 1709 r. (DW. 61 f. 998). Paweł, oboźny piński 1737 r, pozostawił synów: Karola i Stefana 1748 r. (Arch. Dubr. XVI). Paulin podpisał z ziemią bielską elekcyę Stanisława Augusta.

BORYŃSCY z Borynic, w ziemi lwowskiej. Jan i Piotr, dziedzice Borynic 1446 r. Mikołaj 1452 r. w ziemi lwowskiej (AGZ. XIV).

BORYS, podkoniuszy łęczycki 1247 r.

BORYS, książę, podkanclerzy ks. Świdrygiełły 1408 r.

BORYS Semenowicz, namiestnik mceński, okolniczy smoleński 1499 r., namiestnik wilkomierski 1501 r.

BORYSIEWICZ Jan i Jan, 1782 r. udowodnili pochodzenie szlacheckie w Galicyi w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

z BORYSKOWIEC Mikołaj i Jan z Podola otrzymali od Władysława Jagiełły wieś Deskowadworzyszcze 1431 r. (AGZ. V). Jan, podsędek kamieniecki 1456 roku.

BORYSŁAWSCY z Borysławia w ziemi przemyskiej. Kostko, Sienko i Fedko z Borysławia 1438 r.; stryj ich Iwan. Hryczko z Borysławia, żonaty 1460 r. z Fedką (AGZ. XIII). Wieś tę w 1508 r. posiadał Klimko, a 1589 r. Iwan, Stanisław i Sienko (Paw.). Leszko i Anastazya, małżonkowie, 1584 r. (Wyr. Lub. 16 f. 343 i 22 f. 71). Bazyli, Jan i Jerzy podpisali z ziemią przemyską elekcyę króla Michała.

Jan, otrzymał 1766 r. wójtostwo w Trześniowie, w województwie ruskiem (Kancl. 31 II f. 1); w 1775 r. został podczaszym przemyskim. Stefan, żonaty z Zofią Tustanowską, pozostawił dwóch synów: Jana i Jerzego, którzy pisali się z Borysławia i podpisali z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta. Jan, szambelan dworu polskiego 1780 r., ożeniony z Anielą z Owsianych, córką Feliksa, cześnika wilkomierskiego, sprzedał nabyte przez siebie w 1784 r. Jurki w ziemi warszawskiej Pruszakowi 1788 r. Córka jego Maryanna wyszła w 1792 r. za Leona Gąsiorowskiego, szambelana, 2-o v. za Przystanowskiego. Syn Antoni, poseł do Szwecyi, szambelan królewski. Jerzy, porucznik gwardyi pieszej koronnej, żonaty z Felicyanną Światopełk Zawadzką 1777 r., jest 1782 r. kapitanem (DW. 87 f. 1799; 94 f. 464; 96 f. 405; 100 f. 1233; 104 f. 652; 108 f. 845; 93 f. 650 i 108 f. 210).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Piotr, kanonik, dwóch Janów, Aleksander, Andrzej, Szczepan, Wojciech i Antoni 1782 r. w sądach: grodzkim przemyskim i ziemskim lwowskim (Goł.).

Herb Belina.

Herb Drya.

BORYSŁAWSKI h. BELINA Andrzej, syn Hipolita z Anny Priver, wnuk Walentego, prawnuk Macieja, potomek Piotra, podstarościego kamienieckiego 1602 r., dziedzica Wojciec, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1855 r. (A. b. Her.).

z BORYSOWA Mikołaj, w ziemi lwowskiej 1412 r. (AGZ. X).

BORYSOWICZOWIE h. DRYA, Semen i Wasil, w województwie połockiem 1552 r. (Rew. z. Poł.). Bazyli Borysowicz, ziemianin powiatu słonimskiego 1570 r. (Akta XII). Żyjący w początkach XVIII wieku bracia, Stefan i Wasil, właściciele Procieniewic, w województwie nowogrodzkiem, pozostawili potomstwo. Stefan miał synów: Kazimierza i Jana; Jan Jakóba, żyjącego 1797 r. Wasil miał syna Macieja, zamieszkałego w województwie wileńskiem, który pozostawił synów: Leona, Jana i Gabryela, żyjących 1797 r. (Akta XIII). Józef, 1754 r. posiadał dobra Wojczy, w ziemi drohickiej, i potomkowie jego: Tadeusz, syn Onufrego z Antoniny Majewskiej i Henryk, syn Antoniego, z Cecylii Karpowiczówny, wnukowie Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

BORZA Aleksander podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę Augusta II-go. (Czy nie Borsza?).

BORZAKOWSCY v. BORZIAKOWSCY, dziedzice Borzakowa v. Borziakowa, w województwie podolskiem 1565 r. (Jabł.).

Herb Lubicz.

BORZDĘBSKI Stanisław podpisał z województwem nowogrodzkiem elekcyę Augusta II-go.

BORZDYŃSCY Jan, Jerzy, Piotr, Samuel i Stefan Kazimierz podpisali z województwem mińskiem elekcyę Jana Kazimierza.

BORZECHOWSCY h. LUBICZ z Borzechowa, w powiecie lubelskim. Brali przydomek „*Syrek*". Właścicielem Borzechowa był w 1531 r. Mikołaj Syrek (Paw.). Mikołaj, Wojciech, Sebastyan, Piotr i Marcin, synowie Marcina Serka 1580 roku. Z nich Mikołaj, komornik graniczny i poborca lubelski, nabył części Borzechowa od brata Piotra. Umarł przed 1618 r., zostawiwszy z żony, Anny z Przybysławic, synów: Remigiana i Mikołaja. Remigian, dziedzic Borzechowa, zapisał 1618 r.

żonie swej, Zofii Dłotównie, dożywocie. Zawarł 1626 r. ugodę z matką, a 1630 r. kwitował brata Mikołaja. W 1632 r. jest cześnikiem lubelskim. Wojciech, Mikołaj, Sebastyan, Stanisław i Krzysztof, synowie Krzysztofa, 1586 r. Krzysztof, żonaty z Małgorzatą 1590 r. Jan, syn Andrzeja, żonie swej, Jadwidze, córce Sebastyana Głuskiego, zapisał 1602 r. dożywocie. Adam, syn Jana, żonie Annie Sroczkowskiej, zeznał takiż zapis 1603 r. Stefan, Andrzej i Eustachy, synowie Krzysztofa, przyznają 1610 r. dług Dzierzkowi. Zygmunt zapisał sumę żonie, Katarzynie z Łosiatyńskich, 1643 r. (Zap. Lub. 5 f. 1128; 7 f. 372 i 247; 13 f. 190; 14 f. 84; 18 f. 831; 23 f. 233; 29 f. 718; 33 f. 185; 34 f. 495; 36 f. 7; 38 f. 566; 63 f. 283 i 952; Wyr. Lub. 6 f. 584; 30 f. 316; 39 f. 384 i 58 f. 1131).

Mikołaj, skarbnik lubelski 1647 r. Hieronim, sędzia ziemski sanocki 1655 roku. Michał, syn Mikołaja, cedował sumy różne 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 907). Michał i Zygmunt podpisali z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała. Michał, wojski żydaczowski 1691 r. Remigian z województwem lubelskiem, a Wojciech z ziemią dobrzyńską podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Jelita.

BORZEJEWSKI, patrz *Borzujewski i Bożejewski.*

BORZEK Tymieniecki Szymon Karol, major b. wojsk polskich, dowiódł szlachectwa w Galicyi 1783 roku w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Patrz *Borzyk.*

BORZEMSKI h. JELITA Mikołaj, Jan z wnukiem Janem, i Romuald, dowiedli szlachectwa w Galicyi w latach 1782 i 1833 w sądzie grodzkim tremhowelskim i w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.). Patrz *Borzyński.*

z BORZESZOWA Andrzej, podkomorzy malborski 1489 r.

Herb Grzymała.

BORZEWICCY h. GRZYMAŁA z województwa sieradzkiego, przenieśli się w kaliskie, łęczyckie, w końcu spotykamy ich w ziemiach: warszawskiej i czerskiej.

Wawrzyniec z Borzewicka, kanonik łęczycki 1422 r., a włocławski 1426 r. (RM.). Feliks 1542 r., a Wojciech, syn Marcina 1575 r. w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 3 f. 124 i 24 f. 453). Barbara z Borzewickich, żona Macieja Domaniewskiego, matka kanonika poznańskiego Jana 1587 r. (Pis. Dz. Pols. IX). Jan pisał się z województwem sieradzkiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Stefan na obiór Augusta II-go. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Marcyana z ziemi warszawskiej, a Stanisława z województwa sieradzkiego.

Feliks z Wrocimy został cześnikiem łęczyckim 1525 r. Stanisław, syn Piotra z Kleczewa, z województwa kaliskiego, w ziemi warszawskiej 1615 roku. Wawrzyniec, z żony Zofii

Wręckiej pozostawił syna Floryana, który z żoną, Maryanną Ciechomską, 1-o v. Wojciechową Gnatowską, zeznał zapis dożywocia 1712 r. Marcyan, syn Feliksa, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Chylickich, 1678 r. Synów miał trzech: Franciszka, Wojciecha i Floryana. Franciszek, żonaty z Maryanną Rosochowską, 2-o v. Mikołajową Piotrowską 1720 r., nie pozostawił potomstwa. Floryan z Cecylii Szałapskiej, pozostawił syna Mikołaja i córkę Annę, 1-o v. za Janem Mirowskim 1710 r., 2-o v. za Waleryanem Slaskim 1713 r. Mikołaj, żonaty z Teresą Bieniewską, miał z niej syna Wojciecha, burgrabiego warszawskiego 1764 r. Pisał się on z ziemią warszawską na elekcyę Stanisława Augusta. Wojciech sprzedał Dworzno Chrapowickiemu 1774 r. Z pierwszej żony, Anny z Gośniewskich, miał synów: Adama, Antoniego, i córki: Ewę i Antoninę; z drugiej żony, Julianny z Koryckich, synowie: Józef, Feliks, i córki: Maryanna i Tekla, którzy kwitowali Staniszewskiego 1789 r. (DW. 43 f. 1027; 55 f. 713; 62 f. 107, 320, 665, 644 i 909; 65 f. 321; 91 f. 290 i 291; 74 f. 326; 105 f. 477; Perp. Czers. 16 B f. 215; 19 f. 65 i 66; 17 f. 190, 225 i 276; 18 f. 217; 34 f. 90 i 29 f. 484).

BORZEWSCY h. LUBICZ, pochodzą ze wsi Borzewa Wielkiego, w powiecie płockim, i Borzewa Małego, w powiecie płońskim. Paweł, syn Grzymisława z Borzewa, kanonik płocki i warszawski, kanclerz nadworny ks. Janusza na Czersku i Warszawie 1400 r. (Bibl. Kras. Dypl. 1427). Andrzej, starosta płoński 1442 roku; tenże czy inny Andrzej, stolnik płocki 1471 r.

Żyjący w początkach XVI-go wieku Jan Borzewski, z pierwszej żony Barbary, miał synów: Wojciecha, Jana, księdza Andrzeja, i córkę Dorotę; z drugiej żony, Katarzyny, córki Grabiego de Mlice, synów: Jakóba, Feliksa, i córki: Annę i Katarzynę. Dopełnili oni działu dóbr 1530 r, a wsie: Karwosiek, Głuchowice, Gniewiewo i Żołwiniec, zastawili Maciejowi z Borzewa, pisarzowi. Z nich Jan, żonaty z Anną Ciołkowską 1544 r., a Anna, żona Jana Miszewskiego, 1536 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 83, 84, 201; 2 f. 39; 3 f. 377; 4 f. 39; 9 f. 230). Marta, żona Grzegorza Obrambskiego, matka Andrzeja, kanonika poznańskiego 1540 roku (Pis. Dz. Pols. IX). Maciej, kanonik płocki 1534 r. Baltazar, syn Piotra, żonaty 1541 r. z Katarzyną, córką Bernarda Mirowskiego (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 186 i 7 f. 44). Mikołaj Borzewski Mikiel, z żony Heleny, miał syna Stefana, wikaryusza katedralnego płockiego 1533 r., i Wojciecha, oraz córki: Helenę za Zygmuntem Turowskim i Dorotę za Mikołajem Borzewskim 1540 r.

Herb Lubicz.

Inny Mikołaj Orlik, żonaty z Krystyną Dziedzicką, pozostawił z niej synów: Andrzeja, Jana i Macieja, żyjących 1535 r. Z Borzewa Mniejszego pisali się 1537 r. Jan i Bernard, synowie Mikołaja Puchówki, a dziedziczyli na nim 1578 r. Bartłomiej, Bernard, Maciej, Jan i Armolej. Borzewo Większe posiadali 1578 r. Hieronim, syn Wojciecha, Melchior, Jakób i Feliks (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 127; 6 f. 3 i 4; 3 f. 75, 86 i 124; 4 f. 221 i Paw.).

Mateusz, opat lendzki, deputat na trybunał koronny 1584 r., umarł 1614 r. (Wyr. Lub. 19 f. 1 i Cal. Land.). Mateusz, żonaty przed 1599 r. z Jadwigą z Celejowskich (Perp. Czers. 1 B f. 283), pozostawił synów: Andrzeja i Krzysztofa (Gr. Przed. 73 f. 284). Jan Ludwik, starosta lipiński, pisał się na elekcyę Jana Kazimierza; był on i podstolim dobrzyńskim. Stanisław, łowczy dobrzyński 1627 r., następnie podsędek.

Franciszek i Marcin z województwem sandomierskiem, a Stanisław z województwem brzeskiem kujawskiem podpisali obiór króla Michała.

Michał, żonaty z Petronellą Służewską 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 86). Wojciech 1773 r. Ludwik 1779 r., a Józef 1792 r. w ziemi dobrzyńskiej (Lauda Z. Dobrz.). Ludwik, komornik graniczny dobrzyński 1789 r.

Antoni, syn Ludwika, wnuk Wojciecha, prawnuk Pawła; Andrzej, syn Rocha, wnuk Jana, i Feliks, syn Joachima z Matyldy Dębskiej, wnuk Rocha, prawnuk Jana, a wszyscy wymienieni potomkowie Andrzeja, dziedzica Borzewa i Wierzbic 1649 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Zdzisław, właściciel Młodzieszyna, żonaty z Zofią z Kożuchowskich. Antoni, żonaty z Maryą z Grotowskich. Ks. Justyn, prałat kapituły metropolitalnej warszawskiej, syn Wawrzyńca i Teresy z Łątkiewiczów, urodzony 1832 r. w Nowoszycach gubernii podolskiej, umarł w Warszawie 1897 r.

BORZĘCCY h. PÓŁKOZIC pochodzą ze wsi Borzęcina (dziś Borzęcinek), w powiecie lubelskim, którego części Adam Borzęcki był właścicielem 1531 roku. W 1676 roku posiadał część tej wsi Stanisław. Borzęccy pisali się z Kozarzewa, wsi również położonej w powiecie lubelskim, której cząstkę w 1531 r. posiadał Jan, a 1676 r. Paweł (Paw.).

Herb Półkozic.

Marcelin, syn Jana z Borzęcinka, żonie, Annie z Kiełpińskich, zapisał dożywocie 1619 r. Kasper, syn niegdy Szymona, żonaty z Zofią Sobieszczańską 1606 r. Tego, czy też innego Kaspra, syn Marcin, burgrabia lubelski 1626 r., cedował sumy Marcinowi, synowi niegdy Marcina, a 1629 r. ze stryjem Marcinem obierał pełnomocników. Ten sam zapewne Marcin był 1610 r. podstarościm horodelskim, a 1627 r. wojskim bełskim; był nim jeszcze 1658 r., w którym syn jego Paweł w aktach wymieniony. Synowie także jego: Marcyan i Janusz, wspomnieni 1689 r. Marcin, syn niegdy Marcina, ustąpił 1595 r. bratu rodzonemu Pawłowi Kozarzewa. Ten Paweł 1608 r. zeznał zapis dożywocia z żoną. Zofią z Trojanowskich. Andrzejowi, Danielowi i Mikołajowi, synom Pawła, ustąpił Marcin, wojski bełski, różnych sum 1627 r. Paweł, syn Pawła, 1634 r.

Paweł z Kozarzewa, wojski kijowski 1649 r., zmarły 1671 r., z żony, Aleksandry z Żytkiewiczów, miał syna Michała 1686 r. Daniela synowie: Paweł, Marcin, Jan i Stanisław, kwitują 1658 r. Pawła. Paweł, vicerotmistrz chorągwi kasztelana bełskiego, zostawił synów: Marcina i Janusza 1664

roku. Marcyan Franciszek z Kozarzewa, wojski bełski 1687 r., deputat chełmski na trybunał koronny 1691 r. Janusz Konstanty z Kozarzewa, 1678 r. łowczy bracławski, 1679 r. chorąży zakroczymski, żonaty z Anną Sławską 1685 r., miał syna Antoniego 1691 r. (Zap. Lub. 8 f. 53; 16 f. 198; 17 f. 449; 24 f. 158; 30 f. 670 i 296; 32 f. 621; 34 f. 611; 45 f. 922; 48 f. 547; 54 f. 127; 61 f. 1298; 62 f. 111; 65 f. 351; 67 f. 277).

Franciszek, kapitan w pułku Marcina Kąckiego, żonaty 1686 r. z Magdaleną bar. Joanelli, córką bar. Sylwestra (Gr. Krak.).

Floryan i Wojciech pisali się z województwem ruskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Mikołaj na obiór Jana III-go. Stanisław, łowczy bracławski 1667 r. Piotr, stolnik nowogrodzki 1688 r. Aleksander, syn niegdy Jana i Krystyny Krzewskiej 1692 r. Tenże sam pewno Aleksander, wojski płocki 1692 r. (Zap. Lub. 68 f. 523 i 861). Józef Konstanty, komornik ziemski chelmski, i Krzysztof podpisali z ziemią chełmską elekcyę Augusta II-go. Józef, skarbnik żydaczowski 1710 r., łowczy przemyski 1727 r. N., sędzia ziemski chełmski, umarł około 1732 r. Józef, skarbnik dobrzyński 1746 r. Tenże, czy też inny Józef, ze skarbnika latyczowskiego stolnik nowogrodzki 1759 roku. Jednocześnie z nim, jako stolnik nowogrodzki, podpisał Ludwik z województwem lubelskiem elekcyę Stanisława Augusta.

Wojciech i Józef, opiekunowie Jana, Jakóba i Łukasza, synów Krzysztofa, i Racheli Czyżówny 1713 r. (Bracł. XV f. 1303). Kazimierz, strażnik brzeski litewski 1718 r.; czy nie ten Kazimierz, żonaty 1723 r. z Domicellą Niepokojczycką (Woł. XI f. 1254). Maryanna z Kadyszów Brzumińskich, żona Józefa 1753 roku (DW. 74 f. 824). Michał, strażnik brzeski 1775 r. Michał, pisarz grodzki grodzieński 1786 r.

Antoni, żonaty z Justyną Winnicką (Czerniech. f. 723), cześnik łęczycki, został sędzią ziemskim przemyskim 1720 r., a podkomorzym 1739 r. Syn ich Franciszek, skarbnik lwowski 1724 r., starosta żydaczowski 1730 r., podstoli litewski 1732 r., żonaty z Ludwiką Maryanną Pociejówną, hetmanówną litewską, urodzoną z Emerencyanny Warszyckiej, 2-o v. ks. Montmorency. Zapisali sobie wzajemnie dożywocie 1731 r. W 1735 i 1738 r. otrzymał Franciszek konsens królewski na wykupienie starostwa ratneńskiego z rąk matki żoninej, księżnej Montmorency (Sig. 24 i 26). W 1739 r. nabyli wspólnie w dożywocie Sieciechów (DW. 69 f. 1604). Synowie jego: Ludwik i Aleksander Maciej, starosta przemyski i dołżański 1764 r., podstoli koronny 1766 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r., a Orła Białego 1774 r., właściciel rozległych włości, rozrzuconych po całym kraju. Żonaty z Anną Ankwiczówną, z której syn Piotr i córki: Ludwika, wydana za Stanisława Dembowskiego, kasztelanica czechowskiego, a po rozwodzie z nim za Jakóba Młockiego; Maryanna za Mikołajem Potockim, i Honorata panna. Piotr sprzedał księstwo zbaraskie Mejsnerowi 1791 r., Łaziska Dembowskim 1789 r., a Konstantynów Turnie 1792 r. Pozostał przy Mińsku, którego był właścicielem 1790 r. (Bracł. XVII f. 1957; Kancl. 32 II. f. 169; 48 f. 22; 49 II. f. 1010; M. 289 f. 408; 290 f. 172; Perp. Czers. 42 f. 665; DW. 68 f. 23; 69 f. 761 i 1141; 84 f. 745; 98 f. 1140 i 1304; 105 f. 294; 108 f 439).

Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 616). Antoni, vice-instygator litewski, został instygatorem 1775 r. Francisz.

ka za Adalbertem Siemińskim 1738 r. Justyna za Ignacym Kalinowskim, starostą lelowskim 1765 r. Jan, sędzia ziemski czerniechowski 1785 r. Andrzej, dożywotnik Jurczenki na Podolu, nie żył 1764 r. (M. 272 f. 156). Piotr otrzymał wójtostwo śniatyńskie 1768 r. (Kanc. 44 f. 203). Piotr, chorążyc zawskrzyński, kwitowany przez Deleszkiewicza 1779 r. Stanisław z Teofili Skarbkówny zostawił córkę Maryannę, wdowę po Franciszku Gałeckim 1780 roku (DW. 95 f. 368 i 96 f. 456).

Józef, sędzia kapturowy, poseł województwa lubelskiego, Damazy, Floryan i Maciej podpisali z województwem poznańskiem elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, podczaszy poznański 1759 r. Józef, cześnik chełmiński 1788 r. Wojciech, komisarz grodzki inowrocławski 1775 r. (Z. Kuj.).

Antoni, syn Ignacego, wnuk posła Józefa 1764 r., Antoni Edward, syn Antoniego, wnuk Macieja, dziedzica Goli, Maurycy z synem Tadeuszem, syn Damazego z Maryanny Figietty, wnuk Pawła, prawnuk Jana, dziedzica dóbr Wołkowyje 1733 r., Teofil i Aleksander, synowie Stanisława z Ewy Krajewskiej, wnukowie Franciszka, potomkowie Pawła, dziedzica Radosłowa 1680 r, Wincenty i Franciszek, synowie Pawła z Salomei Słubickiej, i wnukowie tegoż Pawła: Józef po Franciszku z Katarzyny Urbańskiej, a Julian i Narcyz Paweł po Wincentym z Józefy Kurczewskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach: 1837—1843, 1851 i 1865 (A. b. Her.).

Tadeusz, rzeczywisty radca stanu, syn Maurycego, z żony Joanny Zakrzewskiej zostawił syna Stanisława, żonatego z Żychlińską. Janina, córka Bolesława, syna Teofila z Maryi Rakowskiej, zaślubiona 1897 roku Olgierdowi Świąteckiemu.

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Kasper, Piotr i Franciszek z Kozarzewa 1782 r. w sądach: ziemskim lwowskim i grodzkim sandeckim (Goł.).

BORZKOWSKI Paweł, dziedzic Borzkowa, w powiecie sandomierskim 1508 roku (Paw.).

Herb Jelita.

BORZOBOHACI h. JELITA pochodzą z mieszczan krasnostawskich, a obdarzeni szlachectwem, od dóbr Krasne, które na Wołyniu posiadali, Krasieńskimi się zwali. Niektórzy z nich jednak pozostali przy pierwotnem swojem nazwisku, jako to: Jakób i Stanisław, podczaszy mścisławski, którzy z województwem nowogrodzkiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Poprzednio już spotykamy w województwie nowogrodzkiem Jarosława Borzobohatego, syna Jana, właściciela Studzieńca 1671 r. (Akta IV).

Mikołaj Wasilewicz Borzobohaty, ziemianin powiatu pińskiego 1570 r. (Akta XXI). Patrz *Krasieńscy.*

Herb Leliwa.

BORZUCHOWSCY h. LELIWA. Remigian podpisał z województwem lubelskiem elekcyę Jana III-go, a Mateusz z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go.

Michał, syn Idziego z Franciszki Tokarskiej, wnuk Jana, potomek Mikołaja, dziedzica Floryanów-Andrychów 1770 roku i Franciszek, syn Pawła z Gertrudy Zakrzewskiej, wnuk Stefana, potomek Władysława, dziedzica Żmijewa-Trojanowa w ziemi ciechanowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1853 i 1856 (A. b. Her.).

BORZUJEWSKI, patrz *Bożejewski.*

BORZYCHOWSKI Jan posiadał w powiecie wiślickim Kliszów i Rembów 1540 r. (Paw.). Czy to nie Borzykowski?

BORZYK Jan, sędzia grodzki łucki 1665 roku. Patrz *Borzek.*

Herb Habdank.

BORZYKOWSCY h. HABDANK z Borzykowy, w województwie sieradzkiem, powiecie radomskowskim. Paweł, burgrabia przedecki 1489 roku. Piotr, domownik Łaskiego, wojewody inowrocławskiego 1523 r. (St. Pr. Pol. Pom VI).

Wojciech, miecznik łomżyński, żonaty z Bogumiłą Zielińską, miał syna Józefa, żonatego z Teresą ze Zbierzchowskich, których syn Feliks zawarł ugodę 1779 r. z Janem Staniszewskim (DW. 95 f. 749).

Herb Łodzia.

BORZYKOWSCY h. ŁODZIA z Borzykowej, w powiecie wiślickim. Pełka z Borzykowej, syn Segniewa, kanonik krakowski i rektor akademii 1419 r. (C. U. Cr.). Świętosław z Borzykowej 1438 r. świadek przy wywodzie szlachectwa Grzymały z Wojsławic w Krakowie (St. Pr. P. P. VII). Jan i Łukasz posiadali Borzykowę i Kotlice 1579 r. (Paw.).

W połowie pierwszej XVIII-go wieku Barbara, córka Marcina, a wnuka Krzysztofa, była za Kazimierzem Zagórskim, komornikiem ziemskim wiślickim (Bracł. XVI f. 738).

W liczbie elektorów króla Michała z województwa sandomierskiego spotykamy: Andrzeja, Marcina i Wojciecha Borzykowskich. Pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go: Antoni i Floryan, a na obiór Stanisława Augusta: Mikołaj i Stanisław. Stanisław, stolnik latyczowski, z żony Kunegundy Stadnickiej, z którą prowadzi

proces rozwodowy w latach 1769 — 1777, zostawił syna Jana Kantego, chorążego kawaleryi narodowej 1793 r. Andrzej, podwojewodzy sandomierski, został skarbnikiem wiślickim 1785 r. Andrzej, podczaszy wiski 1659 r.

BORZYM, cześnik łęczycki 1338 r. *Borzym*, podkomorzy brzeski kujawski 1489 roku.

Herb Belina.

BORZYM h. BELINA Marcin pisał się na elekcyę króla Michała z ziemią drohicką, a na obiór Jana III-go z województwem podlaskiem. Michał Antoni, mianowany burgrabią warszawskim 1726 r., sprzedał część Suchodołu 1745 r. Mrokowskiemu (DW. 66 f. 13; 68 f. 231; 71 f. 361). Kazimierz z Krystyny Kurzawianki miał córkę Agnieszkę, żonę Franciszka Poliwczyńskiego 1792 roku (DW. 107 f. 1425 i 108 f. 564).

Józef, Dominik, Feliks i Kasper, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

Wincenty i Lucyan, synowie Ludwika z Maryanny Dąbrowskiej, wnukowie Kaspra, dziedzica Horbasów w ziemi drohickiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

BORZYMIA dziedzic Mikołaj z Wilkowic, skarbnik brzeski 1482 r.

Herb Habdank.

BORZYMIŃSCY h. HABDANK pochodzą z Borzymina, powiatu rypińskiego. Wieś tę w 1564 roku posiadali: Albert, Andrzej, Wojciech, Walenty, Wawrzyniec i Idzi (Paw.).

Jan i Jakób pisali się z ziemią dobrzyńską na elekcyę Władysława IV-go.

Franciszek, syn Antoniego z Tekli Świętosławskiej, wnuk Ignacego, a prawnuk Antoniego, burgrabiego bobrownickiego 1743 roku, dziedzica Borzymina, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1852 roku (A. b. Her.).

BORZYMOWSCY h. BELINA pochodzą ze wsi Borzymowice, w województwie brzeskiem kujawskiem. Mikołaj z Borzymowic, tegoż herbu, podpisał przyrzeczenie ziemi kujawskiej, dane Władysławowi Jagielle 1433 r., obrania królem jednego z jego synów (RM.).

Herb Belina.

Marcin, podrządczy zamku krakowskiego w latach 1479 — 1489, został wojskim kaliskim 1489 r., wielkorządcą zamku krakowskiego był w latach 1490 — 1501 (Fed.), a sędzią ziemskim brzeskim 1490 r.

Brat jego Mikołaj, chorąży brzeski kujawski, 1485 r., pisał się de Choczeń.

Bernard, trzeci brat 1494 r. (Gr. Brzes. Rec.). Jan, żupnik wiślicki 1490 roku (Bon.). Marcin, córce swej naturalnej, Elżbiecie, żonie Stanisława Pruszkowskiego, darował dobra Borzymowice i Niemojewo, o które toczył się proces 1527 r., czy podlegają kadukowi (St. Pr. Pol. Pom. VI. 402), N., cześnik inowrocławski, umarł 1516 r.

Jan Borzymowski podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała.

Herb Lubicz.

BORZYMOWSCY h. LUBICZ, w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Tomasz, poseł województwa trockiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław Borzymowski, za zasługi wojenne, otrzymał od Zygmunta III-go w 1620 r. różne ziemie w powiecie newelskim, które syn jego Maciej Kazimierz, za pozwoleniem króla Jana Kazimierza, odstąpił Reytanowi 1659 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Michał, podczaszy i sędzia kapturowy powiatu lidzkiego, pisał się na obiór Stanisława Augusta.

Józef, sędzia ziemski lidzki 1765 r.

Antoni, rotmistrz kawaleryi narodowej wojsk litewskich i Tadeusz, sędzia grodzki słonimski, bracia, 1797 roku (DW. 112 f. 224).

Herb Łada.

BORZYMOWSCY h. ŁADA pochodzą ze wsi Borzymy, w powiecie wiskim. Książę Władysław mazowiecki nadał 1439 r. trzydzieści włók gruntu Boromeuszowi i Stefanowi z Ciemianki, na których założyli wieś Borzymy. Król Jan Kazimierz potwierdził to nadanie 1662 r. Wojciechowi Borzymowskiemu i synom jego: Janowi Maksymilianowi, skarbnikowi wiskiemu, Marcinowi i Maciejowi (M. 203 f. 45). Jan Maksymilian, skarbnik wiski, z żony, Aleksandry Niedźwieckiej, pozostawił syna Jerzego 1690 r. Druga, a może ta sama żona skarbnika, nazwana Aleksandra de Bale (Zap. Lub. 57 f. 173; 66 f. 861).

Stanisław, zasłużony żołnierz, otrzymał prawem lennem dobra Adrian i Elzbach, w województwie pomorskiem 1627 r. (M. 176 f. 12).

Andrzej i Maksymilian z ziemią chełmską, Jan z ziemią łomżyńską, a Maciej z ziemią wiską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Maciej z ziemią chełmską pisał się na obiór Stanisława Augusta.

Herb Ślepowron.

BORZYMOWSKI h. ŚLEPOWRON Józef, syn Szymona z Karoliny Truszkowskiej, wnuk Łukasza, potomek Marcina, dziedzica Górek, w powiecie wąsowskim 1714 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 roku (A. b. Her.).

Herb Topacz.

BORZYNOWSCY herbu TOPACZ z Borzynowa, w powiecie wiślickim. Dersław, syn Mikołaja, archidyakon krakowski, doktor dekretów, rektor akademii krakowskiej 1431 r. (C. U. Cr.). Mikołaj 1508 r., a Mikołaj i Sebastyan 1579 r. posiadali Borzynowo (Paw.).

Herb Jelita.

BORZYŃSCY h. JELITA mają pochodzić, podług Paprockiego, z sieradzkiego. Tomasz, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 609). Patrz *Borzemski.*

BORZYSŁAW z archidyakona poznańskiego i kanonika gnieźnieńskiego arcybiskup gnieźnieński; obrany 1 Maja 1314 r., potwierdzony przez stolicę apostolską 15 Stycznia 1317 r., umarł tegoż roku w Awinionie, nie objąwszy rządów arcybiskupich (Kor.). *Borzysław*, kasztelan żoński 1282 roku. *Borzysław*, kasztelan ksiąski 1296 r.

BORZYSŁAW, biskup kijowski 1405 r.

Herb Gryf.

BORZYSŁAWSCY v. BORYSŁAWSCY h. GRYF z Borzysławia v. Borysławia, w powiecie kościańskim. Akta kościańskie wspominają o Piotrku z Borzysławia w końcu XIV wieku (Leksz.). Andrzej, syn Hinczka 1439 r. (Racz.). Klemens daje dwóch zastępców 1497 r. na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII). Jan, żyjący w początkach XVI-go wieku miał syna Stanisława, który zabezpieczył posag w grodzie poznańskim, żonie Małgorzacie, 1536 r. Synowie jego: Jan i Jakób. Magdalena, córka Jana, wyszła za Wojciecha Habdanka Pakosławskiego.

Wawrzyniec, syn Jakóba, udowodnił w trybunale piotrkowskim pochodzenie swoje szlacheckie 1636 r. i przedstawił swoją genealogię, a świadek Pakosławski złożył zeznanie, że urodzony jest z Magdaleny Borzysławskiej, siostry stryjecznej

Wawrzyńca, herbu Gryf (Wyr. Piotrk. 158 f. 677). Snowidów w powiecie kościańskim posiadali 1580 r. Małgorzata i Jan (Paw.).

Herb Jastrzębiec.

BORZYSŁAWSCY h. JASTRZĘBIEC z Borzysławic, w województwie łęczyckiem. Nazwisko to brał Mikołaj z Łubnicy, podkomorzy łęczycki 1409 r. Ścibor, synowiec Wojciecha Jastrzębca, arcybiskupa gnieźnieńskiego, wojewoda łęczycki 1431 r. i syn jego Mikołaj (H. II 2700 i 2759). Marcin z Borzysławic, proboszcz poznański, słuchacz akademii krakowskiej 1406 roku. Patrz *Rytwiańscy*.

Herb Szreniawa.

BORZYSŁAWSCY v. RORYSŁAWSCY herbu SZRENIAWA z Borzysławic v. Borysławic, w powiecie sieradzkim, przenieśli się z czasem na Ruś i pisali się z Miłkowic, leżących również w powiecie sieradzkim.

Skarbek z Borzysławic, 1386 r. w Łęczycy (Tek. Paw.). Wawrzyniec, dziedzic Branczyna w kaliskiem 1579 r. (Paw.). Wojciech zapisał sumę w grodzie przedeckim żonie, Katarzynie z Jaraczewskich, 1670 r. Wojciech w tymże grodzie zeznał donacyę Janowic i Bogury Odechowskiemu 1723 r. (Gr. Przed. 77 f. 77 i 84 f. 479). Piotr z województwem łęczyckiem pisał się na elekcyę Jana III-go, a Stanisław z województwem sieradzkiem na obiór Augusta II-go.

Wojciech otrzymał w 1569 r. Czukowę i Kryniszycę w województwie podolskiem, gdzie on i żona jego Katarzyna posiadali 1579 r. Karaczkowce (M. 108 f. 57 i 119 f. 311). Piotr z Miłkowic z łowczego podczaszy podolski 1607 r., umarł podkomorzym 1621 r. Ustąpił on 1605 r. części dóbr Wojczyc, w sieradzkiem, bratu rodzonemu Janowi, a synowie jego: Stanisław, rotmistrz królewski 1629 r., Jan i Zbigniew, ustanowili plenipotentów 1622 r. i 1644 r. w Lublinie (Zap. Lub. 32 f. 54; 39 f. 233; 15 f. 1200; 26 f. 62). Jan z województwem podolskiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza; nabył on Olchowce 1650 r. (DW. 51 f. 1221). Franciszek, podczaszy dobrzyński, żonaty z Katarzyną Dunikowską 1621 r. (Sig. 13 f. 6). Franciszek podczaszy dobrzyński 1666 roku. Floryan i Jakób Borysławscy, i Stanisław Borzysławski, podpisali z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała, a Andrzej Franciszek z Miłkowic, podczaszy dobrzyński, Wawrzyniec i Władysław Borzysławscy, z ziemią wieluńską.

Michał, podczaszy dobrzyński 1701 r. Antoni, 1746 r. mianowany pułkownikiem wojsk koronnych (DW. 71 f. 781). Antoni, stolnik czerwonogrodzki 1740 r., stolnik trembowelski 1752 r., chorąży trembowelski 1756 r., chorąży halicki 1760 roku, poseł na sejm elekcyjny 1764 r., w końcu podkomorzy halicki 1765 r. Był

Herb Ogończyk.

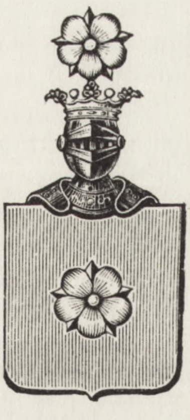
i podstarościm trembowelskim 1764 r. Andrzej, syn jego, podpisał z ziemią halicką elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej z synem Antonim z Miłkowic wywiedli się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim i 1828 roku w Wydziale Stanów (Goł.). Michał i Michał Kazimierz pisali się z województwem ruskiem na obiór Augusta II-go.

Maksymilian, syn Józefa z Ludwiki Głowackiej, Adolf, Julian, Kazimierz i Ignacy, synowie Augustyna, wnukowie powyższego Józefa, prawnuki Andrzeja, potomkowie Piotra, komornika granicznego sieradzkiego 1630 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1840—1845 (A. b. Her.).

BORZYSŁAWSKI h. OGOŃCZYK Piotr, świadek 1415 roku przy wywodzie szlachectwa Żyrowskich w Piotrkowie (Pis. Dz. P. IX. Pot.).

z BORZYSZEWA w województwie płockiem Michał, proboszcz płocki, protonotaryusz nadworny ks. Ziemowita 1416 r. (Bibl. Zam. Dypl.).

BORZYSZEWSCY v. BORYSZEWSCY h. PORAJ pochodzą podług heraldyków naszych z Borzyszewa v. Boryszewic v. Borzyszowic, w województwie sieradzkiem, powiecie szadkowskim, co jest mylnem, bo pochodzą z Borzyszowic, dzisiaj Borszowic w powiecie ksiąskim, gdzie się i inne majątki Różyców znajdują, jak Stempocice, Sobowice, Jemelna etc. Brali nazwę Róży, która przedstawia godło ich herbowe.

Herb Poraj.

Zawisza Róża z Borzyszowic w latach 1386 — 1399 w grodzie krakowskim (St. Pr. P. P. VIII), był burgrabią krakowskim w latach 1428 — 1432 i zostawił trzech synów: Marka, kuchmistrza królewskiego 1425 r., bezdzietnego z żoną Eleną z Łaszowa, wdową 1432 r., Zawiszę, kuchmistrza królewskiego 1455 r., a przedtem podkomorzego królowej, wojskiego i burgrabiego krakowskiego 1463 r., który sprzedał 1471 r. burgrabstwo Szydłowieckiemu, i Mikołaja. Mikołaj Róża z Borzyszowic, kuchmistrz koronny za Władysława Warneńczyka 1442 r.. a następnie za Kazimierza Jag., ochmistrz królowej Elżbiety 1459 r. (M. 11 f. 140 i 12 f. 65), kasztelan małogoski 1462 r., a zawichostski 1467 r., miał synów trzech: Mikołaja, Janusza, zwykle zwanego Zawiszą i Andrzeja. Mikołaj, współdziedzic z bratem Andrzejem Borzyszowic (K. Mog. f. 177), żonaty 1484 r. z Anną Wapowską, córką Piotra, której w tymże roku posag zabezpieczył (M. 14 f. 76). Synem jego musiał być Jan Róża z Borzyszowic, chorąży krakowski 1507 r. Zawisza z Borzyszowic, podkomorzy chełmski, został chorążym nadwornym koronnym 1493 r. Z urzędu tego rezygnował w roku następnym, a został wojskim krakowskim i podkomorzym nad-

wornym koronnym. W 1496 r. był i starostą chełmskim. Zawisza żonaty był z Zofią z Pustołowa, której posag zabezpieczył 1497 r. (M. 16 f. 50). Ojciec jego Mikołaj, gdy był kuchmistrzem Kazimierza Jag., otrzymał od niego miasteczko Dwiepołtycze Ruskie, obdarzone prawem niemieckiem, a on sam otrzymał od króla Olbrachta Sienicę, Wolę Sienicką i Przekładów w powiecie krasnostawskim. Wszystkie te dobra córka jego Barbara, wydana za Stanisława Sienickiego, wniosła w dom Sienickich (M. 36 f. 561 i 568).

Andrzej Róża z Borzyszowic, kanonik gnieźnieński, krakowski, kujawski i poznański, proboszcz łęczycki, 1489 r. arcybiskup teomonieński, sekretarz wielki koronny, koadyutor arcybiskupstwa lwowskiego, 1493 roku arcybiskup lwowski i jednocześnie 1498 r. biskup przemyski, został 1503 roku arcybiskupem gnieźnieńskim, umarł 1510 roku. Obdarzony zaufaniem Kazimierza Jag., Jana Olbrachta i Aleksandra, sprawował kilkakrotnie różne poselstwa, jako to: do Stefana, hospodara wołoskiego 1475 roku, do cesarza Fryderyka 1477 r., do Macieja, króla węgierskiego 1479 r., w końcu do Papieża Innocentego VIII-go 1487 r. Po zgonie Olbrachta wysłany był od zgromadzonych stanów do Aleksandra, aby mu ofiarować koronę. Króla Zygmunta koronował.

Herb Rawicz.

BORZYSZEWSCY h. RAWICZ z Borzyszewa w powiecie lubelskim, mieli być, podług Paprockiego. Piotr umarł 1487 r. Michał wylegitymował się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

BORZYSZEWSKI (BORYCZEWSKI?) Wincenty został szambelanem Stanisława Augusta 1783 r.

BORZYSZKOWSCY v. BORYSZKOWSCY na Pomorzu h. WŁASNEGO, przedstawiającego strzałę i trzy gwiazdy. Maciej i Walenty udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Starogrodzie 1636 r. Przedstawili oni, że są synami Walentego i Barbary z Gostkowskich, a wnukami Szymona. Bracia ich stryjeczni: Walenty i Fabian, stanęli jako świadkowie z linii ojczystej (Wyr. Piotrk. 166 f. 1083). Piotr z województwem pomorskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go.

BORZYSZKOWSKI Wojciech, pisarz grodzki krakowski 1554 roku, z Anny Gładyszówny miał synów: Hieronima i Stanisława 1583 roku (M. 127 f. 316).

z BORZYSZOWA Andrzej, kasztelan gdański 1499 r.

Herb Prawdzic.

BORZYSZOWSCY v. BORYSZOWSCY h. PRAWDZIC z Borzyszowa, w powiecie sochaczewskim. Andrzej, sędzia grodzki sochaczewski 1520 r. Gotard i Walenty przypuścili do herbu swego Wierzbińskiego 1555 roku (M. 85 f. 149). Powyższy Gotard posiadał Nałęcz w ziemi sochaczewskiej 1579 roku (Paw.).

Paweł, syn Tyburcego, udowadniając pochodzenie swoje szlacheckie w Piotrkowie 1603 r., przedstawił w liczbie świadków: Sebastyana i Jana z powiatu sochaczewskiego, oraz Gabryela, syna Mikołaja, i Marcina, syna Stanisława Borzyszowskich, krewnych swoich (Wyr. Piotrk. 60 f. 341).

Andrzej, Stanisław i Jan Boryszewscy, synowie niegdy Jana, sprzedali 1623 roku Boryszów seu Piesczyno Stefanowi Białyńskiemu (Zap. Lub. 27 f. 759).

BORZYWOJ v. BORZUJ, wojewoda łęczycki 1318 r. *Borzywoj*, sędzia ziemski łęczycki 1344 r.

BOSACKI Kazimierz, w powiecie słonimskim 1764 r. (V. L.).

Herb Sas.

BOSADZKI h. SAS. Bazyli i Jan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie grodzkim halickim (Goł.).

BOSAKOWSCY h. GODZIEMBA mieli być, podług Niesieckiego, w województwie kaliskiem.

Franciszek, regent grodzki kaliski, umarł 1674 r., pochowany u Franciszkanów w Kaliszu.

de BOSCAMP, patrz *Lasopolski*.

Herb Godziemba.

BOSCY h. JASIEŃCZYK (Zs. Warec. 5 f. 85), wzięli nazwę swą ze wsi Boże, położonej w powiecie wareckim. XV-m wieku spotykamy jedną główną linię tej rodziny, idącą od Piotra i kilka pobocznych, nie mających już związku z pierwszą.

A) Potomstwo Piotra z Bożego.

W 1464 r. żyło dwóch braci: Piotr i Paweł, dziedziców na Bożem. Piotr miał synów: Pawła, Jerzego, Trojana, Tobiasza i córkę Katarzynę, żonę Jakóba Bonieckiego z Bończy (Zs. Warec. 1 B f. 166, 180, 252 i 269). Z nich tylko Jerzy i Tobiasz pozostawili potomstwo.

Jerzy z żony Anny miał trzech synów: Jakóba, Pawła i Andrzeja, oraz córki: Dorotę, 1-o v. za Janem Palczewskim 1501 r., 2-o v. za Stanisławem Ossowskim 1519 r., Annę za Jakóbem Brzeskim 1501 r., i Barbarę za Piotrem Palczewskim 1513 r. (Zs. Warec. 1 C f. 217, 306, 307, 466, 472; 2 f. 306; 3 f. 70).

Paweł, syn Jerzego, dziedzic na Bożem, zabezpieczył posag żonie Annie, córce Jakóba Ciołka z Powsina 1519 r. Z niej synowie: Andrzej, Grzegorz, Stanisław, zwany Ciołkiem, i Jan, którzy dopełnili działu Bożego 1556, 1557 i 1564 r., oraz córki: Dorota, 1-o v. żona Stanisława z Rososzy 1534 r., 2-o v. za Janem Ostrowskim 1563 r., i Elżbieta, żona Mikołaja Lisowskiego 1549 r. (Zs. Warec. 3 A f. 63; Zs. Gr. Czers. 25 C f. 297; 21 f. 168; 31 f. 538; 11 f. 32; 30 f. 793 i 5 f. 454).

Herb Jasieńczyk.

Andrzej, syn Pawła, dziedzic na Bożem, Woli Boskiej i Zawadach, zabezpieczył posag żonie, Barbarze z Boskich, córce Jana Olszama 1542 r. Ze względu, że potomstwo tego Andrzeja z Bożego występuje w aktach znacznie później, niż z kolei rzeczy wypadało, należy przypuszczać, że miał on drugą żonę, w późniejszym już wieku, z której pozostawił synów: Stanisława i Pawła, oraz córki: Zofię, 1-o v. za Krzysztofem Gośniewskim 1597 r., 2-o v. za Maciejem Pszczółkowskim 1600 r., i Urszulę za Waleryanem Braneckim 1599 roku (Zs. Warec. 3 B f. 135; 16 f. 19; 17 f. 85; Perp. Czers. 1 B f. 43; 2 f. 45). Stanisław, syn Andrzeja, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Siekluckiej, 1594 r.; po śmierci jego wyszła za Floryana Belskiego (Zs. Warec. 15 f. 6 i 21 f. 587).

Paweł, syn Andrzeja, na Bożem i Woli Boskiej, żonaty z Agnieszką Wojczyńską, córką Andrzeja, której zabezpieczył posag 1607 r. (Perp. Czers. 3 f. 69). Synowie jego: Andrzej, Kasper, Jan i Paweł z Bożego, których kwitowała Zofia Boska 1628 r. i córka Jadwiga, żona Pawła Staszewskiego, wdowa po nim 1620 roku. Andrzej, syn Pawła, zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Reginą Bylinianką, córką Jakóba. Brat jego Jan, żonaty 1-o v. z Anną Bukowiecką 1633 r., 2-o v. z Zofią Michałowską 1643 roku (Zs. Warec. 24 f. 99; 23 f. 401; 27 f. 476; Perp. Czers. 6 f. 101 i 9 f. 131). Kasper, brat poprzednich, a syn Pawła, zabezpieczył posag pierwszej swej żonie, Zofii z Goiszewskich 1623 r, a z drugą Zofią z Głoskowskich zeznał zapis dożywocia 1650 r. Nabył on w 1645 r. Zaborówek i Lewiczyn. Z pierwszej żony Goiszewskiej syn Andrzej, oraz córki: Agnieszka za Stanisławem Widowskim 1658 r., i Anna, 1-o v. za Adamem Kozietulskim 1651 r., 2-o v. za Janem Korzeńskim; z drugiej—Głoskowskiej, syn Jan Kazimierz

i córki: Anna za Tomaszem Golińskim 1677 r., Katarzyna za Marcinem Bykowskim 1690 r., i Maryanna za Szymonem Mroczkiem 1682 r. Andrzej i Jan Kazimierz dopełnili działu Lichanic i Zaborówka 1681 r. (Perp. Czers. 6 f. 664; 10 f. 560 i 718; 11 f. 364 i 424; 12 f. 21; 13 f. 522 i 724; 14 A f. 32; 14 C f. 14; Zs. Warec. 28 f. 274).

Andrzej, syn Kaspra, dziedzic na Grobicach 1673 r., starosta chrośliński 1678 r., otrzymał wójtostwo w Długowoli 1660 r. Pisał się on z ziemią czerską na elekcyę Jana III-go. Z Eufrozyny Stęślówny, której zabezpieczył posag 1680 r. miał syna Andrzeja. Jan v. Jan Kazimierz, syn Kaspra, podpisarz ziemski czerski 1679 r., zeznał w tymże roku z żoną, z Zofią z Gostyńskich, zapis dożywocia. W 1694 r. był regentem ziemskim i grodzkim czerskim. Jako regent czerski, podpisał elekcyę Augusta II-go. Synowie jego: Andrzej, Antoni, i córka Maryanna, żona Wojciecha Dunina Szpota 1704 r. Z nich Andrzej zeznał 1714 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Konstancyą Brzostowiecką, z której miał córki: Antoninę, żonę Józefa Bogatki, Petronellę i Maryannę, które 1735 r. sprzedały Zaborówek Koczorowskiemu. Następnie Petronella wyszła za Konstantego Laskowskiego 1750 r., a Maryanna za Władysława Kłodnickiego 1741 r. (Perp. Czers. 13 f. 444, 593, 687; 12 f. 171; 23 B f. 75; 24 f. 64; 25 f. 254; 29 f. 193; DW. 56 f. 1209; 62 f. 514).

Grzegorz, syn Pawła, zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie z Rykalskich, córce Pawła, 1556 roku. Synowie jego: Wojciech, Floryan, Paweł, Baltazar, Maciej i Abraham, procesują się z Grabowskim 1577 r. Z nich: Wojciech miał syna Erazma, który wpływał do działu Bożego w 1610 r. Paweł nabył Zator 1602 r. Syn jego Jan, dziedzic Zatoru 1641 r., zeznał z żoną, Zofią z Michałowskich, zapis dożywocia 1643 r. Baltazar z nieznanej małżonki miał synów: Piotra, żonatego 1627 r. z Jadwigą Bylinianką, Stanisława, żonatego 1626 r. z Elżbietą Bylinianką, Marcina, żonatego z Dorotą Grzegorzewską 1646 r., i Jana, oraz córki: Zofię, żonę Stanisława Niedabylskiego 1613 r., i Dorotę, żonę Stanisława Chojeckiego 1627 r. Maciej, żonaty 1-o v. z Ewą Bylinianką, córką Jakóba, 1608 r., 2-o v. z Jadwigą Rzyskówną 1625 r.; dzieci jego: Adam i Zofia, żona Stanisława Szamotulskiego 1666 r., urodzone z Bylinianki (Perp. Czers. 2 f. 269; 3 f. 360; 4 f. 226; 6 f. 451; 7 f. 197, 275, 326, 458, 476; 10 f. 223, 391, 651; Zs. Warec. 8 f. 591; 19 f. 17; 28 f. 61; 29 f. 335; Zs. Gr. Czers. 45 f. 441).

Stanisław, syn Pawła, żonaty 1-o v. z Zofią Maciejowską, córką Jana, z której córka Dorota 1576 r., żona Krzysztofa Byliny, 2-o v. z Zofią z Szymanowskich, córką Abrahama, wdową po Baltazarze Trojanowskim, z którą zeznał zapis dożywocia 1560 r., z tej miał synów: Mikołaja i Piotra.

Mikołaj, syn Stanisława, żonaty z Zofią Siestrzeńską, rozdzielił 1588 roku swój majątek pomiędzy dzieci: Jakóba, Wawrzyńca, Mikołaja, Annę, Katarzynę, Barbarę i Zofię, nad któremi jednocześnie ustanowił opiekę. Z nich: Wawrzyniec zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Pniewskich, 1616 r., a Anna wyszła za Kaspra Sobiekurskiego 1603 r. (Zs. Warec. 3 B f. 345; 11 f. 213; 9 f. 407; 14 f. 101 i 172; 21 f. 371; Zs. Gr. Czers. 56 f. 149; Perp. Czers. 2 f. 366).

Piotr, syn Stanisława, nabył część Michałowa 1598 r.; córka jego Magdalena za Piotrem Chmielewskim 1612 r., a syn Stanisław z Bożego i Woli Boskiej, dziedzic na Biejkowie 1634 r., a na Brankowie 1642 r., zeznał z żoną Doro-

tą z Palczewskich, zapis dożywocia 1609 r. Z niej synowie: Adam i Seweryn, którym ojciec ustąpił w 1646 r. Pokrzywnę i części na Michałowie, Brankowie, Biejkowie i Żurawińcu (Zs. Warec. 24 f. 21; 25 f. 90 i 161; 27 f. 169, 174, 188, 478 i 479; 19 f. 461; Perp. Czers. 1 B f. 161; 4 f. 146 i 165; 10 f. 673).

Adam, syn Stanisława, podczaszy rawski 1668 r., właściciel Brankowa, Pokrzywny, Boglewic, Rokitnicy, etc, nabył Nową Wieś 1683 r. Żonaty 1-o v. z Maryną Krosnowską 1641 r., 2-o v. z Zofią Boglewską 1646 r., która 2-go v. wyszła za Stanisława Wysockiego, cześnika bracławskiego; z drugiej żony pozostawił córki: Teresę za Adamem Gozdzkim 1690 r., Zuzannę za Zbierzchowskim i Elżbietę za Mocarskim, i synów czterech: Mikołaja, Władysława, Franciszka i Jana, którzy wraz z matką Zofią potwierdzili działy poprzednio między sobą zdziałane, co do dóbr Boglewic, Ryszki, Tworki, Rokitnica, Zdziary, Nowawieś etc. w 1695 r. (Perp. Czers. 14 A f. 316; 14 C f. 51, 36, 251, 331, 346; 10 f. 262 i 655; 13 f. 415; 17 f. 170 i 20 f. 15; DW. 68 f. 240).

Adam, podczaszy rawski, brat jego Seweryn, syn Franciszek, Wojciech, Jan, Andrzej i Stefan, podpisali z ziemią rawską, czerską i województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała.

Mikołaj, syn Adama, łowczy sochaczewski 1690 r., następnie podczaszy, został kasztelanem sochaczewskim 1712 r., a kasztelanem rawskim 1714 r. Był on marszałkiem dworu prymasa Szembeka 1716 r. Z Zofii Nieborowskiej, 2-o v. Janowej Rudzkiej, podkomorzynej czerskiej, miał synów: Stanisława, Macieja i Teodora Dezyderego, oraz córki: Zuzannę za Wojciechem Rychłowskim 1734 r., Antoninę, Ludwikę i Annę za Michałem Grabowskim 1755 r. (M. 222 f. 51; Perp. Czers. 17 f. 61; 21 f. 288; 23 A f. 143 i 256; 23 C f. 226; 30 f. 20 i 128; 33 f. 68). Z synów: Dezydery pisał się z województwem rawskiem, a Teodor z ziemią czerską na elekcyę Stanisława Augusta. Ten ostatni, żonaty z Duninówną Szpotówną, sprzedał Boglewice 1754 r. Tedor, 1782 r. skarbnik, a 1790 r. miecznik rawski. Dezydery, 1791 r. miecznik rawski. Pomimo że Teodor pisał się na elekcyę Stanisława Augusta z ziemią czerską, a Dezydery z województwem rawskiem, zdaje się być pewnym, że jeden tylko był Boski noszący oba te imiona, raz nazywając się Dezyderym, drugi raz Teodorem. Po Teodorze potomkowie istnieją w rawskiem. Stanisław pozostawił syna Seweryna, żyjącego 1781 r., a Maciej, żonaty z Reginą Błędowską 1734 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Czerniech. f. 1271; Perp. Czers. 32 f. 87; 36 f. 383).

Władysław, syn Adama, podczaszego rawskiego, cześnik czerski 1717 r., podczaszy sochaczewski 1718 r., z Anny z Zaborowskich nie pozostawił potomstwa (Perp. Czers. 14 C f. 398; 16 B f. 177; 23 C f. 226; DW. 61 f. 823; 63 f. 271). W 1731 r. nazwany w aktach cześnikiem czerskim (DW. 68 f. 240).

Franciszek, syn Adama, podstoli rawski, właściciel Kabajki i Olszowej Woli, żonaty 1695 r. z Anną Łaiszczewską (Perp. Czers. 14 A f. 403; 14 f. 333; 14 D f. 137; 20 f. 45; 19 f. 154).

Seweryn, syn Stanisława, właściciel Białobrzegów, Gór i Osin 1681 r., pisarz ziemski i grodzki czerski 1665 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Boglewską, 2-o v. z Zofią Minostowską, z pierwszej żony pozostawił syna Feliksa i córki: Krystynę, 1-o v. za Janem Manowskim 1670 r., 2-o v. za Jackiem Biejkowskim; Ewę, 1-o v. za Piotrem Mikołajewskim 1677 r., 2-o v. Janowę Rusiecką 1691 r.; Justynę za Ja-

centym Krosnowskim 1678 r.; Jadwigę, 1-o v. za Zygmuntem Załęskim 1671 r., 2-o v. za Stanisławem Celejowskim 1682 r., i Maryannę za Stanisławem Sucharzewskim, podwojewodzym warszawskim 1683 r. (Perp. Czers. 10 f. 67; 13 f. 269, 306, 353, 379, 524, 608, 703; 14 A f. 43, 44, 55. 56; 14 C f. 113).

Feliks, syn Seweryna, właściciel Osin, Falęcic, Gór, Białobrzegów, Głowaczowa i Leżenic, starosta stromecki 1686 r., cześnik czerski 1699 r., sędzia ziemski czerski 1717 r., trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Konstancya Minostowska, z którą zeznał zapis dożywocia 1687 r., drugą Zofia Leżeńska 1689 r., trzecią Joanna Zbierzchowska, która w 1713 r. otrzymała przyznanie dożywocia na dzierżawie stromeckiej. Z Zofii Leżeńskiej syn Kazimierz i córka Joanna, 1-o v. za Maciejem Przyłuskim, chorążym latyczowskim 1713 r., 2-o v. za Samsonem Bombek, stolnikiem stężyckim 1741 r., Eleonora za Stanisławem Skórkowskim, stolnikiem kijowskim 1726 r., i Teresa, Dominikanka w Górze 1715 r.; z Joanny Zbierzchowskiej synowie: Paweł, Roch, bezdzietny, Józef Kanty, ksiądz pijar 1727 r., Franciszek, bezdzietny, i córki: Maryanna, żona Jana Domańskiego, skarbnika łukowskiego, 1739 r., i Anna, 1-o v. za Józefem Duninem-Wąsowiczem, starostą lipnickim 1721 r., a 2-o v. za Kazimierzem Karwickim, kasztelanem radomskim, zmarła 1751 r. (Perp. Czers. 14 f. 209; 14 A f. 268 i 376; 15 f. 314 i 413; 16 B f. 152; 17 f. 379; 18 f. 9, 48, 178 i 355; 20 f. 110, 225, 292; 23 B f. 259; 25 f. 31, 268, 351; 31 f. 241).

Kazimierz, syn Feliksa, otrzymał w 1732 r. Głowaczów i Bobrowniki, a brat jego Paweł starostwo stromeckie. W 1741 r. obaj tytułują się starostami stromeckimi, lecz w końcu od 1742 r. Kazimierz już sam posiada to starostwo. Sprzedał on Chotków 1725 r., a Obrąb 1754 r. Kazimierz żonaty 1-o v. z Katarzyną Roszkowską, której na Bobrownikach zapisał 30,000 flor. w 1732 r., 2-o v. z Franciszką Górską, 1-o v. Lubieniecką, z którą zeznał zapis dożywocia 1757 r., pozostawił z pierwszej żony córki: Eufrozynę za hr. Adamem Ostrorogiem, kasztelanicem zakroczymskim 1778 r., Annę, 1-o v. za Mateuszem Bieńkowskim, wojskim nurskim 1747 r., 2-o v. za hr. Izydorem Ostrorogiem, stolnikiem czerskim 1754 r., i Kazimierę, zakonnicę, oraz syna Feliksa; z drugiej żony synowie: Andrzej, Jan, bezpotomny, i Ignacy (Perp. Czers. 20 f. 82; 22 f. 161, 244, 254; 28 f. 130; 30 f. 463; 35 f. 81, 85; 36 f. 346; Debit. Czers. 1 f. 90; DW. 81 f. 243; 92 f. 156; 105 f. 789).

Feliks, syn Kazimierza, nie żył już 1786 r.; z Anny Sierakowskiej pozostawił syna Edmunda Seweryna, i córkę Teklę, żonę Aleksandra Michałowskiego 1793 r. (Perp. Czers. 39 f. 17; 42 f. 382; Debit. Czers. 2 f. 87; 4 f. 245).

Edmund Seweryn, zmarły 1831 r., z żony Heleny z Boskich, córki Ignacego, zmarłej 1860 r., zostawił dwanaścioro dzieci. Z tych Klementyna za Janem Ziemięckim, Adela umarła panną 1885 r., Paulina za Janem Wolskim, Zofia za Aleksandrem Waleszyńskim, Amelia za Romanem Łaskim, Konstancya za Edwardem Nastenem, Ludwika za Aleksandrem Tyborowskim, Helena za Janem Boskim, Henryk umarł młodo, August, dziedzic Żelaznej, bezżenny, Otto zmarły 1873 roku, z Adeli z Suchodolskich zostawił córkę Antoninę i syna Edmunda, który z Zofii z Morawskich ma dwie córki. Maurycy, drugi z rzędu syn Edmunda Seweryna, dziedzic Głowaczowa i Lipy, radca Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego

w Radomiu, zmarły 1876 r., z żony Leokadyi z Kuroszów pozostawił córkę Bronisławę i syna Stanisława; drugi syn Maurycy umarł dzieckiem.

Andrzej, drugi syn Kazimierza, zeznał 1789 r. zapis dożywocia z żoną Barbarą z Jakubowskich, córką Wojciecha, marszałka polnego wojsk francuskich, i Salomei z Łoskich (Perp. Czers. 40 f. 212; DW. 108 f. 595 i 110 f. 1044). Był dziedzicem Leżenic, umarł 1823 r., zostawiwszy czworo dzieci. Córka Cecylia wyszła za Mateusza Dobieckiego; z synów: Seweryn umarł bezżenny, Teodor żonaty z Karoliną z Boskich, miał syna Karola, zmarłego 1890 roku bezżennie, i córki: Emilię za hr. Edmundem Ostrorogiem, i Barbarę, pannę. Roman, trzeci syn Andrzeja, z Celestyny Grzegorzewskiej zostawił córki: Cecylię zmarłą panną i Matyldę za Maksymilianem Garbowskim.

Ignacy, trzeci syn Kazimierza, dziedzic Bobrownik, z żony Salomei z Chyczewskich miał pięcioro dzieci. Córki: Karolinę za Teodorem Boskim z Leżenic, Maryę za Stanisławem Boskim z Bożego, i Krystynę za Ksawerym Boskim, majorem wojsk polskich, oraz synów: Kazimierza i Eustachego. Kazimierz miał dwie żony: Helenę Boską i Florentynę Grzegorzewską; z pierwszej żony syn Władysław, ożeniony z Anielą Pracką, pozostawił tylko jedną córkę Kazimierę za Feliksem Boskim; z drugiej żony syn Julian, dziedzic Bobrownik, ożeniony z Ewą Wąsowiczówną ze Smogorzowa, ma dzieci ośmioro: Adam z Wandy z Rzewuskich ma syna Wacława i dwie córki; Edmund z Maryi z Strzałkowskich syna Romana i trzy córki; Paweł z Teodozyi z Górskich syna Juliusza, Zofia za Celestynem Malhomme, Marya za Karolem Leźnickim, Aniela za Janem Rutkowskim, Józefa za Zygmuntem Wilkońskim, i Róża—panna. Eustachy, drugi syn Ignacego, z Moniką Grzegorzewską, 1-o v. Pomianowską, zostawił córkę Antoninę Więckowską i trzech synów: Zygmunta, zmarłego bezżennie, Jana bezdzietnego z Heleną Boską, i Feliksa ożenionego z Kazimierą Boską. Potomstwo Feliksa: Eustachy i Wanda, zmarli młodo, Kazimiera za Stefanem Bogdańskim, Władysława i Stefan, ożeniony z Maryą Wąsowską, ma dwóch synów.

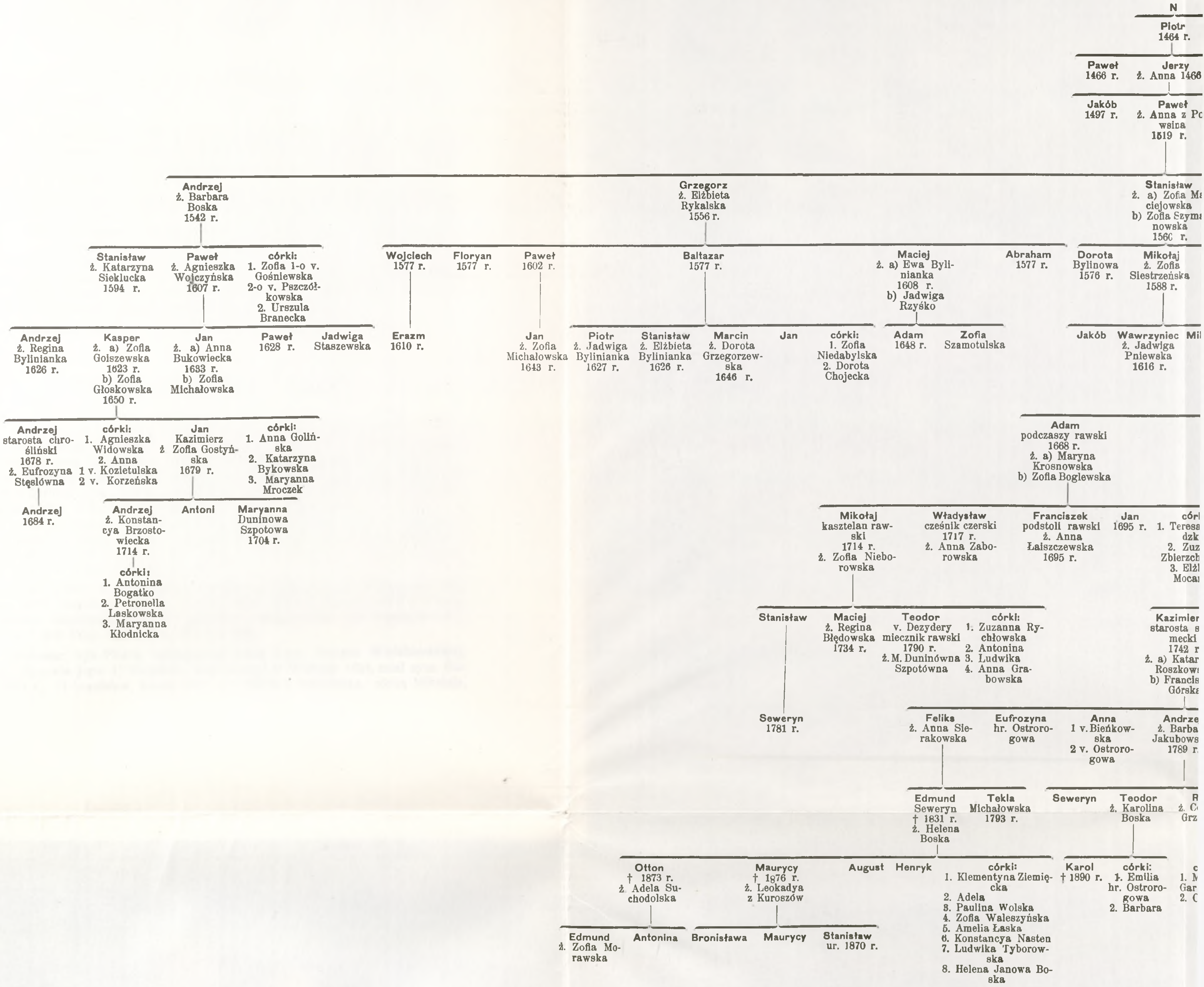
Paweł, syn Feliksa, sędziego ziemskiego czerskiego, właściciel Bożego, Woli, Niedabyla, Białobrzegów, w których na odbywanie jarmarków otrzymał przywilej 1749 r., starosta stromecki, sędzia kapturowy czerski i rotmistrz powiatu wareckiego 1733 r., deputat na trybunał koronny 1739 r., miecznik czerski 1745 r., cześnik 1749 r., chorąży 1758 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r., w końcu podkomorzy czerski 1788 r., umarł 1795 r. w Lichanicach. W 1777 r. był kandydatem do kasztelanii czerskiej, a 1785 r. do małogoskiej (MP.). Z Maryanny Boguszówny, z którą zeznał zapis dożywocia 1739 r., miał synów: Józefa, właściciela Osiny, posła ziemi czerskiej na sejm elekcyjny 1764 r., chorążego bełskiego, żonatego z Konstancyą Kozłowską, po którym potomkowie istnieli na Wołyniu, Ignacego, szambelana dworu polskiego 1785 r., miecznika stężyckiego 1786 r., prezydującego sędziego ziemiańskiego czerskiego i kawalera orderu Św. Stanisława 1792 r., żonatego 1785 r. z Rozalią z Bętkowskich, i córkę Annę za Franciszkiem Prażmowskim 1764 r. (Perp. Czers. 28 f. 213; 23 C f. 136; 14 D f. 280; 33 f. 28; 35 f. 212; 36 f. 119; 40 f. 424; 32 f. 292; DW. 66 f. 1008; 81 f. 203; 103 f. 982; 112 f. 997; 101 f. 842; Kancl. 77, IV. f. 96).

Ignacy, dziedzic Bożego, miał i drugą żonę Ludwikę z Duninów Rzuchowskich. Dzieci zostawił siedmioro: Helena za Edmundem Boskim, Teofila za Michałem Okęckim, Amelia za Zielińskim, Ksawery, major wojsk polskich, zmarły na emigracyi, bezpotomny z żoną Krystyną z Boskich; Wincenty, żonaty ze Zbierzchowską, pozostawił syna Włodzimierza, bezżennego, i córki: Ludwikę Bierzyńską i Teresę Prażmowską; Kajetan, ożeniony z Zielińską, zostawił synów dwóch: Aleksandra, bezdzietnego z żoną Alojzą Prażmowską, i Marcelego, dziedzica Ojrzanowa, po którym z Eleonory z Rakowskich córka, Helena Kwasiborska, i syn Stanisław. Stanisław, trzeci z rzędu syn Ignacego, dziedzic Bożego, był dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Karoliną Slaską, z której synowie: Konstanty i Henryk, 2-o v. z Maryą Boską, z tej synowie: Maksymilian i Ignacy. Z tych synów: Henryk umarł bezżenny, Konstanty, oficer wojsk polskich, kawaler krzyża V. M., umarł 1879 r., zostawiwszy z żony Ludwiki z Okęckich, 1-o v. Kuroszowej, jedyną córkę Anielę, żonę Cezarego Kamienieckiego z Ossowic. Maksymiliana z Maryi Leskiej potomstwo: Anastazya Gliszczyńska, Joanna, Henryk, zmarły bezżennie, i Czesław, ożeniony z Aleksandrą Filipowiczówną, z której ma czterech synów. Ignacy, najmłodszy syn Stanisława, ostatni z rodziny dziedzic Bożego, które sprzedał 1874 r., z żony Eleonory z Kamockich, zmarłej 1885 r., ma córkę Maryę i synów: Feliksa i Kazimierza. Feliks, ożeniony z Aleksandrą z Sikorskich, ma syna i córki; Kazimierz z Anną Czarnecką ma trzech synów.

Jan, syn Pawła, zabezpieczył posag żonie, Barbarze Laskowskiej, córce Jakóba, 1564 r. Synowie jego: Wawrzyniec, Jan i Stanisław, dopełnili działu Bożego, Zatoru i Krzemienia w 1600 r. Córka jego Zofia 1578 r., 1-o v. za Krzysztofem z Wodziczny Wojczyńskim 1585 roku, 2-o v. za Bartłomiejem Laskowskim 1604 r. Wawrzyniec, syn Jana, zeznał 1603 r. zapis dożywocia z żoną Zofią Mirowską. Syn jego Adam, żonaty z Dorotą Gzowską, córką Stanisława, w 1626 r., a córka Katarzyna za Jakóbem Turskim 1624 roku. Stanisław, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Zofii z Żerowskich, w 1602 r. (Zs. Warec. 9 f. 21 i 879; 11 f. 365; 13 f. 358; 18 f. 36 i 479; 23 f. 197 i 408; Perp. Czers. 2 f. 38 i 269).

Tobiasz, syn Piotra, z nieznanej małżonki pozostawił pięciu synów: Marcina, Wojciecha, Stanisława, Wawrzyńca i Piotra, którzy z bratem stryjecznym Pawłem, synem Jerzego, dopełnili działu Bożego w 1527 r. Córka jego Zofia, w 1561 roku żona Jana Żyrowskiego. Prawdopodobnie Marcin, syn Tobiasza, miał przezwisko „Olszam" i dał początek linii Boskich Olszamów, którą tu pod literą C zamieszczam. Wojciech, syn Tobiasza, miał córkę Barbarę, żonę Jana Krakowińskiego 1568 r., i syna Krzysztofa, który na Bożem i Woli Boskiej zabezpieczył posag żonie, Zofii Staniszewskiej, córce Jana, 1564 r. Syn jego Abraham zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Byliniance, córce Olbrachta, 1585 r., z niej syn Krzysztof, żonaty z Anną Palczewską, z którą zeznał zapis dożywocia 1613 r. Dzieci jego: Samuel, Jan, Dorota i Konstancya, procesują się z Szumowskim 1635 roku, a w 1639 r. sprzedali Wodziczną. Z nich Dorota za Adamem Szczakowskim 1638 r., a Konstancya za Wojciechem Rudzieńskim 1645 r. (Zs. Warec. 4 f. 132; 9 f. 618 i 894; 12 f. 486; 13 f. 310; 29 f. 263; 25 f. 209; 26 f. 357; Zs. Gr. Czers. 36 f. 154; Perp. Czers. 10 f. 48, 49 i 604).

Wawrzyniec, syn Tobiasza, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Załęską, córką Przedbora w 1543 r. (Zs. Warec. 3 B f. 146).

N
Piotr 1464 r.
Paweł 1466 r.
Jerzy ż. Anna 1466
Jakób 1497 r.
Paweł ż. Anna z Po wsina 1519 r.
Andrzej ż. Barbara Boska 1542 r.
Grzegorz ż. Elżbieta Rykalska 1556 r.
Stanisław ż. a) Zofia Ma ciejowska b) Zofia Szyma nowska 1560 r.
Stanisław ż. Katarzyna Sieklucka 1594 r.
Paweł ż. Agnieszka Wojczyńska 1607 r.
córki: 1. Zofia 1-o v. Gośniewska 2-o v. Pszczół-kowska 2. Urszula Branecka
Wojciech 1577 r.
Floryan 1577 r.
Paweł 1602 r.
Baltazar 1577 r.
Maciej ż. a) Ewa Byli-nianka 1608 r. b) Jadwiga Rzyśko
Abraham 1577 r.
Dorota Bylinowa 1576 r.
Mikołaj ż. Zofia Siestrzeńska 1588 r.
Andrzej ż. Regina Bylinianka 1626 r.
Kasper ż. a) Zofia Golszewska 1623 r. b) Zofia Głoskowska 1650 r.
Jan ż. a) Anna Bukowiecka 1633 r. b) Zofia Michałowska
Paweł 1628 r.
Jadwiga Staszewska
Erazm 1610 r.
Jan ż. Zofia Michałowska 1643 r.
Piotr ż. Jadwiga Bylinianka 1627 r.
Stanisław ż. Elżbieta Bylinianka 1626 r.
Marcin ż. Dorota Grzegorzew-ska 1646 r.
Jan
córki: 1. Zofia Niedabylska 2. Dorota Chojecka
Adam 1648 r.
Zofia Szamotulska
Jakób
Wawrzyniec ż. Jadwiga Pniewska 1616 r.
Mi
Andrzej starosta chro-śliński 1678 r. ż. Eufrozyna Stęslówna
córki: 1. Agnieszka Widowska 2. Anna 1 v. Kozietulska 2 v. Korzeńska
Jan Kazimierz ż. Zofia Gostyń-ska 1679 r.
córki: 1. Anna Golliń-ska 2. Katarzyna Bykowska 3. Maryanna Mroczek
Adam podczaszy rawski 1668 r. ż. a) Maryna Krosnowska b) Zofia Boglewska
Andrzej 1684 r.
Andrzej ż. Konstan-cya Brzosto-wiecka 1714 r.
Antoni
Maryanna Duninowa Szpotowa 1704 r.
córki: 1. Antonina Bogatko 2. Petronella Laskowska 3. Maryanna Kłodnicka
Mikołaj kasztelan raw-ski 1714 r. ż. Zofia Niebo-rowska
Władysław cześnik czerski 1717 r. ż. Anna Zabo-rowska
Franciszek podstoli rawski ż. Anna Łaiszczewska 1695 r.
Jan 1695 r.
córk 1. Teresa dzk 2. Zuz Zbierzch 3. Elżl Moca
Stanisław
Maciej ż. Regina Błędowska 1734 r.
Teodor v. Dezydery miecznik rawski 1790 r. ż. M. Duninówna Szpotówna
córki: 1. Zuzanna Ry-chłowska 2. Antonina 3. Ludwika 4. Anna Gra-bowska
Kazimier starosta s mecki 1742 r ż. a) Katar Roszkow b) Francis Górska
Seweryn 1781 r.
Feliks ż. Anna Sie-rakowska
Eufrozyna hr. Ostroro-gowa
Anna 1 v. Bieńkow-ska 2 v. Ostroro-gowa
Andrze ż. Barba Jakubows 1789 r
Edmund Seweryn † 1831 r. ż. Helena Boska
Tekla Michałowska 1793 r.
Seweryn
Teodor ż. Karolina Boska
R ż. C Grz
Otton † 1873 r. ż. Adela Su-chodolska
Maurycy † 1876 r. ż. Leokadya z Kuroszów
August
Henryk
córki: 1. Klementyna Ziemię-cka 2. Adela 3. Paulina Wolska 4. Zofia Waleszyńska 5. Amelia Łaska 6. Konstancya Nasten 7. Ludwika Tyborow-ska 8. Helena Janowa Bo-ska
Karol † 1890 r.
córki: 1. Emilia hr. Ostroro-gowa 2. Barbara
c 1. M Gar 2. C
Edmund ż. Zofia Mo-rawska
Antonina
Bronisława
Maurycy
Stanisław ur. 1870 r.

Rodowody Boskich herbu Jasieńczyk.
A) Potomstwo Piotra z Bożego.

N

Piotr 1464 r. — Paweł 1464 r.

Jerzy ...na 1466 r. — Trojan 1475 r. — Tobiasz 1475 r. — Katarzyna Boniecka 1473 r.

Paweł ...na z Po...sina ...9 r. — Andrzej 1508 r. — córki: 1. Dorota 1 v. Palczewska 2 v. Ossowska 2. Anna Brzeska 3. Barbara Palczewska — Marcin 1527 r. — Zofia Żyrowska — Wojciech 1527 r. — Stanisław — Wawrzyniec ż. Katarzyna Załęska 1543 r. — Piotr ż. Urszula Bobrkowska 1529 r.

...isław ...Zofia Ma...owska ...a Szyma...wska ...60 r. — córki: 1. Dorota 1 v. Rososka 2 v. Ostrowska 2. Elżbieta Lisowska — Jan ż. Barbara Laskowska 1564 r. — Krzysztof ż. Zofia Staniszewska 1564 r. — Barbara Krakowińska 1568 r. — Andrzej ż. Jadwiga Rylska 1572 r. — Paweł ż. Katarzyna Przedworska 1578 r. — córki: 1. Urszula Lichańska 2. Zofia Boniecka 3. Małgorz. Rzyśko 3. Katarzyna

...łaj ...ofia ...eńska ...3 r. — Piotr 1588 r. — Jan 1600 r. — Stanisław ż. Zofia Żerowska 1602 r. — Wawrzyniec ż. Zofia Mirowska 1603 r. — Zofia 1 v. Wojczyńska 2 v. Laskowska — Abraham ż. Katarzyna Bylinianka 1585 r. — Paweł ż. Katarzyna Śladkowska 1604 r. — Wawrzyniec ż. Agnieszka Czarnecka 1597 r. — Urszula Ogrodzińska 1610 r. — Dobrogost v. Bonawentura komornik gran. czerski 1644 r. ż. Anna Piestrzecka 1611 r. — Jadwiga Grotowska 1613 r.

...iec ...ga ...a — Mikołaj — córki: 1. Anna Sobiekurska 2. Katarzyna 3. Barbara 4. Zofia — Stanisław ż. Dorota Palczewska 1609 r. — Magdalena Chmielewska 1612 r. — Adam ż. Dorota Gzowska 1626 r. — Katarzyna Turska 1624 r. — Krzysztof ż. Anna Palczewska 1613 r. — Mikołaj 1627 r. — córki: 1. Zofia Grotkowska 2. Elżbieta Lewikowska 3. Katarzyna Przedworska 4. Izabella ...ska 5. Agnieszka Lisowska 6. Anna Ostrowska 7. Gryzelda, zakonnica

Seweryn pisarz zs. czerski 1665 r. ż. a) Mayanna Boglewka b) Zofia Minostowska — Samuel 1639 r. — Jan 1639 r. — córki: 1. Dorota Szczakowska 2. Konstancya Rudzieńska

córki: ...Teresa Gozdzka 2. Zuzanna ...bierzchowska 3. Elżbieta Mocarska — Feliks sędzia zs. czerski 1717 r. ż. a) Konstancya Minostowska b) Zofia Leżeńska c) Joanna Zwierzchowska — córki: 1. Krystyna 1-o v. Manowska 2-o v. Biejkowska 2. Ewa 1-o v. Mikołajewska 2-o v. Rusiecka 3. Justyna Krosnowska 4. Jadwiga 1-o v. Załęska 2-o v. Celejowska 5. Maryanna Sucharzewska

...azimierz ...rosta stro...mecki 1742 r. ...Katarzyna ...szkowska ...Franciszka Górska — córki: 1. Joanna 1 v. Przyłuska 2 v. Bombek 2. Eleonora Skórkowska 3. Teresa zakonnica — Paweł podkomorzy czerski 1788 r. ż. Maryanna Boguszówna 1739 r. — Roch — Józef Kanty pijar 1727 r. — Franciszek — córki: 1. Maryanna Domańska 2. Anna 1-o v. Duninowa Wąsowiczowa 2-o v. Karwicka

...Andrzej ...Barbara ...kubowska 1789 r. — Jan — Ignacy ż. Salomea Chyczewska — Józef chorąży bełski, poseł 1764 r. ż. Konstancya Kozłowska — Ignacy miecznik stężycki 1786 r. ż. a) Rozalia Bętkowska b) Ludwika Rzuchowska — Anna Prażmowska 1764 r.

Roman ż. Celestyna Grzegorzewska — Cecylia Dobiecka — Kazimierz ż. a) Helena Boska b) Florentyna Grzegorzewska — Eustachy ż. Monika Grzegorzewska — córki: 1. Karolina Boska 2. Marya Boska 3. Krystyna Boska — Ksawery ż. Krystyna Boska — Wincenty ż. Zbierzchowska — Stanisław ż. a) Karolina Slaska b) Marya Boska — Kajeta ż. Zielińska — córki: 1. Helena Boska 2. Teofila Okęcka 3. Amelia Zielińska

córki: 1. Matylda Garbowska 2. Cecylia — Władysław ż. Aniela Pracka — Juliusz ż. Ewa Wąsowiczówna — Jan ż. Helena Boska — Zygmunt — Feliks ż. Kazimiera Boska — Antonina Więckowska — Włodzimierz — córki: 1. Ludwika Bierzyńska 2. Teresa Prażmowska — Konstanty † 1879 r. ż. Ludwika Okęcka — Henryk — Maksymilian ż. Marya Leśka — Ignacy ż. Eleonora Kamocka † 1895 r. — Marceli ż. Eleonora Rakowska — Aleksander ż. Aloiza Prażmowska

Kazimiera M. Feliks Boski — Adam ż. Wanda Rzewuska — Edmund ż. Marya Strzałkowska — Paweł ż. Teodozya Górska — córki: 1. Zofia Malhomme 2. Marya Leznicka 3. Aniela Lutkowska 4. Józefa Wilkońska 5. Róża — Stefan ż. Marya Wąsowska — Eustachy — córki 1. Kazimiera Bogdańska 2. Władysława — Aniela Kamieniecka — Czesław ż. Aleksandra Filipowiczówna — Henryk — córki: 1. Anastazya Gliszczyńska 2. Joanna — Feliks ż. Aleksandra Sikorska — Kazimierz ż. Anna Czarnecka — Stanisław — Helena Kwasiborska

Wacław 2 córki — Roman 3 córki — Juliusz — Synowie — 4-ch synów — Syn i córki — 3-ch synów

Piotr, syn Tobiasza, dziedzic na Lichanicach, zabezpieczył posag żonie, Urszuli Bobrkowskiej, córce Pawła, w 1529 r. Z niej córki: Urszula za Sebastyanem Lichańskim 1566 r., Zofia za Jakóbem Bonieckim 1574 r., Małgorzata za Andrzejem Rzyśkiem 1579 r., i Katarzyna, oraz dwaj synowie: Andrzej i Paweł (Zs. Warec. 3 B f. 333; 4 f. 317; 10 f. 275; 11 f. 643; 12 f. 314; Zs. Gr. Czers. 30 f. 45; 31 f. 150).

Andrzej, syn Piotra, zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Rylskich, córce Ścibora, w 1572 r. Synowie jego: Paweł i Wawrzyniec, oraz córka Urszula, żona Andrzeja Ogrodzińskiego 1610 roku (Zs. Warec. 11 f. 136; 17 f. 41; Perp. Czers. 3 f. 348).

Paweł, syn Andrzeja, żonaty był z Katarzyną Śladkowską 1604 r., a Wawrzyniec, syn Andrzeja, z Agnieszką Czarnecką, córką Marcina, 1597 r. Mikołaj, syn jego, sprzedał Lichanice i Zawady Dobrogostowi 1627 r. (Zs. Warec. 18 f. 374; 14 f. 190; 16 f. 351; Perp. Czers. 7 f. 446).

Paweł, syn Piotra z Lichanic, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Przedworskiej, córce Hieronima, 1578 r. Syn jego Dobrogost v. Bonawentura, i córka Jadwiga, żona Stanisława Grotowskiego 1588 r. Dobrogost, komornik graniczny czerski 1644 r., dziedzic na Lichanicach, nabył Budzyń w 1621 r. Z żoną, Anną z Piestrzeckich, zeznał zapis dożywocia 1611 r.; z niej córki: Zofia Grotkowska, Elżbieta Wojciechowa Lewikowska 1651 r., Katarzyna Wojciechowa Przedworska 1661 r., Izabella, Agnieszka Janowa Lisowska 1655 r., Anna Ludwikowa Ostrowska 1660 r. i Gryzelda, zakonnica Brygidek grodzieńskich 1650 r.

Rodowody Boskich: A) Potomstwo Piotra z Bożego patrz obok.

Potomstwo Gotarda z Bożego.

Sławosz, Jan i Andrzej, synowie niegdy Stanisława Gotardowicza z Bożego, dopełnili działu ze stryjem Andrzejem 1527 r. Brat ich Windyka przyznał sumę siostrze swej Małgorzacie, żonie Hieronima Boskiego 1530 r. Windyka żonaty z Katarzyną Niedabylską. Sławosz dziedziczył na Lichanicach; żonaty był z Anną z Żyrowa. Jan, zwany Gotardowicz, miał córki: Annę za Piotrem Olszamowskim 1552 r., i Zofią za Stanisławem Brzeskim 1560 r.; oraz synów: Jana i Andrzeja, zmarłych bezpotomnie, Pawła, Stanisława i Stefana, o których potomstwie nic nie wiemy, i Piotra, zwanego czasami Gotardowiczem (Zs. Warec. 3 A f. 250; 4 f. 38 i 431; 9 f. 376; 8 f. 224; 10 f. 862; Zs. Gr. Czers. 16 f. 106; 19 f. 215; 32 f. 200; 36 f. 476; Perp. Czers. 1 B f. 16).

Piotr Gotard v. Gotardowicz zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Bońkównie, córce Stanisława, 1561 r. Z niej córki: Zofia Borkowska 1610 r. i Anna Marcyanowa Zawiszyna 1624 r., i synowie: Baltazar i Jan (Zs. Warec. 9 f. 677 i 678; 22 f. 978; Perp. Czers. 2 f. 532; 3 f. 408).

Baltazar, syn Piotra, zabezpieczył posag żonie, Dorocie Wielebnowskiej, 1598 r. Synowie jego: 1) Zbigniew, bezpotomny, 2) Walenty 1624, miał syna Stefana 1654 r., 3) Stanisław, żonaty 1629 r. z Elżbietą Bylinianką, córką Mikołaja,

z której synowie: Kasper, Stefan i Paweł, i 4) Marcin, bezpotomny (Zs. Warec. 16 f. 477; 26 f. 483, 484 i 597; 23 f. 131; 24 f. 308; 29 f. 365; Perp. Czers. 11 f. 698).

Jan, syn Piotra, żonaty 1-o v. z Anną Boską, córką Jana, 1604 r., 2-o v. z Elżbietą Zbroską 1611 r., wyznaczył w 1642 r. posagi córkom swoim: Annie, Justynie i Magdalenie, a w 1654 r. synowie jego: Jan i Stanisław, dziedziczyli na Bożem i Woli Boskiej (Zs. Warec. 18 f. 372; 27 f. 297; 28 f. 280; Perp. Czers. 3 f. 420; 4 f. 329). Z nich: Anna, 1652 r. żona Stanisława Potrykowskiego, Justyna, 1653 r. za Krzysztofem Czerwińskim, a Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Uwielińską, 1647 r. (Perp Czers. 11 f. 6, 545 i 590).

Krzysztof, syn Stanisława, żonaty 1677 r. z Agnieszką Trzebińską (Perp. Czers. 13 f. 520). Syn jego Andrzej, zapisał 1702 r. żonie, Urszuli Dmowskiej, córce Jana, sędziego grodzkiego stężyckiego, dożywocie. Syn ich Jan, w zakonie Bonawentura, w zgromadzeniu ks. Maryanów korabiewskich 1726 r., zapisał Augustyanom warszawskim sumę na wsiach Mokrzesz i Wola Mokrzeska 1725 r. (DW. 61 f. 401 i 65 f. 1022).

Wawrzyniec, syn Stanisława, otrzymał 1680 r. od siostry swej, Anny Dworzańskiej, zrzeczenie się majątku rodzicielskiego (Perp. Czers. 13 f. 666). Wawrzyniec z Teresy Potrykowskiej miał córkę Annę, żonę Stanisława Gurczyńskiego 1723 r. (Ibid. 19 f. 287).

Patrz Rodowód B) Potomstwo Gotarda z Bożego str. 85.

C) Linia Olszamów Boskich z Bożego.

Prawdopodobnie Marcin z Bożego, syn Tobiasza, wnuk Piotra, otrzymał przezwisko Olszam i dał początek linii Olszamów Boskich. Marcin, żonaty z Anną Zabłocką, w 1538 r., z nią rozwiedziony (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 519). Synem jego mógł być Jan Olszam z Bożego, żonaty z Anną Ogrodzińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1561 r. Synów jego sześciu: Mikołaj, Stanisław, Piotr, Paweł, Gabryel i Joachim, nad którymi w 1567 r. sprawował opiekę Andrzej Boski, żonaty z ich siostrą Barbarą. Dopełnili oni działu dóbr w 1575 r. Druga ich siostra Katarzyna, żona Jakóba Grzegorzewskiego 1561 r. (Zs. Warec. 8 f. 410; 9 f. 625; Zs. Gr. Czers. 35 f. 536; 42 f. 1024 i 1026; 30 f. 330).

Mikołaj, syn Jana, żonaty z Agnieszką Boniecką 1572 r.; z niej syn Wojciech 1614 roku. Paweł, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Zofii Słonczyńskiej, 1582 r.; syn jego Stanisław 1608 r. Gabryel, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Zofii Palczewskiej, 1574 r. Syn ich Kasper i córka Justyna za Kasprem Grzegorzewskim 1609 r. Joachim, syn Jana, żonaty z Dorotą Modzelewską, pozostawił synów: Pawła i Jana, których siostra Anna, żona Stanisława Bogatki, pokwitowała z odbioru posagu 1599 r. Dwie drugie jego córki: Katarzyna za Baltazarem Głoskowskim 1603 r., i Małgorzata za Krzysztofem Żelechińskim 1622 r. (Zs. Warec. 12 f. 162; 19 f, 82; Zs. Gr. Czers. 40 f. 720; 42 f. 333; Perp. Czers. 4 f. 391; 3 f. 160, 162; 1 B f. 130, 241; 2 f. 333; 6 f. 562).

B) Potomstwo Gotarda z Bożego.

- **Gotard**
  - **Stanisław**
    - **Sławosz** 1527 r. ż. Anna z Żyrowa
    - **Jan** 1527 r.
      - **Jan**
      - **Andrzej**
      - **Paweł**
      - **Stanisław**
      - **Stefan**
      - **Piotr** ż. Katarzyna z Bońków 1561 r.
        - **Baltazar** ż. Dorota Wielebnowska 1598 r.
          - **Zbigniew**
          - **Walenty** 1624 r.
            - **Stefan** 1654 r.
          - **Stanisław** ż. Elżbieta Bylinianka 1629 r.
            - **Kasper**
            - **Stefan**
            - **Paweł**
          - **Marcin**
        - **Jan** ż. a) Anna Boska, b) Elżbieta Zbroska 1611 r.
          - **Jan**
          - **Stanisław** ż. Maryanna Uwielińska 1647 r.
            - **Krzysztof** ż. Agnieszka Trzebińska 1677 r.
              - **Andrzej** ż. Urszula Dmowska 1702 r.
                - **Jan-Bonawentura** zakonnik 1726 r.
            - **Wawrzyniec** 1680 r. ż. Teresa Potrykowska
              - **Anna** Gurczyńska 1723 r.
            - **Anna** Dworzańska 1680 r.
          - **córki:** 1. Anna Potrykowska, 2. Justyna Czerwińska, 3. Magdalena
        - **córki:** 1. Zofia Borkowska, 2. Anna Zawiszyna
      - **córki:** 1. Anna Olszamowska. 2. Zofia Brzeska
    - **Andrzej** 1527 r.
    - **Windyka** 1526 r.
    - **Małgorzata** Boska
  - **Andrzej**

D) Linia na Miedzechowie.

Jan z Miedzechowa miał dwie córki: Annę i Junotę, z których pierwsza za Jakóbem Duckim 1523 r. Jan i Dersław, synowie Tobiasza z Miedzechowa 1527 r. (Zs. Warec. 3 A f. 274; 6 f. 105; 4 f. 82).

Paweł z Miedzechowa miał dwóch synów: Jana i Mikołaja, którzy dopełnili działu dóbr 1523 r. Jan z Barbary Zawiszanki z Niedrzwicy, córki Jana, miał syna Adama i córkę Barbarę, żonę Mikołaja Laskowskiego 1571 r.

Mikołaj, brat Jana, pozostawił synów czterech: Jana, żonatego z Katarzyną Błaszyńską 1565 r., po którym synowie: Hieronim, Mikołaj, żonaty z Agnieszką Boniecką, Paweł i Gabryel 1594 r., Jerzego, żonatego z Anną Boniecką 1568 r., Jakóba, żonatego z Katarzyną Ducką 1549 r., i Hieronima, żonatego z Małgorzatą Boską 1530 r. (Zs. Warec. 3 A f. 276; 4 f. 431; 6 f. 460; 8 f. 585; 10 f. 791 i 474; 15 f. 10, 89 i 37; 2 B f. 219; Zs. Gr. Czers. 32 f. 297; 38 f. 110).

Jan i Wojciech, synowie Jana z Miedzechowa, dopełnili działu dóbr 1658 roku z bratankiem swoim Janem. synem brata Stanisława z Miedzechowa. Jan, syn Stanisława, żonaty z Barbarą Uleniecką 1658 roku (Zs. Gr. Czers. 18 f. 323 i 653).

Oprócz wyżej wymienionych Boskich spotykamy jeszcze następujących: Tomasz i Barbara, dzieci Andrzeja, syna Urbana z Bożego, procesują się z Bonieckim 1528 r. (Zs. Warec. 4 f. 225). Marcyanna Uwielińska, wdowa po Stanisławie 1659 r.; dzieci ich: Wawrzyniec, Teresa i Anna. Zofia z Głoskowskich wdowa po Adamie z Lichanic 1659 r. (Zs. Warec. 29 f. 8 i 310). Mikołaj, syn Stanisława i Katarzyny Pikarskiej 1584 r. (Zs. Gr. Czers. 52 f. 488). Mikołaj, Waleryan żonaty z Agnieszką Słonawską, Jadwiga i Dorota, dzieci niegdy Jana, sprzedali część Bożego Janowi, synowi Piotra Gotardowicza 1614 r. (Perp. Czers. 4 f. 329 i 3 f. 206). Piotr, syn Jana, żonaty z Agnieszką Milanowską 1639 r. Stanisław, żonaty z Justyną Podlodowską 1644 r. Kasper, żonaty z Anną Staniszewską 1661 r. (Perp. Czers. 10 f. 31 i 456; 12 f. 223). Urszula, córka Stanisława, za Mikołajem Laskowskim 1566 r. Urszula, córka Piotra, za Mikołajem Widowskim 1578 r. Urszula, córka Jana, za Mikołajem Palczewskim 1585 r. Anna za Janem Łaiszczewskim 1593 r. Anna za Stanisławem Staniszewskim 1603 r. Katarzyna, 1-o v. za Mikołajem Palczewskim, 2-o v. za Samuelem Słąnką 1616 r. Maryna, córka Stanisława, za Janem Zygmuntem Pniewskim 1616 r. Zofia, córka Pawła, 1-o v. za Janem Protazym Bonieckim 1618 r., 2-o v. za Andrzejem Miedzechowskim 1624 r. Zofia za Mikołajem Zastruskim 1628 r. Agnieszka, córka Stanisława, za Piotrem Duninem Szpotem 1633 r. Anna za Janem Korzeniowskim 1634 r. Anna, córka Piotra, za Piotrem Rykalskim 1649 r. Anna za Jakóbem Korzeńskim 1652 r. Anna za Jakóbem Duninem Łabęckim 1701 r. Anna za Kazimierzem Wolskim 1707 r. Justyna za Janem Trzcińskim, chorążym sochaczewskim 1713 r.

Andrzej Boski, właściciel Koryla i Międzyrzecza, w powiecie krzemienieckim 1583 r. (Jabł.). W powiecie przedeckim Paweł, syn Stanisława, żonaty z Mał-

gorzatą Klonowską 1643 r., a Stanisław z Cecylią Górecką 1727 r. (Gr. Przed. 70 f. 353; 72 f. 34 i 86 f. 56).

Stanisław Boski z województwem wileńskiem podpisał elekcyę króla Michała.

[BOSE N., szambelan elektora saskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1783 roku).]

[BOSELLI Jan, Włoch, wspólnie z synem Piotrem otrzymał od Jana Kazimierza tytuł margrabiowski 1666 r. (M.).]

BOSIACCY, w województwie brzeskiem litewskiem. Mateusz podpisał elekcyę Jana III-go, a Stefan, Karol, Jan, syn Adama, i Konstanty obiór Augusta II-go. Karol, krajczy brzeski litewski 1720 r. Hieronim, w temże województwie 1733 roku (Akta IV). Kazimierz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

BOSKOWIC v. z BOSKOWIC Ulryk, Czech, starosta wielkopolski w latach 1301—1304, starosta krakowski i sandomierski 1303 r.

BOSNIACCY v. BOŹNIACCY, na Wołyniu, brali przydomek *„Szampach.“* Józef, właściciel Holinek, w powiecie krzemienieckim, żonaty 1725 roku z Magdaleną Pisarzowską. Synowie jego: Mikołaj, Antoni i Adam. Mikołaj, żonaty 1751 roku z Angelą Mysyrowiczówną, i brat jego Adam, procesują się 1757 roku z Teresą z Bośniackich księżną Włodzimierzową Czetwertyńską o działy Daniłówki. Helena za Benedyktem Redczycem 1751 r. (Czerniech. f. 893 i 1478; Bracł. XVI f. 967 i 1033; XVII f. 1388). Ksiądz Antoni, Michał i Marcin udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

Herb Grzymała.

BOSOWSKI h. GRZYMAŁA Mikołaj, współdziedzic Proszowic nad Rabą, w drugiej połowie XV-go wieku. (Dług. Lib. Ben.). Maciej, 1438 r. świadek przy wywodzie szlachectwa Grzymały z Wojsławic (St. Pr. P. P. VII).

BOISROGER le ROY Ludwik Adam otrzymał indygenat 1768 r. (V. L.).

BOSSOWICE, w powiecie wiślickim, otrzymał od ks. Bolesława krakowskiego i sandomierskiego Fal, syn Dzierżka, w 1255 r. (KDM.).

BOSSOWSCY h. SLEPOWRON Kazimierz i Józef, synowie Józefa Marcina i Joanny Rychterówny, potomkowie Tomasza, skarbnika trockiego 1748 r., dziedzica Klecka, w ziemi bielskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1847 r. (A. b. Her).

Herb Ślepowron.

Wojciech, Kajetan, Kazimierz i Jan h. *Ślepowron*, a Józef, Tomasz i Michał, nie podając herbu, wywiedli się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim bieckim i sanockim (Goł.).

BOSSOWSKI h. SZELIGA Ignacy, syn Antoniego z Agnieszki Zarembianki, wnuk Kazimierza i potomek Kazimierza, dziedzica wsi Mystki - Rzym, w powiecie brańskim, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 roku (A. b. Her.).

Herb Szeliga.

BOSSOWSKI Jan podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała.

BOSSUTA z kanonika gnieźnieńskiego arcybiskup gnieźnieński 1027 r. Umarł 1039 r. (Kor.).

Znak pieczętny Bostowickiego.

BOSTOWICKI Michał, którego pieczęć z 1596 r. przedstawia znak obok zamieszczony (Piek.).

BOSTOWSCY, podług Długosza h. *Bielawa*, podług Paprockiego h. *Szeliga*, a prawdziwie h. *Bielina*, następnie zwanego *Białynia*, o czem świadczy zapiska sądowa radomska z 1428 r. Bartłomiej bowiem z Bostowa, jako stryjec Mikołaja z Małęczyna, świadczył w sądzie, że tenże jest herbu Bielina, przedstawiającego: *sagittam cum cruce in babato* (Pis. Dz. Pols. IX. Pot. 68). Wyszli ze wsi Bostowa, w powiecie sandomierskim. Pełka, syn Włodzimierza z Bostowa, z matką Przechną przegrali 1339 r. proces o Jeziorko w opatowskiem, z Janem Grotem, biskupem krakowskim. Pasko z Bostowa 1374 r. Bracia Jan i Niemierza skazani 1441 r. na grzywny za zabicie Stanisława z Ossowej. Jan, kanonik katedralny krakowski 1475 r., dziekan Wszystkich Świętych w Krakowie 1490 r.; brat jego Piotr, ścięty w Krakowie za gwałty, o co proces z miastem 1487 r. Drugi brat Paweł (KKKr., KDM. H. II).

Herb Białynia.

Bartłomiej zapisał Bielow klasztorowi Sw. Krzyskiemu w XV. wieku (Lib. Ben II). Jan świadczy w sądzie ziemskim radomskim 1468 r. (Mil.).

W 1508 r. część Bostowa i Częstkowa należała do Pawła (Paw.). Ten, czy też inny Paweł, umarł 1568 r., o czem świadczy nagrobek jego w kościele Św. Krzyża na Łysej Górze. (Papr.). Andrzej, żonaty 1520 z Jadwigą ze Skrzynna (Rad. Inscr. Decr. IX f. 329). W XVII wieku mieli być Bostowscy w powiecie kowieńskim, gdzie posiadali Dowgirdiszki.

Herb Trach.

BOSZCZOWSKI h. TRACH Janusz świadczy w Kościanie 1408 roku (Pis. Dz. P. IX).

BOSZEŃSKI Mikołaj świadczy w Gnieźnie 1399 r. (Leksz.).

BOSZKOWSCY herbu WARNIA, w województwie kaliskiem. Aleksy 1497 r. (St. Pr. P. P. VII).

Herb Warnia.

BOTKIEWICZ Jan Michał pisał się z województwem trockiem na elekcyę Augusta II-go. Józef, żonaty z Heleną, sprzedał ogród w Czersku Trzasce 1784 r. (DW. 100 f. 1134).

BOTOCKI Stanisław, porucznik petyhorski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

BOTOWD przyjął na zjeździe w Horodle herb *Gryf*.

[BOTTCHER Jan Fryderyk, rezydent królewski w Gdańsku, został w 1702 r. radcą handlowym (Sig. 15).]

[BOTTO Antoni żonaty był przed 1789 r. z Franciszką z Łukowskich (DW. 103 f. 11).]

BOTTONI Dominik otrzymał tytuł margrabiowski 1794 roku (Kancl. 42 A f. 332 i M. P.). Do herbu jego własnego dodano mu skrzydła orle w szczycie hełmu.

BOTURZYŃSCY h. CZEWOJA v. CZEWNIA (ŁZAWA podług Paprockiego), pochodzą ze wsi Boturzyna pod Igołomią, w powiecie proszowskim. Fabian i Piotr z Boturzyna 1374 roku. Machna, córka Mikołaja, żona Marcina z Żydowa 1397 r. Fabian i syn jego Wojciech, dziedzice Boturzyna 1397 r. (St. Pr. P. P. VIII). Jakusz, podkomorzy w latach 1391—1409, a kuchmistrz królowej Jadwigi

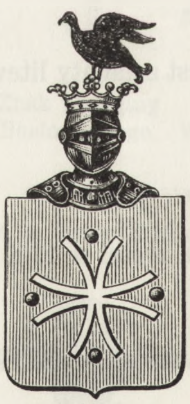
w latach 1389 — 1398 (KKK.); w 1401 r. jest i wielkorządcą zamku krakowskiego, a w 1412 r. marszałkiem królowej (KDKr.). W 1420 r. zostaje podsędkiem ziemskim krakowskim; umiera 1431 r. podsędkiem i burgrabią krakowskim. Imram z Czulic, udowadniając swoje szlachectwo w 1409 r. przedstawia go za świadka i ten zeznaje, że jest herbu Czewa (H. II. 1210). Tenże Jakusz świadczy również w sądzie krakowskim 1430 r., że jest herbu Czawoja (H. II. 2301). Z żony Anny zostawił synów: Jana, opata Benedyktynów w Sieciechowie 1452 roku, Jakóba i Stanisława. Dwaj ostatni dziedzice Boturzyna dopełnili działu Glewa i Woli (Kiełczowej) 1468 roku. Jakób wziął Wolę, a Stanisław Glew (H. II. 3902). Synowie tego Jakóba: Jan 1460 r., a Jakób 1483 r. zapisani w poczet słuchaczów akademii krakowskiej. Jakób z Boturzyna nabył burgrabstwo krakowskie od Stocha 1493 r.; rezygnował z tego urzędu w 1496 r., w którym był podstolim nadwornym koronnym. W 1504 r. poseł poznański, 1505 r. poborca kaliski (Tek. Paw. l.).

Herb Czewoja.

Po Marcinie z Borzymowa, sędzim brzeskim kujawskim, Jakób otrzymał urząd wojskiego kaliskiego 1511 roku. Zamienił on go następnie z Siedleckim w 1517 r. na urząd wojskiego poznańskiego. Był kawalerem Bożogrobskim; wstąpił w końcu do Cystersów, pochowany w kościele w Lendzie, o czem świadczy Starowolski. Syn jego Piotr, dzierżawca pietrzykowski, otrzymał w 1531 r. konsens królewski na zabezpieczenie na tejże dzierżawie posagu żony swej, Barbary Zarembianki z Kalinowy, wojewodzianki kaliskiej (M. 43 f. 117; 46 f. 87; Bibl. Kras. Dypl. 1531 r.).

Jan, kanonik krakowski, umarł 1524 r., o czem świadczy nagrobek jego w katedrze krakowskiej. Floryan, bratanek jego i Jakóba, dworzanin królewski 1527 r. Róża, siostra Floryana, 1525 r. Oboje są pewno dziećmi Stanisława, którego wspomina Długosz, dając mu przezwisko *Sieczypawy* (St. Pr. P. P. VI. 316, 341, 168 i Lib. Benef.).

Herb Gierałt.

z BOTURZYNA h. GIERAŁT Piotr, 1412 i 1430 r. świadczy w Krakowie przy wywodach szlachectwa (St. Pr. P. P. VII).

BOTWINA. Wasil Botwinicz dostarczał na wyprawy wojenne w 1528 roku trzy konie, a brat jego Iwan dwa konie (M. L. 21). Michał z województwem mścisławskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go.

BOUFFAŁOWIE v. BOHUFAŁOWIE v. BOUFFAŁOWIE-DOROSZKIEWICZOWIE h. WŁASNEGO, który, podług Kojałowicza, przedstawia strzałę przekrzy-

żowaną. Patrz obok. Hr. Ostrowski i Dr. Fr. Piekosiński, opierając się również na Kojałowiczu, dają im za herb w polu czerwonem nad trzema poprzecznymi srebrnymi zrębami, srebrną strzałę bez opierzenia żeleźcem do góry, dwa razy belką srebną przekrzyżowaną. Patrz obok.

Znak herbowy Bouffałów.

Herb Bouffałów.

Waśko Doroszkiewicz v. Doroszkowicz, pisarz Kazimierza Jagiellończyka 1482 r., otrzymał w 1504 r. od Aleksandra Jagiellończyka, którego był dworzaninem, dwie wiorsty kwadratowe lasu nad rzeką Łosośną, w powiecie grodzieńskim (ML. 41). W 1507 r. był podkoniuszym wileńskim. Synowie jego: Bohufał i Falimierz, dworzanie królewscy 1539 r., dziedzice Łosośny. Falimierz, noszący i drugie imię Prokopa, z żony, Anny Sasinowny, miał syna Jaśka i córki: Reginę i Hannę. Spisał testament 1564 r. (Akta XVII).

Jan, podsędek grodzieński 1601 r. Dobrogost, cześnik grodzieński 1649 r. Stanisław, Waleryan i Zygmunt, synowie niegdy Dobrogosta 1668 r. (Zap. Lub. 52 f. 315). Kazimierz, podstoli witebski z temże województwem, a Michał z województwem mińskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Zygmunt, podstoli derpski i sędzia grodzki grodzieński 1711 r., a podstarości grodzieński 1722 r. Syn jego Dobrogost Kazimierz (Akta VII), pisarz grodzki grodzieński 1721 r. i wojski 1747 r. Franciszek, syn poprzedniego, wraz z Piotrem pisali się na elekcyę Stanisława Augusta z powiatem grodzieńskim. Franciszek, strażnik i pisarz grodzki grodzieński 1765 r., podstoli 1769 r., stolnik 1773 r. i starosta wierzbowski, w końcu łowczy nadworny litewski 1774 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1777 roku. Dominik, drugi syn Zygmunta, podstolego derpskiego 1740 r. (Akta VII).

Piotr, sędzia kapturowy powiatu grodzieńskiego 1764 r. (Akta VII), budowniczy grodzieński 1769 r., strażnik 1773 r., koniuszy 1777 r.; w 1776 r. był pisarzem trybunału głównego litewskiego (Akta XII). Józef, cześnik grodzieński 1790 r. Józef, sędzia grodzki starodubowski 1778 r. Leon, oboźny starodubowski 1777 r. Benedykt, koniuszy grodzieński 1754 r., podczaszy 1765 r., w końcu sędzia ziemski 1766 r.

Józef, pisarz grodzki grodzieński 1753 r., z żoną, Konstancyą z Winklerów, wzięli 1761 r. w zastaw Sielec od Sapiehów (Sap.). Tenże Józef, pisarz grodzki grodzieński i starosta stokliski 1759 r., mierniczy graniczny litewski 1762 r. Syn jego Zygmunt, urodzony 1775 r. z Petroneli Piekarskiej, ożeniony z Antoniną Gorliwską, miał z niej kilku synów, z których Julian, urodzony 1820 roku, zaślubił w 1863 r. Paulinę Wińską. Z niej synowie: Stanisław, ożeniony z Wandą Grużewską, ma z niej syna Olgierda Mieczysława i Bronisław. Adam Onufry Bouffał Doroszkiewicz zeznał 1791 roku zapis dożywocia z żoną, Wiktoryą z Tyszków (M. 291 f. 351).

Wyżej wspomniany Leon, oboźny starodubowski, zmarł 1802 r. Żon miał dwie: Dąbrowską i Bystramównę. Z pierwszej: syn Franciszek Feliks, ożeniony z Szukścianką, zostawił syna Leona i córkę, Józefę Granicką. Z drugiej synowie: Jakób i Leopold. Leopold, zmarły 1829 r., z żony, Emilii Miekaniewskiej, pozosta-

wił córki: Zofię i Ludwikę, i syna Grzegorza Dominika, urodzonego 1827 r., ożenionego z Maryą Jakubowską. Z niej: Jan, Kazimierz ożeniony z Rutkowską i Stanisław (Żychl.).

[de BOÜL Antoni, szambelan dworu polskiego i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r.]

[BOURCARD Jan zapisuje się na kompromis w sprawie z Lubomirskim 1781 r. (DW. 97 f. 175).]

[de BOURS de MONTMORENCY hr. Józef Aleksander, generał konnicy 1730 r., żonaty 1733 roku z Emerencyanną z Warszyckich, wdową po Pocieju, wojewodzie wileńskim i hetmanie (Perp. Czers. 23 A f. 154 i 30 f. 367; DW. 67 f. 1078).]

BOUSŁAWSCY, prawdopodobnie BOGUSŁAWSCY v. BOHUSŁAWSCY, w województwie brzeskiem litewskiem. Daniel i Michał pisali się z temże województwem na elekcyę Augusta II-go.

BOUSZEWICZ, to samo co BOHUSZEWICZ, Józef podpisał elekcyę Stanisława Augusta z powiatem oszmiańskim.

BOWENTOWSCY v. BOWĘTOWSCY z Bowentowa, w powiecie łęczyckim. Jan, Mikołaj i Jadwiga, wdowa po Piotrze, posiadali tę wieś w 1576 roku (Paw.). Akta przedeckie wspominają o Janie, synie Stefana, który Bowentowo oddał swemu synowi Jakóbowi 1630 r. (Gr. Przed. 29 f. 430; 70 f. 29, 43 i 44).

BOWICZYŃSCY z Bowiczyny i Domanikowa, w powiecie łęczyckim. Jan, syn Jakóba, 1571 r. Jakób, syn Jana, i Jan, syn Piotra, 1575 r. Piotr, syn Błażeja, z żoną, Małgorzatą z Sulimowskich, zeznał zapis dożywocia 1575 r. Helena, córka Jana, za Janem Jerzmanowskim 1604 r. Piotr, syn Jana, ustąpił dzierżawę Soboty Marcinowi 1581 r. Jan, żonaty z Anną z Szołajskich 1589 r. (Gr. Przed. 20 f. 358; 24 f. 76, 102 i 385; 25 f. 301; 29 f. 473; 37 f. 133 i 232; 52 f. 199). Błażej, Marcin i Jan, dziedzice Piotrkówka w łęczyckiem 1576 r. (Paw.).

Herb Oksza.

BOXA, wojewoda sandomierski 1236 roku (?). *Boxa*, wojewoda sandomierski 1286 roku. *Boxa*, kasztelan małogoski 1270 roku. *Boxa*, kasztelan sochaczewski 1264 r. *Boxa*, kasztelan łukowski 1398 roku, pisał się z Klęczan. *Boxa* z Woli, w województwie kaliskiem 1411 roku (Akta kaliskie).

BOXA h. OKSZA, właściciel Czyrniechowa, w powiecie proszowskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Andrzej Boxa, współwłaściciel Ossy w opoczyńskiem 1508 r. (Paw.).

BOXA Paweł, rektor Jezuitów w Wilnie 1603 r. Anna za Jakóbem Łabęckim 1695 r. (Perp. Czers. 3 f. 113 i 14 C f. 359).

de BOYEN Andrzej, łowczy inflancki 1689 r. Jan, generał - major wojsk koronnych, podkomorzy wendeński 1722 r., będąc komendantem w Białejcerkwi, otrzymał konsens królewski w 1723 r. na wykupienie starostwa romanowskiego z rąk Olizara (Sig. 20).

BOYGIS Marcyan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

BOYNAR na zjeździe w Horodle przyjął dla siebie i domu swego za herb *Nowinę*.

BOZ miecznik krakowski 1238 r.

BOZATA, tyle co BODZANTA. *Bozata*, kasztelan na Zbąszynie 1261 r *Bozata*, kasztelan lendzki 1271 r. *Bozata*, kasztelan lendzki 1282 r. *Bozata*, podczaszy ks. Władysława Odonicza 1233 r. *Bozata*, podkomorzy poznański 1247 r. *Bozata*, stolnik gnieźnieński 1250 r.

BOZATICZ Mikołaj, podkomorzy koronny 1304 r. (KWP. II).

BOZETA, kasztelan na Gieczu 1278 r. *Bozeta*, kasztelan lendzki 1278 r. *Bozeta*, sędzia poznański 1266 r.

Herb Nowina.

BOZEUS, kasztelan lendzki 1241 r. *Bozeus*, sędzia kujawski 1242 r.

BOZKIEWICZ Jerzy, na Wołyniu 1639 r. (Woł. V. B. f. 672).

BOZNAŃSCY h. NOWINA. Józef, chorąży przemyski, kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r. Józef i Joachim dowiedli szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.). Edmund, syn Antoniego, z Wiktoryi Grabowskiej, wnuk Józefa, cześnika kruszwickiego, 1763 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 roku (A. b. Her.).

BOZNON, kasztelan międzyrzecki 1256 r.

BOŻEGO DARU, w powiecie sandomierskim, dziedzice: Albert i Jakób 1362 r., synowie niegdy Mścigniewa Czeleja, wojewody krakowskiego, który już

1339 r. pisał się z tej wsi (KDM. III). Tenże Jakób v. Jakusz, żonaty z Hanką 1388 r. Córką ich była Beata, dziedziczka Bożego Daru, żona Dymitra z Goraja, podskarbiego, który często z tego żoninego dziedzictwa się pisał (St. Pr. P. P. VIII). Czy Wincenty, dictus *Bożydar* z Pobośni, *miles de Polonia*, świadczący w 1320 r. (Lites) nie ma związku ze wsią Bożym Darem i czy nie on był jej założycielem?

BOŻEJE, ze wsi Bożeje, dzisiaj już nie istniejącej, w powiecie warszawskim, w okolicy Tarczyna. Andrzej Bożej, syn Jana 1606 r. Jan i Wojciech, synowie Tomasza, wydzierżawili Bożeje Piorunowskiemu 1609 r. Jan, syn Tomasza, zapisał Chrzanowo Małe Piorunowskiej 1609 r. Adam, syn Piotra, 1611 r. Katarzyna, wdowa po Andrzeju, zeznała cesyę na rzecz Walentego, Jakóba i Katarzyny Bożejów 1635 r. Walenty, syn Andrzeja, zabezpieczył posag żonie Elżbiecie 1635 r. Stanisław, Tomasz i Jan, synowie Jana, 1653 r. (DW. 33 f. 891; 37 f. 957 i 964; 39 f. 81; 48 f. 2109 i 2110; 52 f. 224).

z BOŻEJEWIC, w powiecie kcyńskim, Marcin, podstoli kaliski. 1364 r.

Herb Drya.

BOŻEJEWSCY v. BORZEJEWSCY v. BORZUJEWSCY h. DRYA z Bożejewa, v. Borzejewa v. Borzujewa, w powiecie pyzdrskim. Włodzimierz z Borzujewa podpisał konfederacyę szlachty wielkopolskiej 1382 r. (KWP. III). Akta pyzdrskie wspominają o Bodzancie z Borzujewa 1393 r. i o Gardocie z Borzujewa, żonatym z Nelką (Leksz.). Anna, wdowa po Piotrze Bożejewskim z synami: Janem i Stanisławem, wyprawiła 1498 r. na wojnę turecką dwóch konnych. Mikołaj prowadził sam orszak na tę wojnę (St. Pr. P. P. VII. 460, 528 i 9). Jan Borzujewski, dziedzic na Borzujewie 1578 r. (Paw.). Stanisław Borzejewski, syn Jana, w powiecie przedeckim 1616 r. (Gr. Przed.. 62 f. 489). Anna za Janem Popowskim, matka kanonika poznańskiego 1589 r.

BOŻOPOLSCY z Bożopola, w województwie pomorskiem, powiecie tczewskim 1526 r.

BOŻYSŁAW, skarbnik krakowski 1220 r.

BOŹNIACCY, patrz *Bośniaccy*.

Von BRABECK Jerzy, starosta mitawski, kasztelan dynaburski 1577 r.

[BRACH Jan, porucznik w wojsku koronnym 1796 roku (DW. 111 1220).]

Herb Warnia.

BRACHOWSCY. Długosz pisze, że Andrzej, właściciel Żbika, w powiecie proszowskim, w drugiej połowie XV-go wieku był herbu *Odrowąż*. Tymczasem Andrzej Brachowski de Zdbik, herbu *Rak*, zawołania *Warnia*, świadczył 1474 roku współherbownikowi (St. Pr. P. P. VII). Stanisław, dziedzic Żbika i Radwanowic 1581 r. (Paw.). W powiecie łęczyckim leżą Brachowice, których właścicielem był 1576 r. Mikołaj Brachowski (Paw.). Akta przemyskie wspominają o Franciszku z Brachowic 1452 r. (AGZ. IX). Józef Brachowski podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V.L.).

BRACIEJEWSCY v. BRACIEJOWSCY h. BOŃCZA. Paprocki pisze, że są w ziemi przemyskiej. Czy nie wyszli z Braciejowic, w powiecie radomskim?

Herb Zagłoba.

BRACISZEWSCY h. ZAGŁOBA z Braciszewa, w powiecie łomżyńskim. Marcin z Braciszewa 1441 r. Ścibor i Paweł, bracia z Braciszewa, 1452 r. (Mil.). Andrzej i Mikołaj pisali się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Antoni z Braciszewa, major wojsk rosyjskich, żonaty 1774 roku z Franciszką z Broniszów (DW. 91 f. 316 i 107 f. 971).

Marcyan, syn Wojciecha, zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Pniewskich. Ludwika, córka Andrzeja i Aleksandry z Pniewskich, żona 1752 r. Józefa Paprockiego. Waleryan 1706 r. Marcyan i Andrzej, synowie Piotra, sprzedali Łychów, w ziemi czerskiej 1713 r. (Perp. Czers. 14 C f. 297; 29 f. 428; 37 f. 14; 42 f. 431; 17 f. 2 i 18 f. 29).

Maciej, syn Jana, dziedzic na Szostakach - Dąbrowa, w powiecie wiskim, 1684 roku, pozostawił syna Wojciecha, którego znów syn Jerzy zabezpieczył sumę żonie, Jadwidze z Milewskich 1747 roku. Córka jego Maryanna za Stanisławem Strękowskim 1766 roku (Mil.).

BRACŁAWSKI Dominik pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go.

BRADZYŃSKI Paweł pisał się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go.

BRAJCZEWSKI KALISZ h. HIBRYDA Wojciech udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim (Goł.).

Herb Lubicz.

BRAJCZEWSKI h. LUBICZ. Jana, dziedzica Rykaczów w zambrowskiem 1701 r. potomek Piotr zostawił dwóch synów: Pawła i Jana. Paweł zaślubił Józefatę Wdziekońską. Syn jego Jakób i wnuk po drugim synie Józefie z Wiktoryi Gackiej Kasper—legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1854 i 1857, a Wincenty, syn Jana z Eleonory Wiszniewskiej 1859 r. (A. b. Her.).

BRAJECKI Jakób podpisał z województwem rawskiem elekcyę Jana Kazimierza.

z BRAMBCZ Mikołaj, marszałek nadworny ks. Kazimierza mazowieckiego i ruskiego, otrzymał od niego wsie: Wiśniowo, Monastyr, Nowesioło i Byszowo 1435 r. W roku następnym pisał się już z Wiśniowa.

Herb Habdank.

BRAMOWIE h. HABDANK. Zofia z Łaszczów Semenowa Bramowa, i Jan i Stanisław, jej synowie, właściciele Boczanicy na Wołyniu w 1616 r· (Bracł. IV f. 1084).

BRANCEWICZ Ignacy podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

BRANCZEWSKI Wacław, syn Macieja, cedował sumę 1632 r. (Gr. Przed. 70 f. 352).

[BRAND Adam, burmistrz przedmieścia warszawskiego, zwanego Nowy - Świat 1704 roku (Perp. Czers. 16 B f. 314).]

BRANDTOWIE v. BRANTOWIE h. WŁASNEGO, w województwie pomorskiem. Oswald, Michał i Achacy, bracia Brantowie, otrzymali szlachectwo w 1512 roku, a za herb w białem polu płomień z ognia buchający (flamam ex igne procedentem in campo albo) (M. 26 f. 131). Jan w 1483 r. nabył Hohendorf. Jan w 1547 r. nabył część Łodygowa. Justyna za Jerzym Milewskim przed 1600 r. (Kętrz.). Bertold, starszy ławnik gdański 1526 r. (Tom.). Samuel zastawia Czerniawkę Krystynie Tyszkiewiczowej 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 91). Bartłomiej, rajca miasta Gdańska 1544 r. (M. 66 f. 143). Jerzy i Fabian, bracia z Nogendorfu (z Hohendorfu?), żonaci z Katarzyną i Małgorzatą, siostrami Rabównami, posiadacze Straszewa i Trzciany, w województwie malborskiem 1574 r. (M. 111 f. 52). Andrzej został sędzią ziemskim tczewskim 1580 r. Andrzej i Krzysztof pisali się z województwem pomorskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Jan i Stanisław, synowie Tomasza z Franciszki z Tokarskich, wnukowie Andrzeja, prawnuki Jana, syna Dawida, pułkownika wojsk koronnych 1733 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1853 i 1854 (A. b. Her.).

Herb Brandysów.

BRANDYSOWIE v. BRANDESOWIE h. WŁASNEGO w województwie pomorskiem. Herb ich przedstawia w polu czerwonem z korony złotej rękę zbrojną, miecz trzymającą; w szczycie hełmu z korony takaż ręka.

Jan, syn Detharda i Doroty z Cymermanów, rajca gdański 1538 r., burmistrz gdański 1548 r., został burgrabią gdańskim 1559 r. Z Jadwigi Proitówny, zaślubionej 1532 r. miał: Dorotę, Elżbietę, Jadwigę, Barbarę, Annę, Jana, Katarzynę, Jerzego, Maryę, Dorotę i drugą Elżbietę. Z drugiej żony, Doroty Scheperówny, zaślubionej w 1550 r., miał jeszcze czworo dzieci: Detharda, Brygidę, zaślubioną Janowi Schwartzwaldowi, Gerharda i Macieja. Umarł 1570 roku (Star. Mon.). Reinhold, żonaty z Anną Klejnfeld 1660 roku (M. 201 f. 331).

BRANDYSZOWIE v. BRANDISOWIE h. RADWAN, na Szląsku. Klemens z Radoczy, krajczy królowej Elżbiety, nabył Brzezinki w ks. oświecimskiem 1488 roku. W 1494 był starostą chęcińskim. Jan, kanonik krakowski i sekretarz królewski 1491 r. (Przew. nauk. i liter. I. 1888 r.; M. 14 f. 105 i 17 f. 16). Klemens w księstwie zatorskiem 1508 r. (Bon.). Stanisław, dworzanin królewski 1549 r. (Akta Hist. I). Dyonizy, kuchmistrz nadworny królowej Katarzyny 1562 r., łożniczy i sekretarz królewski 1578 r., zeznał 1592 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Krupską, córką Hieronima (M. 96 f. 10; 118 f. 37; 137 f. 115). Do Brandyszów należały w 1581 roku wsie: Grabiszyce, Poremba i Koziniec, w powiecie szląskim. Mikołaj posiadał część Czianowic w proszowskiem, a Jan Wielopole w sandeckiem (Paw.). Piotr z Grabiszyc, pisarz ziemski zatorski 1611 r., ma sumy u Iwickich (Zap. Lub. 19 f. 532).

Herb Radwan.

Wojciech, członek stanów galicyjskich, zyskał zatwierdzenie dawnego szlachectwa 1843 r. (Goł.).

BRANECCY v. BRANIECCY, rzadko BRANICCY h. RADWAN, ze wsi Branki, w powiecie sochaczewskim. Floryan z Branek, podsędek sochaczewski 1439 r. Małgorzata, córka Jana, 1446 r. (Zs. Warec. 1 A f. 66). Żyjący w końcu XV-go wieku Bartłomiej pozostawił czterech synów: Jana, Stanisława, Andrzeja i Macieja, dziedziczących na Brankach 1514 roku (Zs. Grój. 5 f. 310).

Jan był starostą błońskim; w 1526 roku otrzymał od ks. Janusza mazowieckiego Pyrzanowo, w powiecie makowskim (M. 41 f. 112); w 1530 r. uwolniony został od wyprawy wojennej (M. 44 f. 538). Stanisław, syn Andrzeja, miał córkę Annę, za Gabryelem Grabowskim 1552 r. (Zs. Gr. Czers. 17 f. 289).

Herb Radwan.

Hieronim i Jan, synowie Kaspra, dziedziczącego na Brankach 1584 r. (Zs. Gr. Czers. 52 f. 501). Abraham dziedziczył na Brankach 1579 r. (Paw.). Stanisław, sędzia grodzki sochaczewski 1556 r. Andrzej, syn Pawła, odstąpił matce swej, Łucyi z Okoniów, 2-o v. Zabłockiej, części na Brankach 1622 r. (M. 167 f. 174).

Jan, syn Bartłomieja i Doroty z Żelazny, kanonik gnieźnieński 1646 r., biskup enneński, sufragan i oficyał poznański, scholastyk warszawski i sekretarz królewski, zabity przez Szwedów w 1655 r. (Kor.). Jan, burgrabia sochaczewski, pisał się na elekcyę Jana Kazimierza. Akta grodzkie przedeckie wspominają też o nich, nazywając Branieckimi. Wawrzyniec zeznał z żoną, Zofią z Radgowskich, zapis dożywocia i zabezpieczył jej posag na Brankach 1570 r. Syn jego Adam kwitował Lubienieckiego 1588 r. Adam pozostawił synów czterech: Remigiana, żonatego z Jadwigą Bielicką 1625 r., Jana, który kwitował brata Remigiana 1626 r., Waleryana kwitującego Bielickich 1639 r., i Adama kwitującego Radoszewskiego 1639 r. (Gr. Przed. 19 f. 314 i 317; 36 f. 126; 68 f. 292; 69 f. 158 i 412; 71 f. 123 i 124).

BRANECCY z Brankowa, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim, do jakiegoby herbu należeli, pewności nie ma. Akta ziemskie grójeckie z 1476 r. wspominają o sprawie wytoczonej Bonieckiemu o zabójstwo przez Jana Warpensza, Piotra z Michałowa, Mikołaja Braneckiego i Jana Zawiszę, należących do herbu Jasiona i Przerowa (Ks. 3 f. 213). Dwaj pierwsi należą do Jasieńczyków, ostatni jest Przerową, do jednego więc z tych herbów Braneckich zaliczyć należy.

W początkach XV-go wieku żyli Stanisław i Mikołaj z Brankowa. W 1470 roku spotykamy trzech braci: Pawła, Jana i Mikołaja z Brankowa. Z nich Jan pozostawił dwie córki: Piotruszę, żonę Stefana z Woli Magierowej 1493 r., i Małgorzatę za Szymonem, wójtem z Caniewa; zeznają one zapisy w 1493 i 1508 r. stryjom swoim: Pawłowi i Mikołajowi. Ten ostatni dopełnił działu Brankowa i Woli Braneckiej z Janem Zawiszycem w 1480 r. (Zs. Warec. 1 A f. 6 i 19; 1 B f. 199, 325; 1 C f. 158; 4 f. 18). Mikołaj, podsędek czerski 1504 r., z żony Małgorzaty pozostawił synów: Grzegorza i Jana, którzy w 1511 r. wprowadzeni zostali do Brankowa (Zs. Warec. 2 f. 162; 3 A f. 154 i 243; Zs. Gr. Czers. 4 f. 179). Grzegorz z nieznanej małżonki miał córki: Małgorzatę, Zofię za Stanisławem Biejkowskim 1537 r., Annę za Mikołajem Biejkowskim 1550 r., i Katarzynę, żonę Piotra Wysokińskiego, oraz synów trzech: Mikołaja, Piotra i Macieja; wymienione rodzeństwo procesuje się 1536 r. z Bonieckim (Zs. Warec. 5 f. 601, 686; 9 f. 333; Zs. Gr. Czers. 31 f. 159).

Piotr, syn Grzegorza, z Zofii Biejkowskiej miał dwóch synów: Jerzego i Bernarda, którzy ze stryjem Maciejem dopełnili działu Błotnicy 1583 r., oraz córkę Katarzynę, żonę Jerzego Błędowskiego 1566 r. (Zs. Gr. Czers. 36 f. 103; 41 f. 683 i 688; 33 f. 530).

Jerzy, syn Piotra, kanonik sandomierski i sekretarz królewski 1593 roku, pleban we Wrociszewie 1597 r., proboszcz katedralny przemyski 1604 r. (Perp. Czers. 1 A f. 327; Zs. Warec. 12 f. 349 i 18 f. 513). Bernard, brat poprzedniego, poborca czerski 1588 r., podsędek czerski 1592 r., nabył w 1580 r. od Biejkowskiego Winiary, w powiecie wareckim. W 1569 r. zabezpieczył posag żonie, Emerencyannie z Wilkowskich, na Brankowie i Woli. Z niej córki: Dorota za Janem Gzowskim 1615 r., i Jadwiga, 1-o v. za Sebastyanem Chmielewskim, 2-o v. 1631 roku żona Wojciecha Korzeńskiego, i syn Samuel (Zs. Gr. Czers. 56 f. 502; 37 f. 581; Zs. Warec. 21 f. 128; 24 f. 529; M. 125 f. 44).

Samuel, syn Bernarda, zabezpieczył posag żonie, Annie z Czyszkowskich, 1601 r.; z niej córka Jadwiga, żona Mikołaja Lasockiego 1639 r., i syn Szymon, który w 1636 r. zabezpieczył posag żonie, Krystynie z Lasockich (Perp. Czers. 2 f. 124; 8 f. 547; 10 f. 42 i 9 f. 337).

Kazimierz, syn Szymona, właściciel Brankowa, zeznał z żoną, Konstancyą ze Skolimowskich, zapis dożywocia 1661 r.; z niej synowie: Andrzej, Franciszek i Jakób, sprzedali Branków Boglewskiemu 1701 r. Andrzej z województwem sandomierskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Zofią Szydłowską, zeznał z nią zapis dożywocia 1701 r. Franciszek, zmarły przed 1728 r., żonaty był z Katarzyną ze Straszów, która w tym ostatnim roku wyszła za Wojciecha Dunina Wolskiego. Potomstwo ich nieznane. Dorota, córka Kazimierza, 1-o v. za Janem Rylskim 1689 r., 2-o v. za Wojciechem Boczkowskim 1703 roku (Perp. Czers. 12 f. 237; 15 f. 337 i 332; 21 f. 93; 14 A f. 414; 16 B f. 257; Zs. Warec. 28 f. 360).

Maciej na Brankowie i Błotnicy, trzeci z kolei syn Grzegorza, zabezpieczył posag żonie, Annie z Kozietulskich, córce Stanisława, 1558 r. Z niej synowie: Jan i Piotr, którzy dopełnili działu dóbr w 1602 r., i córka Małgorzata, żona Jana Celejowskiego 1588 r. (Zs. Warec. 9 f. 141; 18 f. 156; 14 f. 69).

Jan, syn Macieja, na Brankowie i Błotnicy, dwa razy ponawiał związki małżeńskie; pierwszą jego żoną była Anna Lubiszewska, córka Stanisława, której zapisując połowę majątku w 1597 r., jednocześnie ustanowił opiekę nad dziećmi: Jerzym i Maryną z nią spłodzonemi; drugą—Anna Palczewska, córka Jana, z którą zeznał zapis dożywocia 1613 r. Z obu żon pozostawił bardzo liczne potomstwo. Z pierwszej żony, oprócz wymienionych Jerzego i Maryny, miał jeszcze syna Stanisława; z drugiej synowie: Jan, Bernard, Anzelm i Marcyan, oraz córki: Jadwiga, Barbara, Anna, Agnieszka, Zofia i Krystyna. Testamentem, zeznanym w 1643 r. wyznaczył synom: Stanisławowi i Janowi Wolę Łychowską, Bernardowi i Anzelmowi Błotnicę, a Marcyanowi część Brankowa i Woli. Jerzy wówczas już nie żył. Z córek jego: Maryna 1619 r. żona Żelisława Byliny, Barbara za Marcyanem Bońko 1652 r., Anna za Aleksandrem Rogowskim 1642 r., Agnieszka za Adamem Okręglickim 1626 r., Zofia za Adamem Oborskim 1652 r. i Krystyna za Mikołajem Kozerskim 1652 r. (Zs. Warec. 16 f. 78; 17 f. 68; 20 f. 265; 27 f. 90, 423 i 456; 25 f. 12; 22 f. 669; Perp. Czers. 11 f. 470, 509 i 548; 7 f. 289).

Stanisław, syn Jana, żonaty był z Anną Cętkowską 1642 r. (Zs. Warec. 27 f. 288).

Jan, syn Jana, któremu ojciec w 1638 r. przyznał pewną sumę, z Elżbiety Lasockiej miał synów: Hieronima i Aleksandra, którzy wraz ze stryjecznem swojem rodzeństwem spadek po babce swej Palczewskiej odstąpili Boskiemu 1689 r. Hieronim, syn Jana, z Anny Babskiej miał trzech synów: Stanisława, Franciszka i Krzysztofa, dziedziców na Woli Łychowskiej, których kwitował Jastrzębski 1698 r., oraz córkę Jadwigę, żonę Franciszka Grzegorzewskiego 1694 r. (Zs. Warec. 26 f. 392 i 393; Perp. Czers. 14 A f. 403; 23 A f. 266; 16 A f. 68; 14 C f. 264; 38 D f. 24). Stanisław, syn Hieronima, dziedzic Woli Łychowskiej, żonaty z Anną ze Słąnków 1715 r. Franciszek, syn Hieronima, stolnik liwski 1733 r., żonaty z Zuzanną Cebrzykowską 1726 r., miał z niej syna Antoniego, towarzysza chorągwi pancernej Rudzińskiego 1743 r. Krzysztof, syn Hieronima, żonaty 1722 r. z Elżbietą Głoskowską (Perp. Czers. 18 f. 280 i 282; 20 f. 121; 25 f. 181; 26 f. 251; 19 f. 261). Aleksander, syn Jana z Lasockiej, zeznał z żoną, Anną z Czosnowskich, zapis dożywocia 1652 r. (DW. 51 f. 2046). Potomstwo jego nieznane.

Bernard, syn Jana, żonaty z Ewą Gozdzką 1645 r.. miał z niej syna Jana, który odstąpił sukcesyę po babce swej Palczewskiej 1689 r., i dwie córki: Maryannę, żonę Grzegorza Obniskiego 1677 r., i Teresę za Waleryanem Sankowskim 1685 r. (Zs. Warec. 27 f. 759 i Perp. Czers. 13 f. 539 i 14 A f. 112).

Anzelm, syn Jana, z Zofii Masłowskiej miał syna Adryjana, który z żoną swą, Anną z Rudzkich, zeznał zapis dożywocia 1680 r. Syn jego Franciszek 1727 r. (Perp. Czers. 11 f. 637; 13 f. 685; 14 A f. 403; 20 f. 286).

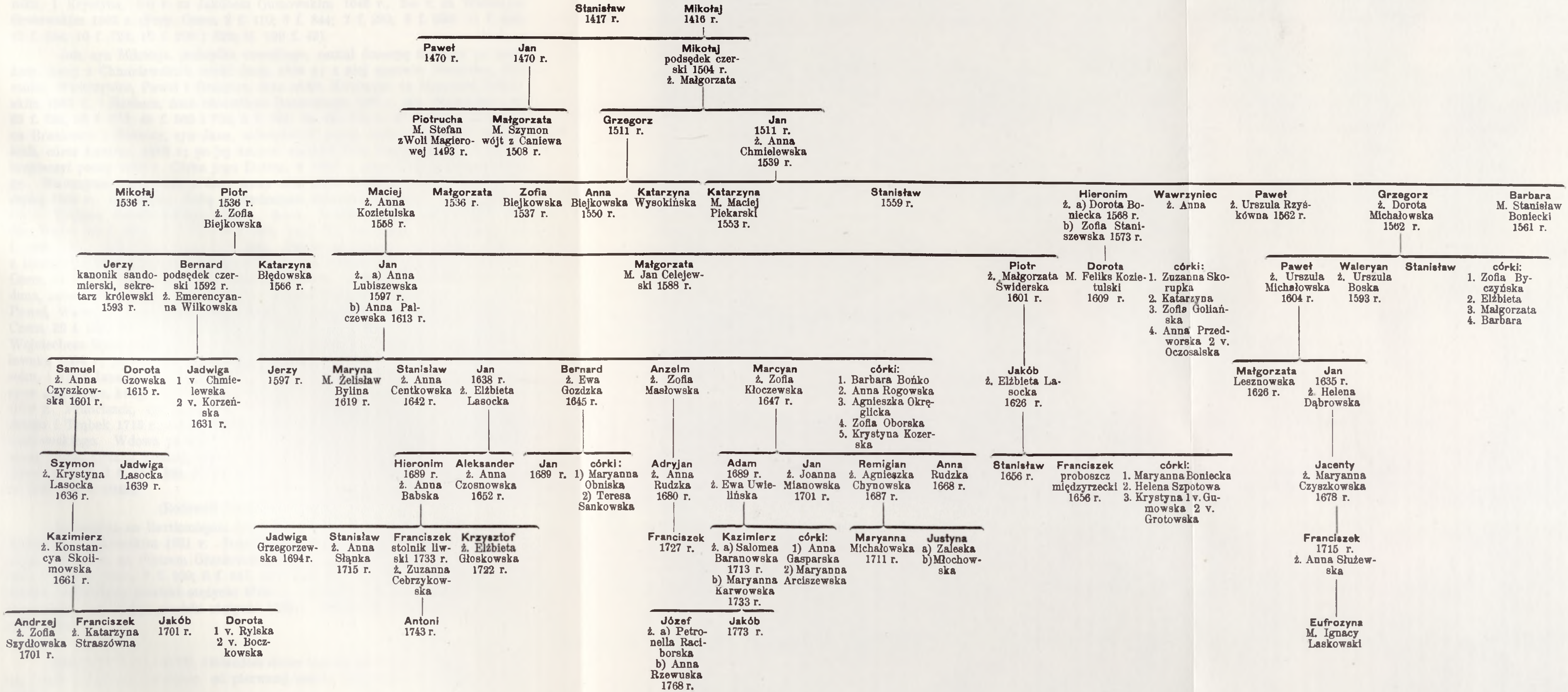
Marcyan, syn Jana, zeznał z żoną Zofią Kłoczewską zapis dożywocia 1647 r.; z niej synowie: Adam, Jan, Remigian, i córka Anna, żona Sebastyana Rudzkiego 1668 r. Adam, żonaty z Ewą Uwielińską, wdową po Waleryanie Nietyxie, miał z niej córki: Annę za Adamem Gasparskim 1700 r., Maryannę za Michałem Arciszewskim 1714 r., i syna Kazimierza, żonatego 1713 r. 1-o v. z Salomeą Baranowską, 2-o v. z Maryanną Karwowską 1733 r., następnie żoną Józefa Leżeńskiego. W tym ostatnim roku był sędzią kapturowym czerskim. Syn jego Józef, urodzony z Karwowskiej, żonaty 1-o v. z Petronellą Raciborską 1758 r., 2-o v. z Anną z Rzewuskich Humięcką 1768 r., sprzedał Kręzel drugiej swej żonie 1768 r. Jakób, brat Józefa, sprzedał Błotnicę Boglewskiemu 1773 r. (Perp. Czers. 10 f. 784; 13 f. 262; 14 A f. 269 i 301; 18 f. 45; 23 A f. 1 i 58; 30 f. 356; 31 f. 108; 34 f. 13, 38 i 361; DW. 62 f. 488).

Jan, syn Marcyana, żonaty z Joanną Mianowską 1701 r.

Remigian, syn Marcyana, pisał się z ziemią czerską na elekcyę Augusta II-go; żonaty z Agnieszką Chynowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1687 roku. Z niej córki: Maryanna i Justyna, którym rodzice wyznaczyli posagi 1711 roku. Maryanna. w tym ostatnim roku żona Antoniego Wojciecha Michałowskiego, a Justyna, 1-o v. za Stanisławem Zaleskim 1715 r., 2-o v. za Waleryanem Młochowskim 1721 r. (Perp. Czers. 16 B f. 145; 14 A f. 262; 17 f. 227; 19 f. 158 i 163; DW. 62 f. 969 i 974).

Piotr, syn Macieja, zabezpieczył posag żonie swej, Małgorzacie ze Swiderskich, 1601 r., sprzedał on Błotnicę i Dembowicę 1611 roku. Syn jego Jakób, na

Rodowód Braneckich.

Brankowie, zeznał z żoną, Elżbietą Lasocką, zapis dożywocia 1626 r.; z niej synowie: Stanisław, Franciszek, proboszcz międzyrzecki 1656 r., i córki: Maryanna za Janem Protazym Bonieckim 1653 r., Helena za Jakóbem Duninem Szpotem 1661 roku, i Krystyna, 1-o v. za Jakóbem Gumowskim 1646 r., 2-o v. za Walentym Grotowskim 1663 r. (Perp. Czers. 2 f. 110; 3 f. 344; 7 f. 293; 8 f. 296; 11 f. 619; 13 f. 344; 10 f. 728; 12 f. 209 i 322; M. 199 f. 42).

Jan, syn Mikołaja, podsędka czerskiego, zeznał donacyę majątku na rzecz żony, Anny z Chmielewskich, córki Jana, 1539 r.; z niej synowie: Stanisław, Hieronim, Wawrzyniec, Paweł i Grzegorz, oraz córki: Katarzyna za Maciejem Piekarskim 1553 r., i Barbara, żona Stanisława Bonieckiego 1561 r. (Zs. Warec. 6 f. 143; 23 f. 731; 36 f. 377; 41 f. 568 i 702; 9 f. 785; Zs. Gr. Czers. 17 f. 396). Hieronim na Brankowie i Błotnicy, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Bonieckich, córce Łazarza, 1568 r.; po jej śmierci zaślubił Zofię Staniszewską, której zabezpieczył posag 1573 r. Córka jego Dorota, w 1609 r. żona Feliksa Kozietulskiego. Wawrzyniec, syn Jana, z żony Anny miał córki: Zuzannę za Walentym Skorupką 1584 r., Katarzynę, Zofię za Andrzejem Goliańskim 1595 r., i Annę, żonę 1-o v. Trojana Przedworskiego 1593 r., 2-o v. Jakóba Oczosalskiego 1603 roku (Zs. Warec. 10 f. 266; 11 f. 80; 19 f. 585; 14 f. 671; 16 f. 503; Zs. Gr. Czers. 45 f. 1065 i 53 f. 823; Perp. Czers. 2 f. 308). Paweł na Błotnicy, syn Jana, żonaty z Urszulą Rzyśkówną z Pisarskiego 1562 r., nie pozostawił potomstwa (Zs. Gr. Czers. 22 f. 484; 29 r. 1562; Zs. Warec. 13 f. 578). Grzegorz na Brankowie, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Michałowskich, 1562 r.; z niej synowie: Paweł, Waleryan, Stanisław, i córki: Zofia, Elżbieta, Małgorzata i Barbara (Zs. Gr. Czers. 28 f. 320; 43 f. 142; 59 f. 770; Zs. Warec. 10 f. 940; 13 f. 578). Zofia za Wojciechem Byczyńskim 1611 r. Paweł, syn Grzegorza, żonaty z Urszulą Michałowską 1604 r., pozostawił córkę Małgorzatę, żonę Abrahama Lesznowskiego 1626 roku, i syna Jana na Brankowie i Woli 1635 r. Jan z Heleny Dąbrowskiej miał syna Jacentego, który zeznał z żoną, Maryanną z Czyszkowskich, zapis dożywocia 1678 r. Franciszek, syn Jacentego, właściciel Żabieńca, nabytego od Czyszkowskiego i Trąbek 1715 r., z Anny Służewskiej miał córkę Eufrozynę, żonę Ignacego Laskowskiego. Wdowa po nim 1749 r. Waleryan, syn Grzegorza, zabezpieczył posag żonie, Urszuli Boskiej, 1593 r. (Zs. Warec. 18 f. 10 i 183; 19 f. 369; Perp. Czers. 4 f. 18; 7 f. 434, 365; 9 f. 251; 13 f. 208, 579; 18 f. 265, 271, 337; 29 f. 27, 31; DW. 62 f. 1040).

(Rodowód Braneckich, patrz obok).

Katarzyna za Bartłomiejem Ostrowskim 1624 r. Katarzyna, córka Jana, za Walentym Sankowskim 1631 r. Jadwiga za Walentym Gośniewskim 1642 r. Jadwiga Seweryna za Piotrem Głuchowskim 1657 r. Zuzanna za Walentym Suskim 1670 r. (Perp. Czers. 7 f. 109; 8 f. 547; 10 f. 333; 12 f. 14 i 23; 13 f. 286; 17 f. 34). Michał, subdelegat grodzki stężycki 1779 r., vicesgerent sądowy stężycki 1788 r. Franciszek, subdelegat grodzki stężycki 1788 r. Stanisław, wojski mniejszy stężycki 1765 r.

BRANICCY h. GRYF. Gniazdem domu tego są dwie wsie: Branice i Ruszcza, obok Krakowa położone; od pierwszej nazwę swą wzięli, z drugiej zaś się pisali.

Za protoplastę ich należy uważać Klemensa, syna Sulisława, wojewodę krakowskiego 1243 roku, który otrzymał od księcia Bolesława Wstydliwego prawo łowów bobrowych w Ruszczy, Branicy i Brzegach 1250 r. (KDM. II). Pieczęć jego z 1244 r. przedstawia znak obok położony. Syn jego Wierzbięta, właściciel Przegini 1276 roku (K. T.), kasztelan czechowski 1299 r. i dziedzic Ruszczy, wojewoda krakowski 1304 r., a kasztelan krakowski 1309 r. Drugim synem Klemensa był Świętosław, 1270 r. komornik księżnej krakowskiej, kasztelan wiślicki 1285 r., którego syn Ceder (Teodor) dostał 1287 r. od Leszka Latoszyn, a 1293 roku za żoną Dembicę (KDM. I, II i III).

Znak pieczętny Klemensa, wojewody krakows. z 1244 r.

Herb Gryf.

Bratem Klemensa był Sułek (KDM. 1246 r.), wojewoda krakowski 1262 r., kasztelan krakowski 1268 r. Abraham, syn Sułka, kasztelana, zamienił wieś Kębłów na inną z księciem Bolesławem 1278 r. (Bart.). Klemens z Branic nabył Banowice, Łęki etc. 1347 r., które zapewne wnukowie jego: Sezema, syn Birowa z Grodźca, i Birowo, syn Marka z Łąk, bracia między sobą stryjeczni, sprzedali 1362 r. Wierzbięcie z Małoszowa (KDM. III). Klemens był w 1353 r. komornikiem krakowskim (K. Mog.). Jakób z Ruszczy, sędzia sandomierski; wdowa po nim Unisława otrzymała prawo niemieckie dla Kantorowic i Mikluszowic 1373 r. (KDM.). Wierzbięta z Branic 1360 r. (KDM. I). Katarzyna z Branic, klaryska u Św. Andrzeja w Krakowie 1382 r. (KDM. I.). Wierzbięta i Piotr z Branic 1398 r.; siostra ich Małgorzata, za Jaśkiem Rzeszowskim w tymże roku (St. Pr. P. P. VIII). Piotr był plebanem w Ruszczy 1403 r. Wierzbięta zapisał łąkę w Szczurowie na kościół Św. Trójcy w Krakowie 1402 roku (H. II). W tymże roku został stolnikiem krakowskim, a w 1412 r. był i starostą sanockim. Z żony Doroty (KKKr.) miał synów: Grzegorza i Piotra 1430 r. (H. II). Grzegorz, podkomorzy królowej Zofii 1439 r. (CUC), miał być chwilowo w 1441 r. podkomorzym krakowskim (Proch.); kasztelan radomski 1442 r. W 1441 r. zapisał mu Władysław Warneńczyk na starostwie szydłowskiem pewne sumy (Inw. Arch. Kor.).

Brat jego Piotr, kasztelan biecki 1466 r., bierze w opiekę 1467 r. dzieci Andrzeja z Wielowsi, jako mąż ich ciotki, a więc ożeniony z Półkozicówną z Trzewlina i Wielowsi. Synowie jego: Hieronim 1463 r., a Stanisław i Mikołaj 1477 r., zapisani na uniwersytet krakowski. Mikołaj Wierzbięta z Branic 1495 r. (H. II). Hieronim Branicki z Ruszczy pozostawił pięciu synów: Jana, Mikołaja, Stanisława, Piotra i Andrzeja, którzy w 1518 r. procesują się z sołtysami z Iwkowej (St. Pr. P. P. VI. 141). Wieś tę w sanockiem odstąpił Hieronim synowi Janowi w 1512 r. (M. 25 f. 138).

W 1581 r. Grzegorz posiadał Branice, a Stanisław Ruszczę (Paw.). Stanisław z Zofii Trzecieskiej miał synów sześciu: Mikołaja, Hieronima, Andrzeja, Aleksego, Samuela i Stanisława, którzy odziedziczywszy po ojcu Grabie, na niem w 1592 r. dziedziczyli (Wyr. Lub. 49 f. 365). Samuel zeznał zapis dożywocia z żo-

ną, Zofią Staśkowską 1588 r. (M. 134 f. 147). Andrzej, posiadacz wójtostwa w Zendowicach, w starostwie żarnowskiem 1613 r. (M. 155 f. 173). Zygmunt z Ruszczy, kanonik krakowski, wystawił w kościele Karmelitów w Krakowie pomnik bratu Piotrowi, zmarłemu 1624 r. (Star. Mon.).

Grzegorz na Branicach, łowczy krakowski i starosta niepołomicki 1563 r., oddał synowi Janowi łowczostwo i starostwo, a sam otrzymał burgrabstwo krakowskie, na którym to urzędzie umarł 1595 r., mając lat 61, pochowany w Niepołomicach (Star. Mon.). Synów jego trzech: Jan, Stanisław i Kasper, i tyleż córek: Anna za Sebastyanem Lubomirskim, kasztelanem wojnickim, Elżbieta za Janem Szemetem, i Katarzyna (Wyr. Lub. 75 f. 812; M. 137 f. 282).

Jan, najstarszy syn Grzegorza, po ojcu starosta niepołomicki i łowczy krakowski, został 1600 roku kasztelanem żarnowskim, a 1603 r. kasztelanem bieckim. W 1604 r. otrzymał starostwo krzeczowskie, a 1597 r. on i żona jego, Anna z Mirowa Myszkowska, wieś Rudnę (M. 141 f. 248). Umarł 1612 r., w 44 roku wieku swego, nie pozostawiwszy potomstwa; pochowany w Niepołomicach (Star. Mon.).

Kasper, trzeci z kolei syn Grzegorza, proboszcz i oficyał tarnowski, kanonik krakowski, umarł 1602 r. mając lat 27 (Star. Mon.).

Stanisław, drugi z kolei syn Grzegorza, rotmistrz krolewski 1596 r. (Wyr. Lub. 75 f. 514), starosta chęciński 1602 r., miecznik koronny 1605 r. W 1605 r. wziął w dzierżawę cła koronne (M. 150 f. 90), w 1607 r. otrzymał Pierzchnicę ze starostwa szydłowskiego (M. 151 f. 243), a w 1611 r. on i żona jego, Helena z Tarłów, otrzymali starostwo lelowskie. Starostwo chęcińskie, w którem zamek zniszczony ogniem wyrestaurował, ustąpił synowi swemu, Janowi Klemensowi w 1615 roku. Umarł w 1620 r., wieku swego 46-go. Syn jego Jan Klemens, starosta chęciński 1615 r., chorąży krakowski 1641 r., podkomorzy krakowski, starosta bocheński i wielicki (M. 201 f. 396), umarł 1657 r. W 1625 r. otrzymał on i żona jego, Anna z Wapowskich, w dożywocie różne królewszczyzny w powiecie chęcińskim (M. 173 f. 81). Ona umarła 1659 r. (Sig. 3 f. 31). Starostwo chęcińskie ustąpił Jan Klemens za konsensem królewskim synowi Stanisławowi w 1640 r., który zostawszy następnie Jezuitą, musiał je ojcu zwrócić, gdyż w 1647 r. otrzymał nowy konsens na ustąpienie tego starostwa synowi Janowi Klemensowi. Stanisław umarł 1680 r. Córki podkomorzego: Katarzyna Krystyna, zakonnica u Wizytek w Warszawie, kwitowała 1660 r. brata swego, Jana Klemensa, z odbioru 2000 fl. posagu (M. 201 f. 396). Teofila za Łukaszem Czermińskim, kasztelanem zawichostskim (Kor. I. f. 186). Jego też córką była pewno Anna Marta, żona Pawła Kurdwanowskiego, kasztelana zawichostskiego.

Jan Klemens, syn Jana Klemensa, po ojcu starosta chęciński, 1658 r. podstoli koronny, w 1660 r. już stolnik koronny, 1662 r. marszałek nadworny koronny. Trzymał on sam starostwo brańskie, a wspólnie z żoną, Aleksandrą Katarzyną z Czarnieckich, córką Stefana, starostwa: krośnieńskie, sandeckie, stobnickie i bielskie. Umarł 1673 r. (Sig. 12), pochowany w Krakowie u Św. Piotra, pozostawiwszy jedynego syna Stefana Mikołaja, który otrzymał po ojcu starostwo krośnieńskie 1673 r., a po matce starostwo stobnickie 1679 r. Konstancya Tekla, córka marszałka, wyszła za Jana Henryka Bokum, pułkownika 1663 roku (M. 202 f. 218).

Stefan Mikołaj, tytułujący się, tak jak i ojciec jego, hrabią, starosta krośnieński, stobnicki, a w 1683 r. i brański, 1688 r. stolnik koronny, w końcu 1703 r. wojewoda podlaski i starosta ratneński. Umarł w 1709 r. W 1688 r. pozwany został przez szlachtę zadnieprską, której dobra przeszły do Cara, o oddanie im starostwa krośnieńskiego, jako przeznaczonego im na przytułek i wyżywienie (Bracł. XIV f. 689). Z Katarzyny Scholastyki Sapieżanki, wojewodzianki trockiej (Bracł. XIV f. 1112), potem wileńskiej (Sap.), dziedziczki Rosi, miał syna jedynego Jana Kazimierza, następnie piszącego się Janem Klemensem, i córki: najstarszą Krystynę, wydaną 1709 r. wkrótce po śmierci ojca, za jego wolą, za Józefa Sapiehę, podskarbiego nadwornego litewskiego; Konstancyę, żonę hr. Karola Sedlnickiego, podkoniuszego litewskiego 1731 r. (Sap.); Elżbietę, 1-o v. za Ksawerym Potockim, starostą sokalskim 1724 r., 2-o v. za Janem Tarłą 1732 r., i Urszulę za Janem Lubomirskim, starostą bolimowskim; wdowa po nim wprowadzona do Wiązowny 1737 r. (Perp. Czers. 24 f. 218).

Jan Kazimierz, v. Jan Klemens, urodzony 21 września 1689 r., otrzymał od matki swej starostwo krośnieńskie i brańskie 1710 r., a bielskie 1719 r. Pisał się hrabią na Branicach, Ruszczy, Tykocinie i Tyczynie. W 1724 r. chorąży wielki koronny, otrzymał 1726 r. regiment pieszy łanowy (Sig. 20). W 1727 r. został generałem artyleryi koronnej. Jako chorąży i genereł artyleryi koronnej, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 422). W 1735 r. hetman polny koronny, w 1746 r. wojewoda krakowski, w 1752 r. hetman wielki koronny, w końcu po teściu swoim Poniatowskim kasztelan krakowski 1762 roku. W 1744 r. otrzymał starostwo mościckie, w 1750 r. starostwo janowskie, w 1761 r. bohusławskie. Miał i starostwo złotoryjskie. Starostwo brańskie ustąpił Starzyńskiemu za konsensem królewskim z 1752 r., a następnie otrzymał konsensa na ustąpienie starostwa janowskiego 1758 r., a starostwa bohusławskiego Rzewuskiemu 1766 r. (Sig. 29 i 31). Trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Katarzyna Radziwiłłówna, kanclerzanka litewska, wraz z którą otrzymał od jej matki dzierżawę leśnowolską 1722 r. (M. 254 f. 104). Drugą była Barbara Szembekówna, rozwiedziona z Sewerynem Rzewuskim; otrzymała ona dożywocie na starostwach: bielskiem i krośnieńskiem w 1732 r. Trzecią była Izabella Poniatowska, kasztelanka krakowska; w 1748 roku otrzymała ona dożywocie na starostwach: mościckiem, bielskiem i krośnieńskiem.

Jan Klemens, kawaler orderów: Orła Białego, Św. Andrzeja i Złotego Runa, pan olbrzymiej fortuny, którą po nim wzięli Potoccy, przebywał w Białymstoku, gdzie miał dwór iście królewski. Umarł 9 Października 1771 r., nie pozostawiwszy potomstwa, ostatni swego rodu.

Izabella z Poniatowskich, pozostała po nim wdowa, wzniosła mu w Białymstoku wspaniały nagrobek. Ustąpiła ona starostwa bielskiego Stanisławowi Poniatowskiemu 1775 r., a złotoryjskiego za konsensem z 1777 r. Antoniemu Mokronowskiemu. Umarła w 1801 r.

(Rodowód Branickich h. Gryf — patrz obok).

BRANICCY h. HOŁOBOK, wzięli swoje nazwisko ze wsi Brańczy v. Branicy, dziś Bryńcy w ziemi lwowskiej. Jan Cebrowski 1441 r. w działach z bra-

Rodowód Branickich herbu Gryf.

Sulisław

Klemens na Ruszczy i Branicach, wojewoda krakowski 1243 r. | **Sułek** kasztelan krakowski 1268 r.

Świętosław kasztelan wiślicki 1285 r. | **Wierzbięta** kasztelan krakowski 1309 r. | **Abraham** 1278 r.

Klemens z Branic komornik krakowski 1353 r. | **Jakób** z Ruszczy sędzia ziemski sandomierski przed 1373 r. | **Wierzbięta** z Branic 1360 r.

Wierzbięta z Branic stolnik krakowski 1402 r. ż. Dorota | **Piotr** z Branic pleban w Ruszczy 1403 r. | **Małgorzata** Rzeszowska 1398 r.

Grzegorz kasztelan radomski 1442 r. | **Piotr** kasztelan biecki 1466 r.

Hieronim z Ruszczy 1463 r. | **Stanisław** 1477 r. | **Mikołaj** 1477 r.

Jan 1518 r. | **Mikołaj** 1518 r. | **Stanisław** 1518 r. | **Piotr** 1518 r. | **Andrzej** 1518 r.

Stanisław na Ruszczy 1581 r. ż. Zofia Trzecieska | **Grzegorz** na Branicach burgrabia krakowski, starosta niepołomicki † 1595 r.

Synowie Stanisława: **Mikołaj** 1592 r. | **Hieronim** 1592 r. | **Andrzej** 1592 r. | **Aleksy** 1592 r. | **Samuel** 1592 r. ż. Zofia Staśkowska | **Stanisław** 1592 r.

Synowie Samuela: **Zygmunt** z Ruszczy kanonik krakowski 1624 r. | **Piotr** z Ruszczczy † 1624 r.

Dzieci Grzegorza: **Jan** kasztelan biecki 1603 r. ż. Anna Myszkowska | **Stanisław** miecznik koronny 1605 r. ż. Helena z Tarłów | **Kasper** proboszcz i oficyał tarnowski † 1602 r. | **córki:** 1. Anna Lubomirska 2. Elżbieta Szemetowa 3. Katarzyna

Syn Stanisława: **Jan Klemens** podkomorzy krakowski ż. Anna Wapowska 1625 r.

Stanisław starosta chęciński 1640 r. następnie jezuita | **Jan Klemens** marszałek nadworny koronny 1662 r. ż. Aleksandra Katarzyna Czarniecka | **córki:** 1. Katarzyna Krystyna, wizytka 2. Teofia Czermińska 3. Anna Marta Kurdwanowska

Stefan Mikołaj wojewoda podlaski 1703 r. ż. Katarzyna Scholastyka Sapieżanka | **Konstancya** Tekla Bokum 1660 r.

Jan Kazimierz v. Jan Klemens kasztelan krakowski, hetman w. kor. † 1771 r. ż. a) Katarzyna Radziwiłłówna b) Barbara Szembekówna c) Izabella Poniatowska | **córki:** 1. Katarzyna Sapieżyna 2. Konstancya Sedlnicka 3. Elżbieta 1-o v. Potocka, 2-o v. Tarłowa 4. Urszula Lubomirska

tem Piotrem wziął dobra ojczyste Ceber v. Dzber w sandomierskiem i sumy na królewszczyznach w halickiem. W akcie tym nie wymieniona wieś Branice. Musiał ją więc Jan albo przedtem, albo po przeprowadzonych działach nabyć. On to, ale nazwany już Jan Braniecki, wymieniony jako domownik Odrowąża, wojewody ruskiego 1443 r. Synem jego prawdopodobnie był Piotr Branicki lub Cebrowski z Branic, nazwany często Piotrem Młodym Cebrowskim, dla odróżnienia od stryja, Piotra Cebrowskiego z Żabokruk, z którym częste ma stosunki. Piotr został 1462 r. sędzią ziemskim lwowskim, i z żony Elżbiety zostawił trzech synów i córki, z których Elżbieta była żoną Rafała ze Streptowa 1471 r.

Herb Hołobok.

Z synów: Piotr, objąwszy dziedzictwo Borcz, dał początek rodzinie Boreckich. Najstarszy Jan, 1476 r. wraz z ojcem sprzedał dom we Lwowie, a średni Mikołaj, żonaty 1461 roku z Małgorzatą Wiercieńską, córką Michała z Wierczan, zabójca Jana z Byszowa, wojewodzica bełskiego 1484 r. Jego zdaje się synami byli: Jan i Stanisław, dziedzice Branic 1508 roku, którzy w 1543 r. dopełnili działu dóbr w Żydaczowie. Jan 1544 r. żonie, Annie Polanowskiej, córce Jana, zabezpieczył posag na Branicy, Borysowie, Podhorcach, Wierczanach etc., i robi ją opiekunką dzieci. Umarł przed 1550 r. (AGZ. X, XIV, XV; M. 63 f 62). Synami ich byli zapewne: Jan, dziedzic Branicy 1578 r., a Podhorzec, Wiercian i Rozhorzec 1589 roku, i Krzysztof, dziedzic Siemiginowa 1569 r. (Paw.). Bazyli, łowczy halicki, zasłużony wojak, otrzymał 1654 r. Kopajgród w województwie podolskiem w dożywocie (M. 196 f. 43).

Herb Janina.

BRANICCY h. JANINA pochodzą ze wsi Branicy w województwie lubelskiem, pod Radzyniem położonej. Wsi tej nazwy jest dwie, obok siebie leżących. Branica, w parafii czemiernickiej, którą posiadał w 1531 roku Andrzej, syn Jakóba (Paw.), jest prawdopodobnie gniazdem Janinów Branickich, gdy Braniccy Korczakowie dziedziczyli na Branicy, w parafii radzyńskiej.

Jan i Andrzej Braniccy, synowie Andrzeja, w województwie lubelskiem 1580 r. Stanisław tamże 1583 r. Piotr, syn Andrzeja, dziedzic Branicy 1584 r. (Wyr. Lub. 6 f. 256; 17 f. 361; 21 f. 296).

Kazimierz i Ludwik pisali się z województwem lubelskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

BRANICCY h. KORCZAK, skądby wyszli nie jest pewnem, najprawdopodobniej jednak pochodzą z Branicy, leżącej w województwie lubelskiem, parafii

radzyńskiej. Jest wprawdzie jeszcze Branica w powiecie radomskim, ale wątpliwą jest rzeczą, aby w rękach Korczaków zostawała.

Dziwnym jednak zbiegiem okoliczności, Sebastyan Branicki rozpoczął swoją karyerę duchowną probostwem we Wrzeszczowie, wsi bardzo blisko tej Branicy leżącej. Wymieniony Sebastyan proboszcz we Wrzeszczowie 1518 r., kanonik łowicki 1523 r., dziekan kurzelowski 1530 r. (Rad. Inscr. Decr. IX f. 189 i 582; XIII f. 163), kanclerz gnieźnieński 1532 r., referendarz koronny 1534 r. i kanonik krakowski i gnieźnieński 1535 r. (Kor. i Rad. Inscr. Decr. VIII f. 84), biskup kamieniecki 1536 r., chełmski 1538 r., w końcu poznański 1539 r. Umarł 1544 r., pochowany w Poznaniu. Jan, kanonik gnieźnieński 1521 r., którego bratanek Hieronim (Kor.).

Dominik Branicki, dziedzic Dąbrówki Nagórnej, w powiecie radomskim 1533 roku (Rad. Inscr. II f. 50), był współwłaścicielem Branicy i Zbylutowa, w województwie lubelskiem 1552 r. (Paw.). Synowie jego: Jan, Paweł, Stanisław, Krzysztof i Piotr, dokonali działu dóbr Branicy i Zbylutowa 1580 r. Że to byli synowie Dominika, wnosić można z zapiski z 1586 r., w której Jan nazwany Dominikowiczem (Zap. Lub. 2 f. 2; Wyr. Lub. 30 f. 359).

Herb Korczak.

Jan, syn Dominika, miał synów: Jana i Jerzego, którzy razem z Andrzejem, synem Pawła, kwitowali Barbarę Mniszkową 1605 r. Jerzy 1638 r. jest opiekunem Józefa, syna Andrzeja.

Paweł, syn Dominika, z żoną, Zofią Rudnicką, zeznał zapis dożywocia 1579 r. On to był pewno dziedzicem Radostowa w bełskiem 1578 r. (Paw.), a miał i drugą żonę, Katarzynę Garczyńską, i z niej córkę Dorotę za Wacławem Rudnickim, i syna Andrzeja, który z żony, Katarzyny Żółkiewskiej, pozostawił syna Józefa. Nad nim to 1632 r. sprawował opiekę stryj jego Jerzy. Józef, 1653 r. jest dziedzicem Mołodatycz w hrubieszowskiem. Podpisał on z województwem bełskiem elekcyę Jana Kazimierza i Jana III-go.

Krzysztof, syn Dominika, z Urszuli Gojskiej miał synów: Marcina i Jana 1596 r., a miał jeszcze, ale może z innej żony synów: Stanisława, Mikołaja i Jakóba 1595 r. (Zap. Lub. 15 f. 1192; 34 f. 540; 1 f. 82; 8 f. 236; 37 f. 431; 43 f. 991; Wyr. Lub. 65 f. 788; Bracł. X f. 1188 i XVII f. 1527).

Stanisław, na Siemieniu (Syemyan), syn Dominika, zostawił syna Jakóba, który z żoną, Reginą z Jaślikowskich, zeznał 1585 r. zapis dożywocia. W 1615 r. został podstolim lubelskim i umarł przed rokiem 1621, w którym synowie jego: Jan i Stanisław, zeznali układ majątkowy. Stanisław ustąpił Janowi dobra Siemień, Wola Siemieńska, Żydowa Wola, Tulinki i Grodek. Jan z żoną, Zofią z Kochanowskich, kwitował 1624 roku Kochanowskiego. Zostawił on dwóch synów: Andrzeja 1658 roku i Mikołaja, którzy sprzedali 1668 r. dobra Siemieńskie Głuszyńskiemu. Ten układ nie przyszedł do skutku, bo 1677 r. Andrzej z synowcami swymi, synami Mikołaja: Adamem, Mikołajem i Piotrem, jest dóbr tych dziedzicem. Ten Adam jest prawdopodobnie sędzią łukowskim 1699 r., dziedzicem

Biłki w owruckiem. Piotr z województwem ruskiem pisał się na elekcyę Jana III-go. Pewno tego Piotra, z Petronelli z Bogatków, córka Maryanna, była żoną Marcina Dunina-Wąsowicza, stolnika sochaczewskiego, właściciela Trablic i Wielkiej i Małej Dulczy (Zap. Lub. 4 f. 255; 22 f. 562; 23 f. 379; 25 f. 606 i 677; 28 f. 557; 42 f. 267; 45 f. 861; 52 f. 386; 56 f. 251; 64 f. 56; 65 f. 321; 68 f. 792; M. 138 f. 424; Op. Kij. 7; Nowokorcz. z 1708 r.).

Po Józefie, łowczym bełskim 1685 roku, dziedzicu Mołodatycz, synie Andrzeja, szedł prawdopodobnie Józef, ze stolnika buskiego kasztelan halicki 1717 roku. Ten Józef, z Teresy z Iskrów, podstolanki buskiej (Czerniech. f. 974), pozostawił syna Piotra, któremu w 1732 roku ustąpił różne królewszczyzny trzymane przez siebie w województwie bełskiem (M. 259 f. 45). Piotr, chorąży halicki 1729 r., otrzymał po śmierci ojca swego w 1733 r. list przypowiedni na chorągiew pancerną (Sig. 23). W 1744 r. został kasztelanem bracławskim, a 1755 r. był kawalerem orderu Orła Białego. W 1739 r. otrzymał wspólnie z żoną, Waleryą Szembekówną, konsens królewski na nabycie od jej matki, kasztelanowej oświecimskiej, starostwa berwaldzkiego (Sig. 26). Umarł w samych początkach 1762 r., gdyż już 26 Lutego tegoż roku otrzymał po nim chorągiew pancerną syn jego, Franciszek Ksawery (Sig. 27). Elżbieta, córka jego, wyszła 1-o v. 1753 r. za Jana Józefa Sapiehę, wojewodzica smoleńskiego, a po rozwodzie z nim 2-o v. 1756 r., za hr. Jana Sapiehę, wojewodzica mścisławskiego, pułkownika wdowa po nim wraz z bratem sprzedała różne dobra Kurdwanowskiemu 1775 r. (DW. 92 f. 438 i Perp. Czers. 30 f. 469; Sap.).

Herb hr. Branickich.

Potomstwu Franciszka Ksawerego przyznano tytuł hrabiowski w cesarstwie Rosyjskiem 1839 r., a w Królestwie Polskiem 1849 r.

Franciszek Ksawery, przywiązawszy się do późniejszego króla, Stanisława Augusta Poniatowskiego, od chwili wyjazdu tegoż w poselstwie do Petersburga, jemu też zawdzięczał nietylko swoje wyniesienie, ale w części i wielki majątek, który potomstwu zostawił. Za czasów saskich generał-adjutant i pułkownik wojsk koronnych 1762 r. (Sig. 27), w roku następnym starosta halicki, które to starostwo wykupił z rąk Zamoyskiego za konsensem królewskim z tegoż roku. Z chwilą wstąpienia na tron Stanisława Augusta, zaszczyty sypią się na niego jeden po drugim. W Grudniu 1764 roku został zaraz pierwszym generał-adjutantem królewskim i generał-lejtenantem (Sig. 30), podstolim koronnym, otrzymał ekonomię przemyską i konsens na nabycie różnych wójtostw i drobnych królewszczyzn, które król nadał poprzedniego dnia osobom podstawionym przez niego (Sig. 30). W 1765 r. jeździł do króla pruskiego z uwiadomieniem o koronacyi Stanisława Augusta, opatrzony własno-

ręcznym listem królewskim z dnia 11 Lutego tegoż r. (Sig. 30). W 1766 r. został łowczym koronnym, a 1768 r. generałem artyleryi litewskiej. W 1773 r. jest hetmanem polnym, a w roku następnym hetmanem wielkim koronnym. W 1767 roku, będąc generał-komendantem wojsk koronnych, otrzymał regiment pieszy po Goltzu (Sig. 32). W 1766 r. wykupił starostwo kampinowskie od Brühla, a 1769 r. ustąpił starostwa jastrzembickiego Mierzejewskiemu (Sig. 32 i Kancl. 47 IV f. 42), w 1771 r. otrzymał starostwo jaworowskie, a w 1774 r. sokolnickie. W tym ostatnim roku 13 Grudnia otrzymał na własność od Stanisława Augusta starostwo białocerkiewskie, złożone z miasta Białejcerkwi i 71 wsi, miasta Stawiszcz i 28 wsi, i z miasta Sreniawy i 12 wsi, oraz różnych futorów i kolonii (M. 237 f. 455). Z dóbr zaś po jezuickich otrzymał w ziemi warszawskiej miasto Nadarzyn z kilkoma wsiami. I tak w jednej chwili, dzięki szczodrobliwości ukoronowanego przyjaciela, został jednym z najbogatszych panów polskich. W 1765 r. otrzymał oznaki orderu Sw. Stanisława, a 1767 r. orderu Orła Białego. Jako przeciwnik konfederacyi barskiej, naraził się szlachcie, a zdobywszy wielki majątek i najpierwsze dostojeństwo, powoli się odsuwał od swego dobrodzieja, króla Stanisława Augusta, aż w końcu zupełnie z nim stosunki zerwał. Przez małżeństwo z Aleksandrą Engelhardtówną, siostrzenicą Potemkina, zbliżył się do dworu rosyjskiego, paraliżował działania sejmu czteroletniego, a w końcu ze Szczęsnym Potockim i Sewerynem Rzewuskim zawiązał Konfederacyę Targowicką. W 1793 r. rezygnował z hetmaństwa, tytułował się grafem i został generałem wojsk rosyjskich (DW. 112 f. 126 i 113 f. 135). Umarł w Białejcerkwi 1819 roku. Z Engelhardtówny miał trzy córki: Katarzynę, 1-o v. za ks. Konstantym Sanguszką, 2-o v. za hr. Stanisławem Potockim, synem Szczęsnego, Zofię za hr. Arturem Potockim, Elżbietę za ks. Michałem Worońcowem, i syna Władysława.

Hr. Władysław (DW. 113 f. 135), właściciel Białejcerkwi, generał-adjutant cesarza Aleksandra I-go, senator i wielki łowczy cesarstwa rosyjskiego, urodzony 1782 r., zmarły 1843 roku, z hr. Róży Potockiej, córki Szczęsnego, rozwiedzionej z Antonim Potockim, zostawił trzy córki: Elizę, 1-o v. za hr. Zygmuntem Krasińskim, 2-o v. za hr. Ludwikiem Krasińskim, Zofię za ks. Liwiuszem Władysławem Odescalchi, Katarzynę za hr. Adamem Potockim z Krzeszowic, i synów czterech: Franciszka Ksawerego, Aleksandra, Konstantego i Władysława.

Hr. Franciszek Ksawery, właściciel zamku Montresor we Francyi, zaślubił 1873 r. hr. Pelagię Zamoyską, córkę ordynata, wdowę po Aleksandrze Rembielińskim. Zmarł 1879 r., nie pozostawiwszy potomstwa.

Hr. Aleksander, żonaty z Niną Hołyńską, zmarły 20 Października 1877 r. w Nicei, pozostawił syna Władysława, kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego, właściciela Suchy i Stawiszcz, ożenionego 1872 r. z hr. Julią Potocką, córką Alfreda, namiestnika Galicyi; z niej córki: Marya, zaślubiona 1893 r. ks. Zdzisławowi Lubomirskiemu, Anna 1897 r. hr. Juliuszowi Tarnowskiemu, Julia 1897 hr. Henrykowi Potockiemu, i Róża.

Hr. Konstanty, urodzony 1824 r., zmarły w Paryżu 1884 r., żonaty z hr. Jadwigą Potocką, córką Hermana, zostawił córkę Różę Maryę, zaślubioną 16-go Kwietnia 1874 r. hr. Stanisławowi Tarnowskiemu, prezesowi Akademii Umiejętności w Krakowie, i syna Ksawerego, właściciela zamku Montresor we Francyi i Wilanowa pod Warszawą, kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego, ożenionego

Rodowód hr. Branickich h. Korczak od 1717 r.

Józef
kasztelan halicki
1717 r.
ż. Teresa z Iskrów

Piotr
kasztelan bracławski 1744 r.
ż. Walerya z Szembeków

---

hr. Franciszek Ksawery hetman w. kor. 1774 r. ż. Aleksandra z Engelhardtów

Elżbieta M. a) Jan Józef, b) Jan Sapiehowie

Children of hr. Franciszek Ksawery:

hr. Władysław w. łowczy ces. - rosyj. † 1843 r. ż. hr. Róża Potocka

hr. Katarzyna 1-o v. ks Sanguszkowa, 2-o v. hr. Potocka

hr. Zofia M. hr. Artur Potocki

hr. Elżbieta M. ks. Michał Woroncow

Children of hr. Władysław:

hr. Franciszek Ksawery † 1879 r. ż. hr. Pelagia Zamoyska

hr. Aleksander † 1877 r. ż. Nina Hołyńska

hr. Konstanty † 1884 r. ż. hr. Jadwiga Potocka

hr. Władysław Ces.-Ros. Kamerjunkier † 1884 r. ż. ks. Marya Sapieżanka

hr. Eliza 1-o v. hr. Zygmuntowa 2-o v. Ludwikowa Krasińska

hr. Zofia M. ks. Liviusz Władysław Odescalchi

hr. Katarzyna M. hr. Adam Potocki

Son of hr. Aleksander:

hr. Władysław ż. hr. Julia Potocka 1872 r.

Children of hr. Konstanty:

hr. Róża Marya M. hr. Stanisław Tarnowski 1874 r.

hr. Ksawery Ces.-Ros. Kamerjunkier, ż. hr. Anna Potocka 1886 r.

Children of hr. Władysław (ż. ks. Marya Sapieżanka):

hr. Marya M. ks. Jerzy Radziwiłł 1883 r.

hr. Zofia M. ks. Piotr Strozzi 1897 r.

Children of hr. Władysław (ż. hr. Julia Potocka):

hr. Marya M. ks. Zdzisław Lubomirski 1893 r.

hr. Anna M. hr. Juliusz Tarnowski 1897 r.

hr. Julia M. hr. Henryk Potocki 1897 r.

hr. Róża

Children of hr. Ksawery:

hr. Konstanty

hr. Katarzyna

hr. Adam

hr. Jadwiga

hr. Władysław

1886 r. z hr. Anną Potocką, córką Adama z Krzeszowic. Z niej dzieci: Konstanty, Katarzyna, Adam, Jadwiga, Władysław.

Hr. Władysław, dziedzic Białejcerkwi, cesarsko-rosyjski kamerjunkier, żonaty z ks. Maryą Sapieżanką, córką Eustachego, zmarły 17 Lipca 1884 r., pozostawił córki dwie: Maryą, zaślubioną 1883 r. ks. Jerzemu Radziwiłłowi na Ołyce i Nieświeżu, i Zofię, zaślubioną 1897 r. ks. Piotrowi Strozzi.

(Rodowód hr. Branickich h. Korczak — patrz str. 109).

Heraldycy nasi zaliczają do Korczaków, spotykanych na Litwie, Wołyniu i województwie bracławskiem—Branickich. Jakób, komornik grodzieński, i Kasper podpisali 1649 r. uchwałę szlachty powiatu grodzieńskiego. Jerzy 1707 roku i inny Jerzy 1736 r., piszący się z Branicy, w powiecie grodzieńskim (Akta I i VII). Jan w województwie kijowskiem 1700 r. (Op. Kij. 22). Barbara za Stanisławem Ściborem 1643 r.

Majątek, pozostały po Krzysztofie Branickim, otrzymał 1623 r. prawem kaduka Sulimirski (M. 170 f. 425). W braku sukcesorów do ósmego stopnia Zofii ze Strusiów Sienińskiej, wdowy po Krzysztofie Branickim, łowczym bełskim, majątek jej prawem kaduka otrzymał 1779 roku Polanowski (Kancl. 37 f. 866).

BRANICCY. Jan z ziemią dobrzyńską, Wincenty z województwem łęczyckiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Czy nie pochodzili z Branicy, położonej w powiecie sieradzkim?

z BRANICY, w powiecie radomskim Jan zabezpieczył posag żonie Barbarze 1471 r. (Rad. Inscr. Decr. VI f. 353). Branica ta już w 1508 r. należała do Elżbiety Zbożeńskiej, a 1569 r. do Zawiszów.

BRANIECKI z Brana Jerzy z województwem trockiem, a Krzysztof z województwem brzeskiem litewskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go. Bazyli Braniecki podpisał z województwem ruskiem elekcyę króla Michała.

BRAŃSCY z Branna, w powiecie inowrocławskim. Wieś tę posiadała w 1583 r. Małgorzata Brańska (Paw.). Jan Brański, syn Macieja, procesuje się z Ruszkowskim 1603 r. Wojciech, podczaszy inowrocławski 1613 r., żonaty z Katarzyną Łubieńską (Gr. Przed. 51 f. 503; 52 f. 574; 60 f. 105; 61 f. 326).

Kazimierz, w ziemi czerskiej, żonaty z Katarzyną Pracką, miał córki: Zofię i Konstancyę, z których ostatnia w 1712 r. za Janem Grzybowskim, komornikiem warszawskim, a 1721 r. za Marcinem Brochockim, podwojewodzym zakroczymskim (Perp. Czers. 14 D f. 103; 29 f. 9; DW. 64 f. 164).

BRAŃSCY i BRAŃSCY-BIELECCY, na Wołyniu i w województwie witebskiem. Paweł Brański, właściciel Bran, w powiecie łuckim, wykonał w 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony (Jabł. i Arch. I. Z. Ros. II. 1). Bazyli i Teodor, synowie Semena, Tymoteusz, Leon i Michał, synowie An-

drzeja, Grzegorz i Jan, synowie Grzegorza, wnukowie Michała, pozwali 1593 roku Adama, Halszkę, żonę Stanisława Ołdakowskiego, i Hannę, dzieci Pawła i Teodory z Hulewiczów, o 20 kóp gr. lit. wypożyczonych przez Wasila Michajłowicza, prawdopodobnie dziada pozwanych, od Ulianny Juriewny baby pozywających. Adam, syn niegdy Pawła, zastawił 1608 roku Dąbrowice Swoszowskiemu (Zap. Lub. 17 f. 247). Bazyli, żonaty z Heleną, procesował się z Pacami 1608 r. Grzegorz i Jan, synowie Grzegorza, zwali się Wizgerdami Brańskimi. Jan, żonaty z Reginą z Kordyszów, sprzedał Bełdowce Koreckiemu 1595 r. Jakób, porucznik pancerny 1647 roku (Zap. Lub. 41 f. 299). Mikołaj, żonaty z Heleną z Piaseckich 1721 r. (Woł. 1 f. 21, 25, 127 i 371; II. f. 20 i XI. f. 1006).

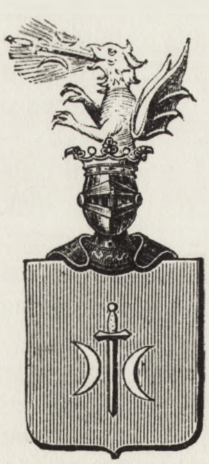
Krzysztof Brański-Bielecki, pisarz grodzki witebski, pozostawał w niewoli w Kazaniu 1655 roku (Akta XIII). Andrzej Kazimierz Brański-Bielecki, podstoli witebski, dzierżawca czereświacki i sudziłowski, pisał się z województwem witebskiem na elekcyę Jana III-go.

Herb Janina.

BRANWICCY, podług Paprockiego h. *Janina*. Jan i Gabryel na Wołyniu 1636 r. (Woł. VI B f. 244). Wojciech, syn Macieja, 1615 r., Andrzej, syn tegoż, 1618 r. w ziemi warszawskiej (DW. 44 f. 780 i 46 f. 268). Andrzej z synami: Stanisławem, Krzysztofem i Andrzejem, zawarł ugodę 1589 r. Elżbieta z Faliszowskich, wdowa po Andrzeju, 1589 r. Piotr, Jan, Jakób i Andrzej, synowie niegdy Piotra, zeznali akt w Lublinie 1685 r. (Zap. Lub. 5 f. 544; 61 f. 1210; Wyr. Lub. 33 f. 832). Józef, komornik ziemski radomski 1777 r.

Mikołaj udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

Herb Przeginia.

BRATKOWSCY h. PRZEGINIA, podług Paprockiego, pochodzą z Bratkowa, w powiecie sandomierskim. Mikołaj był dziedzicem Oziębłowa, a Jan Bratkowa 1500 roku (Arch. Sang. V). Jakób i Piotr posiadali Bratków 1578 r. (Paw.). Piotr i Dobrogost, synowie niegdy Piotra z Kobylanki, zawarli ugodę 1606 r. Mikołaj z Goślic, syn niegdy Pawła, 1668 roku, a Jan Michał z synem Andrzejem 1682 r., mają sprawy w Lublinie (Zap. Lub. 16 f. 388; 52 f. 451; 60 f. 315). Łukasz podpisał z województwem sandomierskiem obiór króla Michała.

Józef, syn Andrzeja, z N. Wierusz Kowalskiej, kanonik gnieźnieński 1730 r., i krakowski 1738 r. (Kor.).

Stanisław pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Michał, subdelegat grodzki opoczyński 1785 roku, a viceregent sądowy opoczyński 1787 r.

BRATKOWSCY h. SAS, pochodzą ze wsi Bratkowice, w powiecie stryjskim. Jest jeszcze wieś Bratkowice, również w ziemi przemyskiej leżąca, należąca w 1508 r. do Fedka i Michajła (Paw.); czy i ci Bratkowscy do Sasów należeli, dojść niepodobna.

Herb Sas.

Jan, w przemyskiem, ożeniony 1443 r. z Elżbietą z Balic, był 1462 r. sędzią grodzkim grodeckim. Synem jego był Piotr 1499 r. i prawdopodobnie Stanisław, dziedzic Bratkowic, ożeniony z Barbarą z Owczuch 1497 r.

Iwaszko i syn jego Wasil procesują się 1466 roku z Nagwazdanem (AGZ. XIII). Waśko 1536 r. dostał od Kmity Podhorodcze w stryjskim (Arch. Sang. V).

Bratkowice i obok położona Bereźnica należały w części do Iwana, Jacka i Misia Semenowicza Bratkowskich 1589 roku (Paw.). Jan, żonaty z Maryną z Wieloborza, która w 1622 r. otrzymała konsens królewski na ustąpienie Pawłowic i Kurzelowic Trzylatkowskiemu (M. 168 f. 235 i AGZ. X. 3393).

Andrzej i Teodor podpisali z województwem ruskiem elekcyę króla Michała, a Stefan z temże województwem obiór Augusta II-go. Ludwik, 1750 r. starosta miklaszewski (AGZ. X. 7143), 1761 r. szambelan Augusta III-go, podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta.

BRATKOWSCY h. SWINKA pochodzą z Bratkowa w województwie sieradzkiem. Wieś tę posiadał w 1552 r. Maciej (Paw.). Abraham z Bratkowic (?) ma sprawę 1394 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 3398). Mikołaj ustanowił 1563 r. brata Marcina opiekunem dzieci swoich, urodzonych z Doroty. Synów miał czterech: Jana, Stanisława, Jakóba i Łukasza, którzy w 1589 r. procesują się z Moszczeńskim. Z nich: Łukasz, ksiądz, kanonik włocławski i warmiński, zmarły 1629 roku, darował bratu Janowi Bratków i Żerniki 1609 r. Jakób, żonaty z Anną, wprowadzony do Kalenia 1625 r. Adam z Bratkowa z synami: Gabryelem, Krzysztofem i Łukaszem, wnosi protest w Lublinie 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 60).

Herb Świnka.

Aleksander, pisarz grodzki łęczycki i komornik sieradzki 1662 r., pisał się z województwem łęczyckiem na elekcyę Jana III-go. Syn jego Franciszek sprzedał Chwalborzyce bratu stryjecznemu Władysławowi 1699 r. Franciszek zapisał sumę żonie swej, Ewie z Dziewczopolskich 1718 r. Jan, żonaty 1715 r. z Barbarą z Oporowskich.

Wyżej wymieniony Aleksander z Bratkowa, pisarz grodzki łęczycki, z województwem łęczyckiem, a Jan, Stanisław i Wojciech z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała. Paweł, właściciel Tarnówki 1703 r. (Gr. Przed. 14 f. 86; 37 f. 81; 56 f. 364; 68 f. 477; 75 f. 406; 82 f. 153; 83 f. 196, 296 i 358; Perp. Czers. 15 f. 141; Star. Mon.).

Aleksander, podstoli inowrocławski, pozostawił syna Kazimierza, którego kwitował Mysłowski 1758 r. Tenże Kazimierz otrzymał Brzozowę 1762 r. (DW. 80 f. 324 i 82 f. 266). Michał, skarbnik kaliski 1739 r., cześnik 1759 r. Józef, starosta ostrzeszowski 1769 r. Michał, Stefan i Roch wystawili plenipotencyą 1791 roku (Gr. Przed. 99 f. 249).

Leon h. Swinka, Stanisław z Bratkowic, Ksawery, Józef, miecznik koronny galicyjski, z synem Kwirynem, Onufry, opat Bazylianów w Uniejowie i Maryanna, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi w latach 1782 i 1783 w sądzie ziemskim i grodzkim lwowskim, a 1786 i 1819 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Leon, właściciel Skwarzawy, członek stanów galicyjskich, brat Józefa, miecznika koronnego galicyjskiego i deputata stanów galicyjskich 1785 roku. Ten ostatni, z Anny z Karczewskich oprócz syna Kwiryna, pozostawił córki: Elżbietę, żonę hr. Franciszka Jabłonowskiego, i Katarzynę, żonę hr. Kazimierza Jabłonowskiego.

Michał, żonaty w początkach XVIII-go wieku z Agnieszką z Szaniaw-Ługowską, pozostawił syna Józefa. Inny Michał, żonaty 1781 r. z Julią Dobińską. Ksawery, właściciel Szlachciniec, Łozowa i Kurnik 1782 r., a Stanisław, dziedzic na Nakle 1788 r.

Teodor i Wiktor, synowie Tomasza z Maryanny Łempickiej, w 1837 r., Kajetan i Napoleon, synowie Michała, a wnukowie Tomasza, w 1837 r., Tadeusz i Kazimierz, synowie Teodora z Maryanny Zajączkowskiej, a wnukowie Tomasza, w 1851 r., wszyscy zaś potomkowie Jana, dziedzica Mojaczewa w sieradzkiem 1676 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Herb Szeliga.

BRATKOWSKI h. SZELIGA Franciszek został konsyliarzem nadwornym królewskim 1778 r. (M. P.).

BRATKOWSKI h. WŁASNEGO, na Wołyniu. Herb ten przedstawia w polu czerwonem podkowę barkiem do góry, przez której środek strzała żeleźcem w górę; podkowa i strzała przeszyte mieczem, z podkowy w górę dwie palmy wzniesione. W szczycie hełmu pół lwa złotego w koronie.

Herb Bratkowskich.

Fedora za Wojciechem Rolą 1643 roku. Jeremiasz Bohdan, żonaty z Katarzyną z Janickich, 1-o v. Rusiecką, 1668 r. Andrzej, żonaty z Zuzanną z Mierzwińskich 1-o v. Rupniewską, 1654 r. Bohdan, żonaty z Reginą z Zahorowskich przed 1682 r. Michał, żonaty 1-o v. z Maryanną z Pawłowiczów, 2-o v. z Zofią z Hołowińskich, z pierwszej żony miał córki dwie: Zofię Złotolińską i Anastazyę 1694 r. (Woł. VI C. f. 69; VI D. f. 34; VII A. f. 66; IX f. 182, 187 i 1499). Daniel, skarbnik bracławski, pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana III-go. Inny Da-

niel z Saborowa, dobrze zasłużony królowi Janowi Kazimierzowi w różnych okazyach wojennych i funkcyach publicznych, osobliwie będąc przydanym legacyi do Moskwy, której był sekretarzem, otrzymał w nagrodę od króla Michała urząd podstolego bracławskiego 1669 r., następnie był podczaszym wendeńskim 1688 roku. Z Maryanny z Miłkowskich pozostawił synów: Aleksandra, Jana, Piotra, i córkę Maryannę, których w 1690 r. pozwała Krasicka (Bracł. XIV f. 736). Daniel, podczaszy wendeński, oskarżony o branie udziału w buncie Kozaków, skazany na śmierć, poniósł ją w 1702 r. (Arch. I. Z. Ros. III 2). Piotr, czy nie syn Daniela, z Heleny Rusianówny miał synów dwóch: Aleksandra i Michała, i córki trzy: Magdalenę, Zofię i Katarzynę (Bracł. XIV f. 859). Nad Maryanną, córką Kazimierza, wnuczką Aleksandra i Heleny z Zapolskich, prawnuką Piotra i Heleny z Rusianów, właścicielką Markowej, Białobok, Mikuliniec etc., sprawowali 1786 r. opiekę Eliasz Wodzicki i Franciszek Michałowski. Akta kijowskie pod r. 1710 wspominają o Franciszku, a pod 1766 r. o Antonim, poruczniku wojsk koronnych (Kij. VIII f. 1190 i XIII f. 1086).

BRATOSZEWSCY h. SULIMA, pochodzą z Bratoszewic, w powiecie brzezińskim, w województwie łęczyckiem. Jan z Bratoszewic, skarbnik łęczycki, żonaty z Anną Oporowską 1532 r. (M. 47 f. 254). Maciej, Andrzej i Mikołaj, właściciele Bratoszewic, Wyskoki i Orzełki 1576 r. (Paw.). Marcin, podstoli łęczycki 1642 roku.

Pisali się z województwem łęczyckiem: Marcin na obiór Jana Kazimierza, a Ludwik i Stanisław na elekcyę Jana III-go. Wojciech z obywatelami województwa poznańskiego podpisał elekcyę Augusta II-go. Aleksander z Joanny Jarzynianki, pozostawił syna Hieronima, księdza, i córki: Katarzynę, Teresę i Barbarę, którzy w 1723 r. dochodzą spadku po Dziboniowej (Bracł. XV f. 2000).

Herb Sulima.

Jan, wojski gostyński 1718 r., podsędek 1729 r., w końcu chorąży gostyński 1738 r., z Maryanny z Góreckich pozostawił syna Jana Edmunda, i córki: Maryannę, kanoniczkę w Warszawie 1796 r., i Eufemię, 1774 r. żonę Kajetana Szeptyckiego, kasztelana lubelskiego (DW. 111 f. 1117 i 91 f. 30). Jan Edmund z Bratoszewic, z tytułem stolnika gostyńskiego podpisał elekcyę Stanisława Augusta; następnie chorąży gombiński 1778 r. i chorąży gostyński 1780 r. Synom jego: Kajetanowi, Maurycemu i Ignacemu, zapisała stryjenka ich, kanoniczka, pewną sumę 1796 r. (DW. 111 f. 1147).

Jana, chorążego gostyńskiego, z Maryanny z Bratoszewskich syn Ignacy dowiódł szlachectwa w Królestwie 1838 roku (A. b. Her.).

Samuel, pisarz ziemski gostyński, nie żył 1729 r. Kazimierz, starosta kamieniecki (kamienczykowski), zabezpieczył posag żonie, Eleonorze z Wilskich, 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 122). Kazimierz, syn Ludwika z Maryanny Krzęciewskiej, podstarości i sędzia grodzki gostyński, został łowczym 1740 r., stolnikiem 1749 r., a chorążym gostyńskim 1754 r. Zostawił trzy córki: Eufrozynę za Zygmuntem Grabskim, Maryannę za Janem Bratoszewskim, i Justynę 1-o v. za Łukaszem Brochockim, 2-o v. za Michałem Prackim, i syna jednego Andrzeja. Andrzej, pisarz grodzki

gostyński, został cześnikiem gombińskim 1765 r., podstolim gombińskim 1777 r., podstolim gostyńskim 1778 r., następnie z podczaszego gombińskiego został pisarzem ziemskim gostyńskim 1780 r. Był i podstarościm gostyńskim; zostawił córki: Brygittę Morzkowską, Teresę Orsettową, i synów: Rafała, dziedzica Dobrzelina, i Emeryka. Jan Kanty, komornik graniczny gostyński 1767 r., sędzia grodzki gostyński 1780 r. Ignacy, komornik ziemski gostyński 1772 r. Emeryk, szambelan dworu polskiego, żonaty z Teklą z Karnkowskich 1795 r. (DW. 110 f. 1071).

Paweł, chorąży wojsk polskich, ożeniony 1795 r. z Apolonią Zaborowską, regentówną sochaczewską, wziął spadek w Grzegorzowicach po wuju żony (DW. 110 f. 1703; 111 f. 703). Córki jego: Tekla za Szymonem Szczawińskim i Maryanna za Antonim Odechowskim.

Cypryjan, syn Jana, dziedzica Strzałek, sędziego grodzkiego gostyńskiego 1783 r., urodzony z Franciszki Łączyńskiej, i Florentyn, syn Emeryka z Tekli z Karnkowskich, a wnuk Andrzeja, cześnika gombińskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

Ludwika, córka Florentyna i Eleonory z Byszewskich, wyszła za barona Konstantego Puszeta.

BRAUN h. BRATKOWSKI Karol Ferdynand, dziedzic Turki w lubelskiem, syn Samuela Gotlieba i Ludwiki Krumholtz, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

BRAUN SIENICKI v. SINICKI Wawrzyniec, jako szlachcic inflancki, otrzymał indygenat 1673 r. (DW. 55 f. 199 i V. L.). Z tej rodziny Jason Piotr służył pod chorągwią ks. Krzysztofa Radziwiłła, jako szlachcic 1670 r. (DW. 54 f. 1116). Ernest został pisarzem publicznym w księstwie kurlandzkiem, na powiat piltyński 1783 r. (Sig. 35 f. 113).

[BRAUNERA Ignacego córki: Franciszka, żona Andrzeja Jana Putz, kapitana wojsk koronnych, i Anna, żona Henryka Le Jay de Massvere, sekretarza królewskiego, cedują pewną sumę Ponińskiemu 1787 r. (DW. 103 f. 1536).]

BRAUNNAR Mikołaj, łowczy królewski 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII).

BRAUNOWIE h. WŁASNEGO. Rodzina mieszczańska elbląska, otrzymała szlachectwo 24 Stycznia 1620 r. Herb ich tak opisany: caput ursi per medium sagitta oblique a sinistra versus dextram transfixum, de super autem tres sagittae, ita inter se implicatae, ut alia a sinistra ad dextram oblique, altera a dextra ad sinistram itidem oblique tendat, tertia autem duas illas mediotenus dividat (M. 166 f. 26). Jakób, burgrabia elbląski 1620 i 1624 r. Wawrzyniec, medyk królewski 1659 r., właściciel Jeziorny, następnie podstoli czerniechowski, z Katarzyny z Wejsów pozostawił syna Jana Kazimierza, któremu matka ustąpiła pewne wójtostwo 1692 r. (DW. 52 f. 1675; 55 f. 917 i 58 f. 422). Bogumiła z Braunów, córka Dawida i Konstancyi Konegen, wdowa po Janie de Turne, zeznała z mężem Janem de Manzet, kapitanem wojsk koronnych, zapis dożywocia 1753 r. (DW. 74 f. 910).

BRAURSKI Wojciech otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

[BREKOWSKI Mikołaj, pokwitowany z odbioru sumy 1793 roku (DW. 109 f. 14).]

BRELIŃSKI Tomasz, syn Tomasza, w powiecie przedeckim 1610 roku (Gr. Przed. 57 f. 125).

BREMER Herman, rajca gdański, otrzymał szlachectwo i herb Leliwę, nadany mu przez Tarnowskich 1526 r. (M. 42 f. 107).

BREMEROWIE. Kondrat, administrator myt litewskich 1606 roku (Gr. Wileńs.) i dworzanin Zygmunta III-go, umarł 1627 roku (Star. Mon.). Idzi de Britmar Bremer, pochodzący z Flandryi, pułkownik królewski, otrzymał indygenat 1662 roku (V. L.). Żonaty z Leonorą, córką Jerzego Irzykowicza, podkomorzego drohickiego 1661 roku (M. 202 f. 133). Syn jego Kazimierz Władysław, skarbnik podlaski 1681 r., a podstoli drohicki 1683 r. Córki: Maryanna, 1-o v. Janowa Ossolińska, 2-o v. Oborska, i Anna, 1-o v. Wybranowska, 2-o v. Godlewska.

Herb Wyszogota.

BRENERT h. WYSZOGOTA Michał, dziedzic Lubiejek w ziemi drohickiej 1744 r., miał syna Ludwika, ten Wincentego, którego synowie z Franciszki Wigura zrodzeni: Józef, Aleksander i Franciszek, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1862 r. (A. b. Her.).

BRENN Eugeniusz, syn Efraima, nobilitowanego 1773 r., urodzony z Magdaleny Becmeger, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku (A. b. Her.).

BREŃSCY h. PÓŁKOZIC. Piotr był Właścicielem Prokocina w krakowskiem w połowie XV-go wieku (Długosz L. B.). Jan, 1521 r. dzierżawca Wietrzychowiec. Katarzyna za Mikołajem Sierakowskim 1527 r. (St. Pr. P. P. VI).

[BRENTHANO de BRENTHEIM baron Franciszek, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r.]

BRETIS Jerzy, obersztlejtenant pieszy, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.).

[BREUNING baron Mikołaj, pułkownik wojsk koronnych, nabył papiernię w Jeziorny od Kurtza 1778 r. (Perp. Czers. 35 f. 333).]

[BREVER Krystyan Abraham został pisarzem publicznym królewskim 1757 r. (Sig. 29).]

BREZOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego tarczę trzypolową, w prawej części czarną, w lewej czerwoną, w klinie srebrną. W szczycie hełmu orle skrzydło, w górze czarne, pośrodku białe, dołem czerwone. Niektórzy z nich kładą pola czerwone, błękitne i srebrne, a nad tarczą wprost koronę.

Rodzina Brezów osiadła w Wielkopolsce w końcu XVI-go wieku, gdzie Ernest Breza, żonaty z Barbarą z Schoeneich, nabył Goraj. Oprócz kilku synów, miał Ernest i córkę Barbarę, żonę 1-o v. Tomasza Szremskiego, 2-o v. Macieja Bronisza, 3-o v. Andrzeja Skóry z Gaju Obornickiego, 4-o v. Piotra Bnińskiego. Patrz o niej ciekawą rozprawę Kraushara.

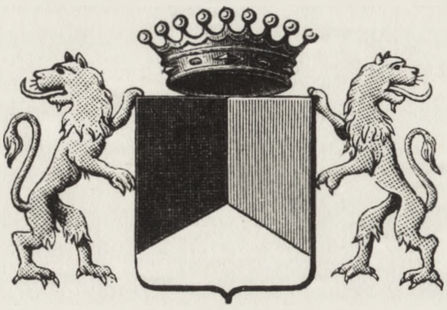

Herb Brezów.

Mikołaj Tytus, jeden z synów Ernesta, zmarły 1657 r., ożeniony z Zofią Żychlińską, pozostawił kilku synów, z których Wojciech Konstanty, łowczy poznański i kuchmistrz królowej, otrzymał 1661 r. w dożywocie starostwo nowodworskie, posiadane przez pierwszą jego żonę, Jadwigę Konstancyę Denhoffównę, 1-o v. Ludwikową Wejherową. Drugą jego żoną była Anna Konstancya Wejherówna 1672 r., a trzecią — Teresa z Opalińskich, której król przyznał dożywocie na starostwie nowodworskiem w 1688 r. (M. 204 f. 61; Sig. 12 f. 2 i Sig. 14). Ów Wojciech Konstanty, łowczy poznański, następnie tylko starosta nowodworski, został 1680 r. kasztelanem poznańskim, 1687 r. wojewodą kaliskim, a 1692 r. wojewodą poznańskim. Umarł w 1698 r., w którym pozostała po nim wdowa odstąpiła starostwo nowodworskie Leszczyńskiemu. Pochowany w Skrzetuszu. Za króla Michała Korybuta posłował do Szwecyi. Na każdy niemal sejm bywał posłem, a z sejmów wyznaczany czy to komisarzem, czy deputatem do boku hetmana, prymasa, lub króla. Czynne i użyteczne jego życie, nacechowane poczuciem obowiązków obywatelskich, usprawiedliwia jego szybki awans i zajęcie najpierwszego krzesła w Wielkopolsce.

Adam, brat jego, łowczy poznański 1667 r., podpisał z województwem kaliskiem obiór króla Michała, następnie został kasztelanem santockim. Żonaty był z Ewą Grudzińską (Sig. 10 f. 37). Z synów jego: Antoni i Mikołaj podpisali z województwem poznańskiem elekcyę Augusta II-go, a Jan Dominik, ożeniony z Katarzyną Kierską, był właścicielem Dąbrowy w województwie kaliskiem 1717 roku. Z synów jego: Józef, regent ziemski poznański 1764 r., Onufry, miecznik włodzimierski 1789 r., a Michał, stolnik lubaczowski, zmarły 1771 r. w Chorostkach, które nabył na Wołyniu, z Ewy Żurawskiej pozostawił synów: Stanisława i Antoniego, z których drugi pierwszemu odprzedał 1787 r. część swoją na Dąbrowie i Komorowie (DW. 103 f. 607).

Stanisław, syn Michała, urodzony 10 Sierpnia 1752 r. w Chorostkach na Wołyniu, odbył liczne podróże po Europie w towarzystwie ks. Stanisława Jabłonowskiego. Poseł z gnieźnieńskiego na sejm czteroletni, wszedł odrazu w stosunki z najwybitniejszemi osobistościami tego czasu. W 1798 r. otrzymał tytuł hrabiowski od króla saskiego Fryderyka Augusta. Po wejściu Francuzów w 1806 r., stanął na czele administracyi w Poznaniu, a powołany do Warszawy, spełniał obowiązki dyrektora skarbu i spraw wewnętrznych przy rządzie tymczasowym.

Herb hr. Brezów.

Po utworzeniu Księstwa Warszawskiego został mianowany ministrem sekretarzem stanu, który to urząd sprawował aż do upadku Napoleona. Umarł 7 Lutego 1847 roku w Świątkowie w W. Ks. Poznańskiem. Z Antoniny Radolińskiej pozostawił córkę Julię za Eustachym Wołłowiczem i kilku synów, z których:

1) Tytus, zmarły 1864 r., sekretarz ministerstwa skarbu w Warszawie 1831 r., z Jadwigi Wierzbińskiej nie pozostawił potomstwa.

2) Eugeniusz, zmarły 1857 roku, z Matyldy Maybaum miał dwie córki: Gabryelę za Antonim Wrotnowskim, Emilię za Janem Orłowskim, i syna Eustachego, który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r., wyprowadziwszy rodowód od Michała, stolnika lubaczowskiego, syna Jana Dominika, a wnuka Adama, kasztelana santockiego (A. b. Her.).

3) Fryderyk August, kapitan wojsk polskich, zmarły 1873 r., z Doroty bar. Stjerneld pozostawił trzech synów, którzy otrzymali przyznanie tytułu hrabiowskiego w Saksonii 1889 r. Z nich: a) hr. Henryk Gustaw, urodzony 1844 r., właściciel dóbr Podleszany, w powiecie mieleckim, któremu tytuł hrabiowski przyznano w Galicyi 1890 r., ożeniony 1-o v. 1875 r. z hr. Henryką Lanckorońską, córką Henryka i hr. Jadwigi Walewskiej, z której syn Stanisław, urodzony 1879 r., a 2-o v. 1888 r. z Heleną z Sołtyków, córką Marcelego; b) hr. Edward, urodzony 1847 r., cesarsko - austryjacki oficer ułanów; c) hr. Fryderyk August, urodzony 1859 r., dziedzic Witowic w sandeckiem, ożeniony 1888 r. z Maryą z Żabów, córką Stanisława, z której dzieci: Marya, Edward, urodzony 1891 r., i Ernest, urodzony 1893 r.

4) Hr. Włodzimierz, zmarły 1876 r., właściciel Świątkowa, z Wandy Wierzbińskiej pozostawił córkę Maryę za Teodorem Kalksteinem, i syna Adama, urodzonego 1850 r., właściciela Świątkowa, ożenionego 1883 r. z Izabellą z Goldstandów, z której córki: Aleksandra i Wanda.

Antoni, syn Michała, urodzony w Chorostkach 1758 r., zmarły 1818 roku w Krzemieńcu, z Anny Czarneckiej, córki Nikodema, miał kilka córek i kilku synów. Z nich:

1) Dorota za Ignacym Starczewskim.

2) Maksymilian, oficer b. wojsk polskich.

3) Teofil, również oficer b. wojsk polskich.

4) Józef, pułkownik b. wojsk polskich, właściciel Więckowic w poznańskiem, z hr. Konstancyi Mycielskiej miał córki: Annę za Stefanem Stablewskim, i Maryę za Bogusławem Bojanowskim, oraz synów: Stanisława, właściciela Więckowic, urodzonego 1836 r., żonatego 1-o v. z hr. Jadwigą Goetzendorf Grabowską, 2-o v. z hr. Zofią Czapską, i Konstantego, urodzonego 1842 r., właściciela Derewna, w gubernii Mińskiej, żonatego z hr. Anną Czapską, z której synowie: Józef, urodzony 1873 r., Stanisław, urodzony 1874 r., Gustaw, urodzony 1880 r. i Alfons,

urodzony 1891 r., oraz córki: Konstancya, Marya, zaślubiona 1898 r. hr. Antoniemu Rostworowskiemu, i Janina.

5) Hipolit, zmarły 1882 r., oficer b wojsk polskich, właściciel Siekierzyniec na Wołyniu, z Honoraty Radzimińskiej, zaślubionej 1837 r., jego córki: Michalina za Janem Mogilnickim, Marya, zmarła 1889 r. w Krakowie, i Dorota, karmelitanka bosa w Poznaniu, zmarła 1886 r.; oraz synowie: a) Achilles, urodzony 1845 r., magister prawa i administracyi, właściciel Siekierzyniec, ożeniony 1870 r. z Felicyą Pruszyńską, córką Mieczysława, referendarza stanu, i Heleny z Czeczelów, z której syn Stanisław, urodzony 1871 r., i córka Helena; b) Urban, urodzony 1847 r., właściciel Olejnik na Wołyniu, ożeniony z hr. Anną Ledóchowską, córką Leona i Laury z Czosnowskich, z której córki: Laura, Zofia, i syn Bronisław, urodzony 1884 r.; c) Roman, urodzony 1850 r., właściciel Chorostek, ożeniony z Rafaelą z Wilczyńskich 1888 r., ma z niej córkę Maryę.

BREZDREW, podczaszy kujawski 1241 r.

BRIGANTI Bonawentura v. Dobrogost, rajca krakowski, poseł miasta Krakowa na sejmy w latach 1668, 1669 i 1697 (V. L.), wspólnie z żoną Anną nabył 1672 r. wójtostwo Kłaj od Jordanów.

Szymon, Jan i Wincenty, członkowie stanów galicyjskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1783 roku, w sądzie ziemskim lwowskim i 1817 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

de BRIGIDDO hr. N., otrzymał indygenat 1790 r. (V. L.).

de BRIGNOLE SALE Józef Marya Ignacy Franciszek Ksawery Julian, szlachcic genueński, otrzymał indygenat 1768 r. (V. L.).

[BRIKNER Jan i Anna, małżonkowie, nabyli pewną sumę w grodzie warszawskim 1648 r. (DW. 50 f. 9).]

BRINK v. BRYNK. Bartłomiej Brink w Inflantach 1503 r. Jan, syn Didrycha, tamże 1571 r. Córka jego Magdalena za Janem Dobberwitzem (Stryk.). Fryderyk i Ernest pisali się z Inflant na elekcyę Władysława IV-go. Andrzej, generał wojsk koronnych, sprzedał dobra Katarzynie z Brynkow, wdowie po Erneście Ewaldzie 1677 r. Ernest Jan, podpułkownik wojsk koronnych 1697 r. (DW. 55 f. 658 i 59 f. 855). Pewnie tenże sam Ernest został pułkownikiem regimentu piechoty chorążego koronnego 1702 r. (Sig. 15).

BRINKENOWIE v. BRINCKENOWIE h. WŁASNEGO w Inflantach. Herb ich przedstawia w polu błębitnem trzy róże białe: dwie i jedna. W szczycie hełmu takaż róża między dwoma orlemi skrzydłami, prawem—białem, a lewem—błękitnem. Lielof von Brinken nabył Neuhof 1588 r., a Ludolf w tymże roku Zarnikau. Ponieważ Brinkenowie trzymali stronę Polaków, zabrali im Szwedzi oba te majątki. Jan był właścicielem Brinkenhofu v. Sustla 1621 r. Dobra te sprzedał syn jego Jan 1667 r. Katarzyna za Filipem Janczewskim 1699 r. Ignacy, chorąży lekkiej jazdy 1791 roku.

Mikołaj i Józef Brinckenowie, synowie Ambrożego, kapitana b. wojsk polskich, właściciela Gnojna, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.,

a Aleksander, syn Józefa, 1844 r. Stanisław, urodzony 1827 r., zmarły 1871 r. był właścicielem Strzyboga w powiecie skierniewickim.

[BROCH Maciej, sekretarz królewski i pisarz kancelaryi większej koronnej 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 49 f. 299).]

BROCHOCCY h. OSORIA pisali się z Brochocina, wsi położonej w powiecie płockim i należącej do Brochockich Prawdziców, należy więc przypuszczać, że jeden z Osoriów, czy to z tytułu posagu, czy nabycia, został właścicielem części tego majątku i wziął z niego nazwisko swoje.

Długosz wspomina o Andrzeju Brochockim h. Osoria, dzielnym wojowniku z Krzyżakami, który w 1422 r. był starostą brzeskim kujawskim. Ten Andrzej, 1414 r. marszałek nadworny; z tym tytułem zasiada na sądach kaliskich (Pis. Dz. Pols. III). Ponieważ imienia Andrzeja nie spotykam wcale u Brochockich Osoriów, które bardzo często przez Brochockich Prawdziców używanem było, chętniejbym tego marszałka i starostę do Prawdziców zaliczył.

Brochockich Osoriów z biegiem czasu spotykamy w województwie łęczyckiem. Z tem województwem pisało się dwóch Franciszków, jeden na elekcyę Augusta II-go, drugi na obiór Stanisława Augusta. Kazimierz, wojski łęczycki 1744 r. Jan, miecznik łęczycki 1748 r., stolnik inowłodzki 1754 r., żonaty 1755 r. z Brygidą Wilkszycką (DW. 76 f. 694). Tenże Jan otrzymał prawem kaduka majątek ruchomy i nieruchomy po Boratinich 1754 r. (Sig. 27).

Herb Osoria.

Wojciech, burgrabia bobrownicki 1771 r., a komornik ziemski dobrzyński 1791 r. Jan, kapitan gwardyi pieszej koronnej 1792 r. Franciszek z Maryanny z Więckowskich, miał syna Bernarda i córkę Petronellę, w których imieniu kwitował Gąsowskiego 1793 r. (DW. 108 f. 378 i 109 f. 659). Teodor, ksiądz, proboszcz z Dąbrowicy, archidyakon gnieźnieński 1766 r. (Kancl. 31 f. 9).

Antoni i żona jego, Anna z Bardzińskich, otrzymali wójtostwo niemierzyńskie, do Piotrkowa należące, 1752 roku (M. 231 f. 81). Antoni został 1771 r. skarbnikiem orłowskim, lecz wkrótce zmarł. Urząd skarbnika wziął po nim Tomasz, w 1775 r. wojski mniejszy orłowski, a wójtostwo niemierzyńskie otrzymali Jan i żona jego, Domicella z Cieńskich (Kancl. 49 IV f. 120).

Ten ostatni Jan, stolnik brzeziński, już 1760 r. był posłem z województwa łęczyckiego na sejm elekcyjny 1764 r. W roku następnym został chorążym orłowskim, a 1769 r. chorążym wielkim łęczyckim. W 1774 r. był właścicielem Orłowa (DW. 91 f. 354). Pozostawił dwóch synów: Adama i Antoniego, którzy wprowadzeni zostali do Grotowa 1790 r. (Perp. Czers. 40 f. 278 i 281; 42 f. 444; Deb. Czers. 2 f. 105). Adam, ksiądz karmelita; Antoni, szambelan Stanisława Augusta i poseł ziemi dobrzyńskiej 1786 r. (V. L.), sędzia sądów asesorskich i kawaler orderu Sw. Stanisława 1791 r., właściciel Woli Nowskiej i Miłonic 1791 r., a Grabowa, Zakrzewa, Wymysłowa i Czychrów 1805 r., żonaty z Józefą Walewską, 2-o v. Witkowską 1811 r. (DW. 105 f. 242; 107 f. 572 i 1322; 112 f. 596; 113 f. 776).

Władysław i Karol, synowie Antoniego i Anny Boruckiej, a wnukowie Jana, chorążego łęczyckiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r., a Władysław i Ludwik, synowie Józefa i Zofii Kucikowskiej, wnukowie powyższego Antoniego, 1855 r. (A. b. Her.).

BROCHOCCY h. PRAWDZIC, dom w XVI-m wieku licznie rozrodzony, pochodzą z Brochocina, w powiecie płockim. Imię Andrzeja, ciągle w tym rodzie powtarzające się, każe się domyślać, że Andrzej Brochocki, marszałek nadworny 1414 roku, i starosta brzeski 1422 roku, nie do Osoriów, lecz do Prawdziców należał.

W 1473 r. żyli Mikołaj, Małgorzata i Elżbieta, dzieci Andrzeja (M. 5 f. 35). Dziedziczyli na Brochocinie w XVI-m wieku. Stanisław, syn Pawła, 1537 r., Jan, syn Macieja, 1542 r., Wojciech, syn Stanisława, 1539 r., Paweł, żonaty 1539 r. z Dorotą, córką Bernarda Lisowskiego, piszący się następnie z Lisowa, Andrzej i Stanisław, synowie innego Pawła, 1541 r., Andrzej, żonaty z Elżbietą Krassowską 1543 roku, Mikołaj i Maciej. bracia, z których pierwszy pozostawił syna Jana (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 175; 5 f. 223 i 266; 7 f. 45, 108 i 324; 8 f. 275; 9 f. 86).

Herb Prawdzic.

Żyjący w połowie XV-go wieku Andrzej pozostawił syna Jana, po którym zostało się czterech synów: Andrzej, Mikołaj, Maciej i Wawrzyniec, dziedziczących na Brochocinie Szlacheckim. Maciej i Wawrzyniec sprzedali część swoją Otolskiemu, a Mikołaj bratu Andrzejowi 1543 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 8 f. 236, 322 i 347).

Inny Andrzej, żyjący w początkach XVI-go wieku, miał synów: Wojciecha i Aleksego, dziedziczących na Brochocinie Małym. Z nich Aleksy pozostawił z pierwszej nieznanej żony: Zofię, Jadwigę, Jakóba, Marcina, Apolonię i Dorotę; z drugiej żony, Apolonii z Miączyńskich, syna Wojciecha i córkę Annę. Nad dziećmi z pierwszego małżeństwa sprawował opiekę stryj ich Wojciech i bracia stryjeczni: Zygmunt i Floryan (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 350; 6 f. 204; 8 f. 297; 9 f. 334 i 396). Jakób, żonaty 1532 r. z Małgorzatą z Bronowa v. Brunowa, córką Gotarda, pisał się z Brunowa; synowie jego: Zygmunt, Walenty i Floryan, przyznali posag siostrze swej Katarzynie, żonie Pawła z Bronowa 1541 r. Mikołaj, proboszcz w Brochocinie 1542 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 183; 1 f. 232; 7 f. 92, 100 i 143).

Marcin pisał się z województwem płockiem na elekcyę Jana Kazimierza. Samuel, skarbnik płocki i dworzanin pokojowy królewski 1689 r., utracił urząd skarbnika w 1697 r., z powodu, że nie był posesyonatem w tem województwie. W 1699 r. on i żona jego, Eleonora z Oleskich, otrzymali w dożywocie wieś Kniaże w województwie bełskiem (M. 219 f. 511). Michał, podczaszy żytomierski, umarł 1726 r. Elekcyę Augusta II-go podpisali: Jan z ziemią zakroczymską, Samuel z ziemią nurską, a Szymon i Marcin z województwem płockiem. Ten Marcin, z czasem podwojewodzy zakroczymski, ożeniony 1721 r. z Konstancyą z Brańskich,

1-o v. Janową Grzybowską, żył jeszcze 1724 r. Pozostawił syna Wojciecha, żonatego z Zofią z Gąsiorowskich, z której było dwóch synów: Józef i Wojciech. Józef współwłaściciel Kazunia 1769 r. Wojciech zeznał 1787 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Olszewską, córką Ignacego (DW. 64 f. 164; 65 f. 726; 74 f. 289; 88 f. 375 i 103 f. 1197). Wojciech, syn Tomasza i Teresy z Dobrzynieckich, zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Charzyńskich, na Gujsku 1740 roku (Perp. Czers. 25 f. 197).

Piotr, syn Tomasza, dostał od kapituły płockiej wieś Janówko 1713 roku (DW. 62 f. 359). Ignacy z ziemią czerską pisał się na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, syn Franciszka, 1838 r., Jan, Marceli i Jakób, synowie Tomasza z Julii Duczymińskiej, 1838 i 1843 r., Gracyan Tomasz, syn Michała, wnuk Macieja, 1838 r., Ignacy, syn Walentego z Agnieszki Ośniałowskiej, 1838 r., Dominik, Wojciech, Antoni i Jan, synowie Antoniego z Rozalii Kozickiej, 1841 i 1849 r., Ferdynand, Adolf i Stanisław, synowie Marcelego z Tekli Węgierskiej, a wnukowie powyższego Antoniego, 1838 roku, Stanisław i Józef, synowie Ignacego, w latach 1838 — 1843 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

z BROCHOCIC Andrzej, wojski lubelski 1427 r.

BROCHOWSCY h. PRAWDZIC wzięli nazwę swą z Brochowa, w powiecie sochaczewskim leżącego. Książę Bolesław mazowiecki nadał 1304 r. rycerzowi swemu Janowi Brochowo w ziemi sochaczewskiej. Nadanie to potwierdził ks. Ziemowit 1374 r. Stanisławowi, biskupowi płockiemu, księdzu Dobiesławowi, Andrzejowi podskarbiemu, Sancygniewowi, Mikołajowi, Mikluszowi i Nasegniewowi, potomkom owego Jana, a synom Jana, zwanego Sowiec (M. 23 f. 866). Po jednym z nich idą Brochowscy.

Herb Prawdzic.

Dadzibóg i Dobiesław dziedziczyli na Brochowie 1403 roku. Mikołaj, 1495 r. żonaty z Katarzyną Kostczanką, córką Jakóba (M. 15 f. 200). Jan, stolnik gostyński, zmarły przed 1525 r., żonaty z Anną Mińską, miał syna Jana, wojskiego warszawskiego, zmarłego 1553 r., i córkę Katarzynę, żonę Feliksa Parysa 1538 r. Jan, wojski, rozpoczął budowę kościoła w Brochowie, który dokończyli synowie jego: Stanisław i Jan, urodzeni z Katarzyny Ławskiej, wojewodzianki mazowieckiej. Opiekę nad nimi sprawował Kasper Miński. Zawarł on w ich imieniu umowę z Parysem 1555 r. (St. Pr. P. P. VI. 306; Zs. Gr. Czers. 10 B f. 611; 17 f. 166).

Jan, syn wojskiego, zabezpieczył posag żonie, Krystynie Nadarzyńskiej, córce Wiktoryna, 1583 r. (Zs. Gr. Czers. 25 C f. 266 i Zs. Warec. 12 f. 569). Jan miał syna Piotra (M. 155 f. 230), w 1614 r. wojskiego sochaczewskiego, a 1620 r. podkomorzego zakroczymskiego. O potomstwie Piotra poucza nas udowodnienie szlachectwa w grodzie warszawskim, dopełnione 1667 r. przez wnuka jego, Jana Franciszka, starostę liwskiego (DW. 54 f. 310).

Piotr, podkomorzy zakroczymski, dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Z pierwszej żony N. Radziejowskiej, miał dwóch synów: Adama i Krzysztofa, oraz córkę Maryannę, żonę Jana Arciechowskiego; z drugiej żony, Felicyanny Kłodnickiej, starościanki błońskiej, synowie: Feliks i Jan. Z nich: Adam, sekretarz królewski (V. L.), 1630 r. pisarz ziemski sochaczewski, 1647 r. chorąży sochaczewski, 1648 r. poseł liwski na sejm elekcyjny, w końcu 1655 r. kasztelan sochaczewski, z żony Elżbiety pozostawił syna Jana Franciszka, raz w aktach Janem, to znowu Franciszkiem pisanego (DW. 48 f. 1031 i 1393; 55 f. 1430). Jan Franciszek, skarbnik czerniechowski 1659 r., starosta liwski i mostowski 1661 r., właściciel Kłodna w powiecie błońskim (M. 202 f. 253), w 1685 r. podczaszy sochaczewski, sprzedał Żuków i Trojanów Radziejowskiemu (M. 240 f. 3). Czy z Janny de Trweni pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem. Miał on drugą żonę, Magdalenę Tłoszkiewiczównę, której zapisał dożywocie 1705 r. (DW. 53 f. 221; 54 f. 2522; 55 f. 177; 61 f. 718). Krzysztof, pisarz ziemski zakroczymski 1627 r., podkomorzy zakroczymski 1642 r., starosta wiski 1645 r., dopełnił działu z bratem Adamem 1642 r. (DW. 49 f. 2389). Żonaty z Maryanną Gołyńską (M 192 f. 1). Feliks, pisarz ziemski i grodzki zakroczymski, pisał się z ziemią zakroczymską na elekcyę Jana Kazimierza. W 1645 r. ustanowił opiekę nad synem swoim Kazimierzem i córką Agnieszką, urodzonymi z Katarzyny Przeradowskiej. Agnieszka, 1660 r. żona Olbrachta Adryjana Lasockiego (M. 190 f. 96 i 201 f. 448). Jan v. Jan Paweł, scholastyk kruszwicki 1650 r. (DW. 48 f. 1491; 51 f. 997).

Jan, prawdopodobnie brat Piotra, podkomorzego zakroczymskiego, chorąży liwski 1609 r., podkomorzy zakroczymski 1618 roku, kasztelan zakroczymski 1620 roku.

Oprócz wyżej wymienionych Brochowskich, spotykamy jeszcze w ziemi nurskiej Stanisława Żelazo z Brochowa, który część swoją na tym majątku sprzedał bratu Janowi Żelazo 1471 r. (M. 9 f. 2).

Wojciech, Andrzej, Stefan i Maksymilian z ziemią liwską, a Stanisław z ziemią sochaczewską podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław, chorąży sochaczewski 1658 roku. Jan podpisał z ziemią wyszogrodzką obiór króla Michała.

W ostatnich czasach Fryderyk Alojzy von Brochowski umarł w Dreznie 1838 roku. Czy nie jego dziećmi będą: Antonia, Ludwika, Bronisław i Jan August.

BRODA Jan, komes, otrzymał od księcia Bolesława mazowieckiego Szeromin, Ilino i Siemiankowo 1293 r. (K. M.). Mikołaj, starosta ciechanowski 1437 r. Marcin, sędzia ziemski zakroczymski i wyszogrodzki 1445 r. Piotr, podkanclerzy mazowiecki 1455 r., następnie kanonik płocki i warszawski (Zs. Gr. Czers. 1 B). Jan, starosta warecki 1476 r. Wszyscy oni należą do rodu Brodziców, a Piotr, podkanclerzy, i Marcin, sędzia, pisali się z Jeżewa, wsi do tego rodu należącej.

BRODACZYŃSKI Konstanty żył przed 1793 r. (DW. 109 f. 139).

BRODECCY h. JASTRZĘBIEC pochodzą ze wsi Brodek na Szląsku. Mikołaj, marszałek księcia Kazimierza Cieszyńskiego 1503 r. (Teka Paw. I.). Wiktor posiadał Czaniec w powiecie szląskim 1581 r. (Paw.). Jan z synem Gabryelem i córkami: Anną i Zuzanną przyznali 1621 r. dług Mokierskiemu (Zap. Lub. 25 f. 656). Jakób, syn niegdy Mikołaja, 1663 r. Wojciech, syn niegdy Jakóba, z żoną, Dorotą Jarzynianką, zeznali zapis 1677 r. Tenże Wojciech Kazimierz nabył wieś Kąty Malewice, Hornowo, Lubiejki i Horoszczewo Walki od Kąckiego 1688 r. (Zap. Lub. 48 f. 512; 56 f. 506; 64 f. 561).

Herb Jastrzębiec.

Piotr z Brodka, poborca oświecimski i zatorski 1650 r., podstarości 1667 r., a podsędek ziemski oświecimski i zatorski 1669 r., podpisał z województwem krakowskiem obiór króla Michała. Baltazar i żona jego, Zuzanna Troszczanka, otrzymali starostwo jasielskie 1621 roku. Tenże Baltazar sprzedał Przerębskim Hobki i Wolicę 1627 r. (DW. 47 f. 1935). W 1630 roku otrzymał konsens królewski na ustąpienie wsi Ossownicy synowi Kazimierzowi, który po rodzicach otrzymał starostwo jasielskie i z tym tytułem podpisał z województwem bełskiem elekcyę Jana Kazimierza. Wdowa po Baltazarze staroście jasielskim, Zuzanna de Sztum, z synem Kazimierzem, podczaszym bełskim, zeznawali akta 1654 r. Kazimierz żył jeszcze 1663 r., a starostwo jasielskie otrzymał po nim syn jego Jan Kazimierz, który z województwem bełskiem podpisał elekcyę króla Michała i Jana III-go. Jan Kazimierz, 1669 r. dworzanin pokojowy królewski, 1682 r. chorąży horodelski, a 1686 r. chorąży bełski, z żony Katarzyny z Dubrowicy (Sig. 14 r. 1686), zostawił dzieci: Jana, Zbigniewa, Józefa i Maryannę 1689 r. (Zap. Lub. 31 f. 22; 42 f. 1190; 44 f. 669; 55 f. 605; 64 f. 429 i 65 f. 13). Jan Kazimierz miał drugą żonę, Elżbietę Lipską, z której córka Krystyna za Jakóbem Brodowskim.

Herb Nabram.

BRODECKI Zygmunt Roman Jakób pisał się z województwem kaliskiem na elekcyę Augusta II-go.

BRODELSCY h. NABRAM z Brodeł, pod Krakowem. Pielgrzym v. Pielsz z Brodeł, burgrabia krakowski 1399 r., z żony Anny z Zalasu miał syna Jakóba Pielsza, dziedzica Brodeł 1419 r., ożenionego z córką Jana Chamca z Dobranowic 1434 r. Synem jego pewno będzie Henryk v. Andrzych Pielsz, dziedzic Brodeł, Kossowy, Poremby-Żegocinej, żyjący jeszcze 1499 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

BRODKA Adam, Bartłomiej i Paweł pisali się z ziemię nurską na elekcyę Augusta II-go.

BRODKOWSKI Krzysztof podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała.

BRODNICCY h. ŁODZIA z Brodnicy, w powiecie kościańskim. Z tejże Brodnicy pochodził Cesław, świadek przy fundacyi klasztoru w Paradyżu 1230 r. Synowie jego, Marcin, kleryk, 1245 r. i Bogusza 1251 r. (KWP.). Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Świętomirze, Pasku i Gniewomirze z Brodnicy. Z nich Pasek był chorążym kaliskim 1392 roku. W 1548 r. ustanowione zostały jarmarki w mieście Brodnicy, w województwie poznańskiem, własności Wawrzyńca i Feliksa Brodnickich (M. 74 f. 64). W 1580 r. miasteczko to należało do Macieja Brodnickiego i Katarzyny z Rydzyny Brodnickiej; do tej ostatniej należało i Grabianowo (Paw.). Hieronim, żonaty z Elżbietą Cetnerówną, posiadacz wsi Wierzchówki 1656 r. (M. 200 f. 73). Jan pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Augusta II-go.

Herb Łodzia.

Stanisław, komornik ziemski poznański 1769 r., pisarz grodzki poznański 1781 r. Maciej, komisarz województw wielkopolskich 1775 r. (V. L.). Stanisław, pisarz grodzki poznański, ożeniony był z Teresą Kierską, z której zostawił syna Piotra i córki: Florentynę za Julianem Suchorzewskim, Teresę za Maksymilianem Prusimskim, Rozalię za Józefem Kierskim i Prowidencyę za Walentym Grabskim.

Piotr, oficer wojsk polskich, żonaty z Joanną Nieżychowską, zmarłą 1860 r. Synowie ich: Kazimierz, zmarły 1888 roku, z żony, Teresy Radońskiej, pozostawił synów: Karola, Wacława, Witolda i Tadeusza, i córki: Celinę i Paulinę; trzecia Marya, zmarła 1868 r., i Władysław, dziedzic Nieświastowic, ożeniony z Waleryą Brzeską, ma z niej Bolesława, doktora filozofii, Juliana i Izabellę (Żychl.).

Marceli i Zygmunt, synowie Tomasza z Józefy Bogusławskiej, wnukowie Macieja, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

BRODNICCY h. WIENIAWA, w ziemi wieluńskiej, skądby wyszli nie jest wiadomem. Jest Brodnica w powiecie piotrkowskim, lecz już w XVI-m wieku należała do Trzebińskich. W 1552 r. współdziedzicami Łagiewnik w ziemi wieluńskiej byli: Stanisław i Hieronim Brodniccy (Paw.).

Jan, burgrabia grodzki wieluński 1611 r. Adam, żonaty z Elżbietą Cielecką, 2-o v. za Aleksandrem Kobierzyckim 1632 r. (M. 179 f. 241). Stanisław, łowczy wieluński 1635 r. Stanisław, pisarz grodzki wieluński 1641 r., pisał się z ziemią wieluńską na elekcyę Jana Kazimierza. Z żoną Małgorzatą obiera plenipotentów 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 500); następnie był podstarościm i umarł podsędkiem wieluńskim 1658 roku.

Herb Wieniawa.

Adam z ziemią wieluńską i Franciszek z województwem sieradzkiem podpisali elekcyę króla Michała. Antoni pisał się z województwem kaliskiem na obiór Augusta II-go.

BRODOWICZ Jan zapisał synom swoim: Eliaszowi, Janowi i Danielowi wieś Świłę, w województwie połockiem 1689 r. (Op. Kij. 5). Teodozy, ekleziarcha katedralny łucki 1775 r. (V. L.).

Andrzej, Tomasz i Piotr Brodowiczowie udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

Herb Grzymała.

BRODOWSCY h. GRZYMAŁA z Brodowa, w powiecie pyzdrskim. Akta Pyzdrskie z 1392 roku wspominają o Mikołaju z Brodowa (Leksz.). Część tej wsi posiadała Zofia Brodowska 1578 r. (Paw.).

Akta przedeckie wspominają o Barbarze, żonie Kiełczewskiego, 1574 r., o Annie, żonie Sokołowskiego, 1578 r., i o Andrzeju, synie Stanisława, pokwitowanym przez Rysińskiego 1585 r. (Gr. Przed. 23 f. 234; 26 f. 65; 33 f. 75). Paweł nabył sołtystwo w Dercu w Warmii 1569 r. (Kętrz.). Franciszek pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Augusta II-go.

BRODOWSCY h. ŁADA pochodzą z Brodowa, w powiecie wiskim leżącego. Dom rozrodzony, w wielu województwach osiadły. Stefan Kucz i Jaszczołd, dziedzice Brodowa, nabyli 10 włók nad rzeką Wissą 1454 r. Stefan Brodowski 1457 r. Piotr z Brodowa herbu Łada 1465 r. (Herb. Mil.). Wawrzyniec, 1586 r. podsędek, potem sędzia ziemski łomżyński, umarł przed 1604 r. Synowie jego: Stanisław z Czydzina 1594 r., Mikołaj, Piotr, pleban w Targowiskach, i Jan, kwitują 1606 roku Kossakowskich. Stanisław jest pisarzem grodzkim chełmskim 1613 r., w którym brat jego Piotr, proboszcz jaworowski, kanonik lwowski, ustępuje mu Czydzina. W 1627 r. żonaty z Jadwigą Modryńską (Zap. Lub. 4 f. 496; 7 f. 645; 16 f. 216 i 330; 20 f. 306; 30 f. 484; AGZ. X).

Herb Łada.

Jakób, syn Jana, sprzedał Brodowo-Kuce Góreckiej 1653 r. Stanisław, żonaty z Konstancyą z Wągrodzkich 1679 roku (DW. 36 f. 675; 52 f. 309; 55 f. 876). Stanisław, skarbnik nurski 1670 r., pozostawił syna Jana, żonatego 1681 roku z Wiktoryą z Koryskich (Sig 14 f. 37 i DW. 56 f. 97). Szymon, burgrabia grodzki zakroczymski 1644 r. Sebastyana, burgrabiego zakroczymskiego, syn Szymon, 1654 r. (DW. 52 f. 452). Aleksander, chorąży zakroczymski 1671 r. Tenże Aleksander musiał nosić drugie imię Stanisława, bo w liczbie elektorów króla Michała spotykam Stanisława Brodowskiego, chorążego i posła zakroczymskiego.

Wojciech z zakroczymskiego, elektor Augusta II-go. Stanisław, podstoli zakroczymski 1688 r. Wojciech, syn Jana, skarbnik nurski 1682 r. Franciszek, skarbnik zakroczymski 1735 r.

Aleksander i Paweł podpisali z ziemią wiską elekcyę króla Michała a Augustyn, Bazyli, Franciszek, Grzegorz, Jakób, Jan, Maciej, Paweł i Walenty, obiór Augusta II-go.

Grzegorz zostawił czterech synów: Mikołaja, Grzegorza, Zygmunta i Jana. Z tych Grzegorz 1610 r. w imieniu swojem i braci kwituje Ligęzę. Mikołaj, 1591 roku podstarości chełmski, dziedzic Mogilnicy, 1599 roku pisarz ziemski lubelski, wraz z trzema starszymi synami 1605 r. procesuje Mogilnickich o części Mogilnicy. Żonaty był z Dorotą, córką Sebastyana Czerskiego. Z synów jego: Krzysztof umarł bezżennie przed ojcem, a Kasper, Jan, Mikołaj, Wojciech, Andrzej i Paweł dzielą się 1619 r. dobrami ojczystemi Mogilnicą. Kasper, podczaszy chełmski, 1626 roku żonaty z Barbarą Darowską. Córka jego Anna za Andrzejem Moszyńskim (Gr. Bełskie z 1659 r.), a syn Ignacy ustąpił 1639 r. część swoją Mogilnicy Adamowi Czołhańskiemu. Ten sam pewnie Ignacy Aleksander, sędzia grodzki lubelski, ożeniony z Heleną Sługocką 1668 r. Tenże Ignacy, sędzia grodzki lubelski, i Jakób z województwem lubelskiem, Mikołaj i Adam z województwem bełskiem, a Mikołaj z ziemią chełmską podpisali elekcyę króla Michała.

Wojciech, syn Mikołaja, pisarza lubelskiego, dziedzic Strzeszkowic 1621 r. zapisał dożywocie żonie, Krystynie Kazanowskiej, córce Bartłomieja, podstolego i podstarościego lubelskiego. Był on 1633 r. wojskim lubelskim; umarł już 1634 r. Syn jego Jakób kwitował 1647 r. Puzynę. Prawdopodobnie tenże Jakób vicerotmistrz, z bratem Mikołajem, chorążym, zeznają akt w Lublinie 1661 r. Mikołaj Jan, łowczy chełmski 1681 r., ożeniony 1686 r. z Anną Gruszecką.

Andrzej, syn Mikołaja, pisarza lubelskiego, pisarz ziemski chełmski 1624 r., podsędek chełmski 1647 r., żonaty z Anną Mielecką (?) dożywotniczką Kozic i Jemielnic w województwie ruskiem 1645 r. (AGZ. X). W akce tym mylnie odczytane nazwisko żony jego. Była nią bowiem Anna z Miękisza Miękicka 1646 r. Syn ich Krzysztof pozywa 1678 r. Belskiego imieniem dzieci Mikołaja Brodowskiego. Krzysztof był 1679 r. poborcą chełmskim, potem podsędkiem ziemskim chełmskim i miał syna Stefana 1679 r.

Paweł, najmłodszy syn Mikołaja, pisarza, dziedzic Nieledwi 1654 r., wojski grabowiecki, wyznacza opiekunów dzieciom swoim, zrodzonym z niegdy Zofii z Jarczewskich: Mikołajowi, Adamowi, Helenie, Maryannie i Dorocie. Zrezygnował z urzędu 1664 r. i wkrótce umarł, a synowie jego w 1665 r. są dziedzicami Nieledwi (Zap. Lub. 6 f. 106; 7 f. 482; 10 f. 198; 15 f. 675; 17 f. 567; 18 f. 1135; 22 f. 319; 24 f. 81, 167 i 395; 25 f. 338; 29 f. 179; 62 f. 37; 34 f. 196; 37 f. 384; 40 f. 800; 41 f. 503; 47 f. 80; 52 f. 741; 58 f. 508 i 533; 44 f. 393; 64 f. 458; 68 f. 459).

Proces o Wierzbicę z 1690 r. przekonywa, że Mikołaj z Maryanny Orchowskiej, 2-o v. Brzezickiej, pozostawił syna Michała, i córki: Annę, Aleksandrę, Teresę i Elżbietę (Bracł. XIV f. 725). W imieniu tych dzieci i Jana, drugiego syna Mikołaja, pozywa Belskiego 1678 r. Krzysztof Brodowski, syn Andrzeja, podsędka chełmskiego; prawdopodobnem jest zatem, że Mikołaj, o którym tu mowa, był synem Pawła.

Mikołaj, wojski grabowiecki 1673 r. Elekcyę Jana Kazimierza podpisali z województwem sandomierskiem: Aleksander i Jan, a z województwem ruskiem: Andrzej, Ignacy, Aleksander i Mikołaj. Obiór Jana III-go podpisał Mikołaj z województwem bełskiem. Aleksander otrzymał pensyi 1000 flor. zabezpieczonych na ekonomii samborskiej 1655 r. (AGZ. X).

Jan Karol, z żony, Katarzyny Frykaczówny, zostawił synów: Aleksandra, Marcina, Bogusława i Kazimierza, którzy kwitują 1682 r. Duninów (Zap. Lub. 57 f. 444; 59 f. 871).

Michał, podstoli bracławski 1719 r., podstoli urzędowski 1726 r., podczaszy lubelski 1729 r., z Anny Podczaskiej miał syna Józefa, posła województwa lubelskiego na sejm elekcyjny 1764 r. (Woł. X f. 773; M. 231 f. 18; V. L.). Jacek Stoiński, sędzia ziemski lubelski 1715 r., żonaty z Krystyną Brodowską, córką Jakóba i Krystyny z Brodeckich (Gr. Przemys. z 1772 r.). Krzysztof, podsędek chełmski, nie żył 1720 r. Piotr, cześnik buski 1727 r. Marcin, łowczy krasnostawski 1736 r.; syn jego Stanisław 1751 r. (Bracł. XVI f. 1044). N., miecznik krasnostawski 1736 r. Stanisław przyznał 20000 flor. długu Wiśniowieckiemu 1716 r. (AGZ. X). Konstancya z Brodowskich, żona 1-o v. Stefana z Czarncy Czarnieckiego, pisarza polnego, 2-o v. Kazimierza Prawdzica Bielskiego, podczaszego łukowskiego, wprowadzona 1731 r. w dożywotnie posiadanie dóbr Nosy i Drozdy (DW. 68 f. 108). N., wojski bracławski 1758 r. Jan, łowczy czerniechowski 1761 r. Stefan, miecznik parnawski 1761 r. N., podczaszy bracławski, nie żył 1757 r. Jan, łowczy trembowelski 1748 r. Stanisław, cześnik buski 1755 r.

Ignacy 1765 r. Jan Bogumił, major gwardyi pieszej koronnej 1785 roku, a pułkownik wojsk pruskich 1801 r., syn Samuela, majora buławy mniejszej koronnej, i Krystyny Beaty de Kudin, zeznał 1785 r. dożywocie z żoną, Maryą Aldegundą Müller, córką Jana Wilhelma, konsyliarza króla pruskiego, i Joanny z Huyssonów (DW. 85 f. 328; 101 f. 1598 i 113 f. 90). Michał, żonaty z Kunegundą Łastowiecką około 1796 r. Józef Antoni i Józef, bracia, 1797 roku (DW. 111 f. 1384 i 112 f. 75). Stanisław, stolnik wiski, z żoną, Anną z Goiżewskich, wzięli w zastaw 1717 r. Sielce od Sapiehów (Sap.).

Stanisław Michał, sekretarz pieczęci wielkiej litewskiej, miecznik wołkowyski i sędzia grodzki krzemieniecki 1724 r. Franciszek, skarbnik słonimski 1758 roku (Sap.). Maryanna, żona Franciszka Sopoćki, miecznika grodzieńskiego 1731 r. (Sap.). Stanisław Mateusz, skarbnik słonimski 1764 r., horodniczy słonimski 1787 r. Kazimierz, właściciel Ohyjowiec, Grabryel Poławiszek, a Jan Kłobucka 1764 r. (V. L.). Kazimierz z województwem wołyńskiem, a Franciszek z powiatem kowieńskim pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Jan i Maryanna z Kozłowskich, małżonkowie, posiadacze Chodowic w powiecie włodzimierskim 1767 roku (Kancl. 32 II. f. 156).

Mateusz, syn Michała z Kunegundy Łastowieckiej, z synem Julianem, w latach 1839 i 1851, Stanisław, syn Alojzego, 1839 r., Wincenty, syn Marcina z Izabelli Rodżers, a wnuk Grzegorza, 1849 r., Karol, syn Józefa, Konstanty Edward i Antoni, synowie powyższego Karola, w latach 1838 — 1852 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).).

BRODZCY v. BROCCY h. ŁODZIA z Brodów, w województwie poznańskiem. W XVI-m wieku zamieszkiwali powiat kościański, gdzie w 1580 r. Gabryel i Magdalena byli właścicielami Rogaczewa (Paw.). Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Grzymku de Brody i o Mikołaju Brodzkim w latach 1393 — 1398 (Leksz.). Akta wyprawy wołoskiej wspominają o Macieju pod 1497 r. Jan procesował Sadowskiego 1498 r. Anna z Dziewierzewa, wdowa po Macieju, 1498 r. (St. Pr. Pol. Pom. VII). Andrzej z Brodów, syn Stanisława, układał się z Wojsławskim 1606 r. (DW. 33 f. 61). Maciej w województwie wołyńskiem, żonaty z Anną z Poniatowskich, 1-o v. Michałową Meleszkową 1597 r. (Woł. I f. 399).

Herb Łodzia.

Podpisali elekcyę Jana III-go, Wojciech z województwem kaliskiem, Augusta II-go — Adam z województwem poznańskiem, a Stanisława Augusta — Adam z województwem brzeskiem kujawskiem. Józef na Jaślanach, miecznik chełmiński, vicesgerent grodzki sandecki, marszałek koła rycerskiego boni ordinis województwa kijowskiego 1750 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Józef Stanisław na Jaślanach, sędzia grodzki krzemieniecki, poseł województwa kijowskiego 1764 r., podstarości krzemieniecki 1771 r.

Onufry i Antoni w sądzie ziemskim lwowskim, Józef Salezy w sądzie grodzkim bieckim, a Wojciech w sądzie ziemskim pilznieńskim udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 i 1783 r. (Goł). Wymienieni Onufry i Antoni byli synami Józefa Stanisława, podstarościego krzemienieckiego, i Teofili z Kamińskich, wnukami Sebastyana i Wiktoryi z Makowskich. Henryk i Piotr, synowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1848 r. Wymieniony również wyżej Wojciech nabył 1803 r. od Jana Dobrowolskiego Zasów, Mokre, Dąbie, a od Adama Grodzińskiego Jastrząbkę Nową. Z jego dzieci: 1) Józef Salezy, właściciel Sopohowa, z Wiktoryi Bronikowskiej miał syna Wiktora, który z Olimpii Bobowskiej ma synów: Eugeniusza Ksawerego i Juliusza Zdzisława. 2) Karol. 3) Anna, 1-o v. za Adamem Stefanem Duninem-Wąsowiczem, właścicielem Głębokiego, 2-o v. za Józefem Komarem. 4) Izabella za Wosińskim.

Ludwik, dziedzic Piasków w kieleckiem, syn Jana, wnuk Mikołaja, Feliks, syn Józefa z Anny Gołembiowskiej, wnuk Jana, i Konstanty, syn Antoniego z Tekli Rafalskiej, wnuk Sebastyana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1842 — 1852 (A. b. Her.).

Herb Nałęcz.

BRODZCY v. BROCCY h. NAŁĘCZ, skądby wyszli, nie jest wiadomem. Bartłomieja z Brodów córka Katarzyna, zamężna Ciesielska, była matką Jana, kanonika poznańskiego 1507 r. (Pis. Dz. Pols. IX). Anna, wdowa po Janie, 2-o v. Borucka, otrzymała pozwolenie 1680 r. na ustąpienie dożywocia na pewnych dochodach z klucza dublańskiego (AGZ. X.

5726). Franciszek, Marcin i Piotr, podczaszy nurski, podpisali z województwem sandomierskiem elekcyę Stanisława Augusta. Tadeusz, regent grodzki lubelski 1782 roku.

Tomasz, dziedzic Sadowa, w kaliskiem, syn Kazimierza z Tekli Łaszewskiej, i Józef, syn Aleksandra z Zofii Lubowidzkiej, wnukowie Mikołaja, dziedzica Kurowa, Antoni, syn powyższego Józefa z Antoniny Porczyńskiej, w latach 1840 i 1841 r., a Kazimierz, syn Aleksandra i Wiktoryi Jeszke, wnuk Antoniego, dziedzica Sernik, 1843 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

BRODZCY v. BROCCY ze wsi Brody, w województwie płockiem. Zdaje się, że to będą potomkowie Brodziców z Brody pod Płońskiem. Klemens z Brodów herbu *Brodzic* (Brody), świadczy 1425 r. przy wywodzie szlachectwa Chmielowskiego w Nowem Mieście.

Daniel, syn Dominika, dziedzic Sąchocina, sprzedał część swoją na wsi Brody bratu Łukaszowi 1534 r. Feliks procesuje się z Malucińskim 1540 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 178 i 6 f. 171).

BRODZICCY. Jan Brodzicki podpisał z ziemią wyszogrodzką elekcyę króla Michała. Kamienica we Lwowie Jana Brodzickiego zwolniona od podatków 1676 r. (AGZ. X. 5479). Jan Kazimierz, 1681 r. vicesgerent, 1683 r. komornik lwowski, 1686 r. podstarości grodzki, 1688 r. sędzia grodzki lwowski. Stefan z województwem kaliskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go, a Bartłomiej i Franciszek z ziemią zakroczymską na obiór Stanisława Augusta. Jan, kanonik gnieźnieński, umarł 1731 r. (Kor.). Stefan, kasztelan kamieński 1734 r. Józef, brat Tomasza, syn Bartłomieja i Maryanny z Falkowskich, kwitował z szacunku wsi Woszczyce 1782 roku (Debit. Czers. 3 f. 135). Józef, 1791 roku podporucznik kawaleryi narodowej.

BRODZIŃSCY, prawdopodobnie z Brodzina w powiecie kcyńskim. Jakób Brodziński, podwojewodzy kaliski 1497 r., łowczy kaliski 1498 r.

BRODZIŃSCY, z przydomkiem Cibor (Gr. Przed. 12 f. 102) z Brodzynia w ziemi dobrzyńskiej. Wieś tę w 1564 r. posiadali: Jakób, Paweł, Andrzej, Stanisław i Walenty Brodzińscy v. Brudzińscy. Akta przedeckie wspominają o Janie 1535 r., Macieju 1560 r., Mikołaju 1617 r. i Olbrachcie i Janie Władysławie, synach Mikołaja 1618 r. (Gr. Przed. 2 f. 67; 12 f. 102; 63 f. 244; 64 f. 501 i 65 f. 8). Józef otrzymał włók kilka z ekonomii kobryńskiej 1758 r. (Akta V).

Nie wiem do którego z tych rodów należy zaliczyć Kazimierza, znakomitego poetę, profesora literatury na uniwersytecie warszawskim, członka Towarzystwa przyjaciół nauk, urodzonego w Królówce w Galicyi 1791 r., zmarłego w Dreznie 1835 r., i brata jego Andrzeja, poległego w czasie odwrotu wojsk francuskich, przy przeprawie przez Berezynę. Wojcicki daje im za rodziców Jakóba i Franciszkę z Radzikowskich; Bobrowicz zaś w przypisach do Niesieckiego—Jana i Franciszkę Radziejowską.

BRODZISZEWSCY z Brodziszewa, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Bodzancie, Mścigniewie i Dobiesławie, z których Mścigniew od wsi Grodziska, nazwał się raz 1399 r. Grodziskim (Leksz.). Prawdopodobnie z tej rodziny pochodził Wojciech Anzelm, syn Wojciecha, mieszczanina z Murowanej Gośliny, biskup temiscereński, sufragan gnieźnieński 1841 roku (Kor.).

Herb Ostoja.

BROGOWSKI Łukasz, subdelegat grodzki kijowski, syn Dawida i Anny z Białoszyckich, wnuk Stefana i Maryanny z Mościckich, prawnuk Jana, dziedzic Moczolnicy i Pieszczalnicy, wniósł do akt trybunału lubelskiego 1751 r. manifest przeciwko Moczulskiemu (Czerniech. f. 1504).

BROKOWSKI h. OSTOJA Paweł pisał się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go.

Jan, dziedzic dóbr w podlaskiem 1771 r., miał syna Franciszka, po którym z Zofii Lewandowskiej synowie: Gustaw i Wacław, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1854 r. (A. b. Her.).

BROLEŃSKI Jerzy pisał się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go. Brolino w ziemi nurskiej posiadali: Małgorzata, Wawrzyniec i inni 1578 roku (Paw.).

BROLIŃSCY z Brolina, w ziemi zakroczymskiej. Maciej, ochmistrz książąt Stanisława i Janusza 1516 r., kuchmistrz mazowiecki czerski 1521 r. (M. 340 f. 46 i 339 f. 6). Mikołaj, sufragan płocki 1533 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 60). Piotr, syn Jana, zastawił część Milanowa Duchnowskiemu 1611 r. (DW. 39 f. 147). Kasper, burgrabia grodzki zakroczymski 1613 r. Maciej Franciszek, sekretarz królewski, dziekan garwoliński, proboszcz wilczewski 1695 r. Agnieszka za Remigianem Lasockim 1696 r. (Perp. Czers. 14 C f. 229, 286 i 382). Maciej i Walenty pisali się z ziemią zakroczymską na elekcyę Augusta II-go (por. Bruliński).

Herb Gozdawa.

BROLNICCY h. GOZDAWA w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Gedeon Brolnicki, archiepiskop połocki, władyka witebski i mścisławski unicki 1601 roku. W 1617 r. przybrał za koadyutora i następcę Józefata Kuncewicza (Wit. Star.).

Mikołaj, skarbny W. Ks. Litewskiego w latach 1621—1623 (V. L.).

Herb Jastrzębiec.

BROMIRSCY h. JASTRZĘBIEC. Paprocki w swoim herbarzu pisze, że na Małym Bromierzu, to jest Bromirczyku dziedziczyli. Być bardzo może, że jeden z Jastrzębczyków, ożeniwszy się z Bromirską Pobożanką, wziął za nią część Bromirczyka i Bromirskim się nazwał.

W początkach XVI-go wieku dziedziczył na Małym Bromierzu Wojciech Bromirski, który z żony Doroty pozostawił córkę Katarzynę, żyjącą 1538 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 40).

BROMIRSCY v. BROMIERSCY v. BRUMIERSCY h. POBÓG, pochodzą z Bromierza w województwie płockiem, powiecie bielskim. W 1468 r. Mikołaj z Bromierza sprzedał część tamże bratu Wojciechowi (M. 337 f. 26). Stanisław, pleban w Biskupicach 1530 r., proboszcz w Bielsku 1534 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 63; 2 f. 165). Bartłomiej, doktor obojga praw, kanonik płocki, i brat jego Grzegorz Storcz, dziedziczyli na Bromierzu 1531 r. Tenże Bartłomiej, w 1542 r. archidyakon płocki, oddał bratankom swoim: Marcinowi, Mikołajowi i Bartłomiejowi, synom Grzegorza, części swoje na Wielkim i Małym Bromierzu, Witosławiu, Maleszowie i Małachowie w 1535 r. Elżbieta, córka Grzegorza, żona Andrzeja Kanigowskiego, kwitowała 1537 r. braci z odbioru posagu. Mikołaj, syn Grzegorza, żonaty 1540 r. z Magdaleną Żdżarską, córką Jakóba (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 201; 3 f. 10; 4 f. 71; 6 f. 254 i 7 f. 315).

Herb Pobóg.

Feliks na Wielkim Bromierzu zeznał z żoną Elżbietą, córką Mikołaja z Wąpiły, zapis dożywocia 1537 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 189). W 1578 r. Feliks także dziedziczył na Wielkim Bromierzu (Paw.). W 1539 r. Paweł Ciborowicz, dziedzic na Wielkim Bromierzu, a 1543 r. Jan, dziedzic na Drobninie (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 180 i 8 f. 370). Stanisław, żonaty z Julianną Górnicką 1596 r. Tomasz Mroczkowski, żonaty z Konstancyą Bromierską 1635 r. (Herb. Mil.). Jan, syn Wojciecha, żonaty z Anną z Zielińskich 1615 r.

Mikołaj, łowczy płocki 1613 r., z żony, Anny Łoskiej z Kraszewa miał synów: Wojciecha, Stanisława i Krzysztofa, którym matka wyznacza opiekunów 1618 r. (DW. 41 f. 59; 46 f. 237; 51 f. 620 i M. 156 f. 88). Wojciech z województwem płockiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, Stanisław i Wiktor z ziemią warszawską, Jakób, Wawrzyniec i Stanisław z województwem płockiem, obiór króla Michała, a Stanisław z ziemią warszawską, Stefan z województwem płockiem i Wiktor z ziemią zakroczymską elekcyę Jana III-go. Wiktor, skarbnik wyszogrodzki 1680 r. Józef Świętosław, syn Stanisława, miecznik wyszogrodzki 1725 r., żonaty z Teofilą z Żółtowskich, wdową po Karnkowskim, kasztelanie wyszogrodzkim (Perp. Czers. 24 f. 203 i Czerniech. f. 856). Józef, syn jego, sędzia kapturowy ziemi dobrzyńskiej 1764 r. (Lauda ziemi dobrz.).

Z województwem płockiem pisali się na elekcyę Augusta II-go: Damian, Jan i Maciej, a na obiór Stanisława Augusta: Bartłomiej, Łukasz i Wojciech, sędzia kapturowy. Stanisław, łowczy płocki 1673 r. Aleksander Michał, żonaty 1688 roku z Katarzyną z Laskowskich (Perp. Czers. 14 A f. 351). Katarzyna, córka Zygmunta, żona Stanisława Koziobrodzkiego, zmarła bezdzietnie 1704 r., a bracia jej: Maciej, Antoni i Jan, do akt płockich wnieśli jej testament, na którym podpisany także Tomasz Bromirski. N., skarbnik zakroczymski, umarł 1697 r. Aleksander, miecznik zakroczymski 1720 r., sędzia ziemski dobrzyński 1724 r. Józef, skarbnik przasnyski 1764 r. Jan, miecznik płocki 1771 r. Adam, podstarości płocki 1771 r., a Józef 1773 r. Kazimierz, podstarości i sędzia grodzki zawskrzyński 1769 r. Stanisław, komornik ziemski zawskrzyński, został miecznikiem zawskrzyńskim 1789 r. Józef, sędzic grodzki płocki 1789 r. (V. L.).

Wiktoryn, syn Marcyana, skarbnik wyszogrodzki, oddał synowi swemu Janowi części na wsiach: Szawłowo, Malesze, Głazewo, Pilichówko i Głowniewo 1691 r. Tenże Wiktoryn następnie jest skarbnikiem rożańskim (Sig. 15). Jan, miecznik wyszogrodzki, zeznał 1693 r. z żoną, Zofią z Komońskich, zapis dożywocia (DW. 55 f. 1097; 57 f. 1494; 58 f. 490; 59 f. 156; Perp. Czers. 14 C f. 349). Tenże Jan, następnie podkomorzy wyszogrodzki, umarł 1732 roku, pozostawiwszy z Zofii z Kępskich syna Adama [1]). Adam, chorąży płocki 1769 r., z Maryanny Skarbkówny pozostawił synów: Onufrego i Jana, oraz córkę Katarzynę, żonę Romana Rogowskiego, cześnika warszawskiego, która w 1786 r. kwitowała braci z odbioru posagu (M. 300 f. 56; DW. 99 f. 51; 105 f. 1246). Onufry za konsensem królewskim z 1767 r. wykupił w 1768 r. starostwo płockie i płońskie z rąk Dembowskiego. W 1780 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława, a 1793 r. Orła Białego. W 1770 r. zaślubił Ludwikę z Karasiów, kasztelankę wiską, z której rodzicami zawarł umowę przedślubną (M. 272 f. 322; Kancl. 49 IV f. 118). Z niej syn Kazimierz, żonaty z Teklą Sieroszewską, pozostawił synów: Onufrego i Stanisława, żonatego z hr. Karoliną Zboińską, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. Syn Stanisława N., żonaty z Ludwiką Gerliczówną, 2-o v. Karnkowską.

Jan, drugi syn Adama, po zrzeczeniu się przez ojca chorąży płocki 1780 r., był w 1781 r. tak, jak ojciec jego w 1780 r., kandydatem do kasztelanii płockiej (MP.). Żonaty z Konstancyą z Mostowskich, córką Pantaleona, 1784 r. (DW. 106 f. 1329).

Józef, Bonawentura i Antoni Maciej, synowie Józefa z Domicelli Lasockiej, wnukowie Józefa, i Antoni Wiktor, syn Józefa z Józefy Popkowskiej, wnuk Wacława, a prawnuk powyższego Józefa, w 1838 i 1839 r.; Bonifacy, syn Feliksa z Anny Frankowskiej, wnuk Adama, w 1840 r.; Feliks, syn Jana i Dominiki z Os-

---

[1]) W 1767 r. Onufry Bromirski otrzymał konsens na wykupienie starostwa płockiego z rąk Dembowskiego i w akcie tym nazwany podkomorzycem wyszogrodzkim, skąd nasuwa się myśl, że był synem Jana. Tymczasem w akcie z 1786 r., którym Katarzyna z Bromirskich Rogowska kwitowała braci z odbioru posagu, wymieniono, że jest córką Adama, chorążego płockiego i kwituje braci: Onufrego, starostę, i Jana, chorążego płockiego. Wobec więc tych dwóch aktów, sprzecznych ze sobą, poszedłem za zdaniem dawniejszych heraldyków i umieszczam Onufrego, jako syna Adama, chorążego płockiego.

kierków, wnuk Feliksa i Anny z Frankowskich, w 1854 r.; Wojciech i Tomasz, synowie Wawrzyńca z Salomei Unierzyskiej, wnukowie Walentego, potomkowie Macieja 1676 r. dziedzica Maleszewka, w 1842 roku; Franciszek i Jan, synowie Józefa z Magdaleny Kowalewskiej, wnukowie Józefa, 1778 r. skarbnika przasnyskiego i podstarościego płockiego w 1838 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Maryan z synem Erazmem i Jan Walenty w sądzie grodzkim halickim 1782 r. i w Wydziale Stanów we Lwowie w latach 1782 i 1808 (Goł.).

BRONA Stefan pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Augusta II-go.

Herb Pobóg.

BRONAKOWIE v. BRUNAKOWIE h. POBÓG, wyszli ze wsi Bronaki v. Brunaki, w ziemi wiskiej. Jakób Brunak, sędzia ziemski wiski 1552 r. Wojciech Bronak podpisał z ziemią wiską elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1674 r. był podwojewodzym wiskim.

Wincenty, dziedzic Siekierek 1840 r., syn Antoniego i Anieli Niecieckiej, wnuk Stanisława, potomek Wojciecha, podwojewodzego wiskiego 1674 r., i Feliks, syn jego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1841 roku (A. b. Her.).

BRONAKOWSCY h. POBÓG pochodzą od Bronaków. Paweł, dziedzic Bronaków 1850 r., syn Józefa i Maryanny Mocarskiej, wnuk Pawła, a potomek Pawła, dziedzica dóbr Olki w ziemi wiskiej 1718 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1850 r. (A. b. Her.).

Herb Bronic.

BROŃCOWIE h. BRONIC (Bronic v. Broniec) w województwie wileńskiem. Herb ich przedstawia w polu czerwonem dwa jelca złote ukośnie skrzyżowane. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Mateusz Stanisław Broniec Wardomski, strażnik województwa wileńskiego, i Jan Broniec Wardomski, podpisali z województwem wileńskiem elekcyę Augusta II-go. Wymieniony Mateusz Stanisław był następnie podczaszym wileńskim. Antoni Floryan, oboźny wilkomierski i podstarości grodzieński 1747 r. Ignacy Bronic Wardomski, podczaszy i sędzia kapturowy, i Adam, sędzia kapturowy wileńscy, posłowie na sejm elekcyjny 1764 r. (V. L.). Adam, skarbnik 1769 r., horodniczy 1770 r., podczaszy wilkomierski 1781 r. W 1764 r. był buńczucznym litewskim. Kazimierz, rotmistrz powiatu wilkomierskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Benedykt, podczaszy wileński, zeznał 1759 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Parysówną (M. 232 f. 108); następnie podstoli wileński 1765 r. Jan Hilary, podstoli wileński 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Antoni, komornik graniczny i regent ziemski i graniczny słonimski 1763 r. Dydak, komornik słonimski 1775 r. Adam, rotmistrz kawaleryi narodowej, złożył rotmistrzostwo 1793 r. (MP.). Adam, marszałek wielki cesarsko-królewskiego dworu polskiego za czasów Królestwa Kongresowego, żonaty z Maryanną Dorpowską, rozwiedzioną z hr. Antonim Grudzińskim.

BRONICCY v. BRONNICCY h. BRONIC, na Litwie i Wołyniu, nazwisko swe wzięli z Bronnik, w powiecie łuckim. Herb ich tem się ma różnić od poprzedniego, że na złotym poprzecznym jelcu idzie drugi srebrny pionowo (Ostr.).

Ksiądz Jan, sekretarz królewski, referendarz nadworny litewski 1534 r. Po przyłączeniu Wołynia do Korony Bazyli, właściciel Bronnik, wykonał przysięgę wierności 1569 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1). Andrzej, dziedzic na Bronnikach 1570 r. Bazyli na Bronnikach, dziedzic Zdanowa 1583 r. (Jabł.). Grzegorz i Krzysztof, synowie Gabryela, procesują Strusiowę 1613 r. o ruchomości pozostałe po ich braciach stryjecznych: Bazylim i Danielu (Bracł. IV f. 153). Eliasz, sędzia grodzki łucki 1630 r. Konstanty i Jan w województwie kijowskiem 1664 r. (Kij. VI. F. f. 15). Wacław, poborca województwa wołyńskiego 1681 r. (Zap. Lub. 59 f. 878). Bazyli, oboźny grodzieński 1764 r. Ten sam pewno Bazyli Broniecki podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Stanisław, Hieronim, Jan i Mikołaj dowiedli szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1789 r. z herbem Bronic (Goł.).

BRONICCY h. SLEPOWRON, czy nie z Bronic w powiecie lubelskim? Stanisław, pisarz kancelaryi koronnej 1627 r., sprzedał wsie: Grzybowa i Góra Czajęckiemu 1632 r. (M. 174 f. 418 i DW. 48 f. 934). W 1647 r. pisarz grodzki korczyński. Tenże już podstarości korczyński, sekretarz królewski, i Andrzej, dworzanin pokojowy królewski, pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Elekcyę tę podpisał również Krzysztof na Unieszkach z województwem płockiem.

Herb Ślepowron.

Andrzej, syn Adama z Bronic, zawarł układ z Opackim 1654 r. (DW. 52 f. 666). W 1669 r. będąc dworzaninem pokojowym królewskim, wspólnie z Franciszkiem pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę króla Michała. Obiór ten podpisał i Stefan, z województwem brzeskiem kujawskiem. W 1670 r. był już wojskim krakowskim, z tym tytułem podpisał elekcyę Jana III-go. W 1679 r. był dziedzicem Chodkowa, Węgierec i Dembian (Zap. Lub. 58 f. 135). Z żony Teresy de Woyska (?), 2-o v. Jakóbowej Szczawińskiej, wojewodziny inowrocławskiej, miał córkę Salomeę, 1-o v. za Stanisławem Ordynatem Myszkowskim, zmarłym 1685 r., a 2-o v. za Franciszkiem Morsztynem, kasztelanem radomskim. W 1664 r. wziął w dzierżawę starostwo wiślic-

kie (Sig. 8 f. 29). N. otrzymał 1634 r. konsens królewski na wykupienie starostwa goszczyńskiego z rąk Zadorskiego (M. 180 f. 292).

Franciszek, rotmistrz królewski, żonaty z Anną z Wierzchowskich 1644 r. (M. 189 f. 88). Samuel, syn niegdy Wojciecha, żonie swej, Barbarze z Kiełczewskich, zapisał dożywocie 1626 r. Synowie jego: Adam, 1659 r. proboszcz kupiski, 1664 r. proboszcz biskupski, dziedzic Niedrzwicy Kościelnej, 1684 r. kanonik łęczycki, i Stanisław z Bronic, wojski i podstarości nowokorczyński 1668 r. i sędzia grodzki krakowski. Syn tego ostatniego Franciszek, wojski korczyński, ożeniony z Zofią z Zielonej Zielińską 1685 r., układał się ze stryjem Adamem 1686 roku (Zap. Lub. 29 f. 858; 36 f. 703; 42 f. 847; 48 f. 962; 62 f. 448, 549 i 613).

Sylwester i Jakób, synowie Wespazyana i Teresy z Laskowskich, wnukowie Franciszka i Zofii Rożankówny, zawarli kontrakt z Polewskim 1766 r. (DW. 85 f. 975). Ignacy Jakób, skarbnik wiślicki, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, komornik graniczny proszowski 1767 r., a ksiąski 1784 r. Antoni, regent grodzki krakowski 1778 r.

Antoni Bonifacy udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim czechowskim (Goł.).

Herb Radwan.

BRONIECKI Bazyli podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.), por. Bronicki.

BRONIEWICZOWIE h. RADWAN Jakób i Walenty, synowie Szymona z Franciszki Skalskiej, wnukowie Leona, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1850 r., a Romuald, syn powyższego Jakóba, 1853 r. (A. b. Her.).

Jan legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim halickim 1783 r. (Goł.).

BRONIEWSCY z Broniewic, w powiecie gnieźnieńskim, Niemir i Wawrzyniec mają sprawy w Gnieźnie i Pyzdrach w latach 1395 i 1397 r. (Leksz.).

Herb Leliwa.

BRONIEWSCY v. BRONIOWSCY h. LELIWA z Broniewa, w województwie kaliskiem, powiecie nakielskim. Stanisław, poręczyciel Czarnotulskiego 1497 r. Stanisław, nieletni, wyprawił konnego z dóbr swoich na wyprawę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII). Jan, surrogator grodzki nakielski 1527 r. Inny Jan, surrogator grodzki nakielski 1546 r. Jan, właściciel Broniewa, ustanowił 1533 r. opiekę nad dziećmi urodzonemi z drugiej żony, Anny z Izdebna. Z pierwszej żony N. N. miał syna Mikołaja (M. 48 f. 1103).

Prokop, sekretarz królewski, został chorążym kaliskim 1556 r.; w 1566 r. otrzymał pensyi 100 flor. (M. 100 f. 111). W 1572 r. jest podkomorzym poznańskim. Marcin, syn Pro-

kopa z Broniewa, kwitował Gołuchowskiego 1605 r. (DW. 32 f. 196); tenże Marcin poseł na sejm 1621 i 1623 r.

Aleksander i Jakób pisali się z województwem poznańskiem na obiór króla Michała. Zygmunt z województwem kaliskiem, a Kazimierz z województwem poznańskiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Kazimierz, cześnik dobrzyński, został 1701 r. podwojewodzym poznańskim.

BRONIEWSCY v. BRONIOWSCY h. LEWART pochodzą od Firlejów, a nazwisko swe wzięli od wsi Broniewice, w powiecie radomskim. Prawie zawsze używali przydomku Firlej i pisali się z Dąbrowicy. Andrzej, właściciel Broniewic 1508 r. Wieś tę wraz z Pachniną posiadali w 1531 r.: Jan, Stanisław i Andrzej Broniowscy; właścicielami Broniewic w 1578 r. byli: Jan, Jacek, Jerzy i Bartosz, a Woli Pachninej Jan; Dąbrówkę Nagórną w powiecie radomskim posiadali: Jacek i Bartosz 1569 r. (1531 r. Rad. Inscr. Decr. XII f. 204 i Paw.). Zofia, córka Bartłomieja, za Walentym Trzebińskim w ziemi czerskiej 1608 r. (Perp. Czers. 3 f. 116).

Paweł, syn Jana, jest 1589 r. dziedzicem Pachninej Woli. Adryjan, syn Pawła, przyznał dług Czarnieckiemu 1605 r., a 1609 r. kwitował opiekunów swoich. Żonaty z Zofią Korycińską 1623 roku (DW. 32 f. 1030; Zap. Lub. 5 f. 272; 18 f. 528; 27 f. 318). W 1624 r. sprzedał Grabnę i część Głowaczewa Wieszczyckiemu (Perp. Czers. 7 f. 123). W 1634 r. został wielkorządcą zamku krakowskiego, następnie był i starostą niepołomickim; nie żył już 1641 r., a syn jego Stefan w 1642 r. pozwał Wołuckiego (Zap. Lub. 38 f. 363; 53 f. 979). Mikołaj, stolnik czerniechowski 1638 r., otrzymał po śmierci Adryjana miasto Kobysz i wieś Świdowce, w księstwie siewierskiem, które tamten trzymał prawem lennem; dobra te ma także na prawie lennem w 1641 r. (M. 185 f. 388).

Herb Lewart.

Jerzy z Dąbrowicy Broniewski zostawił synów: Krzysztofa, Stanisława, Mikołaja i Jerzego 1596 r. Piotr i Olbracht, synowie Mikołaja, zawarli 1617 r. umowę ze stryjem swoim Krzysztofem. Mikołaj i Michał, synowie Olbrachta, byli dziedzicami Broniewic, Garbowa i Bogucina 1688 r.

Krzysztof, żonaty z Zofią, córką Stanisława Piotrowskiego, 1620 r., miał z niej synów: Aleksandra i Remigiana, dziedziców Broniewic i Łęk 1630 r. Ci dwaj bracia sprzedali 1647 r. Broniewice Stanisławowi Witowskiemu, przeciw czemu zaraz tegoż roku protestuje Remigian i brat jego Mikołaj, podkomorzy czerniechowski. Ten Mikołaj, stolnik czerniechowski 1638 r., podkomorzy 1644 r., otrzymał lenna po Adryjanie, wielkorządcy krakowskim. Mikołaj, podkomorzy, drugiej swej żonie, Elżbiecie z Bieleckich, zapisał dożywocie 1644 r. W aktach metryki koronnej zapisano, że po śmierci Mikołaja podkomorstwo otrzymuje 1662 r. Samuel, zdaje się jednak, że Mikołaj nie umarł, a został 1654 r, kasztelanem chełmskim i umarł dopiero przed Wrześniem 1658 roku (Sig. I), a Samuel po nim został podkomorzym czerniechowskim.

Mikołaj, kasztelan chełmski, zeznał zapis z żoną, Elżbietą z Borszczowskich 1654 r. Zostawił on trzech synów: Samuela, Stefana i Jana, oraz córkę Maryę Sylwię, żonę Jana Drewnowskiego, miecznika chełmskiego, 1661 r. Z synów: Stefan 1659 r., zostawił syna Władysława 1678 r.; ten sam pewno Władysław, stolnik czerniechowski 1719 r. Jan, podstoli czerniechowski 1659 r., podpisał z województwem czerniechowskiem elekcyę Jana Kazimierza i zostawił dzieci: Andrzeja, Zofię, Aleksandrę, Annę, Maryannę i Barbarę, których 1679 r. pozwali Drewnowscy. Najstarszy Samuel, podstoli 1653 r., a następnie podkomorzy czerniechowski, żonaty z Zuzanną z Boglewic, wdową po Samuelu Leżeńskim. W 1666 roku był i rotmistrzem królewskim, a syn jego Jan Samuel, 1661 r. porucznikiem. Samuel podpisał elekcyę Jana III-go z województwem czerniechowskiem (Zap. Lub. 22 f. 616; 39 f. 93 i 388; 41 f. 170 i 191; 8 f. 669; 24 f. 887; 43 f. 745 i 1009; 44 f. 631; 47 f. 82 i 292; 50 f. 521; 90 f. 310; 46 f. 769; 52 f. 449; 58 f. 109; 64 f. 445; Zap. Zs. Lub. 65 f. 22; Obl. Gr. Lub. 59 f. 772; 81 f. 1364; 85 f. 743).

Andrzej, burgrabia krakowski, nie żył w 1663 roku. Kazimierz, cześnik chełmski 1748 roku. Krzysztof w województwie kijowskiem 1618 r. (Kij. 3 A f. 432).

Jan Bonifacy, syn Michała, Seweryn, Władysław, Emilian i Julian, synowie, i Józefa, córka Jana z Józefy z Tyszków, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1850 i 1853 r. (A. b. Her.).

BRONIEWSCY v. BRONIOWSCY h. OGOŃCZYK pochodzą z Broniewa, w województwie brzeskiem kujawskiem, powiecie radziejowskim. Stanisław Czeczotka z Broniewa i Andrzej z Broniewa, świadkowie 1429 r. w Ostrowąsie (RM.). Jan Broniewski właściciel Broniewka 1557 r. (Paw.). W 1598 r. bracia, Marcin i Jan, wzajemnie się kwitują.

Herb Ogończyk.

Nikodem, burgrabia grodzki radziejowski 1601 r., pozostawił synów: Mikołaja, Jana, Krzysztofa, Stefana i Andrzeja, którzy procesują się z Osińskim 1606 roku (Gr. Przed. 46 f. 125 i 53 f. 582). Morzycki kwituje 1608 r. Krystyna, Stefana i Andrzeja, synów Mikołaja (Gr. Przed. 55 f. 283). Andrzej, właściciel Chlebowa 1638 r. Jan, żonaty z Wyszecką 1645 r. (Gr. Przed. 71 f. 84; 72 f. 255).

Jan Broniewski pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Franciszek, żonaty z Katarzyną z Góreckich 1668 r. Franciszek, Krystyn i Wojciech podpisali z województwem brzeskiem kujawskiem elekcyę króla Michała. Wojciech, dzierżawi Szczkowo 1696 r. (Gr. Przed. 76 f. 499 i 81 f. 144). Wawrzyniec podpisał z ziemią dobrzyńską elekcyę Augusta II-go. Franciszek, cześnik brzeski kujawski 1701 r., z żoną Rozalią wziął w dzierżawę starostwo jaworowskie 1712 r. (Sig. 17). Daniel, viceregent grodzki radziejowski 1764 r. (Z. Kuj.). Łukasz, wojski mniejszy radziejowski 1765 r., a miecznik 1772 r.

BRONIEWSCY v. BRONIOWSCY h. TARNAWA wyszli z Broniewic, w powiecie sandomierskim, a pisali się z Biezdziedzy. W XVI-m wieku byli właścicielami Broniewic, Obrazowa i Zapniowa, w powiecie sandomierskim, a Biezdziedzy, Biezdziadki i Lublicy, w powiecie pilznieńskim. Obrazów należał w 1508 r. do Niemierzy Broniewskiego.

Stanisław z Obrazowa, żonaty 1549 r. z Elżbietą Orzechowską. Marcin i Samson, właściciele Obrazowa 1581 r. Marcin, biegły w filozofii, historyi, geometryi i językach, z których nawet turecki posiadał, w 1571 r. komornik królewski, w 1578 r. sprawował poselstwo do Machmet-Gereja, hana Tatarów perekopskich; w 1591 r. był sekretarzem królewskim (Paw.; M. 76 f. 305; Op. Łuc. 2045; Solik; V. L.). Marcin posiadał Zapniow 1508 r., Stanisław i Jakób Biezdziedzę i Lublicę w 1581 r., a Piotr i Jakób Biezdziadkę. Broniewice należały 1578 r. do Marcina (Paw.).

Marcin, starosta lubaczowski 1487 r, otrzymał 1498 r. wójtostwo potylickie. Ochmistrz królowej Elżbiety, żony Kazimierza Jag., w 1519 r. rycerz Bożogrobski i wójt lubaczowski (M. 34 f. 78). W 1503 r. burgrabia krakowski, żonaty był z Agnieszką Kulikowską, córką Jana (Star. Mon.). Starszy ich syn Stanisław wystawił nagrobki obojgu rodzicom (Star. Mon.). Tenże Stanisław otrzymał po ojcu wójtostwo potylickie 1539 r. (M. 59 f. 177); był on dworzaninem króla Zygmunta i Zygmunta Augusta. Umarł w 1583 r., w wieku lat 75 (Star. Mon.). Marcin, także syn Marcina, pisarz ziemski lwowski, zabezpieczył posag żonie, Annie Trzebieńskiej, 1542 r. (M. 63 f. 367). Jerzy, syn jego, otrzymał wójtostwo potylickie w 1570 r. (M. 109 f. 298). Wincenty, trzeci syn Marcina, burgrabiego krakowskiego, dziedzic na Bezdziedzy, kwitował Jana Tarnowskiego z opieki 1539 r. (Arch. Sang. V). Urszula, córka Wincentego, za Krzysztofem Morsztynem, starostą filipowskim 1575 r.; krewni jej z linii ojca, Piotr i Jakób, asystują jej 1579 r. w Krakowie przy zeznawaniu aktu. Stanisław, koniuszy przemyski 1555 r. Inny Stanisław, chorąży przemyski 1551 r. Marcin, pisarz zamku barskiego 1553 roku (M. 84 f. 325). Sebastyan, stolnik królewski 1577 r., koniuszy przemyski 1584 r. Krzysztof, dziedzic Zapniowa, z żony Ewy zostawił synów: Krzysztofa, Stanisława, Piotra i Samuela, z których Krzysztof w imieniu swojem i braci wydzierżawił matce dobra Szeligi Broniewice 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 650). Krzysztof w 1605 r. rotmistrz królewski (DW. 32 f. 138), z wojskiego podkomorzy lwowski 1621 r., żonaty z Katarzyną Sobieską 1616 r. (M. 158 f. 262). Marcin zeznał w Żytomierzu zapis dożywocia z żoną, Anastazyą Ogianką Tyszkiewiczówną 1648 roku (Op. Żyt. 19). Franciszek, chorąży halicki 1713 roku. Katarzyna, w tymże czasie żona Samuela Morskiego (Woł. XI f. 1786).

Herb Tarnawa.

Adam, cześnik brzeski kujawski, z żony, Teresy z Sakinów, zostawił córkę Zofię, za hr. Marcinem Koziobrodzkim, i synów: Antoniego i Stanisława. Z nich Antoni, skarbnik żydaczowski 1750 r., poseł ziemi lwowskiej na sejm elekcyjny 1764 r., stolnik 1765 r., w końcu chorąży żydaczowski 1769 r. Stanisław, poseł

powiatu żydaczowskiego, pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Stanisław otrzymał w 1766 r. konsens królewski na wykupienie starostwa wierzbowskiego z rąk Dembowskiego (MP.).

Antoni, cześnik kołomyjski 1764 r. Andrzej, żonaty z Aleksandrą z Rusockich, miał syna Józefa, porucznika gwardyi pieszej koronnej 1788 r. (DW. 101 f. 796 i 104 f. 326 i 667). Wojciech z synami: Wojciechem i Michałem, urodzonymi z Zofii z Bojanowskich, procesuje się o Czarleńce 1723 r. (Bracł. XV f. 1129). Nereusz podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta.

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: dwóch Ignacych, Antoni, wnuk tegoż Teodor, Antoni, chorąży żydaczowski, Józef, syn Antoniego, 1819 r. proboszcz infułat kapituły lwowskiej, Kwiryn, Józef, dwóch Michałów, Wincenty, Franciszek, Andrzej, Antoni, Roman, Stanisław, starosta wierzbowski i Stanisław, szambelan cesarsko - austryjacki w latach 1782 w sądzie ziemskim pilznieńskim i lwowskim i 1817, 1819 i 1830 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Antoni, cześnik latyczowski, i żona jego, Angela z Ossolińskich, procesują się z Ossolińskimi 1751 r. (Gr. Sandom. 1751 r.). Franciszek, syn Antoniego z Ossolińskiej, żonaty z Karoliną z Wenclów, pozostawił synów trzech: 1) Teodora, ordynata na Zgórsku, kuratora zakładu imienia Ossolińskich we Lwowie, żonatego z Eleonorą z Chwalibogów. Tych syn Antoni, kurator zakładu imienia Ossolińskich we Lwowie. 2) Romana, po którym z Chwalibożanki córka Jadwiga. 3) Michała, którego z Aleksandry z Dzikowskich syn Stanisław i córka Bronisława (Bork.).

Marcin, żonaty z Magdaleną z Tarnawieckich, pozostawił syna Ignacego, żonatego z Maryanną z Moszczeńskich. Tego syn Andrzej z Małgorzaty z Faszczewskich, pozostawił synów: A) Klemensa, po którym z N. Bojarskiej syn Franciszek Ksawery, żonaty z Atalią z Cieszkowskich. B) Hipolita, urodzonego 1799 r., zmarłego 1880 r., ożenionego z Anielą de Carewicz, z której synowie: 1) Andrzej, urodzony 1838 r., z Antoniny de Luc ma synów: Henryka, urodzonego 1868 roku, i Alfreda, urodzonego 1870 roku. 2) Mieczysław, urodzony 1843 roku z Karoliny z Kwiatkowskich, ma syna Stanisława, urodzonego 1872 roku, i córkę Maryę (Bork.).

Ignacy, syn Józefa z Barbary Brochockiej, wnuk Andrzeja, prawnuk Stefana, a praprawnuk Jana, dziedzica Zabłędzic w korczyńskiem 1709 r., Feliks, Nikodem i Józef, synowie tegoż Ignacego w latach 1839 i 1853 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

BRONIEWSCY. Nie wiem do którego z powyższych domów należą: Jerzy 1765 r., a Michał 1770 r., miecznicy lidzcy, i Hieronim, porucznik wojsk koronnych, żonaty z Heleną z Polatyńskich 1785 r. (DW. 101 f. 833).

BRONIKOWSCY h. WŁASNEGO [1]), zwanego Osęk, który przedstawia w polu czerwonem osęk, żeleźcem ku prawemu, górnemu kątowi tarczy skiero-

---

[1]) Obszerna monografia tej rodziny znajduje się w T. II „Złotej Księgi" Żychlińskiego.

wany. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Herb ten jeszcze w XVI-m wieku nosił inną nazwę i wskazywał na swoje pochodzenie, zwał się bowiem *Fagerhakiem* alias *Ogniowy hak* in campo rubeo (Pis. Dz. P. IX.).

Bronikowscy pisali się z Opola (Oppeln) na Szląsku, skąd mieli pochodzić, a nazwisko wzięli od wsi Bronikowa, leżącej w województwie poznańskiem, powiecie wschowskim. Wieś tę w 1579 r. posiadali: Maciej i Wojciech (Paw.). Macieja, z Anny Powodowskiej, syn Jan, kanonik poznański 1574 r., następnie opat bledzewski, zmarły 1579 r. (M. 119 f. 284); akta kapituły poznańskiej dochowały nam nazwę jego herbu, o czem było wyżej. Akta grodzkie przedeckie wspominają o Janie, komisarzu królewskim 1598 r., i o Janie, synie Piotra, który z Gembickim zawarł umowę 1631 r. (Ks. 46 f. 391 i 70 f. 263). Na elekcyę Jana Kazimierza pisali się z województwem kaliskiem Dobrogost i Adam, a z województwem poznańskiem Jan.

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Adama, Ignacego, dwóch Janów i Marcyana z województwa poznańskiego, Jana z województwa kaliskiego i Stanisława z ziemi wieluńskiej. Obiór Jana III-go z województwem poznańskiem podpisali: Aleksander, Hieronim, rotmistrz królewski, Dobrogost, Przecław i Wojciech na Babinie.

Herb Osęk.

Jan, starosta solecki 1670 r. Adam, syn Zygmunta, z żoną Eufrozyną, zeznał 1680 r. zapis w Lublinie (Zap. Lub. 59 f. 35). Hieronim, komisarz do likwidacyi szkód poczynionych przez wojska koronne w tymże roku (V. L.). Hieronim został podstolim poznańskim 1695 r.; z tym tytułem wraz z Franciszkiem, Janem, Michałem, Mikołajem, Rachwałem i Wojciechem, podpisał z województwem poznańskiem elekcyę Augusta II-go. Na obiór ten pisali się z województwem kaliskiem: Aleksander, Łukasz, Michał, Zygmunt i Przecław, a z województwem sieradzkiem Stanisław, skarbnik żytomierski.

Hieronim, wojski wschowski, umarł 1701 r. Synowie jego: Jan i Aleksander 1722 r. (Rel. Kal. Gr. 85 f. 223). Katarzyna za Mikołajem Twardowskim 1701 r. Stanisław, stolnik wieluński 1710 r. Władysław, podstoli wschowski 1714 r. Hieronim nabył starostwo mieścickie 1718 r. Maryanna za Andrzejem Radolińskim 1754 r. Elekcyę Stanisława Augusta podpisali z województwem kaliskiem: Adam i Jan Aleksander, a z województwem poznańskiem Antoni.

Jan, cześnik ostrzeszowski 1754 r., podstoli 1772 r., podczaszy 1775 roku, w końcu stolnik 1778 r; syn jego Andrzej, wojski mniejszy wieluński 1781 r. Józef, łowczy lubaczowski 1775 r. Antoni, wyznaczony komisarzem z sejmu 1776 r. Samuel, szambelan Stanisława Augusta, sekretarz rady nieustającej, wyznaczony został w 1778 i 1781 r. na asesora sądów zadwornych asesorskich, z prowincyi wielkopolskich; w 1787 r. został komisarzem komisyi mennicznej (MP. i Sig. 35; Kancl. 81 IV f. 38). W 1790 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława. Za konsensem królewskim z 1775 r. on i żona jego, Marya Anna z Unrugów, wykupili dzierżawę Bieniec z rąk Kosickiego i odstąpili ją Zyglerowi 1788 r. (Kancl. 55

f. 89 i M. 301 f. 143). Właściciel Kalenia w powiecie błońskim 1793 r., nabył Kempno od Piotrowskiego 1785 r. (DW. 109 f. 1052 i M. 299 f. 94). Samuel był synem Jana, stolnika ostrzeszowskiego, i z żony Anny de Faber (więc drugiej żony), miał syna Emila, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. Trzecim synem stolnika był Zygmunt, miał syna Kazimierza, żonatego z Teodorą Gumowską, z której synowie: Aleksander, Józef i Stanisław, wylegitymowani w latach 1839 i 1851 r. (A. b. Her.).

Adam i żona jego, Joanna z Potworowskich, wykupili wójtostwo borzętowskie 1778 roku (Kancl. 58 IV. f. 183). Syn ich Adam, poseł na sejm czteroletni z gnieźnieńskiego, szambelan Stanisława Augusta 1791 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r., senator kasztelan Królestwa Polskiego 1822 r. Z Karoliny z Mojaczewskich pozostawił dwóch synów: Rafała i Józefa, którzy dowiedli szlachectwa w Królestwie w latach 1838 i 1839. Rafał, właściciel Żychlina, z Heleny Złotnickiej miał córkę Melanię za Kurnatowskim. Józef, referendarz stanu, z Mojaczewskiej miał córkę Helenę za Adamem Potworowskim, i syna Adama, żonatego z Jadwigą Komierowską, z której syn Rafał i dwie córki.

Maciej, skarbnik brzeziński 1764 r. Ferdynand, kapitan wojsk koronnych 1783 r. (MP.). Józef, podwojewodzy zatorski i oświecimski 1790 r. Mikołaj, generał major wojsk koronnych, syn Piotra i Teresy z Rydzyńskich, zeznał 1795 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Krasińskich, staróścianką siemiechowską, wdową po Kazimierzu Walickim, staroście sochaczewskim (DW. 110 f. 1299 i 111 f. 826). Córka ich Amelia wyszła za hr. Romana Załuskiego z Łazisk. Drugą żoną Mikołaja miała być Maryanna z Bielskich, która udowodniła pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

Aleksander, syn Piotra, urodzony w Dreznie 1783 r., autor wielu powieści historycznych, pisanych w niemieckim języku, umarł w Dreznie 1834 r.

Jan Zygmunt na Kosieczynie miał otrzymać tytuł hrabiowski saski 1743 roku. Potomstwo jego zaczęło używać następującego herbu: tarcza w poprzek przedzielona, w górnej części przepołowionej prawej mitra książęca w polu czerwonem, w lewej osęk srebrny w polu niebieskiem, w dolnej części hełm stalowy w polu srebrnem. Nad tarczą korona hrabiowska, z której trzy pióra strusie.

Potomek jego Gustaw, rotmistrz pruskich ułanów, otrzymał od króla Fryderyka Wilhelma III-go, 4-go Lutego 1835 r., tytuł hrabiowski pruski z tą zmianą w herbie: tarcza w poprzek przedzielona, górna część przepołowiona, w prawej z nich w polu błękitnem srebrny osęk ku środkowi, w lewej w polu złotem niebieska korona szlachecka (?); w dolnej hełm stalowy w srebrnem polu. Nad tarczą korona hrabiowska. Herby obydwa są umieszczone w dziele hr. Ostrowskiego.

Potomek Władysława, właściciela dóbr Kowalskich w 1730 r. Józef Marcin, syn Adama z Antoniny Dulickiej, wnuk Marcyana, prawnuk Jana, w 1842 r., i Witold, syn jego, w 1851 r., a Aleksandra, dziedzica Kowalewka 1743 r., potomek Emilian, syn Antoniego z Anny Majewskiej, wnuk Franciszka, w 1852 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

W Galicyi wywiedli się ze szlachectwa w 1782 r.: Józef w sądzie ziemskim lwowskim i Józef w sądzie grodzkim oświecimskim (Goł.).

Herb Ostoja.

BRONIOWSCY h. OSTOJA z Broniowa, w powiecie sandomierskim. Zbigniew z Broniowa tego herbu zaświadcza 1421 r. w Radomiu szlachectwo Piotra z Demby.

Jakób posiadał 1581 r. Klimuntów i Niwki, w powiecie proszowskim, a Piotr Cieklin, Hankówkę i Kaczorowy, w powiecie bieckim (Paw.). Wojciech, kantor wiślicki, umarł 1579 r. (Star. Mon.).

Michał podpisał z ziemią przemyską elekcyę króla Michała.

BRONISŁAW, archidyakon gnieźnieński 1387 r., administrator archidyecezyi 1389 r., miał być obrany w tymże roku arcybiskupem gnieźnieńskim, lecz nie otrzymał potwierdzenia w Rzymie (Kor.).

BRONISZ, kasztelan gnieźnieński, podług Helcla T. I. w latach 1173 — 1188 i 1216 r. *Bronisz*, łowczy poznański 1231 r. *Bronisz*, kasztelan rudzki 1238 r. *Bronisz*, chorąży kujawski 1266 r. *Bronisz*, kasztelan kruszwicki 1293 r.; pewnie ten sam *Bronisz*, wojewoda brzeski kujawski 1294 r.; żył jeszcze w 1306 r., lecz nie piastował żadnego urzędu (RM. II. f. 175). W latach 1304 i 1305 występuje *Bronisz*, jako wojewoda inowrocławski (RM.); znaczy to to samo, co wojewoda brzeski, bo inowrocławskiego osobnego jeszcze nie było. *Bronisz*, starosta brzeski kujawski 1315 r. Jest wieś Broniszewo, w województwie inowrocławskiem, być może mająca jaki stosunek z wymienionymi Broniszami. W 1230 r. *Bronisz*, comes Polonie, a więc pewnie wojewoda poznański w latach 1213 — 1233, fundator opactwa Cystersów w Paradyżu. Zapisał on Cystersom wieś Gościkowo pod Międzyrzecem, gdzie założył opactwo, a następnie tak swój, jako też i żony majątek, składający się ze wsi: Zaborowa, Zakrzewa, Sroczewa, Chrząstowa, Polwicy, Kotowa, Albrechtowa Konarskiego i Góry (KWP. 126 i 128). Długosz, a po nim heraldycy nasi, zaliczają go do rodu Wieniawitów, Zakrzewski, wydawca „Kodeksu Wielkopolskiego“ do Doliwczyków, a Małecki do Łodziców. *Bronisz*, kasztelan czechowski 1230 r. *Bronisz*, kasztelan brzeski (w województwie krakowskiem) 1242 r. *Bronisz*, kasztelan biecki 1255 r. Czy nie którego z nich syn Wojsław, świadek na akcie Bolesława Wstydliwego z 1252 r. (KDM.).

Herb Pomian.

BRONISZEWSCY h. POMIAN (Gr. Przed. 30 f. 716) z Broniszewa w województwie brzeskiem, powiecie przedeckim. Akta poznańskie wspominają o Jaśku Broniszewskim 1398 r. (Leksz.). Jan wziął w zastaw część Leśniewa 1525 r. Z Anny z Morzyckich miał córki: Agnieszkę za Ogorzelewskim 1546 r., i Annę za Grochowickim 1552 r. (Gr. Przed. 1 f. 66; 5 f. 156; 7 f. 70; 12 f. 182 i 13 f. 236). Tenże Jan sprzedał bratankowi swemu Janowi część Broniszewa i Leśniewa

1538 r. i ten drugi Jan jest już właścicielem Broniszewa 1557 r. (Gr. Przed. 2 f. 214 i Paw.). Jan pozostawił synów: Sebastyana, Jana, Marcina, Macieja i Wacława, którzy w 1578 r. dopełnili działu Broniszewa (Gr. Przed. 25 f. 524 i 26 f. 150). Tegoż Jana były pewnie córkami: Małgorzata, żona Osińskiego 1578 r., i Helena, żona Cybulskiego 1583 r. (Gr. Przed. 26 f. 15 i 31 f. 787).

Sebastyan, syn Jana, sędzia i subdelegat grodzki przedecki 1581 r., zeznał 1597 r. zapis dożywocia z żoną Zofią z Grochowickich (Gr. Przed. 45 f. 86). Sprzedał on Wstowo, Wrzosowo i Strzygi Owsianemu 1598 r. (Gr. Przed. 46 f. 432).

Jan, syn Jana, zeznał z żoną, Szczycińską, zapis dożywocia 1618 roku (Gr. Przed. 64 f. 98).

Marcin, syn Jana, żonaty z Anną Szczkowską, zeznał z nią zapis dożywocia 1580 r.; z niej córki: Anna za Zbijewskim 1610 r., i Zofia za Jakóbem Morzyckim 1604 r. (Gr. Przed. 28 f. 608; 37 f. 802; 57 f. 271 i 52 f. 110).

Maciej, syn Jana, żonaty z Jadwigą Kołudzką, pozostawił synów: Samuela, Wacława i Gabryela (Gr. Przed. 61 f. 274; 62 f. 358; 60 f. 215; 45 f. 431; 46 f. 307; 51 f. 343 i 55 f. 550). Samuel zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Głogowskich 1601 r.; z niej synowie: Paweł i Jerzy. Paweł kwitował Szołajskiego 1635 roku, a Jerzy z matką swą zeznał zapis na kościół przedecki 1639 r. (Gr. Przed. 49 f. 425; 70 f. 674 i 71 f. 207).

Wacław, syn Jana, właściciel wsi Czety 1611 r., pozostawił syna Bartłomieja, który wieś tę sprzedał 1623 r. (Gr. Przed. 58 f. 197 i 67 f. 602).

z BRONISZOWA h. SWANCZYN vel SŁAWANCIN Paszko i Andrzej, świadkowie przy wywodzie szlachectwa Sławomira z Racławic w Krakowie 1398 r. (St. Pr. P. P. VII; H. II. 300 i 1453).

BRONISZOWIE h. WIENIAWA z Broniszewic, w powiecie kaliskim, których połowę miał sprzedać Suchorzewskiemu Stanisław 1446 r. (Gr. Pozn.). O Broniszu wspominają akta poznańskie pod 1398 r. (Leksz.). Jan, syn Jana, otrzymał od matki swej Doroty, Odrowąż i Święte 1592 r. Ten sam, czy inny Jan, zeznał z żoną, Elżbietą Leznicką, zapis dożywocia 1618 r. Anna, siostra Jana, 1592 r., a syn Jan 1633 r. (Gr. Przed. 31 f. 696; 40 f. 173 i 174; 64 f. 186; 70 f. 551).

Herb Wieniawa.

Jan i Eliasz, synowie Macieja, kwitowali się wzajemnie 1600 r. Marcin, syn Wacława, zabezpieczył na Ostrowie posag żonie, N. Mchowskiej, 1602 r. Siostra jego N. za Polanowskim 1604 r. (Gr. Przed. 48 f. 155; 50 f. 331 i 52 f. 293). Daniel, żonaty z Katarzyną z Wągrodzkich 1638 r. Jan sprzedał Luboń Orłowskiemu 1698 r. (Gr. Przed. 71 f. 66; 81 f. 288). Maciej, ożeniony około 1620 r. z Barbarą Brezianką, 1-o v. Szremską, 3-o v. Obornicką, 4-o v. Bnińską.

Jan z województwem łęczyckiem pisał się na obiór króla Michała.

W 1673 r. ustanowioną została opieka nad Piotrem i Janem, synami Krzysztofa i Doroty z Sienna (Sig. 12 f. 39). Wojciech, Piotr, starosta pyzdrski, i Jan, podczaszy kaliski, podpisali z województwem kaliskiem elekcyę Augusta II-go. Piotr, podczaszy wschowski, zrzekł się urzędu w 1694 r., w którym prawdopodobnie otrzymał starostwo wschowskie. W 1713 r. został kasztelanem kaliskim. Córka jego Dorota, 1-o v. za Janem Radomickim, wojewodą inowrocławskim 1727 r., 2-o v. za ks. Stanisławem Jabłonowskim, wojewodą rawskim 1731 roku (Sig. 27; AGZ. X; Sig. 28). Jan rezygnował z podczaszostwa kaliskiego, zostawszy starostą szredzkim 1701 r. W 1705 r. był marszałkiem konfederacyi generalnej warszawskiej (Z. Kuj.). Franciszek, pisarz grodzki koniński, został pułkownikiem wojsk koronnych 1769 r. (Kancl. 47 f. 53). Syn jego Ignacy, mianowany komisarzem do rozsądzenia sporu 1775 r. (V. L.). Jan, skarbnik gnieźnieński 1787 r. W województwie wołyńskiem Krzysztof trzymał dzierżawą dobra Kierdejowej 1583 roku (Jabł.). Antoni, oboźny (jaki?) podpisał obiór Augusta III-go (Obl. Warsz. 49 f. 604).

Józef i Jan, synowie Wojciecha, wnukowie Ignacego, prawnukowie Piotra, 1724 r. dziedzica Kołomi, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1838 i 1842 (A. b. Her.).

BRONISZOWIE ze wsi Bronisze, w powiecie warszawskim. Wieś tę w 1580 roku posiadał Stanisław Bronisz (Paw.). W roku tym otrzymał konsens na wykupienie starostwa wareckiego (M. 125 f. 176). Pawłowi, synowi Jana, przyznał dług Gołaszewski 1605 r. Paweł z synowcami: Piotrem, Andrzejem i Krzysztofem, synami niegdy Krzysztofa, kwitował w Lublinie dłużnika 1605 r. (Zap. Lub. 15 f. 679). Andrzej i Krzysztof, synowie Piotra Pawła, 1608 r. Ewa Kosińska, wdowa po Andrzeju, 1610 r. Krzysztof zabezpieczył posag żonie, Maryannie z Mikołajewskich, 1610 r. Jan, syn Krzysztofa, z żoną, Anną z Podowskich, zeznał zapis dożywocia 1638 r. Tenże Jan sprzedał Bronisze i Pustoły Słomkowskiemu 1641 r. (M. 185 f. 632; DW. 32 f. 1030; 34 f. 643; 35 f. 347; 37 f. 791; 38 f. 289 i 1206; 49 f. 796). Stanisław, syn Krzysztofa 1616 r. Marcin, Stanisław i Sebastyan, synowie Tomasza 1614 r. (DW. 45 f. 2155 i 42 f. 231).

Tomasz podpisał z księstwem żmudzkiem elekcyę króla Michała. Tomasz, horodniczy trocki, otrzymaną testamentem kanclerza Ogińskiego Holawę w trockiem, sprzedał 1692 r. Sapieże (Sap.). Teresa, córka Sebastyana, za Józefem Bielawskim 1745 r. Józef, żonaty z Krystyną z Rudzińskich, córką Jana, 1747 r. Marcyanna z Gołuchowskich Broniszowa, sędzina wilkomierska, sprzedała Trzebień, Firlejów i Nosków Gołuchowskiemu 1757 roku (Perp. Czers. 27 f. 188; 28 f. 108; 30 f. 464).

Herb Półkozic.

BRONISZOWSCY h. PÓŁKOZIC z Broniszowa. w powiecie proszowskim. Jan, starosta lubelski 1425 r., był bratem Paska z Bogumiłowic i Broniszowa, sędziego ziemskiego krakowskiego, i Michała z Czyżowa, kasztelana lubelskiego, protoplasty Czyżowskich. Jan był kasztelanem czechowskim 1413 r. Syn

jego Paweł, 1420 r. na uniwersytecie krakowskim. Drugim jego synem był prawdopodobnie Michał z Broniszowa, podkomorzy krakowski 1442 r. (Helc. II; St. Pr. P. P. VIII). W drugiej połowie XV-go wieku dziedzicem Broniszowa był Jan Smok (Dług.). Grzegorz Broniszowski 1501 r.

BRONISZOWSKI w powiecie wiślickim. Imbram, dziedzic Broniszowic 1508 r. (Paw.).

BRONKOWIE Mikołaj, Jan, Piotr i Jan Bronk Mściszewski pisali się na obiór Augusta III-go (Obl. Warsz. 49 f. 610—612).

Herb Szreniawa.

[BRONN N., hrabia, generał en chef wojsk rosyjskich, kawaler orderu Orła Białego 1758 roku.]

z BRONOCIC h. SZRENIAWA w pińczowskiem, dawniej z *Brnocic.* Dzierżek, 1376 r. dziedzic Brnocic i Dziekanowic, zabezpieczył 1399 r. żonie Stachnie posag. Syn jego Jakób 1385 r., córka za Pietraszem z Witowa. Drugim synem Dzierżka był Jura, 1400 r. dziedzic Dziekanowic, 1431 r. burgrabia krakowski, który z żony Jadwigi miał syna Marcina i córkę Małgorzatę. Wniosła ona Brnocice mężowi Bartoszowi Pieniążkowi z Gór, sędziemu ziemskiemu krakowskiemu, i umarła już 1448 roku. Jura 1420 r. świadczy w Krakowie przy wywodzie szlachectwa (St. Pr. Pol. Pom. VIII; Helc. II).

BRONOWSCY v. BRUNOWSCY h. KORAB' z Bronowa w województwie sieradzkiem, powiecie szadkowskim. Mikołaj, pisarz sieradzki 1488 r. Mikołaj, pewnie ten sam co poprzednio, kasztelan spicimierski, otrzymał dla swej wsi Bronowa prawo niemieckie 1490 (M. 14 f. 397). Sebastyan, pisał się z województwem sieradzkiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Herb Korab'.

Jan Kazimierz wspólnie z żoną, Zofią z Janickich, otrzymał 1647 r. konsens królewski, na ustąpienie Mogielnicy i Romanówki w województwie ruskiem Kazanowskim (M. 189 f. 705). Aleksander, pisarz grodzki żydaczowski 1642 r., podstarości żydaczowski 1651 r., ożeniony z Maryanną Przeczmińską 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 202).

Józef i Jan, synowie Aleksego z Klary Kossakowskiej, Walenty i Jan, synowie Mikołaja z Salomei Brochockiej, Mikołaj i Wincenty, synowie Aleksandra z Teofili Bohdanowiczówny, i Jerzy, syn Jana z Weroniki Drozdowskiej, a wszyscy wnukowie Macieja z Katarzyny Unierzyskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 i 1840 roku (A. b. Her.).

BRONOWSCY v. BRUNOWSCY h. KUSZABA (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 164), z Bronowa v. Brunowa, w powiecie płockim, dom licznie rozrodzony w XVI-tym wieku. Bronowo v. Bronowo-Gąsiory posiadał w początkach XVI-go wieku Jan Gąsior. Synów jego dwóch: Paweł i Jan. W 1542 r. Paweł układa się z bratem Janem i synem jego Stanisławem (Płoc. Gr. Wiecz. 6 f. 144; 7 f. 232). Synowie Pawła: Jan i Stanisław, przenieśli się do powiatu przedeckiego. Jan przyznał dług Przedpełskiemu 1559 r. Stanisław ustąpił opiekę nad wnuczką brata swego, Jadwigą Bronowską, Sierakowskiemu 1566 r. Paweł, syn Stanisława, nabywa sumę 1624 r. (Gr. Przed. 11 f. 348; 14 f. 593; 68 f. 61).

Jan, syn Jana Gąsiora, żonaty 1530 r. z Katarzyną ze Strzegowa, córką Leonarda, pozostawił synów: Stanisława, Wojciecha, Macieja, Piotra i Marcina, którzy się procesują ze stryjem Pawłem 1542 r. (Płoc. Gr. 1 f. 70; 7 f. 330 i 356). Z nich Piotr przeniósł się do powiatu przedeckiego, gdzie w 1567 r. sprzedał część swoją na Bronowie - Gąsiory Sierakowskiemu, a 1560 r. zabezpieczył posag żonie, Annie Blędzkiej (Gr. Przed. 11 f. 433 i 16 f. 128). Na tymże Bronowie dziedziczył również Zygmunt, syn Jakóba Kurzap, 1539 r. (Płoc. Gr. 5 f. 117).

Herb Kuszaba.

Na Bronowie-Sady dziedziczyli: Józef, Stanisław i Szymon, synowie Marcina, 1531 r. Józef, zwany Karkoszka, żonaty z Dorotą z Przedpełcza, córką Jana, pozostawił syna Stanisława i córkę Gertrudę, którzy sprzedali części swe na Bronowie 1543 r. Szymon, żonaty 1536 r. z Katarzyną z Tłubic, córką Galla (Płoc. Gr. 7 f. 356; 8 f. 165 i 166; i 4 f. 7).

Jakób, syn Marcina, 1533 r. Stanisław, syn Jana Sniegoty, 1537 r. i brat jego Maciej, żonaty 1539 r. z Jadwigą Miączyńską, córką Pawła (Płoc. Gr. 2 f. 100; 4 f. 247; 5 f. 294 i 8 f. 235). Mikołaj Gradek i Jan, syn Jakóba Gucz, 1537 r. Mikołaja synowie: Maciej, Jakób i Myślibor 1543 r. (Płoc. Gr. 4 f. 257; 6 f. 25 i 8 f. 368). Piotr i Maciej, synowie Krystyna, 1540 r. (Płoc. Gr. 4 f. 350 i 6 f. 171). Marcin, syn Jakóba Kosk i Barbary, żonaty 1539 roku z Małgorzatą z Włoczewa, córką Mikołaja. Córka jego Małgorzata za Janem z Rycharcic 1544 r. (Płoc. Gr. 5 f. 176 i 9 f. 191). Stanisław, syn Pawła Karkoszki 1540 r. (Płoc. Gr. 6 f. 175).

Na Bronowie - Nagórnym dziedziczyli: Dorota, córka Gotarda, żona Jana z Płocka, i siostra jej Małgorzata, żona Jakóba Brochockiego 1532 r. Paweł, syn Jana, 1543 r. (Płoc. Gr. 1 f. 232 i 8 f. 329).

Na Bronowie - Zalesiu dziedziczyli: Maciej Czapla, syn Stanisława, 1535 r., Anna, córka Bestara, żona Jana Dzięgiclewskiego, 1537 r., potomstwo Mroczka, mianowicie jego synowie: Stanisław, Maciej i Wojciech, oraz synowie Stanisława: Paweł i Maciej 1544 r., i synowie Wojciecha: Jakób i Mikołaj 1541 r. (Płoc. Gr. 6 f. 289; 7 f. 97 i 9 f. 349). Jan na Winnicy w ziemi dobrzyńskiej 1542 r. (Płoc. Gr. 7 f. 225). Marcin, syn Jana na Bogusławicach, kwitował Koziełkowskiego 1587 r. (Zs. Gr. Czers. 56 f. 65). Andrzej, z powiatu płockiego, umarł 1612 roku (Star. Mon.). Grzegorz i Wiktor pisali się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go.

Jakób Brochocki, żonaty z Małgorzatą Bronowską, dziedziczył na Bronowie Nagórnym, a synowie jego: Floryan i Zygmunt nazywali się Bronowskimi; być więc bardzo może, że i Bronowscy Prawdzice pojawić się mogą (Płoc. Gr. 8 f. 53 i 292).

BROŃSCY pochodzą z Bronna, w powiecie łęczyckim. Świętosław i Bronek z Bronnej, mają sprawę w Łęczycy 1390 r. (Łęcz. II). W XVIII-tym wieku spotykamy ich na Litwie. Ludwik, koniuszy słonimski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku, w roku następnym był posłem na sejm konwokacyjny, a w 1765 r. jest już sędzią ziemskim słonimskim. Aleksander, syn jego, kapitan wojsk litewskich, potwierdził w 1779 roku pewien kontrakt zawarty przez ojca (DW. 95 f. 123).

BROŚCIKOWSKI Adam z Wielkopolski, komisarz do rozgraniczenia Godziszewa z sejmu 1775 r. (V. L.).

BROSKA, patrz *Brzoska*.

BROSKI Walenty pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Augusta II-go.

BROŚNIOWSKI Marcin, podczaszy mielnicki 1701 r.

BROSNOWSCY z Brośniowa, w ziemi lwowskiej. Iliasz, współwłaściciel tej wsi 1578 r. (Paw.), patrz *Broszniowski i Brzośniowski.*

BROSZKOWSCY v. BROSKOWSCY h. BROCHWICZ z Broszkowa, w ziemi liwskiej. Jerzy, sędzia ziemski liwski 1547 r. Kasper, syn Jerzego (Wyr. Lub. 39 f. 159), właściciel Broszkowa, cześnik liwski 1590 r., z Anny Chojeckiej pozostawił synów: Jana (DW. 32 f. 1505), podstarościego liwskiego 1612 r, Stanisława i Bartłomieja, którzy wraz z ojcem sprzedali Broszkowo Gostomskiemu 1620 r. (M. 384 f. 48 i 49). Mikolaj, pisarz ziemski liwski 1584 r. Samuel, stolnik liwski 1612 r. Melchior, poborca liwski 1609 r. (DW. 37 f. 999). Maciej, skarbnik liwski 1623 r. Piotr, podstarości bielski, żonaty z Heleną N. 1580 r. (Wyr. Lub. 6 f. 438). Jan, syn Adryjana, procesował się z Radzimińskim 1616 r. (DW. 45 f. 277). Wojciech, żonaty z Zofią z Okuniów 1637 r. (DW. 49 f. 374). Wojciech, syn Wojciecha, zeznał 1658 r., z żoną, Wiktoryą z Karczewskich, córką Władysława, zapis dożywocia (Perp. Czers. 12 f. 32). Wojciech, syn Piotra, zeznał 1659 r. z żoną Elżbietą z Oborskich, 1-o v. Maciejową Szczepkowską, zapis dożywocia (Perp. Czers. 12 f. 77 i 371). Bartłomiej podpisał z ziemią warszawską elekcyę króla Michała.

Herb Brochwicz.

BROSZKOWSCY h. ŁADA. Wojciech, syn Waleryana Łady Broszkowskiego, procesuje Żytkiewiczów 1642 r. (Zap. Lub. 38 f. 47).

Herb Sas.

BROSZLOWIE na Żmudzi. Jan Broszel, regent grodzki szawelski 1784 r. Kajetan, regent grodzki rosieński 1781 roku, regent grodzki szawelski 1785 roku, skarbnik żmudzki 1789 r.

BROSZNIOWSCY herbu SAS. Jan, Mikołaj, Antoni i Faust 1809 r., Andrzej i Michał Smahukowie 1782 r., Aleksander, dwóch Szczepanów i dwóch Bazylich 1782 r. Paweł, Stanisław z synem Aleksandrem, Szczepan i Michał Czyczkowie i Michał Czyrko 1782 r., 1809 r. i 1834 r., i Władysław z Broszniowa 1782 r. w sądach ziemskich: lwowskim, trembowelskim i w Wydziale Stanów we Lwowie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

BROSZNIOWSCY POPIELOWIE h. SULIMA. Kajetan, Edmund, jezuita, Estera Tajlerowa, Wiktorya Żegocina Poświatowska i Jan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądach: ziemskim lwowskim i grodzkim przemyskim 1782 r. (Goł.).

Herb Sulima.

[de BROUN N., hrabia, feldmarszałek wojsk austryjackich, kawaler orderu Orła Białego 1754 r.]

BROWCZYŃSCY h. SAS w województwie witebskiem. Iwan Sasin Browczyński, właściciel dóbr Dobryń - Browczyno w temże województwie w połowie XVI-go wieku. Syn jego Ihnat Iwanowicz 1594 r. (Herold za rok 1898).

Herb Sas.

BROWIŃSCY w województwie chełmińskiem. Chryzostom Browiński, sądowy ziemski chełmiński, poseł z powiatu toruńskiego, Franciszek i Maciej pisali się z województwem chełmińskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

BROZICCY z Brozicy, w powiecie łęczyckim. Wieś tę posiadali w 1576 r. Stanisław i Anna, wdowa po Mikołaju (Paw.).

BROZKO Paweł, żonaty z Petronellą Skorupczanką Padlewską na Wołyniu 1663 r. (Woł. VIII A f. 314).

BROŻEK Stanisław, ziemianin bełski 1498 r. (Pocz. Rod.). Wojciech, syn Baltazara, w województwie kijowskiem 1647 r. (Kij. VI B. f. 37). Maciej, Jakób i Ignacy Nazarkiewicze Brożkowie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

BRUĆ Józef pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go.

BRUCCY. Akta czerskie wspominają o Janie Bruckim, żonatym z Maryanną z Gołyńskich 1698 r. (Perp. Czers. 16 A. f. 7 i 17 f. 191). Albert Brucki, podstarości chełmski 1544 r.

Herb Jastrzębiec.

[de BRUCE N., hrabia, generał-lejtnant wojsk rosyjskich, kawaler orderu Orła Białego 1766 r.]

BRUCHAŃSKI Hieronim, podsędek nowogrodzki, pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Jana III-go.

BRUCHOWSCY h. JASTRZĘBIEC. N. właściciel Sławic, w powiecie krakowskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.).

Jan Stanisław, kanclerz katedry poznańskiej 1629 r. (Perp. Czers. 8 f. 870).

Adam pisał się na elekcyę Augusta II-go z ziemią dobrzyńską.

[BRUCHWICKI Sebastyan, sekretarz królewski, rajca i poseł miasta Poznania, podpisał z województwem poznańskiem elekcyę Stanisława Augusta.]

Herb Bogoria.

BRUCKNEROWIE Jan Kanty i Józef udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim oświecimskim (Goł.).

BRUCZKOWSCY z Bruczkowa, w powiecie pyzdrskim. Akta pyzdrskie wspominają o Hinaku z Bruczkowa 1392 r. (Leksz.).

BRUCZKOWSCY h. BOGORIA idą z Mokronos i pochodzą od Mokronowskich. Wincenty Mokronowski, z drugiej żony Małgorzaty z Cieleckich, miał syna Bartłomieja, który od Bruczkowa zwał się Bruczkowskim. Z synów jego: Jan pozostawił Andrzeja, zmarłego 1648 r. i pochowanego w katedrze poznańskiej, i Stanisława, po którym idzie Jan, ojciec Wojciecha. Andrzej i Wojciech świadczyli przy wywodzie

szlachectwa przez Mokronowskiego 1640 r. (DW. 49 f. 1719 i Star. Mon.). Bruczków posiadali 1578 r, Stanisław i Bartosz Bruczkowscy (Paw.). Piotr wziął w dożywocie Hłubocko od Koniecpolskiego 1669 r. (AGZ. X).

Herb Ślepowron.

Herb Przyjaciel.

BRUDKOWSKI h. SLEPOWRON Józef, syn Michała, z Antoniny Spiskiej, wnuk Feliksa, prawnuk Marcina, praprawnuk Józefa, 1727 r. subdelegata grodzkiego piotrkowskiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r. Czy Brudki w powiecie ostrowskim, województwie mazowieckiem nie będą ich gniazdem rodzinnem?

BRUDNAKOWIE h. BRUDNE MISY v. PRZYJACIEL z Brudniaków w ziemi wiskiej. Akta wiskie wspominają o Januszu, Wieleborze i Bartłomieju 1455 r., Arnoldzie 1457 r., Pawle, synie Janusza, 1484 r., Urbanie, Pawle Jakóbie, Bernardzie, Marcinie i Wawrzyńcu 1484 roku (Mil.). Prawdopodobnie zwali się później *Brunakowskimi.*

BRUDNICCY h. JASTRZĘBIEC z Brudnic, w województwie płockiem. Mścisław z Brudnic 1530 r. Małgorzata, wdowa po Stanisławie, i Katarzyna z Osieka, żona Galla z Brudnic 1537 r. Maciej, Zygmunt, Stanisław, Anna, Dorota i Elżbieta, dzieci niegdy Galla 1538 r. Jan, ich stryj, tegoż roku. Wojciech, syn Grzegorza, 1540 r. Jan, Wojciech i Andrzej „Książęta“, synowie Pawła, 1541 r. Jan, zwany Broda, opiekun Wojciecha i Marcina, synów Adama 1542 r. Andrzej Wyczołkowicz z Brudnic 1540 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 87; 4 f. 105, 326; 5 f. 41, 364; 6 f. 1, 40, 212 i 358; 7 f. 20, 273 i 375).

Herb Jastrzębiec.

W 1578 r. posiadają Brudnice Maciej i Marek, synowie Mścisława, Jan i Wojciech, *książęta,* Marcin i Wojciech (Paw.). W grodzie przedeckim kwituje Jan, syn Wojciecha, 1626 r. (Ks. 69 f. 261).

Pisali się na elekcyę Jana Kazimierza: Jan z województwem płockiem i Jan z ziemią warszawską. Obiór Augusta II-go podpisali z ziemią dobrzyńską: Adam, Jan i Tomasz, a elekcyę Stanisława Augusta z województwem płockiem Paweł.

Stanisław i Antoni, synowie Józefa i Katarzyny Cichorzewskiej, i Józef, syn Jana Nepomucena i Pauliny Obrębskiej, wnukowie Tomasza, potomkowie Macieja, właściciela Brudnic w 1702 r., i Piotr, syn Jana, a wnuk Macieja, dziedzica Brudnic 1774 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w r. 1840 i w latach 1850—1854 (A. b. Her).

Herb Pomian.

BRUDNOWSCY h. POMIAN z Brudnowa, w powiecie radomskim. Andrzej Lato z Brudnowa h. Pomian, świadek przy wywodzie szlachectwa w Radomiu 1445 r. (Pis. Dz. Pols. IX. Pot.). Stanisław, właściciel tej wsi w 1508 roku (Paw.). Jan 1647 r. w województwie kijowskiem (Kij. VI C. f. 26). Piotr vicesgerent grodzki kijowski 1639 roku (Zap. Lub. 37 f. 18).

BRUDNOWSCY. Akta grodzkie przedeckie wspominają o Andrzeju, synie Jana, 1612 r., i o Andrzeju, synie Wojciecha, 1619 r. (Ks. 59 f. 128 i 65 f. 133). Stefan pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Augusta II-go. Brudnów w powiecie szadkowskim, a Brudnowo w powiatach: inowrocławskim i łęczyckim.

BRUDZCY ze wsi Brudzice w województwie sieradzkiem, powiecie radomskowskim. Jadwiga, właścicielka tej wsi 1552 r. (Paw.).

BRUDZEWSCY h. DOŁĘGA z Brudzewa. Długosz pod 1435 r. wspomina, że Paweł z Brudzewa tego herbu, syn Włodzimierza, kanonik i kustosz krakowski, umarł w Krakowie 1435 roku. Był on rektorem akademii krakowskiej 1414 roku (CUC.).

Herb Nałęcz.

BRUDZEWSCY h. NAŁĘCZ z Brudzewa, w powiecie pyzdrskim. Akta pyzdrskie wspominają o Kiełczu Brudzewskim, który w 1392 roku zasiadał na sądach jako podsędek (Leksz.). Kiełcz z Elżbiety pozostawił syna Mirosława, doktora prawa i kanonika gnieźnieńskiego 1408 r., biskupa poznańskiego 1426 r. W 1415 r. delegowanym został przez kapitułę gnieźnieńską na sobór konstancyjski. W 1418 r. wyjechał do Rzymu, gdzie się tak papieżowi Marcinowi V-mu podobał, że go nietylko prałatem swoim mianował, ale w 1426 r. na godność biskupa poznańskiego wyniósł. Władysław Jagiełło nie zgodził się jednak na niego i nie objąwszy stolicy, Mirosław umarł w Rzymie 1428 r., a na stolicy poznańskiej zasiadł Stanisław Ciołek, którego za wolą królewską obrała biskupem kapituła (Kor.).

Akta pyzdrskie wspominają także o Świętosławie z Brudzewa 1392 r. i o Sędziwoju z Brudzewa 1397 r. (Leksz.).

BRUDZEWSCY h. POMIAN (KDKr. r. 1442) pochodzą z Brudzewa, leżącego dawniej w powiecie konińskim, dzisiaj w powiecie kolskim. Zwali się *Jarandami*.

Sulisław, syn Jaranda, świadek na akcie ks. Kazimierza łęczyckiego i kujawskiego z 1256 r. (RM.). Jarand, podkomorzy kujawski 1308 r. Jarand, podstoli brzeski kujawski w latach 1330 — 1339. Inny Jarand, podkomorzy kujawsk 1336 r., starosta sieradzki 1340 r., kasztelan rozpirski 1342 r. Jan, syn Jaranda, 1347 r. kanonik kruszwicki, 1362 r. scholastyk łęczycki, kanonik krakowski, umarł 1375 r. (K. U. Kr.; Cal. Crac.). Jarand, łowczy brzeski kujawski 1357 r. Jarand, kanonik i dziekan gnieźnieński 1378 r. (Kor.).

Jarand z Brudzewa v. de Grabie, chorąży inowrocławski 1421 r., wojewoda inowrocławski 1428 r., w końcu wojewoda sieradzki 1440 r. Jednocześnie z nim żył Piotr z Brudzewa, podkomorzy kaliski 1451 r. Synowie Jaranda: Jarand, kanonik kruszwicki, Mikołaj, cześnik kaliski, starosta brzeski, i Stanisław, kanonik gnieźnieński, otrzymali 1462 r. konsens królewski na wykupienie starostwa kowalskiego z rąk Oporowskiego (Kor.; M. 11 f. 624 i 12 f. 112). Mikołaj, starosta brzeski 1456 r. i cześnik kaliski 1459 r., wojewoda sieradzki 1470 r.; w 1488 r. ustąpił starostwo brzeskie synowi Janowi. W 1465 r. jest i starostą radziejowskim. Z żony Barbary, oprócz syna Jana, pozostawił córkę Annę, żonę Jana Kobyleńskiego 1490 r. Wniosła mu ona tysiąc dukatów posagu (M. 12 f. 181 i 14 f. 397). Jan Jarand z Brudzewa, w 1488 r. starosta brzeski, w 1496 r. kasztelan spicimierski, w 1499 r. kasztelan kaliski, w końcu 1512 r. wojewoda łęczycki. W 1510 r. zabezpieczył posagu dwa tysiące dukatów żonie, Katarzynie z Górki (M. 23 f. 780). Był i starostą wartskim 1505 r. Z niej córki: Anna za Janem Pampowskim 1520 roku (M. 33 f. 838), Katarzyna za Mikołajem Niszczyckim, wojewodą bełskim, wdowa po nim 1546 r. (M. 70 f. 59) i syn Mikołaj, któremu matka ustąpiła sumy zapisane na m. Warcie, za konsensem królewskim z 1527 r. (M. 43 f. 5). Mikołaj, starosta wartski 1533 r., kasztelan inowłodzki 1535 r., kasztelan łęczycki 1538 r., wojewoda łęczycki 1545 r., żonaty był z Elżbietą Sierpską, córką Prokopa, dziedziczką na Bieżuniu i Dąbrówce (Gr. Płoc. 1 f. 206; 4 f. 145; M. 93 f. 380). Z niej syn Jan Jarand 1553 r. i córki: Anna za hr. Januszem Latalskim 1562 r., rozwiedziona z nim, żyła jeszcze 1580 r., i Katarzyna za Brykciuszem Sobockim 1550 r. (Gr. Przed. 13 f. 223; M. 82 f. 571; 77 f. 366; Conv. Warsz. 1 f. 478).

Herb Pomian.

Oprócz wyżej wymienionych, akta kaliskie wspominają o Mrokocie z Brudzewa, poręczycielu Świanska, kanonika włocławskiego, i Geranda, synów Jaranda z Woli 1412 r. (Pis. Dz. P. IX.). Świętosław z Brudzewa burgrabia grodzki brzeski kujawski 1445 r.

BRUDZEWSCY h. ZAREMBA (Pis. Dz. Pols. IX. f. 378) pochodzą ze wsi Brudzewa, leżącej w dzisiejszym powiecie sieradzkim, nieopodal Kalinowy Zarembów.

Herb Zaremba.

Herkenbold, syn Mikołaja z Brudzewa, sprzedał Cielcze 1370 r. (KWP. 1636). Katarzyna z Brudzewskich tego

herbu, matka Stanisława Mielżyńskiego, kanonika poznańskiego 1517 r. (Pis. Dz. Pol. IX. f. 378).

Balcer, Kasper i Krzysztof pisali się z województwem kaliskiem na obiór króla Michała, a trzech Janów podpisało elekcyę Augusta II-go z województwem poznańskiem i kaliskiem; niewiadomo jednak do którego z tych domów zaliczyć ich należy, jak również Aleksandra, dzierżawcę dóbr Norzyńskich w województwie kijowskiem 1607 r. (Kij. II A. f. 125).

BRUDZICKI Jan pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go.

BRUDZIŃSCY v. BRUDZIEŃSCY v. BRUDZYŃSCY herbu PRAWDZIC z Brudzina, w powiecie płońskim. Wojciech, łowczy kaliski, urodzony z Doroty Dziewierzewskiej, miał z Anny Wąsowskiej synów: Wojciecha, kanonika krakowskiego 1566 r., kanonika gnieźnieńskiego 1584 r., i Marcina, burgrabiego kcyńskiego, zmarłego 1575 r., który z Agnieszki Popowskiej pozostawił czterech synów i dwie córki. Z nich: Mikołaj i Stefan postawili w Gnieźnie nagrobek stryjowi Wojciechowi, zmarłemu 1600 r. (Kor.).

Wojciech, cześnik poznański 1636 r., posiadał z żoną, Anną z Przyborowskich, Łagiewniki w powiecie gnieźnieńskim, na których ustąpienie małżonkom Czaplickim otrzymali konsens królewski 1650 r. Umarł po 1653 r. (Star. Mon. i M. 189 f. 169). Syn jego Stanisław, kanonik krakowski 1649 r. (Łęt.). Nad Wojciechem, Stanisławem i Ludmiłą, dziećmi Jana, ustanowioną została opieka w 1660 r. (Sig. 3 f. 83). Mikołaj w powiecie przedeckim 1603 roku (Gr. Przed. 51 f. 466).

Herb Prawdzic.

Maciej, żonaty z Jadwigą z Targowskich 1600 r., pozostawił dwóch synów: Kaspra, Jana, i córkę Zofię. Kasper zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Poradowskich, 1620 r. (Perp Czers. 2 f. 53; DW. 32 f. 253; 33 f. 1630; 39 f. 1012; 41 f. 269 i 46 f. 835).

Walenty, syn Marcina z Brudzina, żonaty z Katarzyną z Wawrzyszewskich 1609 r., pozostawił syna Piotra i córki: Dorotę za Stanisławem Jaszowskim, Katarzynę za Andrzejem Szaniawskim, Marynę v. Emerencyannę za Janem Strzałkowskim, Annę za Janem Zerzeńskim, i Jadwigę (Perp. Czers. 2 f. 252 i 482; 3 f. 238; 7 f. 246 i 9 f. 440). Walenty, Wojciech i Stanisław 1664 r. Kasper podpisał z ziemią gostyńską, a Władysław z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała. Kazimierz, syn Macieja, sprzedał Milanówko 1679 roku (DW. 53 f. 530 i 55 f. 946). Stanisław, kanonik krakowski, dziedzic Bożegodaru 1688 roku (Zap. Lub. 64 f. 470).

Brudzieńscy: Antoni, Jan, Stanisław i Wacław z ziemią dobrzyńską, Brudzińscy: Mikołaj, Sebastyan, Wojciech, i Brudzyńscy: Wojciech i Paweł z województwem płockiem—podpisali elekcyę Augusta II-go.

Wojciech z Wiktoryi z Chrząstowskich miał córkę Wiktoryę, żonę Grzegorza Jasieńskiego 1795 r. (DW. 110 f. 1093 i 111 f. 769).

Tomasz, dziedzic Rostkowa, Andrzej, dziedzic Niedzwiedzi, i ksiądz Kazimierz, synowie Wawrzyńca; Józef, Jan i Gabryel, synowie Jana, a wszyscy wnukowie Jakóba, potomkowie Wojciecha z 1640 r., w latach 1837 i 1839; Marcyan, Piotr i Tomasz, synowie Jana z Maryanny Morawskiej, wnukowie Wawrzyńca, Benedykt, syn Pawła z Maryanny Sikorskiej, wnuk Wojciecha, prawnukowie Adama 1749 r. dziedzica Kowali, w latach 1839—1841; Ludwik i Józef, synowie Antoniego z Katarzyny Ditler, i Władysław, syn Jacentego, wnuk powyższego Antoniego, syna Kazimierza, 1735 r. dziedzica Parzyna, w latach 1844 — 1852 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

BRUDZKI Jan podpisał z ziemią ciechanowską elekcyę króla Michała.

BRÜHLOWIE h. WŁASNEGO, hrabiowie państwa rzymskiego od 1737 r. Herb ich przedstawia: na środku tarczy przećwiertowanej, rzucona tarcza mniejsza, koroną hrabiowską nakryta, na niej w polu błękitnem podkowa srebrna ocelami do góry, w niej krzyż kawalerski złoty. W polach głównej tarczy w I-m i IV-m dwudzielnych dwugłowy orzeł ukoronowany, w prawej połowie czarny w złotem polu, w lewej biały w czerwonem polu; w II-m i III-m, błękitnych, krokiew srebrna. Nad koroną taki sam orzeł dwugłowy i dwukolorowy, jak na polach I i IV. Labry błękitne podbite srebrem.

Herb Brühlów.

Henryk, jeden z synów Jana Maurycego Brühla i Zofii von der Heyde, urodzony 13 Sierpnia 1700 r. w Gangloff - Sommern w Turyngii, paź, a następnie szambelan Augusta II-go, za jego następcy został pierwszym ministrem saskim, a ożeniwszy się z Maryą Anną Kolowrathówną, otrzymał od cesarza Karola VI-go tytuł hrabiowski. Tak, jak w Saksonii, tak i w Polsce był samowładnym panem, nie dopuszczał nikogo do króla, a urzędami frymarcząc, doszedł do olbrzymiego majątku. Nabywszy zaś dobra Sierakowskie w Królestwie Polskiem od królowej Leszczyńskiej, gdy mu zarzucono, że nie będąc szlachcicem polskim, dóbr nie może nabywać, przedstawił w 1749 r. w trybunale koronnym fałszywy rodowód, którym się od Ocieskich wywodził i został szlachcicem polskim herbu Jastrzębiec, i zaczął się pisać z Ocieszyna.

Brühl za konsensem królewskim z 1748 r. wykupił z rąk Lubomirskich starostwo lipińskie w województwie chełmińskiem, które odstąpił w 1752 r. Hussarzewskim. Za konsensem królewskim z 1748 r. nabył starostwo piaseczyńskie od

Szembeka. W 1750 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew husarską (Sig. 28). W 1752 r., zostawszy generałem artyleryi koronnej, otrzymał jednocześnie regiment pieszy tejże artyleryi (Sig. 28). W tymże 1752 r. nabył za konsensem królewskim starostwo bolimowskie od Potockiej, a starostwo kampinowskie od Mniszcha. Starostwo błońskie nabył 1754 r., kościerzyńskie 1756 r., to ostatnie odstąpił w roku następnym Nowowiejskiemu. Starostwo sp'skie otrzymał 1757 r. Był i starostą radomskim w województwie sieradzkiem. Kawaler orderu Orła Białego 1741 r. Za konsensem królewskim z 1759 r. odstąpił synowi Alojzemu Fryderykowi starostwa: lipnickie, bolimowskie i błońskie, a synowi Karolowi Adolfowi starostwo spiskie.

Z generalstwa artyleryi koronnej rezygnował w 1763 roku na rzecz syna Alojzego Fryderyka. On i żona jego nabyli plac przy Nowym-Świecie w Warszawie od biskupa Czapskiego 1746 r., Belweder pod Warszawą od Paca 1748 r., dobra Łomianki od Lubomirskiego 1752 r., Sulęcin od Czapskiego 1756 r., sprzedany 1760 r. Augustowi Golczowi, i Górę i Okunin od Linowskiej 1758 r. (M. 228 f. 37 i 674; DW. 74 f. 474; 80 f. 107 i 2C8). Sami odstąpili starostwo połongowskie Merbachowi 1752 r., a pałac przy ulicy Wierzbowej Potockim 1758 r. (DW. 74 f. 403 i 80 f. 270). Brühl umarł 28-go Października 1763 r. w Saksonii, a żona jego 11-go Mąja 1762 r. w Warszawie; pomnik ma wystawiony w kościele Kapucynów.

Z córek Henryka jedna Marya Amelia przy życiu pozostała, wyszła za Jerzego Wandalina Mniszcha, marszałka nadwornego koronnego. Z synów jego:

A) Fryderyk Alojzy, urodzony w Dreznie 21-go Czerwca 1739 r., mając lat 12 otrzymał starostwo warszawskie, które ojciec jego wykupił z rąk Czartoryskiego za konsensem królewskim z 1750 r. W 1757 r. otrzymał list prnypowiedny na chorągiew pancerną po Szołdrskim (Sig. 29). Za konsensem królewskim z 1759 roku otrzymał od ojca starostwa: lipnickie, bolimowskie i błońskie. W 1761 r. został cześnikiem koronnym, a w 1763 r. wziął po ojcu generalstwo artyleryi koronnej. Po śmierci Augusta III-go Brühlowie pozbawieni zostali szlachectwa polskiego, urzędów, starostw i dóbr przez siebie posiadanych, lecz Stanisław August, wstąpiwszy na tron, nadał indygenat jemu i bratu jego, zaraz na sejmie koronacyjnym, zwrócił Fryderykowi generalstwo artyleryi koronnej i szefostwo pułku pieszego tejże artyleryi, starostwo warszawskie i lipnickie, oraz dobra przez niego posiadane, które wprost mu nadał, lub nadawszy je podstawionym osobom w 1764 roku, zaraz w roku następnym udzielił im konsensu na zwrócenie ich Brühlom (MP.). Fryderyk otrzymał order Sw. Stanisława 1777 r., a Orła Białego 1761 r.; oprócz tego ozdobiony był orderem Sw. Aleksandra Newskiego. Pałac swój przy Krakowskiem-Przedmieściu sprzedał Przebendowskiemu 1780 r. (DW. 96 f. 495).

Starostwo warszawskie ustąpił Sobolewskiemu 1785 r., a rezygnował z generalswa artyleryi koronnej na rzecz Szczęsnego Potockiego w 1788 r., pozostał tylko generał-lejtenantem, komenderującym dywizyą marszałka wielkiego koronnego (DW. 108 f. 75 i Kancl. 94). W 1790 r. sprzedał Młociny i Łomianki Starzeńskiemu (DW. 106 f. 463). Wkrótce wyjechał do Saksonii.

Fryderyk trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Maryanna Klementyna Potocka, wojewodzianka kijowska, którą zaślubił w 1760 r.

W tymże roku zeznał z nią zapis dożywocia i kwitował jej rodziców z odbioru 134,855 złp. Po śmierci jej, zaszłej w 1779 r., zaślubił w 1780 r. w Warszawie Maryannę z Potockich, cześnikównę koronną, wdowę po Jerzym Sołłohubie, staroście ejszyskim; zeznał z nią zapis dożywocia w tymże roku. Zmarła ona w 1782 roku, pochowana na Bielanach. Poraz trzeci zawarł związek małżeński z hr. Józefą Schaafgotsch, z której pozostawił syna jedynego Fryderyka Augusta Wojciecha Jana Bogumiła. On umarł 1793 r., a pozostała po nim wdowa w imieniu nieletniego syna kwitowała w Warszawie Szulca, bankiera, z odbioru sum należnych jej z Młocin, Łomianek i Kiełpina (DW. 83 f. 480; 96 f. 783 i 110 f. 440).

B) Karol Adolf, urodzony 1742 r., otrzymał od ojca swego starostwo spiskie na mocy konsensu królewskiego z 1759 r. Łowczy nadworny litewski 1762 r., cześnik koronny 1763 r. Utraciwszy starostwo i cześnikostwo w 1764 r., otrzymał od Stanisława Augusta w tymże jeszcze roku starostwa: bolimowskie i kampinoskie, z których pierwsze odstąpił Gadomskiemu 1772 r., a drugie Branickiemu 1766 r. Kawaler orderu Orła Białego 1763 r.

C) Henryk otrzymał od ojca, na mocy konsensu królewskiego z 1763 r. starostwa: kampinoskie i piaseczyńskie, które w roku następnym utracił. W tymże 1763 r. został po bracie łowczym nadwornym litewskim; był i generał-łejtenantem wojsk saskich.

D) Wojciech, urodzony 1743 r., generał wojsk saskich 1789 roku (DW. 105 f. 113).

E) Jan Maurycy, urodzony 1747 r., konsyliarz elektora saskiego i minister saski w Anglii, kawaler orderu Orła Białego i Św. Stanisława 1782 r.

BRUJAKA Hrehory Irtyszczowicz 1524 r. (ML. 39 f. 186). Teodor, opiekun dzieci ks. Stanisława Radziwiłła 1608 r. (Woł. II f. 87). Tenże Teodor, pisarz grodzki krzemieniecki 1609 r. Szlachta powiatu pińskiego zaświadcza w 1648 r. że Jan jest szlachcicem (Op. Żyt. 19).

[BRUKHENTAL hr. Józef, o którym wspomina konstytucya z 1775 r.]

Herb Roch.

Herb Kolumna.

BRULIŃSCY v. BRULEŃSCY h. ROCH i h. KOLUMNA z Brulina w ziemi łomżyńskiej. Kazimierz Bruliński, syn Jana, wnuk Wojciecha, udowadniał pochodzenie swoje szlacheckie w grodzie warszawskim 1691 r. i przedstawił za świadków swoich krewnych, niżej wymienionych Brulińskich: Marcina, syna Ambrożego, wnuka Stanisława, Walentego, syna wymienionego Marcina, Grzegorza, syna Wojciecha, wnuka Jana, i Marcyana, syna Marcyana, wnuka Grzegorza, którzy zeznali, że legitymujący się jest szlachcicem herbu Roch i pochodzi z Brulina,

parafii Sniadkowskiej (DW. 57 f. 69 i 573). Katarzyna za Wojciechem Nowowieskim.

Stanisław Bruliński podpisał z ziemią nurską obiór króla Michała, a pisali się na elekcyę Augusta II-go z ziemią nurską i zakroczymską: Walenty, Marcin, Jakób, Jan, Sebastyan i dwóch Wojciechów, a z ziemią łomżyńską Marcyan.

Maciej, Fabian i Wojciech, synowie Franciszka z Teresy Boguckiej, wnukowie Macieja, potomkowie Jerzego, 1710 r. dziedzica Wróbli i Nowin; Stanisław, syn Jakóba z Józefaty Czaplickiej; Ignacy, syn Stanisława, i Antoni, syn Piotra, wnuk Adama, wnucy i prawnucy Jakóba, potomkowie Mateusza, 1636 r. dziedzica Smłodowa, w latach 1839 — 1847 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie i przedstawili, że są herbu Roch 2-gi, a Wiktor i Franciszek, synowie Jana, wnukowie Wawrzyńca, i Roman, syn Walentego z Maryanny Kuleszanki, wnucy tegoż Jana, potomkowie Jana, dziedzica wsi Ślasy-Lipno 1669 roku, legitymowali się w latach 1852 i 1857 r. i przedstawili, że są herbu Kolumna (A. b. Her.).

Herb Łabędź.

BRUN h. ŁABĘDŹ Józef, dziedzic Łazów w powiecie brańskim 1748 r. pozostawił dwóch synów: 1) Kazimierza, po którym Stanisław z Rozalii Zwierzchowskiej, miał syna Stanisława, ten 1855 r. 2) Karola, którego syn Krzysztof ożeniony z Joanną Weis, z synem Stanisławem legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1856 r. (A. b. Her.).

BRUNAKOWSKI Stanisław, syn niegdy Pawła z Brunak, w ziemi wiskiej, świadek przy wywodzie szlachectwa Męczkowskiego w Warszawie 1608 r. (DW. 36 f. 557).

BRUNET Ludwik otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. i herb, mający się zwać *Królodar*, a przedstawiający tarczę w poprzek przedzieloną, w górnem polu błękitnem pół orła białego, pałasz w nodze trzymającego, w dolnem białem cztery (pasy) belki czerwone z ukosa podłuż położone. Nad hełmem trzy pióra strusie (ML. 220 A. f. 419). Dyplom wydany w 1791 r. (Sig. 37 f. 131).

BRUNETTOWIE Hieronim i Kosma z Florencyi otrzymali indygenat na sejmie 1673 roku (V. L.).

BRUNHOFF Mikołaj, kapitan wojsk królewskich, podpisał z księstwem inflanckiem elekcyę króla Michała.

BRUNNOWOWIE v. BRUNOWOWIE h. TRZY BELKI. W polu czerwonem trzy belki srebrne ukośnie w lewo, w szczycie hełmu trzy pióra strusie,

środkowe białe, boczne czerwone. Labry czerwone podbite srebrem. Michał, właściciel Krasławia 1569 r. Dobra te sprzedał Wilhelm 1636 r. (Mant.). Wilhelm Karol w powiecie brasławskim 1702 r. (Akta XIII). Jan, podstoli brasławski 1785 roku. Jan Mikołaj, pułkownik wojsk polskich, nabył Powermeń 1748 roku. Z Maryanny Karpiówny pozostawił syna Jakóba, właściciela Poniemunia, żonatego z Barbarą Piórówną. Syn jego Stanisław, ożeniony z Eufrozyną Kossakowską, miał syna Szymona, zmarłego 1878 r., który z hr. Jadwigi Potockiej pozostawił synów: Stanisława i Szymona, oraz córki: Maryę i Ludwikę za Adamem Sołtanem. Stanisław żonaty z bar. Ludwiką Taube.

Herb Trzy belki.

Adam, major wojsk rosyjskich 1775 r. (V. L.). Stanisław, wojski upicki 1792 r. Karol, pisarz grodzki upicki 1785 r.

z BRUNOWIC h. NOWINA Andrzej, świadek 1419 r. (M. 3 f. 14).

BRUNOWSKI z Brunowic i z Brunowa, w ziemi lwowskiej i przemyskiej. Stanisław Kapustka, pisarz grodzki przemyski w latach 1450 — 1452, występuje jako pełnomocnik w sprawach sądowych bardzo wielu znacznych osobistości aż do 1478 roku. Marcin, zwany Korczak z Brumowa 1411 roku (AGZ. XIII do XVI).

BRUNOWSKI h. TRZASKA Mikołaj, syn Mikołaja, właściciel wsi Tyszki w województwie płockiem, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1531 roku (M. 46 f. 69). Współwłaścicielem wsi Tyszki był w 1578 roku Walenty Bronowski (Paw.).

[BRUNSWICK-WOLFENBÜTTEL, książęta, Antoni, Jan i Ludwik, kawalerowie orderu Orła Białego 1755 r.]

BRUNSWIGOWIE (Braunschweigk) Szymon, Jerzy i Dawid, bracia, otrzymali szlachectwo na sejmie 1570 roku (M. 139 f. 12).

BRUSCO (Bruschi) Jan Antoni, szlachcic z Padwy, otrzymał tytuł margrabiowski 1672 r. (M. 209 f. 553).

[BRUNSWIGS Cecylia, córka Dawida, żona Antoniego Cytwic 1576 roku (M. 113 f. 506).]

BRUSKI na Brużu Paweł pisał się z województwem krakowskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Franciszek, komornik nowogrodzki 1785 r. (Akta XII).

BRUSOWSCY. Mateusz, syn Jerzego, Brykciusz, syn Mikołaja, Jan Waleryan, Andrzej i Jakób, synowie Sebastyana, dziedzice Brusowa 1586 r. Adam, syn Wawrzyńca, Marcin, Andrzej, Paweł, Stanisław i Fabian, synowie Stanisława, Wojciech, syn Floryana, i Jan, syn Pawła, dziedzice na Brusowie 1594 r. (Wyr. Lub. 36 i 57). Pewnie ci sami co Bruszewscy.

[BRUSS hr. Jakób z państwa rosyjskiego, kawaler orderu Orła Białego 1730 roku.]

BRUSZEWSCY v. BRUSZOWSCY h. ŚLEPOWRON z Bruszewa v. Bruszowa, w ziemi bielskiej. Przybysław z Bruszowa 1444 r. Tomasz z Bruszowa, syn Leonarda, zabezpieczył 1504 r. posag żonie Dorocie, córce Alberta z Głodowa. Piotr z Bruszowa, syn Leonarda, zabezpieczył 1509 r. posag żonie Barbarze, córce Alberta z Głodowa (Mil.). Wojciech, Maciej, Stanisław i Michał, synowie Mikołaja, dziedzice na Bruszewie 1598 r. Adam, Stanisław i Jakób, synowie Wawrzyńca, 1598 r. (Wyr. Lub. 76). Marcyan, pisarz grodzki brański 1630 r.

Herb Ślepowron.

BRUSZEWSKI h. DOŁĘGA Michał, syn Jakóba, potomek Mikołaja, dziedzica Bruszewic, pozostawił z żony, Anny Zabiełłówny, synów: Wincentego i Jakóba. Tego ostatniego synowie: Michał i Karol, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1856 r. (A. b. Her.). Adam Bruszewski podpisał z województwem inowrocławskiem elekcyę króla Michała.

Herb Dołęga.

BRUTUS Bartłomiej z Epiru otrzymał indygenat 1590 r. Tenże Bartłomiej i jego sukcesorowie otrzymali: Lisiec, Paczyków i Powolcze w województwie podolskiem 1591 r. (AGZ. X 2472 i 2532). Właściwe jego nazwisko jest Bruthi (M. 133 f. 472).

BRUYNOWSKI Krzysztof podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała.

[BRUZER Stefan, porucznik wojsk królewskich, syn Stefana, podskarbiego królewskiego i Teresy Obertówny, zeznał zapis żonie, Krystynie de Witty, 1724 r. (Perp. Czers. 19 f. 382).]

Herb Belina.

Herb Gwiaździcz.

BRWINOWSKI h. BELINA z Brwinowa. Jan z Brwinowa, starosta warszawski 1451 r. Jan, sędzia ziemski warszawski 1511 r. Elżbieta, wdowa po Stanisławie Turowskim, 1590 r. (Perp. Czers. 1A f. 61). Brwinowscy pochodzą od Okuniów, którzy w XIV-m już wieku na Brwinowie dziedziczyli.

BRYKCZYŃSCY h. WŁASNEGO, GWIAŹDZICZ, przedstawiającego tarczę złotym księżycem rogami na dół obróconym przedzieloną, na księżycu w górnem błękitnem polu krzyż kawalerski złoty, pod księżycem w polu srebrnem gwiazda złota. W szczycie hełmu trzy pióra strusie; nad środkowem gwiazda złota, jak na tarczy.

Antoni Brykczyński otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.; dyplom został mu wydany 1791 r. (ML. 220 A. f. 463). Antoni dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Karśnicką, 2-o v. z Katarzyną Maryanną Strzyżewską, z pierwszej żony miał syna Józefa, pułkownika b. wojsk polskich, zmarłego w Paryżu, z drugiej córki: Annę za Antonim Rutkowskim i Ludwikę za Teobaldem Dzianottem, oraz synów: Stanisława i Juljana, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r.

Z nich: Stanisław z hr. Wandy Zamoyskiej, córki Marcina, pozostawił synów: a) Stanisława, osiedlonego w Galicyi, właściciela Pacykowa, żonatego 1-o v. z księżniczką Idalią Czetwertyńską, z której syn Mieczysław, 2-o v. z Maryą z Russanowskich, z której syn Stanisław; b) Antoniego, proboszcza w Goworowie; c) Stefana; i d) Józefa, ożenionego z Pruszyńską (Bork.). Mieczysław, syn Stanisława, zaślubił w Zagwoździu 1892 roku Olgę Prus Jabłonowską.

Herb Sas.

BRYLEWSCY z Brylewa, w powiecie kościańskim. Akta poznańskie wspominają o Michale i Wojsławie, braciach, 1394 r. Michał, żonaty z Mirosławą, dziedziczką Kitlicz 1394 r. Marcin, w aktach kościańskich 1397 r. (Leksz.).

BRYLEWSKI Andrzej podpisał z księstwem żmudzkiem elekcyę króla Michała.

BRYLIŃSCY h. SAS ze wsi Brylińce, w ziemi przemyskiej. Arseni, współdziedzic Witoszyniec 1589 r. (Paw.). Steczko został władyką przemyskim i samborskim 1581 roku. Aleksander, regent grodzki bełski 1660 r., a vicesgerent grodz-

ki bełski 1672 r. Samuel i Andrzej, synowie niegdy Bazylego, 1680 r. (Zap. Lub. 46 f. 898 i 59 f. 415). Prawdopodobnie tego samego herbu są Brylińscy na Litwie, piszący się z Dobry; z nich: Benedykt w województwie brzeskiem litewskiem, 1671 roku (Akta IV). Floryan podpisał z powiatem oszmiańskim elekcyę Stanisława Augusta.

BRYNDZOWIE na Litwie. Brinza świadek w Bełzie 1439 r. Konstanty Juriewicz Bryndza, bojar trabski 1581 r. (Akta XIV). Jan Bryndza pisał się z województwem mińskiem na obiór króla Michała, a Jan Bryndza-Nacki podpisał elekcyę Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Jan Bryndza-Nacki, cześnik mozyrski 1766 r., z Franciszki Falibowskiej miał córki: Maryannę, 1-o v. za Konstantym Iwańskim, 2-o v. za Strzałkowskim, i N. za Kazimierzem Łąckim, oraz synów: Jakóba, Szymona i Michała (Zs. Bracł.). Piotr i Antoni procesowali się 1775 roku z Kukielami (V. L. VIII f. 504).

BRYNG Andrzej podpisał z województwem łęczyckiem obiór króla Michała. Patrz *Brynkowie*.

BRYNIEWSKI Aleksander podpisał z ziemią zakroczymską elekcyę Augusta II-go.

BRYNKOWIE. Andrzej, kapitan wojsk królewskich, podpisał z województwem łęczyckiem elekcyę Jana III-go, Andrzej z ziemią warszawską obiór Augusta II-go, a Tadeusz z powiatem wołkowyskim elekcyę Stanisława Augusta. Marcin, vicerotmistrz dragonów 1686 r., a Mikołaj, chorąży dragonów 1691 r. (Zap. Lub. 62 f. 55 i 67 f. 605). Andrzej z ziemi warszawskiej, z Krystyny z Iłowskich, 2-o v. Karłowskiej, miał dzieci: Kazimierza, Stanisława, Józefa, Maryannę i Eleonorę, którzy kwitowali Giżyckiego 1714 r. (Perp. Czers. 18 f. 159).

BRYSKI Wojciech podpisał z ziemią rożańską i makowską elekcyę króla Michała.

BRYSZEWSCY z Bryszewa, w województwie brzeskiem kujawskiem, powiecie przedeckim. Jakób i córka jego Dorota nabyli części na Szczkowie 1537 roku. Gabryel i Grzegorz, synowie Marcina, kwitowali Jana 1536 r. Maciej, żonie, Małgorzacie ze Zbijewskich, zabezpieczył posag na Bryszewie 1539 r. Jerzy, żonaty z Małgorzatą z Kozierowskich, 1629 r. Walenty zeznał testament 1697 r. (Gr. Przed. 2 f. 83, 145 i 309; 73 f. 475; 81 f. 190). Stefan pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Jana Kazimierza, Stefan z województwem inowrocławskiem na obiór króla Michała, a Waleryan z województwem brzeskiem kujawskiem, i N. z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Jakób nabył kamienicę w Toruniu 1690 r. (Perp. Czers. 14 D f. 4). Wawrzyniec, syn Pawła i Heleny z Krzelczyc Mrozkównej, sprzedał 1726 r. Janowi Jordanowi odziedziczone po dziadzie Adamie Lubowieckim, staroście oświecimskim, dobra, w różnych województwach położone.

BRYSZKOWSCY czy nie ze wsi Bryszki, w powiecie piotrkowskim. Piotr, podwojewodzy łomżyński 1613 r. (DW. 41). Jan, kanonik przemyski, deputat na trybunał lubelski 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 751).

BRZAŃSCY z Brzannej, w powiecie bieckim; wieś tę i Falkowę posiadała Anna 1581 r. (Paw.). Patrz *Brzeński.*

Herb Nowina.

Herb Jastrzębiec.

z BRZĄCZOWIC h. NOWINA w powiecie wielickim. Krysek świadczy 1428 r. w Krakowie przy wywodzie szlachectwa Jakusza z Koźmic (St. Pr. P. P. VI). Jan 1424 r. Jarosz 1487 r. pisarz ziemski oświecimski. Jan Brzanszowski, kanonik krakowski 1512 r.

BRZECHFFOWIE v. BRZECHWOWIE v. BRZYCHWOWIE h. JASTRZĘBIEC z Gośliny, Przebendowa i Boduszewa, w powiecie poznańskim, chociaż w późniejszych czasach z Wrzący się pisali. Wsie wyżej wymienione posiadali w końcu XIV-go wieku Mikołaj Brzechwa i syn jego Sędziwój, o czem akta poznańskie wspominają (Leksz.). Ścibor Brzechwa w przemyskiem 1446 r. (AGZ. XIII). Jan z Karwowa Brzechwa 1527 r. (St. Pr. P. P. VI 374). Andrzej, opat tyniecki, 1579 r. Jan, 1592 r. deputat na trybunał koronny, o którym Paprocki wspomina, że się dzielnie na wojnie moskiewskiej sprawiał (Wyr. Lub. 1 f. 244 i 55 f. 56). Rafał, właściciel Wilkowa w powiecie proszowskim 1581 r. (Paw.). Zbigniew, komisarz do rewizyi zamku chęcińskiego z sejmu 1613 r. (V. L.). Dobrogost, skarbnik kaliski, z synowcem Piotrem, synem niegdy Jana, sprzedali dobra Lubień Mikołajowi Parczowskiemu 1635 r. (Zap. Lub. 35 f. 350).

Franciszek z województwem sandomierskiem, a Jakób i Kazimierz z ziemią wieluńską podpisali elekcyę króla Michała. Franciszek, żonaty 1681 r. z Elżbietą Skotnicką, córką Krzysztofa (Gr. Sandom.).

Gabryel, dworzanin księcia Karola Ferdynanda, biskupa płockiego 1651 r. podczaszy warszawski 1654 r., właściciel dóbr Kije w województwie sandomierskiem, zawarł 1687 r. ugodę z synami: Janem i Gabryelem. Ciż synowie jego: Jan, cześnik żytomierski 1689 r., i Gabryel odziedziczyli Droginię, Banowice, Lipnik etc., po stryju swoim Janie (Herb. Kr.). Gabryel z żony, Katarzyny Morsztynówny, zostawił synów: Stanisława i Piotra 1731 r.

Kasper i Piotr z województwem krakowskiem, Samuel z sandomierskiem, a Dobrogost, poborca wieluński, z ziemią wieluńską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Dobrogost został następnie burgrabią wieluńskim; w 1661 r. wyznaczony komisarzem z sejmu do odgraniczenia Szląska (V. L.).

Piotr, podkomorzy wendeński 1637 r., z żony, Katarzyny Jordanówny, zostawił córkę N. za Aleksandrem Koniecpolskim, i synów: Kaspra, Piotra, Gabryela i Rafała 1649 r. Rafał, chorąży krakowski 1669 r., umarł 1689 r., mając lat sześćdziesiąt, o czem przekonywa nagrobek w kościele Św. Piotra w Krakowie. Z Anny Niewiarowskiej miał syna Jana 1690 r. Jakób podpisał z ziemią wieluńską elekcyę Jana III-go, a na obiór Augusta II-go pisał się z województwem kra-

kowskiem Jan, chorążyc krakowski. Ten Jan, starosta krzeczowski, umarł 1715 r. w 55-tym roku życia, o czem świadczy nagrobek wystawiony mu w kościele Sw. Piotra w Krakowie. Pozostała po nim wdowa, Krystyna z Witowic, otrzymała 1716 i 1719 r. konsens królewski, na ustąpienie starostwa krzeczowskiego. Franciszek, z miecznika latyczowskiego podczaszy mielnicki 1690 r. Rafał, chorąży wołyński 1754 r. Ludwik, chorążyc bydgoski, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem do rozsądzenia sprawy. Władysław, właściciel Chwałkowa w województwie kaliskiem 1720 r.

Gabryel, dziedzic Drogini, Lipników 1705 r., miał mieć trzech synów: Piotra, Władysława i Gabryela. 1) Piotr miał syna Kaspra, którego z Maryanny Bogusławskiej synowie: Józef i Kazimierz. 2) Władysław miał syna Stefana, ten Alojzego i Rafała; Alojzego z Maryanny Łąckiej syn Tomasz Józef 1840 r., a Rafała syn Ludwik, ożeniony z Elżbietą Prusimską, zostawił syna Rafała Jana, 1850 roku. 3) Gabryel miał syna Stanisława, ten Marcina, ten Wojciecha, którego z Agnieszki Przybylskiej syn Wojciech Andrzej, 1837 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

Herb Pomian.

BRZECHOROWSKI Tomasz pisał się z województwem płockiem na obiór Stanisława Augusta.

BRZECHOWSCY h. POMIAN z Brzechowa, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Grzegorz Brzechowski z województwem płockiem, a Zygmunt z ziemią rawską podpisali elekcyę króla Michała, a Mateusz z województwem poznańskiem elekcyę Augusta II-go.

Szczepan Jan Brzechowski, syn Józefa, wnuk Stanisława, potomek Grzegorza, 1701 r. dziedzica Brzechowa w województwie płockiem, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

BRZECKI Jerzy podpisał z województwem wileńskiem elekcyę króla Michała.

Herb Półkozic.

BRZEDNICKI Paweł podpisał z ziemią gostyńską elekcyę króla Michała.

BRZEMIŃSCY v. BRZEMIEŃSCY. Jan, nabył Swidno od Rudnickiego 1628 r. (DW. 47 f. 2269). Jan i Samuel, synowie niegdy Andrzeja, mają sumy u Sieniuty 1628 r. (Zap. Lub. 31 f. 371). Grzegorz pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Zofia za Franciszkiem Parulem 1703 r. (Perp. Czers. 16 B f. 301).

BRZEŃSCY h. PÓŁKOZIC. Adam, właściciel Lednicy, Jeżowa i wielu wsi w powiecie szczyrzyckim i bieckim 1581 r. Sebastyan, właściciel Zatok w powiecie sandeckim 1581 r. (Paw.). Patrz *Brzański* i *Chorążyc.*

z BRZESCIA (Kujawskiego) Maciej otrzymał szlachectwo 1518 r. i przyjęty został do h. *Korab'* przez Łaskich (M. 31 f. 277).

BRZESCIAŃSCY h. SAS z Brześcian, w ziemi przemyskiej. Piszą się stale z Rybotycz, bo stamtąd wyszli. Radko z Rybotycz 1424 r. zostawił sześciu synów i dwie córki: Nastkę za Sienkiem z Hoszowa, i drugą za Iwanem z Czyżowic. Z synów: Jasiek i Ihnatko zmarli bezżennie, a Mikołaj, Andrzej, Fedko i Małofiej, zwany Mirczą, a potem także Mikołajem, dzielą się 1442 r. Uhelnikami.

Fedko, żonaty 1447 r. z Magdaleną, córką Mikosza z Gdeszyc, pisze się z Uhelnik, tak samo, jak Mircza, ożeniony 1462 r. z Katarzyną, córką Jana Korytki. Mikołaj v. Miklasz i Andrasz, dziedzicząc na Brześcianach, przybrali od tej wsi nazwisko. Mikołaj żonie Małgorzacie oprawia 1444 r. posag i wiano, a Andrzej 1446 r. tak samo zabezpiecza posag żonie swej, Krzychnie, córce Macieja z Barańczyc (AGZ. XIII). Mikołaj, dziedzic Brześcian 1508 r. (Paw.). Jan i żona jego, Katarzyna z Brzezin, otrzymali w dożywocie wieś Wałową 1589 r. (M. 133 f. 401). Felicyan, ożeniony z Heleną z Siestrzewitowa, dziedzic Honiatyna w bełskiem 1666 roku. Zygmunt, syn niegdy Jana, ceduje sumę Narajowskiemu 1616 roku (Zap. Lub. 22 f. 354). Andrzej, zeznał zapis dożywocia z Zofią z Zieleniewskich, 1633 r. (Perp. Czers. 12 f. 22). Zygmunt, wojski buski 1637 r. Inny Zygmunt, żonaty z Maryną z Bartnickich 1688 r. (DW. 57 f. 237 i 1078), major artyleryi koronnej, został podstolim owruckim 1695 r., a stolnikiem dobrzyńskim 1702 r. Drugą żoną jego była Teresa Telefusówna, 2-o v. Kleczner owa, przeciwko której 1713 r. zyskują w trybunale lubelskim wyrok bracia: Andrzej i Stanisław Brześciańscy (pewno synowie Zygmunta z pierwszej żony), o zapisy zrobione jej przez męża.

Herb Sas.

Andrzej, podstoli owrucki 1702 r., umarł stolnikiem 1709 r. Stanisław, towarzysz chorągwi krajczego koronnego, następnie stolnik przemyski, umarł 1730 r. N., miecznik przemyski 1713 r., kasztelan lubaczowski 1731 r. Dominik Filipin w Studziannej 1729 roku. Elżbieta, córka Tomasza, nabyła dworek na Wielopolu w Warszawie 1756 roku (DW. 80 f. 7).

Michał i Adam pisali się z województwem ruskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, syn Jana, szambelan Stanisława Augusta, zeznał 1782 r. z żoną, Salomeą z Rucińskich, zapis dożywocia (DW. 94 f. 355; 98 f. 391). Adam, podczaszy owrucki z synami: Aleksandrem i Franciszkiem, Michał, Kasper, Antoni i Samuel, wszyscy członkowie Stanów Galicyjskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim i w latach 1817—1832 w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Prawdopodobnie do tegoż domu Brześciańskich należą: Mikołaj, syn Franciszka i Aleksandry ze Skwarskich, i Tomasz, syn Józefa i Konstancyi z Szaniawskich, wnukowie Wojciecha, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1850 i 1855 r. (A. b. Her.).

Herb Bończa.

BRZESCY h. BOŃCZA dziedziczyli już w XV-m wieku na Kunicach, w województwie sandomierskiem. Długosz wspomina o Pawle, współwłaścicielu tej majętności. W 1577 roku dziedziczyli na Kunicach Paweł i Jan (Paw.). Prawdopodobnie niejeden z licznych Brzeskich, którzy się pisali na elekcye królów polskich z województwem sandomierskiem, do tego domu należeli.

Ignacy Bończa Brzeski, syn Wojciecha i Justyny z Chalińskich, burgrabia grodzki kowalski 1778 roku (DW. 94 f. 587).

Herb Ciołek.

BRZESCY h. CIOŁEK pochodzą z Brzeziec, w powiecie stężyckim. Klemens i Jan z Brzeziec, bracia, synowie Nasuty, świadczą przy wywodzie szlachectwa Jana ze Strykowic w Radomiu 1453 r.; żyją obaj jeszcze 1464 r. (Pis. Dz. P. IX. Pot.; Rad. Inscr. I f. 425). W 1508 r. dziedziczył na tych Brzeźcach Andrzej (Paw.). Wieś tę w 1569 r. posiadał Jan Brzeski, a wsie Sokoł, część Gończyc i Chotuni Wiktoryn i Sebastyan Brzescy (Paw.). Agnieszka, córka Stanisława z Chotuni, żona Mikołaja Gośniewskiego 1567 r. (Zs. Warec. 10 f. 190). Mikołaj, urodzony z Anny Jazłowieckiej z Buczacza, siostry wojewody ruskiego (Wyr. Lub. 75 f. 195 i 9 f. 1004), będąc sekretarzem królewskim, otrzymał w dożywocie 1570 r. różne wsie w województwie ruskiem. W 1572 r. był chorążym nadwornym koronnym i zeznał z żoną, Ewą z Dawidowskich, zapis dożywocia (M. 108 f. 187 i 110 f. 365). W 1576 r. był generałem ziem podolskich, starostą kamienieckim. Starostwo to utracił w 1590 r., z powodu nie wnoszenia opłat z takowego w ciągu lat czterech (M. 133 f. 480). W 1579 r. uposażył kościół w Smotryczu, który oddał Dominikanom kamienieckim (AGZ. X 2043 i 2316).

Dzieci jego: Dominik, Abraham, Marcin i Zofia (Wyr. Lub. 67 f. 970 i 72 f. 468). Dominik ustąpił pewną sumę w grodzie warszawskim 1615 r. (DW. 44), Marcin, kustosz przemyski 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 677). Gabryel, kanonik poznański 1570 r., syn Jana i Anny z Wolskich (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Jastrzębiec.

BRZESCY h. JASTRZĘBIEC z Brzozy, w powiecie piotrkowskim. Wieś tę w 1552 r. posiadał Maciej i Andrzej, a Wolę Piekłową Mikołaj (Paw.). Ks. Wawrzyniec, pisarz ziemski brzeski kujawski 1512 r. W 1595 r. dziedziczyli na Niewierszynie: Aleksander, Stanisław, Samuel i Remigian v. Hieronim, synowie Benedykta (Wyr. Lub. 62 f. 580 i 68 f. 39). Aleksander, dworzanin Zygmunta III-go i Władysława IV-go, umarł 1645 r.; pochowany w Piotrkowie. W 1633 r. otrzymał

kilka wsi w opoczyńskiem w dożywocie (M. 180 f. 15). Z Zofii z Minogi Grabianczanki zostawił syna Jana, ożenionego z Anną Moszczyńską (Star. Mon.). Samuel z Brzozy, zmarły 1643 r., pozostawił synów: Piotra i Mikołaja (Star. Mon.).

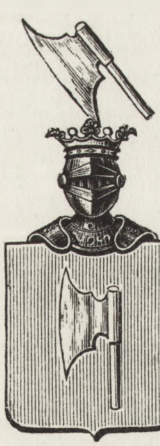
Pisali się z ziemią dobrzyńską na elekcyę Jana Kazimierza: Jan i Ludwik, a na elekcyę Augusta II-go: Bartłomiej, Jan i Stanisław.

Mikołaj z Brzozy, zmarły 1647 r., któremu żona, Izabella Ligęzianka, wystawiła pomnik na Kalwaryi Zebrzydowskiej. Córka jego Barbara za Piotrem Bykowskim, kasztelanem konarskim (Star. Mon.). Maciej Brzeski, wojski, pisarz grodzki i deputat sieradzki na trybunał koronny 1665 r.

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Stanisława i Stefana z Brzozy, z ziemi wieluńskiej, Aleksandra i Piotra z województwa sieradzkiego, i Malchra i Rachwała z województwa kaliskiego.

Wprowadzeni zostali do Zalesia: Tomasz 1776 r., a Norbert 1778 r., do Dębny Józef 1771 r., do wsi Gole i Stuży Tomasz 1787 r., do Trzebuchowa Jan 1784 r., a do Sokołowa Piotr 1785 r. (Gr. Przed. 91, 92, 93, 96, 98 i 99). Piotr v. Jan Piotr, komornik graniczny brzeski kujawski 1781 r., wojski mniejszy bydgoski 1783 r., podstoli radziejowski 1785 r., chorąży radziejowski 1786 r., pisarz grodzki gnieźnieński 1787 r. Był on dożywotnikiem wsi Kunkowej Woli (DW. 107 f. 569 i Kancl. 70 f. 32). Ignacy, komornik ziemski brzeski kujawski 1784 r. Tomasz, wojski większy kruszwicki 1770 r.

BRZESCY h. OKSZA mają pochodzić, podług naszych heraldyków, z Brzezia, w powiecie krakowskim. Mnieby się raczej zdawało, że pochodzą z Brzezia w powiecie sandomierskim, gdyż Brzezie w powiecie krakowskim należało do dóbr koronnych, a Brzezie w powiecie sandomierskim było własnością Klemensa i Jana Wilhelma h. Oksza w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.), a Jana 1508 r. Rosochy zaś, obok położone, należały do Wojciecha 1578 r., a Andrzeja, Sebastyana i Krzysztofa Brzeskich 1592 r. (Paw. i Wyr. Lub. 51).

Herb Oksza.

Wojciech, z żoną Jadwigą, dziedzice na Brzeziu 1598 roku (Wyr. Lub. 78). Mikołaj, dziedzic na Zentkowicach, w powiecie lelowskim 1581 r. (Paw.). Paweł z Brzezia, żonaty z Maryanną Raduńską 1659 r. (M. 201 f. 196). Krzysztof, syn Wojciecha, kupił Kozice od Wygnanowskiego 1631 r. Stanisław i Mikołaj, synowie niegdy Jakóba i Elżbiety z Mijakowa, kwitowali 1636 r. Radoszewskiego. Aleksander, syn Stanisława i Anny Gawrońskiej, kanonik krakowski 1635 r., archidyakon zawichostski 1637 r. i sekretarz królewski, umarł 1650 r. (Łęt. i Star. Mon.). Brat jego rodzony Andrzej, 1653 r. podkustoszy łucki, 1655 r. kanonik krakowski. Bratem ich był zapewne Jakób, 1640 r. burgrabia opoczyński, potem łowczy sandomierski, ożeniony z Elżbietą z Zielonki Zielińską, córką Jakóba, podczaszego bracławskiego, zmarły już 1662 r., którego dzieci: Stanisław, Ignacy, Anastazya i Anna, dziedziczą po kanoniku Andrzeju 1662 r. Stanisław jest namiestnikiem roty pancernej 1679 r. Paweł z żony, Elżbiety z Ostrow-

skich zostawił synów: Krzysztofa i Andrzeja 1658 r., i córki: Zofię za Stanisławem Balem z Choczwi, podkomorzym sanockim 1666 r., Katarzynę za Stanisławem Morsztynem, wojskim sandomierskim 1666 r., Jadwigę i Annę. Z synów: Krzysztof był podwojewodzym sandomierskim 1686 r. i miał syna Jakóba 1687 r. (Zap. Lub. 33 f. 1097; 35 f. 592; 37 f. 449; 43 f. 1051; 45 f. 169 i 671; 47 f. 798; 48 f. 490 i 957; 49 f. 132; 50 f. 1057; 58 f. 474; 62 f. 524; 63 f. 1023).

Daniel, Jakób, Paweł i Wojciech z Brzezia pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej, Marcin, Paweł na Brzeziu, ksiądz Stanisław, Ignacy, Krzysztof i Stanisław z Brzezia podpisali z województwem sandomierskiem obiór króla Michała, a Jakób, Jan, Stanisław i Tomasz z temże województwem elekcyę Augusta II-go. Ignacy, subdelegat grodzki nowokorczyński 1788 r.

Wojciech, Jan z synami: Franciszkiem i Ignacym Żegotowie i Aleksander, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w latach 1809, 1844 i 1847 w Wydziale Stanów i 1782 r. w komisyi magnatów we Lwowie (Goł.).

BRZESCY h. PRAWDZIC z Brześca i Baboszewa, w powiecie płońskim Jan z Brześcia, podkomorzy wyszogrodzki 1482 roku, pozostawił córkę Elżbietę, żonę Lasoty z Mierzanowa (M. 44 f. 944), i trzech synów: Feliksa, Pawła i Wacława.

Feliks, kasztelan wyszogrodzki 1511 r. i starosta ciechanowski 1512 r., został wojewodą mazowieckim w 1517 r., a vicesgerentem mazowieckim 1526 roku (M. 40 f. 220). W 1521 r. nabył części na Szczawinie i Ślubowie, w ziemi ciechanowskiej (M. 32 f. 97). Otrzymał on od ks. Janusza części Krzywonogi i Swinar, o które to dobra toczył się spór przed sądem nadwornym królewskim 1530 roku (St. Pr. P. P. VI. 440). Z żony Barbary pozostawił synów: Jana na Baboszewie, Łukasza, kanonika płockiego, Stanisława, zwanego Siekirą na Brześciu, Aleksego, i córkę Dorotę, żonę Łukasza Łubieńskiego 1537 r. (M. 78 f. 364; Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 249 i 330; 4 f. 9, 48, 76, 122 i 316; 7 f. 110 8 f. 156).

Herb Prawdzic.

Paweł, brat wojewody, chorąży czerski i starosta łomżyński 1513 r., chorąży warszawski 1522 r., podkomorzy ciechanowski 1523 r., starosta warszawski 1513 r. Z żony Ludmiły (Tomiły, ML. 30 f. 43) nie pozostawił potomstwa (Dud. Warsz. 15 f. 497).

Wacław, brat wojewody, z nieznanej małżonki pozostawił czterech synów: Pawła, Andrzeja, Feliksa i Jana (Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 330; 4 f. 316; 6 f. 78 i 9 f. 288).

Stanisław, chorąży wyszogrodzki, żonaty z Dorotą z Krasińskich 1571 r. (M. 110 f. 28). Jan Feliks i Aleksy posiadają Brzeście 1578 r., a Andrzej Baboszewo (Paw.). Zygmunt, skarbnik wyszogrodzki 1604 r. Wawrzyniec ustanowił opiekę 1646 r. nad dziećmi: Józefem, Barbarą, Heleną, Anną i Dorotą, w osobach

braci: Wojciecha, kanonika płockiego, i Rafała (DW. 50 f. 1222). Wawrzyniec, skarbnik płocki 1651 r. Jan, łowczy wyszogrodzki 1659 r.

Elekcyę Jana Kazimierza podpisali z województwem płockiem: Jan, Samuel i Wojciech Stanisław, kanonik płocki; obiór Jana III-go: Aleksander, Jakób i Mateusz, a elekcyę Augusta II-go: Hieronim, Paweł, Stanisław i Wojciech. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy Jakóba i Mateusza z ziemi wyszogrodzkiej.

Antoni, podstoli łomżyński, nabył dwór na Nowem Mieście w Warszawie 1760 r. (DW. 83 f. 905). Barbara ze Sztetnerów, żona Józefa Brzeskiego 1795 r. Ignacy Prawdzic Brzeski, skarbnik wyszogrodzki 1795 r. Józef, syn Adama i Salomei Dzikówny, sprzedał części na Sokolnikach bratu Ignacemu 1771 r. (DW. 89 f. 450).

Adam, stolnik i podstarości piński, pisał się na elekcyę Jana Kazimierza z województwem płockiem. Samuel, cześnik piński 1662 r. Tomasz Rafał, podstoli piński 1679 r. Jan Aleksander, cześnik lidzki 1686 r., żonaty z Eleonorą Zawadzką (Zap. Lub. 62 f. 576).

Zofia z Nieborowa Brzeska, 1-o v. Lasocina, 2-o v. Tomasza Godlewskiego żona, 1718 r. (Kij. IX f. 289).

BRZESCY h. STARŻA v. TOPÓR, wzięli nazwisko od wsi Brzeście, leżącej nad Pilicą, w dawnym powiecie wareckim, ziemi czerskiej.

W połowie XV-go wieku żyło dwóch braci dziedziczących na Brześcach: Mikołaj i Jan. Mikołaj nie żył już w 1468 r., w którym pozostała po nim wdowa Weronka z Suchy, kwitowała braci z odbioru posagu. Dzieci pozostawił sześcioro: Stanisława, Pawła, Mikołaja, Jana, Martę, żonę Jana z Kowali 1487 r., i Annę, żonę Jana Trzaski 1502 r. Dopełniły one działu dóbr ze stryjem Janem w 1470 r. (Zs. Warec. 1 B f. 194, 202 i 208; 1 C f. 80 i 343).

Herb Starża v. Topór.

Stanisław, syn Mikołaja, zabezpieczył posag żonie Katarzynie, córce Krystyna z Rusinowa 1517 r.; z niej synowie: Andrzej, Jan, Jakób i Maciej, którzy w 1541 r. kwitowali Suskiego (Zs. Warec. 3 A f. 1 i 160; 6 f. 359; 8 f. 331). Jan, syn Stanisława, podwojewodzy mazowiecki 1559 r., vicepodkomorzy (t. j. komornik graniczny) warecki 1564 r., żonaty 1541 r. z Katarzyną z Turowic, córką Marcina, miał z niej synów: Floryana, Dunina, Piotra, i córkę Jadwigę, żonę Jana Wielebnowskiego z powiatu opoczyńskiego 1570 r. Dunin sprzedał całą swoją schedę na Brześcach bratu Floryanowi 1579 r., a Floryan 1605 roku bratu Piotrowi (Zs. Warec. 6 f. 339; 10 f. 542; 32 f. 281 i 48 A f. 31; Perp. Czers. 2 f. 557). Floryan, żonaty 1578 r. z Katarzyną z Jeżewskich, córką Feliksa, pozostawił córkę Zofię, żonę Jana Tyszki 1617 r., i syna Wawrzyńca, żonatego z Magdaleną ze Stamirowskich; wraz z nią nabył część dóbr Bieniedy 1622 roku. Z niej tylko córki:

Jadwiga, żona Stanisława Wyszoty 1636 r., Zofia za Maksymilianem Rylskim 1642 r., Magdalena, 1-o v. Stamirowska, 2-o v. Tomaszowa Skrocka, i Anna za Jakóbem Burzą 1637 r. (Zs. Gr. Czers. 58 f. 474; Perp. Czers. 2 f. 282; 5 f. 344; 6 f. 438; 9 f. 384, 387, 475; 10 f. 341 i Zs. Warec. 12 f. 100 i 20 f. 384). Jakób, syn Stanisława, zabezpieczył 1546 r. posag żonie, Zofii Wilkotarskiej, córce Tomasza. Z niej córka Anna, wdowa po Wawrzyńcu Wilkowskim, sprzedała część na Wilczymtargu 1618 r., i syn Walenty, który zeznał 1599 r. z żoną, Dorotą z Brzeskich, zapis dożywocia (Zs. Warec. 7 f. 615; 22 f. 31; 14 f. 277; 17 f. 104; Zs. Gr. Czers. 40 f. 667). Walenty zostawił cztery córki: Katarzynę za Szymonem Wilskim 1629 r., Zofię, Annę, 1-o v. za Franciszkiem Grotowskim 1629 r., 2-o v. za Franciszkiem Golianem 1633 r., i Dorotę, żonę Marcina Turobojskiego 1629 roku, Sprzedały one w tymże 1629 r. schedę swoją na Brześcach (Zs. Warec. 24 f. 203; Perp. Czers. 8 f. 238, 239, 246 i 9 f. 57).

Paweł, syn Mikołaja, ksiądz 1496 r. (Zs. Warec. 1 C f. 193).

Mikołaj, syn Mikołaja. dwa razy ponawiał związki małżeńskie; pierwszą jego żoną była 1503 r. Barbara z Rzeszotkowej Woli, córka Zygmunta, drugą 1513 r. Róża z Wilczkowic, córka Jana. Z drugiej żony synowie: Paweł, Jan, Szymon, Janusz, i córki: Elżbieta, żona Stanisława Zawiszy z Budziszyna, Ozanna i Anna, z których to dwóch ostatnich jedna wyszła za Magnuszewskiego. Wszystkie dzieci wraz z matką przyznały sumę Gośckiemu 1540 r. (Zs. Warec. 1 C f. 360; 2 f. 269; 12 f. 109; Zs. Gr. Czers. 11 f. 307). Po Pawle został syn Paweł, który w 1615 r. sprzedał część swoją na Brześcach (Zs. Warec. 21 f. 132). Jan, sędzia ziemski czerski 1562 r., zeznał w tymże roku z żoną, Zofią Cybulską, córką Jana, zapis dożywocia (M. 96 i 56 i Zs. Warec. 9 f. 815).

Jan, syn Mikołaja, pleban w Jasionny 1503 r. (Zs. Warec. 1 C f. 362).

Jan, brat Mikołaja, miał córki; Annę, żonę Mikołaja Litwina z Suchy 1503 roku, Małgorzatę, i synów: Jerzego (Jurszę), Jakóba i Stanisława (Zs. Warec. 1 C f. 355 i 394; Zs. Grój 4 A f. 8).

Jursza, syn Jana z Elżbiety z Ossowa, córki Jakóba (1487 r.), miał same córki: Jadwigę za Mikołajem z Mroczkowej Woli 1506 r., Zofię, Annę i Barbarę (Zs. Warec. 1 C f. 83, 297 i 417).

Jakób, syn Jana, żonaty 1-o v. z Anną Boską, córką Jerzego, 1501 roku, 2-o v. z Jadwigą, córką Jana z Bierzwiec 1508 r.; z nich córki trzy: Zofia, Urszula, 1-o v. za Hieronimem Promińskim 1539 r., 2-o v. za Wojciechem Okręglickim, i Anna za Bernardem Roksickim 1532 r., i synów czterech: Jan, Stanisław, Janusz i Wojciech (Zs. Warec. 1 C f. 265, 307, 473; 4 f. 234; 5 f. 169; 6 f. 108 i 109; Zs. Gr. Czers. 12 f. 364). Jan, syn Jakóba, vicepodkomorzy (komornik graniczny) czerski 1542 r., nabywca Ossowa i Kamienia 1562 r., z Anny z Ostrowskich, córki Mikołaja z Ostrowa, pozostawił córkę Barbarę, żonę Mikołaja Siekluckiego 1565 r., i synów: Piotra, Jana i Stanisława (Zs. Warec. 3 B f 72; 10 f. 296, 664, 725; 12 f. 197; Zs. Gr. Czers. 30 f. 85, 363 i 790).

Piotr, syn Jana, nabył części na Ossowie i Kamieniu 1584 r; w 1581 r. zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Ożarowskich, córce Jana. Syn jego Wawrzyniec 1608 roku (Zs. Gr. Czers. 53 f. 324; Zs. Warec. 12 f. 316; Perp. Czers. 3 f. 93).

Jan, syn Jana, żonaty 1594 r. z Anną Błeszyńską, miał syna Jerzego 1626 r. (Zs. Warec. 15 f. 3 i 23 f. 381). Ten z Katarzyny Gelmanowskiej pozostawił synów czterech: Pawła, Andrzeja, Michała i Stefana, dziedziców na Kamieniu, z których pierwszy w imieniu nieletnich swoich braci sprzedał 1624 r. Mieśniki Borejkom (Zs. Warec. 26 f. 336; 27 f. 121, 174 i 248; Perp. Czers. 4 f. 338, 374 i 7 f. 12). Paweł, syn Jerzego, żonaty 1-o v. z Zofią z Potkańskich 1629 r., 2-o v. z Zofią z Kochanowskich 1631 r. (Zs. Warec. 24 f. 426; Perp. Czers. 8 f. 537). Andrzej, syn Jerzego, zeznał z żoną, Anną ze Ściborów, zapis dożywocia 1651 r. (Perp. Czers. 11 f. 438). Michał, syn Jerzego, zeznał z żoną, Barbarą z Kożuchowskich, zapis dożywocia 1644 r.; w 1653 r. już nie żył, w którym nad nieletnimi jego synami: Stefanem i Andrzejem, sprawował opiekę stryj ich Andrzej. Z nich Andrzej zmarł bezpotomnie, a brat jego Stefan sprzedał Ossów, odziedziczony po ojcu i bracie, Ossowskiemu 1685 r. Jadwiga, córka Michała, za Wacławem Głoskowskim, żyła jeszcze w 1703 r. (Perp. Czers. 10 f. 482; 14 A f. 161; 16 B f. 288; Zs. Warec. 30 f. 91). Stefan, syn Jerzego, żonaty z Ewą z Gozdzkich, nie żył już w 1643 r.; jedyna jego córka Katarzyna za Franciszkiem Wierzchowskim 1658 r. (Zs. Warec. 27 f. 411, 456 i 490; 28 f. 376; 29 f. 37).

Stanisław, syn Jana, pozostawił trzech synów: Jana, Stanisława i Jerzego, którzy różne akta między sobą zeznawali w 1612 i 1614 r. (Zs. Warec. 20 f. 140 i 648). Jan zeznał zapis żonie, Jadwidze z Goiszewskich 1612 r.; w 1634 r. jest ona dożywotniczką majątku po nim pozostałego (Zs. Warec. 20 f. 140; 25 f. 41 i 61). Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą ze Skurowskich 1610 roku (Perp. Czers. 3 f. 311). Syn jego Piotr, żonaty 1636 r. z Dorotą Dąbrowską z Dąbrówki Nosowej (Zs. Warec. 25 f. 420). Zofia z Korzeńskich, wdowa po Jerzym 1641 r. (Zs. Warec. 27 f. 1). Stanisław, syn Jakóba, żonaty 1-o v. z Dorotą z Miedzechowskich, córką Jana, 1539 r., 2-o v. z Zofią z Boskich, córką Jana, 1560 r. Z pierwszej żony syn Paweł zeznał pewną darowiznę w 1575 r.; z drugiej żony syn Stanisław, żonaty 1590 r. z Agnieszką z Grobickich, pozostawił syna Stanisława, który część swoją na Brześcach sprzedał Molskiemu 1616 r., i córkę Zofię, żonę 1-o v. Józefa Stanclewskiego 1599 r., 2-o v. Stanisława Ciołka Poniatowskiego 1603 r. (Zs. Warec. 6 f. 63; 9 f. 409; 11 f. 107; Zs. Gr. Czers. 59 f. 269; Perp. Czers. 1 B f. 245; 2 f. 294: 5 f. 140).

Stanisław, syn Jana, pozostawił syna Jana, żonatego z Małgorzatą Sieklucką 1534 roku, i córki: Jadwigę, żonę Prokopa Miedzechowskiego 1542 roku i Katarzynę, żonę Jana z Suchy 1528 roku (Zs. Warec. 3 B f. 102 i 4 f. 143; 5 f. 323).

W tem miejscu urywa się ich rodowód i już tylko pojedyńczo występują w aktach członkowie tego domu.

Urszula, żona Pawła Dąbrowskiego 1584 r. Dorota za Prokopem Bogusławskim z Bogusławic 1589 r. Zofia za Bartłomiejem Grabianką 1603 r. Wojciech, syn Wojciecha, na Belsku i Bodzewie 1566 r. Małgorzata za Janem Borejką 1627 r. Anna, córka Wojciecha, żona Andrzeja Rychlickiego, 1663 r. Paweł, syn Andrzeja, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Głuchowskich 1629 r. Krzysztof i Wojciech, bracia, 1635 r. (Zs. Warec. 13 f. 215; 25 f. 238; Zs. Gr. Czers. 33 f. 766; Perp. Czers. 1 A f. 9; 2 f. 364; 7 f. 419; 8 f. 186 i 12 f. 296). Stefan podpisał z ziemią czerską elekcyę króla Michała.

Wacław Żegota z Brzezia (?), komornik graniczny sanocki 1661 r. Wojciech, cześnik trembowelski 1662 r. Mikołaj, syn Wojciecha i Anny z Młochowskioh, żonaty z Konstancyą z Mlekickich 1713 r.; córki jego: Maryanna, 1-o v. za Jakóbem Linkszą, 2-o v. za Franciszkiem Gołkowskim, 3 o v. za Mikołajem Staniszewskim, i Franciszka, żona Franciszka Sokolnickiego 1748 r. (Perp. Czers. 18 f. 71 i 73; 28 f. 136 i 180; 31 f. 15). Anna, wdowa po Abrahamie Jarzynie, 1751 r. (Perp. Czers. 29 f. 378).

Dominik Żegota, 1713 r. dożywotni posiadacz wsi Płosk, w ziemi łomżyńskiej, żonaty z Joanną z Dynowiczów. Wdowa po nim otrzymała 1715 roku konsens królewski na odstąpienie tej wsi Deręgowskiemu (DW. 62 f. 739 i M. 247 f. 63).

Antoni Żegota, porucznik wojsk saskich, syn Łukasza i Zofii z Zawadzkich, zeznał 1774 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, Maryanną z Kołuskich, wdową po Józefie Radzikowskim, a 1788 r. z drugą swoją żoną, Aleksandrą z Lacjozów, córką Jana i Salomei z Duninów Brzezińskich. Siostra jego Helena, żona Kaspra Zawistowskiego 1756 roku (DW. 104 f. 1175; 80 f. 6; 91 f. 11).

Józef Starża Brzeski, sędzia kapturowy województwa sandomierskiego, podpisał z województwem lubelskiem elekcyę Stanisława Augusta; w 1775 r. był cześnikiem stężyckim, a 1778 r. podsędkiem sandomierskim.

Wawrzyniec, podczaszy bielski 1722 r. Józef, skarbnik trembowelski 1754 roku, był i regentem halickim 1755 r. (DW. 30 f. 179). Stefan, komornik graniczny kijowski, został łowczym kołomyjskim 1727 r., a łowczym trembowelskim 1744 r. Inny Stefan Krzysztof, regent ziemski lubelski i deputat na trybunał koronny, został miecznikiem urzędowskim 1739 r., a łowczym kołomyjskim 1744 r., był i pisarzem grodzkim halickim w tym ostatnim roku. Akta bracławskie wspominają o Elżbiecie, wdowie po Wojciechu Wągrodzkim, i Annie, wdowie po Janie Krupińskim, córkach Jana Brzeskiego 1690 r. (Bracł. XIV f. 735).

Czy wszyscy wymienieni przeze mnie tutaj Żegotowie-Brzescy do domu tego należą, ręczyć nie mogę, skoro Brzescy-Okszycowie z tymże samym przydomkiem legitymowali się w Galicyi.

Wincenty Wojciech Żegota-Brzeski, syn Marcina, wnuk Józefa, i Władysław, syn Andrzeja z Katarzyny Kempińskiej, wnuk Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1841—1843 (A. b. Her.).

BRZESCY z Brzeszcza, w ziemi czerskiej. Wszebor, piszący się pierwotnie z Tłubic (a więc Jastrzębczyk-Boleścic), podsędek czerski 1401 r., podkomorzy 1407 r., w końcu sędzia ziemski czerski 1414 r., z żony Piechny (M. 3 f. 149 i 334 f. 356) pozostawił trzech synów: Piotra, Jana i Ścibora, na rzecz których zrzekła się 1429 r. majątku ojczystego siostra ich Katarzyna, żona Mikołaja z Jeziory (M. 3 f. 108 i 334 f. 32). W 1424 r. Piechna i syn jej Piotr układają się ze Świętochowskimi o Pniewnik (M. 60 f. 101). W 1448 r. Piotr odstępuje bratu Ściborowi część swoją na Pniewniku, spadłą na niego po bracie Janie, biskupie (lecz nie wymieniono jakim). W 1434 r. dopełnił działu z bratem Ściborem. Scibor otrzymał Brzeszcze, a Piotr wziął Kawieczyn (Kawęczyn).

Znak Boleściców.

W 1452 r. był dziedzicem Baniochy, wsi leżącej obok dwóch wyżej wymienionych (M. 4 f. 138 i 3 f. 139; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 322). Ścibor, z przydomkiem *Lulya*, kuchmistrz ks. Bolesława mazowieckiego 1442 r., starosta czerski 1448 r., żonaty z Katarzyną ze Skaszewa 1442 r. (M. 4 f. 128). Jednocześnie z Wszeborem żył Mikołaj z Brzeszcza, kuchmistrz ks. Ziemowita płockiego 1421 r.

BRZESCY z Brzozy, w powiecie łukowskim. Łukasz nabył Mąkobody 1542 roku (ML. 42 f. 512).

[BRZESKI Antoni, konsyliarz królewski, poseł miasta Lublina na sejm elekcyjny 1764 r.]

BRZESKORZYSTEWSCY z Brzeskorzystewia, w powiecie kcyńskim. Akta gnieźnieńskie z końca XIV-go wieku wspominają o Grzymku (Leksz.). Jakób, poręczyciel Stoliskich 1497 r. Elżbieta i Katarzyna, córki niegdy Mikołaja, z ojcowizny swej Brzeskorzystewia, wyprawiły konnego na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. P. VII. 153 i 607).

z BRZESZCZA Skierdo, sędzia drohicki, sprzedał tę wieś, położoną w ziemi warszawskiej 1437 r. (M. 3 f. 203).

BRZESZCZYŃSCY Mikołaj, proboszcz rembertowski, i Jan, bracia, zawarli umowę z Przeworskim 1749 r. (Perp. Czers. 29 f. 68).

BRZESZEWSCY, w województwie brzeskiem kujawskiem. Akta grodzkie brzeskie wspominają o Janie z Brzeszewa, synie Dominika, 1452 r. Wojciech pisał się na elekcyę Augusta II-go. Stefan w powiecie przedeckim 1735 roku (Gr. Przed. 82 f. 218).

BRZESZKOWSCY w W. Księstwie Litewskiem. Piotr Antoni Brzeszkowski podpisał z województwem wileńskiem elekcyę Augusta II-go. Dominik został podstolim smoleńskim 1746 r.

Herb Doliwa.

z BRZEZIA, prawdopodobnie w powiecie brzeskim kujawskim, h. DOLIWA, komes Stanisław, sprzedał 1303 roku Roskidalin Janowi, mieszczaninowi brzeskiemu, który go odprzedał biskupowi kujawskiemu. Stanisław zajął następnie tę wieś, za co popadł w klątwę (RM.). W 1318 r. Władysław Łokietek odsądził wyrokiem wydanym w Sulejowie Stanisława, syna Świętosława, żonatego z Małgorzatą, i synów jego: Jakóba, kanonika krakowskiego, Piotra, Świętosława, Dominika i Franciszka (urodzonych z pierwszej żony), i Jana, urodzonego z drugiej żony Małgorzaty, z rodu Ogończyków, od dziedzictwa Roskidalina, położonego nad Wisłą (Bibl. Zam. Dypl.). Synowie

Stanisława z pierwszej żony wzięli w dziale Falków, w powiecie opoczyńskim, i po nich idą Doliwczykowie Falkowsky. Z nich Jakób był kanclerzem sieradzkim 1340 r., a Piotr podkanclerzem nadwornym w latach 1322—1333 i 1343—1345, następnie biskupem krakowskim. Z córek Stanisława, Elżbieta za Tomisławem z Mokrska, wojewodą krakowskim, i Dzierżka, wdowa po Przecławie 1318 roku.

Jan, syn Stanisława, urodzony z Małgorzaty, dziedzic Brzezia, podstoli brzeski, zrzekł się praw do Lubani 1350 r., w imieniu swojem i dzieci, na rzecz biskupa kujawskiego (Dok.). Jego to pewnie potomkiem będzie Jan, syn Lutka z Brzezia, biskup krakowski 1464 r. Jan, ukończywszy nauki w Rzymie ze stopniem doktora obojga praw, pisarz w. ks. Witolda w latach 1429 — 1430, kanonik krakowski, poznański i płocki 1431 r., sekretarz królewski, 1434 r. kanonik gnieźnieński, wysłany został na sobór do Bazylei. Cztery razy jeździł do Rzymu, oraz do cesarza Fryderyka. W 1455 r. został podkanclerzem koronnym. W 1460 r. obrany przez kapitułę na biskupstwo krakowskie, zrzekł się wyboru na rzecz protegowanego przez króla Gruszczyńskiego, dostawszy po nim biskupstwo kujawskie 1463 r. Przeszedł w roku następnym na krakowskie. Umarł 1471 r. paraliżem rażony, odpowiadając na mowę Dersława z Rytwian (Kor.).

Akta grodzkie brzeskie wspominają: Andrzeja, Stanisława i Jakóba pod 1444 r., Wincentego 1446 r., Jana, syna Stanisława, 1462 r., Jana i Macieja, synów Wincentego, 1466 r., Boguszę, syna Jakóba, 1481 r., i Stanisława, syna Marcina, 1487 r.

Z tegoż Brzezia wyszli Doliwczykowie-Brzezińscy.

Herb Nowina.

z BRZEZIA h. NOWINA Stanisław świadczy przy wywodzie szlachectwa Klemensa z Zysnowa 1424 r. w Krakowie (St. Pr. P. P. VII).

z BRZEZIA h. POMIAN Andrzej, podsędek brzeski, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi kujawskiej, dane Jagielle, obioru jednego z jego synów królem (RM. II. f. 852).

Herb Pomian.

z BRZEZIA, w dzisiejszym powiecie bocheńskim, pisali się Lanckorońscy.

z BRZEZIA Prandota otrzymał 1401 r. od ks. Jana mazowieckiego i ruskiego 30 włók we wsi Kroczewie, w powiecie drohickim (Inw. Arch. Kor.). Czy to nie będzie Prandota z Brzezin, cześnik mazowiecki, o którym wspominają księgi łęczyckie z 1388 r.? (Łęcz. 687).

z BRZEZIA Olth, pełnomocnik Arnolda, scholastyka krakowskiego 1367 r. (KKK.). Prawdopodobnie ten sam co Olt ze Sławna (obacz).

BRZEZICCY h. TĘPA PODKOWA i JASTZĘBIEC z Brzezic w województwie lubelskiem. Część tej wsi posiadał jeszcze w 1676 r. Tobiasz Brzezicki (Paw.). Tomko z Brzezic, sędzia grodzki stężycki 1418 roku. Micz z Brzezic (czy nie Mirz), sędzia grodzki lubelski 1467 r. Mikołaj Mirz, współwłaściciel Brzezic 1531 r. (Paw.). Jan, Mikołaj i Maciej, synowie Jana, 1589 roku. Kasper i Joachim, synowie Andrzeja, 1593 r. (Wyr. Lub. 35 i 56). Stanisław 1521 r. (St. Pr. P. P. VI 21 i 318).

Herb Tępa Podkowa.

Herb Jastrzębiec.

Szymon i Mikołaj, zwani Łukaszewicze, synowie niegdy Wojciecha, części swe w Brzezicach po matce Annie odstępują wujowi Anzelmowi 1589 r. Marcin, syn niegdy Krzysztofa, części swe w Brzezicach ustępuje bratu Piotrowi 1592 r. Jan zawarł ugodę z synami swymi: Błażejem, Mikołajem i Maciejem 1594 r. Jan i Joachim, synowie niegdy Sebastyana Mierzyka, potwierdzili dawny zapis 1605 roku. Stanisław, syn niegdy Hieronima, zapisał dożywocie 1601 r. żonie, Dorocie z Lipskich. Stanisław, wojski krasnostawski, dzierżawi 1624 r. Ciechocin (M. 346 f. 91), kupuje 1627 r. Czarnołozy czyli Olchów od Rokowskiego. Synów zostawił dwóch: Marcina i Samuela. Marcin Mirz, poseł województwa bełskiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza; w 1649 r. był deputatem na trybunał koronny i został pisarzem ziemskim bełskim. W 1651 r. podkomorzy bełski, umarł 1662 r. Samuel Mirz, dziedzic po ojcu Czarnołozów, podczaszy chełmski 1645 r., i rotmistrz królewski 1649 r., ożeniony z Eufemią z Ostrowskich 1646 r. Syn jego, Stanisław Mirz, zanosi 1664 r. protest imieniem sukcesorów stryja Marcina, a 1667 r. z żoną, Zuzanną z Kochanowskich, zeznał zapis dożywocia. Mieli córkę Maryannę za Karolem Reyem (Perp. Czers. 11 f. 204 i 13 f. 204).

Jerzy, 1639 r. starosta urzędowski. Mikołaj, syn niegdy Wojciecha, 1636 r. zapisał żonie, Annie z Piskowskich, dożywocie. Mikołaj, Stanisław i Krzysztof, synowie niegdy Wojciecha, 1644 r. Paweł, Daniel, Stefan, synowie niegdy Jakóba, 1665 r. Aleksander, z żony, Katarzyny ze Swięcickich, zostawił syna Mikołaja 1666 roku, a Gabryel, z Ewy Rembertowskiej, dzieci: Władysława, Mikołaja, Zofię i Urszulę 1666 roku (Zap. Lub. 5 f. 620; 6 f. 788; 7 f. 135; 11 f. 87; 15 f. 648; 30 f. 231; 32 f. 750; 35 f. 701; 38 f. 528; 39 f. 69; 40 f. 167 i 749; 48 f. 527; 49 f. 648; 50 f. 676 i 1235; 62 f. 745).

Jan, Krzysztof, Aleksander, Mikołaj, Paweł, Stefan i Tobiasz z województwem lubelskiem, Andrzej i Waleryan z województwem sandomierskiem, Aleksander i Stanisław z ziemią chełmską podpisali elekcyę króla Michała, a Jan z województwem bracławskiem, Mikołaj i Wojciech z ziemią chełmską, Tomasz z wo-

jewództwem ruskiem, pisali się na obiór Augusta II-go. Anna za Janem Kamińskim 1698 r. Marcyan, syn Andrzeja, żonaty z Zofią z Laskowskich 1714 r. (Perp. Czers. 16 A f. 69 i 18 f. 189).

W województwie bracławskiem: Michał, żonaty z Maryanną z Orchowskich, procesował się o Wierzbicę 1690 r. Jan, żonaty z Aleksandrą ze Świszczewskich, pozwany o najazd Terowa 1701 r. Wojciech, z pierwszej żony, Anny ze Szczawińskich, miał synów: Jana, Mikołaja, i córkę Konstancyę za Michałem Krośnickim, a z drugiej—Konstancyi Arfińskiej, pozostawił: Andrzeja, Franciszka, Dorotę Antoniową Brzozowską, i Zofię Kobylińską; procesuje się rodzeństwo z obu żon w 1717 r. o spadek po ojcu (Bracł. XIV f. 725 i 830; XV f. 1502).

Stefan na Wołyniu 1721 r., z Konstancyi z Krasowskich pozostawił: Józefa, Jana, Anastazyę, żonę Jana Wieczorkowskiego, i Maryannę za N. Balickim; procesują się oni 1723 roku z Peretiatkiewiczem o nieważność skryptu (Woł. XI f. 1064; Bracł. XV f. 1985). Stanisław w województwie kijowskiem, żonaty z Katarzyną ze Żmudzkich, pozostawił syna Mikołaja 1720 r., i córki: Maryannę Tomaszewską, Krystynę Janową Żmudzką, Teodorę i Aleksandrę. Anna, wdowa po Walentym 1720 r. (Kij. IX. f. 927). Ignacy nabył dworek na Nalewkach w Warszawie 1774 r. Walenty pokwitowany przez Zwolińską 1793 r. (DW. 91 f. 502 i 109 f. 979).

Stanisław, Aleksander, Jan i Wojciech, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądach: grodzkim trembowelskim i ziemskim buskim, a 1789 r. i 1833 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Niektórzy z dziedziców Brzezic byli, czy też uważali się za Jastrzębczyków. Z tych Marek z Brzezic h. Jastrzębiec, a zawołania Nagórę, świadczył 1427 r. i 1431 r. przy wywodzie szlachectwa w Lublinie (St. Pr. P. P. VI).

W Królestwie wywiedli się ze szlachectwa z herbem *Jastrzębiec* w latach 1859 i 1861: Stanisław i Karol, synowie Tomasza, wnukowie Tomasza, prawnukowie Samuela, a potomkowie Stanisława, wojskiego krasnostawskiego (A b. Her.).

BRZEZICKI Jakób, towarzysz roty usarskiej, za męstwo okazane w ówczesnych wojnach, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.).

Herb Mozgawa.

z BRZEZIEC herbu MOZGAWA (Godula) ze wsi Brzeście pod Pińczowem. Dersław, Stanisław i Jakób 1385 r. współpatroni kościoła w Wieruszewie (KKK.). Dzierżek, syn Goduli, Godulicz, częste ma sprawy w krakowskim sądzie w końcu XIV-go i początku XV-go wieku, a w 1414 r. świadczy w Krakowie przy wywodzie szlachectwa. Prawdopodobnie syn tegoż Dersława, także Dersław, osiadł na Rusi i tam żyje do 1464 r., dziedzicząc na Brzeźcach, Łowczycach i Koniuszkach. Synowie jego: Stanisław 1457 r. Jan i Baltazar zwani Dzierzkowie, 1468 r. (St. Pr. P. P. VII i VIII; Helc. II; AGZ. XIV i XV). Jego potomkowie mieli dać początek rodzi-

Herb Wieniawa.

nie Krzywieckich na Krzywczy w przemyskiem. Stanisław Paszczęka z Brześcia ma 1451 r. sprawę w Krakowie. Piotr Paszczęka, oskarżony o zabicie Jana Długosza z Nieszkowa, brata historyka, na plebanii w Słaboszowie, gdy czekał na rozpoczęcie nabożeństwa w Boże Ciało. Po trzyletnim procesie uwolniony 1485 r. Piotr Paszczęka Brzeski 1527 roku (Helc II; St. Pr. P. P. VI).

z BRZEZIN Grzegorz, pisarz nadworny ks. Ziemowita mazowieckiego, płockiego i bełskiego 1435 r. (AGZ. III).

z BRZEZIN h. WIENIAWA Mikołaj, 1401 r. zapowiedziany w Krakowie świadek przy wywodzie szlachectwa Długosza, który miał się odbyć tegoż roku w Wieluniu (Helc. II).

[BRZEZINA Norbert, kapitan wojsk koronnych, i żona jego Dorota, nabyli plac na Pradze od Ponińskiego 1777 r. (DW. 93 f. 624).]

BRZEZIŃSCY. Domów tego nazwiska jest znacznie więcej, aniżeli przedstawiają nasi heraldycy. Na Kujawach oprócz Doliwczyków są Pomianowie, pochodzący również z Brzezia; w ziemi dobrzyńskiej są Brzezińscy z Brzeźna, których heraldycy nasi identyfikują z Lubiczami z Brzeźna w ziemi nurskiej. Są w końcu i Porajczykowie. Wszystkich Brzezińskich, których niewiadomem było, do którego z domów wymienionych zaliczyć, umieściłem w osobnej rubryce Brzezińskich różnych.

Herb Doliwa.

BRZEZIŃSCY h. DOLIWA pochodzą z tego samego Brzezia, w powiecie brzeskim, z którego wyszedł Jan, syn Lutka. Patrz *z Brzezia*.

Jan, uwolniony dla ślepoty od wyprawy wołoskiej 1497 roku (St. Pr. P. P. VII. 319). Piotr, Jakób, Andrzej i Anna dziedziczyli na Brzeziu 1566 r. (Paw.). Jan, syn Jana, kwitował Lipickiego 1577 r. Maciej, syn Tomasza, sprzedał część Brzezia bratu Walentemu 1579 r. (M. 122 f. 413). Waleryan, syn Macieja, zeznał z żoną, Barbarą z Poddębskich, zapis dożywocia 1603 r. Jan, syn Waleryana, pokwitowany przez Przykuckich 1631 r. Walenty, z Barbary ze Szczycińskich, pozostawił dwóch synów: Jana i Stanisława. Jan w 1622 roku sprzedał matce swej Broniszewo, które ona oddała w 1626 r. synowi Stanisławowi. Jan, syn Walentego, poborca województwa brzeskiego kujawskiego 1631 r., zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Ponętowskich, 1623 r. Stanisław pozostawił nie-

żyjącego już w 1662 r. Kazimierza, Pawła, Wojciecha i Dorotę. Pawła kwituje Poleska 1684 r., a Wojciech, żonaty z Anną z Kołudzkich (Gr. Przed. 25, 51, 67, 69, 70, 71, 75, 76 i 78). Agnieszka za Szymonem Rożnieckim 1606 r. Jan, syn Piotra, procesował się z Turobojskim 1620 r.; pewnie ten sam Jan, żonaty 1639 r. z Justyną z Głogowskich. Daniel, żonaty z Katarzyną z Wągrodowa 1638 r. Bartłomiej, żonaty z Anną z Dąmbrowskich 1746 r. Mikołaj, kanonik kujawski i kruszwicki, umarł 1622 r. (Gr. Przed. 53, 66, 71, 88 i Star. Mon.).

Józef pisał się z województwem brzeskiem kujawskiem na obiór króla Michała. Maciej z województwem brzeskiem, a Stanisław z województwem inowrocławskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

W 1748 r. żyło dwóch braci: Jan i Józef (Gr. Przed. 88 f. 376). Józef, sędzia ziemski inowrocławski 1757 r., w tymże jeszcze roku chorąży brzeski, zamienił ten urząd na chorążostwo inowrocławskie. W 1770 r. starosta inowrocławski, w 1774 r. kawaler orderu Św. Stanisława, otrzymał z dóbr po-jezuickich Łyszcze i Botyń, w powiecie łuckim (Kancl. 54 f. 52). W 1778 roku kasztelan kowalski, 1779 r. kasztelan kruszwicki. Józef, kasztelan, z Krystyny z Dominikowskich miał syna Michała, starostę inowrocławskiego 1784 r. Sprzedał on Jabłków i Bielczew Raczyńskiemu 1787 r. (DW. 103 f. 1180 i 1561; 105 f. 215). Z Moniki z Ubyszów pozostawił jedynaczkę, córkę Joannę Annę, pupilkę Dąbskiego, wojewody brzeskiego 1790 r., zmarłą w panieństwie (DW. 106 f. 674; 107 f. 952).

Jan, brat kasztelana, miał być skarbnikiem brzeskim, i z żony, Teresy z Gawrońskich, zostawił córkę Maryannę za Klemensem Antonim Giżyckim, cześnikiem buskim, i syna Joachima, który z sędziego grodzkiego inowrocławskiego, cześnik latyczowski 1778 r., w roku następnym cześnik podolski, pozostawił z żony Antoniny z Kaczkowskich syna Józefa, deputata z województwa podolskiego na trybunał koronny. Po zaszłej śmierci córki nieletniej Michała, starosty inowrocławskiego, jako jedyny jego sukcesor, wszystkie sumy po nim pozostałe ustąpił Przyłuskiemu 1792 r. (DW. 98 f. 1178; 105 f. 629; 108 f. 924).

Józef, pisarz grodzki radziejowski 1754 r., sędzia grodzki inowrocławski 1759 r., a podstarości 1764 r.

Michał, Florentyn i Wincenty, synowie Józefa, i Feliks, syn Karola, wnukowie Macieja, prawnukowie Jana, syna Wojciecha, dziedzica dóbr Wyszne 1684 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1841—1844 (A. b. Her.).

Herb Gryf.

BRZEZIŃSCY h. GRYF mają pochodzić, według Długosza, ze wsi Brzezinki, parafii Pobiodr, w województwie krakowskiem, która w XV wieku należała do Teodora. W XVI wieku wieś ta już była włączoną do wielkorządztwa krakowskiego. Brzezińscy osiedli w województwie sandomierskiem i na Rusi, w ziemi przemyskiej, mają do nich należyć.

Andrzej posiadał Wiśniową w powiecie pilznieńskim, 1581 r. Maciej Koprzywnicę i Wieloborowice 1508 r., a Stanisław Pokrzywiankę, Nową Wieś i Trzasków 1578 r., w po-

wiecie sandomierskim (Paw.). Józef i Maciej pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Stanisław, właściciel Grodowic w ziemi przemyskiej 1589 r. (Paw.). N., podstoli sanocki, umarł 1702 r.

BRZEZIŃSCY v. BRZEZIEŃSCY h. LUBICZ z Brzeźna, w ziemi nurskiej. Paweł Brzeziński, syn Mikołaja z Brzeźna Wielkiego, w ziemi nurskiej, sprzedał część na Brzeźnie i Rososzy Hieronimowi Dzierżanowskiemu i żonie jego, a swej siostrze Zofii 1564 r. (M. 96 f. 307). Jan, podczaszy nurski, umarł 1660 r. Adam i Jan pisali się z ziemią nurską na elekcyę Jana Kazimierza.

Adama synów dwóch: Jan Kazimierz i Wojciech (M. 201 f. 517). Jan Kazimierz, często w aktach wprost Janem lub Kazimierzem nazywany, piwniczy królewski, otrzymał 1658 r. Smażyno ze starostwa mirachowskiego (M. 201 f. 108). W 1660 r. jest chorążym nurskim, a 1679 r. podkomorzym. W 1670 r. sprzedał Gniewiewice Chudzyńskim (DW. 54 f. 72). Pisał się z Brzeźna. Z ziemią nurską podpisał elekcyę króla Michała, a wraz z Floryanem i Wawrzyńcem pisał się na obiór Jana III-go. W 1697 r. otrzymał w dożywocie wsie: Głuski i Grochole, w ziemi sochaczewskiej (M. 220 f. 5). Jan, porucznik wojsk koronnych, podpisał z ziemią nurską elekcyę Augusta II-go. Floryan, wojski nurski, umarł 1693 r., wraz z żoną, Maryanną z Radzimińskich, fundowali kaplicę w kościele w Goworowie, której patronem 1702 r. był syn ich Jan Kazimierz. Jan Kazimierz, miecznik nurski 1699 r., wojski nurski 1702 r.

Herb Lubicz.

Stanisław na Wielkiem i Małem Brzeźnie, chorąży nurski 1720 r., a podkomorzy 1746 r., z synem Dominikiem potwierdził 1738 r. ugodę zawartą z Ignacym Cieszkowskim (DW. 69 f. 1228). N., skarbnik nurski, umarł 1704 r. Klemens, skarbnik nurski 1765 r. Dominik, podstoli nurski 1754 roku, łowczy 1755 r., a cześnik 1758 r. Floryan, chorąży kawaleryi narodowej, i Klemens, porucznik tejże, synowie Jana, wnukowie Jana i Zuzanny Ubyszównej, kwitowali się wzajemnie 1785 r. Klemens był dworzaninem królewskim 1779 r., a potem pułkownikiem wojsk koronnych. Ożeniony z Agnieszką z Piotrowskich, pozostawił syna Antoniego, porucznika buławy wielkiej koronnej, żonatego z Józefą z Jeżewskich 1779 r. (DW. 95 f. 18, 101, 741; 96 f. 558 i 101 f. 1400).

Floryan i Emilian, synowie Edmunda z Tekli z Jastrzębskich, wnukowie Franciszka, vicesgerenta grodzkiego łukowskiego 1789 r.; Franciszek, Ignacy, Feliks, Stanisław, Józef i Adam, synowie Franciszka, syna Jakóba, a wnuka Jana; Seweryn, syn Feliksa, Teofil Ludomir i Ludwik, synowie Ignacego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1843—1845 (A. b. Her.).

BRZEZINSCY h. LUBOWLA v. OGNIWO z Brzeziny pod Czchowem. Marcin Pieścicha z Brzeziny udowodnił w Krakowie pochodzenie swoje szlacheckie 1397 r., a świadkowie jego zeznali, że jest herbu *Ignile* et *Crux*, zawołania Lubo-

wla (H. II. 54). W 1581 r. właścicielem części Brzeziny jest Mateusz Szewcowicz, alias Brzeziński (Paw.).

BRZEZIŃSCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ wzięli nazwisko od wsi Brzezinki, w powiecie opoczyńskim leżącej.

Mszczuj z Wielkiego Skrzynna, starosta opoczyński, z żony Jadwigi, której w 1418 r. posag zabezpieczył, pozostawił dwóch synów: Jana alias Mszczuja i Tomasza. Jan, alias Mszczuj, starosta opoczyński, na mocy działu z bratem zeznanego w 1453 r. wziął: zamek Damujowice, Wygnanów, Wielki Skrzyn, Lipnę, Żelazowice i połowę starostwa opoczyńskiego, którego ojciec ich był zastawnym posiadaczem. Tomasz otrzymał: Gielniów, Brzezinki, Wywóz, Gałki, Rozwady i drugą połowę starostwa opoczyńskiego (Inscr. Rad. 1 f. 29; Inscr. i Decr. Rad. IV f. 269). Jan, alias Mszczuj, przezwał się Skrzyńskim i był założycielem domu Duninów-Skrzyńskich, potomstwo zaś Tomasza, piszącego się z Brzezinki, nazwało się Brzezińskimi. Tomasz z Brzezinki zastawił Gielniów bratu Mszczujowi 1453 r. (Decr. Opocz. II f. 447). Z żony Zuzanny pozostawił trzech synów: Jana, Mikołaja i Mszczuja, dziedziców Brzezinki, Wywozu i Gielniowa (Inscr. Decr. Rad. VI f. 29 i VII f. 879). W 1482 r. dwóch z wyżej wymienionych braci, mianowicie Mikołaj i Mszczuj, dopełnili działu dóbr, na mocy którego Brzezinki, Rozwadów i połowę Gielniowa wziął Mszczuj (Decr. Opocz. II f. 684).

Herb Łabędź.

Mikołaj Brzeziński posiadał Brzezinki 1508 r., a Jan i Kasper Gałki i Wywóz 1577 r. (Paw.). Stanisław z Wywozu wraz ze Szpotami przypuścił do swego herbu Jana z Łęgonic 1549 r. (M. 77 f. 202). Mikołaj, syn powyższego Stanisława z Wywozu, wziął w zastaw Ostrołękę 1573 r. (Zs. Gr. Czers. 41 f. 456). Mikołaj z Urszuli z Maciejowskich, wdowy po Andrzeju Ciołku, pozostawił syna Samuela i córki: Zofię, Katarzynę i Jadwigę, w których imieniu prowadzi sprawę z Ciołkami 1593 r. o spadek po niej. Z innej żony, zdaje się, że z drugiej, pozostawił syna Marcina, właściciela na Gielniowie i Brzezinkach 1641 r. (Zs. Warec. 14 f. 264, 726; 25 f. 168, 169, 274; 27 f. 6 i 12). Barbara, córka Mikołaja, żona Stanisława Piotrowskiego 1589 r. (Perp. Czers. 1 A f. 33). Maryan, żonaty z Anną Boglewską przed 1646 r. (Zs. Warec. 27 f. 1023). Żyjący w końcu XVI-go wieku Jan pozostawił syna Kaspra, i córki: Magdalenę, żonę Hieronima Podlodowskiego 1608 r., i Zofię za Stanisławem Kożuchowskim 1637 r. (DW. 33 f. 601; Perp. Czers. 3 f. 130 i 9 f. 409).

Jan z Brzezinki ma ustanowione jarmarki w Gielniowie 1620 r. (M. 166 f. 371). Prawdopodobnie tenże sam Jan nabył część Odrzywoła 1620 r., którą brat jego Marcyan odstąpił Odrzywolskiemu 1631 r. (Gr. Opocz.). Jan z Barbary Walewskiej miał syna Kazimierza 1633 r. (Zap. Lub. 34 f. 402; 43 f. 1035).

Mścisław zostawił synów: Władysława i Hieronima, którzy w 1640 r. kwitowali sąd grodzki lubelski. Z nich Hieronim, pisarz kancelaryi koronnej 1638 r. (M. 180 f. 598), następnie miecznik sandomierski, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Jana Kazimierza. Z urzędu miecznika rezygnował w1673 r.,

który otrzymał syn jego Konstanty. Hieronim, skazany w 1664 r. na infamię, utracił urząd; infamia zdjętą z niego została, a tem samem miał sobie urząd przywrócony (Sig. 8 i 11 f. 158). Żonaty był z Dorotą z Rawiczów Gawrońskich (Sig. 12 f. 140; Zap. Lub. 37 f. 473 i 666; 43 f. 1097; 49 f. 351). Konstanty, następnie chorąży parnawski, żonaty z Joanną z Ninkowskich, pozostawił syna Aleksandra, chorążego winnickiego, żonatego z Aleksandrą z Szaszkowskich, tego dwaj synowie: Andrzej, kapitan pułku pieszego ordynacyi ostrogskiej, i Kajetan. Pierwszy drugiemu odstąpił schedę swoją na Ninkowie 1764 r. (DW. 84 f. 725).

Oprócz Konstantego miał jeszcze Hieronim synów: Franciszka i Mścisława, po których pozostało potomstwo i córki: N. Kozierowską i Teresę, 1-o v. Stanisławową Żurowską, 2-o v. Janową Wąsowiczową.

Michał, Mikołaj, Stanisław i Baltazar, sędzia grodzki radomski, podpisali z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go. Baltazar, 1686 r. instygator lubelski, 1690 r. podpisarz grodzki radomski, następnie sędzia grodzki radomski 1696 r., potem pisarz, a z pisarza wojski sandomierski 1714 r., a łowczy 1720 r. Stanisław, 1692 r. regent grodzki chęciński. Stanisław, poborca radomski 1713 r. (Bracł. XV f. 1288), z podstolego bracławskiego wojski stężycki 1718 roku, dalej miecznik radomski, został w 1726 r. kasztelanem radomskim. Z urzędu tego rezygnował w 1732 r. Z Anny Zawiszanki (Perp. Czers 20 f. 139) syn jego Michał przyznał sumę siostrze swej Maryannie, żonie Antoniego Odrzechowskiego 1753 r. (Perp. Czers. 29 f. 574; DW. 99 f. 588). W 1773 r. Michał nabył dobra Piotrkowice (DW. 90 f. 133, 134, 192 i 250). Syn jego Jan, urodzony z Anny z Ostojowskich, kwitował Małachowskiego 1789 r. (DW. 105 f. 339). Synem także Michała miał być Geroncy, ożeniony z Eleonorą z Gnojewskich, którego syn Franciszek Ksawery dowiódł szlacheckiego pochodzenia w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.). Mikołaj, cześnik latyczowski 1736 r. Jan, wojski nowogrodzki, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go. Z żony, Katarzyny Duninówny Szpotówny, miał syna Mikołaja, komornika ziemskiego opoczyńskiego, który 1712 r. nabył Jastrząb w opoczyńskiem od Antoniego, syna Franciszka i Teresy z Bełdowskich. Tenże Antoni 1723 r. sprzedał części na wsi Reguły Malichy, a 1724 r. Nosy (DW. 62 f. 87, 121 i 275; 65 f. 782). Jan Dunin Brzeziński, kanonik płocki 1760 r.

W połowie XVIII-go wieku żyło trzech braci: Stanisław, Franciszek Salezy, łowczy opoczyński 1746 r., podczaszy 1748 r., w końcu stolnik 1768 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., i Jan, starosta gzowiecki. Dzieci Stanisława: Franciszek, proboszcz w Belnie, Jan, porucznik wojsk koronnych, i córka Maryanna 1784 r.

Franciszek, stolnik opoczyński, zostawił syna Józefa 1790 r.

Jan, starosta gzowiecki, pozostawił także syna Józefa, i córkę Aleksandrę za Ignacym Grodeckim, cześnikowiczem pilznieńskim 1783 r.

Siostry Franciszka, stolnika: Teofila, panna, i Justyna, żona Michała Dziuli, podstolego wiślickiego.

Obaj Józefowie, w imieniu swojem, stryja i stryjenek, kwitowali Chodkiewicza i Zapolskiego 1783, 1784, 1790 r., a 1787 r. jako spadkobiercy bezdzietnie zmarłych ciotek sprzedali Skuły Zgromadzeniu księży Misyonarzy w Warszawie (DW. 99 f. 612 i 613; 100 f. 750; 103 f. 335 i 106 f. 667).

Wyżej wymieniony Jan, ożeniony z Magdaleną Kwaśniewską, miecznikówną stężycką, dożywotnik Gzowic i Piotrowic, w powiecie radomskim, umarł 1774 roku. W 1751 r. został asesorem sądów asesorskich królewskich (Sig. 27 i Kancl. 52 II. f. 54).

Mikołaj, burgrabia opoczyński, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Klemens, rotmistrz przedniej straży wojsk koronnych 1767 r., żonaty z Teresą z Wilczyńskich (Kancl. 32 f. 137 i DW. 107 f. 1298). Błażej, wojski większy, został łowczym opoczyńskim 1767 r., a cześnikiem 1768 r.

Gabryel, syn Stanisława z Józefy Ublińskiej, wnuk Kajetana, prawnuk Aleksandra, praprawnuk Konstantego, miecznika sandomierskiego; Gustaw, syn Józefa z Jadwigi Zajączkowskiej, wnuk Hieronima, prawnuk Władysława, praprawnuk Mścisława, drugiego syna Hieronima, miecznika sandomierskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1842 r. (A. b. Her.).

Jakób Wincenty wywiódł się ze szlachectwa 1816 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Herb Poraj.

Herb Radwan.

BRZEZIŃSCY h. PORAJ, prawdopodobnie wyszli ze wsi Brzeziny, w powiecie wiślickim.

Jan tego herbu, 1598 r. scholastyk gnieźnieński, syn Stanisława i Zofii z Ossowskich h. Gryf (Kor.).

BRZEZIŃSCY h. RADWAN, ze wsi Brzeziny vel Brzezinki pod Pobiodrem, z której także pochodzą Brzezińscy Gryfici. Burgart 1381 r. Syn jego Filip, zwany też Filipem Burgartem h. Radwan, zawołania Kaya, świadczy 1415, 1416, 1425 i 1433 roku przy wywodach szlachectwa w Krakowie. Mikołaj Radwan z Brzezinek, dworzanin Odrowąża, wojewody ruskiego 1445 r. Filip Burkat, dziedzic Brzezinek i części Kopytówki, umarł bezdzietny, a dobra jego chciał zabrać kadukiem król, ale je zwrócił synowi siostry Filipa, Urszuli Sikorskiej 1525 r. (St. Pr. P. P. VI, VII i VIII; AGZ. XIV; Helc. II).

Herb Trąby.

BRZEZIŃSCY h. TRĄBY wyjść musieli ze wsi Brzeziny, której dzisiaj trudno odnaleźć, skoro najdawniejsze zawołanie dla herbu Trzy Trąby było Brzezina. Leżyć ona musiała około wsi Brzezinki pod Oświęcimem.

Dziedzic Brzezinek, Jan Brzeziński był kasztelanem oświecimskim. Zostawił wdowę Dorotę, siostrę Mikołaja Hynka, 1492 roku, i syna z pierwszej żony Zygmunta. Dorota 1492 roku procesuje się z Krzysztofem, proboszczem oświe-

cimskim. Zygmunt w 1494 roku sprzedał Brzezinki królowi Olbrachtowi (M. 15 f. 195).

Sebastyan, pisarz grodzki krakowski 1577 r. Sebastyan, proboszcz oświecimski i kanonik krakowski, umarł 1601 r. (Star. Mon.).

Andrzej zostawił synów: Sebastyana, Stanisława i Wojciecha Zygmunta, którzy 1599 r. kwitowali Elżbietę z Jordanów (DW. 37 f. 127; Zap. Lub. 10 f. 434). Wojciech Zygmunt, żonaty 1-o v. z Katarzyną z Chocimowskich 1628 r. (M. 177 f. 143), a 2-o v. z Felicyanną z Boratyńskich, zostawił synów: Hieronima, Sebastyana, Franciszka, Wojciecha i Samuela Benedykta, i córkę Aleksandrę 1649 r. Nad synem z drugiej żony Samuelem ustanowił opiekę 1658 r. Ten Samuel Benedykt był 1682 r. pisarzem grodzkim bieckim (Zap. Lub. 42 f. 37; 45 f. 883; 57 f. 606; 61 f. 1012). Stanisław, syn Jakóba, sprzedał Dobrogoszczyce w powiecie olkuskim, bratu Aleksandrowi 1652 r. (DW. 48 f. 600 i 51 f. 2116). Wojciech Leopold z żony, Anny Pełczyckiej, miał synów: Jana, Gabryela i Andrzeja, którzy 1666 r. wraz z ojcem zeznali pewną cesyę (Zap. Lub. 50 f. 572).

BRZEZIŃSCY z Brzeźna (dawniej Brzezino), w powiecie lipnowskim. Adam i Andrzej posiadali tę wieś w 1564 r. (Paw.). Pisali się z ziemią dobrzyńską na elekcyę Jana Kazimierza: Jan i Stanisław; na elekcyę Jana III-go — Jakób, a na obiór Augusta II-go—Seweryn i Stanisław.

BRZEZIŃSCY, ziemianie bełscy, Maciej i Pasek, synowie Hrehorego, procesowali się 1498 r. ze stryjem swoim, Stanisławem Brożkiem, bratem Hrehorego, o dobra Średnica (ML. 5 f. 153).

BRZEZIŃSCY, niewiadomo do którego z wyżej wymienionych herbów należący. Piotr, syn Mikołaja, proboszcz katedralny przemyski 1456 r. Stanisław, kanonik u Św. Floryana i rektor uniwersytetu w Krakowie 1481 r. Jan, Andrzej i Remigian, synowie niegdy Stanisława na Otowie, pokwitowani przez Gładysza 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 355).

Aleksander na Wołyniu ma wytoczoną sprawę w 1620 r. o zabicie Wawrzyńca Rulikowskiego (Wol. IV. 374). Aleksander, major JKM. z ziemią chełmską, a Wojciech z ziemią bielską, pisali się na elekcyę króla Michała. Wojciech Stanisław, sekretarz królewski 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 1528), ten sam pewno Stanisław, sekretarz królewski 1681 r. (Perp. Czers. 13 f. 727).

Żyjący w końcu XVII-go wieku Jan pozostawił dwóch synów: Jana i Jakóba. Kazimierz, miecznik dobrzyński, syn Jana, sprzedał 1774 r. synowcowi swemu Józefowi, synowi Antoniego, podstolego owruckiego, część Jastrzębi w ziemi czerskiej (DW. 91 f. 228). Jakóba synowie: Antoni i Franciszek. Antoni, podstoli owrucki, zeznał z żoną, Konstancyą z Oczosalskich, zapis dożywocia 1753 r.; z niej synowie: Józef i Marcin, oraz córki: Maryanna za Antonim Pęczkowskim, wojskim przasnyskim, Salomea za Michałem Jastrzębskim, porucznikiem wojsk koronnych, i Kunegunda, układają się 1774 r. z Rokickim o Jastrzębię. Barbara, także córka Antoniego, zakonnica u Dominikanek w Górze 1764 r. (Perp. Czers. 32 f. 270 i 534; 29 f. 644; 30 f. 96; DW. 91 f. 228, 243 i 323). Paweł, syn Jakóba,

urodzony z Barbary Wysockiej, żonaty z Wiktoryą ze Słubickich, pozostawił syna Franciszka, kapitana wojsk koronnych 1774 r. (DW. 91 f. 243 i 323).

Stanisław i żona jego Maryanna z Borowskich wprowadzeni do Jastrzębi w ziemi czerskiej 1770 r. (Perp. Czers. 34 f. 182). Józef, koniuszy inflancki 1765 r., sędzia ziemski inflancki 1786 r., podkomorzy halicki 1787 r., kawaler orderu Św. Stanisława i szambelan Stanisława Augusta 1789 r. Andrzej, b. porucznik wojsk koronnych, syn Wojciecha, chorążego smoleńskiego i Teresy z Krajewskich, zeznał 1796 roku zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Kollora (DW. 111 f. 1352).

Franciszek, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Podpisali z województwem ruskiem elekcyę Jana III-go—Aleksander, oberster królewski, a obiór Stanisława Augusta—Kazimierz i Klemens. Kazimierz, rotmistrz wojsk koronnych 1779 r. (DW. 95 f. 25). Zygmunt Antoni otrzymał konsens w 1676 roku na ustąpienie wsi Komorowa w województwie sandomierskiem Szymonowi i Helenie z Brzezińskich Tarnowieckim (AGZ. X 5483). Marcin, chorąży wojsk koronnych 1782 r. (DW. 98 f. 384). Stefan, podstoli zakroczymski 1701 r.

z BRZEZINY Jakób, pochodzący z Wielkiego Księstwa Litewskiego, podskarbi Anny, księżnej mazowieckiej, otrzymał szlachectwo 1505 r. Przypuszczony został do herbu Brodzic przez Mrokowskich (M. 21 f. 218).

Herb Bieliny.

BRZEŹNICCY, podług Niesieckiego h. Szreniawa. Mnie się jednak zdaje, że prędzej należą do rodu *Bielinów*, których godłem było *S cum cruce*, i że pochodzą z Brzeźnicy w powiecie kościańskim, gdzie ich już w XIV-m wieku spotykamy.

Albert, na sądach w Kościanie występuje jako podsędek (zastępca sędziego) 1397 i 1398 r. (Leksz.). Katarzyna z Popkowic Brzeźnicka h. Szreniawa, żona Andrzeja Gólczewskiego, matka także Andrzeja, kanonika poznańskiego 1596 r. (Pis. Dz. Pol. IX.).

Jakób, syn Hieronima, burmistrza poznańskiego, i Anny z Bobolickich, kanonik gnieźnieński 1585 r., biskup enneński, sufragan poznański 1586 r., umarł w Poznaniu 1600 r. Maciej, 1666 r. regent kancelaryi ziemskiej bielskiej. Tenże Maciej, Józef i Franciszek, wójt raygrodzki, podpisali z ziemią bielską elekcyę króla Michała. Franciszek, syn Teodora, 1686 r., a Jan, syn viceregenta grodzkiego brańskiego 1687 r. (Zap. Lub. 62 f. 740 i 63 f. 134).

BRZEŹNICKI Stanisław, syn Jakóba Orpiszki, mieszczanina ze Stężycy, otrzymał szlachectwo 1581 r. z przydomkiem *Wielgolucki*. Herb ich pomieszczony w dziele hr. Ostrowskiego, przedstawia w polu srebrnem na wzgórzu zielonem wieżę o śpiczastym dachu, trzech blankach, dwóch oknach i bramie otwartej. W szczycie hełmu mąż zbrojny w szyszaku, trzymający w prawej ręce trzy skrzyżowane kopie ostrzami do góry, w lewej — samopał lufą do góry (M. 123 f. 767).

z BRZEŹNICY h. RADWAN, w powiecie wadowickim. Dziś wieś ta nazywa się Brzeźnica Radwańska. W końcu XIV-go i początku XV-go wieku żyło trzech braci, dziedziców Brzeźnicy, Trzebola, Pobiodra i innych w krakowskiem: Sulisław, Paszko i trzeci nieznany z imienia, po którym zostało trzech synów, dziedziczących na Pobiodrze.

Herb Radwan.

Sulisław Radwan z Brzeźnicy 1377 roku, nie żył już w 1398 r., w którym występują dwaj jego synowie: Adam i Sulisław, w procesie ze stryjem Paszkiem, w którym przysądzono im cały Trzebol. Dobiesław w 1407 r. świadek przy wywodzie szlachectwa Piotra z Książnic w Krakowie, dostał od ks. Oświecimskiego sołtystwo w Półwsiu, które po śmierci wnuka jego Jana zajęli Cystersi mogilscy, o co ich p ocesuje siostra Jana Barbara, żona Stanisława Rychlara 1509 r. Michał, 1450 r. podstarości krakowski. Sułek 1472 r. w Krakowie. W końcu XV-go wieku dziedziczyli na Brzeźnicy: Maciej Radwan i Jan (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II). Mikołaj 1454 r. we Lwowie na sądach, a 1467 r. w Sanoku, zwalnia razem z bratem swoim Smolickich, z procesu o Zarszyn (AGZ. XIV i XVI).

z BRZEŹNICY Jan, arcybiskup gnieźnieński 1153 r., fundator Cystersów w tem swojem dziedzictwie, nazwanem potem Jędrzejowem. Pochodził z rodu Gryfów albo Lisów (Mał. II f. 65).

BRZEŻAŃSCY, Aleksander, Michał, Antoni i Andrzej, synowie Krzysztofa, pozwali 1704 r. chłopów w Krościenku o gwałty. Szymon, gwardyan Maryanów biłgorajskich 1706 r. Teresa, wdowa po Andrzeju Łosowskim 1713 r. (Perp. Czers. 17 f. 10 i 18 f. 12). Antoni, posesor Rosołowiec na Wołyniu 1727 roku (Woł. XII f. 2).

BRZEŻECKI Maciej, rajca lwowski, otrzymał szlachectwo 1521 r. Herb jego zamieszczony w dziele hr. Ostrowskiego, przedstawia tarczę w połowie ściętą, w której górnem polu błękitnem rzędem trzy lilie srebrne, w dolnem czerwonem— trzy berła złote w gwiazdę skrzyżowane. W szczycie hełmu korona królewska z jabłkiem i krzyżem. Labry błękitne podbite czerwonem (M. 37 f 307).

z BRZEŻNA w województwie poznańskiem Jan, na sądach w Poznaniu 1388 r. (Leksz.).

z BRZEŻNY w powiecie sądeckim. Marcin, syn komesa Unisława, i żona jego, Katarzyna, córka komesa Marka, odgraniczają 1316 r. wieś swoją Chomranice od wsi do klasztoru sądeckiego należących. Mikołaj i Pełka, synowie Marcina, 1317 r. Adam, syn Marcina, 1333 r. Uniesław 1357 r. Katarzyna, żona 1-o v. Żegoty z Barwałdu, 1388 r., a 2-o v. Getki z Bobowej, 1397 r. Dadzibog de

Brzeżna, kasztelan kazimierski 1417 r., ożeniony ze Swiętochną (KDM. II; Helc. II; St. Pr. P. P. VIII).

BRZOSCY v. BRZOWSCY z Brzozy, w powiecie rypińskim. Część tej wsi posiadali w 1564 r. Jerzy, Łukasz, Stanisław i Kilian. Myślatyce w ziemi przemyskiej posiadali 1589 r.: Jan, Wacław, Sebastyan i Stanisław Brzoscy (Paw.). Katarzyna za Józefem Trzcińskim, w ziemi czerskiej 1621 r. (Perp. Czers. 6 f. 230). W powiecie przedeckim Jan i Maryanna, małżonkowie 1678 r. (Gr. Przed. 78). Stanisław Brzoski podpisał z ziemią gostyńską elekcyę króla Michała.

z BRZOSKI na Podlasiu, Jerzy, Maciej, Fryderyk, Anna i Helena, dzieci niegdy Stanisława 1543 r. (ML. 55 f. 456).

BRZOSKOWIE czasem BRZOZKOWIE h. NOWINA ze Rzwienia (Rzewni) i Brzozy, w powiecie rożańskim. Jasiek, Maciej, Floryan, Mikołaj i Wojciech, dziedzice Rzwienia 1419 r. (M. 3 f. 21). Mikołaj z Miliny, Paweł, Gabryel, Boruta, Bartłomiej i Maciej, dziedzice Rzwienia, otrzymali od ks. Jana mazowieckiego 40 łanów w ziemi wiskiej, nad rzeką Czymanką i Ławą, zwane Ławsk w 1425 roku (M. 3 f. 64).

W tymże 1425 r. Jasiek ze Rzwienia otrzymał od tegoż ks. Jana 30 łanów w ziemi wiskiej, nad rzeką Jurcem (M. 3 f. 51). Andrzej, syn Stanisława ze Rzwienia, część tamże odstąpił Klemensowi z tegoż Rzwienia 1454 r. (M. 4 f. 18). Jakób, syn Jana ze Rzwienia, cześnika zakroczymskiego, krajczy mazowiecki i wojski wyszogrodzki 1491 r. Siostra jego Cecylia, żona Jakóba z Bartnik, zrzekła się na rzecz jego majątku rodzicielskiego w 1492 r. Jakób otrzymał w 1491 r. wójtostwo wyszogrodzkie (M. 6 f. 257 i 279). Inny Jakób, syn Boruty ze Rzwienia, starosta makowski 1494 r., podkomorzy łomżyński 1501 r., marszałek mazowiecki 1504 r., starosta łomżyński, 1517 r. zwał się już Brzoską. Po przyłączeniu Mazowsza do Korony został w 1527 r. kasztelanem ciechanowskim, a 1532 r. kasztelanem wiskim. Król Zygmunt wyznaczył córkom jego 1000 fl. posagu w 1526 roku. Syn jego Stanisław otrzymał część lasów w Zaganicach 1544 r. Z córek Jakóba: Anna za Floryanem Parysem 1525 r., Zofia za Stanisławem Drużbiczem z Zawstowa 1527 r., i Helena za Stanisławem Sienickim 1538 r. (M. 6 f. 71; 32 f. 187; 41 f. 83 i 84; 40 f. 386; 66 f. 83; Dud. Warsz. 15 f. 381). Zdaje się, że Jakób miał jeszcze jedną córkę za Janem Bogackim, gdyż Jakób Brzoska, jako dziad rodzony macierzysty, był opiekunem synów Jana Bogackiego w 1532 r. (Dud. Warsz. 15 f. 1198). Stanisław, syn Jakóba, pozostawił syna Bartłomieja 1579 r. (Conv. Warsz. 1 A). Jan ze Rzwienia, sędzia ziemski i starosta warszawski 1479 r., żonaty 1481 roku z Heleną z Nadarzyna (M. 9 f. 136). Jan ze Rzwienia, cześnik płocki 1492 r. Mikołaj ze Rzwienia, pisarz ziemski czerski 1449 r.

Herb Nowina.

Wojciech, Stanisław i Joachim Brzoskowie procesują Strzemiecznych 1612 r. (DW. 40). Stanisław, podstoli nurski 1624 r., podkomorzy nurski 1630 r. Córka jego Zofia, urodzona z Anny Ewy Łahodowskiej, córki Jana, kasztelana wołyńskiego, żona Ludwika Zielińskiego, kasztelana sierpskiego (M. 186 f. 242; DW. 50 f. 1601; Zap. Lub. 34 f. 566). Joachim, podczaszy nurski 1632 r., wdowa po nim Zofia z Trzepińskich 1676 r., a synowie: Stanisław, starosta nurski 1652 r., i Waleryan w niewoli tureckiej 1652 r. (Zap. Lub. 55 f. 1504). Stanisław, z podstolego nurskiego 1649 r. starosta nurski, żonaty z Katarzyną z Pogorzelskich (Sig. 5 f. 33), pozostawił jedyną córkę Zofię, żonę Tomasza Narzymskiego, chorążego chełmińskiego (DW. 108 f. 197). Waleryan, z cześnika nurskiego chorąży łomżyński 1653 r.

Dwóch Stanisławów, podkomorzy i podstoli nurscy, z których ostatni był posłem, pisali się z ziemią nurską na elekcyę Jana Kazimierza. Obiór króla Michała podpisał z województwem lubelskiem Piotr, Jana III-go z ziemią bielską Wawrzyniec.

Jerzy, dziedzic dóbr Brzoski Łazy, zrzekł się chorążostwa bielskiego w 1579 roku, w którym został pisarzem ziemskim. Synowie jego: Kalikst, Józef, Wojciech i Adam, kwitowali 1589 r. Mikołaja Kiszkę (Zap. Lub. 4 f. 290 i 5 f. 616). Maryanna z Sobolewskich, wdowa po Stanisławie, wraz z synowcami męża: Marcyanem i Maciejem, synami niegdy Mikołaja, pozwani 1667 r. przez Bartłomieja, Jana i Marcina, synów niegdy Sebastyana. Kasper Stanisław, syn Pawła, wnosi protest 1690 r. w Lublinie (Zap. Lub, 51 f. 815).

Tomasz z synami: Stanisławem i Dominikiem, posesorowie Krzeczowa i Wołczka w kijowskiem 1718 r. (Kij. IX f. 374). Aleksander Kazimierz, łowczy rzeczycki 1661 r. Jan Kazimierz, chorąży nowogrodzki siewierski 1709 r., żonaty z Teresą z Suffczyńskich, miecznikówną czerską (Perp. Czers. 14 D f. 117; DW. 65 f. 1244). Franciszek, żonaty z Anną ze Slezanowskich 1773 r. Adalbert, syn Andrzeja i Maryanny z Twarkowskich, sprzedał część dóbr Brzoski Gawrony w powiecie brańskim bratu Wawrzyńcowi 1785 r. Jan, syn Mateusza i Maryanny ze Srzednickich, część dóbr Brzoski Gawrony sprzedał 1793 r. Rafałowi, synowi Tadeusza i Maryanny z Choińskich (DW. 90 f. 82; 101 f. 1632; 109 f. 775).

Barnaba, syn Wojciecha z Urszuli Mystkowskiej, wnuk Tadeusza, prawnuk Józefa, i Szymon, syn Adama z Maryanny Wróblewskiej, wnuk Jacka, prawnuk Kazimierza, potomkowie Sebastyana 1694 r., dziedzica Szymborów, w 1839 i 1861 r., a potomkowie Józefa, dziedzica 1608 r. Brzoski Łazów i Kobylina: Antoni, syn Szymona, wnuk Henryka, prawnuk Andrzeja, i Karol, syn Jana z Ewy z Brzosków, ze stryjem Tomaszem, synem Wojciecha, wnukiem Szymona, prawnukiem powyższego Andrzeja, w latach 1842—1854, Aleksander i Józef z synem Kazimierzem, synowie Franciszka z Julii Konarzewskiej, wnukowie Walentego, prawnukowie Marcina w 1852 r., Paweł, syn Antoniego z Maryanny Srzednickiej, wnuk Adama, prawnuk Mateusza, w 1842 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

BRZOSNIEWSCY v. BRZOŚNIOWSCY w województwie ruskiem. Joel, posiadacz monasteru Św. Trójcy pod Jaworowem 1635 r. Bazyli, rozwiedziony z żoną Barbarą Nagórczanką 1691 r. (AGZ. X). Michał, chorąży wojsk królewskich 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 69).

BRZOSTKOWSCY z Brzostkowa, w powiecie pyzdrskim. Jan Brzostkowski, kanonik gnieźnieński, z ojcowizny swej Brzostkowa wyprawił konnego na wojnę wołoską w orszaku Stanisława Brzostkowskiego 1497 r. (St. Pr. P. P. VII). Jan i Mikołaj, właściciele Brzostkowa 1505 r. (Łuk. II f. 209). Sześciu z tego rodu było kanoników gnieźnieńskich: Jan, syn Arkenbolda, 1411 r. Jan, brat jego, kantor gnieźnieński 1415 r. Synowiec poprzednich, także Jan, 1435 r. Synowiec tego ostatniego Jan, 1483 r. Marcin 1468 r. i Jan 1509 r.

Obaj Janowie, starsi, z synowcami: Marcinem i Mikołajem, dziedzice Brzostkowa i Niechanowa fundowali altaryę w kościele w Brzostkowie 1440 r. (Kor.).

z BRZOSTOWA Jakusz Wangrzinowicz, herbu Amadej (orzeł w koronie bez nóg) zaświadcza 1420 i 1424 r. w Sieradzu szlachectwo Amadeja z Kozanek (Łag.).

z BRZOSTOWEJ h. JASTRZĘBIEC (Zarazy). Wieś ta dziś nie istniejąca, leżała blizko Potoka w jędrzejowskiem. Jan z żoną Hanką 1381 r. Sułek, stryj Mścisława z Boleścic, miał córkę za Jaśkiem z Lubochowa 1382 r. Stanisław 1407 r. w Wiślicy. Marcin 1426 r. w Krakowie, świadczą przy wywodach szlachectwa. Andrzej de Brzostkowy, 1448 r. świadek przy takimże wywodzie (St. Pr. P. P. VII i VIII; Pis. Dz. Pol. IX. Ul.).

Herb Jastrzębiec.

BRZOSTOWICZOWIE h. WĄŻ, na Litwie, w województwie wileńskiem. Z nich: Kazimierz, osiedlił się w połowie XVIII-go wieku na Kujawach, gdzie miał dwóch synów: Marcina, oficera b. wojsk polskich, i Stanisława. Po Stanisławie idzie syn Józef, ur. 1827 r., który zostawia potomstwo.

Herb Wąż.

BRZOSTOWIECCY w XVIII-tym wieku, w ziemi czerskiej. Franciszek Brzostowiecki, posiadacz Kamienia 1714 r., żonaty z Maryanną z Montajów, pozostawił syna Aleksandra, żyjącego 1731 r., i córkę Konstancyę za Andrzejem Boskim 1714 r. (Perp. Czers. 18 f. 156 i 22 f. 42; DW. 62 f. 514).

BRZOSTOWSCY h. BIELIZNY v. BYELUSNY v. KONOPKI, wzięli nazwisko od wsi Brzostowo-Nadbory, w ziemi wiskiej. Coby ich herb przedstawiał, nie jest wiadomem.

Nadbor z Brzostowa nabył grunta na Wierciszewie w 1444 roku. Tenże Nadbor, zastępca sędziego ziemskiego wiskiego 1469 r. Synowie jego: Mikołaj i Jan 1481 r. Mikołaj zastępował na sądach nieobecnego podsędka 1496 r. Zawi-

sza, Eliasz i Łukasz, synowie Mikołaja, Andrzej, Jakób, Mikołaj i Maciej, synowie Jana z Brzostowa-Nadborowo, procesują się 1519 r. ze Stefanem Brzostowskim *Siestrzankiem* z drugiego Brzostowa. Mikołaj, oprócz wyżej wymienionych, miał jeszcze synów: Stanisława, Nadbora, Józefa i Enocha. W 1553 r. żyli: Stanisław, Enoch, Jan, Magdalena i Anna, dzieci Jakóba (Mil.). Enoch, syn Jana, ustąpił sumę bratu Maciejowi 1615 r. (Zap. Lub. 21 f. 606).

BRZOSTOWSCY h. BOŃCZA pochodzą ze wsi Brzostówka, w powiecie opoczyńskim. Wieś tę w 1508 r. posiadali: Mikołaj i Piotr Brzostowscy, a w 1577 roku Dorota, żona Marcina, i Zofia. Grabienice posiadał w 1508 r. Stanisław Brzostowski.

Hieronim, sędzia ziemski liwski; córka jego Katarzyna za Janem Gujskim 1580 r. (Conv. Warsz. 1 A f. 393). Krzysztof, któremu król Zygmunt III-ci zapisał 300 flor. rocznej pensyi na dochodach starostwa sochaczewskiego 1607 roku (AGZ. X f. 3070). Walenty, podstarości i sędzia grodzki latyczowski 1596 r., wojski trembowelski 1612 r., i żona jego Katarzyna otrzymali 1613 r. konsens królewski, na ustąpienie Karaczyniec i Rymowa, ze starostwa barskiego, synom: Adamowi i Aleksandrowi. Aleksander zginął w ekspedycyi mołdawskiej, a dwie wsie, które posiadał w ziemi przemyskiej, otrzymał brat jego Adam 1620 r. (M. 155 f. 155 i 166 f. 376; Żr. Dziej. V). Aleksander, stolnik wendeński, i Samuel Eustachy pisali się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław z ziemią łomżyńską podpisał elekcyę Jana III-go, a Jan z województwem sandomierskiem obiór Augusta II-go. Piotra i Konstancyi ze Sławińskich córka Teresa za Janem Szwarockim 1745 r. (DW. 71 f. 134). Michał, chorąży w wojsku koronnym 1766 r. (Kancl. 31 f. 14). Kazimierz, podkomorzy Stanisława Augusta 1792 r.

Herb Bończa.

Piotr Paweł, Franciszek, Wincenty i Dyonizy, synowie Antoniego, Jan, syn Józefa i Ewy Grodzkiej, Jakób, syn Fabiana, Karol i Piotr, synowie Józefa, wnukowie Leona, a wszyscy wnukowie (względnie prawnucy) Jana, w latach 1841 — 1843, 1858 — 1861; Łukasz, syn Antoniego, wnuk Jana, Franciszek, syn Joachima z Rozalii Mocarskiej, wnuk Mikołaja, prawnucy Antoniego, brata powyższego Jana, i Andrzej, syn Stefana, w 1841 i 1852 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.)

BRZOSTOWSCY h. KOSCIESZA, z przydomkiem *Siestrzanek*, pochodzą od Jana z Karnic, a wzięli nazwisko od wsi Brzostowa, w ziemi wiskiej leżącej. Jan Siestrzanek z Karnic, dziedzic Brzostowa, starosta wiski 1461 r., otrzymał w 1472 roku od księcia Kazimierza mazowieckiego, biskupa płockiego, przywilej na Brzostowo, który w 1486 r. ks. Jan potwierdził synom jego: Mikołajowi, Stefanowi, Michałowi i Janowi. Jan Siestrzanek z Małgorzaty z Krasowa, kasztelanki wiskiej, której 1477 r. zabezpieczył posag, oprócz wymienionych synów miał jeszcze

córki: Elżbietę, Barbarę i Katarzynę. Z nich Elżbieta wyszła za Bernarda z Kołak. Stanisław, Jan, Andrzej i Anna, dzieci Stefana, Jan i Anna, żona Andrzeja z Mocarzu, dzieci Michała, i Jan z Karnic, syn Mikołaja, procesują się w 1532 r. z ciotką Elżbietą z Kołak, o pomiar Brzostowa. Po Janie Karnickim pozostał się syn Stefan, który w 1555 r. zawarł układ ze stryjami swoimi: Stanisławem, Andrzejem i Janem.

Herb Kościesza.

Jan, syn Michała, pozostawił pięciu synów: Wojciecha, Stanisława, Floryana, Bartłomieja i Ludwika, których w 1593 r. kwituje siostra Magdalena, żona Felicyana Makowskiego, z odbioru posagu. Wojciech, łowczy wiski 1623 r., miał syna Kazimierza, regenta ziemskiego i grodzkiego wiskiego 1628 r., łowczego wiskiego 1632 r., chorążego wiskiego 1645 r. Zdaje się, że tenże sam Kazimierz, oddał urząd chorążego Jedwabińskiemu, a sam pozostał łowczym i awansował na sędziego. Mylnie zatem Milewski utrzymuje, że był drugi Kazimierz łowczym i sędzią (Mil. i M. 178 f. 416). Kazimierz został 1658 r. sędzią ziemskim i wraz z Aleksandrem i Adamem, skarbnikiem wiskim, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Kazimierz był i podstarościm zambrowskim w 1661 roku. Syn jego Tomasz Kazimierz, cześnik rożański 1670 r. Józef, łożniczy Władysława, syna króla Zygmunta, 1625 roku. Aleksander, komornik ziemski wiski 1662 r. Tenże Aleksander, Stanisław i Tomasz, cześnik rożański, podpisali z ziemią wiską elekcyę króla Michała. Tomasz z Wityniów, miecznik wiski 1686 r. Prokop, miecznik wiski 1710 r. Aleksander, Antoni, Franciszek, Kazimierz, Olbrycht, Prokop i Tomasz pisali się z ziemią wiską na elekcyę Augusta II-go.

BRZOSTOWSCY h. PÓŁKOZIC pochodzą z Brzostowca, w ziemi rawskiej, i stanowią jedną dzielnicę ze Świdzińskimi, Stamirowskimi i Błędowskimi. Jakób, w początkach XVI-go wieku sędzia ziemski rawski. Elżbieta, córka Jakóba, żona Stanisława Ossowskiego przed 1564 r. w ziemi rawskiej. Mikołaj i Katarzyna, żona Andrzeja Sacińskiego, dzieci Abrahama, kwitują Pikarskiego 1572 r. (Zs. Gr. Czers. 29 i 40 f. 686).

Herb Półkozic.

Stanisław, 1579 r. właściciel Brzostowca i Ślepej Woli (Paw.), miał dwóch synów: Maurycego i Marcina. Maurycy, żonaty 1-o v. z Anną Duninówną Szpotówną, 2-o v. z Anną z Parzniewskich. Dzieci jego: Wojciech, Trojan, Gabryel, Stanisław, Marcin, Zofia za Walentym Prackim, Małgorzata za Pawłem Rososkim i Elżbieta za Wojciechem Kozietulskim (DW. 32 f. 813; 35 f. 65; Zs. Warec. 22 f. 429; 23 f. 76; 24 f. 230 i 512; 25 f. 92). Marcin, syn Stanisława, miał syna Stanisława, żonatego z Zofią z Wojczyńskich, który w 1631 r. sprzedał Małą Wieś Kierzkowskiemu (DW. 44 f, 931 i Perp. Czers. 8 f. 488). Marcin, syn Stanisława, żonaty 1-o v. z Anną ze Strojnowskich, 2-o v. z Katarzyną z Mirskich, strażnikówną litewską, z drugiej żony pozostawił syna Grzegorza i córkę

Maryannę, żonę Henryka de Raes, podczaszego witebskiego, nad któremi ustanowioną została opieka w 1661 r. Grzegorz, wojski rawski 1688 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Baryczków, w 1683 r. Z niej jedynaczka córka Maryanna, 1731 r. żona Mikołaja Raczyńskiego. Drugą żoną Grzegorza była Jadwiga z Nadola Łącka. Siostry Marcina: Maryanna, 1-o v. Pękalska, 2-o v. Mężykowa, Anna Dzierżanowska i Katarzyna Pogorska (DW. 56 f. 788; 57 f. 13; 59 f. 337 i Gr. Rawskie z XVII i XVIII w.). Katarzyna za Jakóbem Trzylatkowskim 1638 r. (DW. 9).

BRZOSTOWSCY h. STRZEMIĘ z Brzostowa, w powiecie sandomierskim. Dwóch członków tego domu, mianowicie, Ksawery i Aleksander, otrzymali tytuł hrabiowski od króla pruskiego, Fryderyka Wilhelma III-go, 5-go Czerwca 1798 r. i herb ich pierwotny zmieniony został w ten sposób, że na tarczy owalnej ze złotym skrajem, pokrytej hrabiowską koroną, w polu czerwonem, w miejsce strzemienia znajdujemy srebrny trójkąt, przez którego wierzchołek i podstawę przewieszone są dwa pierścienie złote.

W 1508 roku właścicielem Brzostowa był Jan, a w 1578 roku Mikołaj. Drzemlikowice w tym ostatnim roku należały do Piotra (Paw.). Po Kasprze z Brzostowa zostali się synowie: Baltazar i Samuel 1594 roku (Wyr. Lub. 51 i 75). Po Piotrze szli: Anna, Katarzyna, Mikołaj i Piotr, a po Mikołaju, dziedzicu Brzostowa: Stanisław, Krzysztof i Andrzej, którzy w 1579 roku zawarli umowę z Firlejami (Zap. Lub. 1 f. 67; 8 f. 5; Wyr. Lub. 2 i 28). Prawdopodobnie tego to Krzysztofa i Roksanny Turowskiej syn Jan, zmarły 1638 r., przeniósł się na Litwę, gdzie z żony, Katarzyny z Czernickich (Star. Mon.), pozostawił trzech synów: Emanuela Eustachego, Cypryjana Pawła i Jana Kazimierza, którzy wnieśli 1638 r. do grodu wileńskiego akt, którym matka ich wzięła od Stabrowskich w zastaw Dubrowlany (Arch. Dubr. VI).

Herb Strzemię.

Emanuel Eustachy zmarł bezżenny w Szydłowicach 1677 roku.

Jan Kazimierz odstąpił 1645 r. bratu Cypryjanowi Pawłowi Michaliszki, nabyte przez ich ojca w 1604 r. (DW. 50 f. 981) i umarł, nie pozostawiwszy potomstwa.

Cypryjan Paweł (Konst. z 1653 r.), stolnik wileński i sekretarz królewski 1645 r., poseł upicki na sejm elekcyjny 1648 r. i pisarz dekretowy litewski, referendarz litewski 1650 roku, pisarz 1657 r., kasztelan trocki 1681 r., wojewoda trocki 1684 r. Umarł 1688 r. Jako referendarz, starosta miadziolski i oszmiański, podpisał z województwem wileńskiem elekcyę króla Michała i Jana III-go. Posiadał on oprócz wymienionych starostw, jeszcze subockie, orańskie, ozyackie, dawgowskie i bystrzyckie. W 1667 r. wraz z Bieniewskim wyznaczony został komisarzem Rzeczypospolitej do zawarcia pokoju andruszowskiego. Trzy razy jako poseł jeździł do Moskwy. W 1670 r. w nagrodę różnych funkcyi i kosztów otrzymał ze skarbu 15,000 złp. (V. L.). Fundacyę ojcowską w Michaliszkach znacznie pomnożył, w 1679 roku erygował kościół w Brześciu Litewskim, a 1683 roku uposażył Jezuitów w Mińsku. Cypryjan Paweł z żony, Racheli Barbary Duninówny Rajeckiej (M. 211 f. 2), miał córki: Katarzynę za Mikołajem Korycińskim, starosąt

ojcowskim (Bart.), i Joannę, żonę 1-o v. Jana Radziejowskiego, starosty bolesławskiego (Perp. Czers. 14 C f. 84), 2-o v. Zygmunta Denhoffa, podskarbiego nadwornego litewskiego (Bart.), 3-o v. Stefana Leszczyńskiego, wojewody kaliskiego, oraz synów: Konstantego Kazimierza, Jana Władysława, Bazylego, Hieronima, Kazimierza, Antoniego i Emanuela. Pięciu ostatnich zmarło bezpotomnie; z nich Antoni był rektorem kolegium mińskiego Jezuitów.

Konstanty Kazimierz, kanonik wileński 1661 r., udał się do Rzymu, gdzie trzy lata poświęciwszy naukom, zdobył stopień doktora Św. Teologii. Sekretarzem wielkim litewskim jest 1672 r., biskupem smoleńskim 1684 r., w końcu biskupem wileńskim 1687 r. Sławny z zatargów z hetmanem Sapiehą. Stronnik Augusta II-go, prześladowany był przez partyę przeciwną. Umarł 1722 r.

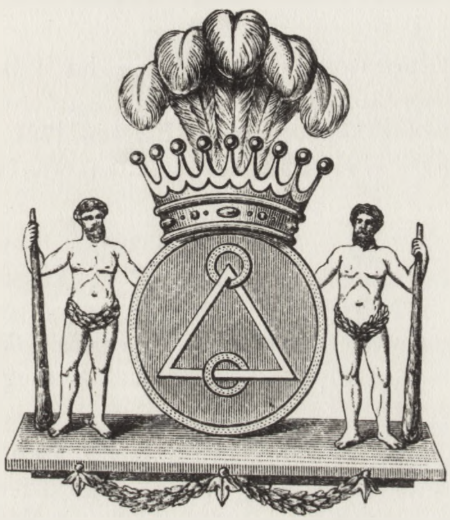
Jan Władysław, urodzony w Warszawie 1646 r., został po ojcu pisarzem litewskim 1672 r. Referendarzem jest w 1688 r., w końcu kasztelanem trockim 1705 r. Starostwo ozyackie otrzymał od ojca w 1674 r., starostą subockim jest 1669 r. Z Konstancyi Mleczkówny, starościanki żmudzkiej, pozostawił cztery córki: Rachelę za Andrzejem Kryszpinem, wojewodą witebskim, Teresę za Marcyanem Ogińskim, wojewodą witebskim, Joannę i Rozalię za Janem Ludwikiem Platerem, wojewodą inflanckim (Koss. Mon. i Pac. f. 266) i synów dwóch: Konstantego Benedykta i Józefa.

Konstanty Benedykt na Szydłowicach, urodzony w Wołkołacie 1682 r., pisarz litewski 1705 r., kasztelan mścisławski 1715 r., umarł w 1722 r. Był i starostą miadziolskim. Z Teresy Wojnianki Jasienickiej, starościanki brasławskiej, z którą wspólnie był właścicielem Skrzydlewa w województwie witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXI), miał córki: Antoninę za ks. Antonim Puzyną, wojewodzicem mścisławskim, Rachelę za ks. Michałem Puzyną, chorążym upickim, i synów: Adama i Michała (DW. 70 f. 471). Ks. Stanisław Puzyna, syn Antoniego, prawa swe do spadku po niegdy Joannie z Brzostowskich Leszczyńskiej, ustąpił 1788 r. Raczyńskiemu (M. 289 f. 132).

Adam (DW. 82 f. 388), podkomorzy królewski, starosta dowgowski i przełajski 1741 r., generał lejtenant infanteryi wojsk W. Księstwa Litewskiego 1751 r. (Akta XII), kasztelan połocki 1758 r. i kawaler orderu Orła Białego. W 1766 r. otrzymał pozwolenie na cztery jarmarki w Białozorce, w powiecie krzemienieckim, własności jego i żony, Genowefy z Ogińskich (Kancl. 31 f. 14 i M. 261 f. 9). W 1762 r. dobra przez siebie posiadane w ziemi warszawskiej odstąpił Hilzenom (M. 233 f. 368 i 270 f. 94). Wraz z żoną posiadał starostwa: sokołowskie, zdzitowskie i mścibowskie 1766 r. (DW. 85 f. 870). Białokobyłki sprzedał Szamockiemu 1762 r., a dobra: Włochy, Witki i Stojarty, nabył od Szembekowej 1758 roku (DW. 83 f. 1660 i 80 f. 353). Klucz Czarnożyły w sieradzkiem nabył 1774 r. od Józefa Nieborowskiego, prawnuka Katarzyny z Brzostowskich Korycińskiej, podkomorzyny łęczyckiej; nazwany przytem kasztelanem połockim, starostą wołkowyskim i mścibowskim (DW. 91 f. 235). Synowie jego: Aleksander, Ksawery i Michał.

1) Aleksander (DW. 95 f. 1017), starosta wołkowyski 1779 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r., poseł ziemi wieluńskiej, starosta sokołowski, kawaler orderu Orła Białego i kasztelan mazowiecki 1791 r. (V. L.), zeznał z żoną, Anną z Wodzińskich, podstolanką liwską, zapis dożywocia w 1780 r. (DW. 96

f. 92). On to i brat jego Ksawery otrzymali tytuł hrabiowski pruski 1798 r., a synowie ich legitymowali się w Królestwie 1844 r. Syn jego Michał z hr. Konstancyi Krasickiej, zaślubionej w 1808 r., pozostawił dwie córki: Malwinę, żonę ks. Marcina Sapiehy, i Anielę za hr. Edmundem Krasickim.

Herb hr. Brzostowskich.

2) Ksawery, starosta dowgowski, ustąpił bratu Michałowi spadek po wuju hetmanie Ogińskim w 1803 r. (DW. 113 f. 533). Z Maryi Niezabytowskiej córki: Ludwika zmarła panną 1870 r., Izabella za hr. Józefem Mycielskim i syn Hipolit, zmarły w Warszawie 1872 r., z ks. Emmy Ogińskiej, 2-o v. Wysockiej, miał syna Adama, zmarłego 1869 r., i córkę Helenę, żonę hr. Michała Załuskiego, właściciela Iwonicza.

3) Michał, ostatni starosta puński, kawaler orderów Orła Białego i Św. Stanisława 1791 r., bezdzietny z Barbarą Brzostowską, wdową po Jerzym Potockim, staroście tłumackim (Akta XII).

Michał, syn Konstantego Benedykta, starosta orański 1741 r., generał lejtenant wojsk litewskich i pisarz litewski 1758 r., koniuszy litewski 1762 r., marszałek konfederacyi generalnej litewskiej, został w 1764 r. podskarbim wielkim litewskim, kupiwszy ten urząd od Fleminga za 400,000 fl., tak, jak poprzednio, zapłacił za koniuszostwo Radziwiłłowi 1500 dukatów (Bart.). W 1762 r. on i żona jego, Kazimiera z Ogińskich, posiadali starostwa: orańskie, plotelskie i międzyrzeckie. W tymże samym roku nabyli od Adama Brzostowskiego Chodźkiejewice (DW. 82 f. 319), a w 1767 r. sprzedał on dobra Torczyckie w województwie bracławskiem Jacyniczowi (M. 272 f. 13). W 1766 r. otrzymał starostwo puńskie; umarł w Oranach 1784 r. Córka jego Barbara, 1-o v. za Jerzym Potockim, starostą tłumackim, 2-o v. za Michałem Brzostowskim, starostą puńskim.

Józef na Michaliszkach, syn Jana Władysława, urodzony w Michaliszkach, starosta bystrzycki i pisarz litewski 1715 r., umarł w 1745 r. Z pierwszej żony, Barbary Pociejówny, córki: Teresa za Marcyanem Oskierką, i Helena za Wojciechem Jelskim. Z drugiej żony, Ludwiki z Sadowskich, córka Konstancya, za Bazylim Kochowskim, pułkownikiem wojsk rosyjskich, i synowie: Stanisław, Paweł Ksawery i Robert. Imieniem tych ostatnich sprzedał Adam Brzostowski pałac przy ulicy Długiej w Warszawie Mycielskiemu 1762 roku (DW. 82 f. 462).

Stanisław, starosta bystrzycki 1762 r., marszałek konfederacyi generalnej litewskiej, został wojewodą inflanckim 1767 r. Umarł w Rubieżewicach 1769 r. Z ks. Teofili Radziwiłłówny miał córki: Ludwikę za Michałem Radziszewskim, Karolinę za Wołodkowiczem, i syna Michała Hieronima, urodzonego w Nieświeżu

1762 roku. Michał, starosta miński i poseł trocki 1788 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., zabezpieczył posagu 300,000 flor. żonie, Ewie Chreptowiczówmie, podkanclerzance litewskiej, w 1790 r. (M. 303 f. 66). Z niej syn Karol, właściciel dóbr Sztabin, zmarły w Paryżu 1854 roku, zapisał cały swój majątek oficyalistom i włościanom.

Paweł Ksawery, obrawszy sobie stan duchowny, kształcił się lat kilka w Rzymie, skąd wróciwszy, został pisarzem litewskim 1762 r., następnie referendarzem 1774 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1767 r., a Orła Białego 1781 r. Nabyty w 1767 r. od Korsaka Merecz, odstąpił w 1795 r. Moszyńskiemu (DW. 110 f. 603 i 605).

Robert, szambelan Stanisława Augusta 1766 r., pułkownik wojsk litewskich i kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r., cześnik litewski 1787 r., kasztelan połocki 1791 r., z zaślubionej w Krasławiu 1773 r. Anny Platerówny miał córki: Kordulę Ciechanowiecką, Maryę, 1-o v. Hilzenową, starościnę bracławską (DW. 113 f. 46), 2-o v. Ludwikową Platerową, i synów: Ludwika, Pawła, bezdzietnego, Augusta i Wincentego.

Ludwik z Ratyńskiej miał córkę Zofię za hr. Sewerynem Platerem, August żonaty 1-o v. z Kublicką, 2-o v. z Barbarą Hrebnicką. Z drugiej żony jego dzieci: 1) Edward zginął 1831 r.; 2) Abdon, właściciel Moszarza, zmarły 1873 r., z Róży Brzostowskiej pozostawił syna Jana, urodzonego 1857 r.; 3) Konstanty, i córki: Paulina za Oskierką, i Wanda za Koziełłą. Wincenty, marszałek powiatu lucyńskiego, żonaty z Fortunatą z Podbipiętów, pozostawił czworo dzieci: Edwarda, właściciela Imandy, żonatego z Rachelą Zenowiczówną, Różę za Abdonem Brzostowskim, Ludwikę za Arkadjuszem Benisławskim i Justynę za Ignacym Zenowiczem.

(Rodowód Brzostowskich h. Strzemię—patrz obok).

Jan Brzostowski z Brzostowa, syn Piotra, zeznał 1683 r. w grodzie bieckim zapis dożywocia z żoną, Anną ze Skrzynna Duninówną.

BRZOSTOWSCY w Wielkopolsce. Piotr świadczy w Poznaniu 1389 roku (Leksz.).

Herb Leliwa.

BRZOZDOWSCY h. LELIWA z Brzozdowców, w powiecie lwowskim. Jan, syn Guntera z Sieniawy, sędziego ziemskiego lwowskiego, wziąwszy za żoną Katarzyną z Chodorowstawu Chodorowską, stolnikówną lwowską, Brzozdowce, przyjął od tej wsi nazwisko. Często także od drugiego dziedzictwa nazywał się Wołkowskim. Drugiej żonie swej, Barbarze Herburtównie, chorążance lwowskiej, zabezpieczył 1499 roku posag i wiano (AGZ. XIV — XV). Dziedzicami Brzozdowców w 1578 byli: Jan i Stanisław Brzozdowscy. W tymże czasie posiadał Wołków i Kahujów brat ich Paweł (Paw.). Benigna, wdowa po Stanisławie, była właścicielką Dołhołuki 1582 r. Rafał, syn Stanisława, 1584 roku (Wyr. Lub. 13 i 22).

Jan z podsędka został sędzią ziemskim lwowskim 1576 roku; syn jego Jerzy 1595 roku. Aleksander ustąpił sumę Kuropatnickiemu 1630 r. (AGZ. X). Samuel, 1651 roku w popisie ziemi lwowskiej, obowiązany dostawiać dwa konie.

BRZOZEK Stanisław, burgrabia grodzki łucki 1638 r.

Herb Korzbok.

BRZOZIŃSKI Marcin pisał się z ziemią bielską na elekcyę Stanisława Augusta.

BRZOZOGAJSCY z Brzozogaju v. Brzozowego Gaju, w powiecie gnieźnieńskim. Świętosław z Brzozowego Gaju, skarbnik poznański 1399 r., ma syna Przecława (Leksz.). Jan z części swej w Brzozogaju osobiście poszedł na wojnę wołoską 1497 r. Druga część Brzozogaju należała w 1498 r. do Heleny, wdowy po Stanisławie Przylepskim (St. Pr. Pol. P. VII. 345 i 552). Jerzy, właściciel Brudzewka, w powiecie gnieźnieńskim i Zdzarowity 1580 r. (Paw.). Baltazar, komornik poznański, umarł 1620 r.; pochowany w Krobi (Łuk.). N., zmarły 1602 r. ma nagrobek w Krobi z herbem *Korzbok.*

BRZOZOGŁOWY Jan, starosta bydgoski 1412 roku, kasztelan lendzki 1423 roku.

BRZOZOWIEC Jakób, komandor poznański, umarł 1549 r. (M. 76 f. 338); tenże Jakób, będąc dworzaninem królewskim, przyrzekł 1527 r. słowem swojem rycerskiem Kobyleńskiemu, kasztelanowi rozpirskiemu, bezpieczeństwo życia za bratanków swoich, z powodu ścięcia jednego z nich w Kaliszu, wyrokiem tegoż Kobyleńskiego, wówczas subdelegata grodzkiego kaliskiego (St. Pr. Pol. Pom. VI. 401).

Herb Belina.

BRZOZOWIECCY v. BRZOZOWICCY z Brzozowiec, w ziemi sanockiej. Sukcesorowie Petronelli z Woroniczów, 1-o v. Humienieckiej, 2-o v. Janowej Brzozowieckiej, procesują się 1668 r. z Bobiatyckimi (Woł. VIII A. f. 675).

BRZOZOWSCY h. BELINA z Brzozowa, w powiecie gostyńskim. Mikołaj z Brzozowa, pisarz nadworny książąt: Ziemowita, Kazimierza i Władysława mazowieckich 1427 r. (KM.). Mikołaj z Brzozowa, podkomorzy gostyński, podpisał pokój brzeski 1435 r. Kasper, chorąży gostyński 1577 r., zeznał 1584 r. z żoną, Katarzyną z Rembowskich, córką Jana, zapis dożywocia (Zap. Lub. 3 f. 899). Stanisław i Jakób, współwłaściciele Kosaćca, obok Brzozowa leżącego, a Jan posiadacz części Sadowa 1579 r. (Paw.). Samuel, syn Andrzeja, sprze-

dał część Kosaćca Magnuskiemu 1616 roku. W 1622 r. zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Zofią z Żernickich, a w 1632 roku z drugą Zuzanną. W tym ostatnim roku nabył Kącin od Denhoffa (DW. 45, 46, 48; Perp. Czers. 8). Kasper, komornik gostyński, podpisał z ziemią gostyńską elekcyę Jana Kazimierza, a Andrzej, Zygmunt Franciszek, Marcin, Jarosz, Adam, Władysław i Paweł, obiór króla Michała.

Jan, syn Marcina i Anny z Chotowskich, odstąpił pewną sumę synowi Wojciechowi 1682 r. Maryanna z Gosławskich, wdowa po Wojciechu, zawarła 1696 r. układ z synami: Janem, Kazimierzem i Ignacym, dotyczący przyznanego jej dożywocia.

Jan, syn Wojciecha, wniósł manifest 1714 r. przeciwko bratu Kazimierzowi, o zabranie dokumentów dotyczących majątku ich w sieradzkiem (Gr. Sieradz.). Tenże Jan, odstąpił w 1720 r. pewną sumę żonie swej, Zofii z Chrząstowskich, córce Stanisława i Zofii z Gluzickich (Prot. Gr. Żydacz.). Jan miał być stolnikiem trockim i pozostawił syna Ludwika, stolnika mozyrskiego, który nabył 1752 r. od Turzańskich Wyzłów i Żupanie. Ludwik z Anny Gołkowskiej, córki Antoniego, podstolego owruckiego i Eufrozyny z Turzańskich, miał dzieci: Anastazego, Michała, Kazimierza, Tadeusza, Annę za Tomaszem Wyszyńskim, Maryannę, Joannę, Rozalię i Magdalenę (Gr. Żydacz. z 1779 r.).

Anastazy, stolnik mozyrski, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a 1787 roku wspólnie z bratem Tadeuszem w Wydziale Stanów we Lwowie, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie. Anastazy, zmarły 1816 r. w Teofipólce, z Maryanny z Kraszewskich pozostawił: 1) Michała, bezdzietnego z Franciszką z Małeckich, 1-o v. Pajgertową; 2) Jana; 3) Ignacego; 4) Antoniego, oficera austryjackich ułanów, żonatego ze zmarłą bezdzietnie w 1814 r. Elżbietą z Horwathów; 5) Tadeusza; 6) Teklę za Rafałowskim i 7) Apolonię za Huppenem.

Tadeusz, urodzony 1764 r. w Stryju, właściciel Gniłowód, Teofipólki, Jurkówki etc., członek stanów galicyjskich 1817 roku, z Tekli z Białeckich zostawił: 1) Ignacego, ożenionego z Michaliną Bobrowską; 2) Jana Seweryna, właściciela Rożniowa i Jurkówki, zmarłego 1816 roku, żonatego z Barbarą z Komarnickich i z nią bezdzietnego; 3) Karola, właściciela Teofipólki, członka stanów galicyjskich 1844 roku; 4) Franciszka, zmarłego w Rożniowie 1845 roku; 5) Teresę Morawską, i 6) Honoratę Malczewską (Akta Gal. Wydz. Kraj. i Lwow. For. Nobil.).

Ignacy, syn Wojciecha i Maryanny z Gosławskich, żonaty 1-o v. z Anną Sobolewską, z której córka Barbara, 1747 roku żona Wojciecha Wolańskiego, 2-o v. z Wiktoryą z Trembińskich, której w 1757 roku zapisał w grodzie trembowelskim 18,000 flor., z drugiej żony pozostawił synów: Jacka Michała i Feliksa.

Jacek Michał udowodnił 1783 r. pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim.

Feliks na Podolu, podsędek bracławski 1780 r., wykupił 1772 r. od Hryniewieckich starostwo bareckie, powstałe ze starostwa barskiego (Kancl. 50 IV f. 29). Z Tekli Sobańskiej pozostawił córkę Teklę, żonę Konstantego Jełowickiego, i synów: Karola i Piotra.

Rodowód Brzostowskich herbu Strzemię.

- **Mikołaj**
  - **Krzysztof** 1579 r. ż. Roksana Turowska
    - ⋮ **Jan** † 1638 r. ż. Katarzyna Czernicka
      - **Emanuel** Eustachy
      - **Cypryjan Paweł** wojewoda trocki 1684 r. ż. Rachela Barbara Rajecka
        - **Konstanty** Kazimierz biskup wileński 1687 r.
        - **Jan** Władysław kasztelan trocki 1705 r. ż. Konstancya Mleczkówna
          - **Konstanty** Benedykt kasztelan mścisławski 1715 r. ż. Teresa Wojnianka
            - **Adam** kasztelan połocki 1768 r. ż. Genowefa Ogińska
              - **Aleksander** kasztelan mazowiecki 1791 r. hrabia od 1798 r. ż. Anna Wodzińska
              - **Ksawery** starosta dowgowski 1791 r. hrabia od 1798 r. ż. Marya Niezabytowska
                - **hr. Michał** ż. hr. Konstancya Krasicka
                  - **Malwina** ks. Sapieżyna
                  - **Aniela** hr. Krasicka
                - **hr. Hipolit** † 1872 r. ż. ks. Emma Ogińska
                  - **hr. Adam** † 1869 r.
                  - **Helena** hr. Załuska
                - **córki:** 1. Ludwika 2. Izabella hr. Mycielska
              - **Michał** starosta puński 1791 r. ż. Barbara Brzostowska
            - **córki:** 1. Antonina ks. Puzynina 2. Rachela ks. Puzynina
            - **Michał** podskarbi wielki litewski 1764 r. ż. Kazimiera Ogińska
              - **Barbara** 1 v. Potocka 2 v. Brzostowska
          - **Józef** pisarz litewski 1715 r. ż. a) Barbara Pociejówna b) Ludwika Sadowska
            - **Stanisław** wojewoda inflancki 1767 r. ż. ks. Teofila Radziwiłłówna
              - **Michał** Hieronim starosta miński 1788 r. ż. Ewa Chreptowiczówna
                - **Karol** † 1854 r.
              - **córki:** 1. Ludwika Radziszewska 2. Karolina Wołodkowiczowa
            - **Paweł** Ksawery referendarz lit. 1774 r.
            - **Robert** kasztelan połocki 1791 r. ż. Anna Platerówna
              - **Ludwik** ż. Ratyńska
                - **Zofia** hr. Platerowa
              - **Paweł**
              - **August** ż. a) Kublicka b) Hrebnicka
                - **Edward** † 1831 r.
                - **Abdon** ż. Róża Brzostowska
                  - **Jan** ur. 1857 r.
                - **Konstanty**
                - **córki:** 1. Paulina Oskierkowa 2. Wanda Koziełłowa
              - **córki:** 1. Kordula Ciechanowiecka 2. Marya 1 v. Hilzenowa, 2 v. Platerowa
              - **Wincenty** ż. Fortunata Podbipięta
                - **Edward** ż. Rachela Zenowiczówna
                - **córki:** 1. Róża Brzostowska 2. Ludwika Benisławska 3. Justyna Zenowiczowa
            - **córki:** 1. Teresa Oskierkowa 2. Helena Jelska 3. Konstancya Kochowska
          - **córki:** 1. Rachela Kryszpinowa 2. Teresa Ogińska 3. Joanna 4. Rozalia Platerowa
        - **Bazyli**
        - **Hieronim**
        - **Kazimierz**
        - **Antoni** jezuita
        - **Emanuel**
        - **córki:** 1. Katarzyna Korycińska 2. Joanna 1 v. Radziejowska, 2 v. Denhoffowa 3 v. Leszczyńska
      - **Jan** Kazimierz

Piotr, marszałek olgopolski, zmarły 1861 r., z Teofili Orłowskiej miał córki: Teklę za Wiktorem Łaźnińskim, marszałkiem winnickim, Olgę za Stanisławem Kosseckim, referendarzem stanu Królestwa, i syna Włodzimierza. Ten ostatni, zmarły 1856 roku, z Konstancyi z Jełowickich nie pozostawił potomstwa.

Karol, marszałek olgopolski, właściciel Sokołówki, tamże zmarły 1862 r., żonaty z Ksawerą Trzecieską, miał z niej córkę Ksawerę, wydaną za hr. Henryka Grocholskiego, i syna Zenona, urodzonego 1806 r. w Sokołówce, zmarłego 1887 r. w Warszawie. Zenon, właściciel olbrzymich majątków na Podolu, marszałek gubernialny podolski, zaślubił w 1841 r. hr. Elżbietę Zamoyską, córkę Stanisława, ordynata, senatora wojewody, prezesa senatu, i ks. Zofii Czartoryskiej. Z niej synowie:

a) Jan, właściciel Popieluch, urodzony 1844 r., żonaty z hr. Heleną z Grocholskich, córką Henryka, ma z niej dzieci: Jadwigę, wydaną 1896 r. za hr. Michała Ronikiera, Władysława, Zofię, Annę, zaślubioną 1899 r. w Popieluchach hr. Zygmuntowi Broel Platerowi, i Tadeusza.

b) Karol, właściciel Sokołówki, tamże urodzony 1846 r., ożeniony 1871 r. z hr. Pelagią Potocką, córką Konstantego i Józefy z hr. Tyzenhauzów, ma z niej córki: Elżbietę, żonę hr. Władysława Potockiego, Pelagię i Józefę, oraz synów: Zenona, urodzonego 1877 r., Stefana, urodzonego 1881 r., i Karola, urodzonego 1884 roku.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Teofil, Aleksander i Ludwik, synowie Stanisława z Zofii z Ładów, w 1841 r., i Onufry, syn Piotra z Małgorzaty Grochowskiej, w 1852 r., wszyscy wnukowie Wojciecha; Leon, syn Antoniego i Katarzyny z Wąsowiczów, w 1842 r., i Adam, syn Ludwika z Anny Roszkowskiej, w 1852 roku, obaj wnukowie Michała, i Józef, syn Adama (A. b. Her.).

BRZOZOWSCY h. KORAB' pochodzą z Brzozowa na Podlasiu; dom licznie rozrodzony. Teofil, podkomorzy bielski 1569 r., z Doroty z Piotrowskich (Kor.) miał synów: Sebastyana, Bernarda, Krzysztofa i Aleksandra. Bernard sprzedał braciom, Krzysztofowi i Aleksandrowi, część swoją na Zalesiu, Łukawicy, Brzozowie i Dubicach 1589 r. (Zap. Lub. 5 f. 105). Krzysztof, podczaszy podlaski, następnie w 1580 r. podkomorzy bielski, deputat na trybunał koronny 1589 r. (Wyr. Lub. 36). Krzysztof został podkomorzym po bracie Sebastyanie, który wstąpiwszy do stanu duchownego, był dziekanem gnieźnieńskim i proboszczem w Uchaniu (Kor.; Zap. Lub. 1 f. 1; Wyr. Lub. 9). Marcin, syn Rafała, właściciel Brzozowa, podstoli podlaski 1589 r. (Wyr. Lub. 36), starosta brański 1596 r. Syn jego Krzysztof (M. 155 f. 279), sekretarz królewski, administrator starostwa narewskiego, 1625 r. cześnik podlaski, 1632 r. starosta narewski, 1635 r. sędzia ziemsk bielski, 1642 r. podkomorzy bielski. W 1639 r. otrzymała dożywocie na starostwie narewskiem żona jego, Felicyanna z Dulskich, starościanka rajgrodzka i augustowska.

Jan Kazimierz, syn Krzysztofa, po ojcu starosta narewski, żonaty był z Eufrozyną Tyszkiewiczówną, która na wymienione starostwo otrzymała dożywocie w 1662 r.

Krzysztof, drugi syn Krzysztofa, podczaszy czerniechowski 1661 r., ożeniony z Katarzyną Stojowską 1666 r., miał syna Andrzeja Teofila, dziedzica Dubic 1686 r., komornika ziemskiego bielskiego 1689 roku, stolnika gostyńskiego 1692 roku (Zap. Lub. 50 f. 685 i 60 f. 1066). Katarzyna za Marcinem Dulskim 1632 roku.

Hieronim, chorąży bielski 1614 r., sprzedał Łukawicę w 1616 r. Krzysztofowi i Marcinowi (DW. 45 f. 877). Marcin, podstarości brański 1594 r., a Wojciech 1597 r. Mikołaj, syn Piotra, właściciel Brzozowa-Chrzczony 1594 r. (Wyr. Lub. 57). Krystyn, Felicyan, Justyn, Piotr, Samuel i Jan, synowie Pawła, komornika ziemskiego bielskiego 1605 r. (Zap. Lub. 15 f. 698).

Herb Korab'.

Krzysztof, pisarz ziemski bielski 1618 r., starosta drohicki 1620 r.; syn jego, Jan Hieronim, otrzymał młyn pod Brańskiem 1635 r. (M. 180 f. 470). Teofil, wojski bielski, cedował sumę bratu Krzysztofowi, pisarzowi 1626 r. (Zap. Lub. 29 f. 340). Andrzej, Jan Hieronim i Jan Tobiasz podpisali z województwem podlaskiem elekcyę Jana Kazimierza.

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Rafała, Kazimierza, Andrzeja, Jana Tobiasza, cześnika czerniechowskiego i posła bielskiego, z Korabiów Grzegorza Stanisława, Hieronima, podczaszego podlaskiego i posła bielskiego, Teofila, łowczego czerniechowskiego, Mikołaja i Krzysztofa, podczaszego czerniechowskiego. Obiór zaś Jana III go podpisali z ziemią bielską: Benedykt, Franciszek, Jan Tobiasz, cześnik czerniechowski, Jan Hieronim, podczaszy podlaski, Krzysztof, podczaszy czerniechowski, Mikołaj i Teofil.

Jan Hieronim, podczaszy podlaski, był 1670 r. deputatem na trybunał koronny z podlaskiego. Kazimierz, podpisarz grodzki chełmski 1683 r. Jan Karol, regent grodzki chełmski. Tobiasz, podstoli podlaski 1669 r. Jan Tobiasz, mianowany na sejmie 1677 r. pierwszym wojskim podlaskim. Tomasz z ziemi bielskiej podpisał elekcyę Augusta II-go. Mikołaj, z pisarza ziemskiego chorąży bielski 1706 r. Adam, syn jego, urodzony z Anny z Wodzińskich, żonaty z Anielą z Kuszlów, pozostawił syna Ignacego, który zawarł intercyzę przedślubną, z Agnieszką Rydyczyńską 1757 r. (DW. 64 f. 39 i 80 f. 220).

Po rezygnacyi Felicyana został Adam wojskim bielskim 1712 r. Adam, wojski podlaski 1720 r. Inny Adam, podstoli bielski 1731 r. Andrzej, podczaszy czerniechowski, mianowany 1717 r. burgrabią warszawskim. Jan, chorąży czerniechowski, umarł 1727 r. N., wojski podlaski, nie żył 1748 r. Szymon, syn Mikołaja i Jadwigi Wnukówny, sprzedał 1787 r. części na wsi Brzozowie - Antony bratu swemu stryjecznemu Kazimierzowi, synowi Jakóba (DW. 103 f. 838). Tadeusz, chorąży kopijników wojska W. Księstwa Litewskiego 1784 r., sprzedał w 1781 r. części swe na wsi Brzozowo-Korabie Marcinowi Malinowskiemu, syno-

wi Franciszka i Rozalii z Brzozowskich (DW. 97 f. 287 i 100 f. 386). Tadeusz nabył w 1784 r. Skurzyńce i Parpurowce w województwie bracławskiem (DW. 100 f. 1277).

Tomasz, syn Tomasza, części swe na wsiach Brzozowo - Panki, Brzozowo-Stare i Brzozowo-Korabie sprzedał Łopieńskiemu 1752 r. (DW. 74 f. 321). Józef, syn Andrzeja i Krystyny z Łapińskich, sprzedał części swe na Brzozowie-Chrzczonach 1780 r.; brat jego Sebastyan (DW. 96 f. 943). Romuald, subdelegat grodzki brański, syn Jana, wnuk Felicyana, nabył części na Kramkówce, Sobieskach i Downarach 1784 r. (DW. 100 f. 1445). Michał, Mikołaj, Adam i Mateusz, synowie Tomasza i Magdaleny z Czajkowskich, sprzedali części swe na Brzozowie-Antony 1791 r. (DW. 107 f. 125). Paweł, syn Adama i Łucyi z Gąsowskich, sprzedał w 1791 roku części swe na wsi Brzozowo - Chabdy Perkowskiemu (DW. 107 f. 353).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Stanisław z synem Józefem Maksymilianem, Franciszek, Feliks i Andrzej, synowie Aleksandra i Tekli z Bukowskich, wnukowie Jana, prawnukowie Kazimierza, w latach 1839 — 1852. Hilary i Barnaba z synem Marcyanem, synowie Walentego, wnukowie Piotra, w latach 1842 — 1849. Benedykt, syn Piotra, i Michał, syn Kaspra, wnukowie Jana, potomkowie Mikołaja, pisarza ziemskiego bielskiego, w 1843 r., Franciszek, syn Grzegorza i N. Skolimowskiej, i Franciszek, syn Franciszka, wnuki Andrzeja, w latach 1848 i 1849, Józef, syn Jana, wnuk Jakóba, prawnuk Stanisława, w 1848 r., Michał z synami: Janem i Józefem, i Piotr, synowie Jana, wnuki Macieja, prawnuki Łukasza, potomkowie Andrzeja, 1680 r. dziedzica Ostrowiec, w 1856 i 1861 r., Seweryn i Eligiusz, synowie Pawła i Anny Winner, wnukowie Jakóba, w latach 1846—1850 (A. b. Her.).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi: Andrzej, syn Michała i Barbary Kulińskiej, wnuk Wojciecha i Maryanny Kamińskiej, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 roku, a Dymitr Feliks i Antoni, syn Wojciecha i Rozalii Nerczeńskiej, w sądach ziemskich: lwowskim i czchowskim 1783 roku.

BRZOZOWSCY h. KORAB'. Antoni Brzozowski, pisarz dekretowy koronny 1754 r., pisarz i obrońca w sądach asesorskich 1779 roku, otrzymał szlachectwo 1764 roku i herb Korab' (M. 230 f. 208 i Kancl. 59 f. 160; Sig. 30). On i żona jego, Katarzyna ze Słomińskich, nabyli dzierżawę ożarowską od Lewendallowej 1757 r., którą następnie ustąpili synowi Franciszkowi za konsensem królewskim z 1773 roku (Kancl. 51 II. f. 82 i DW. 80 f. 179). Tenże Franciszek, starosta ożarowski 1789 roku (V. L.), z żony Teresy z Leśkiewiczów, zostawił syna Kazimierza, który dowiódł szlachectwa w Królestwie 1838 roku (A. b. Her.).

Kazimierz, ożeniony z Ludwiką Lasocką, zostawił córkę Emilię za Adamem Kicińskim, i dwóch synów, z których: 1) Edward, z Pauliny z Męciszewskich pozostawił córkę Eufemię i trzech synów: Wacława, Hipolita, oficera wojsk austryjackich, i Ksawerego; 2) Walery, ożeniony 1-o v. z Eleonorą Dębowską,

zmarłą 1859 r., 2-o v. z Emilią Salomée, pozostawił z pierwszej żony córkę Wandę za Adamem Boguszem, z drugiej syna Kazimierza (Kos.).

Aleksander Brzozowski, pisarz dekretowy koronny, brat Antoniego, otrzymał szlachectwo 1768 r. (M. 235 f. 899).

BRZOZOWSCY h. GOZDAWA, h. LUBICZ, h. POMIAN i h. STARŻA vel TOPÓR, skądby wyszli, nie jest wiadomem. Wszystkich więc Brzozowskich, o których pewności niema, do którego herbu należą, tutaj zamieszczam, wymieniając ich okolicami, w których się pojawiają.

Herb Gozdawa.

Herb Lubicz.

Brzozowscy z Brzozowa, w ziemi ciechanowskiej. Właścicielem tej wsi w 1567 roku był Stanisław Brzozowski (Paw.). Andrzej, Anzelm i Jan pisali się z ziemią ciechanowską na elekcyę Jana Kazimierza, a Krzysztof, Władysław, Łukasz, Jan, Wawrzyniec Jan, Kazimierz, podsędek ciechanowski, i Maciej na obiór króla Michała.

Anzelm, zeznał z żoną Teodorą zapis dożywocia 1644 r. (DW. 50). Kazimierz, syn Aleksandra (DW. 53), podsędek ciechanowski 1662 r. Adam, podstoli ciechanowski, umarł 1673 r. Grzegorz podpisał z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go. Kazimierz, skarbnik ciechanowski 1716 r., stolnik 1720 r. Inny Kazimierz, pisarz ziemski i grodzki ciechanowski, poseł tejże ziemi, podpisał elekcyę Augusta III-go i konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 88 i 593). Potomkowie jego: Jan i Wojciech, herbu Gozdawa, synowie Stanisława z Konstancyi z Jamiołkowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.).

Herb Pomian.

Herb Starża v. Topór.

Kajetan, syn Kazimierza, pisarza ciechanowskiego, wojski zawskrzyński 1767 r., następnie łowczy, żonaty z Antoniną Ossolińską, chorążanką liwską, 1-o v. Dąbrowską, 2-o v. Opacką (DW. 87 f. 1431 i 88 f. 593). Jan, miecznik ciechanowski 1739 r., synowie jego: Józef i Kazimierz, urodzeni z Barbary z Garczyńskich, kasztelanki inowrocławskiej, zabezpieczyli w 1775 r. pewne sumy siostrom swoim: Agnieszce, żonie Wojciecha Szeptyckiego, i Kunegundzie, żonie Józefa Rudnickiego (DW. 89 f. 144; 90 f. 426; 92 f. 843 i 101 f. 1244).

BRZOZOWSCY z Brzozowa i Brzozówka, w powiecie rawskim. Właścicielem Brzozowa i Żelazny w 1579 r. był Stanisław Brzozowski, syn Franciszka, a Brzozówka Jan i Łukasz (Paw.). Ów Jan z Brzozówki był synem Mikołaja, żonaty w 1562 r. z Małgorzatą z Biejkowskich (Zs. Gr. Czers. 28 f. 489).

Marcin z ziemią rawską, a Jan z Brzozówka z ziemią sochaczewską podpisali elekcyę króla Michała.

BRZOZOWSCY w województwie lubelskiem. Piotr Poczta z Brzozowa, którego dwóch synów: Adryjan i Paweł. Pierwszy zapisał drugiemu 100 flor. w 1561 roku (M. 95 f. 565).

Adryjan bawił na Litwie, na dworze Ościka, i być bardzo może, że znachodzący się na Litwie Brzozowscy od niego pochodzą.

Paweł, podstarości łukowski i podsędek lubelski 1580 r., z Heleny Pruszyńskiej pozostawił synów: Aleksandra, Jakóba, Piotra, Waleryana, Marcyana, i córkę Zofię (Wyr. Lub. 30 i Zap. Lub. 2 f. 672). Floryan, syn Jakóba, kwitował Choromańskiego 1614 r. (DW. 42). N., komornik ziemski łukowski 1784 r. Antoni, vicesgerent sądowy łukowski 1788 r. Jacek, syn Stanisława i Ludwiki Bombekówny, pisarz komory solnej puławskiej 1778 r. (DW. 94 f. 15), podwojewodzy garwoliński 1784 r.

BRZOZOWSCY w województwie ruskiem i bracławskiem. Mikołaj, syn Macieja z Brzozowa, kleryk dyecezyi przemyskiej i pisarz publiczny 1477 r. (AGZ. IX). Jan otrzymał konsens królewski w 1634 r. na ustąpienie wójtostwa żydaczowskiego synowi Teofilowi (M. 180 f. 16). Aleksander, podstarości i sędzia grodzki żydaczowski 1654 r. Mateusz otrzymał w 1650 r. konsens królewski na ustąpienie wójtostwa w Strzelbickiej Woli, w starostwie samborskiem, synom: Janowi, Wojciechowi, Krzysztofowi i Piotrowi (M. 191 f. 363). Krzysztof podpisał z ziemią przemyską obiór króla Michała, a Aleksander z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go. Franciszek, pokojowy ks. Wiśniowieckiego 1722 r. (Kij. X f. 1096).

Antoni i Łucya, dzieci Aleksandra i Jadwigi z Blinowskich, procesują się 1725 r. o sumę z Olchowca (Bracł. XV f. 2190). Adam, regent grodzki lwowski 1725 roku.

BRZOZOWSCY w różnych województwach. Mikołaj Brzozowski, syn Andrzeja, wójta drohickiego, ma sprawę z Poniatowskim 1523 r. (ML. 197 f. 676). Andrzej, dworzanin królowej Elżbiety, siostry króla Zygmunta w 1507 r. (M. 23 f. 111). Mikołaj i Andrzej, dziedzice Bierzwiec, w powiecie radomskim 1569 r. (Paw.). Anna, córka Andrzeja z powiatu radomskiego, żona Jana Michałowskiego 1553 r. (Zs. Gr. Czers. 16 f. 153). Jan, syn Gabryela, żonaty 1-o v. z Maryanną Ciołkówną 1613 r., zeznał z drugą żoną, Elżbietą z Laskowskich, zapis dożywocia 1617 r. (Perp. Czers. 4 f. 245 i 5 f. 350).

Mikołaj i Abraham, dziedzice Bierzwiec, synowie Jana, 1638 r. (Zs. Warec. 26 f. 305 i 27 f. 570). Stefan, Anna, żona Pawła Morawskiego, i Zofia, dzieci Krzysztofa i Barbary z Lekarskich 1631 r. Krzysztof, syn Stanisława, kwitował Giżyckiego 1631 r. (Zs. Warec. 24 f. 529, 591 i 738). Zofia, wdowa po Wojciechu, sprzedała Chylice w ziemi czerskiej 1605 r. (DW. 32). Anzelm z ziemią warszawską podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Pisali się na obiór króla Michała: Andrzej z województwem sandomierskiem, Jan z krakowskiem, Mateusz z kaliskiem, Tomasz z brzeskiem kujawskiem, Wojciech z ziemią wieluńską, Stanisław z ziemią wyszogrodzką. Wojciech z ziemią nurską podpisał elekcyę Augusta II. Andrzej, syn Mikołaja, zeznał z żoną, Anną z Czyszkowskich, zapis dożywocia 1679 r. (Perp. Czers. 13 f. 630). Helena z Brzozowa, żona Feliksa Czermińskiego 1713 roku.

Jan, chorąży derpski, umarł w 1639 r. Alfons, komornik ziemski zatorski i oświecimski 1661. r. Franciszek, subdelegat grodzki opoczyński i chęciński 1785 r. Tomasz, regent grodzki i ziemski rożański 1772 r. Ten sam, czy też inny Tomasz, żonaty z Barbarą z Garbowskich 1794 r. (DW. 110 f. 188). Jan, żonaty z Joanną z Gradowskich 1777 r. (DW. 93 f. 64). Szymon, żonaty 1790 r. z Ludwiką z Pielaszkowskich (DW. 106 f. 1066). Jan, Michał Stanisław, burgrabia chełmiński, i Hieronim Joachim, podpisali obiór Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 606, 607 i 610).

Stanisław, z Rozalii Wąsowiczówny miał córkę Salomeę, 1-o v. za Teodorem Szaniawskim, łowczycem litewskim, 2-o v. za Feliksem Sołtykiem, starostą dźwinogrodzkim 1771 r. (DW. 89 f. 35). Tadeusz, chorąży petyhorski, otrzymał prawem kaduka wsie Woronowce i Niemierzyńce w województwie wołyńskiem 1775 r. (Kancl. 37 f. 697). Kazimierz, rotmistrz buławy wielkiej koronnej pułku lekkiej jazdy 1792 r. (DW. 108 f. 826). Wojciech i Jakób z województwem łęczyckiem, a Jan z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Legitymowali się ze szlachectwa h. *Lubicz* 1782 roku w sądzie ziemskim lwowskim: Jan *Pielechowicz*, syn Macieja i Rozalii Sikorskiej, i Jakób, syn Marcina i Joanny Krasowskiej, a w sądzie grodzkim trembowelskim: Wojciech, syn Mikołaja i Barbary Kijowskiej, wnuk Wawrzyńca i Katarzyny Rembielińskiej, i Józef.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie:

Z herbu *Lubicz*: Piotr, syn Józefa z Karoliny Dąbskiej, wnuk Kazimierza, 1751 r. dziedzica Żochów, w 1837 r., Jan, syn Piotra, z synem Konradem, wnuk Jakóba, prawnuk Stanisława, w 1839 i 1847 r.

Z herbu *Starża* v. *Topór*: Józefat, Teofil i Hieronim, synowie Mateusza z Antoniny Wrońskiej, wnukowie Wawrzyńca, 1744 r. dziedzica Nagórek-Dobrskich, w latach 1837 — 1839, Paweł Jan, syn Jana Euzebiusza, wnuk Tomasza, w 1840 r. i Franciszek Euzebiusz, syn Jana, wnuk Bartłomieja, prawnuk Kazimierza, w 1840 r., Wojciech, syn Franciszka, wnuk Ambrożego, prawnuk Krzysztofa, w 1845 r., Ignacy, syn Jana z Aleksandry Roszkowskiej, wnuk Mikołaja, prawnuk Jana, w 1860 r., obaj praprawnucy Kazimierza (A. b. Her.).

BRZOZOWSCY h. WŁASNEGO. Podkowa jak w Jastrzębcu, krzyż złoty w pośrodku, na nim kruk czarny stoi, w dziobie pierścień trzyma.

Pisali się z Brzozowca (Bracł. IX f. 560). Podług Kojałowicza, mają pochodzić z województwa brzeskiego litewskiego. Iwan Brzozowski 1596 r. w województwie brzeskiem litewskiem, świadek 1598 r. na testamencie Sapiehy, wojewody witebskiego, pisanym po rusku, podpisał się po polsku Iwan Brzozowski. Ten sam Jan sprzedał sześć wsi w powiecie mozyrskim Zawiszy 1609 r. (Bracł. III f. 1122). Syn jego Maksymilian (Zap. Lub. 30 f. 194), porucznik wojewody ruskiego 1634 r. (Woj. Pam.), podstoli kijowski 1635 r., kasztelan kijowski 1648 r., wojewoda brzeski litewski 1653 r. i starosta tłumacki 1654 r., z Justyny Jełowickiej (Kij. VII f. 145 i Arch. I. Z. Ros. VII. 1) pozostawił syna Konstantego (Op. Kij. 21), i córkę Zofię za Konstantym Janem Szujskim, pisarzem litewskim (Kij. VIII f. 632). Marcin, miecznik kijowski 1641 r. Jan Mikołaj na Brzozowcu, miecznik kijowski 1670 r. (Akta IV). Prawdopodobnie jest to pomyłka; był on pewnie synem miecznika Marcina, a więc miecznikowiczem. W drugiej połowie XVII-go wieku Katarzyna, 1-o v. za Stanisławem Młockim, starostą tłumackim, 2-o v. za Karolem Denhoffem, kasztelanem konarskim (Woł. IX f. 1860). Michał, Stefan i Jan w województwie kijowskiem 1722 r. (Kij. X f. 1100).

Herb Brzozowskich.

Marcin, podsędek brzeski litewski 1628 r., Andrzej i Michał Jaszczołtowicze z województwem wileńskiem, a Jerzy z województwem nowogrodzkiem podpisali elekcyę Jana Kazimierza. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Dominika i Zygmunta z województwa nowogrodzkiego. Michał z Brzozowa, stolnik wendeński, z powiatem wilkomierskim podpisał obiór Jana III-go, Gabryel z województwem brzeskiem litewskiem elekcyę Augusta II-go, Tobiasz i Rafał z województwem brzeskiem litewskiem, a Dymitr z województwem czerniechowskiem obiór Stanisława Augusta.

Dominik, podstoli wołkowyski i starosta kiernowski 1676 r. Wiktor Michał z żoną, Anielą z Odachowskich, biorą 1730 r. w zastaw Sielec od Sapiehów (Sap.). Rafał z województwa brzeskiego litewskiego, stolnik lubelski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Antoni, syn Franciszka, skarbnika lidzkiego, i Róży z Górskich, 1784 r. (DW. 100 f. 460). Feliks, syn Stanisława, stolnika smoleńskiego, 1764 r. (DW. 84 f. 518). Tadeusz Karol, chorąży husarski wojsk litewskich, sprzedał różne majątki Dankiewiczowi 1780 r. (M. 284 f. 39). Michał, podstoli starodubowski 1787 r. Tobiasz, 1778 r. buńczuczny buławy polnej litewskiej (DW. 94 f. 717), krajczy kobryński 1792 r.

BRZOZY. Andrzej, Tomasz i Stanisław Brzozowie podpisali z ziemią rożańską elekcyę króla Michała, a Tomasz Brzozy z tąż ziemią obiór Stanisława Augusta. Piotr, komornik ziemski rożański 1784 r.

z BRZOZY h. HABDANK (Awdancz) w powiecie opoczyńskim. Mikołaj 1411 roku świadek przy wywodzie szlachectwa Jana z Zajączkowa (Pis. Dz. Pol. IX. Pot.).

z BRZOZY, w powiecie radomskim Mikołaj, syn Falkona, zabezpieczył posag żonie Barbarze 1449 r. (Rad. Inscr. I f. 229).

Herb Jastrzębiec.

BRZUCHAŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Brzuchani pod Miechowem. Część tej wsi należała w 1581 r. do Tomasza, Stanisława, Jana i Mikołaja (Paw.). Stanisław, syn Piotra, 1584 r. Samuel i Adam, synowie Tomasza 1598 roku (Wyr. Lub. 19 i 38).

Brzuchania już w końcu XIV-go wieku była w posiadaniu bardzo wielu właścicieli różnych rodów, którzy po kolei cząstki swoje sprzedawali Bożogrobcom z Miechowa. Stefan, naganiony w szlachectwie, dowodzi, że jest szlachcicem zawołania *Oława*, znaku *lilii*. Stanisław tegoż herbu 1414 r., świadek przy wywodzie szlachectwa Grzegorza z Zabłocia. Stanisław Morosko, syn Piotra, kustosz skarbu królewskiego 1413 roku, wpisał się na uniwersytet krakowski. Był tam też uczniem Stanisław, syn Stanisława, w 1447 r. Na części Brzuchani dziedziczy 1439 r. Jakób.

BRZUCHAŃSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia na podkowie strzałę, w powiecie słonimskim.

Znak pieczętny Brzuchańskich.

Właścicielami Łososin, Rożany i innych dóbr w powiecie słonimskim byli: Bartosz Brzuchański i żona jego, Anna Szunkówna, którzy sprzedali je Lwowi Sapiesze 1598 r. Dobra te następnie przeszły do Jazłowieckiej, która je zastawiła różnym osobom, a w ich liczbie Hrehoremu Odyńcowi Brzuchańskiemu. Helena z Brzuchańskich, żona Jerzego Piotrowicza (Sap.). Waleryan, deputat na trybunał główny litewski z powiatu słonimskiego 1609 r. (Akta XII). Hieronim, stolnik orszański, i Stefan, podsędek słonimski, podpisali z województwem nowogrodzkiem elekcyę króla Michała. Bartosz i powyższy Stefan, podsędek słonimski, pisali się z powiatem słonimskim na obiór Jana III-go.

BRZUCHOWICCY z Brzuchowic, w ziemi lwowskiej, Stanisław 1454 r., a Mikołaj 1455 r., na sądach we Lwowie (AGZ. XIV). Kazimierz, sekretarz królewski, posiadacz wójtostwa w Blizanowie 1759 r. (DW. 80 f. 123).

BRZUCHOWSCY h. POMIAN z Dziembowa, w powiecie nakielskim, od dóbr Brzuchowa w województwie pomorskiem, powiecie tucholskim, Brzuchowskimi nazwani.

Jan Brzuchowski z Małgorzaty Słupskiej, 2-o v. Krzysztofowej Żukowskiej, miał synów: Krzysztofa i Tomasza. Krzysztofa z Doroty z Jabłonowskich syn Wojciech, zakonnik, bernardyn, żyjący 1638 r. Tomasz przeniósł się do województwa ruskiego, gdzie dzierżawił wieś Bug. W 1577 r. zeznał testament (AGZ. X 6174). Syn jego Jan, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w trybunale piotrkow-

skim 1638 r. i powyższe swoje pochodzenie wykazał. W liczbie świadków przez niego przedstawionych znajdował się i Jerzy Brzuchowski, syn Jana, wnuk Kaspra (Wyr. Piotrk. 167 f. 685). Prawdopodobnie tenże sam Jan został miecznikiem lwowskim 1625 r. Franciszek z województwem sandomierskiem podpisał elekcyę króla Michała, a Jan z województwem bełskiem obiór Augusta II-go. Jan, podczaszy żydaczowski 1709 r. Jan i Szymon, sukcesorowie Rostockiej 1719 r. (Woł. X f. 927).

Herb Pomian.

Franciszek, podczaszy żydaczowski, otrzymał 1699 r. od królewiczów Sobieskich 18,000 flor. (AGZ. X. 6347). Franciszek został w 1709 roku kasztelanem lubaczowskim i nabył 1713 r. za konsensem królewskim wieś Nowosielce od Śliwickich (DW. 62 f. 432). Józef, podstoli trembowelski, otrzymał uroczyska Morozów i Morozówka na Podolu 1703 r. (M. 220 f. 359). W 1705 r. stolnik sanocki, w 1706 r. chorąży halicki. Otrzymawszy starostwo owruckie w 1709 r., przestał być chorążym. Był i pułkownikiem królewskim, a w 1724 r. został strażnikiem wielkim koronnym. Był właścicielem Sulgostowa 1723 r., w którym kupił od Boratyńskich część Odrzywoła (DW. 65 f. 260). Posiadał oprócz owruckiego starostwo lityńskie i byszowskie (Sig. 19 i 20), a na wykupienie starostwa radzickiego z rąk Towiańskiego otrzymał konsens 1711 roku (Sig. 17). W 1727 r. żona jego, Maryanna Dziulanka, 2-o v. Świdzińska, otrzymała dożywocie na starostwie lityńskiem. Marcin, starosta dymirski 1709 r. i mierzwicki 1719 r., żonaty z Heleną z Łabęckich (Bracł. XV f. 1708 i XVI f. 58), był następnie strażnikiem polnym koronnym. Siostra jego Anna wyszła za Aleksandra na Stablowicach Wolskiego, stolnika halickiego. Córka jej, Barbara Drohojowska, wszystkie dobra odziedziczone po Marcinie, sprzedała 1738 roku Wieczfińskiemu (Woł. XI f. 1219 i XII f. 661).

z BRZUMINA h. MIEDŹWIADA (Rawicz) Dobiesław, świadek przy wywodzie szlachectwa Ołdakowskiego w 1422 r. (M. 3 f. 102).

Herb Lubicz.

BRZUMIŃSCY z Brzumina w ziemi czerskiej, mają być h. LUBICZ. Jan z Brzumina prowadzi 1414 r. sprawę o dział Brzumina z Grzymisławą, wdową, i synami jej: Prandotą, Piotrem i Albrykiem. Do sprawy tej w 1418 r. wpływają jeszcze: Marcin, Stanisław i Mikołaj. Prandota z Brzumina nabył las i łąkę w Piwoninie 1440 r. Jan, syn Prandoty, 1457 r. Szymon, syn Jana, wnuk Prandoty, przyznał sumę Lasockiemu 1516 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 25 i 38; 1 B f. 589; 11 f. 12 i 13). Małgorzata i Anna, córki Prandoty, siostry Jana, kwitują Lasockiego 1532 r. (Ibid. 15 f. 48). Żyjący w początkach XV-go wieku Adam z Brzumina miał dwóch synów: Stanisława i Skarbka; akta czerskie z 1409 i 1410 r. o nich

wspominają. Katarzyna, córka Henryka, zrzekła się majątku ojczystego na rzecz brata Jana 1416 r. (M. 3 f. 2). Jan, syn Stanisława, 1464 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 14, 17 i 146). Jan z Brzumina zeznał zapis 1414 r. na rzecz żony Doroty. Małgorzata z Czarnego Lasu, żona Macieja, 1468 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 25; 9 f. 29). Już w XVI-m wieku Brzumin przeszedł w ręce Lasockich i o Brzumińskich ślad się traci.

Herb Łukocz.

BRZUMIŃSCY h. ŁUKOCZ z Brzumina, w ziemi warszawskiej. Dom ten licznie rozrodzony dziedziczył na Brzuminie-Wylezinie, na Brzuminie-Ryczkach, na Brzuminie-Pawłowicach, na Brzuminie-Kawęczynie, na Brzuminie-Racibory i na Brzuminie-Koniach. Dla odróżnienia członkowie domu tego brali różne przydomki, które przeszły na ich potomstwo.

BRZUMIŃSCY ZIEMAKOWIE dziedziczyli na Brzuminie-Wylezinie i Brzuminie-Pawłowicach. W XVI-m wieku żyło czterech braci Ziemakowiczów: Stanisław, Marcin, Andrzej i Klemens. Stanisław, żonaty 1538 r. z Barbarą, wdową po Hieronimie Brzumińskim, Marcin zostawił syna Feliksa, Andrzej synów: Macieja, Wojciecha i Klemensa, a Klemens synów: Jana, Stanisława i Jakóba. Zastawiają oni w 1571 r. i 1579 r. części w Brzuminie - Pawłowicach i Wylezinie (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 398; 34 f. 446 i 447; 40 f. 131 i 546 — 8; 46 f. 732). Klemens, syn Andrzeja, żonaty 1590 r. z Dorotą z Brzumińskich (Ibid. 59 f. 270). Stanisław, Jan i Mikołaj, synowie Feliksa, i bratanek ich Stanisław, syn Marcina i Elżbiety z Mirowskich, zastawili część swoją na Brzuminie 1583 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 392 i 570). Po Janie, synie Klemensa, poszli Maciej i Stanisław, żonaty 1585 r. z Anną Śniadkowską (Zs. Gr. Czers. 43 f. 772; 47 f. 48 i 53 f. 1344). Wojciech, syn Stanisława, sprzedał części swoje na Brzuminie 1636 r. Waleryan, syn Wojciecha, sprzedał część swoją na Piotrkowicach 1654 r. (DW. 49 i 52). Krzysztof i Wojciech, synowie Waleryana i Maryanny ze Skulskich, sprzedali części swoje na Piotrkowicach 1703 r. Krzysztof pisał się na elekcyę Augusta II-go; żonaty z Zofią ze Zwierzchowskich, dziedziczył jeszcze na Brzuminie - Wylezinie i Pawłowicach w 1715 r. (Perp. Czers. 15 i 18). Józef, syn Krzysztofa, kwitowany przez Młochowskiego 1725 r. (DW. 20). Wojciech, syn Krzysztofa, pozostawił córki: Barbarę za Antonim Kozińskim, drugą Barbarę za Piotrem Kadasz Brzumińskim i Maryannę za Maciejem Parulem. Zawarły one 1756 r. układ z bratem stryjecznym Józefem, dotyczący sprzedaży Brzumina-Wylezina i Pawłowic. Józef i Wojciech pisali się czasami Wylezińskimi (DW. 80 f. 30).

BRZUMIŃSCY ŁUKACZOWIE idą prawdopodobnie po Łukaszu, żyjącym w połowie XV-go wieku, a którego syn Jan zabezpieczył 1489 r. posag żonie Zofii, córce Piotra z Wilczego Targu (Zs. Grój. 4 A f. 222). Dziedziczyli oni na Brzuminie - Kawęczynie. Piotr, żonaty 1499 r. z Dorotą z Długowoli. Marcin i Wawrzyniec, synowie niegdy Piotra, wnucy Michała, ustanowili prokuratora w 1555 r. Stanisław, syn Walentego, 1562 r. (Zs. Gr. Czers. 12 f. 444; 18 f. 582 i 30 f. 47).

Jan i Stanisław, synowie Łukasza, dziedziczyli na Brzuminie-Kawęczynie 1580 r. (Paw.). Na tejże wsi dziedziczyli w 1614 r. bracia: Wojciech, Jerzy, Stanisław, Jan i Krzysztof (DW. 43). Andrzej, syn Jerzego i Anny Paszkiewiczówney Brzumińskiej, zabezpieczył posag żonie Zofii 1630 r. (DW. 48); z niej syn Walenty, elektor króla Michała, którego syn Tomasz zeznał 1698 r. z żoną, Maryanną z Janiszewskich, zapis dożywocia. Tych syn Piotr sprzedał w 1737 r. części na Brzuminie - Pawłowicach. Córka jego Maryanna za Piotrem Parulem, a synowie jego z Maryanny ze Szwykowskich: Felicyan i Karol. Felicyan, żonaty 1764 r. z Katarzyną z Parulów, pozostawił syna Franciszka, który z żoną, Maryanną z Wilkowskich, zeznał zapis dożywocia 1795 r. Karol zeznał zapis dożywocia z żoną, Ludwiką z Żeromskich, 1794 r. Jacenty, drugi syn Tomasza z Janiszewskiej, żonie, Zofii z Radońskich, zapisał dożywocie 1732 r. (Perp. Czers. 24 f. 293; 16 A f. 62; 34 f. 123; 32 f. 275; 37 f. 17; DW. 68 f. 433; 110 f. 423 i 1017; 112 f. 1111). Michał, syn Tomasza, z Anny ze Strzałkowskich pozostawił córkę Petronellę. Elżbieta, córka Tomasza, wdowa po Antonim Kopytku Brzumińskim 1737 roku (Perp. Czers. 24 i 34).

BRZUMIŃSCY KOPYTKOWIE dziedziczyli na Brzuminie - Pawłowicach, Brzuminie - Kawęczynie i Brzuminie - Koniach. Marcin Kopytko na Gośniewicach żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku, miał sześciu synów: Stanisława, Mikołaja, Jana, Walentego, Wojciecha i Prokopa, którzy w 1540 r. przyznali sumę Gośniewskiemu (Zs. Warec. 3 B f. 84). Synowie Stanisława: Marcin i Sebastyan; siostra ich Agnieszka, żona Jakóba Brzumińskiego, kwitowała ich 1575 r. z odbioru posagu. Jadwiga, druga córka Stanisława, za Stanisławem Śniadkowskim, w 1602 roku zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz synów Marcina, a swoich bratanków: Andrzeja i Wojciecha. Mikołaj, syn Marcina, miał synów: Sebastyana i Hieronima, 1578 r. (Zs. Gr. Czers. 42 f. 973; 39 f. 797; 41 f. 713; Perp. Czers. 2 f. 185). Anna, córka Macieja, wdowa po Andrzeju z Zakrzewa 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 484). Andrzeja z Pawłowic synowie: Jan i Mikołaj 1564 r. Szymon, syn Mikołaja z Pawłowic, ustąpił sumę bratu Franciszkowi 1586 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 381 i 55 f. 229). Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Szymon, z Katarzyny Płaszczanki miał synów: Franciszka i Jana; ten ostatni zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Dębskich, 1713 r., a Franciszek z żoną, Maryanną z Biejkowskich, 1693 r. Franciszek pozostawił córki: Helenę, żonę Pawła Badowskiego, i Katarzynę, żonę Antoniego Kamińskiego (Perp. Czers. 16 B f. 194; 18 f. 115; i DW. 58 f. 530; 82 f. 309). Żyjący w 1703 r. Wawrzyniec, z Maryanny Dzierżkówny Brzumińskiej, pozostawił syna Macieja, a ten z Agnieszki Puchalanki miał syna Karola i córkę Urszulę za Franciszkiem Gębskim (Perp. Czers. 14 D; 16 B; 28 i DW. 107 f. 511). Kazimierz, syn Daniela i Maryanny z Sankowskich, wnuk Wojciecha, a prawnuk Adama, sprzedał część swoją na Pawłowicach Rostworowskiemu 1762 r. (DW. 82 f. 285).

BRZUMINSCY ŻYROWIE. Stanisław, żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku, miał dwóch synów: Marcina i Jana w 1567 r. Synowie Marcina: Paweł i Jan, z których pierwszy zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Czaplińskich, 1580 r. Jerzy, syn Pawła, nabył części na Brzuminie - Raciborach i Kawęczynie

1623 r. (Zs. Gr. Czers. 40 f. 546 — 8; 38 f. 221; 47 f. 957; Perp. Czers. 6 f. 670). Krzysztof, syn Jana, sprzedał części swoje na Raciborach w 1607 r., a Krzysztof, syn Pawła, na Kawęczynie w 1609 r. (DW. 39 i 37). Jakób z Urszuli Rudzkiej miał dwóch synów: Wawrzyńca i Andrzeja, którzy zastawili części swoje na Pawłowicach 1572 r. Andrzej, żonaty z Zofią z Brzumińskich, córką Marcina (Zs. Gr. Czers. 41 f. 53 i 568). Marcin, Jan, Szymon i drugi Jan podpisali z ziemią warszawską elekcyę króla Michała. Jan, syn Piotra, sprzedał części swoje na Pawłowicach 1682 r. Jan, syn Wojciecha i Maryanny z Cześnickich, żonaty z Petronellą Filipowiczówną Brzumińską 1734 r. Z niej synowie: Roch, Ignacy i Piotr 1772 r. (Perp. Czers. 14 A i 23 A; DW. 80 f. 156 i 89 f. 791).

BRZUMIŃSCY KADASZOWIE v. KADYSZOWIE. Wojciech, syn Marcina na Pawłowicach 1568 r. Walenty, syn Prokopa i Anny, sprzedał części swoje na Pawłowicach i Wylezinie 1572 r. (Zs. Gr. Czers. 36 f. 198 i 40 f. 664). Gabryel, syn Jana, na Pawłowicach 1572 r. (Zs. Gr. Czers. 41 f. 13). Jakóba syn Wojciech 1637 r., a tego ostatniego syn—Ludwik, zeznał z żoną, Maryanną ze Świętochowskich, zapis dożywocia 1694 r. (DW. 49, 58 i 59). Wojciech podpisał z ziemią warszawską elekcyę króla Michała.

Zofia, córka Wacława, a żona Grzegorza Pianowskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci: Wojciecha i Jakóba 1603 r. (Perp. Czers. 2). Baltazar, Grzegorz i Krzysztof, synowie Jana i Maryanny Dzierżkówny Brzumińskiej, zastawili grunta na Pawłowicach w 1702 r. Baltazar z Maryanny z Olszamowskich miał synów: Jana i Piotra, i córkę Maryannę, której w 1747 r. sprzedał siedlisko na Brzuminie - Pawłowicach (DW. 71 f. 1185). Jan, sprzedał część swoją na Pawłowicach 1765 r. Piotr z Barbary Wylezińskiej miał syna Antoniego, żonatego 1757 r. z Urszulą z Wodzińskich, córką Szymona. Antoni, żonaty 1791 r. z Salomeą z Brzumińskich (Perp. Czers. 16 B; 28 i 40; DW. 85 f. 216; 80 f. 144 i 145).

BRZUMIŃSCY DZIERŻKOWIE: Sebastyan i Jakób, synowie Macieja. Pierwszy żonaty 1572 r. z Anną Łukaczówną Brzumińską, drugi z Jadwigą z Gośniewskich 1568 r. (Zs. Gr. Czers. 47 f. 102; 40 f. 733; 36 f. 568). Jan, syn Kaspra, zeznał 1607 r. testament; syn jego Grzegorz kwitował Kopeńskiego 1661 r. (DW. 34 i 53). Jerzy, żonaty z Katarzyną 1655 r. Wawrzyniec, syn Krzysztofa, zabezpieczył posag żonie, Agnieszce z Łychowskich, 1620 r. (DW. 48 i Perp. Czers. 11). Jan, syn Jakóba, oddał część swoją na Pawłowicach synowi Jerzemu 1654 roku (Perp. Czers. 14 A).

BRZUMIŃSCY FILIPOWICZOWIE: Jan, żonaty z Katarzyną z Grotowskich Warackich 1576 r. Stanisław, syn Pawła, zabezpieczył 1605 r. posag żonie, Zofii Niemierzance Brzumińskiej, córce Macieja. Jerzy, żonaty z Elżbietą z Wilkotargskich 1654 r. (Zs. Gr. Czers. 44 f. 65; Perp. Czers. 2 i 11). Agnieszka Filipowiczówna Brzumińska, córka Krzysztofa i Elżbiety z Brzumińskich, 1679 r. żona Krzysztofa Pawłowskiego (Perp. Czers. 13 f. 620). Sebastyan z żony, Zofii z Wolskich, miał synów: Grzegorza i Wawrzyńca, i córkę Maryannę, żonę 1-o v. Konstatnego Wolskiego, 2-o v. Sebastyana Brzumińskiego Paszkowicza, która kwitowała 1716 r.

braci swoich z odbioru posagu (DW. 62 f. 966). Petronella, córka Wawrzyńca, wnuczka Sebastyana, żona Jana Żyro Brzumińskiego 1756 r. (DW. 80 f. 53). Grzegorz Jerzy, syn Sebastyana, żonaty z Ewą z Tańskich, 1-o v. Maciejową Leszczyńską 1713 r. (Perp. Czers. 18; DW. 62 f. 181).

BRZUMIŃSCY NIEMIERZOWIE: Wojciech 1578 r. Mikołaj, syn Mateusza, żonaty z Małgorzatą z Widowskich 1629 r. (Zs. Gr. Czers. 46 f. 326 i Perp. Czers. 8 f. 289).

BRZUMIŃSCY RYCZKOWIE: Stanisław, syn Jakóba, z Agnieszki z Czaplińskich miał synów: Jana, proboszcza w Górznie i Mateusza, oraz córki: Agnieszkę za Bartłomiejem Dąbrowskim 1562 r., Małgorzatę za Marcinem Dąbrowskim i Elżbietę za Janem Gośniewskim 1549 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 104 i 509; 31 f. 750; 28 f. 134). Bracia Stanisława: Maciej i Michał; tego ostatniego synowie: Wincenty i Jakób 1572 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 471, 557 i 558; 41 f. 329). Jan, syn Jana, wnuk Józefa, a prawnuk Jana, sprzedał 1791 roku części swoje na Pawłowicach i Ryczkach (Perp. Czers. 40 i 41).

BRZUMIŃSCY RACIBOROWICZE: Mateusz i Marcin, synowie Jana, na Brzuminie-Raciborach 1557 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 246). Wojciech i Grzegorz z Raciborów podpisali z ziemią warszawską elekcyę Augusta II-go.

BRZUMIŃSKI CZARNEK Stanisław, żonaty z Wszeborką z Gośniewic 1504 roku, miał syna Jana, którego dzieci: Jakób i Anna części na Kawęczynie sprzedały 1557 roku (Zs. Warec. 1 C f. 372 i Zs. Gr. Czers. 21 f. 633). Adryjan Brzumiński z żony, Jadwigi z Kożuchowskich, miał córkę Dorotę za Sebastyanem Rudzkim z Kożuszek 1689 r. (Perp. Czers. 14 f. 384).

Znak pieczętny Brzusków.

BRZUSKOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia znak obok zamieszczony. N. Brzuska podpisał z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go.

z BRZUZICY (Bruzicy), w powiecie łęczyckim, Jakób, kasztelan inowłodzki 1474 roku.

BRZYSKI Jan Aleksander, cześnik lidzki, żonaty 1713 r. z Eleonorą Zawadzką (Czerniech. f. 428). Patrz *Brzeski.*

BRZYSŁAW, kasztelan gnieźnieński 1288 r.

BRZYSZEWSCY v. BRZYSZOWSCY z Brzyszewa, w powiecie przedeckim. Michał 1526 r. Wojciech, Bartłomiej i Jakób, bracia, sprzedali część Brzyszewa 1546 r. Wojciech miał dwóch synów: Jana i Wawrzyńca. Jan zeznał zapis do-

żywocia z żoną, Petronellą z Osińskich, w 1582 r. Stefan, syn Wawrzyńca, kwitował Cieszkowskiego 1612 r. (Gr. Przed. 1, 5, 25, 30, 31 i 59). Z trzech braci: Jana, Macieja i Wojciecha żyjących w 1542 r., Maciej pozostawił czterech synów: Wawrzyńca, Walentego, Wojciecha i Stefana. Wawrzyniec i Walenty sprzedali części swoje na Brzyszewie Kretkowskiemu 1583 r. Marcin, syn Walentego, 1604 roku. Stefan zeznał zapis dożywocia z żoną, N. Wyszczelską, 1579 r., a zapisał Brzyszewo synowi Maciejowi 1614 r. (Gr. Przed. 3, 5, 28, 31, 52, 27 i 60). Jakób, żonaty z Agnieszką Golską 1564 r., miał syna Wawrzyńca, który zastawił część Brzyszewa w 1607 r. Synowie jego: Adam i Wawrzyniec, zawarli umowę z Dąbrowskimi w 1632 r. (Gr. Przed. 14, 34, 54 i 70). Marcin i Baltazar, synowie Tyburcego, zastawili Brzyszewo 1575 r. Wojciech, kanonik włocławski 1625 r. Stanisław i Tomasz sprzedali Brzyszewo Kretkowskiemu 1678 roku (Gr. Przed. 24, 69 i 78).

BUBEL Gabryel podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

BUBICKI Mikołaj pisał się z województwem witebskiem na elekcyę Augusta II-go.

BUBLEW Stefan podpisał z województwem witebskiem elekcyę Stanisława Augusta.

z BUBNA i LITTITZ hr. Jan Wencesław i Antoni otrzymali indygenat na sejmie 1790 r. Jan, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r.

BUBNIEWICZ Józef, komornik połocki 1774 r. (Kal.).

BUBNOW Waśko, bojar smoleński, otrzymał od ks. Zasławskiego różne ziemie w powiecie orszańskim; król Zygmunt potwierdził mu to nadanie w 1506 r. (ML. 6 f. 231). Semen Michajłowicz, bojar wileński, dworzanin królewski 1549 r. (ML. 32 f. 3 i 66 f. 132).

BUBNOWSCY. Michajło Bubnowski, ziemianin wołyński, żonaty 1540 r. z N. z Wojsieckich. Jan w województwie bracławskiem 1623 r. (ML. 29 f. 12 i 18; Bracł. VI f. 651).

BUBSKI Stanisław podpisał z województwem poznańskiem elekcyę Augusta II-go.

BUCELLA v. BUCELA, właściwie Bucelli de Bucellis Lippi. Mikołaj Bucella, otrzymał w 1589 r. od Zygmunta III-go szlachectwo i herb przedstawiający Lisa z Nałęczem (Obl. Gr. Krak. 15 f. 704).

Mikołaj był naczelnym medykiem królewskim 1593 r. Julianna, córka Baptysty, żona Jana Cetysa 1580 r. (M. 125 f. 220). Małgorzata, żona Krzysztofa Morsztyna, starosty filipowskiego, umarła 1604 r. Mikołaj za konsensem królewskim z 1645 r. ustąpił Sapiehom dożywocia na wsiach: Głowsowicze, Masłowicze i Wieczonówka w słonimskiem (Sap.). Mikołaj, zapisał 1650 r. żonie, Annie Morsztynównie, dożywocie, 1662 r. wyznaczył opiekunów dzieciom swym: Piotrowi, Michałowi, Dorocie, Barbarze i Zofii. Mikołaj podpisał z województwem nowogrodzkiem elekcyę króla Michała, a Stanisław z województwem wileńskiem obiór Augusta II-go.

Herb Korczak.

[BUCENA Andrzej, dworzanin i sekretarz królewski 1683 r. (Akta I).]

BUCEWICZOWIE h. KORCZAK. Michał Bucewicz, burgrabia łucki 1753 r., krajczy czerniechowski 1762 r.; majątek po nim pozostały otrzymał prawem kaduka Stefan Jełowicki 1777 r. (Kancl. 37 II. f. 74).

Ignacy z Monczy Bucewicz, syn Klemensa, porucznik korszewski 1786 r., następnie rotmistrz księstwa żmudzkiego, nabył 1805 r. Judrany, w powiecie rosieńskim. Po nim dziedziczył te dobra Benedykt Korczak Bucewicz 1813 r., a po tym ostatnim Bronisław Bucewicz 1822 r.

BUCEWSKI Adam podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

[BUCHAJEWSKI Paweł, major wojsk rosyjskich 1795 roku (DW. 110 f. 1144).]

BUCHALSKI Bogusław dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

[BUCHAŃSKI Waleryan, poborca cła 1615 r. (DW. 44).]

z BUCHCZYC Grzegorz i Jan, synowie Włosta, procesują 1425 r. sołtysa z Mesznej (St. Pr. P. P. IX).

BUCHIŃSKI Stanisław, ex-vicepisarz grodzki lubelski 1637 r. (Zap. Lub. 36 f. 416).

BUCHLIŃSKI Krzysztof, w ziemi warszawskiej 1647 r. (DW. 50).

BUCHŁAJ Stanisław, w powiecie orszańskim 1764 r. (V. L.).

BUCHNIOWSKI Stanisław podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała.

BUCHNOWSCY. Czuryło, zostający w niewoli tatarskiej, i synowie jego: Fedor, Borys i Karp Buchnowscy, otrzymali uroczyszcze Roszona, w powiecie chmielnickim 1558 r., dla założenia tamże wsi (M. 90 f. 327). Seweryn, posiadacz Stepanki ze starostwa barskiego z nadania króla Stefana z 1581 r. (Źr. Dz. V). Grzegorz Stanisław, zeznał 1690 r. w grodzie warszawskim zapis dożywocia z żoną, Ewą z Chełchowskich (DW. 57). Jerzy kwitował Cieciszewskiego 1717 roku (M. 249 f. 63).

BUCHOCKI N., cześnik czerniechowski, umarł 1659 r.

BUCHOLTZOWIE v. BUCHOLCZOWIE v. BUCHOLCOWIE. Benedykt, gwardzista przyboczny i rotmistrz królewski, i żona jego, Magdalena Lenopówna, otrzymali wójtostwo w Sulmierzycach 1622 r. (M. 168 f. 251). Jan otrzymał pewne dobra ze starostwa nowogrodzkiego 1635 roku (M. 180 f. 401). Jan Franciszek w województwie brzeskiem litewskiem 1672 r. (Akta IV). Krzysztof, kapitan królewski, i Wilhelm Fryderyk, stolnik inflancki, podpisali z województwem trockiem elekcyę Augusta II-go. Wilhelm, stolnik inflancki, poseł upicki 1696 r. i 1699 r., wziął 1700 r. w zastaw od Benedykta Sapiehy starostwo retowskie. Od synów jego: Jana i Rafała, odkupiła Sapieżyna to starostwo 1720 r. (Sap.). Franciszek, cześnik smoleński 1698 r. Daniel, pułkownik królewski, otrzymał 1720 r. pozwolenie królewskie, na zadzierżawienie starostwa grudziądzkiego (Sig. 19). Jan, stolnik upicki 1720 roku.

Herb Bucholtzów.

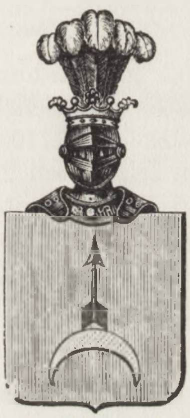
Wilhelm Rafał i żona jego Rozyna Elżbieta otrzymali konsens królewski 1735 r., na nabycie starostwa lucyńskiego od Czartoryskich (M. 225 f. 140). Tenże Wilhelm Rafał otrzymał dla drugiej swej żony, Doroty Amelii z Keyzerlingów, dożywocie na starostwie lucyńskiem w 1746 r., a w 1755 roku, w którym był podkomorzym nadwornym królewskim, otrzymał on i żona jego, konsens na nabycie starostwa parchowskiego od Lubomirskich, a murzynowskiego od Działyńskich (Sig. 27 i 28), a w 1756 r. starostwa grudziądzkiego od Mniszchów (Sig. 28). Starostwo parchowskie odstąpili Hilzenom w 1756 r.

BUCHOT Piotr Stefan, porucznik wojsk francuskich, otrzymał indygenat 1775 r. (V. L.). Walery kwitował Szarewicza około 1798 r. (DW. 112 f. 1339).

BUCHOWICKI Wacław podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała.

BUCHOWIECCY v. BUKOWIECCY h. DROGOSŁAW, pochodzą z Bukowca, w powiecie poznańskim, który w części 1580 r. znajdował się w posiadaniu Małgorzaty (Paw.). Ci z nich, którzy pozostali w Wielkopolsce, pisali się Bukowieckimi, i w herbie noszą pół pierścienia pod strzałą (patrz Bukowieccy), ci znów, którzy się przenieśli na Podlasie i do województwa brzeskiego litewskiego, pisali się przeważnie Buchowieckimi, i w miejsce połowy pierścienia księżyc złoty na tarczy kładą.

Benedykt, wojski i podstarości brzeski 1621 r. Marcin Aleksander, Kazimierz i Maksymilian podpisali z województwem brzeskiem elekcyę Jana Kazimierza. N., podsędek brzeski 1654 r. Benedykt, podczaszy brzeski 1696 r. Aleksander, Benedykt, Antoni, Wacław, Ignacy, Wincenty, Jan, skarbnik brzeski, Jerzy, Samuel, strażnik wilkomierski i Władysław, podpisali z województwem brzeskiem litewskiem elekcyę Augusta II-go. Jan, pisarz grodzki brzeski 1706 r. Jan, skarbnik brzeski 1713 r. Benedykt, skarbnik brzeski 1732 r. Antoni Stanisław, skarbnik brzeski 1740 r. Michał, z województwa brzeskiego, strażnik orszański 1733 r. Paweł, podczaszy brzeski 1732 r., i żona jego, Rozalia z Chrzanowskich, zeznali w 1740 r. zapis na cerkiew dziadkowską (Akta III). Aleksander, 1732 r. strażnik brzeski, 1755 r. wojski brzeski, w końcu podkomorzy, żonaty 1755 r. z Anną z Ciechanowiczów (Bracł. XVII f. 1223). Franciszek, koniuszy brzeski 1740 roku. Antoni, koniuszy brzeski, Bernard, poseł województwa brzeskiego, Felicyan, starosta tubiński, Franciszek, Józef, Paweł, pisarz ziemski brzeski, i Piotr podpisali z województwem brzeskiem elekcyę Stanisława Augusta. Antoni, koniuszy brzeski, został generałem adjutantem królewskim 1764 r. (MP.).

Herb Drogosław.

Franciszek, syn Pawła, pisarza ziemskiego, w 1781 r. koniuszy brzeski Jan i Józef w województwie brzeskiem litewskiem 1764 r. (V. L.). Antoni, komornik graniczny brzeski 1766 r., podwojewodzy wileński 1777 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. Józef, mostowniczy brzeski 1784 r. Bernard, chorąży brzeski 1774 r. Jan Antoni, horodniczy brzeski 1789 r. Antoni, skarbnik brzeski 1769 roku.

Józef, syn Mateusza na Podlasiu, sprzedał Zaorze-Szlacheckie w 1774 r. (DW. 91 f. 611). Wiktoryn, sędzia grodzki grodzieński, sprzedał Ponarlice w województwie trockiem 1765 r. Michał, syn powyższego Wiktoryna, Józefat i Piotr Ignacy, synowie Józefa, mostowniczego brzeskiego litewskiego 1791 r., potomkowie Jana, osiadłego w ziemi mielnickiej w 1755 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. i 1841 r. (A. b. Her).

BUCHOWIECCY h. WŁASNEGO. W polu czerwonem dwie połowy strzały rozdartej, żeleźcem w górę, skośnie przekrzyżowane; spodem strzał między piórami trzy wręby.

Buchowice, wieś w powiecie kobryńskim, skąd prawdopodobnie Buchowieccy nazwę swą wzięli. Epimach, umarł 1618 roku, a wsie posiadane przez niego

w dożywociu: Suchary, Pluszcze i Chodnie, król włączył do starostwa orszańskiego. Anna, żona Łukasza Chełmowskiego, zmarła przed 1618 r. (Sap.). Kazimierz, marszałek starodubowski 1632 r. Kazimierz i Krzysztof, poseł grodzieński, starosta filipowski, podpisali z powiatem grodzieńskim elekcyę Jana Kazimierza. Tenże Krzysztof, marszałek grodzieński i starosta merecki 1666 r. Adam, 1646 r. pisarz ziemski grodzieński, 1649 r. podsędek, 1658 r. sędzia ziemski grodzieński. Aleksander, podkomorzy grodzieński 1649 r. Michał, żonaty 1662 r. z Anną Jesmanówną, podsędkówną słonimską (Akta XV). Stanisław Kazimierz, viceregent i metrykant kancelaryi większej litewskiej 1676 r. Karol i Michał podpisali z województwem mińskiem elekcyę Augusta II-go.

Herb Buchowieckich.

Stanisław Kazimierz, wojski oszmiański 1697 r., żonaty z Petronellą Nowacką. Jan Apolinary, podstoli grodzieński 1699 r. Zygmunt Aleksy, pisarz ziemski grodzieński 1710 r. Paweł i żona jego, Rozalia z Zarzeckich, i syn ich Adam zeznali 1748 r. zapis na cerkiew kobryńską (Akta VI). Wiktor i Tadeusz, synowie Ignacego, krajczego nowogrodzkiego, kwitowali Fleminga 1764 r. (DW. 84 f. 520). Wiktoryn, chorąży husarski w powiecie grodzieńskim 1773 r. (Akta VII).

BUCHOWIECKI Iwan Tyszkiewicz, procesowany w 1620 roku przez siostrę Owdotię Tyszkównę, żonę Marka Bortnowskiego, o wypłacenie posagu (Akta VI).

BUCHOWSCY h. SAS pochodzą z Buchowic w ziemi przemyskiej. Iwan, najstarszy syn Stanka z Rybotycz, wziął w 1443 r. działem Buchowice, Uhelniki i Tuchołkowice, na których żonie Annie oprawił posag i wiano 1445 r. Zostawił córki: Fedkę za Hryćkiem z Borzysławic 1460 r., Duchnę za Prokopem Kościejem 1460 r. i Maszkę Rohozińską 1468 roku, i pięciu synów: Hryćka, Dymitra, Bohdana, Iwaszka i Andrzeja 1460 r. Hryćko, alias Grzegorz z Buchowic, zabezpieczył 1461 r. posag żonie, Zofii Gołąbkównie z Zimnejwody, sędziance ziemskiej lwowskiej (AGZ. XIII). Buchowice posiadali w 1589 r. Krzysztof i Serafin, bracia, Dobrogost i Rafał, także bracia (Paw.). Krzysztof, w 1590 r. łowczy przemyski. Dobrogost, żonaty 1581 roku z Dorotą z Łopiennik (Wyr. Lub. 9).

Herb Sas.

Bazyli Buchowski, właściciel Buchowic, sprzedał te dobra w grodzie pilźnieńskim 1768 r. Buczackiemu. W akcie tym podaje, że jest synem Jana, wnukiem Żegoty, prawnukiem Tomasza, podsędka lwowskiego, praprawnukiem Andrzeja, a prapraprawnukiem Krzysztofa, łowczego przemyskiego, syna Rafała. Nabył następnie Giełzów, w powiecie opoczyńskim

i tam z pierwszej żony, Brygidy z Chmielewskich, miał syna Rocha, a z drugiej, Marcyanny z Wolakowskich, syna Kazimierza, urodzonego 1784 r. w Giełzowie. Kazimierz, zmarły 1842 roku, z Henryki Luckenbach pozostawił kilku synów, z których Teofil legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 roku (A. b. Her.).

Teofil, ożeniony z Maryą Komierowską, pozostawił syna Jana, żonatego z Anielą Nagrodzką, i córki: Joannę, żonę Władysława Kijewskiego, i Waleryę, za Adamem Maszewskim. Dzieci Jana: Stefania, Witold, Stanisława, Joanna, Zofia i Jan.

Kajetan Buchowski, drugi syn Kazimierza, właściciel Pomarzanek w W. Księstwie Poznańskiem, poseł do parlamentu niemieckiego, żonaty z Zuzanną Trąmpczyńską, miał z niej syna Adama, właściciela Jagniewic, ożenionego z Heleną Prądzyńską, z której synowie: Kajetan, Stanisław, Kazimierz, i córki: Marya i Teodora. Córki Kajetana: Marya Karolowa Pągowska, Cecylia Ignacowa Zielewiczowa, i Antonina Walerowa Dembińska (Żychl.).

BUCHWALD v. BUCHWALT w Prusach. Kętrzyński wymienia Wiska i Hanusa pod 1399 r. Mikołaj, w 1440 r. podpisał statut związku pruskiego. Jan i Michał mają w 1530 r. odnowiony przywilej z 1432 r. na Kaldenfliess w Warmii (Kętrz.). Mikołaj, chorąży kiszporgski 1436 r. Karol Fryderyk, syn Fryderyka Emanuela i Doroty z Hollertów, 2-o v. żony Pawła Kintzla, bratanek Fryderyka Krzysztofa, doktora medycyny, cedował pewną sumę 1796 roku (DW. 111 f. 1234).

Herb Jastrzębiec.

BUCIŃSCY Jan i Walenty, podpisali z ziemią nurską elekcyę Augusta II-go.

BUĆKIEWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC. Aleksander Bućkiewicz, syn Wincentego i Katarzyny z Downarowiczów, wnuk Antoniego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1862 r. (A. b. Her.).

BUCZACCY i JAZŁOWIECCY h. HABDANK, wyszli z Buczacza, leżącego w ziemi halickiej. Używali oni herbu Habdank z tą odmianą, że nad hełmem pięć piór strusich kładli, pośród których Habdank, jak to pieczęć Dawida Buczackiego v. Jazłowieckiego z końca XV-go wieku przedstawia (AGZ. VII). Niesiecki zaś utrzymuje, że nad hełmem pół lwa złotego kładli, trzymającego w łapach Habdanka.

Kronika litewska, wydana przez Narbutta, wspomina, że Gasztołd, w czasie kiedy dzierżył Kamieńcem Podolskim, przyjął wiarę katolicką i ożenił się z Buczacką. Była to pewnie córka Michała z Buczacza, który w 1379 r. wzniósł świątynię w Buczaczu i hojnie ją uposażył (AGZ. V). Tenże Michał Abdaniec, dziedzic Buczacza, otrzymał od króla Władysława Jagiełły w 1392 r. Kojdanów, w po-

wiecie trembowelskim (M. 85 f. 269). W 1401 r. Michał i Teodoryk, bracia, dziedzice Buczacza, prawdopodobnie synowie powyższego Michała, po śmierci ojca wystawili nowy dokument erekcyjny, w którym powiedziano, że kościół nanowo został wzniesiony i uposażony (AGZ. V). Oni to, wraz z bratem drugim Michałem, dla odróżnienia od pierwszego Mużyłą zwanym, po śmierci W. Ks. Witolda zajęli w 1430 r. Kamieniec, Smotrycz, Czerwonogród i Skałę, rugując z nich załogi litewskie (Dług.). Michał i jego potomstwo pisali się z Buczacza, Podhajec i Litwinowa, Michał Mużyło z Buczacza, a Teodoryk raz z Buczacza, drugi raz z Jazłowca, a potomstwo jego Jazłowieckimi i Monasterskimi się zwało.

Michał Buczacki, w 1414 r. starosta halicki, 1434 r. cześnik, następnie kasztelan halicki, został w 1437 r. wojewodą podolskim. Był i starostą przemyskim. On to zająwszy wraz z braćmi Kamieniec, nie wydał takowego mimo rozkazu królewskiego pełnomocnikowi Świdrygiełły, którego wraz z Tarłą, wysłańcem królewskim, uwięził i tym krokiem Podole przy Koronie utrzymał. W 1434 r. uwolnił ks. Fedka Nieświckiego z więzienia, w które go wtrącił Świdrygiełło i tem go na stronę młodego króla Władysława przeciągnął. Michał zginął w potyczce z tatarami 1 .38 r. (Dług.). Po żonie wziął Podhajce, a w 1437 r. nabył Czesybiesy, z których się jego synowie pisali (AGZ. XII. 232). Z Elżbiety Kniehinickiej z Podhajec, siostry Jana, kasztelana halickiego (AGZ. XII. 611), pozostawił córkę Katarzynę, i pięciu synów: Jana, Mikołaja, Piotra, Jakóba i Michała. W 1444 roku stryjowie ich: Teodoryk i Mużyło i wuj ich Jan z Kniehinic, poręczyli Janowi, staroście trembowelskiemu, za młodszych trzech nieletnich jego braci: Mikołaja, Piotra i Jakóba, że jak do lat dojdą, dotrzymają dokonanego działu dóbr (AGZ. XII). Nad braćmi swoimi objął Jan w 1445 r. opiekę, którą do tego czasu sprawował stryj ich Michał Mużyło. W aktach tych nie ma wzmianki o Michale, że jednak istniał, dowodzą tego liczne o nim wzmianki w aktach halickich, a między innemi sprawa którą miał w 1442 r. z matką swą Elżbietą, wojewodziną podolską (AGZ. XII). On to prawdopodobnie zginął w 1450 r. w nieszczęśliwej wyprawie do Mołdawii, dowodząc na niej jednym z hufców (Dług.). Raz w 1443 r. Michał nazwany kasztelanem czesybieskim (AGZ. XII).

Herb Habdank Buczackich.

Herb Habdank Buczackich.

Jan, dziedzic Litwinowa i Bybła, który nabył od Mużyły Buczackiego w 1453 r. (AGZ. XII), już w 1434 roku starosta trembowelski, żonaty z Jadwigą z Brzeżan (AGZ. XIV. 3117), pozostawił syna Jana i córkę Annę, nad któremi sprawował opiekę w 1457 r. stryj ich Mikołaj (AGZ. XV. f. 6 i 8). Jan wraz z Janem Skarbkiem z Szarańczuk, uposażył kościół w Litwinowie 1476 roku i potwierdził zapisy uczynione przez ojca swego Jana, starostę trembowelskiego (AGZ. II).

Anna, w 1495 r. żona Dersława z Hownowa, kasztelana bełskiego, fundując kaplicę w katedrze lwowskiej, w zapisie wymienia, że jest córką Jana, a wnuczką Michała, wojewody podolskiego, że ojciec jej był najstarszym bratem Jakóba, obecnego wojewody podolskiego, i Piotra, który pozostawił córki: Annę i Zuzannę (AGZ. VII).

Mikołaj i Piotr pisali się z Buczacza lub z Czesybiesów; liczne są o nich wzmianki w aktach halickich z XV-go wieku. Piotr był dzierżawcą dóbr królewskich Gruszka w 1454 r. (AGZ. XII). Z córek jego, wyżej wymienionych, Zuzanna wyszła za Stanisława Szafrańca z Pieskowej Skały i umarła w młodym wieku 1501 r., o czem świadczy nagrobek jej w Sułoszowej; druga Anna była żoną Stanisława Spinka z Bądkowa i żyła jeszcze w 1530 r.

Jakób, piszący się z Podhajec, w 1472 r. kasztelan halicki, w 1485 r. wojewoda podolski, w końcu wojewoda ruski, nie żył w 1501 r.; był on i starostą chełmskim. Z Anny ze Sprowy pozostawił trzech synów: Jana Andrzeja v. Jana starszego, Jana Feliksa v. Jana młodszego, i Jakóba, oraz córkę Katarzynę. Jakób, wojewoda podolski, wraz z Janem Skarbkiem potwierdził fundacyę kościoła w Podhajcach, uczynioną przez ojca jego Michała, wojewodę podolskiego i starostę przemyskiego. Na akcie tym podpisali się trzej jego synowie: Jan, senior, Jan, junior, i Jakób z Podhajec (AGZ. II). W 1503 r. Janowie obaj są dworzaninami, a Jakób sekretarzem królewskim (Teka Paw.). Ci trzej bracia otrzymali w 1508 r. od Aleksandra Jag. prawem lennem miasto i dobra Litwinów w ziemi halickiej (M. 23 f. 449).

Jan Andrzej v. Jan, senior, otrzymał 1497 roku w dożywocie Monasterczany, Chotków etc. (M. 16 f. 66), w 1503 i 1504 roku konsens królewski na wykupienie starostwa rawskiego z rąk Niemygłowskiego. W 1504 r. jest podczaszym koronnym. Dopełnił on w 1505 r. z bratem Janem Feliksem, v. juniorem, krajczym koronnym, działu dóbr (M. 21 f. 318). W 1507 r. jest starostą rawskim. W 1508 r. zeznał zapis na rzecz swej żony, Jadwigi de Lukonil (?) (M. 23 f. 447).

Jan Feliks, krajczy koronny, otrzymał 1507 r. w dożywocie wsie: Czernichów i Podbuże, w ziemi przemyskiej, a wraz z bratem Jakóbem posiadał Litwinów (M. 15 f. 222 i 21 f. 186). W 1500 r. występuje w różnych procesach we Lwowie Zuzanna z Wojciechowic, wdowa po Janie, wojewodzicu z Podhajec. Można przypuścić, że ten Jan, wyprawiwszy się na wojnę, długo po klęsce bukowińskiej nie wracał i uchodził za zmarłego, a po powrocie został krajczym koronnym i do działów w 1505 r. z bratem przystąpił.

Jakób, w 1506 r. sekretarz królewski (CUCr.), w 1507 r. biskup nominat kamieniecki, wziął po bracie swoim starostwo rawskie, na którego odstąpienie Radziejowskiemu otrzymał konsens królewski w 1510 r. Biskupem chełmskim został w 1518 r., następnie płockim w 1538 r.; umarł w 1541 r.

Siostra tych trzech braci Katarzyna, ostatnia z tej gałęzi panów na Buczaczu, wyszła za Jana Tworowskiego, wojewodę podolskiego i potomstwo jej przybrało nazwę Buczackich - Tworowskich, a nawet często wprost Buczackimi się zwało (M. 67 f. 248. 1545 r.).

BUCZACCY - JAZŁOWIECCY - MONASTERSCY. Teodoryk Buczacki, brat Michała, wojewody podolskiego, od Jazłowca zwany Jazłowieckim, wraz z bratem Michałem Mużyłą zadał dotkliwą klęskę Aleksandrowi, wojewodzie mołdawskiemu, gdy tenże w 1431 r. na Podole wtargnął. W 1433 r. napadnięty przez przemagające siły, wzięty do niewoli przez ks. Fedka Nieświckiego, więziony był przez Swidrygiełłę. W 1450 r. brał udział w nieszczęśliwej wyprawie mołdawskiej, w której zginął bratanek jego, Michał Buczacki, dowódca jednego z oddziałów. W 1452 r. stał się winnym opanowania zamku Rów na Podolu przez Tatarów, z powodu nietrzymania czatów po stepach, do czego był obowiązanym (Dług.). W. ks. Witold nadał mu w 1424 r. Popowce, Litaczę, Chmielową i Humieniec w powiecie czerwonogrodzkim. Nadanie to potwierdził mu Władysław Jagiełło w 1428 r. (Stad. Syn. Ged. f. 252). Starostą czerwonogrodzkim był 1437 r., kamienieckim 1440 r.

W 1456 r. otrzymał starostwo kamienieckie syn jego Bartosz, a 1458 r. syn jego Michał. W 1463 r. rycerstwo podolskie ofiarowało po jednym wołu z każdego łanu i kmiecia, aby z rąk jego wykupić zamek kamieniecki (Dług.). Kasztelanem kamienieckim jest 1442 r. W 1448 r. zabezpieczył posag żonie Katarzynie, córce Krzczona z Martynowa, na Monasterzyskach, Dobrowodzie, Jazłowcu etc. (AGZ. XII). Nie żył już w 1456 r., w którym synowie obejmują po nim starostwo kamienieckie.

Dwaj z nich: Michał i Jan z Buczacza, dziedzice Jazłowca, potwierdzili i pomnożyli 1467 r. uposażenie kościoła w Jazłowcu, dokonane przez niego w 1436 r. (AGZ. II).

Oprócz wyżej wymienionych miał jeszcze Teodoryk trzeciego syna najstarszego Bartosza i trzy córki: Annę, żonę Mężyka Próchnickiego, Elżbietę, 1-o v. za Stanisławem z Chodorostawu, po którym w dożywociu trzymała Dzwinogród, 2-o v. za Jerzym Handą z Bartodziej, 3-o v. za Janem Masłowskim, i Małgorzatę za Gniewkiem 1472 r. (W 1469 r. nazwana żoną Guncerza).

W 1466 r. Michał i Jan z Buczacza przyznali siostrze swej Elżbiecie, wdowie po Stanisławie Chodorowskim, a żonie Jerzego z Bartodziej, 100 marek (AGZ. XII). Jerzy z Bartodziej w akcie uposażenia kościoła w Jazłowcu nazwany ze Żmigroda, gdy powinno być ze Dzwinogrodu.

W 1470 r. Anna, żona Mężyka Próchnickiego, i Elżbieta, żona Jana Masłowskiego, córki Teodoryka z Jazłowca, kasztelana kamienieckiego, spadek otrzymany po ciotce Jadwidze z Martynowa odstąpiły Kole z Dalejowa. Siostra ich Małgorzata, żona Gniewka, odstąpiła tenże spadek 1472 r. (AGZ. XII).

Bartosz z Jazłowca, w 1456 r. starosta kamieniecki, zginął w tymże roku w walce z Tatarami (Dług.).

Michał, w 1464 r. starosta czerwonogrodzki; w 1468 r. trzymał to starostwo z bratem Janem, z którym w 1469 r. dopełnił działu dóbr. Michał wziął starostwo czerwonogrodzkie, Jazłowiec, Seret, Sipowce etc.; Jan Monasterzyska, Lackie, Przewłokę, Czerlenie etc. (AGZ. XII). Michał, żonaty z Jadwigą z Chodcza, w 1509 r. zabezpieczył jej posag (M. 23 f. 697). Był on 1493 r. stolnikiem, a następnie podkomorzym halickim; nie żył w 1511 r. Jego to pewnie synem był Teodoryk, gdyż pisał się z Jazłowca. Z Katarzyny Kolanki z Dalejowa, 2-o v. Mikołajowej Sieniawskiej, pozostawił on syna Jerzego, w 1540 r. starostę kamieniec-

kiego (M. 35 f. 475 i 65 f. 261). Jerzy zmarł, nie pozostawiwszy potomstwa, a siostra jego Anna była za Jerzym Dawidowskim w 1580 r. (Wyr. Lub. 9).

Jan na Monasterzyskach, stąd często Monasterskim się piszący, zabezpieczył w 1472 r. posag żonie swej, Barbarze Oleskiej (AGZ. XII i XV f. 133). Jego to synem musiał być Mikołaj Monasterski, ojciec Jerzego, hetmana wielkiego koronnego.

Mikołaj, właściciel kilkudziesięciu wsi na Podolu (Źr. Dz. XIX), został w 1543 r. kasztelanem kamienieckim. W roku następnym był właścicielem Jazłowca, który nabył od Sieniawskiego i w akcie, w którym mu pewną sumę przyznaje, wzmiankowano, że ma syna Jerzego (M. 66 f. 201). Anna, córka kasztelana za Brzeskim Ciołkiem, matka chorążego nadwornego (Wyr. Lub. 75 f. 195 i 9 f. 1004).

Jerzy Monasterski z Jazłowca, syn Mikołaja, kasztelana kamienieckiego, zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie Tarłównie w 1546 r. (M. 70 f. 313 i 317). Rąz jeszcze Jerzy, nazwany Monasterskim, w nominacyi na starostę kamienieckiego, którym został w 1547 r.; odtąd zwie się Jazłowieckim. Jerzy, jako rotmistrz królewski, już w 1528 r. poraził pod Kamieńcem Tatarów, a w roku następnym kilka ich pułków pod Oczakowem rozproszył. Z Tarnowskim walczył pod Obertynem. Należał do komisyi rozgraniczającej Ukrainę od Turcyi i dwa razy sprawował poselstwo od Zygmunta Augusta do dwóch cesarzy tureckich. Tatarów kilkakrotnie gromił tak, że za jego hetmaństwa krain ruskich pustoszyć nie śmieli. Jak wyżej mówiliśmy, został w 1547 r. starostą kamienieckim, w 1548 r. jest starostą czerwonogrodzkim, w 1548 r. otrzymał prawem lennem Szerszeniowce (M. 86 f. 415), w 1556 roku. Zygmunt August potwierdził mu nadania różnych ziem jego przodkom przez królów i wielkich książąt dokonanych (M. 87 f. 388). W 1564 r. będąc już kasztelanem kamienieckim, zastawił Martynów Zborowskiemu (M. 96 f. 316). W 1565 r. otrzymał pensyi 400 flor. ze starostwa grodeckiego, a w 1566 r. Ostrów i Demerków (M. 100 f. 40 i 206). W tym ostatnim roku otrzymał konsens królewski na wykupienie starostwa lubaczowskiego z rąk sukcesorów Myszkowskiego i jednocześnie nadanie tegoż starostwa. W 1567 r. miał zostać wojewodą podolskim, a w 1569 r. został wojewodą ruskim i hetmanem polnym koronnym. Tak głosi nominacya, dwa akta z 1570 i 1571 r., i konstytucya z 1573 r., pomimo, że wziął buławę po Sieniawskim, hetmanie wielkim koronnym (M. 108 f. 345 i 109 f. 506; V. L.). W 1574 r. dopiero występuje z tytułem hetmana wielkiego (M. 111 f. 62). Czy otrzymał nominacyę na ten urząd, nie jest wiadomem. Raz nazwany jest „*Ministratorem*“ wojsk koronnych (Wyr. Lub. 9). W 1571 r. starostwo chmielnickie, które trzymał, nadane zostało jego synowi Michałowi. Miał i starostwo śniatyńskie. Był i strażnikiem wielkim koronnym, który to urząd wziął po nim Oborski w 1576 r. Jerzy umarł w 1575 r. Z Tarłówny pozostawił czterech synów: Michała, Mikołaja, Piotra Andrzeja, Hieronima, i córki: Elżbietę za Jakóbem Pretficem, Katarzynę za Janem Wolskim z Podhajec, Annę za Marcinem Czuryłą, i Jadwigę za Andrzejem Bełżeckim, rotmistrzem królewskim (Wyr. Lub. z 1579 r. Ks. 3; z 1598 r. Ks. 47; M. 182 f. 532 i 184 f. 1),

Michał, w 1571 r. starosta chmielnicki, dziedzic Husiatynia, żonaty z Katarzyną Świerczówną, córką Jana, która w 1581 r. połowę Gródka z wsiami przyległemi sprzedała Potockiemu (M. 140 f. 138). Nie żył w 1583 r.

Mikołaj, dziedzic Jazłowca, otrzymał po ojcu starostwo śniatyńskie w 1576 roku. W 1578 r., będąc dworzaninem królewskim, otrzymał konsens na wykupienie starostwa czerwonogrodzkiego z rąk sukcesorów Andrzeja Jazłowieckiego. W 1582 r. jest rotmistrzem królewskim (Zs. Gr. Czers. 50 f. 465). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Herburtówną, kasztelanką lwowską (Wyr. Lub. 29 f. 931). Był i starostą sokalskim w 1595 r., w którym on i druga jego żona, Aleksandra Tyszkiewiczówna, 1-o v. ks. Konstantowa Ostrogska, otrzymali konsens królewski na ustąpienie wsi Chorobrowa (M. 139 f. 219). Umarł bezpotomnie w 1595 r. Mikołaj wzniósł w Jazłowcu kościół i klasztor Dominikanom.

Piotr Andrzej był starostą czerwonogrodzkim; umarł 1581 r., a tak po nim, jako też po Michale, brali sukcesyą pozostali przy życiu bracia i siostry (Wyr. Lub. 29).

Hieronim, najmłodszy z braci, w 1595 r. starosta czerwonogrodzki i prawdopodobnie w tymże roku i sokalski, został w 1605 r. wojewodą podolskim. W tymże roku ustanowiono mu jarmarki w Kossowie (M. 150 f. 125). Umarł w 1607 r., nie pozostawiwszy z Eleonory ks. Ostrogskiej, kasztelanki krakowskiej, potomstwa. Wdowa po nim wyszła za ks. Jana Jerzego Radziwiłła.

BUCZACCY MUŻYŁOWIE. Wspomniany wyżej Michał Mużyło, dziedzic na Buczaczu i Mużyłowie, brat Michała Buczackiego, wojewody podolskiego i Teodoryka z Buczacza Jazłowieckiego, kasztelana kamienieckiego, pisał się tak on, jako też jego potomstwo z Buczacza. W 1436 r. otrzymał od Władysława Warneńczyka w zastaw starostwa śniatyńskie i kołomyjskie, pod warunkiem restauracyi twierdz tamże istniejących (Inw. Arch. Kor.).

W 1439 r. tenże Michał h. Habdank funduje kościół parafialny w Michalczu (AGZ. V). W 1460 r. jest kasztelanem kamienieckim, a w 1466 r. wojewodą podolskim. Z żony Katarzyny (AGZ. XII f. 219 i 247) pozostawił synów: Michała, Jana, Dawida, i córki: Katarzynę, żonę Andrzeja z Pleszowic Fredry, wojewody podolskiego, Małgorzatę, żonę 1-o v. Mikołaja Kmity z Dubiecka; z którym się rozwiodła 1441 r., 2-o v. Stanisława Włodkowicza z Jaryczowa 1461 r., a 3-o v. Juraszka Frederici, mieszczanina lwowskiego. Ta Małgorzata, o ile można sądzić z aktu z 1461 r., była urodzoną z pierwszej żony Michała Jadwigi. W 1445 r. Mużyło z Buczacza zabezpieczył posag córki Katarzyny, żony Andrzeja Fredry (AGZ. XII). W 1458 r. wraz z synami, Michałem i Dawidem, wystawił oblig Kniehinickiemu (AGZ. XII).

Michał, syn Mużyły, ożenił się w 1464 r. z Zofią z Komorowa, córką Piotra, hrabiego na Liptowie i Orawie, za którą wziął 1500 flor. węgier. posagu; sumę tę Mużyło zabezpieczył na starostwie śniatyńskiem i kołomyjskiem (AGZ. XII). Michał, po ojcu starosta śniatyński 1471 r.

Jan, żonaty w 1452 r. z Barbarą, wdową po Mikołaju z Kniehinic, za którą wziął 600 marek, zabezpieczonych przez jego ojca Mużyłę na kilku wsiach Po śmierci bezpotomnej Jana, Barbara wyszła za Stanisława Sławskiego i sprawę o te wsie i jej posag prowadzą z nimi w 1475 r. Dawid i Michał, bracia zmarłego Jana (AGZ. XII).

Dawid z Buczacza, wraz z ojcem swoim Mużylą, zabezpieczył w 1465 r. posag żonie swej, Beacie z Oporowa, córce Mikołaja, kasztelana brzeskiego na Buczaczu i wsiach przyległych (AGZ. XII). W 1472 r. stolnik kamieniecki i po ojcu starosta kołomyjski. W 1474 r. podkomorzy halicki. W 1484 r. będąc już wojewodą podolskim, uposażył kościół w Bielu (AGZ. V). Pozostawił synów trzech: Michała, Stanisława, Jana i tyleż córek: Beatę za Prokopem Gozdzkim, Annę za Janem Sienieńskim z Gołogór, i Katarzynę za Piotrem Oleskim. Wymienieni synowie Dawida nabyli w 1485 r. od Fredry Sekmanowce i Swajkowce na Podolu (M. 14 f. 169). Beata Gozdzka, Anna Gołogórska i córki nieżyjącej Katarzyny: Anna Herburtowa i Jadwiga Kamieniecka, posiadały zastawem w 1512 r. starostwa: śniatyńskie i kołomyjskie (M. 26 f. 116 i 20 f. 18). Beata Buczacka za Jerzym Krupskim 1507 r.

BUCZACCY-TWOROWSCY v. BUCZACCY h. PILAWA. Tworów w powiecie chęcińskim jest ich gniazdem. W 1475 r. Jan z Tworowa zabezpieczył w Wiślicy posag żonie Annie (Zap. Zs. Wiśl. I f. 444). W 1504 r. występują bracia Jan i Piotr Tworowscy (M. 21 f. 20), z których Jan, przeniósłszy się na Podole, z podstolego halickiego został w 1519 r. kasztelanem kamienieckim. W 1524 roku otrzymał pozwolenie zamienienia wsi Utorop w powiecie kołomyjskim na miasto (M. 38 f. 95). W 1543 r. został wojewodą podolskim. Dzielny wojownik, niejednokrotnie Tatarów gromił. Umarł w 1547 roku, pochowany w Buczaczu. W 1526 r. żonaty był z Gozdzką (M. 38 f. 711), a następnie pojął za małżonkę Katarzynę Buczacką, córkę Jakóba, wojewody ruskiego, ostatnią dziedziczkę imienia i fortuny Buczackich (M. 67 f. 248). Stąd potomstwo jego Buczackimi - Tworowskimi, a nawet wprost Buczackimi się zwało.

Herb Pilawa.

Wojewoda pozostawił synów: Andrzeja, żonatego z Katarzyną Sieniawską, wojewodzianką ruską, zmarłego bezpotomnie przed 1569 r. i Jana. Ten ostatni zmarły przed 1557 r., z Katarzyny z Baranowa pozostawił synów dwóch: Jana Zbożnego i Mikołaja, oraz córki: Annę za Stanisławem Mężykiem, Beatę i Katarzynę, żonę Stanisława Golskiego (Wyr. Lub. 3, 4, 5, 9, 12 i 13; M. 89 f. 329 i 99 f. 85).

Jan Zbożny, żonaty z Anną Widerlichówną, miał z niej synów: Prokopa i Aleksandra, którzy procesowali się z Wolskim 1610 roku (Zap. Lub. 18 f. 1309). Rafał, syn Prokopa (Zap. Lub. 40 f. 979) i żona jego, Katarzyna Rejówna,. otrzymali w 1647 roku konsens królewski na wykupienie od Potockich różnych królewszczyzn (M. 189 f. 654). Drugą żoną Rafała była Teofila Leszczyńska w 1663 r. (Akta XV).

Mikołaj, drugi syn Jana, wojewodzica podolskiego, podkomorzy kamieniecki, otrzymał w 1571 r. starostwo barskie, które w 1588 r. odstąpił. Był on dziedzicem Opatowa, który w 1586 r. nabył (M. 132 f. 69 i 71). Umarł w 1595 roku. Z Anny Magdaleny Radziwiłłówny (M. 108 f. 421; Zap. Lub. 3 f. 24) pozostawił synów: Jana Krzysztofa, zmarłego 1602 r., pochowanego w Buczaczu (Star. Mon.),

Jerzego Wojciecha, i córki: Zofię, Teofilę, Katarzynę i Elżbietę (Wyr. Lub. 33, 34 i 54). Jerzy Wojciech sprzedał różne majątki Golskiemu 1611 r. (Zap. Lub. 19 f. 101). Żonaty 1-o v. z Elżbietą Padniewską, kasztelanką oświecimską, zmarłą przed 1610 r., 2-o v. z Zofią z Szystowic w 1620 r. (Woł. IV f. 108). Katarzyna, w 1606 r. żona Andrzeja Potockiego, kasztelana kamienieckiego, wyszła następnie za Sędziwoja hr. Ostroroga, kasztelana międzyrzeckiego (M. 176 f. 120).

Piotr Buczacki, właściciel Kuniewa, w powiecie łuckim, 1583 r. (Źr. Dz. XIX). Maryanna z Łozińskich, wdowa po Dymitrze Kiriki, żona Aleksandra Buczackiego, procesowała się 1628 r. z Wiśniowieckimi (Woł. V f. 338). Hieronim Roman Buczacki-Tworowski, podstoli i podstarości orszański w latach 1669—1689. Jan (?), podstoli i podstarości orszański, podpisał elekcyę Jana III-go.

Stefan Buczacki, syn Aleksandra, nabył w grodzie pilznieńskim 1768 r. Buchowice. Po śmierci bezpotomnej N. Buczackiego, właściciela dóbr Krupe i Bzite, majątek po nim pozostały otrzymał prawem kaduka 1774 r. Rej, starosta nowokorczyński (Kancl. 52 II f. 445).

BUCZACCY h. TARAK. Józef Buczacki, rotmistrz, a Zacharyasz, porucznik kawaleryi narodowej 1782 r. (DW. 98 f. 1430).

Jakób Murza, syn Józefa, i Samuel, syn Macieja z Rozalii Ułanówny, wnuk powyższego Józefa, syna Jana, dziedzica Łowczyc 1770 r., i Zacharyasz, syn Eliasza, 1786 r. dziedzica Aleksandrowa Porawszy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1838, 1844 i 1856 (A. b. Her.).

BUCZEWICZ v. BUCEWICZ Michał, burgrabia grodzki łucki 1766 roku. N. Buczewicz podpisał z województwem podlaskiem elekcyę Augusta II-go.

BUCZKIEWICZ h. TRZASKA Stanisław udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim halickim.

BUCZKO Jan podpisał z województwem mińskiem elekcyę króla Michała, a N. z województwem sandomierskiem obiór Augusta II-go.

z BUCZKOWA pisał się Piotr Bloch, sędzia dobrzyński 1415 roku. (AGZ. IV).

Herb Ślepowron.

BUCZKOWSCY z Buczek, w powiecie brzezińskim. Wieś tę w 1576 r. posiadał Krzysztof Buczkowski, a Anna, wdowa po Floryanie, była w tymże czasie właścicielką Budziejewa (Paw.).

BUCZKOWSCY z Buczka w powiecie opoczyńskim. Właścicielką tej wsi była w 1508 roku Anna Buczkowska (Paw.).

BUCZNIOWIE h. ŚLEPOWRON. Herburt, starosta barski, nadał wieś Bucznie w temże starostwie Jusipowi, Łazarowi i Stefanowi Buczniowiętom. Nadanie to potwierdził

Zygmunt August w 1563 r. Wieś Bucznie posiadali 1615 r. Jędrzej, Niegryło, Juchno, Oleksy i Deniesty Buczniowie (Źr. Dz. V). Andrzej Buczeń otrzymał 1769 r. Łęki w powiecie piotrkowskim (Kancl. 47 IV f. 4).

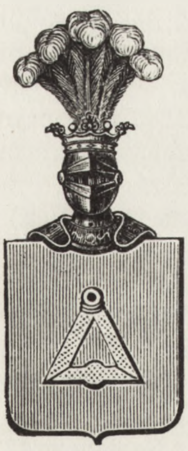
Jacenty, syn Andrzeja z Urszuli Ihnatowskiej, wnuk Floryana, skarbnika łomżyńskiego 1768 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 roku (A. b. Her.).

BUCZOW Wilhelm otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 roku (V. L.). W 1777 roku on i żona jego Helena sprzedali dworek w Warszawie (DW. 93 ol. 643).

BUCZYŃSCY LUBICZOWIE: Maciej z Buczyna herbu Lubicz 1473 roku. w grodzie ostrołęckim. Andrzej i Jan, synowie Stefana, Brikcyusz, syn Piotra, Jakób, syn Marka, Stanisław i Wawrzyniec, synowie Stanisława, Serafin, syn Jakóba, wykonali przysięgę wierności 1569 r. po przyłączeniu Podlasia do Korony Kalikst, syn Stefana, i Józef, syn Stefana, w grodzie surażskim 1583 r. (Mil.).

BUCZYŃSCY h. ŚLEPOWRON na Rusi. Jan dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1812 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł. Bork.).

BUCZYŃSCY h. STRZEMIĘ skądby wyszli, nie jest wiadomem. Prawdopodobnie idą z Buczyny, w powiecie bocheńskim. Już bowiem w końcu XIV-go wieku spotykamy tam Jana 1389 r., Mikołaja 1398 r., Jaśka 1398 r., który 1402 r. nabywa Sobolowiec. Tego to pewno Jana i syna jego, Długosz podaje za współpatronów kościoła Św. Jakóba na Kazimierzu pod Krakowem, wraz z innymi Strzemieńczykami. W XV-m wieku spotykamy ich także w ziemi łomżyńskiej, gdzie leży wieś Buczyno. Tych ostatnich podciąga Milewski do h. Lubicz. Być może, że Lubiczowie Buczyńscy i Buczyńscy Strzemieńczykowie na tym Buczynie wspólnie dziedziczyli, prawdopodobniej jest jednak, że Lubiczowie-Buczyńscy pochodzą z Buczyna, w ziemi drohickiej leżącego.

Herb Strzemię.

W drugiej połowie XV-go wieku Mikołaj był właścicielem Olszyny, Pobrzeża i Rostoki (Dług.). Ten Mikołaj Buczyński z Olszyn, wraz z braćmi, fundował 1462 r. mansyonarzy przy kościele Św. Jakóba na Kazimierzu, dawnej fundacyi Strzemieńczyków. Syn jego Jan, wpisany na uniwersytet krakowski 1453 r. Z drugiej żony Barbary zostawił Mikołaj córki: Barbarę i Martę, którym 1476 r. wyznacza opiekunów (Helc. II).

Jan dziedziczył na Sendziszowej, w powiecie bieckim 1581 r. (Paw.). Stanisław, dzierżawca dóbr królewskich Rozemberg, w powiecie bieckim, zabezpieczył posag żonie, Zofii z Nowego Miasta w 1518 r. (M. 30 f. 179). Jan, komisarz królewski do działu dóbr po Piotrze Turskim pozostałych 1527 r.

(St. Pr. P. P. VI. 327). Wyroki lubelskie z 1592 r. wspominają o Janie, Krzysztofie, Stanisławie, Wojciechu, Macieju i Katarzynie, dzieciach Jana, właściciela Olszyny (Ks. 50).

Wielisław i Stanisław, właściciele Buczyna w ziemi łomżyńskiej 1422 r. Jakób z Buczyna kwitował 1444 r. Olka, bratanka swego. Jakób nabył części na Czartoryi 1459 r. Paweł i Mikołaj, synowie Piotra z Buczyna, żyli 1500 r. (Mil.). Jakób, żonaty w ziemi czerskiej z Zofią ze Staniszewskich 1593 r. (Perp. Czers. 1). Stanisław, żonaty z Urszulą z Leśnowolskich 1721 r., pozostawił czterech synów: Ignacego, Jana, Piotra, Teodora, i córkę Elżbietę za Andrzejem Tchórznickim 1763 r. Ignacy przyznał sumę pewną braciom w 1746 r. Jan był w 1765 r. burgrabią grodzkim drohickim. Piotr nabył części na Skibniewie 1774 r. (Perp. Czers. 27, 28, 32, 33; DW. 91 f. 569).

Józef, poseł i burgrabia łomżyński, i Mikołaj podpisali z ziemią łomżyńską elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, komornik ziemski łomżyński 1765 roku, z Katarzyny Chrzanowskiej pozostawił syna Józefa, ostatniego wojskiego rożańskiego, nabywcę części na Buczynie-Mańczu w 1796 r., i córkę Antoninę, żonę Tomasza de Tyllego, podstolego warszawskiego (DW. 111 f. 927 i 110 f. 550). Józef pisał się Strepą Buczyńskim. Był on w 1766 r. komornikiem granicznym łomżyńskim, w 1780 r. podstarościm i sędzią grodzkim rożańskim, w 1786 roku skarbnikiem rożańskim, a w 1790 r. wojskim.

Ignacy, syn Kazimierza i Maryanny Okuniówny, wnuk Kazimierza, sprzedał części na Dybowie Skibniewskiemu 1752 r. (DW. 74 f. 38). Ignacy, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Mikołaj, regent grodzki piotrkowski 1784 r., nabył Pytowice i Słostowice w 1788 r. (Perp. Czers. 40 f. 162).

Niżej wymienieni Buczyńscy z Buczyna h. Strzemię, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Teodor, syn Józefa, podstarościego i sędziego grodzkiego rożańskiego 1791 r. i Scholastyki z Ponikiewskich, w 1838 r. i dzieci brata jego Józefa z Joanny z Wężyków: Franciszek, Władysław, Bolesław, Emilia, Albina, Maryanna i Józefa, w latach 1839—1843. Synowie Karola: Jan, Stanisław i Mateusz, ten ostatni z synem Konstantym w latach 1841 — 1853. Grzegorz i Mikołaj, synowie Grzegorza z Franciszki Baczewskiej, w 1843 r. Lucyan, syn Kaspra, w 1847 r. i Wincenty, syn Aleksandra z Katarzyny Modzelewskiej, wnuk Wincentego, w 1847 r. Ten ostatni prawnuk, a tamci wnuki Tomasza, syna Franciszka, komornika ziemskiego łomżyńskiego, 1751 r. i Karol, syn Józefa (A. b. Her.).

BUCZYŃSCY, na Litwie, do tegoż herbu należą. Adam za zasługi wojenne otrzymał w 1621 r. prawem lennem Kirejewszczyznę, ze starostwa nowogrodzkiego siewierskiego (M. 165 f. 291). Wojciech podpisał z powiatem słonimskim elekcyę Jana III-go, a Adam Buczyński Sakowicz z województwem brzeskiem litewskiem, obiór Augusta II-go. Jakób, łowczy trocki, i Michał Aleksander, rotmistrz, bracia, wzięli w zastaw dobra Litwinowo i inne od Sapiehów 1731 roku (Sap.). Tadeusz, krajczy orszański, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Tymże krajczym był w 1770 r. Józef, a w 1777 r. Tadeusz. Antoni Franciszek Buczyński, regent grodzki witebski 1761 r. Michał Starzyk, oboźny brzeski litewski 1733 r., a sędzia grodzki 1743 r. Teodor, skarbnik trocki 1722 r. Ludwik, skarbnik 1775 r., cześnik oszmiański 1778 r. Syn jego Daniel, szambelan Stanisława Augusta 1786 r., cześnik oszmiański 1789 r., sędzia powiatu zawilejskiego 1798 r.,

podkomorzy tegoż powiatu 1804 r., żonaty z Barbarą Sulistrowską, córką Tadeusza i Brygidy z Łopacińskich (DW. 112 f. 1155 i 113 f. 652). Dzieci ich: Eleonora za Karolem Załęskim, marszałkiem grodzieńskim, Maurycy, żonaty 1-o v. z Chomińską, 2-o v. z Ginterówną, Emilia za Zaleskim i Domicella za Bychowcem.

BUDBERK Ernest, wzmiankowany w konstytucyi z 1775 r. (VL. VIII f. 456).

BUDERADZKI Samuel zawarł intercyzę przedślubną z Maryanną Tałałajówną, córką Daniela, oblatowaną w 1765 r. (Bracł. XVII f. 1868). Podług Niesieckiego Buderadzcy są h. *Lubicz.*

Jan, Józef, Piotr i Franciszek, synowie Michała, wnukowie Aleksandra, prawnuki Andrzeja, syna Piotra, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 r., a Wiktor, Justynian i Leon, synowie Piotra, 1859 r., Antoni, syn Józefa, 1867 r. i Teofil i Zygmunt, synowie Justyniana, 1894 r.

Herb Jastrzębiec.

BUDKIEWICZ h. JASTRZĘBIEC. Mikołaj Budkiewicz podpisał z ziemią rawską elekcyę króla Michała. Antoni, syn Wincentego z Klary Wojakowskiej, wnuk Michała, burgrabiego grodzkiego czerskiego 1782 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1846 roku (A. b. Her.). Patrz *Butkiewicz.*

Herb Trzaska.

BUDKIEWICZOWIE h. TRZASKA. Kazimierz, skarbnik lidzki, podpisał z województwem mińskiem, elekcyę Jana III, Józef z województwem bełskiem obiór Augusta II-go, a Jan, Tadeusz i Wojciech z powiatem wołkowyskim elekcyę Stanisława Augusta. Wojciech, Jan, Maciej i Józef podpisali manifest szlachty litewskiej w 1763 r. (V. L.). N., koniuszy połocki 1765 r. Ignacy, sędzia grodzki i koniuszy 1770 r., sędzia ziemski wołkowyski 1773 r. Jan, sędzia grodzki i koniuszy wołkowyski 1765 r. Jakób, mostowniczy wołkowyski 1767 r. Michał, mostowniczy wołkowyski 1785 r. Michał, budowniczy 1783 r., łowczy wołkowyski 1786 r. Andrzej, cześnik starodubowski 1775 r. Michał, mostowniczy nowogrodzki 1785 r. Andrzej, rotmistrz powiatu wołkowyskiego 1793 r. (DW. 109 f. 185). Patrz *Butkiewicz.*

Herb Kopasina.

BUDKOWIE h. KOPASINA wyszli z Zaborza, w powiecie chęcińskim, i stąd się pisali, jak również i z Natkowic, które nabyli w ziemi przemyskiej.

Budek z Zaborza, o którym Długosz wspomina, że się odznaczył pod Koronowem, już 1424 r. pisze się z Natkowic

i świadczy w Przemyślu; w 1436 roku podczaszy przemyski, zostawił syna Jana Budka 1436 r. Córką Budka musiała być Fenna Janowa Stogniewowa z Rzeszowa, która procesuje 1443 r. Jana o posag.

Jan Budek zabezpieczył 1446 r. żonie swej Małgorzacie 300 grzywien posagu i wiana na Natkowicach i Małkowicach, w ziemi przemyskiej. Małgorzata w 1461 r. jest już 2-o v. za Adamem z Orzka, a dzieci Budka są pod opieką stryja, Stanisława Sikorskiego. Z dzieci tych Stanisław 1462 roku jeszcze małoletni (AGZ. XIII).

Feliks Budek z Zaborza, syn lub wnuk Jana, przyrzekł 1498 roku żonie Annie, córce Marcina Domaradzkiego, zabezpieczyć jej posag na swoich dziedzictwach, Zaborzu i Chomątowie, w powiecie chęcińskim, i na wsi królewskiej Natkowice (AGZ. XVI). Tenże Feliks Natkowski z Zaborza, h. Kopasina zaświadcza szlachectwo Stanisława Sikorskiego 1508 r. (St. Pr. P. P. VI).

Jan, dziedzic Natkowic, Floryan, dziedzic Kalenikowa, a Eustachy, dziedzic Kidalowic w ziemi przemyskiej 1508 r. (Paw.). Budkowie, w powiecie przedeckim, Bartłomiej i Grzegorz, bracia, w 1533 r. (Gr. Przed. 2).

Herb Jastrzębiec.

BUDKOWSCY v. BUTKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Budkowa, w powiecie raciąższkim. Przywilej księcia Ziemowita mazowieckiego wydany Boleścicom w 1408 r., wymienia: Falantę i Szymona, braci z Budkowa, i Racibora z Budkowa (Mil.). Mikołaj, żonaty z Anną Łempicką 1649 roku (M. 192 f. 312). N., stolnik owrucki 1703 r. Feliks, Leopold, Franciszek, Karol, Jan, Edward i Kazimierz, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim, są prawdopodobnie Jastrzębczykami.

Ponieważ Budkowscy są wymienieni w przywileju danym Boleścicom, herb ich winien przedstawiać podkowę ocelami na dół, a w niej krzyż.

Znak pieczętny Boleściców.

Marceli i Adam Budkowscy, synowie Franciszka, wnukowie Józefa, prawnuki Sebastyana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 r., a Klemens, syn Adama, 1857 r.

BUDKOWSCY h. KOPASINA. Piotr i Jan, właściciele Lisowa i Budkowa w województwie sandomierskiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

BUDLEWSKI N. podpisał z województwem podlaskiem elekcyę Augusta II-go.

BUDNER Wojciech pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Augusta II-go.

BUDNI h. JASTRZĘBIEC ze wsi Budne, w ziemi rożańskiej, na której dziedziczył w 1582 r. Łukasz Budny (Paw.). Szymon Budny, głośny socynijanin polski w XVI-m wieku, przełożył Biblię na język polski, którą wydano w Nieświe-

żu 1570 i 1572 r. Brat jego Bieniasz, tłómacz ksiąg Cyceronowych o Starości i Przyjaźni. Franciszek i Marcin, bracia, w powiecie przedeckim 1682 roku (Gr. Przed. 78). Dwóch Stanisławów, Kasper, Walenty, Wawrzyniec, Stefan, Adam, Michał, Andrzej, dwóch Janów i Krzysztof podpisali z ziemią rożańską elekcyę króla Michała. Jan, Aleksander, strażnik trocki, i Wojciech, cześnik piński, podpisali uchwały zjazdu pod Olkinikami 1700 r. Andrzej Jan, pisarz grodzki piński 1679 r. Wojciech w powiecie pińskim 1701 r. (Akta XIII). W 1724 r. wyszedł nakaz królewski do rajców lwowskich, o wydanie spadku po Tomaszu Budnym, Elżbiecie z Budnych Tomaszowej Gordonowej (AGZ. X. 6846). Walenty, burgrabia grodzki 1779 r., komornik ziemski zakroczymski 1781 r., otrzymał w 1779 r. prawem kaduka 40,000 flor. na Krzyszczkach (M. P.).

Piotr Budny, właściciel wsi Budne 1757 r., miał trzech synów: Wojciecha, Macieja i Franciszka.

Wojciecha z Maryanny Olkowskiej synów trzech: Jakób, Jan i Teodor, z których Jakób i Jan legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r.

Herb Jastrzębiec.

Jakób, urodzony 1786 r., zmarły 1863 r., zaślubił w 1814 r. Teresę Jadwigę Laskowską, z której pozostawił czterech synów: Norberta, Aleksandra, Teofila Mikołaja i Ignacego Bonawenturę.

a) Norbert, urodzony 1824 r., zmarły w Pułtusku 1887 r., właściciel Janin i Łęki w gubernii płockiej, z Eleonory Studzińskiej, zaślubionej 1857 r., miał synów: Andrzeja, właściciela Klonowa w powiecie rypińskim, Piotra, Aleksandra, i córki: Stanisławę Orzeszkowską, Domicellę Łagunową, Maryę Szczuka, Kazimirę Kulwiecową i Leokadyę Słomińską.

b) Aleksander ksiądz, proboszcz w Gąsewie.

c) Teofil Mikołaj, urodzony 1831 r. w Zgorzałowie, w powiecie ostrołęckim, ożeniony 1857 r. z Józefą Teodorą Lesiewską, ma z niej synów: Antoniego, urodzonego 1861 r., właściciela Bychawy, w powiecie lubelskim, Kazimierza, urodzonego 1863 r., właściciela Łysowa, adwokata w Warszawie, Stanisława, urodzonego 1868 r., i córki: Stefanię za doktorem Klarnerem, Helenę za Włodzimierzem Górskim, właścicielem dóbr Jemielita, i Zofię za doktorem Romanem Skowrońskim.

d) Ignacy Bonawentura, urodzony w Zgorzałowie 1833 r., właściciel dóbr Niemce, w powiecie lubelskim, zaślubił 1860 r. Karolinę Murawską, właścicielkę Jastkowa, w powiecie lubelskim, i ma z niej synów: Józefata, urodzonego w Gąsewie 1861 r., właściciela Rejowca, w powiecie chełmskim, ożenionego z Maryą Pilitowską 1889 r., i Nikodema, urodzonego w Jastkowie 1866 r., właściciela Jastkowa i Zakrzewa, ożenionego 1896 r. z Natalią Popławską.

Maciej, syn Piotra, z Katarzyny Bagińskiej miał synów: księdza Grzegorza, Józefa i Teodora, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1847 roku, a Franciszek, syn Piotra, pozostawił syna Mateusza, wylegitymowanego 1848 roku.

Herb Lubicz.

Józef i Jan, synowie Mateusza i Maryanny z Wąsowskich, wnukowie Karola, i Stanisław, syn Macieja z Jadwigi Jasińskiej, wnuk Piotra, potomkowie Wojciecha, dziedzica dóbr Budne-Święte 1690 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1857 r. (A. b. Her.).

BUDNI h. LUBICZ, z tejże samej wsi Budne, w ziemi rożańskiej, co i Budni Jastrzębczykowie. Jan Budny herbu Lubia, w ziemi rożańskiej, syn Piotra, świadczył 1646 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Jemielitego i zeznał, że Jadwiga, siostra jego ojca, była żoną Jana Jemielitego (DW. 50 f. 1459).

BUDNICCY. Stefan i Michał podpisali z ziemią rożańską elekcyę króla Michała. Jakób Budnicki, komornik graniczny brzeski 1789 r.

BUDREWICZOWIE. Maciek, bojar żmudzki, i synowie jego: Wojciech i Jerzy, sprzedali majątek swój Glińskiemu 1514 r. (ML. 11 f. 983). Jan Adam i Józef, sekretarz królewski, podpisali z województwem trockiem elekcyę Augusta II-go. Jakób i Józef podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

BUDRYKOWIE. Andrzej z powiatem pińskim, Jan i Piotr, komornik księstwa żmudzkiego z księstwem żmudzkiem podpisali elekcyę Jana III-go. Obiór Augusta II-go podpisał z województwem bełskiem Władysław. Kazimierz, skarbnik smoleński, w połowie XVIII-go wieku. Majętność Budryk leżała w powiecie retowskim na Żmudzi (V. L. VIII f. 470).

BUDRYŃSKI Jan, pisarz grodzki łucki 1620 r.

BUDRZEWICZ Jerzy podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

BUDWIŁ Mateusz podpisał z województwem podlaskiem elekcyę Augusta II-go. Jan, syn Andrzeja i Krystyny z Łazowskich, zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Sokołowskich (DW. 61 f. 38).

BUDYNO Andrzej zeznał 1689 r. z żoną, Katarzyną z Grothów, zapis dożywocia (DW. 57).

BUDZANOWSKI Zacharyasz, towarzysz usarski chorągwi królewskiej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.). Tenże Zacharyasz otrzymał Potużany w tymże 1662 r. (AGZ. X. 4837).

Herb Taczała.

BUDZEŃSKI Wojciech podpisał z województwem łęczyckiem elekcyę króla Michała.

z BUDZEWA Paweł Grzymisław, kanonik płocki i warszawski, komornik książęcy 1425 roku (Zs. Gr. Czers. 38 f. 494). Andrzej z Budzewa, naganiony przez Marcina z Ratkowa, dowiódł 1427 roku w Sieradzu szlachectwa herbu Taczała (Łag.).

BUDZIDŁOWSKI Jan, syn Andrzeja, kuchmistrza królewskiego, kwituje Bełczackiego 1614 r. (DW. 42).

BUDZIEJEWSCY z Budziejewa, w powiecie gnieźnieńskim, Maciej, Mikołaj, Jan i Wojciech, brali udział w wyprawie wołoskiej 1497 r. (St. Pr. P. P. VII). Andrzej posiadał Budziejowo 1580 r. (Paw.).

[BUDZIENIEWICZ Wojciech, rajca i poseł m. Poznania 1669 r. (V. L.).]

BUDZIEWICZ Mikołaj podpisał z województwem witebskiem elekcyę Augusta II-go.

BUDZIŁO v. BUDZIŁOWICZ (Budiło). Mikołaj Stanisławowicz Budziło, namiestnik królowej Bony mejszagolski 1540 r. Synowie jego: Jerzy i Stanisław Budziłowicze. Małgorzata, siostra Mikołaja, 1-o v. za Jerzym Szemetowiczem, 2-o v. za Janem Jundziłłem 1542 r. (ML. 31 f. 841; 32 f. 100; 43 f. 435; 48 f. 307 i 405). Józef Budziło, chorąży mozyrski 1605 r., żonaty z Jadwigą Chalecką (Kij. II. C. 30). Katarzyna Budziłówna za Melchiorem Stanclewskim 1681 r. (DW. 13). N. Budziłowicz pisał się z województwem brzeskiem litewskiem na elekcyę Augusta II.

BUDZIŁOWSCY z Budziłowa, Wydżga, Janusz i Wielisław na sądach w Pyzdrach 1396 roku (Leksz.).

Herb Jastrzębiec

BUDZIŃSCY z Budzina, w powiecie makowskim. Patrz *Budzyńscy*.

BUDZISCY herbu podkowa z krzyżem, a więc *Jastrzębiec*, pochodzą ze wsi Budziska w ziemi nurskiej, którą w 1578 r. posiadali Jan i Melchior (Paw.).

Stanisław, syn Melchiora, procesuje się z Ładą 1609 roku. Tenże Stanisław, syn Melchiora, zwanego Prusin, dlatego, że ojciec jego w Prusiech bawił, wywodził swoje szlachectwo w trybunale piotrkowskim 1618 r. Powołani przez niego świadkowie, bracia jego stryjeczni, Bartłomiej i Stanisław Rabińscy, od wsi Rabiany tak nazwani, zeznali, że tak oni, jako też wywodzący się Stanisław, są herbu podkowa z krzyżem (Wyr. Piotr. 105 f. 1145). Andrzej, syn Jana, sprzedał dom w Warszawie 1694 r. Stanisław, podpisarz ziemski

liwski 1676 r. (DW. 37 i 58; Perp. Czers. 13). Krzysztof, Maciej i Szymon pisali się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go.

BUDZISŁAW, sędzia łęczycki 1251 r., sędzia nadworny ks. Kazimierza kujawskiego i łęczyckiego 1255 r. (Dok.).

Herb Sulima.

BUDZISŁAWSCY h. SULIMA z Budzisławia, w powiecie gnieźnieńskim. Bogusław, podsędek kaliski 1431 roku, świadek przy wywodzie szlachectwa w Krakowie (H. II. 2344). Syn jego Janusz na uniwersytecie krakowskim 1430 r. Bartłomiej ma sprawę ze Słowikowskim 1497 r. Jakób Drogomir, dowódca oddziału na wyprawę wołoską 1497 r. i turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII).

Jan, Stanisław i Zacharyasz, właściciele Budzisławia 1580 roku (Paw.). Stanisław, syn Piotra, w powiecie przedeckim 1575 roku, pozostawił dzieci: Piotra, Agnieszkę, Kaspra, Zofię i Wojciecha, które w 1596 r. procesują się z Rożnieckim. Wojciech sprzedał Budzisław Kościelny bratu Piotrowi 1619 r.

Agnieszka 1-o v. Rożniecka, 2-o v. Kuczycka (Gr. Przed. 24, 44, 50, 65, 30 i 54).

BUDZISZEWSCY v. BUDZISZOWSCY h. HABDANK pochodzą ze wsi Budziszowice, w powiecie wiślickim. Idzi Watay z Radzimic, Błogocic, Suchodołu i Książnic, z dwóch żon zostawił kilku synów, z których dwaj starsi, Jakusz i Jan, czasem pisali się z Budziszowic. Objąwszy jednak na stałe Suchodół, czyli Sudoł, dali początek Suchodolskim Habdankom. Budziszowice wziął 1400 r. Pakosz, najmłodszy syn Idziego z drugiej żony Hanki, który pierwiastkowo pisał się z Błogocic i z Książnic.

Herb Habdank.

Pakosz w 1435 przeprowadził działy między dziećmi swemi z pierwszej żony Skawińskiej, a nieletniemi: Jakóbem i Kiełczem, synami z drugiej żony.

W drugiej połowie XV-go wieku Jan jest dziedzicem Budziszowic, Kiełcz, połowy Stradlic i całych Nieżancic. Mikołaj, 1450 roku jako wuj Ścibora Chełmskiego, daje za nim świadectwo (St. Pr. P. P. VIII; Hel. II). Jadwiga Janowa Budziszewska z Jaszem ze Złotej, sprzedali 1487 r. Piotrowi Kmicie Gierczyce i Dąbrowice (Arch. Sang. II). W 1508 r. posiadał Budziszowice Jan Budziszowski. Obok leżące Januszowice były własnością Stanisława Budziszowskiego 1581 roku (Paw.), a syna jego Piotra 1585 r. (Wyr. Lub.). Stanisław oprócz syna Piotra, miał jeszcze córki: Katarzynę za Jerzym Szaszowskim, i Zofię za Jakóbem Korycińskim. Wspólnie z bratem sprzedały Januszowice Dembińskiemu 1586 r. (Zs. Książ. 26).

Jerzy, w 1620 r. dziedziczny wójt włodzimierski, w 1628 r. rotmistrz królewski, otrzymał w dożywocie Kłusów w powiecie bełskim (Woł. IV f. 257; M. 176 f. 156). Był on i miecznikiem wołyńskim. Anna z Owłoczyńskich, pozostała po nim wdowa, otrzymała w 1641 r. konsens królewski, na ustąpienie synowi Rafałowi wójtostwa krzemienieckiego (M. 186 f. 396).

Rafał, żonaty z Zofią z Taranowskich, urodzoną z Zofii Koziczanki, siostry Tomasza, podkomorzego włodzimierskiego, z synem Danielem i córką Anną Łukaszową Liniewską, procesuje się 1680 r. o spadek po tymże podkomorzym. Anna, córka Rafała, 2-o v. za Pawłem Tworkowskim. Drugą żoną Rafała była Aleksandra z Farensbachów, 2-o v. Porwaniecka (Woł. IX f. 74, 1146 i 1813). Daniel z Konstancyi Żabokrzyckiej pozostawił trzech synów: Antoniego, Józefa i Jana, z których ostatni zabity przez Krzysztoforskiego przed 1711 r. (Bracł. XV f. 1238). Adam, zmarły przed 1661 r., z Maryanny Zbrożkówny pozostawił syna Stanisława i córki: Konstancyę, Zofię i Ewę (Woł. VII f. 38). Adam i Rafał podpisali z województwem wołyńskiem elekcyę Jana Kazimierza, a Zygmunt z ziemią chełmską obiór Augusta II-go. Jan, stolnik przemyski 1746 r. Dyonizy, podczaszy sieradzki 1785 r.

Stanisław, Franciszek, Ignacy i Wacław, synowie Józefa z Jadwigi Swieszewskiej, i Feliks, syn Jacentego z Teresy Skłodowskiej, wnukowie Szymona, Kazimierz i Jan, synowie Stanisława z Maryanny Skłodowskiej, wnukowie Kazimierza, Jan, syn Maurycego z Wiktoryi Rosochackiej, i Stanisław z synem Janem i Piotr, synowie Mateusza z Franciszki Kamieńskiej, wnukowie Antoniego, a wszyscy razem prawnukowie Mateusza, w 1842 r., Adam i Franciszek, synowie Tomasza z Wiktoryi Dąbrowskiej, wnukowie Antoniego, w 1844 r., i Karol i Franciszek, synowie Wojciecha, wnukowie Stanisława, w 1853 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

BUDZISZEWSCY h. GRZYMAŁA dziedziczyli na Budziszewic, w ziemi nurskiej, prawdopodobnie gniazdem ich jednak rodowem jest Budziszewo, położone w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Dzietrzyku z Budziszewa (Leksz.). Jana żona, Małgorzata Jutroska, córka Jana Frycza Jutroskiego, sprzedała w 1514 r. część swoją Osieka za 100 kóp (Arch. Sang. V). W 1580 r. właścicielami Budziszewa i Gorzuchowa byli Wiączyniec i Stanisław (Paw.).

Herb Grzymała.

Budziszewo w ziemi nurskiej posiadali 1578 r. Dawid, Stanisław i Paweł (Paw.). Franciszek Antoni, 1736 r. łowczy, 1737 r. cześnik i sekretarz królewski (DW. 69 f. 1026), 1744 r. podczaszy, w końcu pisarz ziemski i grodzki nurski, zaślubił 1739 r. Magdalenę Weronikę Suską, córkę Michała, regenta kancelaryi wielkiej koronnej. Otrzymali oni w 1744 r. Strzemień w ziemi lwowskiej, a sprzedali Żelazną Potockiemu 1760 r. (M. 225 f. 539 i 227 f. 195; DW. 81 f. 109 i 83 f. 746). Wdowa po Franciszku jest już 1768 r. 2-o v. za Janem Skarzyńskim, podstolim łomżyńskim. Franciszek pozo-

stawił synów trzech: Tomasza, Michała Edwarda i Jana, których kwituje Zieliński 1773 r.

Jan sprzedał w 1790 r. część swoją na Pniewie, Rybnie, Gaci i Pęsach bratu Michałowi.

Michał sprzedał Bramki i Straszewo Mierzejewskiemu 1791 r. Prosper, syn Michała, z Anny Komarówny urodzony, dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.). Michał, komornik ziemski nurski 1783 roku, wraz z żoną Scholastyką Lenkówną. kwitował Hejntza (DW. 90 f. 145; 106 f. 647; 107 f. 906; 99 f. 357).

Tomasz, podstarości zambrowski 1786 r., poseł na sejm ziemi łomżyńskiej 1764 r. Jego synowie, urodzeni z Teresy z Łączyńskich: Mikołaj, Karol i Antoni dowiedli szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Stanisław i Gabryel, synowie Kazimierza, wnukowie Stanisława 1791 r. (DW. 107 f. 1367). Gabryel w 1771 r. wykupił wójtostwo łomżyńskie (Kancl. 49 IV. f. 134). Tego to Gabryela synowie z Maryanny ze Zwolińskich: Józef i Paweł, wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Adam, Jan, Józef, Maciej, Maciej 2-gi, Stanisław, Marcin, Stanisław, Marcin, Jakób, Mateusz, regent ostrowski, i dwóch Wojciechów podpisało z ziemią nurską elekcyę Augusta II go. Michał Stanisław, burgrabia i viceregent ostrowski, żonaty ze Scholastyką z Kronos 1782 r. (DW. 98 f. 1004).

Walenty, dziedzic dóbr Pieńki i Sobotki 1740 r., miał dwóch synów: Kazimierza, ożenionego z Małgorzatą Spiczyńską, którego syn Franciszek z synem Antonim w 1841 r., i Pawła, po którym z Franciszki Wojakowskiej, synowie: Feliks i Piotr, w 1847 i 1849 roku legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie. Michał, Stanisław, Ignacy i Jan, synowie Feliksa z Maryanny Krasuskiej, wnukowie Kaspra, 1764 r. burgrabiego ostrowskiego, sędziego kapturowego ziemi łomżyńskiej, w 1841 r. (A. b. Her.).

BUDZISZEWSCY h. PAPARONA z Budziszewic, w województwie łęczyckiem.

BUDZISZYN jedno z zawołań dla herbu *Zadora*. W 1421 r. w Poznaniu Materna dictus *Budisyn de Krasqua*, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie i że jest herbu *flaminum* alias *płomienie*, zawołania *Budziszyn* (Pis. Dz. P. IX f. 325).

z BUDZISZYNA pisali się Zawiszowie h. *Przerowa*.

BUDZIWOJ komes, w województwie krakowskiem 1220 r. *Budziwoj* i synowie jego: Mikołaj i Jan, wymienieni w liczbie świadków na przywileju z 1336 roku (KDM. III).

z BUDZIWOJOWIC, BUDZIEJOWIC, BODZIEJOWIC. Dwie są wsi tego nazwiska, jedna w proszowskim, druga w lelowskim, obie w ręku licznych cząst-

kowych właścicieli już w końcu XIV-go wieku. Część Budziejowic w proszowskim mają Habdankowie, dziedzice Radzimic i Sudołu i z tychże Budziejowic idzie Jakusz, który 1412 r. świadczy z herbu Szreniawa przy wywodzie szlachectwa w Krakowie. Część Budziejowic lelowskich należy 1400 r. do Zakliki z Białej, także Szreniawity.

Mikosz z żony Beaty zostawił synów: Stanisława i Piotra 1397 r. Stanisław, syn Stefana, kupuje części Bodziejowic od Klemensa 1388 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

BUDŹKO Izydor, regent województwa połockiego 1757 r. Michał, komornik połocki 1775 r. Wincenty, komornik połocki 1774 r.

z BUDZOWA h. PILAWA Przecław, naganiony w szlachectwie przez Spytka z Rogaczowa, dowiódł 1403 r. w Krakowie, że jest szlachcicem herbu Pilawa. W 1424 r. świadczy w Piotrkowie, a 1426 r. w Krakowie przy wywodach szlachectwa (St. Pr. P. P. VII; Pis. Dz. Pol. IX. Pot.).

BUDZYŃSCY v. BUDZIŃSCY h. DĄBROWA i h. SZELIGA. Heraldycy nasi wywodzą Budzyńskich herbu Dąbrowa z Budzyna, w powiecie makowskim. W 1638 r. stawający w grodzie warszawskim przy wywodzie szlachectwa Gocławskiego, świadek Mateusz Budziński, syn Pawła, zeznał, że pochodzi z Budzyna parafii makowskiej, i że herb jego przedstawia *lunam cum cruce*, a więc *Szeligę* (DW. 49 f. 989). Okazuje się z tego, że z Budzina v. Budzyna, którego to nazwiska jest kilka wsi w powiecie makowskim, wyszło kilka rodów o jednem nazwisku, lecz o różnych herbach.

Herb Dąbrowa.

Herb Szeliga.

Maciej i syn jego Sebastyan, posiadali wójtostwo makowskie 1559 roku (M. 92 f. 1109). Sebastyan, podkomorzy rożański i makowski 1570 r. Jakób, pisarz kancelaryi koronnej i skarbu koronnego, żonaty z Zuzanną Edlerówną 1633 roku (M. 165 f. 115 i 180 f. 189). Paweł, syn Stanisława, żonaty z Dorotą Śleszyńską, nabył Suchocin w ziemi warszawskiej 1630 r. (M. 179 f. 125). Krzysztof, syn Piotra, w ziemi warszawskiej 1616 r. (DW. 45). Mikołaj nabył część Komorowa w ziemi warszawskiej 1644 roku (DW. 50). Jan, pisarz grodzki łukowski, żonaty z Barbarą z Lubienieckich 1620 r. Stanisław, podpisarz grodzki lubelski 1638 r. (Zap. Lub. 24 f. 747 i 36 f. 612). Jan, poborca podymnego w województwie wołyńskiem 1632 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1). Jan Krzysztof, doktor filozofii i rektor akademii zamojskiej 1673 r (Zap. Lub. 55 f. 126).

Maciej podpisał z ziemią rożańską obiór Jana Kazimierza, Wojciech i Wacław z tąż ziemią, a Marcin z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała, Konstanty z ziemią chełmską, Mikołaj z województwem bełskiem i Paweł z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go, a Łukasz z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta. Mikołaj, skarbnik nowogrodzki 1717 r. Agata, córka Franciszka, podwojewodzego rożańskiego, i Zofii z Drążdżewskich, żona Grzegorza Kurczewskiego, burgrabiego warszawskiego 1777 r. (DW. 93 f. 762). Michał, burgrabia grodzki latyczowski 1756 r. Michał, podwojewodzy drohicki 1775 r. Antoni, komornik graniczny lubelski 1775 r.

Potomkowie Franciszka, właściciela Pniewka-Klimontowego w województwie łęczyckiem 1650 r., i Pawła, komornika ziemskiego makowskiego 1687 roku h. *Dąbrowa*:

Piotr, syn Andrzeja, wnuk Piotra, Józef i Joachim, synowie Tomasza z Rozalii Przewłockiej, Aleksander, August i Konstanty, synowie Józefa z Teresy Sankowskiej, wnukowie powyższego Tomasza, i Walenty, syn Stanisława z Michaliny Jankowskiej, wnuk Jana, a prawnuk tegoż Tomasza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1841—1854 (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Michał Budzeński, Mikołaj Dębowicz Budziński, Andrzej, Michał, Szczepan, Józef, Franciszek, Tomasz i Szymon 1782 i 1783 roku w sądach ziemskich: lwowskim i pilzieńskim i grodzkim bełskim (Goł.).

Herb Isiora.

BUGAJSCY. Maciej sprzedał Bolemów 1653 r. (DW. 52). Józef z województwem łęczyckiem i Józef z województwem rawskiem pisali się na elekcyę Stanisława Augusta.

BUJAKIEWICZ h. ISIORA. Jan, sędzia ziemski słonimski 1764 r., miał syna Michała, którego syn Józef dowiódł szlachectwa w Królestwie 1852 r. (A. b. Her.).

BUJAKOWSKI Ignacy, kapitan wojsk austryjackich, udowodnił pochodzenie szlacheckie w Galicyi 1783 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

BUJALSCY h. KOŚCIESZA pochodzą z Bujał w województwie rawskiem, gdzie licznie rozrodzeni, różnych przydomków jak: Surdeka, Sługocie, Oleksie, Lichota używali (Paw.). Są Bujały i w województwie podlaskiem, na których także Bujalscy dziedziczyli.

Andrzej, pisarz kancelaryi królewskiej, następnie sekretarz królewski, został metrykantem koronnym 1638 r. (M. 165 f. 171; 182 f. 255 i 183 f. 2). Piotr, syn Sebastyana, łowczy rawski 1635 r., kupił 1632 r. część Bujał od Łukasza, syna Marcina, Mikołaja, syna Stanisława, i Jana, syna Jana (DW. 48, 49 i 50); żonaty był z Marcyanną z Belskich. Barbara, córka Sebastyana, żona Stanisława Rosso-

chowskiego 1605 r. Maksymilian, syn Walentego, wnuk Piotra, 1661 r. (Perp. Czers. 9, 2 i 12). Anna za Marcinem Potrykowskim 1660 r. Andrzej na Bujałach-Gniewoszach, komornik ziemski krakowski, ożeniony z Elżbietą Chądzyńską, córką Jana, w 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 59). Bartłomiej i Stanisław podpisali z ziemią drohicką elekcyę króla Michała, a Jan i Dominik, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604). Wojciech, skarbnik bracławski 1742 r. Łukasz, syn Wojciecha, nabył Wyszomirze 1761 r. (DW. 82 f. 42). Rafał i Feliks, synowie Stanisława, ustąpili sumy ze spadku po Cegłowskim bratu Janowi 1780 r. (DW. 96 f. 671). Andrzej z żony, Eleonory ze Smorczewskich, miał córkę Franciszkę za Antonim Kopciem Dąbrowskim, kwitowała wraz z mężem Szymona Bujalskiego 1793 r. (DW. 109 f. 351).

Herb Kościesza.

Pisali się z województwem podlaskiem na elekcyę Jana III-go: Andrzej i dwóch Wojciechów, a na obiór Augusta II-go Jakób.

Potomkowie Stanisława, dziedzica Bujał - Mikoszów, w ziemi drohickiej, po czterech synach Wojciecha dowiedli szlachectwa w Królestwie: 1) Jakób miał dwóch synów: Fabiana i Tomasza. Fabian miał Wojciecha, po którym Karol z Petronelli Kossakowskiej pozostawił syna Franciszka w 1842 roku, a Franciszek, brat Karola, z Teresy z Bujalskich zostawił Rocha, Antoniego i Józefa, w 1845 r. Tomasz, drugi syn Jakóba, miał syna Łukasza, ten Józefa, który z Heleny Ratyńskiej zostawił Józefa, w 1845 r. 2) Kazimierz zostawił Wojciecha, ten Andrzeja, po którym syn Jan z Benedykty z Żochowskich miał dwóch synów: Ignacego w 1842 r., i Jakóba, którego syn Teofil w 1844 r. 3) Wojciech zostawił Jakóba, ten Tomasza, ten Jana, ten Feliksa, którego syn Franciszek w 1842 r. 4) Mateusz miał syna Krzysztofa, ten Adama, ten Ambrożego, ten Kazimierza, po którym został Emilian Juliusz w 1850 r. (A. b. Her.).

BUJALSCY, ziemianie oszmiańscy. Krystyna Iwanówna z Lubochońskich, wdowa po Andrzeju, i synowie jej: Kazimierz, Stanisław i Mikołaj, wystawili skrypt Stabrowskiemu 1645 r. (Arch. Dubr. XV). Kazimierz, rotmistrz mozyrski 1771 r. (Kal.), oboźny mozyrski 1785 roku. Michalina, przełożona Bernardynek w Wilnie 1786 r. (Pac.).

BUJANICKI Jan, podstarości hrubieszowski 1593 r. (Wyr. Lub. 55).

BUJANOWSCY. Sebastyan Bujanowski, ziemianin witebski, za odznaczenie się pod Połockiem i Pskowem za Stefana Batorego, otrzymał od Zygmunta III-go Dołgopole 1596 r. (Ist. Jur. Mat, XX). Leon, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609).

BUJAŃSKI Jan posiadał część Bujanic w powiecie bełskim 1578 roku (Paw.).

BUJARSKI Tymradzy Szymon dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 roku w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

Herb Niezgoda.

BUJEWICZOWIE h. NIEZGODA w województwie witebskiem. Od dóbr dziedzicznych Wyźlacina zwali się Wyźlacińskimi. Jan Janowicz Bujewicz, ziemianin województwa witebskiego, rozdzielił w 1593 r. majątek swój pomiędzy synów: Aleksandra, Ambrożego, Krzysztofa i Jana. Tomasz, syn Aleksandra, sprzedał 1627 r. część swoją na Wyźlacinie Szapce-Chotolskiemu, a brat jego Stanisław wyspę na Dźwinie temuż Szapce. Stanisław, żonaty z Zofią Andrzejówną Ryzianką. Jerzy, syn Aleksandra, żonaty 1628 r. z Aleksandrą Grzegorzówną Uszacką. Michał, syn Jerzego, żonaty 1628 roku z Eudoksyą Janówną Charkówną z Mazolewskich.

Dziedziczyli w 1628 roku na Wyźlacinie: Jerzy, Iwan i Jan, synowie Aleksandra, i Kasper, Jan i Tymoteusz, synowie Bogdana. W 1713 r. siostry Bujewiczówny: Teodora za Janem Przewalskim, Anna za Michałem Dederką, Maryna za Andrzejem Pachcińskim, i Zofia za Marcyanem Szlachciną (Ist. Jur. Mat. XX, XXI i XXII).

Bujewiczowie nabyli w 1726 roku Radkowszczyznę w województwie witebskiem (Herold 1898 r.).

BUJKO v. BUYKO Jerzy podpisał z województwem wileńskiem elekcyę Jana Kazimierza, a Kazimierz z województwem trockiem obiór Augusta II-go. Józef w powiecie wilkomierskim, a Stefan w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

BUJNICCY v. BUYNICCY książęta. Aleksander Jag. przysądził w 1495 r. w sporze z Gasztołdową wieś Hatyszyce ks. Lwowej Bujnickiej i synowi jej, ks. Aleksiejowi (ML. 6). Lew był wnukiem ks. Jurjego Tołoczki, a żona jego Teodozya była córką ks. Fedora Worotyńskiego i Maryi Korybutównej (Kniaź.). Książę Aleksy Lwowicz zmarł przed 1522 r., w którym już tylko siostry jego: Kondratowa Iwaszkowiczowa, Aleksandrowa Sołtanowiczowa, marszałkowa królewska, i Hanna, księżna Iwanowa Kroszyńska, procesowały się o Bujnice (ML. 14).

BUJNICCY v. BUYNICCY w województwie połockiem. Kazimierz Bujnicki, miecznik połocki, żonaty z Krystyną Konińską, pozostawił córkę Eleonorę, żonę księcia Jana Ogińskiego, starosty jaświońskiego, zmarłego 1741 roku (Kniaź.). Antoni, podczaszy połocki, z żoną, Teofilą z Żeromskich, dziedzice Hołubicz w trockiem 1723 r., biorą w zastaw Zelwę od Sapiehów (Sap.). Tenże Antoni 1725 r. został starostą dudzkim po Pacu (Pac.). Syn jego Franciszek, wraz z kucharzem, chłopcem i kozaczkiem, skazani 1737 r. w Wilnie na śmierć, za zabicie ojca Antoniego. Kara została na nich wykonaną.

Andrzej, Jan, Joachim, Konstanty, Stanisław i Szymon, stolnikiewiczowie połoccy, pisali się z temże województwem na elekcyę Stanisława Augusta. Sta-

nisław, podkomorzy witebski 1787 r. Kazimierz, stolnik witebski 1788 r. Piotr, sędzia ziemski połocki 1765 r. Stanisław, pisarz ziemski połocki 1784 r. Jan, stolnik 1765 r., a Stanisław podstoli 1791 r. połoccy. Alojzy i Tadeusz, sędzicowie połoccy, kwitowali Kielanowskiego 1786 r. (DW. 102 f. 1383). Antoni 1780 r, a Mikołaj 1786 r., szambelanowie Stanisława Augusta. Tadeusz, generał adjutant Stanisława Augusta, właściciel Budzinowa w województwie połockiem 1799 roku (Akta XVI). Piotr, prezes sądu ziemskiego połockiego 1789 r. Stanisław, podkomorzy witebski 1790 r., a Alojzy 1792 r., otrzymali order Św. Stanisława.

Mikołaj, ziemianin oszmiański 1622 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII). Jan, starosta obelski, dworzanin królewski, pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana Kazimierza, a Aleksander był posłem inflanckim w 1764 r.

BUJNOWIE v. BUYNOWIE h. ŚLEPOWRON pochodzą ze wsi Bujny, w ziemi drohickiej. Bujny v. Bujno było jednem z najdawniejszych zawołań dla Ślepowrona.

Buyno, w sądzie krakowskim 1390 roku (St. Pr. P. P. VIII). Jan Buyno z Rosłuchowa, podpisarz ziemski lwowski 1472 r. (AGZ. XV). Jakób Buyno, 1459 roku na sądach w Czersku (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 666). Paweł, syn Jakóba, Jan, syn Stanisława, Marcin i Anna, dzieci Michała, dziedzice wsi Bujny w połowie XV-go wieku (ML. 47 i Mil.). Dorota, córka Sebastyana, żona Jana Kapicy Milewskiego, 1600 r. Dorota, córka Stanisława, za Janem Makowskim 1644 roku (Mil.).

Herb Ślepowron.

Bartłomiej Bujno, dziedzic na Bujnach, procesował się ze Smorczewskim 1542 r. (ML. 42). Łukasz, syn jego 1580 r. (Wyr. Lub. 7). Mikołaj, chorąży drohicki i mielnicki v. podlaski 1569 r., z żony Barbary pozostawił syna Jana, właściciela Hruszowa 1580 r. (Wyr. Lub. 7). Jan, sędzia grodzki drohicki 1562 r.; córka jego Barbara 1596 r. (Wyr. Lub. 68). Stanisław, syn Mikołaja, sprzedał Bujny Jakóbowi 1580 r. (Zap. Lub. 2 f. 137). Łukasz, deputat województwa nowogrodzkiego na trybunał litewski 1588 r. (Arch. Dubr. IV). Andrzej, komornik ziemski drohicki, z żoną Zofią procesują Męczyńskiego 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 1057). Mikołaj, towarzysz chorągwi pancernej marszałka W. Ks. Litewskiego, został skarbnikiem liwskim 1676 r.; następnie już jako łowczy awansował na pisarza ziemskiego i grodzkiego liwskiego 1688 r., a łowczym został po nim Stanisław. Ten Mikołaj, v. Jan Mikołaj, pisarz liwski, żonaty z Barbarą z Olendzkich 1690 roku (Zap. Lub. 66 f. 765). Józef, skarbnik liwski, żonaty z Antoniną Olszewską, nabył starostwo szczurowieckie w 1725 r., które za konsensem królewskim ustąpił w roku następnym Jełowickim. Został on wojskim liwskim 1728 r.

Józef, syn Jana, skarbnika drohickiego, urodzony z Suchockiej, właściciel Suchocina i Trzcianki, skarbnik liwski 1713 r., następnie łowczy, ożeniony z Zofią Izbińską, po której wziął prawem zastawnem Broszków, nabyty następnie przez siebie. Pozostawił z niej córkę Annę, 1-o v. za Władysławem Oborskim, chorążycem liwskim, 2-o v. za Janem Jezierskim, stolnikiem wieluńskim, 3-o v. za

Karolem Rudzińskim, kasztelanem czerskim, 4-o v. za Stanisławem Trzcińskim, skarbnikiem łukowskim, i syna Aleksandra, miecznika gostyńskiego 1719 r., następnie podsędka liwskiego w 1740 r. (Perp. Czers. 19, 21 i 22; Wol. X f. 786; DW. 70 f. 30).

Aleksander, z pierwszej żony, Jadwigi z Oborskich, miał córkę Teresę, która w 1747 r. zeznała zapis dożywocia z mężem, Aleksandrem Gąsiorowskim, synem Franciszka i Elżbiety z Lubienieckich (DW. 71 f. 1192) i synów: Józefa i Franciszka; z drugiej żony, Anny z Szalkiewiczów, pozostawił synów: Stanisława, Michała, Onufrego, Mikołaja, Dominika, Piotra i Ignacego (DW. 81 f. 498 i 87 f. 1470). Z nich: Józef, miecznik latyczowski 1773 r. Stanisław, porucznik gwardyi pieszej królewskiej 1767 r. Michał, chorąży gwardyi pieszej królewskiej, w 1765 roku wojski, 1768 r. łowczy, 1773 r. cześnik, w końcu podstoli liwski, rezygnował z tego urzędu w 1787 r., a został chorążym trembowelskim. Żona jego, Anna z Treterów (DW. 101 f. 877 i 104 f. 837). Ignacy pozostawił córkę Maryannę (DW. 97 f. 1181).

Franciszek, syn Aleksandra, miecznik latyczowski 1750 r., po ojcu podsędek liwski 1765 r. (Perp. Czers. 26 f. 230), otrzymał w tymże roku prawem kaduka sumę 7,000 flor., zapisaną na Broszkowie i Grązewie (MP.). Dobra te zaokrąglił, dokupiwszy w 1774 r. część Chojeckiego (DW. 91 f. 251). Franciszek, z Brygidy z Rembielińskich (Perp. Czers. 35 f. 45) pozostawił synów: Floryana, scholastyka kijowskiego i kanonika warszawskiego, Aleksego, z komornika ziemskiego 1789 r. skarbnika liwskiego, w końcu sędziego ziemskiego, Michała, Tomasza, Waleryana, Ludwika i Stanisława. Z nich Ludwik nabył od braci Broszków i Grązów w 1797 r. (DW. 101 f. 558 i 112 f. 334 i 340). Ludwik, szambelan Stanisława Augusta, zeznał 1796 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Orłowskich, córką Jakóba, skarbnika sochaczewskiego, i Anny z Bogatków, wdową po Leonie Maleszewskim, podstolim brzeskim (DW. 111 f. 1122). Franciszek, syn Ludwika, właściciel Broszkowa, ożeniony z Laurą z Rautenstrauchów, córką Józefa, generała adjutanta wojsk rosyjskich, i Weroniki z Dzierżanowskich, pozostawił synów: a) Józefa, b) Ludwika, c) Stanisława, właściciela Broszkowa, żonatego z Teresą z Biszpingów, zmarłą 1884 r., z której synowie: Franciszek i Jan, oraz córki: Marya, zakonica, i Laura; d) Tadeusza, koniuszego dworu ces. ros., ożenionego z hr. Zofią Plater-Zyberk.

Wymieniony wyżej Franciszek, syn Ludwika, Józef, syn Jana, a wnuk Antoniego, 1744 r. dziedzica Bujnów, i Jan i Józef, synowie Tomasza, wnukowie Jakóba, potomkowie Mateusza, 1708 r. dziedzica Bujnów, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 i 1849 r. (A. b. Her.).

BUJNOWSCY v. BUYNOWSCY h. ŚLEPOWRON v. KORWIN. Stanisław Buynowski z ziemią wieluńską, a Władysław z województwem brzeskiem litewskiem pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Jan z województwem sieradzkiem dał swój głos na Augusta II-go, a Antoni na Augusta III-go (Obl. Warsz. 49 f. 606). Jan Bujnowski, pisarz grodzki witebski 1633 r. Władysław, skarbnik miński 1696 r. Jan Kazimierz w województwie nowogrodzkiem 1719 r. (Akta IV). N. Korwin Bujnowski podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Mikołaj, burmistrz miasta Czerska, wniósł skargę 1735 r. na towarzysza chorągwi pancernej Pruszyńskiego o gwałty i grabieże (Perp. Czers. 23 A).

BUJNOWSCY BUDZISZOWIE Kazimierz, Franciszek, Jakób i Józef udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.). Widocznie są h. *Paparona v. Budzisz.*

BUJWIDOWICZ v. BUYWIDOWICZ Janusz, bojar kiernowski 1526 roku (Arch. Sang. III). Maciej Hrehorowicz, bojar powiatu wileńskiego 1550 roku (ML. 66).

Znak herbowy Bujwidów.

BUJWIDOWIE v. BUYWIDOWIE v. BUIWIDOWIE. Herb ich, podług Kojałowicza, przedstawia znak obok zamieszczony. Jan Stanisławowicz Bujwid, ziemianin żmudzki 1597 roku (Akta XIV). Jan posiadacz dóbr Frithak, w powiecie dynaburgskim, 1634 r. (M. 180 f. 388). Michał, 1679 r. procesuje Paców (Pac.). Teofil, żonaty 1712 r. z N. Zwierzowską, siostrą Władysława, ziemianina witebskiego (Ist. Jur. Mat. XXII). Tadeusz, rotmistrz powiatu upickiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

BUKAŁA Szymon i Michał, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.).

BUKAROWIE pisali się z Juńczy. Teofil, podwojewodzy i komornik bełski 1668 r. Jan, podstarości bełski, z Konstancyi Rzeszotarskiej pozostawił synów: Antoniego, Kazimierza, Waleryana, i córki: Annę i Konstancyę. Teodor, syn Macieja, ziemianin województwa witebskiego 1625 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Waleryan, miecznik smoleński, podpisał z województwem bracławskiem elekcyę Augusta II-go. Syn jego Teofil procesuje się z Kordyszami o Sitne i Pełczyn 1717 r. (Bracł. XIV f. 793 i 955; Czern. f. 476). Adam, 1766 roku cześnik nowogrodzki, 1774 r. podczaszy owrucki, będąc i sędzią grodzkim kijowskim, został 1775 r. sędzią ziemskim żytomierskim. Kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. Adam był i sędzią grodzkim chełmskim 1769 r. Z Konstancyi Katarzyny Pacanowskiej (Bart.) syn jego Marcin, komornik ziemski żytomierski, następnie komornik graniczny kijowski, został cześnikiem nowogrodzkim 1784 r. W 1805 r. był marszałkiem szlachty powiatu żytomierskiego (DW. 113 f. 988).

Herb Bukatych.

BUKATOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego głowę żubrzą, przeszytą strzałą. Szymon i Michał w powiecie oszmiańskim 1764 r. Antoni Bukaty, kanclerz wileński 1775 roku (V. L.). Ignacy, komornik smoleński 1781 r. Tadeusz, biskup tespieński, sufragan żmudzki w latach 1789 — 1794 (Kal.), kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. Franciszek, szambelan Stanisława Augusta 1780 r., kawaler orderu Św.

Stanisława 1785 r., a Orła Białego 1792 r., długoletni minister Rzeczypospolitej w Anglii.

BUKOJEMSCY - JEŁOWIE h. PIETOROG. Kojałowicz i Niesiecki utrzymują, że Bukojemscy są herbu Nałęcz, skoro jednak Jełowie-Malińscy, tego samego co i Bukojemscy pochodzenia, używają herbu Pietorog, tenże sam herb i Bukojemskim przypisuję.

Herb Pietorog.

Hryńko Jełowicz sprzedał Dołotcze Ostrogskiemu w 1465 roku, przyczem świadczył brat jego Jaśko, świadek także i na wyroku starosty łuckiego z 1488 r. Fedko i Juchno Jełowicze otrzymali 1495 r. pozwolenie zastawienia stawu swego w Iwaszkowcach (Arch. Sang. i ML. 6 i 24). Fedko Jełowicz dostał od Aleksandra Jagiellończyka wieś Bukojno w powiecie łuckim na wieczność, a potomkowie jego od tejże wsi przyjęli nazwisko (ML. 5). Zeńko Jełowicz, 1509 r. dworzanin królewski (Arch. I. Z. Ros. II). Daszko Jełowicz, ziemianin wołyński 1537 roku, procesuje się z Wielickim o dobra Niezdej (ML. 33).

Michał, Grzegorz i Siemion Jełowie procesują się z Krasieńskim 1566 r. Z nich Michał pisał się Jeło - Malińskim, Siemion — Jeło-Kuniewskim, a Grzegorz — Jeło-Bukojemskim. Jan Jeło - Bukojemski procesuje się ze stryjem Grzegorzem. 1571 r. Siostra jego Teodora za Dymitrem Dołmatowiczem. Jan zapisał 1569 r. na Bukojmie 800 kóp gr. żonie, Annie z Hulewiczów (Op. Łuc. 2045 i 2093). Jan i bratanek jego Adam dziedziczyli na Bukojmie 1583 r. (Jabł.). Adam, pisarz grodzki łucki 1586 r. Andrzej Stasiewicz i Grzegorz Jełowicz Bukojemscy, w powiecie łuckim 1563 r. (Op. Łuc. 2037). Jan i synowie jego: Michał, Bazyli i Jan, procesują się z Myszką Warkowskim o Serniki 1590 r. Katarzyna za Grzegorzem Ludwiskim 1597 roku (Woł. 1 f. 39 i 240). Wacław 1627 r. wypędził z Bukojma Nosarzewskich, którzy zyskali byli część na Stanisławie, Janie i Jerzym Bukojemskich (Woł. z 1627 r.). Jan pisał się z powiatem wołkowyskim na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, regent ziemski bracławski 1787 r., vicesgerent sądowy winnicki 1788 roku. Józef, horodniczy dźwinogrodzki 1790 r.

Herb Drogosław.

BUKOWIECCY h. DROGOSŁAW, patrz *Buchowieccy*. Franciszek, Joachim i Abraham Bukowieccy posiadali 1580 r. Bielejewo, część Chojny i Brodów, w powiecie poznańskim (Paw.). Jan i Konstanty Bukowieccy z Bukowca podpisali z województwem poznańskiem elekcyę Augusta II-go. Tomasz i Antoni, synowie Błażeja, wnukowie Jana, dziedzica Bukowiec 1755 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa Michał i Tomasz Bukowieccy 1782 r. w sądach grodzkich: bieckim i lwowskim (Goł.).

Julian Bukowiecki, syn Augusta i Franciszki z Deręgowskich, wnuk Andrzeja Samuela, właściciela Gorońska, i Wiktoryi z Kurnatowskich, b. właściciel Sędzijowic, w powiecie wrzesińskim, ożeniony z Natalią Zakrzewską, ma z niej synów: Mieczysława, urodzonego 1869 r., Augusta, urodzonego 1871 r., i córki: Wandę, Halinę, Bogumiłę i Jadwigę (Żych.).

Herb Leliwa.

BUKOWIECCY h. LELIWA. Jan z Małego Bukowca, zganiony przez Przybysława z Gryziny, dowiódł szlachectwa w Kościanie 1407 r. (Pis. Dz. P. IX). Bracia Jan i Blizbor procesują 1399 r. Konrada z Małego Bukowca, proboszcza ze Srok (Leksz.).

Herb Ogończyk.

BUKOWIECCY h. OGOŃCZYK. Anna, córka Jana, za Janem Boskim 1633 roku (Perp. Czers. 9 f. 131). Jan v. Jan Franciszek podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Michała Korybuta i Jana III-go. Anna, 1-o v. Maciejowa Nienałtowska, 2-o v. Pawłowa Roguska 1680 r. Jan, syn Adama, podczaszy nowogrodzki - siewierski, podpisał z ziemią czerską elekcyę Augusta II-go. Był on żonaty z Dorotą Płochocką, a następnie w 1708 r. z Maryą Duninówną Szpotówną, która 2-o v. wyszła za Stefana Chomętowskiego, 3-o v. za Macieja Piegłowskiego. Z pierwszej żony syn Stanisław zostawił z Joanny z Żebrowskich syna Jana, który będąc subdelegatem grodzkim radomskim, podpisał z województwem sandomierskiem obiór Stanisława Augusta, następnie skarbnik radomski 1768 r., wojski mniejszy 1768 r., miecznik 1775 r., z Agaty z Koszałek Kroczowskich miał pięć córek i trzech synów. Córki: Anna za Stanisławem Kochanowskim, wojskim radomskim; Maryanna, 1-o v. za Wojciechem Wężykiem Rudzkim, chorążym radomskim, 2-o v. za Janem z Rzeplina Wojakowskim, szambelanem; Zofia za Tomaszem Lasockim; Helena i Maryanna. Synowie: 1) Aleksander z Ewy Popielównej miał córki: Anielę i Ludwikę. 2) Wawrzyniec, szambelan Stanisława Augusta 1788 r., zeznał 1781 r. zapis dożywocia z żoną Wiktoryą z Łaszczyńskich, córką Ignacego, skarbnika wschowskiego (DW. 97 f. 947) i zostawił córki: Eufemię za Józefem Krassowskim, Julię i Konstancyę. 3) Wojciech Leon, chorąży gwardyi koronnej, poseł 1818 r., żonaty z Anielą Odrowąż-Kietlińską, z której córka Karolina Malczewska zmarła 1887 roku i synowie: Edward, Henryk i Adolf. Adolf wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., i z żony Teresy z Potkańskich zostawił córki: Bronisławę Glińską, Rozalię Łubkowską, Helenę Podczaską, Adolfinę Łempicką i Katarzynę Bereźnicką i syna Szczepana, dziedzica Kowali w radomskiem, ożenionego z Dobiecką, z której jest potomstwo. Walenty, żonaty 1772 r. z Maryanną ze Słonczyńskich, córką Krzysztofa (Perp. Czers. 34 f. 351 i DW. 96 f. 413).

Herb Trach.

BUKOWIECCY h. TRACH pochodzą z Bukowca, w powiecie kościańskim. Bogusz Bukowiecki z Bukowca Mniejszego, świadczy w Kościanie 1408 r. i 1409 r. (Pis. Dz. Pols. IX). Do tych lub do Leliwitów należą Joachim, dziedzic Chojna, Brodków i części Brodów 1580 r., Abraham, dziedzic części Brodów 1580 r., Anna, dziedziczka Lubowa i części Pierwoszewa 1580 r. i Małgorzata, dziedziczka części Bukowca 1580 r. (Paw.).

Herb Drogosław.

BUKOWIŃSCY h. DROGOSŁAW. Bukowina jest w powiecie sieradzkim. Teodor i Mateusz, synowie Józefa i Maryanny Głuchowskiej, wnukowie Józefa, prawnukowie Szczepana, właściciela Rożnowa w wojew. krakowskiem 1722 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1843 i 1844 (A. b. Her.)

BUKOWNICCY z Bukownicy w powiecie kościańskim. Wawrzyniec, Jarosław i Pean, bracia z Bukownicy, sprzedali sołtystwo tamże 1310 r. (KWP.). Jasiek świadczy w Poznaniu 1388 roku, a Marcin i Stefan w Kościanie 1393 roku (Leksz.).

BUKOWSCY. Nazwiska tego jest domów sześć, różnych używających herbów. Z nich znani są Bukowscy h. *Bończa, Jastrzębiec i Ossorya*, a wiadomem jest tylko o Bukowskich h. Ossorya, że z Bukowa w ziemi sanockiej wyszli.

BUKOWSCY h. BOŃCZA mają pochodzić, według Paprockiego, z powiatu mławskiego, gdzie znajdujemy Bukowiec Wielki i Mały. Mnieby się raczej zdawało, że pochodzą z Bukowa w ziemi wiskiej, który w 1577 r. posiadał Maciej z braćmi i stąd rozeszli się po całem województwie mazowieckiem.

Herb Bończa.

W ziemi warszawskiej Władysław zeznał 1633 r. zapis dożywocia z żoną Katarzyną. Sebastyan, syn Jana, tamże 1630 r. Stanisław, syn Jana, żonaty z Katarzyną z Rusieckich 1652 r. (DW. 48, 50 i 51). Maryanna z Przyłuskich, wdowa po Franciszku, z synami: Janem, Pantaleonem, Wojciechem i Łukaszem, wierzyciele dóbr Lipna w województwie rawskiem 1675 r. Szymon, syn Jana, podpisał z ziemią warszawską elekcyę Augusta II go. Zeznał on 1670 roku zapis dożywocia z żoną Maryanną z Biejkowskich (DW. 54), właścicielką dóbr Popiele, których połowę odstąpiła synowi Ludwikowi w 1700 roku. Drugi ich syn Kasper (Perp. Czers. 15 f. 283 i 16 A f. 372). Ludwik zeznał 1700 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Olszewskich. Kasper, żonaty z Katarzyną z Nietyksów, pozostawił syna Łukasza i córki: Maryannę, żonę Walentego

Kurzątkowskiego, 1758 r., i Annę (Perp. Czers. 31 f. 78 i 22 f. 168). Łukasz, właściciel Piotrkowic 1771 r., żonaty z Anną z Przyłuskich (DW. 85 f. 332 i 864; 89 f. 140). Józef, syn Łukasza, pokwitowany przez stryjenkę swoją Annę 1777 r., żonaty był z Justyną z Nowickich 1792 r. (DW. 93 f. 270 i 109 f. 787). Anna za Janem Dąbrową 1701 r. Jadwiga, 1-o v. za Piotrem Stawickim, 2-o v. zą Piotrem Kijanowskim 1737 r. (Perp. Czers. 16 B i 24).

Z ziemią wiską podpisali elekcyę Augurta II-go: Józef, Maciej, Mikołaj, dwóch Walentych, z których jeden komornik radziłowski, i Wojciech, a z ziemią nurską Walenty.

Antoni, poseł ziemi łomżyńskiej, głosował za Stanisławem Augustem; tenże Antoni 1766 r. łowczy, 1771 r. cześnik, 1773 r. podstoli łomżyński. Bratanek jego Michał podpisał z ziemią łomżyńską elekcyę Stanisława Augusta; był on właścicielem Suska w 1774 r. Szambelanem Stanisława Augusta został 1764 r. Żonaty z Konstancyą z Pudłowskich, córką Ignacego, wojskiego nurskiego (DW. 100 f. 896), pozostawił z niej syna Antoniego, który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Legitymowali się również 1839 r. Fryderyk, syn Franciszka, 1848 r. Józef, syn Macieja, wnuk Jana, prawnuk Józefa, dziedzica Rzeczkowa, 1851 roku Tomasz, syn Szymona, a 1854 roku Józef, syn Ignacego z Teresy Rydzewskiej, wnuk Jana, prawnuk Macieja, potomek Walentego, 1683 roku subdelegata grodzkiego wiskiego (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

BUKOWSCY h. JASTRZĘBIEC pochodzą z powiatu mławskiego z Bukowca Wielkiego i Małego, które w 1578 r. były w posiadaniu: Jana, Wojciecha, Macieja, Andrzeja, syna Szymona i Andrzeja, syna Daćboga (Paw.). Marcin, syn Daćboga, świadczy w Płocku 1530 r. Małgorzata, wdowa po Macieju, z dziećmi: Grzegorzem, Małgorzatą i Apolonią procesuje się z Rychorskim 1536 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 81 i 3 f. 254). Maciej i Stanisław podpisali z województwem płockiem elekcyę Jana Kazimierza, a Aleksander i Jan obiór Augusta II-go.

Potomkowie Antoniego, właściciela Bukowca Wielkiego i Małego, mianowicie: Szymon, syn Wojciecha z Maryanny Leśnikowskiej, Feliks i Antoni, synowie Józefa, a wnuki powyższego Wojciecha, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

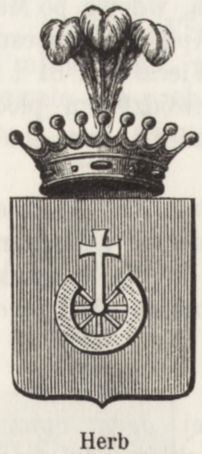
BUKOWSCY h. OSSORJA z Bukowego, w ziemi sanockiej. Jerzy, czwarty syn Mikołaja Czeszyka z Tyrawy, sędziego ziemskiego sanockiego, dziedzica Grabownicy, Rytarowic i Bukowego, wziąwszy działem Bukowe w 1439 r., stał się protoplastą Bukowskich. Z czasem nabył na wieczność, lub zastawem Srogów, Jasionów i inne dobra. W 1443 r. zabezpieczył na Bukowem posag żonie Katarzynie. Miał z nią córkę Katarzynę i trzech synów. Z nich: Mikołaj, zwany Dojdzban, ożenił się 1469 r. z Zofią Jurjowską i zostawił dwóch synów: Adama

i Andrzeja, dziedziców Jabłonicy, którzy przybrali nazwisko Mysłowskich. Dersław ożenił się w 1468 r. z Jadwigą, córką Pełki z Zakutyna. Synowie jego: Hieronim i Jerzy, zwani Dzierzkowic, spłacają 1492 r. z Bukowego swych braci stryjecznych, synów Mikołaja. Jerzy skupuje też części od dzieci drugiego stryja 1501 r. Jan zabezpieczył 1480 r. posag pierwszej żonie, Zofii Mrochowskiej, a 1487 roku drugiej Małgorzacie. Zostawił córkę Katarzynę i synów: Jana, Jerzego czyli Jerzyka i Piotra Czeszyków Bukowskich 1501 r. (AGZ. XVI). Jan, 1503 r. łożniczy królewski (Teka Paw. I). Jerzy Czeszyk, dziedzic Jasionowa w ziemi sanockiej 1508 r. (Paw.).

Herb Ossorya.

Stanisław podpisał z ziemią przemyską elekcyę króla Michała. Franciszek, wojski sanocki 1699 r. Karol, wojski sanocki 1715 r. Józef, chorąży sanocki, poseł województwa ruskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. Z żoną, Barbarą z Lipskich, nabywa dożywocie na Hryńcowcach i Karolówce od Wolskiego 1736 r. (DW. 69 f. 601; Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1735 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 24). Kazimierz, łowczy i sędzia grodzki sanocki, został sędzią ziemskim sanockim 1724 r. Jan, wojski sanocki 1756 r., cześnik 1761 r., poseł ziemi sanockiej 1764 roku, podczaszy sanocki 1765 r., w końcu stolnik 1766 r. Józef, podkomorzy sanocki 1777 r. Jan, podpułkownik wojsk koronnych 1732 r. (MP.). Jan, chorąży owrucki, żonaty z Eleonorą Żabicką 1729 r. (Perp. Czers. 21 f. 219). Ignacy, syn jego, został fligel - adjutantem królewskim 1766 r. (Kancl. 31 f. 122), a w 1768 r. otrzymał konsens królewski na wykupienie starostwa osieckiego z rąk Przyłubskiego (Kancl. 37 f. 72). Ignacy, był posłem sanockim w 1768 r. Jerzy, łowczy 1724 r., podczaszy 1744 r., chorąży sanocki 1750 r., w końcu kasztelan sanocki 1752 r. Syn jego Antoni wziął po nim chorążostwo sanockie 1750 r., a kasztelanię w 1757 r. Michał, kasztelanic sanocki, brat Antoniego, 1750 r. podstoli sanocki, 1758 r. podczaszy, 1762 r. stolnik, 1765 r. chorąży, 1766 r. podkomorzy sanocki, 1774 r. kawaler orderu Św. Stanisława. W 1764 r. otrzymał starostwo błońskie, w 1765 r. został szambelanem Stanisława Augusta i otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 30). W 1764 r., jako poseł ziemi sanockiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1783 r. otrzymał wraz z bratem Franciszkiem od cesarza Józefa II-go tytuł hrabiowski austryjacki.

Herb hr. Bukowskich.

Franciszek, kasztelanic sanocki, poseł województwa ruskiego 1764 r., miecznik sanocki 1761 r., łowczy i cześnik 1765 r., podstoli 1766 r., podczaszy 1768 r., w końcu stolnik 1769 roku, z Maryanny Szumańczowskiej miał syna Leona, żonatego z Pauliną Rucką. Tego córka, Celestyna Józefowa Kotarska, i dwóch synów: Edward, żonaty z Maryą Walewską, córką Ferdynanda, i Bonawentura, żonaty z Felicyą z Kamienieckich, córką Jana. Córki Bonawentury: Marya za Jó-

zefem Miączyńskim, Henryka za Jarosławem Zakliką, i Zofia za Romanem Ujejskim, zamieszkują Galicyę. Kraj ten również zamieszkuje prawnuk podkomorzego Michała z Ludwiki z Morskich, hr. Karol, syn Ignacego i Anieli z Gumowskich, wnuk Jerzego i Józefy z Boznańskich. Córka tego ostatniego Aniela, urodzona z drugiej żony Antoniny z Boznańskich, za Leonem Załęskim (Bork.).

W Galicyi dowiedli szlacheckiego pochodzenia oprócz linii hrabiowskiej: Kazimierz, Jan, Kajetan, Jan Feliks, syn Kajetana, Józef, Karol i Jakób Antoni, łowczy sanocki, Ignacy, komornik ziemski sanocki, Maciej, Kazimierz Jan i Mateusz, członek stanów galicyjskich w 1782 r. w sądach ziemskich: pilznieńskim i bełskim, i grodzkich: sanockim i trembowelskim, i w komisyi magnatów, a 1811 i 1835 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Jan Feliks, syn Franciszka i Tekli Ślaskiej, wnuk Józefa, w 1838 r., Józef, syn Józefa, w 1838 r., Wincenty, syn Ignacego, wnuk Franciszka, prawnuk Józefa, w 1840 r., Karol, syn Beniamina, wnuk powyższego Józefa, syna Stefana, 1741 r. dziedzica Błonia w sandomierskiem, w 1845 r., i Jan Nepomucyn, syn Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

BUKOWSCY z Bukówna, w powiecie radomskim. Sądząc z imion, przypuścić można, że to *Rawicze*. Jan, Anna i Małgorzata, dzieci Falisława 1462 r. (Radom. Inscr. Decr. IV f. 513). Jan, syn Falisława z Małego Bukówna, zastawił 1471 r. swoją część tamże stryjowi Janowi z Ociesca. Mikołaj z Bukówna kupił 1419 r. od siostry swej Doroty, żony Mikołaja z Młodocina, całą jej część w Bukównie, Młodocinie i Czarnocinie. Goworek 1411 r. w Radomiu. Grot 1448 r. (Akta Radoms.). Mikołaj Bukowski, pleban ze Skrzynna, umarł 1478 r. (Nekrolog Jędrzejowski). Mikołaj Bukowski posiadał w powiecie radomskim Wolę Ocieską 1508 r. (Paw.). Do nich należy zaliczyć N. Bukowskiego, podczaszego stężyckiego, zmarłego 1748 r.

BUKOWSCY w województwie sieradzkiem, z Bukowia, w powiecie piotrkowskim. Mikołaj Bukowski posiadał tamże część Borowia 1552 r. (Paw.). Paweł z województwem sieradzkiem podpisał elekcyę Augusta II-go. Długosz wspomina o Mikołaju, w 1465 roku zbuntowanym dowódcy wojsk zaciężnych polskich w Prusach. Bielski daje mu imię Jana, nazywa go swoim dziadem macierzystym i przypisuje mu herb Poraj i pochodzenie z Bogdanowa.

BUKOWSCY w województwie łęczyckiem, z Bukowa, w powiecie brzezińskim. Wieś tę w 1576 r. posiadał Krzysztof Bukowski (Paw.). Marcyan z województwem łęczyckiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, Marcin elekcyę króla Michała, a Paweł i Stanisław obiór Augusta II-go.

Stanisława i Katarzyny z Moderakowskich córka Maryanna, z mężem Teodorem Skarzyńskim, podstolicem łęczyckim, zeznała zapis dożywocia 1790 roku (DW. 106 f. 1359).

BUKOWSCY na Litwie i różni. Albrycht, Krzysztof i Władysław podpisali z województwem wileńskiem elekcyę Jana Kazimierza. Franciszek z powia-

tem kowieńskim, a Marceli z województwem smoleńskiem pisali się na obiór Stanisława Augusta. Jan, administrator ekonomii mohilewskiej 1732 r. (Wit. Star. V). Anna z Czechowskich, wdowa po Stanisławie, na Wołyniu 1627 r. (Woł. V A. f. 174). Andrzej z województwem bracławskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go. Piotr i Joanna, małżonkowie, otrzymali w 1746 r. konsens królewski na wykupienie starostwa letniowskiego z rąk Błędowskiego (Sig. 28).

Podpisali elekcyę króla Michała z województwem rawskiem: Bonawentura, Mikołaj, Stanisław, Bartosz i Franciszek.

Herb Bukrabów.

BUKRABOWIE h. WŁASNEGO, tem się od Szeligi różniącego, że krzyż nie łączy się z księżycem, w województwie brzeskiem litewskiem. Wasil Abrahamowicz Bukraba, chorąży brzeski litewski, w 1600 r. Grzegorz, pisarz komory celnej brzeskiej 1605 r. (Gr. Brzes.). Teodor Stanisław, podstarości 1624 r., pisarz ziemski 1631 r., w końcu podsędek brzeski litewski i sędzia kapturowy tegoż województwa 1632 roku. Podpisali z województwem brzeskiem litewskiem: Krzysztof elekcyę Jana III-go, a Leon, Wiktoryn i Wojciech obiór Augusta II-go.

Gasztold Józef, syn Jana z Teresy Targońskiej, wnuk Józefa, prawnuk Stefana, praprawnuk Krzysztofa, dziedzica Bajek na Litwie 1753 roku, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

BUKRZEWSKI Józef, subdelegat i adwokat bełski, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim bełskim (Goł.).

Herb Samson.

[BULARD Marya, jako przełożona Panien Miłosierdzia w Warszawie na Krakowskiem Przedmieściu, nabyła Pęchery, Grochową Wolę i część Jazgarzewa 1681 roku (Perp. Czers. 13 f. 692).]

BULEŃSKI Jerzy, chorąży malborski 1606 r.

BULEWICZ Jan Melchior, poseł i sędzia grodzki żmudzki 1669 r. To pewnie Bilewicz.

BULEWSKI h. SAMSON. Ferdynand Bulewski, syn Ludwika, lekarza wojsk litewskich 1790 roku, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 roku (A. b. Her.).

BULIKOWIE, bojarowie ostrscy, posiadacze wsi Ostrowa i Boru ze starostwa ostrskiego w 1615 r. (Źr. Dziej. V).

BULIŃSCY. Wojciech Buliński otrzymał w 1677 r. konsens królewski, na ustąpienie sołtystwa w Chaszczowie Chaszczowskim. Katarzyna otrzymała konsens królewski w 1698 roku na ustąpienie pola mielnikowskiego w Babinie, ekonomii samborskiej, Michałowi i Teresie z Bulińskich, małżonkom Ossolińskim (AGZ. X. 5588 i 6325). Jakób Walenty, burgrabia grodzki zakroczymski 1782 roku.

[BULNOCH Benedykt Paweł, dworzanin królewski, 1606 roku (DW. 33 f. 877).]

BULOWSKI Andrzej, współwłaściciel Bogaczewa w Prusach 1642 roku (Kętrz.).

BUŁACKI Stefan podpisał z powiatem rzeczyckim elekcyę Stanisława Augusta.

BUŁAKOWSCY h. PRAWDZIC pochodzą z Bułakowa, w powiecie pyzdrskim, którą to wieś posiadał Stanisław 1578 r. (Paw.).

Herb Prawdzic.

Stefan Bułakowski, w powiecie przedeckim w początkach XVII-go wieku, żonaty z Anną z Drozdowskich (Gr. Przed. 69). Jan i Maciej, synowie Jana, dworzanina królewskiego, kwitowali Tworzjańskiego w grodzie lubelskim 1613 roku (Zap. Lub. 20 f. 257). Dobrogost z Pogorzeli 1654 roku. Stefan i Wojciech, pisarz grodzki kaliski, podpisali z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała. Wojciech, pisarz grodzki poznański i deputat na trybunał koronny 1683 r. Marek, cześnik kijowski 1691 r., i komornik graniczny sądecki i czchowski 1706 r., z Elżbiety Dembińskiej pozostawił córki: Zofię i Joannę, obie zakonnice (Zap. Lub. 44 f. 176; 60 f. 1177; Oblaty Krak. 114 f. 903 i 133 f. 206).

Jan Robert, opat przemęcki; śmierć jego zapisana w kalendarzu lendzkim bez podania roku. Anna z Koźmińskich, wdowa po Wojciechu, podczaszym poznańskim, i córka ich Wiktorya, żona Franciszka Radzewskiego, starosty wschowskiego 1718 r. Andrzej podpisał z województwem kaliskiem elekcyę Augusta II-go. Jan i Tadeusz, synowie Józefa, wnuki Benedykta, potomkowie Wojciecha, pisarza grodzkiego kaliskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

BUŁATOW Bogdan, bojar wileński 1546 r. (ML. 48).

BUŁHAKA książę Wasil Juriewicz, namiestnik jarosławski 1581 r. (ML. 57 f. 1401). Rodzina ta książęca ma pochodzić od Narymunta, księcia pińskiego, syna Gedymina.

BUŁHAKOW v. BUŁHAK Jakób, sekretarz legacyi rosyjskiej w Warszawie, tegoż samego herbu co i Bułhakowie na Litwie, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. Następnie był radcą legacyi, ministrem rosyjskim u Porty 1781 r., w końcu w Warszawie. Kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r., a Orła Białego 1787 r. Mikołaj, praporszczyk wojsk rosyjskich, przedstawił w grodzie warszawskim świadectwo o swojem pochodzeniu 1795 roku (V. L. i DW. 91 f. 264; 110 f. 1503).

BUŁHAKOWIE h. SYROKOMLA, tak się bowiem legitymowali ze szlachectwa w województwie witebskiem. Hr. Ostrowski jednak, opierając się na pieczęci jednego z członków tego domu, daje im za herb Syrokomlę z tą odmianą, że nad Habdankiem półtora krzyża kładzie.

Semen Bułhak, władyka chełmski, umarł w 1504 r. Michał Kieżgajłowicz, wojewoda wileński, nadał Bułhakowi pewne dobra. Nadanie to potwierdził król Zygmunt w 1532 r. synowi jego Harasimowi Bułhakowiczowi, nazwanemu w 1546 roku bojarem królewskim (ML. 24 i 48). Stanisław Janowicz Bułhak, bojar, ma sprawę z Tukałą w 1550 roku (ML. 66). Iwan Wasilewicz Bułhak z żoną Oleną Fedorówną sprzedali Krzywczyce w 1556 roku (Rew. Puszcz.).

Herb Syrokomla.

Michał, dworzanin królewski 1565 r. (Op. Łuc. 2039). Mikołaj i żona jego, Helena z Kownackich, sprzedali Klewice w powiecie oszmiańskim 1597 r. (Akta XIV). Mikołaj sprzedał 1642 r. Sapieże połowę dóbr Kosin Bułhakowski. Matys, cześnik słonimski, z żoną, Heleną z Bernackich, odstąpili 1643 roku Sapiehom dożywocia na części starostwa mołczadzkiego (Sap.). Aleksander, Andrzej, Jan i Maciej, cześnik słonimski, z województwem nowogrodzkiem, Mikołaj Dominik, sędzia grodzki miński, i Stanisław, miecznik mozyrski, z województwem mińskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Konstanty i Jerzy Kazimierz, skarbnik nowogrodzki, podpisali obiór króla Michała.

N., stolnik czerniechowski, nie żył 1685 r. N., z łowczego podczaszy nowogrodzki 1686 r. Zygmunt, cześnik żytomierski, nie żył w 1689 r. Jan, cześnik bracławski, umarł 1690 r. Jerzy, skarbnik nowogrodzki, z województwem nowogrodzkiem, Wincenty z województwem mińskiem, a Dominik z powiatem słonimskim, podpisali elekcyę Jana III-go. Obiór zaś Augusta II-go podpisali: Benedykt, rotmistrz królewski, łowczy miński, i Jerzy Piotr, z województwem nowogrodzkiem.

Andrzej Michał, sędzia grodzki i cześnik słonimski 1705 r. Jan Floryan, stolnik słonimski 1712 r. Franciszek Antoni, pisarz grodzki witebski 1719 r. Jerzy, biskup piński i turowski 1730 r., jednocześnie archimandryta supraślskiego monastyru. Gorliwy i zacny ten kapłan umarł w 1769 r., nie doczekawszy się awansu. Jan, rotmistrz województwa nowogrodzkiego 1756 r. (Akta XIII). Michał, wojski i podstarości słonimski 1741 r. Marcin, rotmistrz i poseł województwa

nowogrodzkiego, z temże województwem, Franciszek z powiatem orszańskim, a Jan, poseł słonimski, z tymże powiatem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Jan, stolnik i sędzia kapturowy powiatu słonimskiego 1764 r. Józef, podczaszy słonimski 1765 r. Adam, cześnik słonimski 1765 r. Ten to pewnie Adam, syn niegdy Andrzeja, wojskiego słonimskiego, procesowany o najazd przez Sapiehów 1751 r. (Sap.). Ignacy, łowczyc nowogrodzki (V. L. 1775 r.), regent grodzki nowogrodzki 1770 r. Wincenty, rotmistrz województwa brzeskiego litewskiego 1791 r. (DW. 107 f. 1157).

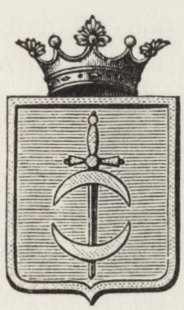
Floryan, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Wincenty, cześnik mozyrski, i Józef, ksiądz, 1787 r. (DW. 103 f. 878). Michał, oboźny smoleński 1784 r., a Stanisław 1785 r. Fabian Juriewicz, starosta hniewietycki 1803 r. (DW. 113 f. 530). Józefat, biskup turowski, koadjutor biskupstwa pińskiego 1787 r., po Główniewskim został episkopem brzeskim, a po Kochanowiczu ostatnim metropolitą; umarł w 1835 r.

Gabryel, rotmistrz lidzki 1784 r. (Kal.), z Fortunaty z Bułhaków pozostawił syna Ignacego, marszałka bobrujskiego, żonatego 1-o v. z Izabellą ze Śliźniów, 2-o v. z Teresą ze Śliźniów, siostrą pierwszej żony. Z pierwszej żony pozostawił Ignacy córkę Zofię zą Henrykiem Wołłowiczem i syna Józefa, ożenionego 1862 r. z Antoniną z Malinowskich, córką Wincentego i Pelagii z Żukowskich. Z niej syn Emanuel, urodzony 1865 r. i córka Izabella. Z drugiej żony Edgar, syn Ignacego, dziedzic Dobosna.

BUŁHAKOWSCY dziedziczyli w województwie kijowskiem. Paweł i Semen, synowie Iwana, w 1597 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1).

BUŁHAROWSKI Michał, podhorodniczy wileński 1764 r. (V. L.). Franciszek, komornik starodubowski 1786. r. (Kal.).

BUŁHARYNOWIE v. BOŁHARYNOWIE h. WŁASNEGO BUŁAT, który przedstawia na tarczy ze skrajem złotym, w polu błękitnem miecz z rękojeścią złotą, ostrzem na dół, na nim dwa księżyce złote, rogami zwrócone ku sobie. Nad tarczą korona szlachecka. Byli na Wołyniu i w Wielkiem Księstwie Litewskiem.

Herb Bułat.

Stefan, ziemianin wołyński, żonaty z Dżusanką 1543 r., zabity został przez własnych ludzi w Romejkowicach, o co brat jego, Hrehory Romanowicz Bułharyn, wnosi skargę w 1546 roku (Skarb. Dan.; ML. 29 i 46). Juchno Bułharynowicz, bojar witebski 1511 r. (ML. 11).

Michał, żonaty z Anną z Boguszów 1611 roku (Woł. II. f. 156). Jan, syn Michała, trzymał zastawem Zawołki w województwie nowogrodzkiem 1628 r.; żona jego, Barbara z Zubrzyckich (Akta XII f. 442). Jerzy, cześnik nowogrodzki siewierski, Paweł i Stanisław podpisali z województwem nowo-

grodzkiem elekcyę Jana III-go, a obiór Augusta II-go podpisali z temże województwem Kazimierz, Mikołaj Antoni, Paweł, podczaszy parnawski, Floryan i Tomasz. Floryan, miecznik wołkowyski, i żona jego, Maryanna z Soroków, wzięli 1730 r. w zastaw Dereczyn od Sapiehów (Sap.). N., chorążego mozyrskiego synowie: Kazimierz (Akta XIII) i Jan Józef, podwojewodzy nowogrodzki. Powyższy Jan Józef, Antoni, Józef, starosta bakuński, Kazimierz, starosta trzciński, Michał, poseł wołkowyski, Mikołaj, miecznik i rotmistrz wołkowyski, Paweł, marszałek kapturowy i koniuszy wołkowyski, poseł inflancki, Paweł, regent skarbowy W. Ks. Litewskiego, poseł inflancki, i Tadeusz podpisali z powiatem wołkowyskim elekcyę Stanisława Augusta.

Paweł, z koniuszego marszałek wołkowyski 1764 roku. Inny Paweł, oboźny wołkowyski 1787 r., a krajczy 1790 r. Rafał, sędzia kapturowy 1764 r. (Akta VII), podczaszy wołkowyski 1765 r. Michał, pisarz ziemski wołkowyski 1769 r. i starosta jałowski 1775 r. (V. L.), poseł wołkowyski na sejm czteroletni 1788 r. Józef, starosta bukarowski 1775 r., podstoli wołkowyski 1781 r. Tadeusz, pisarz grodzki i miecznik wołkowyski 1765 r. Paweł, podkomorzy latyczowski, został podkoniuszym litewskim 1790 r. Mikołaj, miecznik 1765 r., podkomorzy 1773 r., marszałek 1792 r., w końcu nowokreowany kasztelan wołkowyski 1793 r.

Felicyan, Ludwik i Joachim, synowie Joachima z Maryanny Kujawskiej, wnukowie Pawła, regenta skarbowego W. Ks. Litewskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837 — 1841 (A. b. Her.).

BUŁYHA książęta stanowią gałąź książąt Kurcewiczów.

BUŁYHA Maksym, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1659 r. W 1661 r. dostał prawem lennem starostwo hajsyńskie (V. L.). W 1683 r. pułkownik królewski wojsk zaporoskich, umarł w 1687 roku hetmanem nakaźnym królewskim wojska zaporoskiego. Żona jego Helena (Arch. I. Z. Ros. III. 2 i V. 1).

BUNAR Michał, regent grodzki żmudzki 1748 r. (Sap.). Dominik, rotmistrz korszewski 1786 r. (Kal.).

[BUNGARTH Maciej, nabył 1618 r. sołtystwo w Owczych Głowach, w województwie poznańskiem (DW. 46). Wilhelma Bungarta żona, Apolonia z Chrząstowskich, kwitowała Kazimierza Rudzkiego 1787 r. (DW. 103 f. 1480).]

BUNIŃSCY z Bunina, w powiecie kaliskim. Jakób Buniński wyruszył 1497 r. z orszakiem na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII). W 1579 r. posiadali Bunino: Jakób, Feliks, Wojciech, Piotr, Wawrzyniec i Jakób, syn Wojciecha, a Karscy: Jakób, Feliks, Andrzej i Piotr (Paw.).

BUŃKOWSCY v. BUNIKOWSCY z Buńkowa v. Bunikowa, w województwie płockiem. Dom rozrodzony, którego członkowie dla odróżnienia różne przy-

domki przybierali. Na Buńkowie - Srody v. Zdory v. Zdrody dziedziczyli: Antoni, syn Stanisława, 1533 r., Stanisław, zwany Cieśla, 1536 r., Jakób, zwany Goły, i Małgorzata, wdowa po Mikołaju Kobełka, 1537 r., Stanisław, zwany Sieprski, i syn jego Antoni, 1538 r., Maciej i Antoni, synowie Marcina Skwarnego, 1540 r., Stanisław i Franciszek, synowie Mikołaja Piczki, 1541 r., Feliks, Andrzej i Paweł, bracia, 1542 r., Michał, Grzegorz i Jadwiga, dzieci Jana Gambrych, 1542 r., Jan, syn Macieja Maczoch, 1544 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 35; 3 f. 360; 4 f. 118; 5 f. 11; 6 f. 146 i 342; 7 f. 303 i 318; 9 f. 245). Na Buńkowie-Witach dziedziczyli: Mikołaj, syn Stanisława Kruka, 1536 r., i Wawrzyniec Puszczowicz 1537 r. (Ibid. 3 f. 366 i 4 f. 142).

Ludwik, żonaty z Zofią Kryską, podstolanką ciechanowską w 1670 roku (M. 210 f. 71). Walenty, Wojciech i Szymon podpisali z województwem płockiem elekcyę Jana III-go.

Jacek, Mateusz, Mikołaj i Michał Środa Bunikowscy dowiedli szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

BUNTOWSCY z Buntowa, w powiecie nakielskim. Barbara, wdowa po Andrzeju Buntowskim, wyprawiła 1497 r. pieszego na wojnę wołoską z dóbr swoich ojczystych w województwie kaliskiem, a z dóbr w powiecie nakielskim leżących, również pieszego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 308 i 520). Jan, pisarz kardynała Fryderyka Jagiellończyka 1499 r. (AGZ. IX. 133).

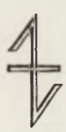
BUOŻYŃSKI Franciszek podpisał z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go.

BURAKOWSKI, patrz *Borakowski.*

BURBACH Jerzy, sekretarz królewski, otrzymał szlachectwo w 1609 roku i herb, który przedstawia tarczę dwudzielną; w prawem jej polu róg jeleni, w lewem — sępie skrzydło, tak jak w Działoszy. W szczycie hełmu na prawo sępie skrzydło, po lewej stronie róg jeleni (DW. 35 f. 645).

BURBIŃSKI Stefan podpisał z województwem lubelskiem elekcyę Augusta II-go.

BURBOWIE na Żmudzi h. WŁASNEGO. Maciej Janowicz Burbejczyc, bojar królewski 1528 r. Córki jego: Hanna, narzeczona Lenarta Urbanowicza, i Zofia procesują się 1547 r. ze Stankiewiczem. Stanisław Burba, żonaty z księżniczką Maryną Borowską 1599 r. (ML. 19, 48 i Akta VIII). Malcher Janowicz Burba, żonaty 1596 r. z Ewą Hrehorówną Bejnartówną, dziedziczką dóbr Gawry, Gawrelska i Lalewska na Żmudzi (Akta XIV). Mikołaj, pisarz ziemski żmudzki 1596 roku. Piotr z księstwem żmudzkiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Władysław, podstoli inflancki, z województwem trockiem obiór Augusta II-go. Antoni, strażnik żmudzki 1765 r., sędzia grodzki

Znak herbowy Burbów.

telszewski 1770 r., a szawelski 1775 r. Jan, strażnik żmudzki i sędzia grodzki szawelski 1784 r., podkomorzy szawelski 1793 r., nabył Cytowiany od Radziwiłłów 1808 r. Antoni, marszałek powiatu szawelskiego i kawaler maltański, umarł w Dreznie 1825 r.; pochowany w Cytowianach. Jan, sędzia grodzki starodubowski 1774 r., sędzia grodzki miński 1779 r.

Po Jerzym, właścicielu Kłajsz, i Klarze Godlewskiej idą: Telesfor, szambelan dworu rosyjskiego, i Wienczesław. Kleofasa, marszałka powiatu kowieńskiego, z Teodory Chlewińskiej córki: Michalina zaślubiła 1879 roku Jerzego Walewskiego i Marcelina, oraz synowie: Antoni i Andrzej.

BURCHACCY, patrz *Burkaccy*.

BURCHARD, patrz *Burkard*.

Herb Lubicz.

BURCZAK Andrzej Abrahamowicz, namiestnik podstarościego włodzimierskiego 1649 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Adam, rotmistrz węgierskiej piechoty 1663 r. (AGZ. X. 4936). Paweł Burczak podpisał z ziemią chełmską elekcyę króla Michała. Patrz *Abramowicz*.

BURCZYŃSKI h. LUBICZ Franciszek, subdelegat grodzki stężycki, prawa swe do Olszowiec, w pow. sandomierskim, odstąpił Skorupkom 1762 r. (M. 270 f. 92). Ten Franciszek, syn Józefa z Elżbiety Jaskólskiej, wnuk Konstantego z Anny Popowskiej, dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Umarł 1795 r., zostawiwszy z żony Barbary z Piaseckich córki: Wiktoryę Ewę za Tadeuszem Jakubowskim, Klarę za Stanisławem Majewskim i Maryę za Adamem Jakubowskim, i dwóch synów: Stanisława, zmarłego bezżennie 1829 r., i Franciszka, po którym ze Zbroszkównej jest potomstwo.

Herb Syrokomla.

BURDAN Jan, syn Erazma, dziedzic Wilczyna 1590 r. (Wyr. Lub. 41). Marcin podpisał z województwem rawskiem elekcyę Jana III-go.

BURDZICCY h. SYROKOMLA. Franciszek Burdzicki, skarbnik smoleński i dworzanin królewski 1754 r. (DW. 77 f. 117). Kazimierz i Franciszek, sędzia kapturowy ziemi stężyckiej, podpisali z województwem sandomierskiem elekcyę Stanisława Augusta. Kazimierz, starościc sokolnicki (DW. 100 f. 760), wojski większy stężycki 1789 r. Andrzej, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Kazimierz, syn Antoniego z Anny Krasowskiej, wnuk Kazimierza, dziedzica Kuczek 1777 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. h. Her.).

BURDZIŁOWSKI Antoni podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

BURDZIŃSKI Franciszek otrzymał szlachectwo 1775 r. (Kancl. 41 f. 343).

Herb Burghardów.

[BÜRGER Chrystyan Emanuel, pełnomocnik barona de Gartenberge 1770 roku. Karol Chrystyan pokwitowany przez Wessla 1781 r. (M. 280 f. 19 i DW. 97 f. 673).]

BURGHARDOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem pas srebrny, nad nim orzeł czarny w lewo, pod nim ręka zbrojna trzymająca pieniądz w prawo. Nad hełmem trzy pióra strusie.

Jan, podsędek kcyński (?) 1763 roku (Her. Kr. Pols.). Potomkowie jego: Stanisław i Karol, synowie Bonawentury z Teresy Zaborowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1843 i 1845 (A. b. Her.).

BURKACCY v. BURCHACCY h. ODROWĄŻ z Burkaty, w ziemi ciechanowskiej. Paweł nabył Dzbanice 1612 r. Wojciech, syn Piotra, sprzedał część wsi Macierzysz 1693 r.; w roku następnym zabezpieczył sumę żonie Barbarze (DW. 40 i 58). Wojciech z ziemią warszawską podpisał elekcyę króla Michała, a Adam i Stanisław z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go. Jan dzierżawił Wulkę od księcia Prońskiego na Wołyniu 1627 roku (Woł. V A. f. 99). Adam, syn Adama, wziął w zastaw Wojków od Leszczyńskiego 1628 roku; w 1646 roku dworzanin królewski, w 1647 roku cześnik czerniechowski, rezygnował z tego urzędu w 1659 r. Ten sam, czy też inny Adam, podstarości i pisarz grodzki włodzimierski 1650 r. (Zap. Lub. 31 f. 444; 40 f. 993; 41 f. 469; 42 f. 655 i 913). Adam, sędzia ziemski nowogrodzki siewierski 1667 r., podpisał z województwem czerniechowskiem elekcyę króla Michała. W 1670 r. otrzymał 1,000 flor. pensyi ze starostwa samborskiego (M. 206 f. 258). Antoni i Kazimierz, synowie Jana, odstąpili pewną sumę 1787 roku (DW. 103 f. 1375).

Herb Odrowąż.

Cyryak, syn Jakóba, wnuk Wacława, potomek Jana, dziedzica Popowa 1693 roku, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1854 roku (A. b. Her.).

BURKARD v. BURCHARD Jakób, porucznik gwardyi pieszej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (ML. 220 A. f. 404). Dyplom wydany mu został w 1791 r. (Sig. 37 f. 127). Herb jego przedstawia w polu złotem krzyż czerwony, którego dolne ramię owija srebrna litera S.

BURKARTH Filip, dziedzic Brzezinki, zmarł bezdzietnie i dobra te chciał król zabrać prawem kaduka, lecz zgłosił się do nich Walenty Sikorski, urodzony z Urszuli, siostry Filipa, i dobra te mu przyznano w 1525 roku (St. Pr. P. P. VI. 519).

BURKARTH Mikołaj z Brzezinki otrzymał szlachectwo, a z niem herb *Łabędź* 1532 r. (Gram. Ant. f. 153).

BURKIEWICZ Antoni, Jakób i Józef udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

BURLA Wawrzyniec w ziemi czerskiej, żonaty z Agnieszką ze Staniszewskich 1608 r. (Perp. Czers. 3).

BURMAN Jakób, żonaty z Zofią Chrzanowską 1614 r.

[BURMBACH v. BORMBACH Jerzy, dworzanin królewski, otrzymał wójtostwo zakroczymskie 1580 r. (M. 123 f. 413).]

BURNAK h. DOŁĘGA Jakób ze Słuczy, podsędek wiski 1534 r.

BURNICKI Franciszek, rotmistrz wieszwiański 1786 r. (Kal.).

BURNIEWICZ Piotr w ziemi czerskiej, żonaty 1705 r. z Maryanną z Leśnowolskich; córka ich Ewa za Franciszkiem Piotrowskim (Perp. Czers. 15, 16 B. 21 i 24). Piotr i Stanisław Burniewiczowie podpisali z księstwem żmudzkiem elekcyę króla Michała. Antoni, porucznik birżyniański i dworzanin królewski 1775 r. (V. L.).

BURNIEWSCY, książęta, Hrehory i Abraham Fedorowicze 1545 r. (Arch. Sang. IV. f. 427). Hrehory, dworzanin królewski 1550 roku (ML. 48, 65 i 66). Patrz: *Horscy.*

[BURS hrabia Józef, żonaty 1733 r. z Emerencyanną z Warszyckich, 1-o v. żoną Ludwika Pocieja, wojewody wileńskiego i hetmana litewskiego (Perp. Czers. 23 A. i 30).]

BURSCY h. JASIEŃCZYK w ziemi czerskiej. Andrzej Burski, dzierżawca wsi królewskiej Rakowic, zabity został 1529 r. przez Jerzego Bonieckiego, o co pozwał braci Bonieckiego Tomasz, syn Andrzeja (Zs. Warec. 4 f. 281). Bartłomiej, syn Macieja, zeznał 1646 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Walickich

Herb Jasieńczyk.

Tenże Bartłomiej z ziemią ciechanowską, a Bonifacy Jan z województwem wileńskiem podpisali elekcyę króla Michała. Stanisław, żonaty 1702 r. z Heleną z Gośniewskich. Agnieszka ze Słończyńskich, 1-o v. Nosowska, wdowa po Stanisławie Burskim 1736 roku (Perp. Czers. 10, 16 B. i 23 B.). Wojciech, syn Macieja, kwitował Ręczajskich 1637 roku (M. 132 f. 474).

Krzysztof, syn Aleksandra i Anny z Grabowskich, wprowadzony w posiadanie Czarnowa i Wilkowa 1715 roku (DW. 62 f. 694). Aleksander, wojski trembowelski, umarł w 1730 r. Antoni, łowczy grabowiecki 1777 r. Wojciech, żonaty 1737 r. z Krystyną z Dziaduszyc (Gr. Krak. 351 f. 410). Bazyli podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Katarzyna, żona Adama Krasińskiego, starosty ciechanowskiego.

Balcer, Jakób, Jan, Paweł i Piotr z ziemią zakroczymską, Jan z ziemią dobrzyńską podpisali elekcyę Augusta II-go, a Franciszek i Walenty z ziemią ciechanowską, i Adam z województwem sandomierskiem obiór Stanisława Augusta.

Tomasz, syn Józefa, wnuk Franciszka, podwojewodzego ciechanowskiego, właściciela Woli Szydłowskiej 1779 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

BURSCY h. JASTRZĘBIEC od XVII-go do XVIII-go wieku w powiecie dąbrowińskim w Prusach Wschodnich. Andrzej 1635 r.; Krzysztof 1671 r.; Jakób 1611 roku (Kętrz.). Szymon i Wojciech udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 roku w sądzie ziemskim czchowskim (Goł.).

[BURSZKOWSKI Andrzej, pisarz celny rawski 1688 r. (DW. 57).]

BURTHOLT Kasper podpisał z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go.

BURWIL Jan, z wojska koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 roku (V. L.).

BURY Roman Michajłowicz, dworzanin królewski 1540 r. (ML. 27 f. 205). Piotr Romanowicz, pisarz grodzki orszański 1581 r. Iwan, dworzanin królewski 1562 r. (Op. Łuc. 2036). Bogdan, pisarz grodzki orszański 1599 r. Kazimierz i Tomasz, skarbnik smoleński, podciwun retowski, podpisali z powiatem orszańskim

elekcyę Jana III-go. Stefan 1690 roku (Pac.). Aleksander Józef, cześnik smoleński 1714 roku. Jan, sędzia grodzki brasławski 1788 roku.

Znak pieczętny Iwana Burego z 1571 r.

Pan Franciszek Piekosiński przedstawił w swojem dziele znak pieczętny Iwana Burego z 1571 roku, który tu obok zamieszczam.

Herb Burych ma przedstawiać na tarczy pelikana z pisklętami, a w szczycie hełmu pół księżyca. W bieżącym wieku Teofil, syn Józefa, pozostawił syna Józefa, właściciela Leliszek, i trzy córki: Annę za Antonim Jałowickim, Zofię za Janem Poklewskim-Koziełłą i Elżbietę za Cypryjanem Grabowieckim.

BURYMIŃSKI Mateusz, 1602 r. sekretarz królewski, podpisał testament Kurcza, wojewody derpskiego (Sap.).

BURZA Jan, na sądach we Lwowie 1441 r. (AGZ. XIV). Jakób, żonaty w ziemi czerskiej z Anną z Brzeskich 1637 r. (Perp. Czers. 9).

BURZACKOWSKI (?) Jan podpisał z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go.

BURZEC Teodor, ziemianin województwa brzeskiego litewskiego, żonaty z Rainą Niepokojczycką 1625 roku (Akta VI). Tenże Teodor podpisał elekcyę Jana Kazimierza.

BURZYCKI N. podpisał z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go.

Herb Lubicz.

BURZYMOWSCY herbu LUBICZ. N. podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała. Maciej Burzymowski, 1708 roku zastawny posesor części Lachowic (Sap.). Tadeusz, sędzia grodzki słonimski 1787 r. Michał, rotmistrz lidzki 1784 r. (Kal.).

Herb Gryf.

BURZYŃSCY h. GRYF ze Szczepanowic. Paweł, syn Pawła ze Szczepanowic, 1433 r. na uniwersytecie krakowskim, w 1440 r. nazwany klerykiem dyecezyi krakowskiej, porzucił widocznie zamiar poświęcenia się stanowi duchownemu, przeniósł się z Małopolski na Ruś i tam ożenił się 1443 r. z Elżbieta z Ra-

dochonic Wapowską. W 1445 r. zaświadcza w Przeworsku szlachectwo współherbownika swego Swiebodzica, alias Gryfa Mikołaja z Rakowic. Pisał się też z Zakrzowa i z Hnykowicz. Był 1460 roku chwilowo sędzią grodzkim lwowskim, a 1462 r. sędzią grodzkim przemyskim. W 1470 r. przysądzono mu połowę Bełzca. Brat jego, Jan Burzyński z Szczepanowic, miał 1446 r. syna Jana na uniwersytecie krakowskim. Ten Jan i brat jego Mikołaj z Szczepanowic procesują się 1448 r. ze stryjem Pawłem w Przemyślu (AGZ. XIII). Zdaje się, że rodzina ta chwilowo przybrane nazwisko Burzyńskich zarzuciła i została przy dawniejszem Szczepanowskich, gdyż tylko tych ostatnich h. Gryf później spotykamy.

BURZYŃSCY h. POBÓG z Burzyna, w powiecie bieckim. Wieś ta graniczy z Kielanowicami, od których gałąź Pobogów Burzyńskich przybrała nazwisko.

Mikołaj z Burzyna, żonaty 1398 r. z Małgorzatą. W 1411 r. tenże Mikołaj herbu Pobóg zaświadcza szlachectwo Andrzeja Lubowli z Unieszowa, a 1425 r. Mszczuja Poboga z Rędzin. Piotr 1418 r. Jan ze Zwoli 1466 r., dzierżawca Klęczan 1468 r. Mikołaj procesuje się 1441 roku z Andrzejem Pokrzywą.

Herb Pobóg.

Michał, syn Mikołaja, 1433 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł, syn Jana, 1413 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł, 1464 roku sołtys z Dąbrówki, ławnik sądu leńskiego opata tynieckiego w Kołaczycach do 1472 r. Piotr, dzierżawca Ciborowic w latach 1480 — 1486, sołtys z Dąbrówki i ławnik w Kołaczycach, procesowany 1468 r. o dziesięciny przez Macieja z Błędowa, kanonika krakowskiego. Jan Burzyński z Janiny zadzierżawia 1473 r. wójtostwo w Brzostku. Mikołaj, ławnik sądu leńskiego w Kołaczycach 1501 r. i 1524 r. Stanisław, dziedzic Janiny, Ryglic i Biestwoszowy (Bistoszowy), zabezpieczył w 1554 r. żonie, Annie Morsztynównie, bachmistrzównie wielickiej, posag i wiano. Zapis ten ponowił 1568 i 1585 roku. Synów zostało po nim czterech: Erazm, Franciszek, Floryan i Krzysztof (KMP. I.; St. Pr. P. P. VII, VIII i IX). Jan, dziedzic Burzyna i Janiny, dzierżawca Dąbrówki, a Stanisław, dziedzic Bistoszowej 1581 r. (Paw.). Kielanowice i Unieszów tamże należą do Jana i Stanisława Kielanowskich 1581 r. (Paw.).

BURZYŃSCY z Burzyna, w ziemi wiskiej, mają być, podług Milewskiego, również herbu *Pobóg*. Andrzej Pirog z Kobylina, wojski łomżyński 1478 r., odziedziczył po bracie swoim Stanisławie w 1486 r. Burzyno, od którego on sam, jako też i potomstwo jego Burzyńskimi się zwało. Ów Andrzej pozostawił synów trzech: Wojciecha, Jakóba, Stanisława i córkę Annę, żonę Stanisława ze Świebotczyna 1497 r. Z nich: Stanisław był księdzem, a Wojciech nie żył już 1519 r., pozostawiwszy córkę Katarzynę i synów: Stanisława i Jakóba. Stanisław, podsędek wiski 1580 r., miał synów: Adama, księdza, i Jana, sędziego grodzkiego wiskiego,

1583 roku i surrogatora wiskiego, oraz córkę Dorotę, żonę Mikołaja Sobieskiego, w 1580 r. już nie żyjącą. Jan, sędzia grodzki wiski, dziedziczył na Burzynie i Kamionce. Syn jego Stanisław, poborca wiski 1607 r. Paweł, syn Stanisława, sprzedał Skrzeszewo 1605 r. (DW. 32 f. 103); w 1620 r. został cześnikiem wiskim. Czy nie synem Jana był również Kazimierz, właściciel Burzyna i Kamionki, który kwitował Węchadłowskiego 1616 roku (DW. 45 f. 903). Kazimierza synowie: Fryderyk, Stanisław i Czesław zastawili Niewodnicę 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 1095). Fryderyk był w 1652 r. cześnikiem wiskim.

Jakób, syn Wojciecha, wnuk Andrzeja, wojskiego łomżyńskiego, pozostawił synów siedmiu: Jana, Mikołaja, Daniela, Zygmunta, Andrzeja, Walentego i Stanisława, którzy ze stryjem swoim Stanisławem zawarli układ 1539 r. Jan pozostawił synów: Jakóba i Andrzeja, żyjących 1577 r. Mikołaja synowie: Wojciech i Mikołaj. Andrzej miał czterech synów: Wojciecha, Franciszka, Jana i Stanisława, którzy w 1604 r. zawarli układ dotyczący Burzyna i Kamionki. Anna, córka Jana, za Jakóbem Milewskim 1626 r., a Katarzyna, córka Franciszka, za Mikołajem Grądzkim. Franciszek i Stanisław wynieśli się na Litwę, gdzie mieli zostawić potomstwo. Andrzeja, syna Jakóba, synowie: Stanisław i Mateusz 1605 roku. Katarzyna, córka tego ostatniego, 1-o v. za Wawrzyńcem Kropiwnickim, 2-o v. 1623 r. za Wojciechem Milewskim (Mil.).

Andrzej, starosta brański i surażski 1543 r. Stanisław, proboszcz tykociński i kanonik łucki 1615 r. Wojciech, proboszcz w Burzynie 1628 r. Stefan kwituje Mikołajewicza 1791 r. (DW. 107 f. 773).

BURZYŃSCY h. STRZEMIĘ. Aleksander, Remigian, Jan, Jadwiga, wdowa po Gabryelu Domaradzkim, i Elżbieta, żona Andrzeja Uniesowskiego, dzieci Adama i Anny z Trzecieskich 1592 r. Stanisław, Krzysztof i Zofia, dzieci Jana 1595 r. (Wyr. Lub. 49 i 62). Zmarłemu w 1632 r. Zygmuntowi Burzyńskiemu h. Strzemię postawili pomnik w Pilźnie: żona Anna z Hyszowa, brat Adryjan i bratanek Zygmunt (Star. Mon.).

BURZYŃSCY h. TRZYWDAR w województwach: ruskiem, podolskiem, wołyńskiem, kijowskiem i na Litwie.

Herb Trzywdar.

Sebastyan, przełożony ceł lwowskich 1560 r. (AGZ. X). Stanisław, posiadacz wsi Markowiec ze starostwa kamienieckiego 1578 r. (Jabł.). Wieś tę w 1615 r. posiadają: Jakób, syn Stanisława, i Jakób, syn Jana (Źr. Dz. V). Jan i Wojciech z województwem sandomierskiem, Mikołaj z województwem nowogrodzkiem, a Wawrzyniec z ziemią bielską podpisali elekcyę króla Michała.

Mikołaj, towarzysz chorągwi husarskiej, został stolnikiem nowogrodzkim siewierskim 1665 r.; syn jego Michał 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 360). Michał pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Ten sam, czy też inny Michał, miecznik trembowelski 1703 r., łowczy latyczowski 1715 r., z Klary Głogowskiej (Czerniech. f. 783) pozostawił syna Jana, którego córki: Franciszka za Antonim

Sieniutą, a Maryanna za Skałeckim 1744 r. (Bracł. XVI f. 788). Michał miał jeszcze synów: Mikołaja i Józefa. Ten ostatni z Elżbiety Głogowskiej pozostawił syna Wojciecha i córkę Joannę za Stanisławem Lisowskim 1759 roku (Gr. Bełs.). Franciszek podpisał z województwem wołyńskiem elekcyę Stanisława Augusta; w 1773 r. skarbnik krzemieniecki, został w 1778 r. wojskim mniejszym włodzimierskim. Ignacy, starosta sawuliski w województwie kijowskiem, umarł 1761 r. (M. 232 f. 407). Walenty, wojski kijowski 1773 r., podczaszy owrucki 1775 roku, stolnik kijowski 1787 r.

Jan z żoną Teresą otrzymali 1700 r. konsens królewski na zadzierżawienie starostwa wasilkowskiego od Paca (Pac.). Jan, stolnik smoleński 1708 roku (Sap.). Jan i żona jego, Elżbieta Staszewska, zeznali zapis na monastyr ławryszowski 1716 r. (Akta XI). Stanisław, skarbnik smoleński, został instygatorem litewskim 1731 r. W 1733 r. był posłem województwa smoleńskiego i jako taki, podpisał konfederacyę generalną warszawską. W 1744 r. był starostą krasnosielskim (Oblig. Warsz. 49 f. 422; Sap.). W 1750 r. z żoną, Maryanną Kopciówną, kupili Ikaźń od Sapiehów (Sap.). W tymże roku został kasztelanem brzeskim, a 1752 r. kasztelanem smoleńskim, z którego to urzędu rezygnował na rzecz syna swego Tadeusza w 1763 r. Został następnie Jezuitą i umarł w 1775 r. Tadeusz, ze starosty krasnosielskiego kasztelan smoleński 1763 r. Rezygnowawszy z tego urzędu w 1770 r., został wojewodą mińskim. W 1765 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1769 r. Orła Białego. Józefa z Platerów, pozostała po nim wdowa, rozdzieliła majątek w 1777 r. pomiędzy dzieci swoje: Ignacego, Teresę i Katarzynę. Starostwo krasnosielskie oddała synowi (M. 294 f. 66). Ignacy, starosta krasnosielski, poseł brasławski 1786 r., starosta brasławski 1787 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r.

Dzisiaj zamieszkuje Galicyę potomstwo Walentego, który z Bohdanowiczówny miał syna Jana, półkownika wojsk kościuszkowskich; ten z Justyny z Szaszkiewiczów miał dwóch synów:

a) Bolesława, żonatego z Eufemią z Pułaskich, z której dzieci: Kazimierz, Ewelina i Zofia.

b) Jana Karola, który z Faustyny Jabłonowskiej pozostawił: Stanisława, żonatego z Podhorodeńską, Jana, żonatego z hr. Józefą Czapską, z której: Helena, Tadeusz i Anna; Tadeusza, Jerzego, Wacława, Maryę, żonę Adolfa Przeciszewskiego, i Karolinę, żonę Paszkowskiego (Bor.).

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa, lecz nie wiem czy z tego herbu: Jan z synami: Konstantym i Janem, Józef, Ignacy, Stanisław Kostka i Aleksander, synowie Szymona, wnuki Grzegorza, prawnuki Józefa syna Michała, w 1839 r., Witold, syn Konstantego, w 1867 r., Karol z synem Emilianem, Aleksander Józef, Waleryan Donat, Ludmiła i Konstanty, dzieci Stanisława Kostki, w 1858 i 1865 r., Tytus Wiktor, syn Aleksandra, 1854 r. i Stanisław, syn Aleksandra Józefa, w 1865 roku (Spis.).

BURZYŃSCY z Pelli, vel Pelwelscy, w ziemi sanockiej. Mikołaj Pelwelski 1412 r. w Sanoku. Mikołaj procesuje się 1423 r. z bratem Janem, z którym w końcu dzieli się dobrami. Jan bierze części Pelli i Zapellice, na których zapisuje 1437 r. oprawę żonie Dorocie. Syn jego Kilian sprzedał Pellę 1443 r. Piotrowi ze Smolic, a nabył sołtystwo Wroblig, na którem zabezpieczył 1448 r. posag

żonie Katarzynie. Mikołaj wziął działem część Pelli i Bzianki. W 1435 r. podsędek, 1440 r. sędzia ziemski sanocki, sprzedał Pellę w latach 1439—1446. Z Świętochny pozostawił córkę Ewę za Mikołajem Ziębą z Jarosławic, wojskim sanockim 1428 r., i dwóch synów: Piotra i Jakóba. Piotr ożeniony z Jagienką, córką Morawy z Iwanczepola 1429 r., umarł bezdzietny, a wdowa po nim wyszła za Jana Krzywieckiego. Jakób zabezpieczył 1453 r. posag na Bziance żonie Jagience. Umarł przed 1459 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Piotra z Wojeczki. Synom jego: Mikołajowi i Stanisławowi dziad zapisał 1460 r. Bużanówkę, a 1463 r. babka Świętochna robi im zapisy. Mikołaj posiada zastawem Warę 1469 r., Bartkówkę 1476 r., Nozdrzec 1495 r., Chyżne 1497 r. W akcie z 1469 r. Krystyn Wzdowski Szreniawita nazywa go swoim synowcem. Synem jego był pewno Feliks, właściciel Chyżnego 1508 r. (AGZ. XI i XVI; Paw.).

BUS Jakób, ziemianin województwa witebskiego, żonaty 1714 r. z Maryanną Bykówną, 1-o v. Andrzejową Filipową (Ist. Jur. Mat. XXII).

BUSCY h. JASIEŃCZYK mieli być w XVI-m wieku w województwie rawskiem, podług Paprockiego. Walenty Buski, pisarz grodzki włodzimierski, umarł w 1643 r.; napis grobowy z Lublina przechował nam Starowolski. Czy to nie będzie Boski?

Herb Grzymała.

BUSIŃSCY h. GRZYMAŁA z Businy, w województwie sieradzkiem. Świętosław Litwosz z Businy, wielkorządca krakowski 1406 r., pisał się potem z Kazanowa (obacz Kazanowscy). Gronostaj alias Wyszota z Bussiny, podrządczy krakowski 1403 r., rządca Nowego Miasta Korczyna i Wiślicy 1404 roku, kantor sandomierski 1410 r., starosta sandecki 1412 r. Mroczek de Lipki 1412 r., de Bussina 1413 r., podrządczy krakowski, zaświadcza 1424 r. szlachectwo swego współherbownika, Grzymały z Biestrzykowic w Radomsku (Pis. Dz. Pol. IX. Pot.).

Jan, biskup nazareński, sufragan i kanonik gnieźnieński 1526 r., umarł 1541 roku (Kor.; Star. Mon. i Płoc. Grodz. 5).

z BUSKA h. TOPÓR Przybek procesuje się 1380 r. o wieś Lackie z Mikołajem Żegociem. Zaklika 1423 r. obecny przy oczyszczeniu się z zarzutu nieszlachectwa Slanki w Krakowie (St. Pr. P. P. VII i VIII).

z BUSKA Jan, 1358 r. pisarz, 1363 r. podkanclerzy królewski, kanonik gnieźnieński i Sw. Jerzego w Krakowie (Kor.).

BUSKOWSCY z Buskowy, w powiecie orłowskim. Wieś tę w 1576 roku posiadał Stanisław Buskowski (Paw.). Marcin zastawił Bartłomiejowi część Buskowa i Siedlec w 1563 r. (Gr. Przed. 15).

BUSSAKOWSKI Jan dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

BUSSE. W księdze kanclerskiej 87 f. 10 znajduje się zaświadczenie, że rodzina nosząca to nazwisko jest szlachecka.

BUSSŁOWSCY. Elżbieta ze Szmalfussów, żona Józefa Bussłowskiego, nie mając potomstwa, zapisała cały swój majątek mężowi w 1794 r. (M. 291 f. 502).

BUSTYNOWSKI Wojciech podpisał z ziemią chełmską elekcyę Augusta II-go.

BUŚWIL Andrzej pisał się z województwem podlaskiem na obiór Augusta II-go.

Herb Strzemię.

BUSZCZYŃSCY h. STRZEMIĘ. N., oboźny starodubowski 1768 roku. Rafał, podczaszy witebski 1792 roku. Stanisław, wojski większy kijowski 1791 roku, z Illuminaty Oraczewskiej pozostawił córkę N. za Wincentym Mikułowskim, pułkownikiem byłych wojsk polskich, i synów: Konstantego, Aleksandra i Kazimierza, bezżennych, Wiktora, żonatego z Kamillą Zagórską, z której syn Stanisław i córka Konstancya za Aleksandrem Śnieżko, i Brunona, który z Waleryi Zagórskiej miał synów: Kazimierza, poległego w 1863 r. pod Drohobuczą, Konstantego, Aleksandra, Antoniego, Wincentego i córki: Maryę za Józefem Wołowskim i N. za Stanisławem Mikułowskim. Tadeusz z Krystyny Koźlińskiej miał syna Wincentego, urodzonego 1793 r., ożenionego z Pelagią Borowicką, z której syn Stefan, urodzony 1821 r., znany pisarz, żonaty z Heleną z Hlebickich - Józefowiczów, pozostawił syna Konstantego, urodzonego 1856 r., i córkę Ofelię, żonę Szczęsnego Chwaliboga (Żychl. II).

BUSZEWSCY z Buszewa, w powiecie poznańskim. Przeszdref z Buszewa na sądach w Poznaniu 1398 r. (Leksz.). Jakób, właściciel Buszewa w 1578 r. (Paw.). Stanisław Buszewski podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała, a Wawrzyniec z województwem inowrocławskiem obiór Augusta II-go.

Herb Ossorya.

BUSZKOWSCY h. OSSORYA z Buszkowic, w powiecie sandomierskim. Dzierżek z Buszkowic 1373 i 1377 roku (Arch. Sang. II). Wieś tę w 1508 r. posiadali Andrzej i Barbara, a w 1576 r. Franciszek (Paw.). Adam Buszkowski wziął w dzierżawę dochody z małmazyi we Lwowie 1592 r. Paweł zadzierżawił starostwo drohowyskie od Jabłonowskiego 1682 r. (AGZ. X. 2573 i 3790). Kazimierz, porucznik roty pancernej 1690 r. (DW. 57), w 1693 r. cześnik bracławski, nabył królewszczyznę Burczyce w ziemi przemyskiej od Pruszyńskich

1698 r. (AGZ. X. 6335). Andrzej, Michał, Stanisław i Maryanna, dzieci niegdy Andrzeja, w 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 335). Kazimierz, cześnik bracławski, z województwem ruskiem, a Stanisław z ziemią chełmską podpisali elekcyę Augusta II-go. Anna za Piotrem Bogdanowiczem 1711 r. (Perp. Czers. 17 f. 249).

Leon, Ludwik i Aleksander, synowie Józefa i Maryanny z Wieckich, a Ludwik i Wincenty, synowie Kazimierza z Maryanny z Ostrowskich, wszyscy wnukowie Andrzeja, a potomkowie Franciszka, dziedzica Paliszowic w sandomierskiem 1594 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839—1842 (A. b. Her.).

Kazimierz, Mikołaj i Michał dowiedli szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim (Goł.).

BUSZKOWSCY z Buszkowa, w powiecie gnieźnieńskim. Ubisław z Buszkowa 1396 r., Olszam 1398 r., Mikołaj i Jan 1400 r. na sądach w Pyzdrach i Gnieznie (Leksz.). Część Buszkowa posiadał w 1580 r. Marcin Buszkowski (Paw.). Piotr, sędzia grodzki brzeski 1610 r., podsędek brzeski 1619 r. Marcyan i Mikołaj, synowie Andrzeja, w powiecie przedeckim 1625 r. Marcyan, żonaty z Anną Pućkówną 1645 r. Wojciech, syn Piotra, 1621 r. Jan, syn Wojciecha, właściciel Buszkowa 1638 r. (Gr. Przed. 69, 66, 72 i 71).

Baltazar i Ludwik 1715 r. (Ibid. 83). Wojciech, skarbnik brzeski i pisarz grodzki radziejowski 1672 r. Tenże Wojciech i Stefan z województwem brzeskiem kujawskiem, Kazimierz i Wojciech z województwem sieradzkiem, a Mikołaj z łęczyckiem podpisali elekcyę króla Michała. Kasper, syn Jana i Anny z Miedzianowskich, 1747 r. (DW. 71 f. 1040).

BUSZKOWSCY z Buszkowa, w powiecie gdańskim. Szymon Buszkowski, współwłaściciel tej wsi 1526 r. (M. 42 f. 100).

BUSZKOWSCY, w powiecie pińskim. Aleksander, podsędek piński 1677 r. Po Grzegorzu pozostały się dobra Łysiny 1758 r. (Kij. VII f. 279 i XIII f. 286).

BUSZOWSCY v. BUSZEWSCY. Katarzyna, Dominikanka w Bełżu 1684 r. (AGZ. X.). Józef Buszowski, miecznik latyczowski 1744 r., starosta taraszczański 1751 r., żonaty z Joanną z Komarnickich (Woł. XIII E. f. 151). Do rozpoznania sporu, wszczętego między nią, a wierzycielami męża, ustanowioną została na sejmie 1775 r. osobna komisya (V. L. VIII f. 317).

BUSZYŃSCY z Buszyna, w województwie bracławskiem. Grzegorz i Maciej sprzedali 1628 r. Postołowskiemu za 200 kóp groszy litewskich część Buszyna, spadłą na nich po dziadzie ich Panasie (Woł. V B. f. 91). Andrzej, Wasil, Iwan i Halszka, dzieci Jerzego, procesują się 1646 r. z Ołdakowskim o Mały Buszyniec (Bracł. XIII f. 515). Apolonia z Dowgierdów, żona Jana 1682 r. (Woł. IX f. 182). Stanisław, łowczy żydaczowski, umarł 1673 r.

BUTKIEWICZA Gabryela Franciszka testament oblatowany w grodzie warszawskim 1680 r. (DW. 55).

BUTKIEWICZOWIE v. BUTKOWICZOWIE na Żmudzi. Miklasz Sutkowicz Butkiewicz, żonaty 1517 r. z Maruszą, córką Lenarta (ML. 9 f. 244). Mikołaj, chorąży upicki 1533 r.; brat jego Marcin (ML. 26 f. 116). Bartosz Stankowicz Butkowicz, dworzanin królewski 1550 r. (ML. 48 i 65). Mikołaj, ożeniony z Barbarą ks. Gedrojciówną 1551 r. (Kniaź.). Zygmunt III-ci potwierdził w szlachectwie 1592 roku bojarów żmudzkich: Bartłomieja i Piotra Stefanowiczów Butkowiczów, opierając się na poprzednio wydanych im listach przez starostów żmudzkich (Arch. I. Z. Ros. I). Jan Kazimierz wydał polecenie w 1660 r. Janowi Butkiewiczowi, rotmistrzowi, zbierania wojska (AGZ. X. 4782).

W samym początku XVII go wieku Butkiewiczowie h. *Trzaska* zamieszkiwali województwo witebskie. Łukasz posiadał tamże dobra przed 1610 r. (Herold za 1898 r.). Patrz: *Budkiewicz.*

BUTKO Grzegorz, dworzanin królewski, w województwie wołyńskiem 1565 roku (Op. Łuc. 2093 f. 5).

BUTKOWSCY Benedykt i Jan, właściciele Butkowa w powiecie piotrkowskim 1552 r. (Paw.).

BUTLEROWIE v. BUTHLEROWIE h. WŁASNEGO. Herb ich pierwotny: koszyk kwieciem napełniony, lub dzbanek o jednym uchu napełniony winogradem, zmieniony został w 1651 r. Gotardowi Wilhelmowi, podkomorzemu koronnemu, przy nadaniu mu tytułu hrabiowskiego przez cesarza Ferdynanda II-go i obecnie przedstawia na tarczy przećwiertowanej tarczę mniejszą, na której w złotem polu ukoronowany orzeł czarny, z tarczą na piersiach, na której w polu czerwonem dzban srebrny ze złotemi obręczami, uchem w lewo. W polach tarczy, naprzemian czarnych i czerwonych, w prawem górnem schody złote o czterech stopniach, w lewem górnem i prawem dolnem po dwa trójzęby w krzyż skośny, zębami w górę; w czwartem okrągłe zwierciadło. Nad tarczą trzy hełmy w koronach szlacheckich; w szczytach: pierwszego hełmu—połowa psa czarnego bez nóg, w srebnej obroży, głową w lewo, o dwóch białych skrzydłach z okrągłem zwierciadłem na piersiach; drugiego—kolumna czerwona na dwóch srebrnych schodach stojąca, trzema strusiemi piórami uwieńczona, z ktorych środkowe czerwone, na niej myśliwski róg srebrny zawieszony; trzeciego—dwa skrzydła orle, prawe złote, lewe

Herb Butlerów.

czarne. Labry od środkowego hełmu czerwone, od pierwszego i trzeciego czarne, pierwsze i drugie srebrem, ostatnie złotem podszyte.

Zanim Jakób Butler, szlachcic irlandzki, o którego potomstwie nic nie wiemy, otrzymał w 1627 r. indygenat, spotykamy już Gerarda Jerzego, w 1613 r. podkomorzego wendeńskiego, żonatego z Elżbietą ze Smogorzewa Wąsowiczówną, córką Wacława, starosty lemżelskiego, pisarza polnego koronnego, i Anny z Drohojowskich, wdową po Stanisławie Kosie, podkomorzym wendeńskim, posiadacza dóbr Wandzel w województwie parnawskiem (M. 180 f. 455 i Gr. Bieckie 30 f. 361). Jakób, o którym wyżej, był pułkownikiem wojsk królewskich; w 1635 r. przyznano mu nagrody 25,000 flor. (V. L.). Zdaje się, że to będzie inny już Jakób, dworzanin królewski, który w 1641 r. nabył wójtostwo w Częstochowie (DW. 49). Ernest Aleksander, pisarz ziemski wendeński 1634 r. Jerzy, ożeniony po r. 1632 z ks. Anną Giedrojciówną, wojewodzianką mścisławską, zostawił córkę Ludwikę za Janem Howenem 1679 r. i syna Melchiora, żonatego z Katarzyną Dowmontówną (Siesicką) 1688 r. (Kniaź.).

Podług rodowodu zamieszczonego w dyplomie hrabiowskim z 1651 r., Butlerowie osiadli na Podlasiu mają pochodzić od dzielnego wojownika z czasów Stefana Batorego, Jana Butlera, który miał czterech synów: Henryka, Teodora, Jana i Krystyana. Teodor z Doroty von Strejthorst pozostawił syna Gotarda Wilhelma, w 1624 r. pisarza kancelaryi koronnej, a następnie dworzanina królewicza Jana Kazimierza (M. 177 f. 28; 172 f. 309 i 180 f. 531). Jan Kazimierz hojnie mu wynagrodził świadczone usługi, gdyż nadał mu starostwa: preńskie, nowskie, ekonomię grodzieńską, w 1654 r. parnawskie, następnie bolesławskie, a oprócz tego był w 1654 r. przełożonym nad pokojowcami królewskimi (praefectus superior aulae regiae), (M. 194 f. 33), w 1654 r. podskarbim nadwornym, w końcu podkomorzym koronnym, który to ostatni urząd wziął po Rylskim, oddawszy mu podstarbiostwo. Umarł w 1660 r. W 1658 r. został generał - majorem straży przybocznej królewskiej, cudzoziemskiego autoramentu (Sig. 1). Znajduje się wzmianka w Sigillacie piątej, że po Wilhelmie Butlerze, otrzymał w 1660 r. starostwo radzyńskie Denhoff, coby dawało do przypuszczenia, że i to starostwo posiadał. Żonaty z Konstancyą z Wodyńskich, kasztelanką podlaską, wziął od matki żony i jej rodzeństwa w zastaw Kreślin, Brzozów etc., w powiecie drohickim w 124,000 fl. (M. 201 f. 407). Synów jego czterech: Marek, Aleksander, Jan i Teodor (DW. 57 f. 662 i 964), z których ostatni miał być kanonikiem warszawskim i opatem witowskim. Katarzyna, córka podkomorzego, 1-o v. za Ernestem Grothusem 1659 r., 2-o v. za Fryderykiem Falkierząbem, wojewodą inflanckim.

Marek, po ojcu starosta preński, poseł drohicki 1668 r., podkomorzy drohicki 1678 r., a następnie starosta drohicki, ustąpił starostwo drohickie bratu Aleksandrowi umierając w Warszawie 1690 r. Z Barbary Słupeckiej, kasztelanki lubelskiej, nie pozostawił potomstwa (M. 214 f. 1). Marek, starosta preński, brat jego Jan, starosta nowski, z ziemią drohicką, a Ernest z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Jan, pułkownik królewski, po matce starosta nowski 1669 r., poseł województwa podlaskiego tegoż roku, następnie po bracie Aleksandrze starosta drohicki, został kasztelanem podlaskim 1710 r., lecz nie objął urzędu, gdyż poprzednik jego Rzewuski pozostał na nim. Starostwo nowskie odstąpił Konopackiemu

1700 roku. Żonaty z Bogumiłą Gorajską, 1-o v. Krzysztofową Potocką (Bracł. XIV f. 881).

Aleksander, starosta preński i drohicki po bracie Marku, miał syna Marka Antoniego, starostę preńskiego, żonatego z Franciszką Szczucką, z której synowie: Aleksander i Michał. Aleksander, starosta witagolski (DW. 69 f. 1387), w 1737 r. wojski bielski, w 1742 r. starosta mielnicki, z tym tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta, jako poseł ziemi mielnickiej. W 1750 r. otrzymał konsens na ustąpienie starostwa mielnickiego Sedlnickiemu, a w 1775 r. Szydłowskiemu (Sig. 28 i 32). Umarł w Warszawie w 1783 r., nie ustąpiwszy starostwa. Z Katatrzyny Granowskiej córka jego Rozalia wyszła za hrabiego Antoniego Ossolińskiego, starostę sulejowskiego. Michał (DW. 85 f. 230), starosta preński, kawaler orderu Sw. Stanisława 1778 r., ożeniony z Benedyktą Pacówną, dla której w 1760 r. wyjednał dożywocie na tem starostwie, miał z niej córkę Franciszkę, żonę 1-o v. ks. Jerzego Radziwiłła 1778 r., 2-o v. ks. Mikołaja Radziwiłła (Pac.). Podług monografii hr. Kossakowskiego, tenże Michał z drugiej żony, Maryanny z Markowskich (DW. 112 f. 476), 2-o v. Filipowej Frankowskiej, brygadjerowej wojsk polskich 1809 r., miał troje dzieci: Antoniego, Jana i Józefę za Kuczyńskim. Z nich Antoni udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r. Według tychże monografii, bratem Aleksandra i Michała był Józef, żonaty z Teresą z Urbańskich, z której córki: Józefa za Krzysztofem Szczytem, starostą witagolskim, Antonina za Kazimierzem Ossolińskim, podkomorzym mielnickim, i Anna za Janem Wisłockim, chorążym bydgoskim; ta ostatnia jako wdowa wystawiła 1754 r. kościół w Frampolu.

Stefan z Beblu Butler, kapitan Rzeczypospolitej, podpisał z księstwem inflanckiem elekcyę Jana Kazimierza. Ernest Butler, który sprzedał w 1677 r. Zaleskim Ostrowy Wielkie (Gr. Przed. 78), żonaty był z Jadwigą z Żychlińskich. Brat jego Otton, podpułkownik dragonów w 1668 r. (Sig. 10 f. 85). Krzysztof, cześnik inflancki 1709 r. (Sap.). Krzysztof Butler, sędzia grodzki brasławski 1702 roku, ze Swiętosławy miał syna Jana, cześnika brasławskiego, który wraz z żoną, Heleną z Drozdowskich, córką Aleksandra, fundował klasztor helianowski 1755 r. (Akta XII). Ignacy Butler, miecznik wilkomierski 1767 r., a skarbnik 1770 roku. Inny Ignacy, miecznik wilkomierski 1777 r.

Józefa z Idzikowskich hr. Butlerowa umarła w 1863 r.

BUTLEWSKI Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 606).

BUTMAN v. BUTTMAN Kazimierz, kapitan pułku gwardyi, wprowadzony do dóbr Stromiec w ziemi czerskiej 1775 r. (Perp. Czers. 35 f. 22). Michał podpisał z powiatem pińskim elekcyę Stanisława Augusta.

BUTOWICZOWIE h. WŁASNEGO, ziemianie kijowscy. Jacek Butowicz, ziemianin kijowski, otrzymał pozwolenie w 1574 r. na założenie miasta w Brusiłowie i zbudowanie tamże zamku (Arch. I. Z. Ros. V. 1). Ów Jacek, syn Dymi-

tra, żonaty z Hanną Michajłówną Hrebnicką, został chorążym kijowskim i nabył Batyjów i Puków 1600 r. (Op. Kij. I).

Synowie jego: Marcin i Grzegorz (Op. Żyt. 8 i 9; Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Marcin z Heleny Mikulińskiej pozostawił syna Pawła 1640 r. (Kij. III B. f. 55 i IV B. f. 9). Aleksander procesował się z Bykowskimi 1604 r. (Bracł. II f. 1540). Semen, wojski kijowski 1598 r., z Eudoksii Jelcównej miał córki: Helenę, 1-o v. za Krzysztofem Liszką, zmarłym 1632 r., a 2-o v. za ks. Jerzym Puzyną, podkomorzym włodzimierskim, i Magdalenę za Jerzym Hołubem 1630 r. (Op. Żyt. 14; Woł. VI A. f. 649 i Kniaź.). N., wojski kijowski 1630 r. Aleksander, ziemianin województwa połockiego, syn Krzysztofa i Reginy z Mościckich, żonaty z Maryanną Pawłowską 1717 r. (Akta XI). Stanisław podpisał z województwem połockiem elekcyę Stanisława Augusta.

BUTOWTOWICZ Stanisław przyjął na zjeździe w Horodle za herb *Godziembę*.

BUTRYM, bojar smoleński 1495 r. (ML. 6 f. 43). *Butrymowiczowie* Bohusz i Pronko, bojarowie wileńscy 1540 r. (ML. 31 f. 645).

BUTRYMOWIE v. BUTRIMOWIE v. BUTRYMOWICZOWIE h. TOPÓR, który to herb przyjął dla siebie Butrym na zjeździe w Horodle. Władysław, alias Butrim, wraz Gastołdem, wojewodą wileńskim, i Kieżgajłą, kasztelanem wileńskim, wpisany w album uniwersytetu krakowskiego 1445 roku. Jan, namiestnik smoleński 1422 roku. Jan Stanisław Butrym z Giezdzisk i bracia jego: Marcin i Piotr, synowie Jakóba Bylowicza, sprzedali Dziekszanów Holszańskiemu 1493 r. (ML. 2 f. 9). Jadwiga, wdowa po Marcinie Jakóbowiczu Butrimie, odstąpiła w 1514 r. Sapieże czternaście wsi, które mąż jej otrzymał od Aleksandra Jagiellończyka (ML: 7 f. 693). Stefan Butrym podpisał z księstwem żmudzkiem elekcyę Jana Kazimierza. Michał, Kazimierz, Józef i Andrzej Butrymowiczowie podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Herb Topór.

Mateusz Butrymowicz, dziedzic Łopatyna w powiecie pińskim 1775 r. (V. L.). Tenże Mateusz, jeden z najznakomitszych obywateli z końca zeszłego wieku, któremu okolice Pińska wiele zawdzięczają, 1783 r. sędzia grodzki, a 1785 r. podstarości piński, 1778 r. koniuszy, 1780 r. miecznik, a 1790 r. łowczy piński, poseł piński na sejm czteroletni. Jan Butrymowicz z powiatu pińskiego, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. Adryjan, biskup kalamiński, sufragan piński i turowski, następnie w 1793 r. sufragan metropolity ritus graeci uniti. Jan Stanisław z województwem trockiem podpisał elekcyę Augusta II-go, a Mateusz z województwem połockiem obiór Stanisława Augusta. Mateusz, porucznik petyhorski, otrzymał patent na kapitana 1776 r. (MP.).

BUTRYMOWSCY h. TOPÓR, prawdopodobnie jednego pochodzenia z Butrymami. Marcin Butrymowski, vicesgerent buski, syn Jana, wnuk Karola, pra-

wnuk Fryderyka, nabył dobra Kutce 1775 r. (Perp. Czers. 35 f. 22). Tenże Marcin razem z Antonim dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Jan, syn i Piotr, wnuk Antoniego, 1848 i 1849 roku w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

BUTRYMSCY w powiecie oszmiańskim. Szymon Butrymski nabył dobra Graużyszki od Korsaka, które syn jego Marcin, zmarły 1640 r., zapisał żonie, Halszce z Bychowców (Jank. pt. oszm.).

BUTTMANOWICZ h. GODZIEMBA Ignacy dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

BÜTTNER Jan, podpułkownik regimentu füzilierów koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

BUTWIŁ Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r.

BUTWIŁOWICZOWIE. Radziwił i Wojtek, bojarowie; syn pierwszego Mojson, a drugiego Tomasz 1526 r. (ML. 19).

BUTWIŁOWSCY. Kazimierz Butwiłowski, podstarości czeczerski, domownik Krzysztofa Zawiszy, umarł 1696 r.; syn jego Antoni (Pam. Zawiszy). Stanisław, cześnik czerniechowski, podpisał z województwem mińskiem elekcyę Augusta II, a Antoni z województwem witebskiem obiór Stanisława Augusta. Józef i Piotr podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

BUTYŃSKI Józef zeznał 1675 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą ze Zdanowskich (DW. 55).

BUWSONOWSCY, osiedleni na ziemiach należących do starostwa owruckiego 1775 r. (V. L. VIII f. 296).

de BUY, patrz *Andrault.*

BUYŁO Michał, strażnik wilkomierski 1763 r.

[BUYS Egbert, kupiec, został konsyliarzem i komisarzem nadwornym 1744 roku (Sig. 25).]

BUYWIDZ Andrzej podpisał z województwem trockiem elekcyę Augusta II-go.

[von BUXHOUDEN Gwalter, przyboczny gwardzista królewski 1626 roku (M. 174 f. 53).]

BUZA, łowczy krakowski 1228 r.

BUZDZOWIECKI Felicyan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

BUZOWSKA Zofia z Jeniczów procesowała Czartoryskich 1665 r. (Woł. VIII A. f. 494).

BUŻEŃSCY v. BUŻYŃSCY h. PORAJ, pochodzą z Bużenina, w powiecie sieradzkim. Spytek, stolnik sieradzki 1369 r. Jakób, dziedzic Bużenina w 1430 r., a Spytek 1434 r., nabyli dziesięciny z Bużenina i okolic od Macieja Chłapowskiego, kanonika gnieźnieńskiego (Kor.). Stanisław, kanonik gnieźnieński 1480 roku. Jan, syn Mikołaja, posiadacz Luboli w województwie sieradzkiem 1496 r. (Inw. Arch. Kor.). Katarzyna z Lutogniewskich, wdowa po Tomaszu, z ojcowizny swej Lutogniewa wyprawiła konnego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 495).

Spytek, syn Jana, urodzony z Borzykowskiej, kanonik gnieźnieński i krakowski 1504 r. (Kor.). Bartłomiej, właściciel Rożnicy i Nowej Wsi w województwie krakowskiem 1581 r. (Paw.). Hieronim, syn Jana i Katarzyny z Dziatkowic, kanonik poznański 1542 r. (Pis. Dz. Pol. IX), porzucił stan duchowny i został kalwinem. Żupnik krakowski 1553 r., sekretarz królewski 1555 roku (M. 82 f. 539 i 85 f. 525), otrzymał prawem lennem Prusinowice i Ulanów ze starostwa sieradzkiego 1556 r. (M. 90 f. 58). W 1559 r. został burgrabią krakowskim, w 1562 r. posiadał starostwo krzeczowskie, w 1563 r. otrzymał brzeźnickie, na którem w 1566 r. Zygmunt August zapisał mu 10,000 fl. (M. 100 f. 278). W 1569 r. będąc i starostą dobczyckim, został podskarbim wielkim koronnym. W 1578 r. zrzekł się administracyi żup krakowskich, z których przyznano mu pensyi 2,500 flor. i rezygnował z podskarbiostwa wielkiego koronnego (M. 118 f. 176 i 119 f. 33). W 1579 r. został kasztelanem sieradzkim; umarł w roku następnym, w którym herb swój nadał uszlachconemu Walentemu Krzepickiemu. Synowie jego: Paweł i Piotr, urodzeni z Reginy z Witowic Czernównej (Wyr. Lub. 2 f. 347).

Herb Poraj.

Paweł otrzymał od ojca starostwo dobczyckie w 1574 roku, umarł w 1578 r., w którym wymienione starostwo otrzymał po nim brat jego Piotr. Piotr po bracie starosta dobczycki, a po ojcu brzeźnicki, umarł w 1584 r. Córka Piotra Regina, urodzona z Konstancyi Myszkowskiej, starościanki zatorskiej i oświecimskiej, żona Hieronima Dembińskiego 1598 roku (M. 129 f. 483 i Zap. Lub. 9 f. 315).

Piotr, sędzia ziemski sieradzki 1557 r. Jego synowie: Jan i Hieronim, właściciele Rudnik 1579 r. (M. 120 f. 483). Hieronim, żonaty z Ewą z Wilkowiecka Trepczanką, a Jan, sekretarz królewski, dzielny wojownik za Batorego, otrzymał w 1580 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa ostrzeszowskiego z rąk Rokososkiego. Umarł bezdzietnie w 1581 r., a sukcesorowie jego otrzymali konsens w 1582 r. na ustąpienie wójtostwa w Ostrzeszowie (M. 122 f. 396 i 127 f. 22).

Hieronim, kasztelan sieradzki 1588 r., był i starostą wartskim. Spytek syn jego, kwitował Sokołowską 1618 r. (Gr. Przed. 64). Spytek, skarbnik sieradzki 1620 r., następnie kasztelan konarski-sieradzki, z Anny z Rudnickich, kasztelanki sieradzkiej, miał syna Jana, biskupa armirieńskiego, sufragana gnieźnieńskiego 1667 r., prezesa trybunału koronnego 1668 r. (Kor.). Wojciecha z Krystyny Suchorzewskiej, podstolanki kaliskiej, syn Stanisław, kanonik gnieźnieński, oficyał i dziekan warmiński, regent kancelaryi mniejszej koronnej 1669 r. Anna za Janem Tarnowskim 1597 r. Agnieszka, córka Bartłomieja, wojskiego sieradzkiego, za Stanisławem Spytkiem Chwalibogiem 1621 r.

Marcin, syn Rafała i Maryanny z Kobielskich, otrzymał od matki dobra Kroniszewice 1785 r. (Gr. Przed. 92 f. 21).

BUŻYCKI Karol, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605).

BUŻYWOJ, sędzia krakowski 1228 r. *Bużywoj*, chorąży inowrocławski 1301 roku, a sędzią inowrocławski 1307 r.

BYAŁYKOWICZ Mikołaj głosował za Augustem III-m 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 608).

BYBELSCY z Bybła h. BYBEŁ. W 1439 r. w Samborze Iwan Czyżowski udowadniał pochodzenie swoje szlacheckie i między innymi przedstawił na świadków Tuczka i Zanka Korniełowskich *de proclamatione Bibel et de herbo Cossy, luna et crux.* Przypuszczam, że herb ten przedewszystkiem przysługiwał Bybelskim (AGZ. XIII). Kazimierz Wielki potwierdził między 1366 r. a 1370 r. Chodkowi z Bybła nadanie księcia Lwa, dotyczące Bybła z przyległościami, Błożewa etc. (AGZ. I). Przywilej ten potwierdził i pomnożył Władysław Jagiełło w 1406 r. Andrzejkowi i Hryćkowi z Bybła (AGZ. V).

Andrzej, syn Chodka, już 1390 r. występuje, a obaj bracia żyją jeszcze 1418 r. Po jednym z nich, prawdopodobnie po starszym Andrejku, poszli: Jarochna, żona księcia Iwana Nieświckiego na Przedzielnicy, N., żona Fredry z Pleszowic, Duchna seu Anna za Janem Barzym z Orzowic, i N. za Hlebem, który się pisał z Niklowic, majątku żony, i dwaj synowie: Jaczko i Seńko. W 1441 roku Fredrowa i Hlebowa już nie żyły, a pozostałe po nich dzieci, to jest Fredrowej synowie: Andrzej i Fredrusz; a po Hlebowej córki: Chemka vel Fenna i Aniela, dopełniły działu dóbr z ciotkami i wujami swoimi.

Jaczko i Seńko wzięli Nowe Miasto, Komarowice, Bybło, Borszowice, Czrokołowice, Hruszatyce, Sworotowice, Wielinicze i Zakup; Jarochna otrzymała Przedzielnicę, Hubice, Podgrodzice, Nowosielce, Zabokruki, Grabownicę i Halczów; Duchna — Burniewice, Błożew i Stołbice; synowie Fredry — Czeszki, Sanoczany i Klokowice; a córki Hleba — Niczłowice, Tyszkowice, Worchowice, Hwercze i Głowaczowiec (AGZ. XIII). W tymże samym roku Jaczko, w imieniu brata swego Seńka, zawarł układ z Fredrą o zaślubienie jego córki Jadwigi.

Jaczko w 1449 r. był stolnikiem przemyskim (AGZ. XIII). Był nim do 1468 r., a mylnie nazwany w aktach raz cześnikiem, a dwa razy podstolim 1453 i 1460 r. Nabył on w 1447 r. Podgrodzisko od ks. Iwana Nieświckiego i jego żony Jarochny (AGZ. XIII). Kazimierz Jag. potwierdzając w 1464 r. przywilej Kazimierza Wielkiego, wymienia Jaczka, stolnika, i brata jego Hryńka (AGZ. VI). Ten Hryczko nie był rodzonym bratem Jaczka, bo w działach z 1441 r. nie występuje. Prawdopodobnie wraz z Iwanem i Kostkiem 1478 i 1479 r. byli oni synami Hryćka, brata Andrzeja.

Jan, alias Hryczko z Nowego Miasta, alias Bybła, sprzedał mieszczanom bybelskim place i grunty tamże 1497 r. (AGZ. IX). Łukasz Hryczko z Bybła zabezpieczył posag żonie, Annie z Myszkowskich, 1532 r. (M. 48 f. 277).

BYCHAWSCY h. DOŁĘGA z Bychawy, w powiecie lubelskim. Adam z Bychawy, sędzia lubelski 1359 r. Jan z Bychawy, łowczy lubelski 1401 roku. W 1531 r. właścicielami Bychawki byli Jan i Przedbor Bychawscy (Paw.). Po Janie, który w 1525 r. procesował się z Żółkiewskim (St. Pr. P. P. VI. 244), szedł Piotr, którego syn Stanisław sprzedał Bychawkę Mniejszą Łosiowi 1581 r. Paweł, Wincenty, Piotr, Jacek i Aleksander, synowie Stanisława, przyznają sumę Głębockiemu 1599 r. (Zap. Lub. 2 f. 816 i 11 f. 50). Po Przedborze z Bychawki, żonatym z Katarzyną (St. Pr. P. P. VI. 229), szedł Stanisław Przedbor, który pozostawił trzech synów: Stanisława, Eustachego i Marcelina, z których dwaj ostatni dziedziczyli na Bychawce 1590 r. (Zap. Lub. 7 f. 125 i Wyr. Lub. 35). Krzysztof, syn Eustachego, zeznał 1620 r. z żoną, Heleną z Drochowskich, zapis dożywocia (Zap. Lub. 24 f. 968). Inny Stanisław miał synów: Józefa, Krzysztofa i Stanisława 1582 r., z których dwaj ostatni dziedziczyli na Brzeźnicy i Barczowie 1589 r. (Wyr. Lub. 13 i 35). Z nich Stanisław zeznał 1592 r. zapis dożywocia z żoną, Anną ze Zborzeńskich (Zap. Lub. 6 f. 754).

Herb Dołęga.

Andrzej, syn Krzysztofa, zapisał dożywocie żonie Agnieszce 1616 r. (Zap. Lub. 22 f. 554). Ten Andrzej zostawił synów: Erazma i Jana. Jan, 1658 r. podpisarz grodzki, 1659 r. regent grodzki, 1661 r. komornik ziemski, 1667 r. pisarz grodzki lubelski, 1678 r. i poborca, w 1667 r. z bratem stryjecznym Stanisławem, synem Jana, wnukowie Krzysztofa, zeznają cesyę sum (Zap. Lub. 48 f. 935; 49 f. 626; 51 f. 99). Stanisław, Jan, pisarz grodzki lubelski, i Stefan podpisali z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała.

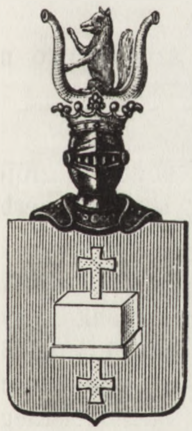
Stefan z Zofii z Rościeszyna miał synów: Andrzeja i Józefa, żyjących w 1602 r. (Zap. Lub. 11 f. 664). Stanisław Józef, żonaty z Maryanną z Krzywińskich, wydał w 1738 r. córkę swoją Rozalię za Kazimierza Drozdalewicza. W roku następnym Drozdalewiczowie otrzymali wójtostwo w Piasecznie (Perp. Czers. 24 f. 420 i 14 D. f. 229).

z BYCHAWY h. OSSORYA. Andrzej i Hieronim, dziedzice Bychawy w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.).

BYCHOMSKI Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 611).

BYCHOWCOWIE h. WŁASNEGO w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Król Zygmunt nadał w 1510 r. bojarom smoleńskim, Wasilowi i Waśkowi Mitkowiczom, braciom Bychowcom, dwanaście nieosiadłych wsi, w powiecie dorsuniskim, do których dodał Waśkowi w 1514 roku jeszcze ośm wsi (ML. 194 f. 575 i 195 f. 1019).

Andrzej Mitkowicz Bychowiec, dworzanin królewski, otrzymał od króla Zygmunta w 1536 r. różne ziemie w powiecie trockim (ML. 41 f. 143). Tyszko Bychowiec, dworzanin królewski 1521 r. (ML. 12 f. 100). Andrzej Mieliechowicz Bychowiec, zamienił pewne grunta z Radziwiłłem 1585 r. (Akta XIV). Józef przed 1581 r. zastawił dobra Wojkowskie Sapieże (Sap.). Janusz i żona jego, Anna z ks. Horskich, nabyli Hrebień 1621 r. Janusz 1617 r. nabył Tołkaczewicze, których 1631 r. dziedzicem był Bazyli, a 1652 r. Jan, żonaty z Krystyną z Wojnów, 2-o v. Jakóbową Kuncewiczową 1663 r. (Sł. Geogr.). Krzysztof, namiestnik trocki 1615 r. Józef, deputat województwa trockiego na trybunał litewski 1627 r. (Akta XIII). Dymitry, pisarz grodzki trocki 1615 r., podsędek trocki 1633 r. Elżbieta z Łukomskich, żona Jerzego, sprzedała część Młądza Radzymińskiej 1631 r. (Perp. Czers. 8 f. 404). Halszka za Szymonem Butrymskim 1640 r.

Herb Bychowców.

Samuel, podstarości słonimski 1658 r. N. Bychowiec, podwojewodzy trocki, podpisał z województwem trockiem elekcyę króla Michała. N., stolnik inflancki 1716 r. Samuel, starosta luceński 1716 r., żonaty z Krystyną Denhoffówną, kasztelanką witebską, pozostawił czterech synów: Jana, kanclerza i kanonika wileńskiego, Władysława, podczaszego mińskiego 1715 r., sędziego ziemskiego wołkowyskiego 1746 r., Ludwika, pisarza skarbu W. Ks. Litewskiego 1734 r. (Akta XI) i Michała. Po jednym z dwóch ostatnich córka Rozalia, żona Antoniego Suchodolskiego 1748 r. (Akta XI; Czerniech. f. 1483; DW. 71 f. 1534). Mateusz, pisarz ziemski trocki 1671 r. Michał, chorąży i poseł trocki 1678 r., Regina Tobiaszowa Szwykowska i Helena Wołmińska, sędzina upicka, brat i siostry 1685 r. (Akta XI). Tenże Michał, ciwun i chorąży trocki, poseł 1688 r. i 1690 r. (Pam. Zawiszy).

Jan, w imieniu hetmana Mazepy, zawiadomił wojsko kozackie o zjawieniu się Tatarów 1697 r. (A. Zap. Ros.). Dominik z województwem bracławskiem, Jakób i Jan, skarbnik trocki, z województwem trockiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Jan, sędzia ziemski i wojski wołkowyski (?) 1758 r. (Sap.). Jan, sędzia grodzki i poseł wołkowyski 1764 r., właściciel Łyskowa, w 1765 r. podkomorzy, a 1769 r. marszałek wołkowyski. Ludwik Bernardyn, w województwie witebskiem 1760 r. (Ist. Jur. Mat. XIX).

Ignacy, podstoli wołkowyski 1780 r., a słonimski 1781 r., właściciel Chmielnicy. Syn jego Józef Władysław. Józef, szambelan Stanisława Augusta, mianowany krajczym litewskim 1793 r. Stanisław, generał wojsk cesarsko-rosyjskich, żonaty z Jadwigą ks. Lubecką, córką Franciszka Ksawerego, ministra skarbu Królestwa.

BYCHOWSKI Józef udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

BYCZKOWSCY h. TOPÓR. Piotr z Byczkowa 1441 r. w Haliczu. Kasper, dostał 1449 r. wieczystą darowizną od Michała Buczackiego Byczkowce, w powiecie trembowelskim i od nich wziął nazwisko, żył jeszcze 1484 r. (AGZ. XII i XV).

N. otrzymał starostwo hulanickie 1765 roku. Józef, proboszcz w Tarłowie 1798 r. (DW. 112 f. 937).

Bartłomiej Byczkowski, syn Andrzeja, właściciela Telatycz, w ziemi mielnickiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

BYCZKOWSKI Jerzy, major wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1793 r.

BYCZYŃSCY h. BIELEJE z Byczyny, w ziemi czerskiej, powiecie grójeckim. Akta ziemskie grójeckie z 1436 r. wspominają o Stefanie z Byczyny herbu Bieleje (Zs. Grój. 1 A. f. 18).

Żyjący w połowie XVI-go wieku Jan Byczyński pozostawił trzech synów: Stanisława, Marcina i Wojciecha, od których nabył części na Byczynie Jakób, syn Hieronima, w 1582 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 49; 52 f. 1059 i Perp. Czers. 1 B. f. 23). Stanisław, żonaty z Zofią z Olszamowskich (Zs. Gr. Czers. 54 f. 345), miał dwóch synów: Andrzeja i Mikołaja, oraz córkę Jadwigę, żonę Wojciecha Suchodolskiego 1635 r. Andrzej, syn Stanisława, sprzedał bratu Mikołajowi części swoje na Dąbrówce 1626 r. Mikołaj zeznał 1622 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Olszamowskich (Perp. Czers. 9 f. 266; 7 f. 333 i 6 f. 462). Marcin, syn Jana, zeznał 1589 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Sułkowskich (Zs. Gr. Czers. 57 f. 505). Wojciech, nabywca dóbr Sopoth w 1611 r., z Zofii z Braneckich miał dwie córki: Marynę, żonę Krzysztofa Jarochowskiego, i Helenę, żonę Melchiora Przyłuskiego, a z drugiej żony Doroty—córkę Dorotę za Andrzejem Staniszewskim 1627 roku (Perp. Czers. 4 f. 18 i 7 f. 434).

Paweł, żonaty z Zofią z Ogrodzińskich 1630 r., miał dwóch synów: Jakóba i Krzysztofa, sprzedał on Byczyny Rossochowskiemu 1648 r. (Perp. Czers. 8 f. 328; 11 f. 107, 155). Walenty, syn Jakóba, zeznał 1606 r. zapis na rzecz żony Zofii z Ciołków (DW. 33); syn jego Jakób 1627 r. (Perp. Czers. 7 f. 434). Stanisław, poseł miasta Warszawy 1669 r. Mateusz w powiecie przedeckim 1696 r. (Gr. Przed. 81 f. 126).

z BYCZYNY h. SZELIGA Stanisław, kasztelan konarski, i brat jego Jan zaświadczają szlachectwo swego współherbownika Jakóba z Raczkowic 1399 r. w Sieradzu (Pis. Dz. Pol. IX. Pot.).

z BYDLINA Dersław na sądach lwowskich 1444 r. (AGZ. XIV).

BYDLIŃSCY h. MĄDROSTKI - SMIARA z Bydlina, w powiecie olkuskim. Niezbicie dowiódł P. Balzer w Genealogii Piastów, że rodzina ta wraz z Galowskimi pochodzi od synów Kazimierza Wielkiego i Czudki Niemierzynej z Gołczy. Myli się tylko w tem, że wyprowadza od nich także rodzinę Gołeckich. Synowie Kazimierza dopuszczeni zostali z czasem do herbu i do rodu Mądrostków, do którego należał mąż ich matki, ale dóbr rodowych jego nie odziedziczyli. Widzimy w ich ręku tylko dobra matki i Bydlin i Galów z paru wsiami, prawdopodobnie dane im przez Kazimierza za życia jeszcze. Testamentowe nadanie zostało zniesione. Z przyjęciem do herbu także musiały zachodzić niejakie trudności ze strony Mądrostków, kiedy Pełka 1365 r. użył pieczęci, wyobrażającej głowę brodatą nakrytą kapturem o dwóch wysokich uszach, nakształt rogów. Herb ten dany mu pewno przez króla Kazimierza, który zwykle, nadając herby miastom czy instytucyom, dawał głowę swoją brodatą koronowaną, lub bez korony.

Herb Mądrostki.

Pełka, kasztelan sieciechowski, z żoną Małgorzatą, wydawszy za mąż swą córkę Czudkę, widocznie jedynaczkę, za Niemierzę z Gołczy, oddali jej 1339 r. wszystkie swe dobra, t. j. Rzochów, Wolę Tarnowską z dwoma Tarnówkami, Szczytniki, Gruszów, Borzyszów i Soboszów (Sobów). Stosunek z królem bardzo niedługo zacząć się musiał i koło 1342 r. urodził się syn Pełka, następnie Niemierza i Jan. O istnieniu córek wątpi P. Balzer. Zdaje się jednak, że były, i one to pewno, a mianowicie Elżbieta, żona Wojciecha Czeleja, i Pachna, żona Paszka Trestki z Gedczyc, sprzedały 1361 r. Gruszów Rafałowi z Tarnowa. Matka ich przeżyła męża, a król 1352 r. przy wypłacie posagu zięciowi swemu prawemu, Ludwikowi księciu Bawarskiemu, i jej wypłaca 107 grzywien.

Z synów Jan zdaje się umarł bezżennie po 1383 r.

Niemierza pisał się z Bydlina, i umarł po 1386 r. bezdzietnie, a wdowę jego nienazwaną z imienia spłacają Galowscy i odbierają Bydlin 1388 roku (St. Pr. P. P. VIII).

Pełka z Galowa, prawdopodobnie najstarszy syn, zastawił 1365 r. Trześń i pół Rzochowa Rafałowi z Tarnowa. Z żony Hanki zostawił dwóch synów: Niemierzę i Pełkę. Z nich Niemierza z Galowa, ręcząc za matkę i brata, sprzedaje obie wsie zastawione Janowi z Tarnowa 1379 r. Obaj bracia spłacają 1388 roku stryjenkę z Bydlina. W latach 1397 — 1400 procesują się z Łapanowskimi o Bydlin. Wkrótce musieli dokonać działu i Niemierza wziął Galów i dał początek Galowskim i Kruszynom, a Pełka Bydlin. W 1398 r. jest on już żonaty z Hanką,

córką Stanisława z Wrocimowic. W 1418 roku jest sędzią żydowskim krakowskim.

Mikołaj Bydliński 1415 r. w Tarnowie, w latach 1434—1435 procesuje się z posesorem Bydlina, Janem Kożuszkiem. Stanisław 1444 r. Mikołaj i Stanisław h. Mądrostki, zawołania Smiara, zaświadczają w 1467 i 1468 r. szlachectwo Wilczka z Boczowa Różyca, Jana Wielkanockiego Mądrostki i Sąspowskiego Drużyny (Arch. Sang. II; KDM. III; RM. III; St. Pr. P. P. VII, VIII i Helc. II). Dersław z Bydlina, alias z Lisienic, na sądach we Lwowie 1444 r. (AGZ. XIV).

BYDŁOWSCY h. TOPACZ, właściwie Kopaczowie z Bydłowa. Wieś ta, dziś niemożliwa do odnalezienia, musiała leżeć gdzieś na Szląsku, w blizkości Krakowa, sądząc po herbie jej dziedziców.

W początku XV-go wieku żyło dwóch braci, z których jeden, imieniem Bota, przeniósł się w sanockie, gdzie nabył Jabłonicę, następnie Mrochów i dał początek rodzinie Mrochowskich, a przez starszego syna Stefana i jednej gałęzi Bydłowskich. Drugi brat, zapewne młodszy, Stanisław, został w Małopolsce. W 1431 r. nabył on wójtostwo w Kołaczycach i jako taki do r. 1470 zasiada w sądzie leńskim Opatów tynieckich w Goleszu (St. Pr. P. P. IX). W akcie tego kupna nazwany jest Stefanem, ale to pomyłka pisarza, lub odczytującego, albo też Stefan kupił to dla stryja. Stanisław, z żony Anny, zostawił trzy córki i trzech synów: Jadwigę za Mikołajem Szebieńskim 1475 r., Katarzynę za Mikołajem Bączalskim, i Apolonię za Janem z Bączali.

Herb Topacz.

Z synów: Mikołaj, zwany zwykle Kopaczem, z bratem Jerzym wzięli po ojcu wójtostwo w Kołaczycach. Mikołaj ożenił się z Katarzyną Farurejówną z Ossownicy i pozywa 1497 roku rodzinę żony o posag; umarł bezdzietny 1498 r.

Jerzy, w 1487 r. żonie swej, Barbarze z Chodakówki, zabezpiecza posag i wiano; zostawił z niej córkę Elżbietę za Zygmuntem Staszkowskim 1511 r., i synów: Jana, zmarłego przed 1511 r. i Stanisława, wójta w Kołaczycach 1501 r. Córka Stanisława, Anna Janowa Zaporska, sprzedała 1534 roku część swoją wójtostwa. Drugą jego córką była pewno Regina Janowa Starzechowska, która w 1545 r. sprzedała części tegoż wójtostwa.

Stanisław, trzeci syn Stanisława, wziął po ojcu sołtystwo w Kłodawie, a w 1492 r. zabezpieczył żonie Katarzynie posag i wiano; wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jana Gzellę z Pilzna. Został po nich jedyny syn Jan, który 1498 r. za pośrednictwem stryja, układa się z ojczymem. Jan, zwany też Kłodowskim, w 1520 roku posiada część wójtowstwa w Kołaczycach. W 1523 r. zapisuje oprawę pierwszej żonie Annie, córce Bernarda Łyczka, sołtysa z Jodłowej, a dziedzica Skórowej, a 1525 r. już żonaty drugi raz z Anną Białowodzką z Sąspowa, umarł 1545 r. zdaje się bezdzietny (St. Pr. P. P. IX).

Stefan z Mrochowa, najstarszy syn Boty, kwitował 1424 r. ojca i braci z ojcowizny i macierzyzny, a 1448 r. znów zrzeka się na rzecz braci wszelkiego

dziedzictwa w Mrochowie. Zachował też dawne nazwisko i pisze się z Bydłowa, a często Kopaczem i od nabytych w 1443 r. dóbr z Tyśmieniczan. W 1424 roku zaświadcza w Krakowie szlachectwo Prawdzica z Zysnowa, 1439 r. chwilowo burgrabia halicki, 1440 r. sędzia żydowski lwowski, 1448 r. wojski halicki. W 1456 roku w zastępstwie stryja Stanisława zasiada w sądzie leńskim w Kołaczycach. Żonaty był dwukrotnie. Pierwsza żona nie znana, druga 1441 r. Wszebora Katarzyna, 1-o v. Gunterowa z Polahic, 2-o v. Janowa Chłopska z Tyśmieniczan. Córka została jedna za Dobkiem z Karsnic 1452 r. Synów czterech: Jan, Stanisław, Stefan i drugi Stanisław 1458 roku. Jan, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim, w 1458 r. już żonaty z Jadwigą, która 1475 r., jako wdowa, ma sprawę ze szwagrem Stanisławem. Stefan umarł wkrótce po 1458 r. Stanisław starszy, ożeniony 1460 r. z Anną, córką Bogdana Skarbka z Szarańczuk, umarł, zostawiwszy małoletniego syna Mikołaja, pod opieką stryja Stanisława młodszego 1470 r. (AGZ. XI, XII i XIV).

Sebastyan, stolnik halicki 1562 r. Sebastyan, Marcin, Stanisław i Wojciech byli właścicielami Tyśmieniczan, Kamiennego, Wołoszowa, Wrony i Czuczyłowa, w powiecie halickim 1578 r. (Paw.). Jakób, wojski halicki 1630 r., podstarości i sędzia grodzki halicki 1638 r., żonaty z N. Dymidecką, zostawił synów: Andrzeja, Aleksandra, Samuela i Szymona 1666 r. (M. 180 f. 189; Zap. Lub. 50 f. 789). Samuel podpisał z ziemią halicką obiór króla Michała, a Piotr, Paweł i Andrzej elekcyę Augusta II-go. Tomasz, regent grodzki kijowski 1777 r.

BYDŁOWSCY Andrzej i Wawrzyniec podpisali z województwem sieradzkiem elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej, skarbnik bydgoski, procesował się z Trynitarzami warszawskimi 1771 r. (Perp. Czers. 34 f. 237).

BYKOWSCY h. CHORĄGWIE w województwie kijowskiem, z przydomkiem *Tysza*. Tysza Iwanowicz Bykowski, dworzanin królewski 1508 r. (Akta XIII f. 10). Tysza Iwanowicz Bykowski, bojar połocki 1533 roku (ML. 201 f. 734). Pewnie tenże sam Tysza, właściciel Perchunowiec, o którym wspomina rewizya zamku winnickiego z 1545 r. (Zr. Dziej.).

Herb Chorągwie.

Teodor Tysza Bykowski otrzymał Chodorków w województwie kijowskiem od Prońskiego, wojewody kijowskiego; nadanie to potwierdził mu Zygmunt August 1554 roku w Wilnie (Rulik.). Jego prawdopodobnie córką była Apolonia Tyszanka Bykowska, żona ks. Wasila Domonta Moszyńskiego 1585 r. (Kniaź.). Synowie Teodora: Aleksander i Bazyli, dziedzice Chodorkowa po ojcu 1585 r. (Op. Żyt. 8 i Bracł. XVII f. 1218) i Woropajewa 1603 r. (Woł. I f. 860). Aleksander, żonaty 1588 r. z Maryą Janówną Ołyczanką (Bracł. II f. 1540 i Op. Żyt. 8), a Bazyli z Eufrozyną z Chrynickich, której w 1581 r. na części swej Chodorkowszczyzny, przypadłej mu z podziału z bratem Aleksandrem, zapisał 2000 kóp (Bracł. V f. 1546). Bazyli miał dwóch synów: Teodora i Bazylego;

w 1618 r. wniósł skargę z synem Teodorem na Marciszewskiego (Arch. I. Z. Ros. III. 1 i Op. Żyt. 14). Teodor, żonaty z Magdaleną z Piasoczyńskich, właściciel Świdy i Wydyborza 1636 r. (Kij. V f. 1064 i 1065; Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Aleksander miał czterech synów: Aleksandra, Bazylego, Adama i Jeremiasza, oraz córki: Apolonię za Gabryelem Iwanickim, Maruszę za Wacławem Sułkowskim, i Aleksandrę za Szczęsnym Sleszyńskim; procesują się oni wszyscy z Hoścką w 1613 r., z Lemieszem 1618 r., a Bazyli kwituje bratanka Jeremiego 1628 roku (Bracł. IV f. 484; Kij. III A. f. 233 i Op. Żyt. 14). Adam, syn Jeremiasza, zapisał sumę żonie Teresie na Chodorkowie 1647 r. (Op. Żyt. 17 i 21). Synowie jego: Gabryel, Jan, Michał i Paweł, właściciele Kopaczewa w województwie kijowskiem 1639 r. (Op. Kij. 1; Kij. IV B. f. 95 i IV C. f. 1). Gabryel, ożeniony z Przerembską, chorążanką sieradzką, umarł przed 1651 rokiem, pozostawiwszy syna i córkę (Pam. Koniecpolskich). Ewa, córka Jeremiasza za Jerzym Szyrmą (Kij. XI f. 945).

Leo, żonaty z Maryanną Lemieszówną, otrzymał w 1653 r. siedlisko wielostowickie, alias Nigurowszczyznę (AGZ. X 4459; Kij. V f. 3 i M. 195 f. 13); podpisał on z województwem kijowskiem elekcyę Michała Korybuta i Jana III-go. N. został cześnikiem kijowskim 1702 r. Mikołaj, skarbnik czerniechowski 1727 r., urodzony był z Zofii Horaimówny, córki Jerzego (Bracł. XVI f. 266).

Stanisław, cześnik połocki 1733 r. Kazimierz, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 608). Potomek tych Tyszów Bykowskich Stanisław, cześnik połocki, wydał córkę swoją N. za Michała Wychowskiego, który nabył w 1745 r. część dóbr Chodorkowskich od Stachowskiego, potomka Ewy Szyrmowej, córki Jeremiasza Bykowskiego (Kij. XI f. 945). Nie wiem, czy do Tyszów Bykowskich należy zaliczyć Teodora, horodniczego żytomierskiego 1735 roku.

BYKOWSCY h. GRYF z Byków, pod Piotrkowem. Akta sieradzkie i piotrkowskie wspominają Wojciecha i Mikołaja z Byków 1416 r., Jana, ożenionego z Anną z Balina i Mikołaja, dziedziców Byków i Bartodziei 1454 r.

Herb Gryf.

Jan Bykowski otrzymał 1454 r. prawo niemieckie dla wsi Byki, w powiecie piotrkowskim, i wsi Bartodzieje, w powiecie radomskim (M. 10 f. 112). Bernard, syn Jana, 1471 r., Andrzej 1497 r., Piotr i Stanisław 1498 r. Jacek, właściciel Byków i Jarostów 1552 r. (Paw.). Stanisław z Kossowa, kasztelan konarski - łęczycki 1585 r., kasztelan łęczycki 1595 r., wojewoda sieradzki 1611 r. Starostwo sieradzkie otrzymał w 1588 r. Posłując często na sejmy, powoływany był przez Stany Rzeczypospolitej do licznych posług. Umarł w 1624 r. Synowie jego:

1) Baltazar zginął w rozprawie z Moskwą (Star. Mon.).

2) Jan, starosta sieradzki 1611 r., otrzymał w dożywocie 1615 r. starostwo wartskie, należące do żony jego, Maryanny z Grudzińskich, wojewodzianki rawskiej, wdowy po Janie Zebrzydowskim (M. 158 f. 27). Z niej i z drugiej żony, Eufrozyny Koniecpolskiej, nie pozostawił potomstwa (M. 178 f. 498

i Gr. Sier. z 1639 r.). Starostwo sieradzkie i starostwo wartskie wziął po nim w 1633 r. Jan Wężyk, ożeniwszy się z pozostałą po nim wdową.

3) Aleksander, ze stolnika chorąży sieradzki 1618 r., żonaty z Maryanną Walewską, 2-o v. w 1638 r. za Hieronimem Gołyńskim, starostą zakroczymskim (Gr. Sier. z 1639 r. i M. 185 f. 627). Synem jego był Mikołaj (DW. 52 f. 624), po ojczymie starosta zakroczymski 1654 r., kasztelan podlaski 1688 r. Mikołaj pisał się z województwem łęczyckiem na obiór króla Michała, a z województwem podlaskiem na elekcyę Jana III-go.

4) Maryan (DW. 45 f. 2109), wojewodzic sieradzki, został chorążym gostyńskim 1631 r. (M. 178 f. 362). Ewa, córka jego, po śmierci męża swego Jana Leśniowolskiego, zmarłego w 1641 r., wyszła za Kazimierza Malińskiego (Perp. Czers. 10 f. 285; 11 f. 616 i Star. Mon.).

5) Przemysław, w 1637 r. starosta przedecki, chorąży sieradzki 1638 r., umarł kasztelanem sieradzkim 1648 r., w którym jeszcze podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1628 r. z żoną, Zofią z Lipskich, obierał plenipotentów (Zap. Lub. 31 f. 557). Syn ich Aleksander, kanonik gnieźnieński 1658 r., sekretarz królewski, podpisał z województwem sieradzkiem obiór króla Michała. Kantor krakowski 1682 r., scholastyk krakowski 1690 r., umarł 1722 r. (Kor.). Oprócz Aleksandra miał jeszcze Przemysław synów: Przemysława i Stanisława. Przemysław, kasztelanic sieradzki, został 1683 r. podczaszym sieradzkim; w 1681 r. nabył Byki i Twardosławice od Stanisława i żony jego Anny (Gr. Przed. 78 f. 469). Stanisław, brat Przemysława (Sig. 12 f. 101), starosta przedecki i kłodawski, podpisał z województwem sieradzkiem obiór króla Michała, a z województwem łęczyckiem elekcyę Jana III-go. W 1688 r. został wojewodą inowrocławskim. Pewnie jego synem był Andrzej, także starosta przedecki i kłodawski, zmarły w 1709 roku.

Bratem Stanisława, wojewody sieradzkiego, był Piotr, dziedzic Kossowa 1583 r., kasztelan konarski-sieradzki 1589 roku (DW. 39 f. 1877 i M. 155 f. 201). Anna, córka jego, za Kobierzyckim 1600 roku (Ak. Piotrk.). Inny Piotr, dziedzic Kossowa, także kasztelan konarski - sieradzki, umarł w 1633 roku, któremu nagrobek wystawiła w Piotrkowie Barbara z Brzeskich, pozostała po nim wdowa (Star. Mon.). Małgorzata za Wacławem Sułkowskim 1595 roku. Andrzej i żona jego Katarzyna, właściciele Moszczenicy 1589 roku .(Akta Piotrk.). Hieronim, wojski sieradzki 1603 roku. Jan, podczaszy łęczycki 1665 r. Franciszek z Moszczenicy, cześnik sieradzki 1659 r., podczaszy sieradzki i starosta stężycki 1661 roku. Wojciech, syn Jana, zeznał 1642 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Owsianych (Gr. Przed. 71). Teodor, podczaszy sieradzki, z żony, Anny Rudzkiej, pozostawił dzieci: Mikołaja, Jana, Piotra, Petronellę i Maryannę, którzy 1667 roku wnoszą protest w Lublinie (Zap. Lub. 51 f. 511).

Podpisali elekcyę Jana Kazimierza z województwem sieradzkiem Stanisław i Jan, z ziemią gostyńską Mateusz, z województwem łęczyckiem — Mikołaj i Władysław; obiór króla Michała z województwem sieradzkiem Dominik, dwóch Janów i Władysław, z województwem łęczyckiem Jerzy, z ziemią rawską Kasper, z ziemią gostyńską Aleksander, Paweł, Marcin, Mateusz i Jan, z ziemią warszawską Walenty, a obiór Jana III-go z województwem łęczyckiem Andrzej, z województwem poznańskiem Marcin, z województwem sieradzkiem Paweł i Wiktoryn, cześnik nowogrodzki, z województwem podlaskiem Paweł, Jan, Marcin i Nikodem.

Elekcyę zaś Augusta II-go podpisali z województwem łęczyckiem: Andrzej, starosta przedecki, Felicyan, Jan i Marcin. Aleksander, podczaszy sieradzki 1695 r. Wiktoryn Franciszek, cześnik wyszogrodzki 1678 r. Stanisław, syn Jana i Zuzanny z Warszyckich, 1697 r. (DW. 59 f. 758). Wacław umarł 1646 r. (Star. Mon.); pochowany w Piotrkowie. Syn jego Kasper z Maryanny Gołuchowskiej pozostawił syna Franciszka i córki: Agnieszkę za Danielem Gajewskim, stolnikiem wilkomierskim, i Annę. Ojciec wraz z dziećmi sprzedał część Lipny w ziemi rawskiej 1679 r. (Gr. Raws.). Tenże sam, czy też inny Kasper, żonaty w ziemi czerskiej z Maryanną z Chinowskich 1681 r. (Perp. Czers. 13 f. 707).

Marcin, syn Jerzego, zeznał 1690 zapis dożywocia z Katarzyną Boską; tego czy też innego Marcina córka Katarzyna, urodzona z Jadwigi z Prackich, żona Jacentego Prackiego 1703 r. Anna za Piotrem Biejkowskim 1698 r. (Perp. Czers. 14 C f. 14; 16 B f. 246 i 16 A f. 61).

W 1662 r. ustanowioną została opieka nad Marcinem, Andrzejem, Janem, Maksem, Katarzyną i Petronellą, dziećmi Walentego i Katarzyny Ciołkówny Zaleskiej, w osobie ich stryja Wiktoryna (Sig. 5 f. 50). Stanisław, podczaszy bielski 1700 r. Aleksander, stolnik chełmiński 1699 r. Aleksander zapisał sumę żonie, Aleksandrze z Siemieńskich na Mrodze, Bielawach, Jarnowicach etc. w 1713 roku (Gr. Przed. 83). Franciszek, podczaszy nowogrodzki 1716 r.

Elekcyę Stanisława Augusta z województwem rawskiem podpisali: Baltazar i Dominik, sędzia grodzki sochaczewski, z województwem płockiem Jan i z województwem sieradzkiem Józef. Wymieniony Dominik został łowczym mszczonowskim 1767 r., cześnikiem 1775 r., chorążym bielskim 1776 r., a chorążym rawskim 1789 r. Był on w 1777 r. podstarościm i sędzią grodzkim rawskim i pozostawił córkę Franciszkę za Szymonem Wąsowiczem, sędzią ziemskim rawskim; wdowa po nim 1800 r. Baltazar, brat Dominika (Gr. Opoczyńs. z 1785 r.), sędzia grodzki rawski 1773 r., podczaszy bielski 1772 r., poprzednio cześnik żytomierski 1755 r., z żoną Ludwiką Zawiszanką, miecznikówną podlaską, dziedzic Krzyżanowic pod Iłżą, zostawił syna Feliksa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku. Stefan, starosta celski 1776 r. (V. L. VIII f. 529). Feliks, szambelan dworu polskiego, żonaty 1792 r. z Franciszką z Grzegorzewskich (DW. 108 f. 849). Ignacy, szambelan Stanisława Augusta 1782 r. Antoni, burgrabia grodzki gostyński 1791 r. N., cześnik ostrzeszowski 1736 r. Jan, kanonik katedralny płocki, został kanonikiem kolegiaty Św. Michała w Płocku 1766 r. (Kancl. 3 f. 20). Adam nabył od Kobylnickiej Rybno i Jasieniec, w powiecie gąmbińskim 1787 roku (M. 300 f. 183).

Józef, syn Andrzeja z Jadwigi Pągowskiej, wnuk Jana, prawnuk Franciszka, dziedzica Piwak w województwie sieradzkiem 1728 r., z synami swymi: Henrykiem i Władysławem udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837 — 1838, i Walenty, syn Ignacego, a wnuk Macieja (A. b. Her.).

Ignacy i Antoni Jaksowie z Byków, Kazimierz, Michał i Ignacy, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądach ziemskich: lwowskim i oświecimskim i w latach 1818—1825 w Wydziale Stanów (Goł.).

Michał, żonaty z Magdaleną z Duninów-Wąsowiczów, córką Tomasza, łowczego łomżyńskiego, i Teresy ze Szczecińskich, kwitował Lanckorońskiego 1774 r.

(Gr. Chęcińs. 26 f. 6). Dzieci jego: Józef, Michał i Salomea za N. Gubalskim 1829 roku.

Antoni Bykowski, sędzia pokoju powiatu łomżyńskiego, poseł na sejm ziemi łomżyńskiej w latach 1827 — 1830, właściciel dóbr Stawiskich i Szczepankowskich, pozostawił pięć córek: dwie z nich za Kisielnickimi, pozostałe za generałem Milbergiem, Duninem i Rzętkowskim.

Jakób, brat Antoniego, właściciel Kurzeszyna, pozostawił córkę za Rajzacherem. Siostry Antoniego: Józefa za Antonim Mleczką z Otol, w powiecie łomżyńskim, Tekla za Przezdzieckim, i Katarzyna za Onufrym Cichockim.

Bykowskich Jaksiców znajdujemy również w W. Ks. Litewskiem, głównie w województwie mińskiem, skąd często posłowali; do nich należą i Hrydzicze Bykowscy. Hryń Michajłowicz, dworzanin królewski 1523 r. Michał Hryniewicz, także dworzanin królewski 1551 r. (ML. 15 f. 208 i 65 f. 979).

Jan, wojski miński 1548 r. Jan Fedorowicz, wojski miński, skupił 1586 r. i 1587 r. od krewnych swej żony, Reginy z Newelskich, Boharewicze, które odstąpił 1589 r. synowi Fedorowi. W 1598 r. otrzymał pozwolenie na pobieranie myta w Pacowszczyznie na rzekach: Krupicy, Stebnicy i Ptyczy (Akta Tryb. Lit. i Gr. Mińskie). Synów jego było trzech: Wasil, Paweł, ożeniony z Anną Protasewiczówną, i Fedor (Zs. Mińs. z 1594 r.; Gr. Mińs. z lat 1590—1596). Fedor, dziedzic Boharewicz, zapisuje żonie Zofii Janównie Hołowniance, pisarzównie ziemskiej nowogrodzkiej, oprawę na swych dobrach (Zs. Mińs. z 1594 r.). Synów po nich zostało trzech: Piotr, 1618 r. współdziedzic Pacowszczyzny, zmarł wkrótce bezpotomnie, Jan i Aleksander, którzy sami już 1619 r. podzielili między sobą dobra ojczyste: Boharewicze, Pacowszczyznę i Samuelowce. Aleksander, pokwitowany przez matkę z 400 kóp groszy 1620 r. (Zs. Mińs.). Krystyna Szołuszanka, wdowa po Janie, wzięła w zastaw 1651 r. część Boharewicz od szwagra Aleksandra. Córka Jana, Konstancya, zamężna Sokołowska, ustąpiła sumy swoje na tych dobrach bratu Samuelowi 1677 r. (Akta Tryb. Lit. z 1681 r.). Samuel Janowicz, w imieniu swojem i bratanków swych: Marcina, Jana i Romana, synów Janusza Konstantego, manifestuje się w trybunale litewskim przeciw siostrze Sokołowskiej 1689 r. i zawiera układ z tymiż bratankami 1695 r.

Z nich Roman ze stryjem Samuelem podpisał z województwem mińskiem elekcyę Augusta II-go. Marcin i Jan zawarli układ między sobą o Pacowszczyznę 1704 r. Marcin pozostawił syna Ignacego Kazimierza, który zastawił 1730 r. część Pacowszczyzny Stefanowi, synowi Samuela, a jako Ignacy Hrydzicz z Jaxów Bykowski, pisarz grodzki buski, poseł miński, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422); następnie sędzia grodzki trembowelski, z żony Jadwigi Wojnarowskiej zostawił syna Szymona. Szymon, sędzic trembowelski, poseł bracławski, podpisał z województwem bracławskiem obiór Stanisława Augusta. Stolnik winnicki 1789 r. (DW. 105 f. 314), następnie marszałek powiatu latyczowskiego, ożeniony z ks. Czetwertyńską, miał synów: Tomasza i Marcina, z którymi w 1801 r. razem z wszystkimi braćmi stryjecznymi, stryjami i bratankami, wywiódł się ze szlachectwa przed deputacyą wywodową gubernii mińskiej. Jan, syn Janusza Konstantego, był podstolim bracławskim, bo syn jego Maciej, jako podstolic bracławski i poseł miński, podpisał z województwem mińskiem obiór Augusta III-go. W 1738 r. zastawił on żonie swej, Bogumile Świeto-

rzeckiej, część Pacowszczyzny. Miał z nią synów: Romana, sędziego pogranicznego i komornika granicznego bracławskiego; Tadeusza, szambelana Stanisława Augusta; Antoniego, generała adjutanta wojsk litewskich, i Ignacego, porucznika wojsk rossyjskich, który w imieniu swojem i braci rodzonych i Szymona, brata stryjecznego, zawarł układ z Bońkowskim w 1789 r., dotyczący spadku po babce Katarzynie z Bykowskich, 1-o v. Lasockiej, kasztelanowej zakroczymskiej, 2-o v. Rościszewskiej, stolnikowej bracławskiej, 3-o v. żony Jana Dessier, pułkownika wojsk koronnych (DW. 105 f. 314). Roman, sędzia pograniczny bracławski, otrzymał prawem emfiteutycznem na lat 50 dzierżawę Skurzyniecką w 1780 r. (Kancl. 40 f. 54). Był następnie chorążym winnickim i w 1801 r. z żyjącymi wtedy synami: Antonim, Ignacym i Gabryelem, urodzonymi z Wielogórskiej, wraz z całą rodziną dowiódł szlachectwa przed deputacyą wywodową mińską. Drugą żoną jego była Zarębianka i z niej miał synów: Anzelma i Kaspra. Z nich Antoni w 1817 r. dowiódł szlachectwa z całą rodziną przed deputacyą wywodową wołyńską. Anzelm pozostawił czterech synów: Aleksandra i Władysława, bezdzietnych, Leonarda, bezżennego i Adolfa, urodzonego 1840 r., właściciela Ossalinki na Podolu, ożenionego z Pińską, którego syn Bolesław, urodzony 1883 r. Kasper pozostawił trzech synów: Ludwika, urodzonego 1828 r., Włodzimierza, urodzonego 1831 r. i Franciszka, urodzonego 1837 r.

Synem też Romana był Faustyn v. Antoni Faustyn, wylegitymowany ze szlachectwa w gub. podolskiej 1840 r. Tenże Faustyn, urodzony 1780 r., chorąży, potem marszałek powiatu winnickiego, żonaty był z Franciszką Kamieńską. Synowie jego: Piotr, znany literat, bezdzietny z żoną Mierosławską, i Mikołaj, zmarły w Warszawie, ożeniony z Wilamowską, po którym zostali synowie: Adam, Wincenty i Mikołaj, ożeniony z Zaleską.

Antoni, syn Macieja, brat Romana, podpisał z województwem mińskiem elekcyę Stanisława Augusta. Generał-adjutant królewski, deputat wywodowy gubernii mińskiej, w 1801 r. w imieniu całej rodziny przeprowadza wywód szlachectwa przed tąż deputacyą; umarł bezżenny.

Tadeusz, trzeci syn Macieja, podpisał z bratem elekcyę Stanisława Augusta. Major wojsk litewskich, szambelan królewski, żonaty z Eleonorą Kłokocką 1787 r., sprzedał Bożewo Młyńskiemu 1796 roku (DW. 92 f. 374; 103 f. 828; 111 f. 594 i 793). Zostawił syna Konstantego, chorążego powiatu kowelskiego, ożenionego z Bukarówną, który zyskał przyznanie szlachectwa 1817 r. przed deputacyą wywodową wołyńską, na mocy wywodu z 1801 r., dla siebie i rodziny. W przyznaniu tem wymieniony i czwarty syn Macieja Ignacy, porucznik wojsk rossyjskich, z synem Januszem, urodzonym z Terleckiej.

Wymieniony wyżej Samuel Janowicz, z żony, Teofili Bohuszewiczównej miał sześciu synów, wyliczonych w wywodzie z 1801 r., Stefana, Marcina, Jerzego, Antoniego, Aleksandra i Michała. Z nich Michał z Jaksów i Marcin Hrydzicz z Jaksów, wojski czerniechowski, głosowali za Augustem III-m 1733 roku (Oblig. Warsz. f. 613 i 614), obydwaj oni i Antoni zmarli bezdzietnie. Jerzy miał zostawić dwie córki. Jedną z nich była zapewne Brygida, żona Antoniego Zyzemskiego, rotmistrza mińskiego, która kwitowała z posagu stryja Stefana (Akta magdeb. mińskie z 1785 r.). Stefan, skarbnik i sędzia grodzki miński 1733 r., wraz z synami Kazimierzem, Romanem Hrydziczem i Floryanem z Jaksów, głosował za Augustem III-cim (Obl. Warsz. 613 i 614). W 1730 r. wraz z żoną Konstancyą

Stankiewiczówną wziął w zastaw część Pacowszczyzny od Ignacego, syna Marcina. W 1751 r. stolnik miński, 1764 r. stolnik i rotmistrz miński, podpisał obiór Stanisława Augusta, 1767 r. wniósł do trybunału litewskiego manifest przeciwko bratu Aleksandrowi, spisał testament 1770 r., którym cały majątek zapisał jedynemu żyjącemu synowi Floryanowi, chorążemu mińskiemu, i wnukowi Stefanowi. Miał on oprócz wymienionych wyżej jeszcze czwartego syna Leona, zmarłego bezdzietnie tak, jak i Roman, i trzy córki. Z nich: Felicyanna, żona Michała Bohuszewicza, strażnika połockiego 1751 r., i Brygida, żona Jerzego Sakowicza, podczaszego orszańskiego 1755 roku, kwitowały one ojca z posagu (Akta magdeburgii mińskiej).

Kazimierz z żony Mickiewiczównej miał mieć dwie córki. Floryan, chorąży miński 1770 r., z żony N. Witkowskiej zostawił syna Stefana, któremu ustąpił urzędu chorążego 1777 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1789 r. Dobra swoje oddali obaj 1785 r. pod eksdywizyę. Stefan, ożeniony z Elżbietą Łopotówną 1780 r. (DW. 96 f. 1020), miał synów czterech: Gerarda, generała-adjutanta królewskiego, Aleksego, Floryana i Stanisława, którzy wraz z ojcem i krewnymi wywiedli się ze szlachectwa 1801 r. przed deputacyą wywodową mińską, a 1817 r. przed deputacyą wołyńską. Po Aleksym, dziedzicu Zawołoczycz, został syn Stefan, ożeniony z Anną z Łappów.

Aleksander, szósty syn Samuela, stolnik starodubowski, podpisał elekcyę Augusta III-go i Stanisława Augusta. W 1765 r. wojski miński, z Róży Kiełczewskiej, pisarzówny ziemskiej rzeczyckiej, zostawił synów: Antoniego, rotmistrza mińskiego, Wincentego, Felicyana i Ignacego (Akta XII), którzy wszyscy wyliczeni 1801 r. w wywodzie szlacheckim. Z nich, Antoni z dwóch żon: z N. Wołkowyskiej i N. Jeleńskiej, pozostawił pięć córek; Wincenty, podkomorzy ihumeński, z N. Tomaszewiczówny jedną córkę; Ignacy z Prozorówną bezdzietny, a Felicyan, marszałek rohaczewski, z Sobańskiej pozostawił synów: Antoniego i Michała, wywiedzionych ze szlachectwa 1801 r. w Mińsku, a 1817 r. na Wołyniu. W wywodzie z r. 1817 przed deputacyą wołyńską wymienieni wyżej Bykowscy przyznali za blizkich swoich krewnych Ignacego i Jana, synów Mateusza i Rozalii Czeczelówny, i Jana, syna powyższego Jana z Anieli Kobylińskiej, którym na mocy tego zeznania zatwierdzono stare szlachectwo.

Wyżej wspomniany Aleksander Fedorowicz zastawił 1623 r. żonie, Krystynie Janównie Janowskiej, folwark Boharewicze (Zs. mińs.), a 1674 r. darował te dobra synowi Dominikowi, którego siostra Anna, zamężna Palczewska, kwitowała z posagu 1680 r. Testament Dominika datowany 1682 r. Identycznym z tym Dominikiem zapewne będzie Dominik, syn Aleksandra, właściciel Zacharewicz, wspomniany wraz z bratem Samuelem 1680 r. (Akta Tryb. Lit.). Bratanek Dominika, a więc syn Samuela Jan, podstoli nowogrodzki 1690 r., właściciel Dudycz, z Maryanny Wojniłowiczówny miał syna Samuela, dziedzica Dudycz, cześnika nowogrodzkiego 1730 r. Synem tego być musiał Krzysztof z Jaksów, koniuszy miński, który sprzedał Dudycze 1750 r. (Gr. Mińskie z 1788 r.), a kupił Podlesie 1752 r., ożeniony z Zofią z Gintowtów (Zs. Nowogr. z 1765 r.). Spisał on testament 1755 roku (Gr. Nowogr.). Pozostawił trzech synów: Andrzeja, Augustyna i Franciszka, ożenionego z Brygidą Brzozowską 1756 r. Franciszek miał dwóch synów: Ignace-

i Wincentego. Synowie Ignacego: Ksawery, urodzony 1798 r. pozostawił Franciszka, dziedzica Podlesia w gubernii mińskiej, a Adam, urodzony 1800 r., z żony Łappównej pozostawił Henryka i Edwarda, bezdzietnych.

W początku XVII-go wieku żyło w powiecie lidzkim dwóch braci: Andrzej i Jan, któremu Aleksander Chalecki, marszałek lidzki, zapisał pewne sumy na wsi Zabor. Andrzej zostawił syna Aleksandra Stanisława, podstarościego słonimskiego 1679 r., który podpisał obiór króla Michała z województwem nowogrodzkiem, w 1671 r. nabył wraz z żoną Zuzanną z Bystrzonowskich część Mokrzca, 1672 r. ziemie: Puzłowszczyznę Zienkowską i Dutkowską w lidzkim za 200 kóp groszy, 1673 r. Radczyce Łopotowskie za 600 flor., a następnie jeszcze część Chilczyc za 100 kóp groszy (Zs. Lidzkie). Synów jego było czterech: Floryan, Jan, Hieronim i Piotr. Trzech ostatnich wraz z matką procesują żydzi słonimscy o dług ojca 1678 r. (Akta Tryb. Lit. z 1678 r., 261 f. 899). Piotr był jezuitą, Jan Kazimierz, kanonik smoleński 1693 r., przelał sumy swe na Zaborzu po dziadzie stryjecznym Janie na Michała Paca, hetmana 1680 r. W akcie tym wymienia i dziada Andrzeja i rodziców i braci Floryana i Piotra (Akta Tryb. Lit. z 1680 r., 20 f. 630). Floryan Aleksander spisał testament 1689 r. (Zs. Lidz.), którym żonie, Annie z Tymińskich, zapisał 12,000 zł. i dożywocie na Chilczycach, a synowi Teodorowi cały majątek. Teodor, ożeniony z Krystyną Kłopocką, procesował się 1713 roku z Górskimi (Akta Tryb. Lit.). Zostawił on córki: Helenę Jankowską i Joannę Siemaszkową, i synów: Antoniego i Michała. Michał, urodzony 1711 roku, chrzczony w kościele Lachowickim, pozostawił z żony, Anny Politalskiej, córkę Annę Gąsiorowską, i synów: Ignacego i Franciszka. Ignacy Piotr, urodzony 1765 roku, chrzczony w kościele Paszuńskim, ożenił się 1-o v. z Anną Hordynianką, a 2-o v. z Maryą z Kandybów. Z pierwszej żony syn Adam Benedykt, urodzony 1807 r., chrzczony w Stwołowiczach, z drugiej—Konstanty Ignacy, urodzony 1820 r. i Aureli Adolf, urodzony 1821 r., chrzczeni w Lachowiczach. Z nich Adam, dziedzic Ostrejek, ożeniony z Julią Bylińską, wraz z braćmi i stryjem Franciszkiem wywiódł się ze szlachectwa 1829 r. przed deputacyą wywodową gubernii mińskiej. Synowie jego: Władysław, bezdzietny, i Stanisław, urodzony 1838 r., bezżenny. Franciszek Józef, drugi syn Michała, urodzony 1768 r., chrzczony w Paszunach, chorąży kawaleryi narodowej, ożeniony z Rozalią Boczkowską, przeniósł się do Galicyi i tam zmarł 1833 r., zostawiwszy córkę Wiktoryę Korzeniowską i syna Stanisława, urodzonego 1815 r., zmarłego 1895 r., który dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego 1873 r. we Lwowie. Żonaty był dwukrotnie, 1-o v. z Franciszką Kuczyńską, 2-o v. z Joanną Dobrowolską. Z pierwszej żony synowie: Witold, pułkownik wojsk austryjackich, i Juliusz, urodzony 1844 r., profesor politechniki lwowskiej, ożeniony z Józefą Skoroszewską, z której syn Aleksander Stanisław, urodzony 1887 r. i córki: Marya i Zofia; z drugiej żony syn Ludwik.

Jan, syn Jana, pisarz ziemski słonimski, ożeniony z Justyną Żardecką, nabył Worobiewice w słonimskiem i zostawił synów: Aleksandra, Antoniego i Kazimierza. Dwaj ostatni 1665 r. byli jeszcze małoletni (Zs. Słonim. 1644 r., 1653, 1654 i 1664 r.; Akta Tryb. Lit. 1644, 1677, 1691 r.). Aleksander, stolnik, a potem chorąży słonimski, ożeniony z Barbarą Roszczycówną, żył jeszcze 1730 r. (Sap.), a synów miał trzech: Antoniego 1717 r., Franciszka, zmarłego przed 1743 r., i Józefa. Józef, chorążyc słonimski, deputat słonimski na trybunał litewski 1735 r.

(Akta XIII), ożeniony z Teresą Hermanówną, zostawił dwóch synów: Ignacego, 1775 r. koniuszego, 1783 r. sędziego grodzkiego, 1787 r. i miecznika wołkowyskiego, ożenionego z Maryanną Połubińską, 1-o v. Komajewską, i Tadeusza, ożenionego z Brygidą Komajewską 1765 r. (Akta Tryb. Lit. 1717, 1725, 1743, 1749 r. i Akta Słonim. 1752, 1754, 1765, 1768, 1774, 1780 r.).

Podpisali elekcyę Jana Kazimierza: Jan z województwem smoleńskiem, Jan z województwem nowogrodzkiem, Konstanty z województwem mińskiem; elekcyę Michała Korybuta: Konstanty, wojski mścisławski z księstwem żmudzkiem, Łukasz i Samuel z województwem nowogrodzkiem; elekcyę Jana III-go: Aleksander i Konstanty z powiatem słonimskim, Jan z województwem mińskiem, Michał, sędzia grodzki nowogrodzki, i Samuel z województwem nowogrodzkiem; obiór Stanisława Augusta: Jan, sędzia kapturowy wołkowyski z powiatem wołkowyskim.

Katarzyna za Dominikiem Ambrokiem, skarbnikiem orszańskim 1712 r. (Sap.). Andrzej, żonaty z Barbarą Węgorzewską 1759 r. (Bracł. XVII f. 1603). Piotr, chorąży miński 1765 r.

Z Litwy także miał pochodzić Jan Kazimierz, właściciel Żabna w Galicyi 1784 r., żonaty z Maryą Kaczorowską, zmarły w 1824 r. Dzieci jego: Stanisław Leopold, proboszcz tarnopolski, Antoni i Michał, bezdzietni, Franciszka Pajączkowska, Joanna i Ignacy, zmarły we Lwowie 1851 r., po którym z żony, Cecylii Batowskiej, córka Emilia i syn Kazimierz, bezdzietny.

BYKOWSCY w W. Ks. Litewskiem. Hrydia, Fedor i Tysza Bykowscy dostarczali na potrzeby wojenne w początkach XVI-go wieku dziewięć koni, a Ofanas dwa konie. Janusz z bratem Łabanem sami pełnili służbę wojenną 1582 r. (ML. 8, 21 i 31).

Król Zygmunt potwierdził w 1510 r. dworzaninowi Ofanasowi Michajłowiczowi Bykowskiemu nadanie Aleksandra Jag. dworzanom Hrydi i Tyszy Bykowskim, dwóch nieosiadłych wsi i ludzi, w powiecie trockim, oraz połowy wsi Telatycze w powiecie brzeskim (ML. 8 f. 564 i 566). Nadanie powyższe kazałoby się domyślać, że Hrydicze i Tyszowie Bykowscy jeden ród stanowili. Tymczasem jak widzieliśmy wyżej, Hrydicze Bykowscy pisali się w XVIII-m wieku z Jaksów, a więc byli Gryfitami, Tyszowie zaś Bykowscy mieli być herbu Chorągwie. Iwaszko Ryło Bykowski, dworzanin królewski 1510 r. (ML. 194 f. 637). Hanna Bykowska, żona księcia Michała Massalskiego 1611 r. (Kniaź.).

Aleksander, sędzia grodzki rzeczycki, otrzymał w 1635 r. konsens królewski, na wykupienie dóbr Bohlan w Siewierszczyznie od Połubińskiego (M. 181 f. 104). Dominik, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Jakób, strukczaszy lidzki 1770 r. N., wojski smoleński 1765 r.

BYKOWSCY h. GRYF. Jan Bykowski, sekretarz królewski, otrzymał na sejmie 1776 r. szlachectwo, wraz z powyższym herbem (Kancl. 41 f. 404). Gryf ma być zwrócony w prawą stronę tarczy, nad którą wprost korona. Z Katarzyny Dupont synowie jego: Antoni i Jan. Antoni zeznał 1794 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Obrębskich, córką Andrzeja (DW. 106 f. 799; 112 f. 1280 i 110 f. 388). Stanisław syn jego 1837 r., a Mateusz, syn Jana, 1842 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

BYKOWSCY ŁOPOTOWIE, patrz: *Łopotowie Bykowscy.*

Herb Dęboróg.

BYLCZYŃSCY h. DĘBORÓG. Paweł i Jan podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku. Józef i Stefan pisali się z powiatem grodzieńskim na elekcyę Stanisława Augusta.

Szczepan Dęboróg Bylczyński dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

BYLEŃSKI Jan podpisał z województwem płockiem elekcyę Augusta II-go.

BYLEWSKI Mateusz, rotmistrz grodzieński 1784 roku, Maurycy, komornik piński 1785 r. (Kal.).

Herb Pobóg.

BYLICCY h. POBÓG, zdaje się, że z Bylic, w powiecie łęczyckim. Pieczęć Doroty Bylickiej, ksieni starosądeckiej z 1578 r. herb ten przedstawia.

Wojciech Bylicki odstąpił 1616 r. w grodzie przedeckim wójtostwo w Bylicach synom swoim: Wojciechowi i Maciejowi (Gr. Przed. 62 f. 328). Inny Maciej, syn Jerzego, zapisał sumę żonie, Katarzynie z Palczewskich, w ziemi czerskiej 1624 r. (Perp. Czers. 7 f. 16). Marcin nabył Wąsowo 1626 r. (DW. 47 f. 1373).

Stanisław, syn niegdy Prokopa i Elżbiety Grzymalanki, w imieniu swojem i braci rodzonych: Piotra, Andrzeja i Joachima, sprzedał 1663 r. część Niewodnej Borowskiemu (Zap. Lub. 48 f. 140).

Andrzej i Stanisław Byliccy z ziemią przemyską, a Jan z województwem kaliskiem podpisali elekcyę króla Michała. Mikołaj z Bylic w latach 1446—1447 w Sanoku (AGZ. XI).

BYLICÓW dom dziedziczył na Jedwabnem, w ziemi wiskiej; z czasem nazwał się *Jedwabińskimi.*

BYLINOWIE h. BELINA pisali się z Leszczyny. Mikołaj Bylina z Leszczyny, kanonik krakowski, rektor akademii krakowskiej 1448 r., umarł w 1474 r. (Cod. Univ.). Marcin, syn Jana, na uniwersytecie krakowskim 1455 r. Mikołaj, syn Stanisława, na uniwersytecie krakowskim 1448 roku, wikary katedralny krakowski 1467 roku, pleban Św. Jakóba w Krakowie 1469 roku. Mikołaj Bylina, 1467 r. kanonik przemyski, pisał się 1477 r. z Krzeszkowic. Marek Bylina, burgrabia w Jazłowcu, 1441 roku ma 100 grzywien na Oleszy i Koniuszkach u Buczackich. Piotr Bylina, 1451 r. w Trębowli. Andrzej Bylina z Rzepniowa, kupił 1452 r. Wołczków i Łukę, w halickiem. Z żony Katarzyny miał córkę Annę,

za Janem Odrowążem z Godowa, chorążycem halickim 1470 r. i syna Jana Bylinę z Wołczkowa (AGZ. XII, XIV). Adam Bylina z Leszczyny, podstarości krakowski 1487 r. (Fed.). Marcin, właściciel Wojnarowej w powiecie bieckim, a Chruślicz i Sadowy w powiecie sandeckim 1581 r. (Paw.).

Piotr z Wojnarowy, rycerz grobu Chrystusowego i żona jego, Anna z Małachowskich, nabyli starostwo osieckie od Herburtów 1596 r. Piotr umarł w 1603 roku podstolim krakowskim, a pozostała po nim wdowa ustąpiła starostwo osieckie w tymże roku Gnińskim, a różne posiadane przez siebie inne Królewszczyzny 1615 r. synowi Jakóbowi Mikołajowi (M. 140 f. 55; 148 f. 114 i 158 f. 103). Piotr miał jeszcze drugiego syna Stanisława (Zap. Lub. 18 f. 936 i 24 f. 791). Jakób i żona jego, Konstancya ze Świętosławskich, otrzymali starostwo mszańskie 1618 roku (M. 159 f. 37).

Herb Belina.

Daniel i Stanisław, synowie Marcina Byliny z Głębowic, procesują się z Gierałtowskim 1620 r. Wespazyan, syn Krzysztofa z Leszczyny 1626 roku (Zap. Lub. 24 f. 958 i 29 f. 891). Stanisław, syn Macieja, ustąpił Sierkowszczyznę ze starostwa owruckiego Sołtanowi 1635 r. (M. 180 f. 642). Jan Andrzej z Leszczyny, sekretarz królewski 1641 r., podstoli krakowski 1661 r., żonaty z Maryą Anną z Ziemblic Boguszówną, wdową po Komorowskim, otrzymał w 1641 r. Rożniszów, Niedźwiadę i Glinnik, w powiecie pilznieńskim (M. 185 f. 377 i 189 f. 89). W 1661 r. został surrogatorem starostwa krakowskiego (V. L.). Jan z Leszczyny, komornik graniczny biecki 1679 r., a Maryan, regent grodzki rawski 1689 r. (Zap. Lub. 58 f. 341 i 65 f. 584).

Franciszek, Krzysztof, Floryan, Jan, Wincenty i Ignacy Olbrachtowie Bylinowie herbu Belina, w 1782 r. w sądzie grodzkim halickim, a Piotr Leon, wnuk Franciszka, w 1852 r. w Wydziale Stanów we Lwowie dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia (Goł.). Patrz *Leszczyński.*

BYLINOWIE, w ziemi czerskiej, na Suchy, Ossowie i Kamieniu, podług hr. Borkowskiego, mają być herbu *Odrowąż*, spotykane jednak u nich imiona: Wielisław, Bolesław i Żelisław, pozwalają przypuszczać, że do rodu *Belinów* należeli. Dom licznie rozrodzony, którego członkowie często zwali się Bylinami Suskimi, lub nawet wprost: Suskimi.

Jan i Stanisław, dziedzice Suchy, otrzymali różne przywileje od ks. Jana Mazowieckiego 1395 r. (Zs. Warec. 4 f. 495). Wielisław z Suchy 1417 r. Wojciech i syn jego Bolesław z Suchy 1417 r. Bartłomiej z Suchy 1418 r. Weronka, córka Jana, wdowa po Mikołaju Brzeskim, kwituje 1468 r. brata swego Abrahama z odbioru posagu (Zs. Warec. 1 A f. 25, 30 i 31; 1 B f. 194).

W 1470 r. żyło trzech braci: Stanisław, Jan i Tobiasz, dziedzice Wielkiej Suchy (Zs. Warec. 1 B f. 199).

Stanisław, z żony Katarzyny pozostawił synów: Jana i Mikołaja, oraz córkę Małgorzatę, procesujących się 1504 r. z braćmi stryjecznymi, synami Jana (Zs. Warec. 1 C f. 409).

Jan, syn Stanisława, z Katarzyny z Przedworskich miał synów: Stanisława, Floryana i Sebastyana, oraz córkę Annę; zawarli oni układ ze stryjem swoim Stanisławem, cześnikiem warszawskim, w 1545 r. (Zs. Warec. 3 A f. 229; 7 f. 420 i 8 f. 260).

Jan na Wielkiej Suchy miał synów: Stanisława, Andrzeja, Hieronima, Jana, Pawła i córki: Barbarę, żonę Jana z Ossowa w 1485 r., i Dorotę za Janem Kierzkowskim (Zs. Warec. 2 f. 155; 1 C f. 51 i 328; 3 A f. 433; 4 f. 241). Hieronim zabezpieczył posag żonie, Annie z Gośniewic 1524 r, a Stanisław żonie, Zofii Zdunkowskiej 1505 r. Paweł, żonaty z Dorotą, córką Janusza z Siekluk, pozostawił syna Jana, żyjącego w 1562 r., i córkę Dorotę, żonę Zygmunta Parznickiego 1563 roku (Zs. Warec. 3 A f. 425; 1 C f. 407; 5 f. 605 i 9 f. 795; Zs. Gr. Czers. 30 f. 432).

Tobiasz, z Wielkiej Suchy, miał czterech synów: Stanisława pierwszego, Tobiasza, Jana i Stanisława drugiego v. Warchoła. Tobiasz i Jan sprzedali części swoje na Małej Suchy 1522 r. bratu Stanisławowi pierwszemu, który z bratem Stanisławem Warchołem dopełnił działu dóbr w 1529 r. (M. 32 f. 147; Zs. Warec. 3 A f. 433, 584 i 4 f. 343).

Stanisław drugi, z Jadwigi Parysówny, córki Piotra, a wdowy po Piotrze Bonieckim, miał synów dwóch: Stanisława i Piotra, oraz córki: Barbarę, żonę Jakóba Usznarskiego z Litwy 1566 r., i Katarzynę, żonę Wojciecha Boguskowskiego 1568 r. (Zs. Gr. Czers. 4 f. 367; Zs. Warec. 7 f. 89; 10 f. 27 i 483). Piotr zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Brzeskich 1559 r.; syn jego Frąc (Franciszek) zeznał testament 1626 r. (Zs. Gr. Czers. 26 f. 322; Zs. Warec. 23 f. 418).

Stanisław pierwszy, syn Tobiasza, chorąży warszawski 1517 r., cześnik warszawski i starosta czerski 1522 r., z dwóch żon liczne potomstwo zostawił. Pierwszą jego żoną była 1503 r., Małgorzata z Sobienia, sędzianka czerska, wdowa po Janie Potyckim, drugą — Anna Parisówna, córka Jakóba, której w 1522 r. zabezpieczył posagu 300 kóp groszy (M. 32 f. 98; 60 f. 45 i Zs. Warec. 1 C f. 354). Umarł w 1553 r., w którym zeznał testament. Z pierwszej żony: Stanisław vel Wawrzyniec, Aaron, Barbara, żona Jakóba Zimnickiego, właściciela Wylazłowa 1537 r, Anna, żona Mikołaja Tarnowskiego, Zofia, 1-o v. Wysokińska, 2-o v. Jakóbowa Ryniewska. Z drugiej żony: Mikołaj, Walenty, Jan, Andrzej, Jan Olbracht, Dorota, żona Wojciecha Pogroszewskiego 1561 r., Katarzyna, 1-o v. Feliksowa Parisowa 1553 r., 2-o v. Mikołajowa Bierzwicka 1562 r., i Małgorzata, żona Jerzego Głuszyńskiego 1579 r. Walenty i Andrzej nie żyli już w 1560 r., w którym pozostali przy życiu bracia dopełnili działu dóbr ojcowskich. Olbracht wziął Zdżarek, Jan i Wawrzyniec Wielką Suchę, Mikołaj Turznę, a Aaron Pokrzywnę i Brańczycę. W 1565 r. nie żył już i Stanisław v. Wawrzyniec, proboszcz w Promny i Ostrołęce, gdyż bracia jego dzielą się pozostałą po nim spuścizną (M. 74 f. 139; Zs. Warec. 5 f. 702; 8 f. 266 i 276; 9 f. 12 i 544; 12 f. 7; 24 f. 653; Zs. Gr. Czers. 24 f. 42; 27 f. 12 i 215; 28 f. 519; 32 f. 623).

Mikołaj, syn Stanisława, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Konopińskiej, córce Stanisława, w 1557 r., a Jan, syn tegoż Stanisława, żonie, Zbigniewie z Kaszowskich, córce Stanisława, w 1563 r. (Zs. Warec. 10 f. 170 i 612). Jana druga żona, Barbara Boniecka, z której dzieci: Stanisław, Katarzyna, Anna i Małgorzata, nieletnie w 1579 r. (Zs. Warec. 11 f. 360).

Aaron, syn cześnika warszawskiego, właściciel Pokrzywny i Brańczycy, z Anny Skulskiej miał synów: Mikołaja, Olbrachta, Jakóba, Krzysztofa, Kaspra i Adama, oraz córki: Magdalenę, żonę Stanisława Staniszewskiego, i Bogumiłę, żonę Stanisława Bonieckiego, sędziego grodzkiego czerskiego. Wymienieni bracia, a synowie Aarona, procesują się z Karczewskim 1585 roku (Zs. Warec. 10 f. 475; 11 f. 81; 13 f. 451). Oprócz wymienionych dzieci, miał jeszcze Aaron nieprawe potomstwo, zrodzone z Anny Leszczyńskiej, córki Jana, mianowicie synów: Jana, Mikołaja, Stanisława i Olbrachta, którym pewną sumę zapisał w 1571 roku (Zs. Warec. 10 f. 915).

Mikołaj, syn Aarona, podkomorzy czerski 1575 r., miał synów: Krzysztofa, Stanisława i Mikołaja, oraz córki: Jadwigę, żonę Mikołaja Gramnickiego, Marynę, żonę Adama Bielickiego, Annę, żonę Piotra Okręglickiego, i Małgorzatę Rudzką (Zs. Warec. 15 f. 139; 16 f. 50; Perp. Czers. 6 f. 64, 145 i 191; 1 B f. 288). Z nich: Krzysztof i Mikołaj sprzedali swoją ojcowiznę bratu stryjecznemu Stanisławowi 1597 roku, a Stanisław zeznał z żoną, Małgorzatą Wierzbińską, zapis dożywocia 1615 r. Z niej synowie: Jan, Hieronim i Stanisław, z których ostatni żył jeszcze w 1637 r. i należał do sprawy o zwrot posagu, wyznaczonego Małgorzacie, córce cześnika warszawskiego, a żonie Głuszyńskiego (Perp. Czers. 5 f. 101; Zs. Warec. 20 f. 438 i 26 f. 59).

Olbracht, syn Aarona, miał synów trzech: Macieja, Stanisława i Wawrzyńca, oraz córki: Katarzynę, 1-o v. za Abrahamem Boskim 1585 r., 2-o v. za Stanisławem Pniewskim 1605 r., Annę za Kasprem Gojskim, Marynę za Waleryanem Siekluckim, i Zofię za Mikołajem Nietyxą (Zs. Warec. 13 f. 310; 16 f. 208; 18 f. 787 i 797). Maciej nabył od siostry swej Nietyxowej Obrąb 1604 r., na którym zabezpieczył posag żonie, Zofii z Staniszewskich 1605 r. Maciej, syn jego Jan i bratanek Seweryn sprzedali Suchę, Turzno i Żabieniec Szamowskiemu 1621 r. Jan, syn Macieja, zeznał 1632 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Zawiszanką, a około 1663 r. sprzedał Obrąb Stefanowi Zawiszy, przekazując wypłatę szacunku dzieciom swoim: Wojciechowi, Maciejowi, Janowi, Zuzannie Zabawskiej i Annie. Wojciech z Maryanny z Zamoyskich pozostawił syna Feliksa, który kwitował Boskiego 1723 r. (Perp. Czers. 2 f. 403 i 499; 6 f. 258; 8 f. 592; 12 f. 440; 17 f. 305 i 19 f. 291). Stanisław, syn Olbrachta, zabezpieczył posag żonie, Dorocie Trzebińskiej, córce Macieja, w 1595 r.; z niej syn Stanisław 1637 r. (Zs. Warec. 15 f. 734 i 26 f. 112; Perp. Czers. 2 f. 531). Wawrzyniec, syn Olbrachta, żonaty 1605 roku z Zofią Korzeńską, córką Łukasza, 2-o v. Rykalską. Z niej syn Seweryn i córka Anna Remiszewska 1627 r. Seweryn, żonaty 1641 r. z Zofią Oborską, 1-o v. Jastrzębską (Zs. Warec. 18 f. 828; 21 f. 727; 27 f. 31; Perp. Czers. 7 f. 466), podpisał z ziemią czerską elekcyę króla Michała. Żyjący w 1637 r. potomkowie Olbrachta: syn Maciej, wnukowie: Stanisław, syn Stanisława, i Seweryn, syn Wawrzyńca, procesują się o spadek po babce swej, Małgorzacie Głuszyńskiej (Zs. Warec. 26 f. 59).

Jakób, syn Aarona, nabył Laski 1600 r., a sprzedał młyn na Pokrzywny synowi Aleksandrowi 1599 r. Jakób zabezpieczył w 1582 r. posag żonie, Zofii Lewickiej, córce Andrzeja. Z niej oprócz syna Aleksandra, miał jeszcze synów: Adama i Jakóba, oraz córki: Ewę za Maciejem Boskim 1608 r., Reginę za Andrzejem Boskim 1627 r., Małgorzatę za Janem Makowskim 1624 r., i Jadwigę za Pio-

trem Boskim 1627 r. (Zs. Warec. 12 f. 161; 19 f. 17; 23 f. 678; Perp. Czers. 7 f. 55 i 476; 23 f. 678). Po Aleksandrze szedł syn Aleksander, żonaty z Katarzyną Kłopocką, 1-o v. Oczosalską (Zs. Warec. 27 f. 337). Jakób, syn Jakóba, zabezpieczył posag żonie, Dorocie Rzyśkównie, 1627 r.; z niej: Tomasz, Adam, Anna za Stanisławem Grotowskim, Zuzanna i Katarzyna Palczewska 1645 r. (Zs. Warec. 23 f. 652; 24 f. 66; 27 f. 719 i 29 f. 105; Perp. Czers. 11). Adam, syn Jakóba, zeznał w 1616 r. zapis dożywocia z żoną, Marancyą ze Świdzińskich (Perp. Czers. 5 f. 260). Z niej: Maksymilian, Stanisław, Wawrzyniec i Helena za Marcyanem Ossowskim 1660 r. (Zs. Warec. 29 f. 234).

Krzysztof, syn Aarona, zeznał 1592 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą Boską. W 1619 r. oddał synom swoim: Marcyanowi i Żelisławowi część Pokrzywny. Córki jego: Zofia za Wojciechem Bobrkowskim 1605 r., Marancya za Pawłem Bobrkowskim 1619 r. i Anna za Mikołajem Borowskim 1612 r. (Zs. Warec. 20 f. 135 i 136; 22 f. 438 i 507; 18 f. 878; Perp. Czers. 1 A f. 285). Marcyan na Pokrzywny, Brześcach i Brańczycy, żonaty z Jadwigą Goiszewską 1612 r., pozostawił synów: Adama, Krzysztofa i Jana, oraz córki: Dorotę, żonę 1-o v. Jakóba Góreckiego, 2-o v. Samuela, 3-o v. Piotra Gnatowskich, Annę, żonę Marcina Kisielińskiego i Agnieszkę, żonę 1-o v. Wojciecha Gnatowskiego, 2-o v. Ignacego Jerzego Zaborowskiego (Perp. Czers. 12 f. 231 i 10 f. 340). W 1643 r. Jan, syn Marcyana, procesuje się z Uwielińskim o spadek po braciach i siostrach nań spadły (Zs. Warec. 20 f. 134; 26 f. 635 i 641; 27 f. 480). Adam, żonaty był 1630 r. z Dorotą z Komońskich (Perp. Czers. 8 f. 324). Żelisław, syn Krzysztofa, zabezpieczył 1619 roku posag żonie, Marynie Braneckiej, córce Jana; nie żył już 1642 r. (Zs. Warec. 22 f. 669 i 27 f. 92).

Kasper, syn Aarona, pozostawił same córki: Annę, żonę Macieja Rykalskiego, Elżbietę, żonę Krzysztofa Wolskiego, Bogumiłę, żonę Grzegorza Michałowskiego, Barbarę i Marynę, które w 1614 r. procesują Annę Swiejkowską, wdowę po stryju ich, Adamie Bylinie, o spadek po nim pozostały (Zs. Warec. 12 f. 162 i 20 f. 571).

Wojciech Bylina, koniuszy królewski 1606 r. Tomasz zeznał 1618 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Biejkowskich. Hieronim nabył Branicę, w ziemi czerskiej 1627 r. (DW. 33, 46 i 47). Kazimierz pisał się z ziemią czerską na elekcyę Augusta II-go. Chryzostom, żonaty z Ludwiką z Boglewskich 1698 roku. Adam, syn Seweryna i Ewy z Wyrzykowskich 1721 roku (Perp. Czers. 16 A i 19).

Olbrycht w województwie kijowskiem 1710 r. (Op. Kij. 27). Elżbieta, żona 1-o v. Wojciecha Mirosławskiego, 2-o v. Piotra Wysockiego 1693 r. (Gr. Łęcz.). Brat jej, Hieronim, żonaty z Barbarą Plichcianką z Siemienic 1699 r. (Akta Tryb. Lub.), pozostawił Konstantego, Macieja i Franciszkę, żonę Marcina Świętosławskiego. Zawarli oni 1721 r. układ z wierzycielami (Akta Tr. Piotr.). Konstanty zmarł bezdzietnie.

Ludwik pełnoletni, w imieniu swojem, brata Stanisława i sióstr: Teresy, Agnieszki i Maryanny, dzieci Macieja, stolnika wiskiego, i Anny z Madalińskich, zapisuje się na kompromis z Rybińskim 1757 r. (Woł. XV f. 292). Henryk zawarł umowę z Mirosławskimi 1797 r. (DW. 112 f. 512).

BYLIŃSCY h. ŁODZIA. Mikołaj Byliński, stolnik królowej Anny, żonaty z Katarzyną Rumocką 1623 roku (M. 170 f. 12). Konstancya za N. Starzyńskim na Wołyniu 1688 r. (Woł IX f. 796). Michał, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 604).

Herb Łodzia.

BYSINSCY Wojciech, Adam i Maciej, synowie Bartłomieja, otrzymali od cesarza Rudolfa II-go w Pradze 16 Stycznia 1602 r. szlachectwo (M. 144 f. 267).

Herb Tarnawa.

BYSTRAMOWIE h. TARNAWA. Paprocki Bystramów, w ziemi lubelskiej osiadłych, do Tarnawitów zalicza, zamieszkałym zaś w Prusach i na Podlasiu przypisuje herb Prus. Niesiecki Bystramów w Prusach uważa za Tarnawitów. Mnie się zdaje, że Bystramowie w różnych prowincyach Rzplitej zamieszkali, jeden dom stanowili. Zdanie to moje popiera ta okoliczność, że Mikołaj Bystram, podsędek lubelski, pisał się z Radlina, z której to majętności i Bystramowie w Prusach się pisali. Skoro zaś na nagrobku Gabryela, koadyutora opata w Peplinie, zmarłego 1649 r., herb Tarnawę wyryto, to do tego herbu wszystkich ich zaliczyć należy.

W aktach radomskich występuje 1411 r. i 1438 r. Bystram z Malczowa, w 1440 r. nazwany z Radlina. W 1443 r. spotykamy go, jako Bystrama z Łopiennika, sędzią grodzkim lwowskim, którym jest z częstemi przerwami do 1456 r. W 1448 r. tenże Bystram z Łopiennika, ręcząc arcybiskupowi lwowskiemu za celnikami lwowskimi, daje mu zabezpieczenie na wsiach swoich: Radlinie i Lubieniu (AGZ. XIV). Był on herbu Tarnawa, tak jak i Malczowscy, wyszli z Malczowa w radomskiem, którego był częściowym dziedzicem i jest protoplastą tak pruskich jak lubelskich Bystramów.

Kętrzyński (Lud. pols. w Prusach) wspomina, że bracia Gotard i Mikołaj Bystramowie Radlińcy, osiedlili się w Prusach w XV-m wieku.

Gotard, syn Gotarda z Radlina, starosta rogoziński 1480 roku, żonaty był z Martą Dąbrowską. Po nim idą Bystramowie i Radlińscy. Po Janie Bystramie, właścicielu Zajączkowa 1490 r., mają iść Zajączkowscy.

Jan Bystram z Radlina i syn jego Andrzej, dożywotnicy Januszowa i Nowej Wsi w powiecie gniewskim 1526 r. (M. 42 f. 16). Fabian Bystram Zajączkowski, sędzia ziemski michałowski, umarł 1580 r., w którym na ten urząd powołany został syn jego Job (M. 123 f. 261). Pewnie ten sam Fabian był i sędzią ziemskim tczewskim, po którym urząd ten objął w 1580 r. Brandt. Krzysztof, sędzia ziemski michałowski 1630 r.; córka jego Barbara za Pawłem Studzińskim 1652 r. (M. 192 f. 526).

Krzysztof, sędzia ziemski tczewski 1625 r.; syn jego Baltazar kwitował Jasieńskiego w grodzie lubelskim 1646 r. (Zap. Lub. 46 f. 625). Baltazar, sędzia ziemski tczewski, deputat na trybunał lubelski z chełmińskiego 1660 r., a Stanisław z Radlina, deputat chełmiński 1671 r. (Zap. Lub. 46 f. 757 i 54 f. 489). Baltazar z województwem pomorskiem, a Ignacy z województwem malborskiem podpisali elekcyę Jana Kazimierza, a Leonard, sądowy tczewski, poseł województwa pomorskiego, i Stanisław z Radlina, sędzia kapturowy i poseł chełmiński, podpisali obiór króla Michała. Tenże sam Leonard, ale już sędzia ziemski tczewski, podwojewodzy pomorski, i Remigian z województwem pomorskiem, a Mikołaj z województwem chełmińskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Remigian Ludwik, chorąży chełmiński 1685 r., podkomorzy pomorski 1699 roku, starosta sobowicki 1696 r., żonaty był z Maryanną Szydłowską (M. 219 f. 315). Franciszek i Jakób, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 611). Elżbieta, córka Ignacego i Elżbiety z Rościszewskich, wdowa po Jakóbie Wapczyńskim, zeznała testament 1739 r. (Perp. Czers. 25 f. 29). Wojciech, opat w Obrze 1744 r. Wacław, podkomorzy pomorski 1758 r., pisał się z województwem pomorskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Leonard, porucznik gwardyi wojsk koronnych 1789 r. (DW. 105 f. 32).

Mikołaj Bystram z Radlina, podsędek lubelski 1524 r. Paweł Bystram z Popkowic, stolnik lubelski 1545 r., żonaty z Zofią z Mirowa Myszkowską, umarł bezdzietnie w 1550 r., a cały majątek zapisał Mikołajowi Rejowi (M. 79 f. 195). Jan, posiadacz wójtostwa zawichostskiego, nie żył w 1720 r. (Sig. 19). Jan, major wojsk koronnych 1776 r. (MP.). Jerzy na Wołyniu 1597 r.; córka jego Anna za Janem Wyleżyńskim 1614 r. (Woł. 1 f. 244 i III f. 9).

W XVII-m wieku spotykamy Bystramów w W. Ks. Litewskiem, gdzie Jan Kazimierz, dworzanin królewski, właściciel Zwirblan, w powiecie upickim, otrzymał 1645 r. od Władysława IV-go za zasługi wojenne 26 włók w wójtostwie orwistowskiem i w Dowkajniach. Żonaty z Magdaleną z Heykingów, pozostawił dwóch synów: Ottomara Aleksandra, który się do Kurlandyi przeniósł, i Jana Ewalda, cześnika inflanckiego, właściciela Zwirblan i Borkłoyn, które to ostatnie dobra nabył w 1695 r. i 1701 r. (Akta Tryb. Lit. i Zs. Upickie). Żonaty 1-o v. z Bystramówną, z której córki: Elżbieta Abramowska 1689 r. i Zuzanna, 1-o v. Towiańska 1696 r., 2-o v. Okmiańska 1698 r., oraz syn Stanisław, 2-o v. z Anną Święcicką, 3-o v. z wdową Majerową, 4-o v. z Hoffmanówną, z drugiej żony pozostawił synów: Mikołaja, Bogusława i Aleksandra. Synom, córkom i wnukowi Krzysztofowi, synowi Stanisława, zapisał Jan wszystkie swoje majątki w 1725 r. (Zs. Upickie).

Aleksander, najmłodszy syn Jana, miał trzech synów: Andrzeja, Antoniego i Józefa, o czem akt sprzedaży Poławeń, Borkłoyn i Sutkun z 1754 r. przekonywa (Akta Tryb. Lit.). Andrzeja synów dwóch: Kazimierz, szambelan Stanisława Augusta 1790 r., a podkomorzy szawelski 1794 r., i Dominik, chorąży brygady husarskiej buławy polnej litewskiej 1780 r., deputat na trybunał litewski 1783 r., komisarz cywilno-wojskowy upicki 1790 r., generał-major wojsk litewskich 1794 r Córek tegoż Andrzeja dwie: Anna za Michałem Nowickim, i Rozalia za Leonem. Boufałem, oboźnym starodubowskim. Boufałowie kwitowali jej braci 1796 r. (Zs.

Upickie). Antoni, drugi syn Aleksandra, pozostawił synów: Jana i Izydora, oraz córki: Machtyldę Bernatowiczową i Marcyannę.

Mikołaj, syn Jana, cześnika inflanckiego, miał dwóch synów: Antoniego i Józefa, którzy zeznali zapis w grodzie upickim 1733 r. Dominik i Hieronim, synowie Józefa.

Bogusław, syn Jana, cześnika inflanckiego, wojski smoleński, miał syna Bartłomieja, właściciela Kursz w powiecie upickim 1762 r. Bartłomiej kwitował w grodzie upickim 1758 r. Andrzeja, Antoniego i Józefa Bystramów. W 1764 r. rotmistrz upicki, a 1765 r. sędzia ziemski upicki, pozostawił synów trzech: Franciszka, Tomasza i Karola, oraz cztery córki: Zofię, żonę Jana Burniewicza, pisarza ziemskiego upickiego, Józefatę, żonę Stanisława Bobana, sędziego ziemskiego upickiego, Apolonię i Barbarę. Bobanowie kwitowali z odbioru posagu 1793 roku w aktach ziemskich upickich, a wymienieni bracia dopełnili działu dóbr 1796 roku.

Franciszek, właściciel Kursz i Józefowa, deputat na trybunał litewski 1790 roku, sędzia ziemiański upicki 1792 r.

Tomasz, właściciel Golminian, komisarz cywilno-wojskowy powiatu upickiego 1790 r., sędzia ziemski prezydujący upicki 1796 r.

Karol, właściciel Borkłoyn i Karolowa, sędzia graniczny upicki, z Anny Białozorówny miał syna Karola Kazimierza, urodzonego 1812 r., zmarłego 1887 r., ożenionego z Zofią Minejko, z której synowie: Władysław, urodzony 1839 r. w Bystrampolu, i Kazimierz. Ten ostatni z Anny z Szabuniewiczów ma trzech synów: Wiktora, Stanisława, Edwarda, i córkę Krystynę, a Władysław z Michaliny Kamieńskiej, zaślubionej 1872 r., ma czterech synów: Władysława, urodzonego 1874 r., Karola urodzonego 1876 r., Kazimierza urodzonego 1877 r., i Tadeusza urodzonego 1886 r., oraz córki: Gabryelę, Jadwigę, Michalinę i Irenę.

Bystramowie, zamieszkujący Kurlandyę, mieli sobie przyznany tytuł baronowski w Cesarstwie w latach 1853 i 1862 r.

Ludwik Konstanty, wojski żytomierski i burgrabia drohicki 1725 r., żonaty 1-o v. z Anną z Prażmowskich, 2-o v. z Apolonią z Horodeńskich, 1-o v. Antoniową Szymanowską (Perp. Czers. 20 f. 10; 22 f. 70 i 24 f. 325).

Kazimierz, deputat na trybunał litewski 1735 r. (Akta XIII). Karol Gustaw, kapitan gwardyi pieszej litewskiej 1774 r. Ewa, żona Karola Koryzny, krajczego i sędziego grodzkiego żmudzkiego (DW. 91 f. 382). Otto Jan, major wojsk litewskich 1775 r. (V. L.). Adam, porucznik gwardyi pieszej litewskiej, syn Jana i Maryanny z Brunowów, zeznał 1780 roku zapis dożywocia z żoną, Amalią Dorotą v. Königsfels, córką Piotra, pułkownika wojsk koronnych (DW. 96 f. 1149). Kamilla za Adamem Bogusławem Bławdziewiczem w pierwszej połowie XIX-go wieku.

BYSTREYSCY, patrz *Bystrzejscy*.

BYSTRONOWSKI v. BYSTRZONOWSKI v. BYSTRZANOWSKI. Mikołaj, herbu Orzeł w prawo, pod nim trzy pasy, podsędek wieluński 1448 r. (Wojc. II.

f. 338). W Proszowicach 1417 r. powołany jest za świadka Pakosz z Bystronowa herbu *Amadej* (Helc. 1477). Tenże Pakosz pisał się też z Pobiednika, i z żony Elżbiety miał syna Mikołaja 1421 r. na uniwersytecie krakowskim (Helc. II). Laczko v. Ladsław z Bystrzonowic, z matką Piechną procesują się w latach 1385—1389 z Mikluszem. Femka, żona Laczka, bierze 1399 roku spadek po Piotrze Zeya St. Pr. P. P. VIII).

Jan i Wojciech Bystronowscy podpisali z województwem krakowskiem elekcyę króla Michała.

BYSTRYCH dom wyszedł ze wsi Bystre, w ziemi ciechanowskiej. Marcina Ścibora i Doroty z Radoszowskich córka Zofia, 1-o v. Janowa Połomska 1587 roku, wyszła 2-o v. 1589 r. za Floryana Morsztyna, bachmistrza wielickiego (Akta Krak.). Konstanty Bystry pisał się z województwem kaliskiem na elekcyę króla Michała. Arnolf, dwóch Wojciechów i Jakób podpisali z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go, a Andrzej, Walenty i Antoni z ziemią ciechanowską, a Dominik i dwoch Józefów z ziemią zakroczymską pisało się na obiór Stanisława Augusta.

Michał nabył 1746 r. Pienice od Żmijewskiego (DW. 71 f. 490). Józef, dzięki Czartoryskim i Flemingowi, doszedł do znaczenia i majątku. W 1747 r. regent skarbu litewskiego (Akta VII), 1759 r. starosta ostryński i linowski (M. 232 f. 117), 1760 r. starosta hutowski (Akta V), 1765 r. łowczy nadworny litewski, a 1774 r. kasztelan brzeski litewski, 1783 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Żona jego, Ludwika ze Zborowskich, wdowa po ks. Ignacym Szujskim (M. 232 f. 117). Właściciel Antopola. W 1752 r. otrzymał konsens królewski na wykupienie starostwa rożańskiego i makowskiego z rąk Przeradowskiego, a w 1773 r. pozwolenie na cięcie drzewa w leśnictwie Wetły, w ziemi chełmskiej, graniczącem z Antopolem (Sig. 28 i Kancl. 37 f. 522). Romuald Joachim, syn jego, starosta hutowski 1789 r. (DW. 105 f. 1020), pokwitowany został w 1786 r. przez siostrę Annę, żonę Stanisława Mogilnickiego, z odbioru posagu (M. 300 f. 50). Ewa za Fryderykiem Szynkiem 1774 r. (Perp. Czers. 34 f. 451). Maryanna za Janem Trętowskim 1778 r. (Debit. Czers. 1 f. 66).

BYSTRYJOWSCY z Bystryjowic, w ziemi przemyskiej. Jan, wojski przemyski 1453 roku. Mikołaj, właściciel Bystryjowic 1508 roku (Paw.). Patrz *Mzurowski.*

BYSTRZANOWSCY v. BYSTRZONOWSCY h. STARYKOŃ wyszli ze wsi Bystrzanowice, w województwie krakowskiem, powiecie lelowskim. Wieś ta w XVI-m wieku była jeszcze w ich posiadaniu. Stanisław z Bystrzanowic zawarł umowę z Elżbietą, wdową po Mikołaju, 1453 r., na której mocy dzielą się Przybinowem; procesuje się on z bratankiem swoim Andrzejem 1465 r. (Helc. 3516 i 3781).

Maciej, żonaty z Zofią Grodzińską 1685 r. (DW. 56), został w 1685 r. stolnikiem rożańskim. Potomkowie jego: Henryk, Bonifacy Jan i Wojciech Faustyn, synowie Franciszka i Krystyny Horodyskiej, wnukowie Ignacego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1842—1849 r. (A. b. Her.).

Kazimierz zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gutkowskich (DW. 57). Maciej, podczaszy dobrzyński, nie żył 1694 r.

Dwóch Aleksandrów, Franciszek, Seweryn i Wojciech z województwem krakowskiem, Jan i Jerzy z województwem sandomierskiem, a Krzysztof z województwem sieradzkiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Starykoń.

Jan Stanisław, podczaszy grabowiecki, nabył Zalesie od Gosławskiego 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 498). Po śmierci Krzysztofa, chorążym grabowieckim został 1703 r. Aleksander, żonaty z Barbarą Opacką. Syn ich Jacenty zeznał 1731 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Puchałów, córką Łukasza i Anny z Krosnowskich, wdową 1-o v. po Michale Szymanowskim, 2-o v. po Wojciechu Grochowalskim (DW. 68 f. 57). Franciszek, podwojewodzy lelowski 1729 r., układał się z Dembińskimi 1724 r. (Gr. Krak). Dominik, cześnik horodelski 1736 r. N., podczaszy horodelski, umarł 1738 roku. Józef, wojski sieradzki 1739 r. Józef, łowczy piotrkowski, rezygnował z urzędu w 1761 r., który po nim otrzymał Kajetan. Kajetan, z łowczego piotrkowskiego, cześnik radomski sieradzki 1764 r., podstoli radomski sieradzki 1768 r., kasztelan buski 1785 r, kasztelan małogoski 1786 r. Właściciel Garnka i Karczewia 1768 r. (Kancl. 44 f. 150). W 1780 r. był kandydatem do kasztelanii zawichostkiej (MP.); w 1786 r. otrzymał order Św. Stanisława, a w 1791 r. Orła Białego. Synowie jego: Salezy i Wincenty (DW. 112 f. 773: 110 f. 1257 i 109 f. 347). Kajetan, kasztelan małogoski, otrzymał od cesarza Franciszka II-go tytuł hrabiowski w 1804 r.

Franciszek, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 603), a Michał z województwem podolskiem, Jan z województwem krakowskiem, Franciszek i Sebastyan z województwem sandomierskiem podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Herb hr. Bystrzanowskich.

Antoni, podczasy chęciński 1736 r., stolnik 1742 r., chorąży chęciński 1746 r. Syn jego Michał został pokojowym królewskim 1758 r. (Sig. 27). Karol, wojski chęciński 1737 r. z Apolonii z Misiowskich, 2-o v. żony Michała Czarnockiego, pozostawił syna Sebastyana (Gr. Chęc. z 1766 r.). Sebastyan, pokojowy królewski 1758 r. (Sig. 27), podczaszy 1764 r., stolnik 1766 r., w końcu chorąży chęciński 1783 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r., był w 1780 r. kandydatem do kasztelanii wiślickiej (MP.). W 1766 r. zeznał Sebastyan z żoną, Magdaleną Sołtykówną, córką Macieja, kasztelana warszawskiego i Salomei z Nakwaskich, zapis dożywocia (Gr. Chęc.). Z niej syn Ignacy i córka Maryanna, wydana w 1795 roku za Stanisława Zgliczyńskiego (Gr. Chęc.). Brat i siostra dopełnili działu majątku rodzicielskiego, wynoszącego 1,672,000 flor., w Radomiu 1804 r. Wdowa po Sebastyanie wyszła za generała Wojciecha Strasza z Ojrzanowa. Ignacy, z żony, Urszuli Zgliczyńskiej, pozostawił synów: Stanisława i Konstantego, wylegitymowanych ze szlachectwa

w Królestwie 1839 r. Jan, łowczy chęciński 1752 r. Franciszek, 1769 r. skarbnik, 1770 r. wojski mniejszy, 1770 r. wojski większy, 1773 r. łowczy, 1775 r. cześnik, 1780 r. podstoli sandomierski; w 1781 r. był kandydatem do kasztelanii sandeckiej (MP.).

Stanisław, skarbnik 1775 r., wojski mniejszy 1776 r., miecznik 1777 roku, wojski większy 1785 r., łowczy 1790 r., w końcu cześnik wiślicki 1791 r. Jego to pewnie synem, urodzonym z Wiktoryi z Lubańskich, był Antoni Onufry, kanonik krakowski, opat mogilski, senator Rzeczypospolitej krakowskiej, zmarły 1848 roku. Marcin, starosta tytularny dymidowski 1770 r. (Sig. 32), miecznik 1777 r., wojski większy 1780 roku, łowczy 1783 roku, w końcu podczaszy sandomierski 1783 roku.

Hrabia Aleksander Bystrzanowski, kawaler orderu Św. Stanisława 1794 r. Hr. Ludwik, kanonik krakowski i wiślicki, zmarł 1830 r. Hr. Kazimierz, poseł 1788 r., prezes komisyi wojewódzkiej kieleckiej, zmarły 1840 r., z żony, Anny hr. Russockiej, zostawił syna Ludwika, generała b. wojsk polskich, i córki: Liberatę za Władysławem Kochanowskim, i Kamillę. Józef, dziedzic Nakła, z żony Rychłowskiej zostawił syna, zmarłego młodo, i córkę Irenę za Michałem Zbijewskim.

Piotr, stolnik witebski 1738 r., z Magdaleny z Romerów pozostawił córkę Annę (DW. 106 f. 1197).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Józef, Kazimierz, syn Michała, przed 1850 r., a Maksymilian i Ferdynand z synem Aleksandrem, synowie Franciszka z Joanny Laskowskiej, wnukowie Pawła, w latach 1837—1852 (A. b. Her.). W Galicyi zaś Jan Nepomucen w tabeli magnatów 1782 r., Franciszek, Józef i Aleksy w sądzie ziemskim bełskim 1782 r., a Leopold, syn Józefa, w Wydziale Stanów 1840 roku (Goł.).

Herb Habdank.

BYSTRZEJOWSCY h. HABDANK, z Bystrzejowic, w powiecie lubelskim. Piotr Bijestrzyjowski, sędzia grodzki lubelski, został łowczym lubelskim 1507 r. Tenże Piotr, podsędek 1512 r., a sędzia ziemski lubelski 1524 r. Anna, córka jego, w 1520 r. żona Andrzeja z Długiego (Rad. Inscr. II f. 256). Katarzyna, córka Dobiesława, za Jakóbem Maikiem z Mglewa 1511 r. (M. 25 f. 71). Pieczęć Piotra, sędziego lubelskiego z 1540 r., przechowana w bibliotece Ordynacyi hr. Zamoyskich, przedstawia herb Habdank.

Paweł, dziedzic Bestryjowic, komornik ziemski lubelski 1578 r. Marcin, syn Pawła, wydaje oblig na Sosnikowskiego 1626 r. Marcin, syn Stanisława i Elżbiety Mysłowskiej, córki Piotra, zwany sędzia, dziedzic Mienkowiec, przyznał dożywocie rodzicom na tej wsi 1589 r. (Zap. Lub. 11 f. 288; 29 f. 939 i 5 f. 563).

Herb Nieczuja.

BYSTRZEJOWSCY vel BYSTRYJOWSCY herbu NIECZUJA z Bystrzejowic, w powiecie sandomierskim. Wieś tę w 1578 r. posiadali: Jan i Mikołaj, a Stanisław był współwłaścicielem Swięcicy (Paw.). Stanisław, podwojewodzy sandomierski 1618 r. Wojciech, syn Jana i Doroty z Kańskich, kwitował Włodka 1636 roku (Zap. Lub. 35 f. 1072). Samuel podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Jana Kazimierza.

BYSTRZEJSCY v. BYSTREJSCY w województwie połockiem. Bogdan miał dwóch synów: Dmitrego i Jacka. Dmitri Bogdanowicz, bojar połocki 1534 r. (Akta Zap. Ros. II). Jacek Bogdanowicz, właściciel Bystrei w województwie połockiem w 1552 r., o czem rewizya zamku połockiego wspomina, w 1533 r. bobrowy królewski, a w 1563 r. horodniczy połocki. Podług p. Wolffa, Bogdan był synem Seńka Daszkowicza, horodniczego witebskiego, bratanka Misaiła, metropolity kijowskiego, i Michała Pstrucha. Oprócz wymienionych synów miał córki: Zenowiczową i Hannę za Hrehorem Wołowiczem. Dymitr umarł bezdzietnie. Jacek z drugą żoną Oleną Wasilówną Korsakówną, 1-o v. Iwanową Strzeżowską bezpotomny, a z pierwszej nieznanej miał syna Matysa v. Macieja, zmarłego bezżennie przed ojcem, i córkę Maryannę za Michałem Sapiehą. Od brata Bogdana, Jacka Senkowicza, pochodzą Strzyżowcy i Podberezcy Gozdawici (Kniaź. i Sap.). Patrz *Pstruch.*

BYSTRZYCCY h. BOŃCZA musieli wziąć nazwisko od Bystrzycy, jednej z kilku wsi tegoż nazwiska, leżącej w województwie lubelskiem, gdzie też ich najdawniej spotykamy. Prawdopodobnie idą od Sławka Bończy, który 1375 r. obowiązał się zwrócić opatowi Koprzywnickiemu wieś Bystrzycę obok Charlęża leżącą (KDM. III). Właścicielami Bystrzycy, w powiecie lubelskim, byli: Feliks i Jakób w 1569 r. Część Wronowa, w powiecie lubelskim, posiadał Andrzej 1531 r. (Paw).

Herb Bończa.

Wojciech Bystrzycki, syn Macieja z Wronowa, zeznał 1594 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Wronowską, córką Jana. Krzysztof i Jakób, synowie Stanisława, sprzedali Wronów Błotnickiemu 1628 r. (Zap. Lub. 7 f. 430 i 31 f. 264). Stanisław, instygator trybunału lubelskiego 1655 roku (Zap. Lub. 45 f. 147).

Piotr Paweł, komornik graniczny nurski 1690 r., wojski nurski 1706 r., zeznał 1690 r. z żoną, Maryanną z Rosnowskich, zapis dożywocia (DW. 57 f. 1603). Józef, syn jego, nabył Uleniec i Biejków od Boskiego 1745 r, (Perp. Czers. 27 f. 202). Zeznał on 1739 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną Zaleską, córką Józefa i Elżbiety z Rostkowskich (DW. 69 f. 1641). Józef był skarbnikiem mielnickim 1749 r. Dzieci jego: Stanisław, kapitan korpusu artyleryi

konnej koronnej, Elżbieta, Paulina i Wiktorya, dopełniły działu majątku po nim pozostałego w 1770 r. (Perp. Czers. 34 f. 214). Stanisław, właściciel Grzymkowic 1781 r. sprzedał Uleniec Stokowskiemu 1787 r. (DW. 97 f. 253 i 103 f. 1379). W 1764 r. otrzymał konsens królewski na ustąpienie wójtostwa w Brudnie Brühlowi (Sig. 30). W 1780 r. skarbnik warszawski, tegoż 1780 r. wojski mniejszy, w końcu 1788 r. wojski większy warszawski. Był i komisarzem cywilno-wojskowym ziemi warszawskiej (DW. 107 f. 88), a szambelanem Stanisława Augusta został 1786 r. Dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Teofila Izbicka, córka Jana i Katarzyny z Horodyńskich, z której córki: Maryanna i Katarzyna (DW. 103 f. 1017). Drugą — Rozalia Siekierzyńska, której posag 1787 r. na Uleńcu zabezpieczył (DW. 103 f. 723 i Obl. Czers. 2 f. 43). Elżbieta, córka Józefa, za Maciejem Medyńskim 1775 r. (Perp. Czers. 35 f. 4).

Józef, komornik ziemski wiski 1784 r. Jowin Fryderyk, kanonik warszawski, astronom królewski 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r., archidjakon płocki, kustosz sandomierski 1815 r., biskup likopolitański 1820 r. Brat jego rodzony Józef, stolnik inflancki, umarł 1820 r.

Gracyan Bystrzycki, szambelan Stanisława Augusta, żonaty 1789 r. z Agnieszką z Jabłońskich (DW. 105 f. 855).

BYSTRZYKOWSCY. Jan Bystrzykowski, dworzanin królewski, właściciel Smorzowa i Nosowic, w powiecie łuckim 1583 r. (Jabł.). Jan, żonaty 1607 roku z Anną z Choteckich (Kij. II A. f. 189). N., skarbnik nowogrodzki, podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę Augusta II-go.

Herb Janina.

BYSZEWSCY h. JANINA z Byszewa, w powiecie łęczyckim. Pełka, syn Adama z Byszewa, Pietrasz z Tura i cały ród Janinów prowadzi wojnę z arcybiskupem gnieźnieńskim i całym rodem Grzymalitów o dobra Niedźwiada, Weymo i inne, zakończoną układem zawartem w Uniejowie 1377 r.

Herb Jastrzębiec.

BYSZEWSCY h. JASTRZĘBIEC, czy wyszli z Byszewa, w powiecie łęczyckim, które i do Janinów w XIV-m wieku należało, czy też ze wsi Byszewy, w powiecie brzezińskim, określić niepodobna. Andrzej i syn jego Jan 1398 r., Sandek i syn jego Mścisław 1403 r. w sądzie brzezińskim (Łęcz. II). Stanisław, syn Michała, i Mikołaj Byszewscy posiadali Byszewo, w powiecie łęczyckim 1576 roku (Paw.). W powiecie brzezińskim Byszewy należały w 1576 r. do Jana, syna Mikołaja, Andrzeja i Stanisława Byszewskich (Paw.). Byszewscy Jastrzębczykowie już w 1552 roku byli właścicielami części Rogowa, w powiecie szadkowskim,

a następnie Drozdowa (Paw.), z którego się często pisali. Stanisław Byszewski z Rogowa zeznał 1574 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Lipińską (M. 113 f. 136). Był on synem Michała (Gr. Przed. 27 f. 51). Inny Stanisław, syn Mikołaja, zabezpieczył posag żonie, Zofii Hynkównie na Byszewie 1596 r. (Gr. Przed. 43 f. 295 i 44 f. 93). Adam i Jan, synowie niegdy Wojciecha, i Stanisław i Piotr, synowie niegdy Pawła 1668 r. (Zap. Lub. 52 f. 553).

Jakób z województwem kaliskiem, Rafał z łęczyckiem, Stanisław z sieradzkiem, Stanisław z Drozdowa z krakowskiem, a Jan z sandomierskiem podpisali elekcyę króla Michała.

Anna za Piotrem Dąbskim 1636 roku. Adam, skarbnik łęczycki, nie żył w 1669 r. Piotr, żonaty z Barbarą Przyborowską, zastawił Zabłocie 1694 r. (Gr. Przed. 81 f. 21). Stanisław, stolnik owrucki, poborca lelowski 1699 r. Antoni, Jan i Maciej podpisali z województwem łęczyckiem elekcyę Augusta II-go. N., stolnik łęczycki, nie żył 1734 r. Antoni, cześnik inowłodzki 1737 r. Franciszek, kanonik płocki i poznański, Antoni, Jezuita, Stanisław i Zuzanna, Michałowa Bogucka, rodzeństwo z Drozdowa Byszewscy, procesują się z Lubienieckim 1723 roku (Woł. XI f. 1169).

Franciszek z Drozdowa, syn Stanisława i Teofili Lubienieckiej, kanonik krakowski, umarł 1729 r. Franciszek, wojski mniejszy 1765 r., miecznik 1768 r., wojski większy brzeziński 1772 r. Jan, regent ziemski łęczycki 1772 r. Tomasz, regent ziemski łęczycki 1784 r. Ignacy, sędzia grodzki łęczycki 1779 r., Józef, komornik ziemski kaliski 1772 r. Paweł, syn Ignacego, sędziego grodzkiego łęczyckiego, otrzymał 1783 r. Morzysław w województwie kaliskiem prawem emfiteutycznem na lat 50 (Kancl. 76 II. f. 237). Ignacy nabył dobra Kamienne od Preciszewskiego 1777 r. (Gr. Przed. 93 f. 169). Ignacy, szambelan Stanisława Augusta 1790 r. Wojciech, skarbnik łęczycki 1787 r. Wojciech, viceregent grodzki łęczycki 1789 r. Józef, Franciszek, Maryanna i Tekla dopełnili działu dóbr Ponętowa w 1786 r. (Gr. Przed. 98 f. 131). Józef z Drozdowa, rotmistrz kawaleryi narodowej, żonaty z Maryanną z Łętkowskich 1788 r. (Gr. Przed. 90 f. 8 i DW. 106 f. 1473). Józef, podkomorzy Stanisława Augusta 1775 r. Józef, pułkownik wojsk koronnych, właściciel Fajsławic w województwie lubelskiem 1779 r., żonaty z Ludwiką z Gintowtów Dziewałtowskich, rozwiedziony z nią w 1784 r. (DW. 95 f. 456 i 100 f. 1088). Józef, w 1787 r. kandydat do kasztelanii nakielskiej (MP.), otrzymał w 1791 r. Witów prawem emfiteutycznem na lat 50 (Kancl. 96 II. f. 20). Stanisław, fligel-adjutant Stanisława Augusta 1782 r. (DW. 98 f. 208).

Arnold Anastazy z Drozdowa, syn Franciszka i Julianny z Taczanowskich, zeznał 1777 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Skórzewską, córką Michała, podkomorzego poznańskiego, i Ludwiki z Czapskich, kasztelanki gdańskiej (DW. 93 f. 75). Arnold, pułkownik przedniej straży wojsk koronnych, otrzymał w 1768 r. pozwolenie królewskie mianowania poruczników i chorążych w tymże pułku (Kancl. 44 f. 204 i 50 IV. f. 165). W 1774 r. otrzymał Cekowo i Stropieszyn w województwie kaliskiem (Kancl. 52 f. 1 i 54 f. 168). Tenże, już generał-major, został 1775 r. pułkownikiem i szefem nowo erygowanego pułku lekkiej przedniej straży wojsk koronnych (Kancl. 55 f. 70). W 1787 r. został podkoniuszym koronnym. W 1790 roku z komenderującego dywizyą małopolską, został generałem lejtenantem i ko-

menderującym dywizyą wielkopolską (Kancl. 92). Był posłem ziemi warszawskiej na sejm czteroletni (V. L.), kawalerem orderu Św. Stanisława został w 1778 r., a Orła Białego w 1790 r. W 1780 r. był kandydatem do kasztelanii krzywińskiej (MP.). Arnold sprzedał Stropieszyn Celińskiemu 1780 r., a nabył Baranów 1788 r. (DW. 96 f. 846 i 104 f. 167).

Jakób i Antoni, synowie Arnolda, ustąpili sumę Szymanowskiemu 1805 r. (DW. 113 f. 804). Obaj udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. Córki Arnolda: Maryanna Taczanowska, Petronella hr. Scipionowa i Tekla hr. Skarbkowa.

Jakób, syn Arnolda, ożeniony z wojewodzianką Antoniną Skórzewską, miał syna Arnolda, żonatego z Eufemią Taczanowską, córką Franciszka, z której córki: Marya, Zofia i Laura hr. Ludwikowa Grabowska.

Antoni, syn Arnolda, zmarły 1854 r. w Piotrkowie, kapitan szwoleżerów, zaślubił w Bejscach 1808 r. Ludwikę Badeniankę, córkę Marcina, ministra sprawiedliwości. Z niej potomstwo:

1) Włodzimierz poległ pod Grochowem 1831 r.

2) Ludwik, żonaty z Ludwiką Wiesiołowską, zmarły 1887 r., pochowany w Bejscach, pozostawił dwóch synów: a) Antoniego, właściciela Moszyny, żonatego z Arnoldą Mazurkiewiczówną, i b) Romana, właściciela Hołudzy, żonatego z Emilią Popielówną, córką Ludwika. Z niej syn Michał, urodzony 1883 r. i córki: Marya, Jadwiga, Alina, Natalia i Zofia.

3) Józef, urodzony 1820 r., rzeczywisty radca stanu, ożeniony z Karoliną Jełowicką, córką Jana Felicyana, marszałka krzemienieckiego, z niej syn Włodzimierz, urodzony 1855 r. i córka Marya.

4) Marya, zaślubiona Alfonsowi Skórkowskiemu, rozwiódłszy się z nim, wyszła następnie za Stanisława Borowskiego.

5) Stanisław, ożeniony z Teodorą Zagórską, córką Antoniego, ma z niej synów: a) Marcina, urodzonego 1855 r., żonatego z Teresą Dąmbską, córką Rudolfa. Tego syn Ignacy, urodzony 1889 r.; b) Wincentego, urodzonego 1859 r.; c) Andrzeja, urodzonego 1862 r., żonatego z Anną Zagórską, z której syn Wincenty, urodzony 1888 r.; d) Maryę, 1-o v. za Krystynem Brunszwikiem, 2-o v. za Felicyanem Dekańskim; e) Ludwikę.

6) Adam, urodzony 1830 r. w Ujejscu, żonaty z Maryą Słubicką, córką Jana, właściciel Bejsc. Potomstwo jego: a) Władysław, urodzony 1854 r. w Warszawie, właściciel Dziaduszyc, ożeniony z Jadwigą Ostrowską, córką Ignacego, z której syn Konstanty, urodzony 1880 r., i córki: Teresa, Marya i Jadwiga; b) Jan, urodzony 1857 r., właściciel Królewic, żonaty z Felicyą Karnkowską, córką Edwarda, z której syn Edward, urodzony 1885 r.; c) Stanisław, urodzony 1861 r.; d) Adam, urodzony 1863 r. w Warszawie, zaślubił 1893 r. Annę Mańkowską, córkę Walerego; e) Feliks, urodzony 1866 r. w Dziaduszycach.

7) Emilia, zaślubiona Rudolfowi Dąmbskiemu, właścicielowi Chruszczyny i Morska.

Potomkowie Rafała, dziedzica Kotkowa w łęczyckiem 1701 r.: Romuald, dziedzic Kotkowa, Onufry, Robert i Maryanna Radlicka, dzieci Józefa i Heleny Poleskiej, w latach 1837 — 1839, a Seweryn i Antoni, synowie Marcina i Ludwiki

Prądzyńskiej, w 1838 r., wszyscy wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, dowiedli szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

Franciszek, dziedzic Woli Świnieckiej w sieradzkiem 1755 r., zostawił synów: Arnolfa i Szymona, dziedzica Stęplewa, tego z Agnieszki Pomorskiej syn Kasper, i wnuki po drugim synie Franciszku: Józef i Magdalena, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Tomasz, regent ziemski łęczycki, poseł na sejm 1788 r., z Ludwiki Papieskiej zostawił syna Floryana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku (A. b. Her.).

Floryan, dziedzic dóbr Drzewce, z Maryi Gałczyńskiej pozostawił syna Zygmunta, zmarłego 1852 r. Drugim jego synem pewnie będzie Józef, dziedzic Drzewiec, który z żony N. Górskiej zostawił córkę, Zofię Stokowską, i synów: Bronisława i Józefa, ożenionego z Jasiukiewiczówną.

BYSZKOWSKI Aleksander, horodniczy kijowski 1737 r.

Herb Nieczuja.

BYSZOWSCY h. NIECZUJA z Byszowa, w powiecie sandomierskim. Andrzej z Byszowa, w imieniu synowca swego Wojsława z Niedrzwicy, procesuje o las dziedziców Nieczujec 1362 r. Andrzej, Swiętosław, Trojan, Dziwisz, Stanisław, Wojsław, Mikołaj i Krzesław, dziedzice Byszowa, przegrali sprawę o młyn w Gnieszowicach 1363 r. Andrzej z bratem Trojanem 1375 r. w Koprzywnicy (KMP. III).

Dobiesław, kasztelan bełski 1468 r., wojewoda bełski 1479 r., wojewoda ruski 1485 r., otrzymał od Kazimierza Jagiellończyka Sulice, w powiecie bełskim, 1462 roku (M. 44 f. 440).

Syn jego Jan ze Staniatyna, zabity przez Mikołaja Branickiego z Brańczy 1484 r., z żony Klichny Chodorowskiej z Brzozdowiec pozostawił syna Wincentego (AGZ. XV). Wincenty sprzedał Byszów, Janowice i Zimnąwodę Wieczwieńskiemu 1519 r. (M. 34 f. 41).

BYSZYŃSCY. Jan Kazimierz Byszyński sprzedał dworek w Warszawie 1689 r. (DW. 57). Kazimierz, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Onufry, strażnik oszmiański 1764 r.; syn jego Józef (Akta XIII).

BYTKOWSCY z Bytkowa, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Andrzeju Bytkowskim z Bytkowa, żonie jego Dobiesławie i o Dobrogoście (Leksz.).

BYTKOWSCY z Bytkowa, na Szląsku. Piotr 1339 r., kanonik wrocławski (Długosz). Bernard, syn Stefana, 1349 r. w Krakowie (KMP. III). Dzierżek 1359 r. sam, a 1374 r. z synem Maćkiem w orszaku księcia cieszyńskiego KKK. II).

Franciszek Baranowski z Bytkowa, zaświadcza 1472 r. prawość urodzenia ks. Wacława Opawskiego. Franciszek Bytkowski 1481 r., a Bieniasz z Bytkowa i Jaryczowa 1472 r. dowiedli szlachectwa swego listem książąt szląskich z Gliwic i Toszka (Helc. II).

BZICCY h. CIOŁEK z Bzitego, w ziemi chełmskiej. Feliks, współwłaściciel tej wsi 1564 r. (Paw.). Bernard, dziedzic Żulina 1539 r. (Akta XIX), procesuje się o Oleśniki w ziemi chełmskiej 1530 r. (St. Pr. P. P. VI. 441). Jan z Chojna 1531 r. (Akta XIX). Jan, dworzanin królewski 1547 roku (ML. 46). Andrzej, kasztelan chełmski, umarł 1567 r. Jan nabył dożywocie na wieś Jasin, w ziemi przemyskiej 1656 r. (AGZ. X. 4600). Tenże Jan, komisarz do rozgraniczenia powiatów z sejmu 1670 r. (V. L.). Anna, 1-o v. Jakóbowa Rudnicka, 2-o v. Janowa Dobrzycka 1661 r. (Woł. VII B. f. 78). Jan, komornik graniczny przemyski 1653 r., zostawił syna Jana 1662 r. Jan, komornik graniczny sanocki 1677 roku.

Herb Ciołek.

Andrzej z Bzic, syn niegdy Aleksandra, kanonik sandomierski, proboszcz łukowski 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 721 i 1046; 46 f. 922). Aleksander, Jan, Paweł, Kazimierz i Stanisław podpisali z ziemią chełmską elekcyę króla Michała, a Adam, Samuel i Sebastyan obiór Augusta II-go.

Józef Jarogoszka Bzicki, syn Kajetana i Maryanny Żukowskiej, wnuk Józefa, prawnuk Samuela, potomek Bernarda, o którym wyżej wzmianka, właściciela wsi Stare Chojno w 1516 roku, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (A. b. Her.).

BZOWSCY h. KUCZA (CIELĄTKOWA), NOWINA, OSTOJA, PILAWA, PRZEGINIA i TURZYNA pochodzą wszyscy z Bzowa, położonego pod Kromołowem, w powiecie olkuskim, dawniej lelowskim. Już w końcu XIV-go i w ciągu XV-go wieku licznie rozrodzeni, dla odróżnienia się między sobą przybierali różne przydomki.

Herb Kucza v. Cielątkowa.

Jaśko z Bzowa, naganiony w szlachectwie, dowiódł 1399 roku szlachectwa swego i herbu Kucza (St. Pr. P. P. VII). Tenże sam Jaśko, herbu Kucza, świadczy w Krakowie 1426 r. przy wywodzie szlachectwa.

Marek z Bzowa, dowiódł 1398 roku szlachectwa i herbu Ostoja, a 1403 r. herbu Przeginia (te herby prawie że nie różnią się od siebie). On i brat jego Stanisław, nazwani 1382 roku braćmi stryjecz-

Herb Ostoja.

nymi Janika z Janikowic, protoplasty Janikowskich herbu Ostoja. Z czasem, czy to wskutek wygaśnięcia, czy też niewiadomości, spotykamy Bzowskich jedynie Ostojczyków. W 1588 r. Jan Wojsza i Jakób i Wojciech Janotowie, herbu Ostoja, zaświadczają w Krakowie szlachectwo Marsa Pilawity. W XVIII-m znów wieku, z niewiadomych zupełnie powodów, Józef Janota Bzowski używał herbu Nowina i ten potomstwu do dziś istniejącemu przekazał.

Herb Przeginia.

Herb Nowina.

W 1376 r. w aktach krakowskich spotykamy Wojsława, Wojszyka, Wincentego i Jana, dziedziców Bzowa. Mikołaj i Włodek, bracia, 1382 r. Mikołaj Jajko zostawił synów: Stanisława i Marka; ten ostatni kupił w 1388 r. od brata część Bzowa, a z żony Piechny miał córki: Kachnę za Sobkiem z Grabowych 1399 r., i Machnę za Swachem z Bzowa 1428 r.

Świętosław 1389 r., z żony Dzierzki zostawił 1402 r. małoletnie dzieci. Rafał, dziedzic na Bzowie i Radwanowicach 1398 r. Gerald z Bzowa w latach 1415 — 1443 skupuje części Bzowa od różnych współdziedziców; zdaje się, że to on 1419 zwany Wojszykiem i jego synami będą: Jan Wojszyk Bzowski, ożeniony 1443 r. z Katarzyną, i Piotr Wojszyk, ożeniony 1440 r. z Apolonią (Połonką), Piotr zostawił córkę Dorotę za Marcinem z Żerkowic, i synów: Stanisława, Jana, ożenionego z Małgorzatą z Bętkowic i Gotarda Wojszyków Bzowskich 1476 r. Gotard miał dwie żony: Katarzynę, córkę Andrzeja Krezy 1505 r., i Barbarę, córkę Klemensa Mokrskiego 1519 r. Zostawił córkę Dorotę za Janem Wojszą Bzowskim, i syna Jana Wojszyka, żonatego z Anną Raczkowską z Czepurki, wdową 1565 roku, z której miał tylko cztery córki: Ewę za Krzysztofem ze Starzyn Drużykowskim 1559 r., Helenę, 1-o v. za Sebastyanem Gulczowskim, 2-o v. za Mikołajem Ziołkowskim 1575 r., Krystynę za Pawłem Janotą Bzowskim 1565 r., i Eufrozynę, 1-o v. za Janem Raduńskim, pisarzem grodzkim i podczaszzym krakowskim 1575 roku, a 2-o v. za Piotrem Wojnowskim 1586 roku.

Czyimi synami byli: Walenty Wojsza, 1517 r. dziedzic na Bzowie, Jan Wojsza, ożeniony z Dorotą Wojszykówną, dojść niepodobna. Dorota, wdowa 1523 roku, jest dziedziczką części Karlina, Żerkowic i Bzowa. Synów zostało po nich dwóch: Franciszek Włok i Wojciech Wojsza, którym w 1529 r. Jan Wojszyk odstępuje sadzawkę w Bzowie. Franciszek Włok żonie Annie, córce Jana Międzygórskiego, zabezpieczył posag 1529 r.; zostawił z niej córki: Jadwigę za Andrzejem z Lelowa 1537 r., Zofię za Piotrem Baranem Radwańskim 1568 r., i syna Macieja Włoka, który 1558 r. zabezpieczył posag żonie swej Annie, córce Mikołaja Wilkowskiego. Została po nich córka Katarzyna za Marcinem Karczowskim, wdowa 1621 roku.

Wojciech Wojsza, dziedzic części Bzowa i Żerkowic, zmarły 1550 r., z żony Doroty zostawił córkę Annę, za Ambrożym Januszowiczem Chechelskim, i synów: Walentego, Stanisława, Wincentego, Jana, Marcina, Macieja i Jakóba, którzy w latach 1550 — 1558 bronią swych kmieci w procesie z Józefem Giebułtowskim. Z nich:

Marcin 1556 r. zabezpieczył żonie Katarzynie, córce Marcina Nakielskiego 50 grzywien posagu i wiana.

Jan, 1560 r. żonie, Dorocie z Nakielskich, wdowie po Stanisławie Żerkowskim, zapisał połowę majątku. W 1588 r. zaświadcza szlachectwo Marsa Pilawity z herbu Ostoja. Zostawił synów: Jana, ożenionego z Jadwigą Stradomską 1612 roku, i Wojciecha Wojszów Bzowskich, których dalsze losy nie są znane.

Walenty, najstarszy syn Wojciecha, zmarły około 1580 r., z żony Jadwigi zostawił synów: Andrzeja, bezżennego, i Waleryana, zmarłego przed 1612 r. Waleryan w 1593 r. zapisuje dożywocie żonie swej, Helenie Thłukównie; drugą żoną jego była Barbara Czarniecka, której sukcesorowie pozywają w 1612 r. Zofię Janową Trzebińską, córkę Waleryana, o zapis zrobiony Barbarze.

Wojszyków Bzowskich blizkim jest Piotr Bzowski, dziedzic Bystrzycy 1475 roku, który osiadł na Podlasiu i tam pewno założył Bzów. Córka jego Elżbieta wyszła za Jana Szyję z Karlina i 1511 r. sprzedaje ojcowiznę swą Stanisławowi Stachowi, bratu swemu osiadłemu na Podlasiu. Syn jego Jan Stachniewicz Bzowski, z ziemi łukowskiej, ma proces 1541 r. z rajcami krakowskimi, o uwięzienie i poranienie. Zostawił on trzech synów, którzy używają przydomku Stachniewicz. Z nich Łukasz, umarł bezdzietnie, Melchior w 1591 r. całą część Bzowa, w ziemi łukowskiej, odziedziczoną po Łukaszu, zapisuje bratankowi Janowi, który ma ją wykupić od Piotra Szopa Bzowskiego. Stanisław Stachniewicz, trzeci syn Jana, nabywa sumy zapisane na Górze, w krakowskiem, a w 1571 r., gdy w aktach krakowskich zapisywał żonie, Magdalenie z Cieszkowskich, wdowie po Marcinie Borowskim, posag i wiano, wyraźnie wymieniono, że pochodzi z Podlasia, z powiatu łukowskiego. Syn ich, Jan Stachniewicz, 1591 r. dziedzic Bzowa w łukowskiem po stryjach. Oprócz tych na Bzowie w łukowskiem dziedziczyli: Maciej i Jakób Gałkowie, Maciej i Mikołaj Szopowie 1531 r., Stanisław i Piotr Gałkowie 1552 r., a Wojciech 1580 r. (Paw.).

Jan z Bzowa, przezwany Janota, żyjący w latach 1388—1419, zostawił synów: Macieja, Jakóba, Mikołaja i Jana, 1432 r. zwanych Janocicami v. Janotami, który to przydomek przeszedł na dalsze ich potomstwo i córki: Annę, żonę Stanisława Bzowskiego 1432 r., której syn Mikołaj Staniec Bzowski 1469 r., i Jachnę, 1-o v. za Janem z Mysłowic, 2-o v. za Stogniewem 1464 r.

Jan Janota, 1432 r. z żony, Apolonii z Kuczkowa, zostawił córki: Annę 1471 r., Jadwigę za Stanisławem Dulowskim z Karlina 1483 r.. i synów: Mikołaja i Stanisława 1471 r. Po jednym z nich idzie prawdopodobnie Stanisław Bzowski z Kluczyc, ożeniony z Dorotą, córką Wilama Godziemby Drużykowskiego, która procesowała się 1518 r. z braćmi swymi. Drugą jego żoną, zdaje się, że była Anna Goleniowska, która kwitowała w 1545 roku braci ze spadku po rodzicach. Dzieci jego stale piszą się Bzowskimi z Kluczyc. Córka Agnieszka, żona Andrzeja Zalya Sąspowskiego, który jej w 1557 r. zabezpieczył posag, a ona kwitowała z działu braci: Jana i Jakóba. Jan, żonie Elżbiecie Włostównie z Boleścic zabez-

pieczył w 1556 roku posag i wiano. Syn jego Jan kupił 1586 r. część Bzowa od Stanisława Trawki Bzowskiego. Jakób w 1558 r. zabezpieczył posag żonie Annie, córce Jana Żerkowskiego. Taż Anna, już wdowa, z synem Piotrem procesują 1585 r. Piotra Bystrzonowskiego o pewną sumę. Jakób zostawił córkę Katarzynę za Szymonem Nixetą z Nowopola, która w 1591 r. pozywa o należny spadek braci swych: Marcina, Jana, Krzysztofa i Piotra. Marcin, dziedzic na Kluczycach, zeznał w 1585 r. zapis żonie, Katarzynie Psarskiej ze Starzyn. Piotr, zmarły przed 1629 r., zostawił syna Krzysztofa. Dalsze losy tej gałęzi nie znane.

Do nich prawdopodobnie należy Stanisław Wielgipan 1532 r., od którego, po podobieństwie przezwiska sądząc, poszła linia Panków Bzowskich.

Jan Panek Bzowski zostawił synów: Jana i Seweryna. Jego też pewno byli dziećmi: Mikołaj i Waleryan Pankowie Bzowscy 1624 r. i Rozyna zamężna tegoż roku już 2-o v. za Balcerem Kamieńskim.

Seweryn, syn Jana, z żony Zuzanny z Kuczkowskich, wdowy po Piotrze Gosławskim, zostawił jedyną córkę Annę za Adamem Gomolińskim 1636 r.

Jan, syn Jana, dziedzic Bętkowic, ożeniony z Małgorzatą z Justimontich, umarł 1631 r. Wdowa jego, 1635 r. zrzeka się dożywocia na Bętkowicach, a zatrzymuje Ochonin. Z córek ich: Barbara, 1-o za Wojciechem Kmitą, kwitowała 1624 r. ojca z posagu, 2-o v. za Marcinem Lipnickim 1630 r. Anna Teresa, 1-o v. za Janem z Romiszowic Stokowskim 1633 r., 2-o v. za Jerzym Kochańskim 1654 roku. Z synów: Jan i Piotr zmarli bezżennie, Kasper zabezpieczył posag 1635 r. żonie, Zofii z Sulanek Sulińskiej, a w 1647 roku zapisał jej dożywocie. Kasper, w 1637 r. działem wziął Ochonin. W 1661 r. zapis, zeznany dziadowi jego Janowi przez Adama Janowskiego, odstąpił bratankowi swemu Kazimierzowi. Zostawił on trzy córki i syna: Maryannę za Stanisławem Charzowskim 1663 r., Zofię za Hieronimem Janickim 1664 r., i Felicyannę Teresę za Andrzejem Kreczykiem Mokrskim 1671 r. Syn Zygmunt, dziedzic Zbigniewic i Pokrzywnicy, żeni się 1670 roku z Elżbietą, córką Stanisława Pilawy Potockiego, komisarza wojsk zaporoskich i Katarzyny z Makowieckich. Kwituje ona w tymże roku opiekunów swoich Potockich i wujów Makowieckich z klejnotów po babce. Zygmunt, 1673 r. sukceduje po bracie stryjecznym Jakóbie Kazimierzu i umiera bezdzietnie po 1698 roku.

Mikołaj Konstanty, czwarty syn Jana Panka, wziął 1637 r. działem Bętkowice całe z folwarkiem Kawiory, ożenił się z Anną Charzowską, zmarłą 22-go Marca 1638 r., pochowaną w Raciborowicach, gdzie ma wystawiony nagrobek. Mikołaj umarł przed 1643 r., pozostawiając córkę Elżbietę zmarłą młodo i syna Jakóba Kazimierza, urodzonego 12-go Marca 1638 r. Opiekunowie jego, wyznaczeni przez króla 1643 r., żądają zdania dóbr i puścizny po Mikołaju. Doszedłszy do pełnoletności, Jakób Kazimierz odstąpił Bętkowice Grzegorzowi Dobińskiemu 1662 r Umarł przed 1667 r., a spadek wziął po nim brat jego stryjeczny Zygmunt. Być może, że Mikołaj miał dwie żony i z pierwszej pozostawił syna także Mikołaja, ożenionego z Krystyną z Komorowa. Wdowa po nim 1667 r.

Andrzej Janota, żył 1476 r. Stanisław Janota, 1544 r. pleban w Lipowcu i Pacanowie, odstępuje 1537 roku synowcom, Antoniemu i Andrzejowi, synom Macieja, część swoją na Bzowie.

Jan Janota, żyjący w drugiej połowie XV-go wieku, z żony Anny miał córkę Konstancyę za Wojciechem Bętkowskim i syna, Jakóba Janotę, który żył jeszcze w 1567 r. bardzo stary. Jakób zostawił córkę Małgorzatę za Maciejem na Żarach Zagórowskim, który nabył od szwagrów swoich w 1584 r. części Radwanowic i synów pięciu: Jakóba, Pawła, Wojciecha, Jana i Macieja.

Jakób, najstarszy z synów Jakóba, zwany dla odróżnienia od ojca, z którym często razem od 1556 r. występuje „młodszym", zapisał 1583 r. żonie Katarzynie, córce Jana Rowieńskiego, posag i wiano. Zostawił synów: Andrzeja, Adama, Mikołaja i Krzysztofa, którzy w latach 1595—1621 często sprawy między sobą mają. Krzysztof, żonie Barbarze, córce Jana Magnuskiego, zabezpieczył posag 1608 r., a Adam swej żonie Barbarze, córce Krzysztofa z Przyłęku Grota w 1618 r. Siostrą ich, zdaje się, była Anna, wdowa po Wiktorze Żochyńskim 1617 r. Córka Adama, Jadwiga, umarła po 1629 r., a syn jego i jedyny sukcesor Marcin sprzedał 1663 r. części Kluczyc wujowi swemu Grotowi.

Paweł, drugi syn Jakóba starszego, żonaty już 1565 r. z Krystyną Wojszykówną Bzowską, umarł przed 1588 r. Syn jego Jan, współdziedzic w 1588 r. Bzowa zostawił synów: Bartłomieja, zmarłego przed 1644 r. i Jana, zmarłego 1642 roku, dwukrotnie żonatego. Druga jego żona, Aleksandra Scierska, której zabezpieczył posag i dożywocie w 1631 r., jest już 1644 r. 2-o v. za Janem Cieszowskim. Syn Jana z pierwszej żony, Waleryan, procesuje 1642 r. macochę i przyrodnie rodzeństwo swoje: Kaspra i Annę - Jadwigę, o ruchomości po ojcu, bierze w 1644 r. spadek po stryju Bartłomieju, a w 1648 r. przyszłej swej żonie Zofii, córce Jana Gorzkowskiego, zapisał prostym długiem 800 flor. Umarł po 1655 r., a pozostała po nim wdowa wyszła 2-o v. za Jana Dąbrowskiego. Dzieci ich: Jan chrzczony w Kromołowie 26-go Maja 1654 r., zmarły bezdzietnie, był w 1704 roku opiekunem synowców swych, synów Aleksandra, z pierwszej żony. Kazimierz, bezżenny, Maryanna, chrzczona w Kromołowie 17-go Lutego 1656 r., wdowa po Wojciechu Cieszkowskim 1698 r., Katarzyna, żona Wojciecha Dąbrowskiego, której wnukowie 1742 r. przystępują do działu spadku.

Drugim synem Pawła był Paweł, ożeniony z Krystyną Kmicianką. Syn jego Jakób, gdy się miał żenić w Dobrzykowie, w sieradzkiem, z Katarzyną Czarnecką 1619 r., bracia jego: Marcyan i Stanisław, zeznali w grodzie krakowskim, że jest ich bratem rodzonym z ojca Pawła, herbu Ostoja, i matki Krystyny Kmicianki, herbu Szreniawa. Marcyan, w 1620 r. prowadzi sprawę żony swéj Elżbiety, 1-o v. Marcinowej Wojakowskiej. Stanisław, z nieznanej żony zostawił syna Marcyana, który w 1664 porwał krewną swoją, Teresę Janociankę Bzowską, córkę Aleksandra, i z nią się ożenił. Powstały stąd proces zakończony został ugodą w 1668 r. Z tego małżeństwa zostało synów dwóch: Franciszek i Aleksander, po którym potomkowie mieli dobra pod Połańcem, w drugiej połowie XVIII-go wieku. Od niego zapewne idą wylegitymowani w 1845 r. ze szlachectwa w Królestwie z herbu Ostoja, jako potomkowie Jana, dziedzica Mietła, Weronika ze Świderskich, wdowa po Kajetanie, synie Adama, wnuku Sebastyana, i dzieci ich: Adam, Edward i Hipolit (A. b. Her.).

Wojciech Janota, trzeci syn Jakóba starszego, dziedzic Bzowa i Tązowej, zabezpieczył 1568 r. posag żonie Dorocie, córce Mikołaja Kmity. W 1588 r. wspólnie z bratem Jakóbem świadczą przy wywodzie szlachectwa Marsa Pilawity z her-

bu Ostoja. Umarł przed 1593 r., w którym najstarszy syn jego Marcyan, w imieniu całego rodzeństwa potwierdził zastaw części Bzowa, zrobiony przez ojca. Wymienione to rodzeństwo było: Stanisław, Krzysztof, Jan, Wojciech, Anna, żona Jana Kwaśniowskiego, Agnieszka, żona Marcina Zaporskiego, Rozyna i Dorota, panny. Dorota 1597 r. jest za Gabryelem Nielepcem. Jan zostawił córkę Katarzynę, żonę Stefana Wyleżyńskiego, która 1642 r. braci swych: Stanisława i Aleksandra kwituje ze spadku po rodzicach i przyjmuje zapis od męża. Stanisław umarł bezżenny po 1683 r., a Aleksander, ożeniony z Elżbietą z Opatkowic Janowską, wdową po Pawle Krasuskim. W 1639 r., będąc chorym spisuje testament i wyznacza opiekunów żonie i dzieciom; wyzdrowiał potem, a w 1644 r. zabity przez szwagrów Janowskich i Piotra Bogusławskiego, w najeździe na Pełcznicę. Zostały po nim trzy córki i syn: Teresa, porwana przez Marcyana Janotę Bzowskiego 1664 roku, Anna wyszła za Jana Ogonowskiego 1661 r., Konstancya umarła panną, Aleksander, dziedzic Polanki i Grabi, 1662 r. nabył Czarnocin, w 1664 r, z żoną, Elżbietą z Dębińskich, córką Zbożnego, zapisują sobie wzajemnie dożywocie, umarł w początku 1665 r., zostawiwszy nieletniego syna Alberta, zmarłego dzieckiem przed 1668 r. Wdowa po Aleksandrze już 1665 r. wyszła 2-o v za Jana z Pilcy Korycińskiego.

Wojciech, syn najmłodszy Wojciecha, z żony, Elżbiety z Płockich, córki Sebastyana z Sassinównej, zostawił syna Wojciecha, który w 1665 r. spadek po ciotce swej, Krystynie z Płockich Witkowskiej, sprzedaje Walentemu Sassinowi. Po Wojciechu został jedyny syn Wincenty, ktory, według notatki wnuka jego, umarł w 1684 r. w konwencie OO. Bonifratrów krakowskich. Syn Wincentego Aleksander, stolnik nowogrodzki, po śmierci pierwszej żony Jaworskiej, żeni się w 1702 r. z Marcellą Gawrońską (intercyza ślubna spisana w Jadownikach 1-go Lutego 1702 r.) i umiera w 1704 r. Pozostała wdowa dwa razy ponawiała śluby małżeńskie, 2-o v. z Zygmuntem Grochowskim i 3-o v. z Michałem Stadnickim, wojskim sandeckim, żyła jeczcze 1746 r. Z pierwszej żony zostało po Aleksandrze trzech synów, których 1704 r. wziął na opiekę daleki ich stryj, Jan, syn Waleryana, Janota Bzowski. Z synów tych: Jerzy i Aleksander Stanisław zmarli bezdzietnie, a Michał, łowczy czerniechowski, ożeniony z Petronellą Ewą z Węgierskich, trzymał w posesyi od przyrodniego brata wieś Pilinówkę i umarł przed 1769 r., zostawiwszy córki: Katarzynę, Konstancyę i Teklę, i syna małoletniego Franciszka, któremu bracia stryjeczni zapewniają 1787 r.' roczną pensyę 800 flor. przy wyświęceniu go na księdza. Franciszek żyje jeszcze 1807 r.

Józef Felicyan Janota Bzowski, syn Aleksandra z drugiej żony, ochrzczony w Mogilnie (w Galicyi) 16-go Września 1704 r., trzymany do chrztu przez Jana Stadnickiego, burgrabiego sandeckiego z Janczowej i Apolonię Stadnicką z Mogilna. On pierwszy zaczął używać herbu Nowina, zamiast Ostoi. Można przypuścić, że chowając się od niemowlęctwa przy matce i ojczymach, nie mając żadnych blizkich krewnych po mieczu, z niewiadomości, czy też z podobieństwa herbów niewyraźnych pieczęci, przyjął Nowinę i przy niej pozostał. W 1738 roku regent grodzki sandecki, 1746 r. mianowany stolnikiem owruckim, 1765 r. burgrabią krakowskim, 1746 r. żeni się z Teofilą z Zakliczyna Jordanówną, sędzianką grodzką sandecką. Dziedzic Rosiejowa, Karniowic i Suffczyna, 1769 r. spisuje testament

i wkrótce umiera. Wdowa wyszła 2-o v. za Stanisława Swiatopełka - Zawadzkiego, szambelana Stanisława Augusta, i umarła 1786 r. Zostało po nich sześciu synów, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi, w sądzie grodzkim sandeckim 1782 r. (Goł.), i dwie córki, z których Konstancya wyszła 1762 r. za Adama Szreniawę Potockiego, podstolego mścisławskiego, a Petronella za Maksymiliana Zborowskiego, sędziego ziemskiego sandomierskiego 1775 r. Z synów:

1) Aleksander, dziedzic Karniowic, ożeniony 1776 r. z Jadwigą Rudzką, stolnikówną pilznieńską, zostawił córkę Honoratę za Ignacym Łętowskim, i syna Franciszka, oficera wojsk austryjackich, a 1807 roku wojsk polskich, zmarłego 1809 roku.

2) Jacek, urodzony 1750 r. w Gruszowie, 1775 r. burgrabia krakowski, 1785 roku skarbnik krakowski, 1790 roku komisarz cywilno-wojskowy i kawaler orderu Sw. Stanisława, dziedzic Gruszowa, Bętkowic, Radwana, Więckowic i Polikarcic, ożeniony 1787 r. z Salomeą Rogala Zawadzką, podstolanką czerniechowską, umarł 1808 r. Wdowa wyszła 2-o v. za Mikołaja bar. Gostkowskiego. Z dzieci Jacka: Teofila wyszła za Ferdynanda Walewskiego, Andrzej umarł bezżenny, Cypryjan, radca wojewódzki krakowski, zmarły 1831 r., ożeniony z Elżbietą Wielogłowską, wylegitymowaną ze szlachectwa w Królestwie, wraz ze wszystkiemi dziećmi w 1838 r., zostawił córki: Maryannę Konstantową Wielogłowską, i Paulinę Józefową Gostkowską, oraz trzech synów. Wacław, zmarły 1855 r. na emigracyi, Józef, dziedzic Nieszkowa, sędzia pokoju okręgu proszowskiego, z Katarzyny z Wielogłowskich zostawił córkę Józefę, zaślubioną 1887 roku Kazimierzowi baronowi Reiskiemu i zmarłą tegoż roku, i syna Cypryjana. Aleksander, trzeci syn Cypryjana, dziedzic Racławic, z żony Józefy Stadnickiej, córki Józefa, zostawił kilkoro dzieci.

Kazimierz, trzeci syn Jacka, przyjęty do grona stanów galicyjskich 1817 r. (Goł.), zmarły 1862 roku, z żony, Maryanny z Dąmbskich, zmarłej 1866 r., zostawił dziewięcioro dzieci. Z tych Włodzimierz umarł 1849 r., Henryk umarł dzieckiem, Eugeniusz umarł 1885 r., a Izydor żyje bezżennie, Jadwiga, wdowa po Stefanie Kamockim, Emilia, żona Pawła Zielińskiego, Bogusław, dziedzic Drogini, z żony Leonii Stadnickiej ma dzieci, z tych: Bronisława zmarła panną, Helena Henrykowa Młodecka zmarła, Marya Sobolewska zmarła, Aleksandra Adamowa Żuk Skarszewska, Kazimierz ożeniony z Wandą Romerówną, Wincenty, Jan, Jadwiga i Zofia. Jan, syn Kazimierza, z żony Natalii z Wielogłowskich, zostawił córki: Anielę, zakonnicę, Janinę za Morawskim i kilku synów.

Aleksander, syn Kazimierza, zmarły 1871 r., z żony, Wiktoryi z Borowskich, 2-o v. Jakubowskiej, zostawił dzieci: Julię. Marcelego, Stanisława, Elżbietę i Aleksandra.

3) Jan, dziedzic Rosiejowa, 1785 r. burgrabia krakowski po bracie Jacku, żonaty 1790 r. z Katarzyną z Kiełczewskich, która już 1802 r. jest 2-o v. za Wincentym hr. Przebendowskim. Z niej zostały dzieci: Józef i Anna 1802 roku małoletni.

4) Antoni, szambelan Stanisława Augusta 1784 r., zmarły 1795 r., ożeniony z Maryanną ze Stadnik Stadnicką, starościanką cieszkowską, 2-o v. za Franciszkiem Wiktorem 1796 roku. Córka ich Apolonia wyszła 1806 roku za Jana Chwaliboga.

5) Stanisław, urodzony 1758 r., z żony, Julii ze Zborowskich, zostawił syna Teofila, urodzonego 1795 r., zmarłego 1854 r., dziedzica Przecławic w jędrzejowskiem, którego syn Aleksander Jan, urodzony z Franciszki Laskowskiej, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie.

6) Paweł, urodzony 1759 r., żył jeszcze 1784 r. Jego synem zdaje się był Karol, dziedzic Cmolasu, ożeniony z Maryanną Jakubowską, po którym córki: Zofia Terlecka i Henrykowa Kraft, i synowie: Czesław, major wojsk austryjackich, bezżenny, Władysław, dziedzic Pantelowic, ożeniony z Szumańczowską, i Karol, dziedzic Cmolasu, ożeniony z Osiecką, z której Zygmunt, żonaty z Heleną Dowborówną, i Bolesław.

Oprócz wymienionych Bzowskich, spotykamy ich jeszcze bardzo wielu, których związku między sobą dojść trudno. Z nich: Stanisław, syn Tomasza i Magdaleny Wężykówneј, urodzony 1567 r., zmarły 1627 r., w zakonie Abraham, Dominikanin, słynny kaznodzieja. Melchior, właściciel Bzowa w powiecie poznańskim 1580 r. (Paw.). Adam, rotmistrz królewski 1616 r. (DW. 45 f. 899). Aleksander podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała, a Sebastyan z województwem krakowskiem, Tyburcy z województwem poznańskiem, Antoni z województwem brzeskiem litewskiem pisali się na obiór Augusta II-go. Wawrzyniec, syn Ignacego i Maryanny z Zarembów, sprzedał 1789 r. część Bzowa w ziemi łukowskiej bratu stryjecznemu Marcinowi, synowi Stanisława i Maryanny z Maszczybrowskich (DW. 105 f. 1181). Andrzej i Wojciech udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim (Goł.).

BZOWSCY h. PILAWA. Paszko i Tomasz, bracia rodzeni z Bzowa, zganieni 1386 i 1389 r. przez Staśka z Krzcięcic, dowiedli w Krakowie, że są szlachtą herbu Zet i półtrzecia krzyża, zawołania Pilawa.

Herb Pilawa.

Tomasz z żony Ulińskiej zostawił córkę Machnę, która 1417 r. sprzedaje część swą macierzystą w Ulinie, i dwóch synów. Z tych Lexander 1408 r. kupuje część Tązowy od stryja Pawła, a 1413 r. zabezpiecza posag żonie Świętochnie, córce Przecława Wangrzina. Syn ich Szymek zeznał 1438 r. dział dóbr w Bzowie ze stryjem Jakuszem i Janem Cebrzykowiczem. Jakusz z Bzowa, drugi syn Tomasza, pisał się też z Chechła 1400 r. i zostawił syna, także Szymka, który 1457 r. części swe w Bzowie sprzedaje.

Paszko, brat Tomasza, z żony Doroty Gozdawianki z Garlicy zostawił dwóch synów: Piotra, któremu matka 1409 r. darowuje całą ojcowiznę swoją w Garlicy (może być, że to jej syn z pierwszego męża, a pasierb Paszka), i Mikołaja, przezwanego Cebrzykiem; świadczy on 1427 r. przy wywodzie szlachectwa Wojciecha Warni z Bątkowic, jako Pilawita. Z żony Stachny z Grabowych h. Przeginia zostawił Mikołaj syna Jana Cebrzykowicza v. Cebrzyka, który 1438 r. przystępuje do działu Bzowa z potomkami Tomasza, a 1468 r. dowiódł w Krakowie szlachectwa swego z ojca, matki i babki. Długosz bratem jego nazywa Wawrzyńca Cebrzyka z Bzowa, co jest prawdopodobnem, choć ten Wawrzyniec przy wywodzie szlachectwa

Mikołaja z Woli w 1460 r. podaje się za Zadorzyca. Wnukiem pewno Jana był Stanisław Cebrzyk Bzowski, który w latach 1517—1550 części różne Bzowa sprzedaje lub zastawia, a 1534 r. żonie swej Annie, córce Piotra Bielskiego, posag zabezpiecza. Z żony tej zostawił on córkę Annę, żonę Wojciecha Włodka 1585 r., i syna Jana Cebrzyka, który 1557 r. zabezpiecza posag żonie Jadwidze, córce Stanisława Dikasa Janowskiego, i umarł 1596 r., ostatni zdaje się z Pilawitów Bzowskich (Helc. II.; St. Pr. P. P. VII i VIII i Akta Krak.).

BZOWSKI h. TURZYNA. Stanisław z Bzowa, tegoż herbu, świadczy 1476 r. przy wywodzie szlachectwa Pilawity z Żar (St. Pr. P. P. VII).

Herb Lis.

BZUROWIE h. LIS, ze wsi Bzury, w ziemi wiskiej. Samuel Bzura, żonaty z Jadwigą z Chlewińskich 1620 r. Kazimierz, syn Mateusza, sprzedał części wsi Bzury Danowskiemu 1670 r. (DW. 46 i 54). Felicyan, Kazimierz i Marcin podpisali z ziemią wiską elekcyę Augusta II-go. Jakób, żonaty z Ewą z Sosnowskich 1767 r. (Perp. Czers. 33 f. 207). Gracyan, burgrabia wiski 1787 r., burgrabia wąsoski 1788 r. Adam, syn Gracyana, wnuk Antoniego, prawnuk Adama, syna Marcina, burgrabiego wiskiego 1715 r., i Andrzej, syn Antoniego, wnuk Tomasza, potomek Pawła, w 1720 r. dziedzica Janczewa Wielkiego, w ziemi wiskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

C.

CADROWSCY v. CZADROWSCY v. CEDROWSCY z Czadrowic v. Cedrowic, w powiecie łęczyckim, którą to wieś posiadali w 1576 roku Anna i Jakób Czadrowscy (Paw.). Jan Cadrowski i żona jego, Małgorzata z Chełmickich, otrzymali 1621 r. konsens królewski, na odstąpienie wsi Topoli w województwie łęczyckiem synowi Maciejowi i żonie jego, Małgorzacie z Cygenbergów Orłowskich (M. 165 f. 245).

CAHMAN, Jan z Gottenburga otrzymał 1768 r. od Stanisława Augusta tytuł barona i herb przedstawiający w polu błękitnem w pośrodku złotego krzyża ukośnego muszlę purpurową, na dwóch skrzyżowanych gałązkach wawrzynu. W szczycie hełmu z koroną o siedmiu pałkach sokół z obróżką na szyi, między dwoma piórami strusiemi: złotem i błękitnem. Labry błękitne podbite złotem (Kancl. 41 f. 80 i Ostr.).

CAL Wilhelm otrzymał szlachectwo na sejmie w Warszawie 1596 r. i herb *Nałęcz*, nadany mu przez Gostomskiego, wojewodę poznańskiego (M. 140 f. 150).

CALZAMIGLIA. Kasper i Jan otrzymali od Stanisława Augusta w 1767 r. tytuł hrabiowski i herb przedstawiający w polu błękitnem w pośrodku tarczy gołębia srebrnego w prawo, z gałązką oliwną w dziobie, z lewej — górę złoto-skalistą z zamkiem, na którą lew złoty się wspina. Nad tarczą korona hrabiowska (Kancl. 32 f. 116 i Ostr.).

Herb Pobóg.

CAŁOWAŃSCY v. CZAŁOWAŃSCY h. POBÓG pochodzą ze wsi Całowanie, w ziemi czerskiej. W XV-m wieku spotykamy Marcina i Wolimira, właścicieli Całowania (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 99 i 158). Wolimir i bratankowie jego: Jan i Paweł, otrzymali 1476 r. od ks. Konrada Mazowieckiego różne wolności dla dóbr swoich Całowanie (KM.). Synowie Marcina: Wolimir i Jan, z których ostatni starosta garwoliński 1500 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 86 i 1 A f. 306). Wolimira było synów trzech: Dersław, Jan i Mikołaj. Dersław część swoją na Całowaniu odstąpił braciom w 1491 r. (M. 338 f. 31; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 253; 25 A f. 56 i 7 f. 24). Jan i Mikołaj dopełnili działu dóbr w 1493 roku (Zs. Gr. Czers. 3 f. 15 i M. 340 f. 21).

Jan, syn Wolimira, starosta piaseczyński 1493 r., podstoli czerski 1507 r., podkomorzy czerski 1514 r., pozostawił

synów: Prokopa, podkoniuszego nadwornego mazowieckiego, Feliksa i Stanisława, oraz córki: Katarzynę Mikołajową Tarnowską, Apolonię i Agnieszkę (Zs. Gr. Czers. 4 f. 402 i 406). Po Feliksie pozostało czterech synów: Stanisław, Krzysztof, Franciszek, żonaty z Frozyną Bielicką 1568 roku, i Jerzy, żonaty 1571 roku z Anną Falęcką, córką Wawrzyńca (Zs. Gr. Czers. 30 f. 412; 34 f. 283; 37 f. 302 i 40 f. 445).

Mikołaj, syn Wolimira, miał pięciu synów: Stanisława, Piotra, Sebastyana, Krzysztofa i Adryjana, oraz siedem córek: Annę, żonę Wawrzyńca Śmiatkowskiego 1553 r., Agnieszkę, Jadwigę, Katarzynę, Zofię, Dorotę, żonę Rafała Dąbrowskiego 1558 r., i Elżbietę (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 468; 16 f. 517 i 18 f. 311). Sebastyan, żonaty 1-o v. z Zofią Staniszewską 1553 r., 2-o v. z Anną z Pokrzywnickich Wągrodzką, pozostawił z pierwszej żony córkę Agnieszkę (Zs. Gr. Czers. 16 f. 377 i 30 f. 580).

Prawdopodobnie po jednym z synów Marcina, Wolimirze czy Janie, szedł Serafin, sędzia grodzki czerski 1534 r., żonaty z Anną z Karczewskich, którego syn Jan, ożeniony z Małgorzatą z Giżyckich 1557 roku, pozostawił dwóch synów: Kaspra i Andrzeja, oraz córkę Jadwigę (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 165; 22 f. 9; 43 f. 331; 59 f. 465; Perp. Czers. 1 Af. 2 38). Kasper, żonaty 1-o v. z Anną z Łomińskich, 2-o v. 1583 r. z Agnieszką z Kłembowskich, córką Stanisława, pozostawił z pierwszej żony córki: Małgorzatę, żonę Andrzeja Turowskiego, 1609 r. i Zofię, żonę Łukasza Piotrowskiego, 1604 r. (Perp. Czers. 2 f. 407 i 408; 3 f. 209; Zs. Gr. Czers. 52 f. 422 i 423). Andrzej, zabezpieczył posag żonie Jadwidze z Boglewskich, 1592 roku; synów jego trzech: Jan, Stanisław i Aleksander, którym ojciec odstąpił Całowanie 1631 r. Stanisław, kanonik katedralny płocki 1654 r., biskup lacedemoński, sufragan i archidyakon płocki, administrator biskupstwa 1681 r. Aleksandra list, pisany do Tomasza Zamoyskiego, zawiera na kopercie herb Pobóg. Zeznał on zapis dożywocia z żoną, Joanną z Dzików, 1652 r. i pewnie on to był łowczym podolskim 1654 r. Jan, podsędek czerski 1625 r., sędzia ziemski czerski 1652 r., żonaty 1-o v. 1618 r. z Jadwigą z Kochanowskich, wdową po Stanisławie Załęskim, 2-o v. 1625 r. z Zuzanną Kłopocką, 3-o v. 1633 r. z Anną z Załuskich, pozostawił córki: Jadwigę, żonę Krzysztofa Papieskiego, i Joannę, żonę Pawła Józefa Kłopockiego, cześnika trockiego, oraz syna Stanisława, urodzonego z Anny z Załuskich, który zmarł ostatnim z rodu i dobra Całowanie testamentem sporządzonym 1713 r. zapisał Trynitarzom Antokolskim w Wilnie, polecając modlitwom duszę Władysława, Aleksandra i Zuzanny (Perp. Czers. 1 A f. 240; 8 f. 450 i 454; 5 f. 428; 7 f. 266; 9 f. 82; 11 f. 184; 13 f. 171; 14 A f. 336; 16 B f. 364; 14 D f. 110; DW. 52 i Bibl. Zam.).

Andrzej, Paweł i Wojciech, synowie Serafina Całowańskiego z Krakowian 1580 r. Małgorzata, żona Marcina Laskowskiego 1634 r. Zofia, żona Wojciecha Zerzeńskiego, 1615 r. Maryanna, żona Jana Wojciecha Godlewskiego, podstarościego czerskiego, 1649 r. N., żona Remigiana z Glewa Lasockiego, zmarła koło 1678 roku (Zs. Gr. Czers. 47 f. 978; Zs. Warec. 25 f. 48; Perp. Czers. 5 f. 93 i 11 f. 139).

Jan, podsędek czerski, Aleksander, Stanisław, Wawrzyniec i Władysław podpisali z ziemią czerską elekcyę Jana Kazimierza, a Wawrzyniec obiór króla Michała. W powiecie przedeckim Franciszek zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie

z Piaseckich, 1583 r., a Wojciech, syn Jerzego, żonie, Zofii z Mniewskich, 1610 r. (Gr. Przed. 31 f. 65 i 57 f. 15).

[CAMELLI Dominik, hrabia, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. (DW. 104 f. 990), kawaler maltański, żonaty z Maryanną z Merlinich, dopełnił działu pozostałości po niej z Dominikiem Merlinim 1796 r. (DW. 111 f. 310).]

CAMPENHAUSEN, patrz *Kampenhausen*.

Herb Campionich.

CAMPIONI Filip Antoni otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.); dyplom mu wydano w 1791 r. (ML. 220 A. f. 461). Herb Campionich przedstawia w sercu tarczy przećwiertowanej, mniejszą tarczę czerwoną, na której orzeł biały w lewo. W częściach tarczy: w pierwszej trzy gwiazdy złote poziomo, w polu błękitnem; w drugiej i trzeciej lew w polu złotem, a w czwartej biała lilia (Gozdawa) w polu czerwonem. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Filip Antoni, żonaty z Maryanną z Langów, córką Krystyana, miał córki: Teresę za Ludwikiem Kijeńskim 1795 r. (DW. 110 f. 1011; 111 f. 1312 i 112 f. 1242), Magdalenę za Strauzem, i Józefę za Ferdynandem Münkenbeckiem, oraz syna Filipa, żonatego z Magdaleną z Wilsonów, którego syn Aleksander udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

[CAMUSET Jakób Emilian, ławnik miasta Starej Warszawy, został konsyliarzem i medykiem królewskim 1734 r. (Sig. 24).]

de CANAL Ludwik, kawaler orderu Sw. Maurycego, minister pełnomocny króla sardyńskiego w Wiedniu, otrzymał indygenat 1768 r. (V. L. VII f. 372).

CANTACUZEN książę Rudolf i żona jego Elżbieta otrzymali konsens królewski w 1761 r. na ustąpienie starostwa bachtyńskiego (Sig. 29).

[CAPACELLI Franciszek, margrabia, senator bonoński, został szambelanem Stanisława Augusta 1767 r.]

de CARALIIS Jan Jakób z Werony otrzymał szlachectwo 1552 roku (M. 82 f. 223).

CARBOTH v. CARBOTTI Anioł, pochodzący z Włoch, za dzieła wojenne przeciwko Moskwie otrzymał indygenat na sejmie w Warszawie 1590 r. (M. 132 f. 81 i 133 f. 462).

[de CAROLATH Beuthen, książę Henryk, kawaler orderu Orła Białego 1784 roku.]

CAROSI Filip, z Włoch pochodzący, otrzymał 1787 r. indygenat od Michała księcia Poniatowskiego, biskupa krakowskiego i księcia siewierskiego, na używanie przywilejów szlachectwa w temże księstwie. Nadanie to potwierdzone zostało uchwałą sejmową z 1790 r., którą szlachta księstwa siewierskiego w przywilejach i obowiązkach ze szlachtą Królestwa zrównaną została.

Herb Carosich.

Herb Carosich przedstawia tarczę w podłuż przepołowioną; w prawej części, w poprzek podzielonej, w górnem czarnem polu pół lwa czerwonego, w dolnem trzy pasy złote naprzemian z błękitnymi w poprzek ułożone; w lewej połowie tarczy błękitnej od środka wstęga czerwono - złota skośnie w lewo. W szczycie hełmu pół lwa czerwonego.

Jan Filip, kapitan wojsk koronnych 1786 r. (DW. 102 f. 1451). Bogumił Józef, syn Jana Filipa, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie. Bogusław, dziedzic Latowina, zmarły 1867 r., zostawił córkę Ludwikę za Ludwikiem Dłużewskim, i synów: Bogusława, Jana i Antoniego.

CASSARAGI Franciszek otrzymał indygenat 1662 r. (M. 203 f. 76).

[CASSINI hrabia Wiktor, minister pełnomocny cesarstwa rosyjskiego w Rzymie, żonaty z Józefą z Astrów, spadek po matce żony, Józefie z Solarych, 1-o v. Karola Kurowskiego żony, odstąpił Omiecińskiemu 1802 roku (DW. 113 f. 313 i 387).]

CASSOTIS Józef i ksiądz Jan Chrzciciel, pochodzący z m. Syrakuzy, otrzymali tytuł hrabiowski 1720 r. (M. 222 f. 315 i 251 f. 136).

[CASTELL Tomasina, wdowa po Janie Castell, kuchmistrzu Cesarza rosyjskiego, wprowadzona do dworku przy ulicy Ogrodowej w Warszawie 1781 roku (DW. 97 f. 1196).]

[de CASTELLBASSAT. Jan Baptysta Arnold Brosses Bourgelas de Castellbassat zeznał 1708 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Komorowa, wdową po Tylmanie Gamerskim (DW. 61 f. 993).]

[CAVALI hrabia Franciszek, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r.]

CAVANIS. Mikołaj i Jakób, bracia, otrzymali od króla Jana III-go w Żółkwi 1684 r. tytuł hrabiowski (M. 215 f. 220).

de la CAVE, patrz *Gotier*.

CEBROWSCY h. HOŁOBOK, w województwie ruskiem, jednego domu z Branickimi, dziedziczyli tamże na Żabokrukach. Nazwisko wzięli od dziedzictwa swego wsi Cebcr (dzisiaj Dzber), w powiecie sandomierskim.

Jaśko Cebrowski 1398 r. w sądzie krakowskim (St. Pr. P. P. VIII). Piotr odznaczył się na wojnie krzyżackiej 1410 r. (Dług.), potem nabył dobra na Rusi i tu wraz z żoną Anną od 1421 r. częste ma sprawy w sądach lwowskim i halickim. W 1437 r. jest właścicielem wójtostwa w Mościskach (AGZ. XII i XIV). Jego to synami być musieli Jan i Piotr Cebrowscy, bracia, z Cebra, którzy dopełnili działu dóbr w 1441 r. Starszy Jan wziął dobra ojczyste dziedziczne, w ziemi sandomierskiej, a młodszy Piotr dobra wysłużone i nabyte w ziemi lwowskiej (AGZ. XIV 3754 i 3755). Po Janie prawdopodobnie idą Braniccy h. Hołobok, dziedziczący na Branicy v. Brańczy, gdyż pierwszy Branicki, Piotr, sędzia ziemski lwowski, jest bratankiem Piotra Cebrowskiego i nazywany bywał często w aktach młodszym Cebrowskim z Branicy (AGZ. XIV. 1431; 6 Stycznia 1446 r. i 27 Paźdz. 1450 r.).

Herb Hołobok.

Piotr Cebrowski, właściciel Żabokruk i Lubszy, zastępca starosty lwowskiego 1440 r., a wojewody 1450 r., żonaty z Fenną, miał córkę Annę za Piotrem Goworkiem z Lipicy 1465 r., i trzech synów: Piotra ze Stok, Jana Włocha i Jerzego z Żakokruk, którzy wyposażają siostrę 1465 r.

Piotr, który zastępował ojca na sądach we Lwowie 1454 r. (AGZ. XIV. 546 — 560, 3241 i 3591), podpisał w 1464 roku konfederacyę szlachty ruskiej przeciwko Odrowążom, a pieczęć jego przedstawia Hołoboka. Sprowadził on 1464 r. Dominikanów do Podkamienia. Żon miał dwie: Zofię Skarbkównę z Szarańczuk i N., siostrę Jana Bohdana z Doliny. Z pierwszej żony córkę Katarzynę wydał za ks. Semena Zbaraskiego i dał jej w posagu kupione Nieszkowce na Wołyniu (Kniaź.). Księżna Katarzyna jeszcze 1499 r. odbiera we Lwowie 200 grzywien jej należne po babce Skarbkowej (AGZ. XV. 4595). Z drugiej żony zostały dzieci 1499 r. pod opieką wuja Jana Bohdana z Doliny, i brata stryjecznego Jana Włocha. Dziećmi temi mają być: Zuzanna i Wincenty, który w 1514 r. zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Pieczychostów (M. 28 f. 124).

Jan, drugi syn Piotra, przezwany Włochem, dziedzic części Żabokruk, Lubszy i Rzepiechowa, łożniczy królewski, zmarł przed 1482 r., zostawiwszy wdowę Annę i córkę Agnieszkę za Włodkiem z Biełki 1492 r., i syna Jana Włoszka, w którego imieniu stryj Piotr procesował 1486 r. Kierdejów z Orynina, a który wziął w 1499 r. w opiekę dzieci tegoż stryja.

Jerzy v. Jursza z Żabokruk i Trybuchowiec, trzeci syn Piotra, żonaty z Petronellą Odrowążówną Godowską z Roszniowa, która kwitowała 1474 r. braci swoich z posagu i spadku (AGZ. XV).

Jan procesuje się z Pełką we Lwowie 1563 r. (AGZ. X. 1276). Jan Włoch z pierwszej żony, Elżbiety Krempskiej, zostawił córkę Annę 1570 r., która ma 100 fl. na Posochowie u Sieniawskich (Arch. Sieniawskie). Jan i Łukasz, właściciele Żabokruk, a Jan, właściciel Lubszy 1578 r. (Paw.). Jakób Włoch miał sprzedać Żabokruki 1612 r. Więckowskiemu, o co proces w sądzie lwowskim 1692 r.

Łukasz Mateusz, syn Jana, sprzedał Brzozdowce, Stankowce, Malechów i Kąty, w powiecie lwowskim, w 1602 r. (Zap. Lub. 13 f. 336). Władysław prcesuje się z Dunikowskim we Lwowie 1599 r. Elżbieta za Janem Cieklińskim 1649 r. (AGZ. X. 2843 i 4328).

Mikołaj Cebrowski, właściciel Cebra 1508 r. (Paw.). Aleksander, Samuel i Kilian, synowie Jerzego, w 1636 r. (Zap. Lub. 35 f. 615). Andrzej, żonaty z Anną Samlicką 1630 r. (M. 178 f. 34). Stanisław, wojski stryjski, otrzymał w 1658 r. konsens królewski na ustąpienie tego urzędu Palczewskiemu (Sig. 5 f. 145). Jakób, 1695 na sejmiku krakowskim. Zygmunt, dworzanin królewski 1699 r. Anna za Marcinem Laskowskim, podczaszym inflanckim 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 362). Floryan Walenty, ksiądz, w 1736 r. (Ibid. 23 B f. 362). Wacław, Jan, Antoni, Zuzanna i Teresa, dzieci Józefa, stolnika trembowelskiego, i Maryanny Pohojskiej, procesują się z Olizarową 1744 r. (Bracł. XVI f. 777).

Jan Filip Cebrowski, hrabia z Ekersbergu, syn Jerzego, nabył Załęską Wolę 1733 r., a część Rososzy 1734 r.; dzieci jego: Józef Antoni, chorąży królewski, i Zuzanna, wprowadzeni do Załęskiej Woli 1736 r. (DW. 68 f. 689; Perp. Czers. 22 f. 268 i 23 B f. 171).

Jan i Antoni Cebrowscy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

CEBRZYKOWIE. Wyroki lubelskie z 1595 r. wspominają o Janie Cebrzyku, żonie jego Jadwidze, i synach: Janie, Stanisławie, Adamie, Krzysztofie i Jakóbie (Ks. 61 f. 129). Mikołaj, podstarości chełmski 1549 r. Patrz *Bzowski* herbu *Pilawa*.

CEBRZYKOWSCY. Zuzanna Cebrzykowska za Franciszkiem Braneckim, w ziemi czerskiej 1728 r., a Krystyna za Stanisławem Kłoczewskim 1743 roku (Perp. Czers. 20 f. 121 i 26 f. 251).

z CEBRZYSZEWA h. DOŁĘGA. Andrzej podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle obioru jego syna królem (RM.).

CEBULKA h. CIELEPAŁA Mikołaj, pisarz wielkiego księcia Witolda 1409 roku.

CEBULSCY h. PRAWDZIC, patrz *Cybulscy*. W dawnych wiekach Cybylscy zwykle przez *y* się pisali, później częściej przez *e*, a ponieważ wyszli z Cybulina i Cybulic, Cybulskimi zwać się winni. Zamieszkujący w XVIII-m wieku ziemię czerską Cybulscy, zwykle przez *e* się pisali i z tą pisownią udowodnił po-

chodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. Wincenty, syn Antoniego i Justyny z Ostromęckich, wnuk Antoniego, prawnuk Jacka, dziedzica Główczyna 1720 r. (A. b. Her.).

CECENIEWSCY v. CECENIOWSCY, w województwie wołyńskiem. Pieczęcie ich z 1467 r. przedstawiają znak obok zamieszczony.

Znak pieczętny Ceceniowskich.

Michał Olechnowicz otrzymał 1437 r. od w. ks. Swidrygiełły Ceceniowce i Krasiłów na Słuczy, Zahorowce na Bohu i Kotiużyńce na Bożku. Synowie jego zapewne: Waśko, Niemiec i Ihnat Ceceniowscy, sprzedali 1467 r. Ceceniowce i Bajmakowce na Słuczy, ojcowiznę swoją księciu Sanguszce, któremu również sprzedali 1469 r. Nowosielce nad Wilją, w powiecie krzemienieckim. Andrzej Niemcewicz i Waśko Ihnatowicz Ceceniowscy pozwali księcia Sanguszkę o zwrot Nowosielec, ale 1491 r. sprawę przegrali (Arch. Sang. I). Michał Mojsiejewicz z synami: Sopronem i N. sprzedał pretensye swoje do Ceceniówki, w powiecie krzemienieckim, Janowi, biskupowi wileńskiemu 1533 r. (Arch. Sang. III). Antoni Michał, łowczy ciechanowski, namiestnik burgrabstwa krzemienieckiego 1758 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Antoni, regent grodzki krzemieniecki 1767 r. Michał, regent grodzki krzemieniecki 1785 r.

CECIRAD, kasztelan na Zbąszynie 1231 r. *Cecirad*, kasztelan gnieźnieński 1237 r. *Cecirad*, kasztelan poznański 1236. *Cecirad*, syn Manczona, zastawił biskupowi poznańskiemu Rębowo 1293 r. Bartłomiej i Mikołaj, synowie Manczona, zamieniają część wsi Lubiechowa z biskupem poznańskim na Krupczyno 1295 roku (KWP. 704 i 731). *Cecirad*—znaczy: Konrad.

[CEDLER Tadeusz, konsyliarz nadworny królewski 1780 r. (MP.).

CEDROŃSKI Andrzej, komornik graniczny wołkowyski 1755 r.

CEDROŃSKI Andrzej otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.).

CEDROWSCY v. CZEDROWSCY h. ODROWĄŻ wzięli swą nazwę od wsi Cedrowice, leżącej w ziemi czerskiej. Pisali się czasem z Białaczowa, dziedzictwa Odrowążów, Straszów i Białaczewskich, od których prawdopodobnie pochodzą.

W XV-m wieku Strasz, alias Piotr z Białaczowa, miał synów: Stanisława, Mikołaja, Jana i Abrahama. Z nich Stanisław mógł posiąść Cedrowice i dać początek Cedrowskim, gdyż pierwszy Cedrowski, o którym w aktach znajdujemy wzmiankę, nosił imię Stanisława. Ów Stanisław z Cedrowic i Sobikowa żonaty był z Przechną Ducką, za którą te majątki mógł otrzymać. Przechna, wdowa po Stanisławie, i dzieci jej: Jakób, Dobiesław, Małgorzata, Barbara, Zuchna, Elżbieta, Marta i Świątka, obierali prokuratora 1471 r. Małgorzata, żona Jana z Kaniego 1473 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 4, 76 i 124; M. 338 f. 5).

Dobiesław, podsędek czerski 1511 r., pozostawił ośmiu synów: Stanisława, Piotra, Marcina, Jakóba, Franciszka, Chryzantego, Krzysztofa, Mikołaja, i cztery córki: Urszulę, Katarzynę, żonę Andrzeja Wrąckiego 1549 r., Elżbietę, żonę Mikołaja z Rososzy 1528 r., i Dorotę; procesują się oni w 1520 roku z Sobiekurskim (Zs. Gr. Czers. 7 f. 296; 5 f. 207; 8 f. 267 i 459; 15 f. 204).

Stanisław, syn Dobiesława, proboszcz w Drwalewie, Sobikowie i Kuflewie, pisarz ziemski czerski 1524 r.

Marcin, syn Dobiesława, podpisarz ziemski czerski 1532 r. (M. 48 f. 181), vicepodkomorzy czerski 1541 r., podstarości 1550 r. i sędzia grodzki czerski 1552 r., z Anny z Drwalewic, której zabezpieczył posag w 1534 r., miał synów pięciu: Wawrzyńca, Jana, Jakóba, Mikołaja, Stanisława, i córkę Zofię. Procesują się oni w 1563 r. z Turowskim, o zastawę Czaplina (Zs. Gr. Czers. 15 f. 58 i 30 f. 538). Wawrzyniec zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Mlekickich, 1563 r.; z niej córka Zofia, żona Walentego Uwielińskiego 1604 roku (Zs. Gr. Czers. 29 i Perp. Czers. 2 f. 403). Jana córka Zofia, za Gabryelem Kobylskim 1611 r. (Perp. Czers. 4 f. 14). Mikołaj, żonaty z Anną Boniecką, córką Stefana, której posag zabezpieczył w 1569 r. (Zs. Gr. Czers. 37 f. 826). Stanisław, podstarości warecki 1583 r., żonaty z Jadwigą z Kobylskich 1578 r., pozostawił sześciu synów: Andrzeja, Aleksandra, Tomasza, Jana, Szymona i Mateusza, właścicieli Kobylina, z których Mateusz sprzedał część swoją bratu Andrzejowi 1609 r., i jednocześnie zabezpieczył posag żonie swej, Zofii z Jarochowskich, a Andrzej, Aleksander, Tomasz i Szymon dopełnili działu Kobylina 1612 r. Mateusz, po śmierci pierwszej swej żony Jarochowskiej, zaślubił Małgorzatę Celińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1612 r. Jan, syn Andrzeja, komornik graniczny gostyński, zabezpieczył posag żonie, Ewie z Pszczołkowskich, 1624 r. Anna, córka Andrzeja, żona Kaspra Górskiego, sprzedała 1629 r. część Cedrowic Romanowi Cedrowskiemu. Aleksander, syn Stanisława, wprowadzony do Borówka 1613 r., zabezpieczył posag żonie, Annie z Wojczyńskich, 1616 r. Jan, syn Stanisława, żonaty z Jadwigą z Myszczyńskich 1592 r., pozostawił sześciu synów: Romana, Wojciecha, Seweryna, Jakóba, Floryana i Arnolfa, na rzecz których zrzekła się majątku rodzicielskiego 1624 r. siostra ich Małgorzata, żona Rykalskiego. Roman otrzymał od ojca część Cedrowic 1611 r., a 1616 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Plichtów. Córka jego Marcyanna, wdowa po Melchiorze Uwielińskim, w 1658 r. żona Krzysztofa Daszkiewicza. W 1628 r. Roman, Wojciech, Seweryn i Arnolf sprzedali Cedrowice i Sobikowo Raciborskiemu. Wojciech sprzedał Kobylin Grzegorzewskiemu 1639 r. W 1644 r. Wojciech i Roman kwitowali Rębiertowskiego z należnej matce ich sumy i od tego czasu traci się ślad Cedrowskich na Mazowszu (Perp. Czers. 3 f. 215; 4 f. 71, 136 i 254; 5 f. 221 i 246; 1 A f. 254; 7 f. 67; 8 f. 105 i 204; 10 f. 39; M. 40 f. 43; 199 f. 121; Zs. Warec. 27 f. 540; Zs. Gr. Czers. 46 f. 378 i 56 f. 1063).

Herb Odrowąż.

Jakób, syn Dobiesława, zabezpieczył posag żonie, Zofii ze Skoczkowa, córce Erazma, 1532 r.; z niej syn Stanisław, żonaty 1557 r. z Zofią Sieklucką, i cór-

ki: Anna za Prokopem Dobrzyszewskim 1553 r., i Urszula za Maciejem Drwalewskim 1565 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 162; 15 f. 204; 21 f. 158; 17 f. 346 i 32 f. 219). Nad dziećmi Jakóba ustanowioną została opieka 1540 r. (M. 61 f. 170).

Franciszek, syn Dobiesława, zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie Jazdowskiej (Ujazdowskiej) na Sierzchowie 1562 r.; córka jego Dorota za Aronem Uwielińskim 1578 r., a syn Wawrzyniec, właściciel sześciu łanów na Jazdowie 1564 r., pozostawił córki: Reginę i Katarzynę, nad któremi opiekę sprawował w 1578 r. Uwieliński. Z nich Regina za Piotrem Wolskim 1588 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 24 i 542; 48 A f. 139; 31 f. 401; 45 f. 1028 i 56 f. 630).

Krzysztof, syn Dobiesława, pleban w Sobikowie, pisarz ziemski czerski 1541 roku.

Mikołaj, syn Dobiesława, podstarości warecki 1549 r., podstarości czerski 1555 r., w tymże roku pisarz ziemski czerski po bracie Krzysztofie. Z Anny Załęskiej miał synów: Kaspra i Andrzeja, oraz córkę Zofię, żonę Bartłomieja Trzcińskiego; w 1559 r. zrzekła się ona majątku rodzicielskiego na braci. Kasper i Andrzej dopełnili działu Sobikowa 1577 r. (Zs. Gr. Czers. 20 f. 282; 26 f. 377; 23 f. 729 i 12 f. 563).

Kasper z Anny z Rylskich pozostawił synów: Tomasza i Walentego, oraz córki: Jadwigę, żonę Jana Szamoty 1604 r., Elżbietę, żonę Żmiedzkiego 1611 r., i Zofię, żonę Pawła Szamoty 1628 r. Kasper z synem Tomaszem procesuje się z Wągrodzkim 1590 r. Tomasz i Walenty sprzedali Przecze Turowskiemu 1609 r. Wojciech, syn Walentego, sprzedał części na Sobikowie i Cedrowicach Raciborskiemu 1639 roku; w roku następnym nabył Byczynę i zeznał z żoną, Zofią z Jaraczewskich, zapis dożywocia. W 1648 r. pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana Kazimierza i odtąd ślad o nim i potomstwie jego ginie na Mazowszu (Zs. Gr. Czers. 42 f. 261; 59 f. 345; Perp. Czers. 2 f. 430; 4 f. 58; 8 f. 99 i 110; 3 f. 219; 10 f. 120 i 194; 11 f. 107).

Już w XVII-m wieku Cedrowscy pojawiają się na Litwie. Aleksander, Jan, Stefan i Tomasz podpisali z województwem mińskiem elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, podczaszy nowogrodzki i poseł województwa mińskiego, drugi Jan, Piotr i Hrehory obiór króla Michała. W liczbie elektorów króla Jana III-go spotykamy Hrehorego, Jana, podczaszego nowogrodzkiego, i Stefana, cześnika mścisławskiego. Albrycht zaś, stolnik sochaczewski, i Sebastyan z województwem mińskiem, a Mikołaj, strażnik miński, i Tomasz, z województwem brzeskiem litewskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go. Stefan, starosta poniewieski 1727 r. (Akta XII). W liczbie stronników Augusta III-go znajdujemy Stefana i Bogusława z Białaczewa Cedrowskich (Obl. Warsz. 49 f. 608 i 615). Wojciech, wyznaczony komisarzem do rozgraniczenia z sejmu 1775 r. W województwie nowogrodzkiem Tomasz, Aleksander, Stanisław, Jarosz i Michał 1775 r. (V. L.).

Józef Piotr, syn Wojciecha, właściciela Gór i Kobylinka, z synami swoimi: Stanisławem, Waleryanem, Konstantym i Maryanem, urodzonymi z Wiktoryi Świnarskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1842 roku (A. b. Her.)

Antoni, pułkownik wojsk polskich, urodzony 1767 r., zmarł 1856 r., pozostawiwszy z Anieli z Przychowskich, zmarłej 1836 r., córkę Maryę za Ludwikiem Potkańskim z Potworowa, zmarłą 1861 r.

CEDROWSCY, ze wsi Cedry, w powiecie łomżyńskim. Maciej, syn Mikołaja z Cedrów 1496 r. Mikołaj i Paweł, synowie Pomścibora, 1501 r. Melchior, syn Jana Cedrowskiego, urodzony z Katarzyny Swiejkówny z Ciechanowca 1610 roku (Mil.).

[CEGŁOWSKI Józef, sekretarz królewski 1731 r. (DW. 68 f. 9).]

CELEJEWSCY v. CELEJOWSCY v. CIELEJEWSCY v. CZELEJEWSCY h. RAWICZ z Celejowa, Wilczkowic i Łążka, w ziemi czerskiej.

Jerzy z Celejowa, zabezpieczył posag w sądzie halickim 1458 r., żonie Elżbiecie, córce Janusza z Herburtowa (AGZ. (XII). Jan z Wilczkowic i Celejowa dostał 1476 r. od ks. Konrada Mazowieckiego wolności dla tych dóbr (KM.). Jan, żonaty z Praksedą, w początkach XVI-go stulecia, miał trzech synów: Stanisława, Marcina i Rosława, córki zaś cztery: Zofię za Janem Zawiszą 1527 r., Annę za Janem Czaplickim 1542 roku, Katarzynę za Pawłem Kłembowskim 1551 roku, i Elżbietę za Piotrem Lesiewskim. Anna Czaplicka zrzekła się majątku rodzicielskiego na braci swoich w 1542 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 35; 13 f. 92 i 15 f. 284; M. 32 f. 237).

Herb Rawicz.

Stanisław, syn Jana, żonaty z Katarzyną z Myszkowskich, pozostawił córkę Katarzynę, żonę Krzysztofa Podstolskiego 1575 r., i synów: Wojciecha, Pawła, Jana i Adryjana. Dopełnili oni działu Celejowa w 1581 r. (Zs. Gr. Czerś. 42 f. 774 i 48 D f. 473). Stanisław odstąpił synowi Pawłowi część Celejowa 1581 r. Paweł w roku następnym zeznał oblig na brata Wojciecha (Zs. Gr. Czers. 48 D f. 1 i 51 f. 45).

Wojciech, syn Stanisława, zapisał 1581 r. 400 flor. żonie swej, Jadwidze Oltównie z Tarnowa, córce Mikołaja. Z niej synowie: Aleksander, Jan, Adam i Kasper; dopełnili oni działu dóbr w 1612 r. Córki Wojciecha: Elżbieta za Floryanem Rykalskim 1600 r., Anna za Mikołajem Pokrzywnickim 1615 r., i Maryanna, 1-o v. za Wojciechem Łempickim, 2-o v. za Janem Grochowskim 1635 r.

Aleksander, syn Wojciecha, żonaty z Anną z Młądzkich, miał synów: Mikołaja, Aleksandra i Kaspra, dziedziczących na Grabowie 1642 r., i córkę Agnieszkę za Janem Niezabitowskim 1643 r. Z nich Mikołaj, żonaty z Anną z Ostrowskich, pozostawił synów: Jana, Krzysztofa i Stanisława, oraz córkę Agnieszkę, żonę Wojciecha Dunina Szpota 1694 r. Stanisław, żonaty z Jadwigą z Boskich, 1-o v. Załęską 1682 r., a Jan z niewiadomej małżonki pozostawił synów: Tomasza i Stefana, współwłaścicieli Wilczkowic 1720 r. (Perp. Czers. 2 f. 14; 4 f. 151; 5 f. 14; 9 f. 220; 7 f. 262; 14 C f. 232; 14 A f. 43; 19 f. 53; Zs. Gr. Czers. 48 D f. 478; Zs. Warec. 27 f. 234 i 30 f. 90).

Jan, syn Wojciecha, żonaty z Barbarą Zawiszanką, córką Piotra, z którą zeznał zapis dożywocia 1623 r., miał z niej synów: Gabryela i Marcina (Zs. Warec. 24 f. 434 i 595; 28 f. 362 i Perp. Czers. 6 f. 642).

Adam, syn Wojciecha, zeznał 1613 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Palczewskich; z niej synowie: Feliks, Wojciech, i córki: Jadwiga za Janem Giżewskim 1649 r., Maryanna za Stanisławem Wilkotarskim 1659 r., Zuzanna i Zofia za Wawrzyńcem Grzegorzewskim 1650 r. (Perp. Czers. 4 f. 274; 11 f. 246; 10 f. 43; Zs. Warec. 25 f. 37 i 28 f. 142).

Kasper, syn Wojciecha, żonaty z Agnieszką z Osiemborowskich, nie pozostawił potomstwa (Zs. Warec. 28 f. 273 i 362).

Adryjan, syn Stanisława, odstąpił część swoją na Celejowie bratu Pawłowi 1586 r.; z Katarzyny Ulenieckiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1591 r., miał syna Krzysztofa. Otrzymał on od matki swej połowę Uleńca i Biejkowa 1618 r. i zeznał w tymże roku zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Chełmskich, wdową po Samuelu Łubiankowskim. Z nią bezpotomny. Adryjan, drugi syn Adryjana 1614 roku (Perp. Czers. 1 A f. 155; 5 f. 429 i 430; Zs. Gr. Czers. 55 f. 37; DW. 42 f. 559).

Marcin, syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Kłembowskich 1568 r. Z niej córka Jadwiga, żona Krzysztofa Chynowskiego 1577 r. i syn Jan, który w 1586 r. zabezpieczył 2400 flor. na Celejowie i Wilczkowicach żonie, Małgorzacie z Braneckich, córce Macieja. Jan miał córkę Annę, żonę Stanisława Słąnki 1603 r. i syna Feliksa, któremu części swe na Wilczkowicach oddał w 1616 roku. Feliks zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Belskich; z niej synowie: Jan i Stanisław. Procesują się oni 1654 r. z potomstwem Wojciecha, o sumy zapisane na Wilczkowicach. Córki Feliksa: Potencya, żona Franciszka Turowskiego 1649 r., Agnieszka, żona Stefana Magnuszewskiego 1658 r., Marcyanna, 1-o v. za Adamem Turowskim 1642 r., 2-o v. za Marcinem Przedworskim 1651 r. i Prakseda za Jerzym Bielawskim 1653 r. (Perp. Czers. 2 f. 346; 5 f. 244 i 355; 11 f. 220 i 377; 12 f. 20; Zs. Warec. 10 f. 603; 28 f. 286; 27 f. 183; 30 f. 90; Zs. Gr. Czers. 12 f. 560; 55 f. 62).

Jan, syn Feliksa, zabezpieczył 1653 r. pewną sumę żonie, Annie z Magnuszewskich; z niej córki: Maryanna i Konstancya, żona Hieronima Puczka 1673 r. (Perp. Czers. 11 f. 573; Zs. Warec. 29 f. 10 i 31 f. 59).

Stanisław, syn Feliksa, zabezpieczył posag żonie, Agnieszce z Okęckich, 1654 roku; z niej córki: Katarzyna za Kazimierzem Kickim 1689 roku, i Anna za Andrzejem Śniatkowskim 1701 roku (Perp. Czers. 11 f. 682; 14 A f. 378 i 16 B f. 155).

Rosław, syn Jana, zabezpieczył posag żonie, Jadwidze Woleńskiej, 1545 r.; z niej syn Jan dopełnił działu dóbr ze stryjami: Stanisławem i Marcinem 1566 r. (Zs. Gr. Czers. 12 f. 163 i 33 f. 690).

Z wymienionych Celejowskich Feliks i synowie jego: Jan i Stanisław, Kasper, syn Aleksandra, Jan i Stanisław, synowie Mikołaja, podpisali z ziemią czerską i warszawską elekcyę Jana Kazimierza.

CELESKI (?) Jan, chorąży chełmski, został chorążym wileńskim 1702 r.

CELIGOWSCY h. RAWICZ z Celigowa, w powiecie rawskim. Stanisław z Celigowa miał synów: Piotra Grota i Macieja. Maciej w imieniu bratanków

Herb Rawicz.

swoich, dzieci po Piotrze Grocie, to jest Wojciecha, Melchiora, Jana, Stanisława Piotra i Agnieszki, procesuje 1577 roku Falęckiego, podkomorzego sieradzkiego o różne sumy (Zs. Gr. Czers. 45 f. 496) Stanisław Grot Celigowski wspólnie z żoną Zuzanną posiadali wieś Sinińce ze starostwa barskiego 1615 r. (Źr. Dz. V). Obacz *Cieligowski.*

Herb Habdank.

CELIŃSCY h. HABDANK. Antoni Celiński, syn Franciszka i Agnieszki Wysokińskiej, wnuk Antoniego, potomek Jana, viceregenta grodzkiego łukowskiego 1713 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1852 r. (A. b. Her.).

CELIŃSCY h. ZAREMBA z Celin, w powiecie łukowskim. Mikołaj, współwłaściciel Celin 1580 r. (Paw.). Stanisław i Maciej na Celinach, synowie Stanisława, 1595 r. (Wyr. Lub. 65 f. 421). Maciej Celiński, żonaty 1588 r. z Katarzyną Wolską, córką Jana z Woli Mroczkowej (Zs. Gr. Czers. 56 f. 351). Piotr, właściciel Celin, które po ojcu w dziale z bratem Bartoszem otrzymał, przeniósł się do województwa witebskiego, gdzie się ożenił z Rainą Czaplicówną. Spisał w 1625 r. testament, którym zapisał synowi Krzysztofowi Celiny, oraz dobra Bacharada, które mu król nadał w Siewierszczyznie (Ist. Jur. Mat. XXII). Stanisław, komornik graniczny łukowski 1649 r. i pisarz grodzki stężycki 1650 r. Maciej, 1652 r. podpisarz, 1663 r. pisarz grodzki stężycki.

Herb Zaremba.

Maciej, syn Mikołaja, wnosi protest przeciwko Gorajskiemu 1663 roku (Zap. Lub. 41 f. 645). Stanisław, podstarości łukowski, został 1658 r. podsędkiem łukowskim. Maciej zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Miastkowskich 1693 r. Jacenty, żonaty z Franciszką z Biedrzyckich 1730 r. (Perp. Czers. 14 C f. 178 i 21 f. 364). Adam, Stanisław i Józef z województwem krakowskiem, a Andrzej z województwem sandomierskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Józef, syn Szymona, zawarł umowę z Bogusławskim 1723 r. (DW. 65 f. 378). Józef, chorąży petyhorski, żonaty z Agnieszką z Tuszewickich, 2-o v. 1753 r. żoną Stefana Chojnackiego, miał z niej córki: Ludwikę, Salomeę i Rozalię (DW. 74 f. 688). Stanisław z Anny Kamockiej miał syna Józefa, podczaszego czerniechowskiego, który zeznał 1738 r. zapis dożywocia z żoną, Wiktoryą z Zalewskich, córką Wojciecha i Maryanny z Głogowskich. Drugą żoną Józefa była 1756 r. Maryanna z Szostkowskich, 1-o v. Laskowska (DW. 69 f. 1481 i 85 f. 60; M. 230 f. 289).

Józef był pełnomocnikiem królowej francuskiej Maryi z Leszczyńskich; w 1749 r. podał do oblaty w metryce koronnej list króla Ludwika XV-go, którym zezwala na sprzedaż dóbr Sierakowskich. Dobra te sprzedał w 1752 r. Henrykowi Brühlowi (M. 228 f. 817 i DW. 74 f. 457). Maciej, stolnik lubaczowski 1787 r. Stanisław, żonaty 1796 r. z Franciszką z Laskowskich, córką Sebastyana, skarbnika brzeskiego litewskiego i Agnieszki Puchalanki (DW. 111 f. 749). Franciszek, vicesgerent sądowy łukowski 1788 r. Józef, żonaty z Maryanną Dziewanowską, córką Antoniego, 1787 r. (Perp. Czers. 39 f. 149). Wiktorya, żona Grzegorza Damięckiego 1787 r.

Wawrzyniec z Krystyny Wodzinowskiej miał syna Krzysztofa, żonatego z Katarzyną z Kozietulskich 1786 r. (DW. 102 f. 419). Krzysztof, rewizor generalny województwa mazowieckiego 1776 r. (Perp. Czers. 35 f. 176), podpisał elekcyę Stanisława Augusta jako poseł ziemi nurskiej. W 1786 r. skarbnik czerniechowski, nabył Stropieszyn w 1780 r. (DW. 96 f. 846).

Po Krzysztofie poszli:

1) Maksymilian, właściciel Stropieszyna, żonaty z Józefą z Biesiekierskich, z której córka Aniela, żona Maryana Biesiekierskiego, i syn Antoni, ożeniony z Domicellą z Bardzińskich. Zygmunt, syn Antoniego, ożeniony z Melanią z Niemojewskich, ma synów: Jerzego, urodzonego 1879 r., i Mieczysława, urodzonego 1881 w Kosmowie.

2) Ignacy, oficer wojsk księstwa warszawskiego.

3) Antoni, z Julii z Pieniążków miał syna Maksymiliana, ożenionego z Zofią Mikorską, z której synowie: Włodzimierz i Józef, oraz córki: Helena, Zofia i Ewa.

Józef, drugi syn Wawrzyńca, właściciel Paprotni w rawskiem, z Emilii Krompolc pozostawił córkę Zofię za Janem Biesiekierskim, i synów: Konstantego, ożenionego z Wandą Sławianowską, i Ludwika. Konstantego dzieci: Władysław, Antoni, Zdzisław, Konstanty, Henryk, Kazimierz, Stefan i Witold.

Wiktor, trzeci syn Wawrzyńca, z Ksawery Niemojewskiej zostawił syna Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her. i Żychl.).

Wiktor i Józef, synowie Franciszka, dziedzica 1790 r. Lutoborza, w 1838 r.; Jan Paweł, syn Jacka i Maryanny Bielińskiej, wnuk Felicyana, w 1841 r.; Józef, syn Szczepana, wnuk Piotra, w 1860 r.; Aleksander, syn Kazimierza z Anny Borzymowskiej, wnuk Jakóba, w 1841 r.; Wojciech, syn Jana z Magdaleny Jędrzejewskiej, w 1854 r., wszyscy potomkowie Józefa, dziedzica Bielic w 1745 r.; Józef, syn Antoniego i Tekli Staszewskiej, wnuk Jana, potomek Adama, dziedzica 1713 roku Libidzy, w 1841 r.; Franciszek i Andrzej, synowie Stanisława i Krystyny Górskiej, wnukowie Łukasza, potomkowie Stanisława, żyjącego w 1677 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Wyżej wspomniany Józef, syn Antoniego i Tekli Staszewskiej, ożeniony z Benigną Plecińską, zostawił córkę Julię za Stanisławem hrabią Tyszkiewiczem.

CELIŃSCY z przydomkiem *Gawronko Michałowicz* z Cecelin. Stanisław, Jan, Marcin, Jerzy, Ksawery i Wojciech udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

CELIŃSCY, w gubernii podolskiej. Legitymowali się ze szlachectwa w 1835 roku Klemens z synami: Michałem i Konstantym, Piotr i Onufry, synowie Antoniego, Jan, Kasper i Mikołaj, synowie Michała, wszyscy wnuki Józefa, prawnukowie Jakóba, praprawnukowie Macieja, syna Pawła. W 1845 r. Teofil, syn powyższego Kaspra, a 1864 r. Józef i Baltazar, synowie Michała Klemensowicza.

CELLARY v. CELARY Paweł i Andrzej Włosi, pochodzący z Medyolanu. w 1598 r. kupcy krakowscy, właściciele Birkowa (Wyr. Lub. 78 f. 673). Paweł, żonaty z Małgorzatą Chodorowską, 1-o v. Miączyńską, zmarłą 1598 r. w kilka dni po mężu (Star. Mon.). Paweł otrzymał indygenat od Zygmunta III-go 1593 roku. Synowie jego: Paweł, generał-major, i Andrzej, otrzymali indygenat na sejmie 1662 r. (V. L.). Tak ich wymienia konstytucya sejmowa. Blizko siedemdziesiąt lat jednak ubiegłych od pierwszego indygenatu i od śmierci Pawła mówi przeciw temu, a i nagrobek Pawła i jego żony, wystawiony przez brata, wskazuje, że Paweł umarł bezdzietny. Jeżeli znów ojciec miał indygenat, to synowie nowego nadania nie potrzebowali. Ze wszystkiego zdaje się, że Paweł i Andrzej z 1662 r. byli synowcami, a najprędzej wnukami Pawła z 1593 r. po bracie Andrzeju.

Andrzej, żonaty z Małgorzatą Miączyńską, córką swojej bratowej, zmarły 1616 r., pozostawił również dwóch synów: Pawła i Andrzeja (Star. Mon.). Prawdopodobnie ten ostatni Andrzej, otrzymał szlachectwo polskie 1633 r., zachowując swój własny herb (Obl. Gr. Krak. 62 f. 1221) Paweł, burgrabia myślenicki 1649 r. (M. 191 f. 61).

Stanisław i Michał, synowie niegdy Andrzeja, generał-majora, wnukowie Pawła, wnoszą 1686 r. protest przeciwko Irzykowiczowi w Lublinie (Zap. Lub. 62 f. 475). Andrzeja wdowa, Marya z Koziegłów, 2-o v. Misiowska 1687 r.

Michał z Birkowa Cellary, wojski nowogrodzki 1693 r., żonaty z Katarzyną z Karsnic Gutteterówną, 1-o v. Hieronimową Lipińską; umarł przed 1704 r., w którym pozostała po nim wdowa przyznaje dług Dembińskim (Gr. Krak. 324).

Paweł, dziedzic Soboszowa, zapisał 1702 r. żonie, Teofili Dembińskiej, 10,000 flor. (Gr. Krak. 322 f. 895 i 323 f. 1185—91). Syn ich Wojciech, pleban zębrzycki, sprzedał 1732 r. Soboszów (Gr. Krak. 347 f. 44). Ten sam pewno Wojciech, proboszcz Filipinów w Studziannej 1752 r. Dwóch członków tej rodziny pisało się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go.

Heraldycy nasi przypisują im za herb *Sulimę*. Z tej rodziny zapewne pochodził Dominik, ożeniony z Ludwiką Pikard, 2-o v. Mikołajową Grodzką, z której córka Marya za Adolfem Piwnickim zmarła 1897 r., i syn Marceli, żonaty z Banzemerówną, 2-o v. Kurtzową.

CEMOWIE v. CZEMOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia szachownicę na trzy sztuki przełupaną, z których jedna podchodzi pod drugą. Rodzina osiadła

w Prusach, gdzie w powiecie kirszporskim posiadała w 1526 roku Andrisdorf (M. 42 f. 64).

Czema, kasztelan na Gieczu 1362 r. Mikołaj Cema, żyjący w końcu XV-go wieku, żonaty z Dorotą Bażeńską, miał synów: Achacego i Fabiana (M. 30 f. 198), oraz córkę Justynę (ML. 199 f. 702), żonę Jana Schorca 1550 r. (M. 72 f. 92).

Achacy, syn Mikołaja, podkomorzy pomorski 1517 r., kasztelan gdański 1531 r., wojewoda malborski 1546 r., starosta starogardzki, człuchowski, sztumski i gniewski, żonaty 1518 roku z Heleną z Powersten, podkomorzanką chełmińską (M. 30 f. 189), dla której otrzymał jus comunicativum na starostwo sztumskie w 1552 r. Wywód szlachectwa jej wnuka Konopackiego nazywa ją Heleną Bażeńską. Wojewoda otrzymał na własność Nowytarg (Neumarkt) ze starostwa sztumskiego 1553 r. (M. 84 f. 147), a grunta pod Malborgiem 1555 r. (M. 85 f. 110). Synowie jego: Achacy, Fabian i Krzysztof, oraz córki: Barbara, żona Jana Plemięckiego 1552 r., Helena, żona Łukasza Konopackiego (Pis. Dz. Pols. IX. Ul.), N. za Feliksem von Alden 1553 r., i N., zaślubiona 1554 r. Antoniemu Borkowi (Akta Hist. IX f. 310 i 458). Pierzchliński otrzymał konsens królewski w 1570 r., na wykupienie starostwa kirszporskiego z rąk wymienionych braci (M. 107 f. 509 i 82 f. 459).

Achacy, syn Achacego, wojewody malborskiego, za konsensem królewskim miał otrzymać od ojca swego starostwo gniewskie w 1558 r.; starostą był jednak dopiero po śmierci ojca w 1565 r., a na starostwie tem zabezpieczył jemu i bratu jego, Fabianowi, 1560 r. Zygmunt August 5,000 flor. (M. 91 f. 122 i 95 f. 333). Wojewodą pomorskim został po stryju swoim Fabianie 1566 r., a starostwo kirszporskie trzymał już w 1567 r., w którym otrzymał konsens królewski na ustąpienie go Spławskiemu (M. 101 f. 140). Nie żył już w 1581 r., w którym pozostała po nim wdowa, Zofia Radziwiłłówna na Ołyce i Nieświeżu, występuje w różnych aktach (M. 124 f. 73). Z niej syn Achacy, któremu matka ustąpiła w 1591 roku trzymane przez siebie starostwo kirszporskie (M. 136 f. 234). Achacy, starosta kirszporski, słaby umysłowo, miał nad sobą ustanowioną kuratellę. Sprawował ją naprzód Michał Działyński, następnie 1618 r. Fabian Cema, starosta sztumski, i Radziwiłłowie: Jerzy, kasztelan trocki, Zygmunt Karol, kawaler Sw. Jana Jerozolimskiego, i Wojciech Stanisław, starosta łucki, książęta na Ołyce i Nieświeżu (M. 138 f. 355 i 159 f. 42). Achacy, starosta kirszporski, umarł 1624 roku (M. 169 f. 450).

Fabian, syn Achacego, wojewody malborskiego, starosta sztumski 1566 r., około, lub 1580 r. wojewoda malborski po stryju swoim Fabianie, żonaty był z Katarzyną Pisińską z Piśnicza; umarł w 1605 r. (M. 138 f. 334 i 355; 100 f. 258). Syn jego Fabian otrzymał starostwo sztumskie w 1606 r., podkomorzym malborskim został w 1620 r., a kasztelanem chełmińskim w 1626 r. Żona jego, Konstancya z Leszczyńskich, wojewodzianka brzeska, otrzymała jus comunicativum na starostwo sztumskie w 1614 r., a on wraz z żoną otrzymał Szrapy w województwie malborskiem 1624 r. W 1635 r. otrzymał prawem emfiteutycznem starostwo sztumskie na lat trzydzieści, lecz wkrótce umarł, gdyż już w 1636 r. opiekę nad córką jego Anną sprawował Gerard Denhoff (M. 151 f. 77; 157 f. 85; 171 f. 5; 182 f. 14 i 182 f. 424). Anna wyszła za Zygmunta Guldenszterna, kasztelana gdańskiego.

Fabian, syn Mikołaja, brat Achacego, wojewody malborskiego, podkomorzy pomorski i starosta starogardzki 1531 r., otrzymał ekspektatywę na starostwo tucholskie w 1545 r. W roku następnym trzymał już to starostwo. W 1548 r. jest podkomorzym chełmińskim, w 1549 r. kasztelanem gdańskim. Zdaje się, że w 1551 r. został kasztelanem elblągskim, gdyż raz jeden z tym tytułem występuje, lecz widocznie nie przyjął tego urzędu, gdyż dalej spotykamy go w godności kasztelana gdańskiego (M. 80 f. 19 i 279) do roku 1556, w którym został wojewodą pomorskim; w końcu po bracie Achacym w 1565 r. mianowany wojewodą malborskim [1]). Trzymał i starostwo grudziądzkie. W 1551 r. nabył dom w Krakowie od Bonarów (M. 63 f. 1). Starostwo tucholskie ustąpił Żalińskiemu 1569 r. Nie żył już w 1580 r. i nie pozostawił potomstwa, gdyż w tym roku Berzewicz otrzymał konsens królewski na wykupienie starostwa starogardzkiego od jego sukcesorów (M. 123 f. 336).

Rodowód Cemów.

Cema
kasztelan na Gieczu
1362 r.

Mikołaj
ż. Dorota Bażeńska

Achacy wojewoda malborski 1546 r. ż Helena z Powersten	**Fabian** wojewoda malborski 1565 r.	**Justyna** Schorcowa

Dzieci Achacego:

Achacy wojewoda pomorski 1566 r. ż. Zofia ks. Radziwiłłówna	**Fabian** wojewoda malborski 1580 r. ż. Katarzyna Pisińska	**Krzysztof** 1570 r.	**córki:** 1. Barbara Plemięcka 2. Helena Konopacka 3. N. v. Alden 4. N. Borkowa
Achacy starosta kirszporski 1591 r.	**Fabian** kasztelan chełmiński 1626 r. ż. Konstancya Leszczyńska		
	Anna M. Zygmunt Guldenstern		

[1]) Tych dwóch Fabianów, stryja i bratanka, obu wojewodów malborskich, Bartoszewicz wziął za jedną osobę (Encykl.).

Herb Pobóg.

CEMBROWSKI Stanisław podpisał z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go.

CENTKOWSCY v. CĘTKOWSCY h. POBÓG. Karol, urodzony z Anny Czapskiej, 2-o v. Słotwińskiej 1766 r. (DW. 85 f. 695).

Edward i Franciszek, synowie Teofila z Katarzyny Wiśniewskiej, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, praprawnukowie Walentego, syna Wojciecha, dziedzica dóbr Cetki 1692 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1852 i 1860 r. (A. b. Her.).

[CEPIO Krzysztof, rotmistrz, pozwany przez Weyhera o napad na wsie opactwa oliwskiego 1651 roku (M. 365 f. 223).]

CEPTOWSKI Fabian podpisał z województwem płockiem elekcyę Augusta II-go.

CERAZYN v. CERASIN. Jan Cerasin - Kirstein otrzymał szlachectwo od Stefana Batorego 1581 r. (Obl. Gr. Krak. 129 f. 1031). Samuel Cerazyn, syn Jana, sekretarza królewskiego, bratanek Samuela, sprzedał części swoje we wsi Karniowce 1616 r. (M. 160 f. 96).

CEREKWICCY z Cerekwicy, w powiecie pyzdrskim. Heraldycy nasi przypisują Cerekwickim za herb *Zarembę*, w aktach zaś podanych w Kodeksie Wielkopolskim (T. II Nr. 1443 i T. III r. 1360), znajdujemy pod 1360 r. Franciszka herbu *Szaszor*, właściciela Cerekwicy, który zwraca kościołowi gnieźnieńskiemu wieś Włóknę. Bratem jego stryjecznym jest Janusz, właściciel Koszanowa. Wymieniony Franciszek alias Frączek z Cerekwicy, był cześnikiem kaliskim 1370 r., a córka jego N., żoną Żegoty 1390 r. (Leksz.). Komes Oswald z Cerekwicy 1272 roku (KWP.). Dalej akta gnieźnieńskie pod 1399 r. wspominają o Michale, a akta poznańskie z 1388 r. o Mikołaju z Cerekwicy (Leksz.). Piotr, syn Michała, 1430 r., a Andrzej, syn Szymona, 1475 r., na uniwersytecie krakowskim. Andrzej Cerekwicki z województwa kaliskiego procesuje się o konie z Gołogórskim 1497 r. Jan, z województwa kaliskiego, stary i niedołężny, wyprawił za siebie na wojnę wołoską syna swego 1497 r. Jakób, syn Jana, z siostrami wyprawił z Cerekwicy, w powiecie pyzdrskim na tęż wojnę pieszego zastępcę, jak również i na wojnę turecką 1498 r. Elżbieta z Cerekwicy Swidwina wyprawiła na wojnę czeską trzech konnych 1474 r. (St. Pr. P. P. VII. 140, 277, 415, 563 i 660).

Jan, dziedzic Cerekwicy 1578 r. (Paw.). Jadwiga, wdowa po Stefanie Grudzińskim, kasztelanie nakielskim 1588 r. Mikołaj, syn Wojciecha 1643 r. (M. 188 f. 52). Jan, komisarz do rozgraniczenia z sejmu 1670 r.; pewnie ten to Jan podpisał z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała. Jan, podczasy wschow-

ski 1670 r. Jan, starosta szredzki 1670 r., sędzia i surrogator grodzki poznański, dziedzic Kokorzyna, ożeniony 1-o v. z Cecylią Baryczkówną, stolnikówną czerniechowską, z której dzieci: Adam i Bona, wraz ze Swidzińskimi mają sprawę z kardynałem Radziejowskim 1689 r. (DW. 57 f. 381), a 2-o v. z Katarzyną Drozdowską, 1-o v. Nieżychowską, ustąpił starostwo szredzkie synowi Adamowi w 1688 r., za konsensem królewskim z 1681 r. (Resig. Pozn. z 1688 r. f. 33). Ów Adam miał umrzeć w 1688 r., a starostwo szredzkie wziął Rozrażewski, zdaje się jednak, że to Jan umarł w tymże czasie, a Adam wcale starostwa nie objął, gdyż Adam Cerekwicki, syn Jana, bez żadnego tytułu, sprzedaje w Warszawie połowę domu w 1694 r. Barbarze z Cerekwickich Stanisławowej Zarembinie (Sig. 14 i DW. 58 f. 1210). Po Stanisławie, podczaszym wschowskim, wdowa Dorota z Jaraczewskich 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 803).

CERKIES, prawdopodobnie CZERKIES Michał, porucznik chorągwi kozackiej, i synowie jego: Konstanty, Kazimierz i Józef, otrzymali szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.).

CERKOWSKI Remigian podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę Augusta II-go.

CERNER Franciszek otrzymał szlachectwo na sejmie 1793 roku (V. L. i Transcr. Perp. Krak. 11 f. 363) i herb *Gniewosz*, przedstawiający w polu błękitnem stojącego białego Gryfa, trzymającego w przednich łapach książkę otwartą. Nad tarczą korona, z której dwa skrzydła orle, w pośrodku których rycerz z lewego boku przeszyty strzałą (Kancl. 24 A. f. 310).

CERTOWSKI Stefan, towarzysz chorągwi pancernej Załuskiego, starosty rawskiego, 1735 r.; córka jego Konstancya, żona Józefa Fałkowskiego (Perp. Czers. 24 f. 63).

CESANTA, kasztelan kaliski 1246 r., wojewoda kaliski 1250 r. *Cesanta*, kasztelan gnieźnieński 1246 r. *Cesanty*, syn Wawrzyniec, świadek 1249 r. *Cesanta*, podsędek kaliski 1377 r.

CESATA, podłowczy krakowski 1224 r.

CETERSKI Józef, viceregent ziemski brzeski kujawski 1789 roku (Kal. Pol.).

CETERY Paweł 1670 r. (V. L.).

CETNEROWIE v. CZETNEROWIE, a nawet pierwiastkowo CZERTHNEROWIE h. PRZEROWA, pisali się z Czertwic. Z tej rodziny Ignacy i Dominik otrzymali tytuł hrabiowski austryjacki 1780 r. Pierwszym znanym członkiem tej rodziny jest Baltazar (Balcer), który miał tu ze Szląska przybyć i otrzymał indygenat na sejmie 1601 r. Wojował pod regimentarzami: Strusiem, Rużyńskim, Ostrogskim i Chodkiewiczem, i wsławił się czynami wojennymi w walkach z Tatarami

pod Oczakowem i Manaczynem. Pewnie to on, bo Balcer Czetnerz, trzymał 1583 roku Tycholę, Suszowiec i Szymkową Wolę, w powiecie krzemienieckim (Jabł.). Mikołaj, syn Jana, zapewne brata Balcera, wziął 1628 r. w zastaw Gliniany od Bidzińskiego (Gr. Sandom.).

Synów Baltazara znanych jest trzech: Andrzej, Aleksander i Mikołaj. Dwaj pierwsi przyznają sumę Leszczyńskiemu 1616 r., a Łosiatyński ma sprawę z Mikołajem o Krupiec 1628 r. (Zap. Lub. 22 f. 419 i Woł. V B. f. 145).

Andrzej, syn Baltazara, ze stolnika królewskiego podczaszy lwowski 1617 roku, umarł w 1624 r. Z Katarzyny Leśniowskiej, kasztelanki bełskiej, nie pozostawił potomstwa (Star. Mon.).

Aleksander, syn Baltazara, rotmistrz królewski 1627 r. (Zap. Lub. 30 f. 114), chorąży podolski 1641 r., kasztelan halicki 1653 r., żonaty był z Anną Zamoyską, kasztelanką lwowską (M. 186 f. 190). W 1645 r. otrzymał wspólnie z żoną konsens królewski na wykupienie dóbr Mogilnickich z rąk Bałabana, a w 1649 r. takiż konsens na ustąpienie Horodnicy Baworowskiemu (M. 189 f. 270 i 191 f. 251). Z ziemią halicką podpisał elekcyę króla Michała. W 1671 r. za konsensem królewskim ceduje wieś Stoki Janowi Cetnerowi, staroście łopatyńskiemu (AGZ. X). Po zrezygnowaniu przez niego chorągwi pancernej, otrzymał ją w 1671 roku syn jego Jan, starosta szczurowiecki (Kij. VII f. 442 i Sig. 12 f. 122). Tenże Jan, jako kasztelanic halicki, starosta szczurowiecki i rotmistrz królewski, podpisał z województwem ruskiem elekcyę Jana III-go. W 1676 r., będąc pułkownikiem królewskim, wykupił za konsensem królewskim z rąk Mniszcha starostwo lwowskie. Trzymał i starostwo werbkowskie. Był właścicielem Uchań i Swirżów. Nie żył już w 1681 roku, w którym pozostała po nim wdowa, Zofia Daniłowiczówna, podczaszanka koronna, pokwitowaną została przez Matczyńskiego (M. 238 f. 5); wyszła ona następnie za Zygmunta Dąbskiego, wojewodę brzeskiego kujawskiego (Kij. VII f. 1456).

Herb Przerowa.

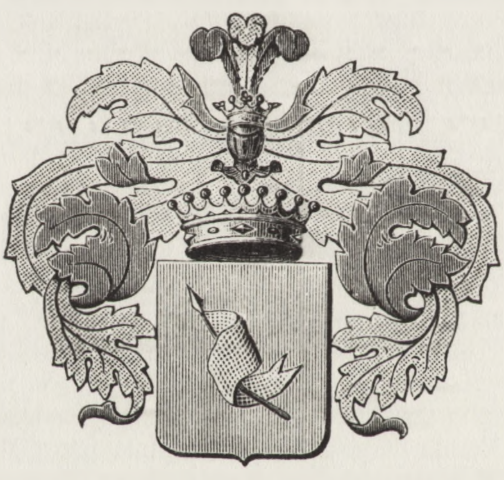
Jan, starosta lwowski, miał córki: Teofilę, żonę Józefa Potockiego, strażnika koronnego, starosty bełskiego i robczyckiego, Izabellę i Rozalię, oraz czterech synów: Aleksandra, Mikołaja, Józefa i Franciszka (Zap. Lub. 59 f. 188 r. 1680; Woł. X f. 332 i Bracł. XV f. 1416 i 1481), z których Mikołaj umarł młodo.

Aleksander, syn starosty lwowskiego, po ojcu starosta szczurowiecki, nabył za konsensem królewskim z 1704 r. starostwo trembowelskie od Stefana Potockiego. W 1701 r. został kasztelanem bracławskim, lecz nominacya ta nie przyszła do skutku. W 1683 r. otrzymał list przypowiedni na uformowanie pułku piechoty. W 1686 r. miał i chorągiew usarską; w 1689 i 1693 r. nabył od Dąbskich dożywocie różnych królewszczyzn. W 1702 r. otrzymał Żerniki i Łozinę (AGZ. X 5835, 5965, 6180 i 6450; DW. 57 f. 331 i 362). Nie żył 1709 r. Żonaty z Katarzyną z Gąsiewskich, 2-o v. Domaniewską (M. 222 f. 268), miał z niej synów: Karola, Stanisława, Jana i córkę Helenę. Pozostałe po nim dzieci, wymienione w akcie jako dzieci Aleksandra, starosty trembowelskiego, wnuki Jana, starosty

lwowskiego, wraz z matką i stryjami: Józefem, kasztelanem wołyńskim, Franciszkiem, starostą kamionackim, i ciotką swoją, Teofilą Potocką, dochodzą spadku po Siemaszkach w 1715 r. (Bracł. XV f. 1416 i 1481; Czerniech. f. 578 i 718).

Jan, syn Aleksandra, był w 1717 r. księdzem Franciszkaninem.

Stanisław, drugi syn Aleksandra, starosta szczurowiecki, z żony, Róży Dąbrowskiej, łowczanki latyczowskiej, zostawił córkę Kunegundę, Karmelitankę we Lwowie, i syna Dominika. Ten Dominik otrzymał 1756 r. konsens królewski na wykupienie z rąk Bielskiego starostwa czerwonogrodzkiego (Sig. 28). Starosta stocki 1758 r. (AGZ. X 7240), ożenił się 1765 r. z Antoniną Ożdżanką, starościanką romanowską, a w 1780 r. wraz z krewnym Ignacym Cetnerem otrzymał od cesarza Józefa II-go tytuł hrabiowski austryjacki (Goł.). Zostawił on dwóch synów: Andrzeja, 1817 r. członka stanów galicyjskich i wielkiego strażnika sreber koronnych galicyjskich (Goł.), zmarłego bezdzietnie, i Ignacego Eugeniusza. Ten ostatni, starosta stocki, kawaler orderu Św. Stanisława 1775 r., ożenił się 1792 r. we Lwowie 1-o v. z ks. Teklą Sapieżanką (Sap.). Drugą jego żoną była 1804 r. ks. Elżbieta Lubomirska, córka Ksawerego (DW. 110 f. 320 i 113 f. 615); z tej żony została córka Eleonora, zaślubiona Karolowi hr. Mniszchowi, i syn Aleksander, 1828 r. członek stanów galicyjskich (Goł.), dziedzic Podkamienia, ożeniony z Elżbietą Jekomon, wychowanką księżnej Karolowej z Gozdzkich de Nassau-Siegen. Z żony tej zostawił dwóch synów: hr. Alberta, bezżennego, i hr. Eugeniusza, zmarłego 1883 r., po którym z żony Pauliny Targowskiej syn hr. Andrzej, dziedzic Mościsk.

Herb hr. Cetnerów.

Józef, syn Jana, starosty lwowskiego (Bracł. XV f. 1147 i 1191), został w 1714 r. kasztelanem wołyńskim. Umarł w 1724 r., sporządziwszy testament w 1723 r. Wspomina w nim o synie jedynaku Antonim, o szwagrze swoim Józefie Potockim, strażniku koronnym, żonatym z Teofilą Cetnerówną (Kij. X f. 1472) i o bracie stryjecznym Mikołaju, staroście bareckim (DW. 65 f. 3). Żonaty był z Anielą z Bełżeckich, stolnikówną bełską.

Antoni, właściciel Podkamienia, Krakowca i Delatyna, nabył w 1729 roku Palikowy i Pańkowce w województwie ruskiem (AGZ. X 6911). Za konsensem królewskim z 1726 r. otrzymał od Mikołaja Cetnera starostwo korytnickie. Trzymał i starostwo żytomirskie, które po jego śmierci otrzymał Jan Cetner w 1731 r. Z Anny Krasickiej (Bracł. XVI f. 170), pozostawił córkę Eleonorę, żonę ks. Aleksandra Sułkowskiego 1766 r. i syna Ignacego. Ignacy, starosta korytnicki, w 1762 roku oboźny wielki koronny i kawaler orderu Orła Białego, 1763 r. wojewoda bełski, podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta. Z województwa rezygnował w 1787 roku. Z Ludwiki Potockiej, wojewodzianki poznańskiej,

jedyna córka jego Anna, 1-o v. żona ks. Józefa Sanguszki, marszałka wielkiego wielkiego księstwa litewskiego, w 1784 r. rozwiedziona z księciem Kazimierzem Nestorem Sapiehą, generałem artyleryi wielkiego księstwa litewskiego (M. 289 f. 184), 3-o v. za Kajetanem Potockim, starostą urzędowskim, w końcu 4-o v. żona księcia Karola Lotaryngskiego, księcia d'Elboeuf i de Lambesc. Z tym ostatnim ślub odbył się w 1803 r.

Franciszek, syn Jana, starosty lwowskiego, starosta kamionacki 1702 r., starosta werbelski 1727 r., wojewoda smoleński 1714 r., umarł w 1732 r. Listy przypowiednie na chorągwie pancerne otrzymał w 1702 r. i 1703 r. (Sig. 15 i 16). Z pierwszej żony, Anny z Chodorowskich, podkomorzanki lwowskiej, miał wojewoda córkę Anielę (Bracł. XV f. 1775), w zakonie Zofię, przełożoną Panien Sakramentek we Lwowie; z drugiej żony, Anny z Tarłów, wojewodzianki lubelskiej, córka Franciszka za Michałem Rzewuskim, wojewodą podolskim (DW. 68 f. 980) i syn Jan. Wojewodzina otrzymała jus comunicativum na starostwo kamionackie w 1704 r. W 1727 r. i 1730 r. oboje małżonkowie otrzymali konsens królewski na ustąpienie starostwa kamionackiego i werbelskiego synowi Janowi. Jan wziął również po ojcu chorągiew pancerną 1731 r. (Sig. 22). Jan po śmierci Antoniego został 1731 r. starostą żytomierskim i kuchmistrzem wielkim koronnym. W tymże roku żona jego, Wiktorya ze Szczuków, wdowa po Janie Stanisławie Kąckim, generale artyleryi koronnej, otrzymała dożywocie na starostwie kamionackiem, a oboje małżonkowie otrzymali starostwa: balińskie, werbelskie i urzędowskie. W 1732 r. otrzymał Jan konsens na wykupienie z rąk matki żoninej starostwa broniowskiego (Sig. 23). W 1733 roku, jako poseł ziemi lwowskiej, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Jan umarł w 1734 roku, a żona jego w 1735 roku, w którym starostwo kamionackie otrzymali Rzewuscy.

Mikołaj, syn Baltazara, właściciel Karczaszyna 1642 r., żonaty z Maryanną Kaszowską, pozostawił synów: Marcina i Stanisława, oraz córki: Halszkę, żonę Hieronima Brodnickiego 1663 r., i Barbarę, żonę Jana Żórawnickiego, miecznika parnawskiego. Procesują się tak oni, jako też stryj ich Aleksander z ks. Zasławskim 1645 r., a z Łaszczem 1646 r. (Kij. V f. 730; VI F. f. 223; Bracł. XI f. 490; XIII f. 390; Woł. VI A. f. 470; VIII A. f. 288; IX f. 22).

Stanisław, miecznik lwowski 1665 r., chorąży czerniechowski 1676 r., otrzymał 1668 r. nominacyę na stolnika kijowskiego, lecz nominacya ta do skutku nie doszła. W 1683 r. jest starostą tymbargskim i pułkownikiem wojsk koronnych (Arch. I. Z. Ros. I. 4), a 1687 r. podkomorzym krzemienieckim. Żonaty 1-o v. z N. N., 2-o v. z Wiktoryą z Kołudzkich, 1-o v. Gozdzką, która otrzymała konsens królewski z okienkiem na ustąpienie starostwa korytnickiego w 1718 r. Ustąpić je musiała synowi mężowskiemu Mikołajowi, staroście bareckiemu, który znów odstąpił je w 1726 r. Antoniemu Cetnerowi.

Drugim synem Stanisława był Jan, po ojcu starosta tymbargski (Kij. IX f. 293). W 1703 r. otrzymał on przyznanie dla żony swej Maryanny, dożywocia na temże starostwie, w 1710 r. otrzymał takież dożywocie dla drugiej żony, Franciszki z Rzewuskich, w końcu 1717 r. dla trzeciej żony, Ludwiki z Kutkorza Łą-

czyńskiej, 1-o v. Antoniowej Makowieckiej (Sig. 16, 17 i 19; Bracł. XV f. 1563; Czerniech. f. 875). Nie żył już w 1724 r.

(Rodowód Cetnerów h. Przerowa, patrz obok).

Oprócz wymienionych spotykamy jeszcze następujących Cetnerów, których w rodowodzie pomieścić się nie dało. Magdalena, żona Jana Chołojewskiego 1642 roku (Kij. V f. 979). Krzysztof i Stefan, synowie Krzysztofa i Anny z Chmieleckich, których procesują Horainowie 1664 r. (Kij. VI F. f. 16). Joanna za Hieronimem Lanckorońskim 1668 r. Barbara za Mikołajem Gołyńskim, sędzią ziemskim podolskim 1693 r. Dzieci Krzysztofa i Maryanny z Lenkiewiczów: Stefan, ksiądz, i siostra jego Franciszka, 1-o v. za Dymitrem Jełowickim 1719 r., 2-o v. za Janem Worcellem 1729 roku (Woł. X f. 730 i Bracł. XVI f. 188).

Herb Korwin.

CETNERSCY h. KORWIN. Antoni 1783 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim, syn jego Wincenty i wnuk Antoni 1821 r. w Wydziale Stanów Galicyjskich we Lwowie, Ignacy, Antoni, Michał i Jan 1789 r. w Wydziale Stanów dowiedli szlacheckiego pochodzenia (Goł.). Wincenty Cetnerski, właściciel Kaimowa, żonaty z Elżbietą Cetwińską, córką Marcelego.

W gubernii podolskiej legitymował się ze szlachectwa 1853 r. Kasper Cetnerski, syn Józefa, wnuk Antoniego, prawnuk Marcina, z synami: Witalisem i Władysławem (Spis.).

CETOWSCY ze wsi Cety, w powiecie przedeckim. Barbara, córka Jana, kwituje braci swoich: Jakóba i Stanisława ze schedy na wsi Cetach ubezpieczonej, w 1560 r. Stanisław w tymże roku zabezpieczył posag żonie Barbarze. Maciej, syn Stanisława, kwituje Chrostowskiego 1590 r. Adam, syn Stanisława, ma sumę u Trzebuchowskiego 1626 r. Jan, syn Walentego, sprzedaje część Cetów Maciejowi 1561 roku. Maciej, syn Walentego, 1564 roku. Marcin procesuje się z Bryszewską 1629 roku (Gr. Przed. 12 f. 162, 165, 324; 15 f. 1; 38 f. 135; 69 f. 315 i 73 f. 475).

Herb Grzymała.

CETWIŃSCY v. CYTWIŃSCY h. GRZYMAŁA. Franciszek, oficer wojsk koronnych, przeniósł się 1778 r. z Wołynia do Galicyi, gdzie ożenił się 1780 r. z Agnieszką Puchalską. Umarł 1815 r. w Strzeliskach, pozostawiwszy synów: Antoniego, Franciszka, Marcelego, Wojciecha, Karola, Ludwika, Hipolita i córkę Zuzannę.

Antoni, żonaty z Teklą Dunajewską, córką Ignacego, zmarły 1830 r., pozostawił córki: Zofię Krasucką, Ludwikę, Michalinę Swiątkiewiczową i syna Klemensa.

Rodowód Cetnerów h. Przerowa.

- **Baltazar** 1601 r.
  - **Andrzej** podczaszy lwowski 1617 r. ż. Katarzyna Leśniowska
  - **Aleksander** kasztelan halicki 1653 r. ż. Anna Zamoyska
    - **Jan** starosta lwowski 1676 r. ż. Zofia Daniłowiczówna
      - **Aleksander** starosta szczurowiecki i trembowelski 1704 r. ż. Katarzyna Gąsiewska
        - **Karol** 1715 r.
        - **Stanisław** 1715 r. starosta szczurowiecki ż. Róża Dąbrowska
          - **Dominik** starosta stocki 1758 r. hrabia austryjacki od 1780 r. ż. Antonina Ożdżanka
            - **hr. Andrzej** strażnik sreber koron. galicyjs. 1817 r.
            - **hr. Ignacy** Eugeniusz starosta stocki ż. a) ks. Tekla Sapieżanka b) ks. Elżbieta Lubomirska
              - **hr. Aleksander** 1828 r. ż. Elżbieta Jekomon
                - **hr. Eugeniusz** † 1883 r. ż. Paulina Targowska
                  - **hr. Andrzej**
                - **hr. Albert**
              - **Eleonora** hr. Mniszchowa
          - **Kunegunda** Zakonica
        - **Jan** Franciszkanin 1717 r.
        - **Helena**
      - **Mikołaj**
      - **Józef** kasztelan wołyński 1714 r. ż. Aniela Bełżecka
        - **Antoni** starosta żytomierski i korytnicki 1726 r. ż. Anna Krasicka
          - **Ignacy** wojewoda bełski 1763 r. hr. austryjacki od 1780 r. ż. Ludwika Potocka
            - **hr. Anna** 1-o v. ks. Sanguszkowa 2-o v. ks. Sapieżyna 3-o v. Potocka 4-o v. ks. Lotaryngska
          - **Eleonora** ks. Sułkowska 1766 r.
      - **Franciszek** wojewoda smoleński 1714 r. ż. a) Anna Chodorowska b) Anna z Tarłów
        - **Aniela** (Zofia) Zakonica
        - **Jan** kuchmistrz koronny 1731 r. ż. Wiktorya ze Szczuków
        - **Franciszka** Rzewuska
      - **córki:** 1. Teofila Potocka 2. Izabella 3. Rozalia
  - **Mikołaj** ż. Maryanna Kaszowska 1642 r.
    - **Marcin**
    - **Stanisław** podkomorzy krzemieniecki 1676 r. ż. a) N. N. b) Wiktorya Kołudzka
      - **Mikołaj** starosta barecki 1726 r.
      - **Jan** starosta tymbargski 1703 r. ż. a) Maryanna N. b) Franciszka Rzewuska c) Ludwika Łączyńska
    - **córki:** 1. Halszka Brodnicka 2. Barbara Żórawnicka

Marcelego córki: Elżbieta za Wincentym Cetnerskim, właścicielem Kaimowa, i Sydonia za Władysławem Kulmatyckim.

Wojciech, ożeniony z Honoratą Smólską, córką Jana, pozostawił syna Marcelego, zmarłego 1881 r. Jego dzieci: Stanisław Ludwik, urodzony 1848 r., Maryan i Teofil bezdzietni, Zygmunt, urodzony 1874 r., Emilia za Rawskim, notaryuszem w Birczy, i Zofia za Krogulskim.

Stanisław Ludwik, syn Marcelego i Brygidy Sas Dobrzańskiej, radca Magistratu we Lwowie, żonaty 1-o v. z Zofią Rawską i z nią bezdzietny, 2-o v. z Wiktoryą Wnorowską, córką Augusta, ma z niej: Włodzimierza, urodzonego 1880 r., Michała, urodzonego 1882 r., Zofię, Adama, urodzonego 1889 r., i Wacława, urodzonego 1897 r. (Akta Lwow. For. Nobil.).

CETYS v. COETIS v. de CETTIS h. CIOŁEK. Niema śladu o uszlachceniu tej rodziny, herb zaś, którego używała, każe się jej domyślać.

Herb Ciołek.

Jan Baptysta de Cettis, syn Jakóba, mieszczanina krakowskiego, nabył starostwo będzińskie od Provany 1579 r. (M. 113 f. 469 i 121 f. 113). W 1580 r. zabezpieczył posag żonie, Juliannie Bucelli, córce Baptysty (M. 125 f. 220). W tymże roku otrzymał przywilej na starostwo będzińskie, które w roku następnym odstąpił Provanie. Synowie jego: Mikołaj, Zygmunt i Jan, kwitowani przez Waligórskiego 1613 r. (Zap. Lub. 20 f. 506). Piszą się tak jak i ojciec ich z Igołomi, i w 1612 r. procesują Bzowskiego. Siostrze ich Elżbiecie, zabezpiecza posag w 1607 r. mąż Tobiasz Morsztyn.

Mikołaj otrzymał wójtostwo w Czernilawie 1649 r. Jan, administrator ekonomii jaworowskiej 1674 r. Katarzyna otrzymała konsens królewski na ustąpienie sołtystwa czernilawskiego synowi Franciszkowi 1688 r. Franciszek, który się pisał z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go i żona jego Maryanna, otrzymali konsens królewski w 1732 r. na ustąpienie sołtystwa w Czernilawie synowi Józefowi (AGZ. X 4283, 5440, 6004 i 6962). Józef i Petronella z Janowskich, małżonkowie, otrzymali 1766 r. znów konsens królewski na ustąpienie powyższego wójtostwa Felicyanowi i Antoninie z Cetysów, małżonkom Żelisławskim 1766 r. (Kancl. 31 II f. 278).

CEWLEJ, kasztelan na Gdeczu 1257 roku. *Cewlej*, kasztelan szremski 1277 roku.

CHABASZEWSCY. Grzegorz Chabaszescu z Multan, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r. (V. L.). Stanisław Chabaszewski zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Gośniewskich, 1698 r.; drugą jego żoną była w 1713 roku Anna z Ostrowskich. Syn jego Aleksander i córka Maryanna sprzedali Chajęckiemu w 1731 r. część Sułkowic, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 15 f. 87; 18 f. 38; 22 f. 90; 19 f. 212 i 29 f. 273).

CHABDZIŃSCY z Chabdzina, w ziemi czerskiej, prawdopodobnie h. *Ciołek*. Krzczonek, dziedzic Chabdzina i Brześcia, umarł bezdzietnie, a dobra po nim zabrał książę Ziemowit, ale odstąpił je za 112 grzywien siostrze rodzonej Krzczonka Petronelli, żonie Mikołaja z Rożniszewa. Po śmierci Mikołaja objął Chabdzin i Brzeście syn jego Wojciech, który otrzymał 1368 r. (prawdopodobnie 1378 r.) od tegoż księcia prawo niemieckie dla tych wsi (KM.). Ten sam Wojciech, lub syn jego tegoż imienia, sędzia ziemi czerskiej.

Wojciech (Albert), sędzia ziemski czerski i warszawski 1428 r., z pierwszej nieznanej żony miał synów: Jana i Alberta z Rembiertowa; z drugiej żony Zbigniewy córki: Małgorzatę, Jadwigę i Elżbietę 1445 r. Małgorzata za Pawłem Ojrzanowskim, Jadwiga za Januszem Łosiem, a Elżbieta za Andrzejem Ciołkiem (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 6 i 200; M. 3 f. 306 i 43 f. 399).

[CHABERT Wilhelm, proboszcz w Drwalewie 1769 r.; brat jego Piotr, sekretarz królewski 1782 r. (Perp. Czers. 34 f. 109 i 37 f. 22).]

CHABIELIŃSKI Janusz z Chabielina, w powiecie kcyńskim, świadczy w Gnieźnie 1399 roku (Leksz.).

Herb Wieniawa

CHABIELSCY v. CHABELSCY v. HABELSCY, herbu WIENIAWA z Chabielic, w województwie sieradzkiem. Szymon, kanonik poznański 1525 r., scholastyk gnieźnieński, proboszcz kielecki (Kor.).

Inny Szymon, syn Jana i Katarzyny ze Smoguleckich, kanonik poznański 1543 r. (Pis. Dz. Pols. IX f. 383 i 402). Anna za Janem Wielowiejskim 1591 r. Małgorzata z Chabielic, wdowa po Janie Potworowskim 1598 r. Stanisław, syn Jana, żonaty 1633 r. z Anną z Roksic Dąbrowską. Adam w Sieradzu w tymże roku (Akta Sier.).

Andrzej z województwem inowrocławskiem, a Ludwik z województwem sieradzkiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Ludwik, skarbnik sieradzki 1713 r. N., skarbnik sieradzki, umarł 1734 r. Józef imieniem ojca swego Brunona, skarbnika sieradzkiego, i macochy Ewy z Pomorskich, kwitował Byszewskiego 1778 r. (DW. 94 f. 839).

CHABORSKI h. LUBICZ Stanisław, w województwie kijowskiem 1684 r. (Op. Kij. 2).

CHABOWSCY h. LUBICZ z Chabowa, w województwie płockiem. Paprocki im ten herb przypisuje; zdaje mi się jednak, że na trzech wsiach: Chabowo-Stare, Chabowo-Łazowo i Chabowo-Świniary, szlachta różnych herbów siedziała i z czasem nazwisko Chabowskich przyjęła.

Gabryel z Chabowa - Małego, oskarżony o złe pożycie małżeńskie 1508 r. W połowie XVI-go wieku dziedziczyli na Chabowie-Starym: Stanisław *Brasz* z synami: Adamem i Wojciechem, Piotr *Korab'* z córką Elżbietą, żoną Jana Cywińskiego, i synami: Wojciechem i Jakóbem; Stanisław, syn Pawła *Korab'* i Marty z Gutowa; Michał, Jan i Anna, dzieci Macieja *Brasz* (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 63; 5 f. 129: 7 f. 143 i 297; 9 f. 78 i 329). Na Chabowie-Łazowie: Szymon żonaty z Zofią, i synowie ich: Jan, Jakób i Wojciech, a na Chabowie-Świniarach: Andrzej *Czajka*, brat jego Marek, żonaty z Martą z Karwowskich, i syn Mikołaj; Dersław, Marcin, Jan, Bartłomiej i Stanisław, synowie Bartłomieja (Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 363; 4 f. 63 i 233; 6 f. 46; 7 f. 338; 9 f. 220). W 1578 r. na tym ostatnim Chabowie dziedziczyli: Bartłomiej i Jan *Czajkowie*, Mikołaj *Litwin*, Michał *Brasz* i Adam *Brasz* (Paw.).

Herb Lubicz.

Wojciech pisał się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go. Walenty z żony Katarzyny Malewskiej miał córkę Jadwigę za Kazimierzem Pruskim, i synów: Walentego i Tomasza. Antoni, syn Walentego, wraz z Marcinem, Janem i Agatą, dziećmi Jana, i Wiktoryą, córką Antoniego, a wnukami Tomasza, biorą 1761 roku spadek po Stanisławie Koziebrodzkim.

Michał 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego (Goł.).

z CHACHOWICZ Fryderyk, komornik Królestwa Polskiego (camerarius regni Polonie) 1302 i 1303 r. (KWP. II).

CHAĆKOWSKI Jan, sędzia grodzki rzeczycki, pisał się z województwem mińskiem na elekcyę Augusta II-go. Benedykt w województwie nowogrodzkiem 1719 roku (Akta IV).

Herb Korab'.

CHADZI v. HADZI Kazimierz i żona jego Małgorzata ze Stronia, pokwitowani przez Grochowskiego 1669 roku (Gr. Sanoc.).

CHAIŃSKI Wojciech otrzymał szlachectwo 1546 roku i przypuszczony został przez Dziaduskich, Gomolińskiego i Rychcickiego do herbu Jelita (M. 71 f. 27).

CHAJĘCCY h. KORAB'. Gniazdem ich wieś Chajęty, w ziemi nurskiej, powiecie kamieńczykowskim, którą w 1578 roku posiadali: Maciej, Stanisław i Mateusz (Paw.). W XVII-m wieku rodzina ta przeniosła się do ziemi czerskiej i warszawskiej, gdzie też ją głównie spotykamy.

Mateusz, syn Walentego, i Jan, syn Mikołaja, sprzedali 1609 roku części na Chajętach Maciejowi, Wojciechowi

i Grzegorzowi, synom Jana. Testament Mateusza, wniesiony do grodu warszawskiego 1612 r. (DW. 35 f. 623 i 40 f. 58).

Aleksander, syn Macieja, dziedzic na Chajętach 1611 r. (DW. 39 f. 1843). Aleksandra synowie: Jan i Stanisław, z których ostatni sprzedał część swoją na Chajętach i Ślężanach Wolińskiemu 1640 r. (M. 185 f. 617). Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną ze Staniszewskich 1640 r. (Perp. Czers. 10 f. 132). Tenże Stanisław i Krzysztof z ziemią czerską, a Antoni i inny Stanisław z ziemią nurską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Stanisława córka Urszula za Stanisławem Golianem 1672 r., a synowie: Franciszek i Kazimierz. Franciszek zeznał zapis dożywocia z żoną, Finetą z Lisickich, 1662 r.; on to pewnie pisał się z ziemią czerską na elekcyę króla Michała i Jana III-go. Drugą jego żoną była Konstancya z Piaseckich, której posag zabezpieczył na Staniszewicach 1701 r. Córki jego dwie: Konstancya Falborkowa i Anna Łukaszowa Piotrowska (Perp. Czers. 13 f. 420; 12 f. 281; 14 C f. 321; 16 B f. 42; 19 f. 229 i 20 f. 153).

Kazimierz, syn Stanisława, sprzedał część swoją na Staniszewicach bratu Franciszkowi 1677 r., jego żoną być musiała Katarzyna z Chajęckich, córka Seweryna, która wspólnie z bratem Andrzejem sprzedała część Dąbrówki 1713 roku (Perp. Czers. 13 f. 54 i DW. 62 f. 295).

Mateusz, syn Antoniego, dziedzic na Ślężanach 1611 r. Brat jego Tomasz, żonaty z Anną z Trzebińskich 1613 r, (DW. 39 f. 1515 i 42 f. 70; Perp. Czers. 4 f. 274). Stanisław, syn Franciszka, żonaty z Jadwigą z Dąmbrowskich 1615 r.; czy nie jego synem był Andrzej, o którym akta warszawskie pod 1689 r. wspominają (DW. 44 f. 873 i 57 f. 552). Elekcyę Augusta II-go podpisali: Andrzej, Jakób, Jan, Paweł i Stanisław z ziemią nurską, a Szczęsny i Franciszek z ziemią czerską. Szymon, żonaty 1690 r. z Felicyanną z Młądzkich, a z siostrą jej Jadwigą, 1-o v. Miastkowską, żonaty był Aleksander w tymże roku (Perp. Czers. 14 C f. 17 i DW. 57 f. 958). Adam, syn Floryana, sprzedał część swoją na Chajętach Wolińskiemu 1694 r. Stanisław, syn Macieja, sprzedał w tymże roku część swoją tamże Jakóbowi (DW. 58 f. 1142 i 1153). Adam, syn Jana i Barbary z Kolińskich, zeznał w 1745 roku zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Regulskich (DW. 71 f. 278).

Stanisław, syn Krzysztofa, nabył ogród na Staniszewicach 1648 r. Krzysztof, żonaty 1-o v. z Maryanną z Dąmbrowskich, 1-o v. Miecznikowską 1666 r., 2-o v. z Agnieszką z Papieskich Ostrowską, 1670 r. (Perp. Czers 11 f. 101; 13 f. 76, 77 i 277).

Jan, syn Krzysztofa, cedował sumę Czyszkowskiemu 1700 r. Franciszek, syn Jana i Zofii z Gośniewskich, marszałek chorągwi pancernej i podpułkownik 1742 r., podczaszy czerniechowski 1733 r., żonaty z Anną z Szostkowskich, córką Kazimierza i Joanny z Ostrowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1725 r., miał z niej synów: Pawła, Antoniego i Tomasza, wspólnie z którymi ceduje sumę Mroczkowskiemu 1748 r. (Perp. Czers. 16 A f. 331; 20 f. 75; 29 f. 256; 26 f. 179; 23 A f. 161 i 28 f. 249). Antoni, towarzysz chorągwi pancernej, sprzedał Budzyń Bielińskiemu 1789 r. Po babce swej, Joannie z Ostrowskich, sukcesor Kazimierza Ostrowskiego, prymasa, wprowadzony został do pałacu po nim pozostałego przy ulicy Wierzbowej w Warszawie 1784 r. (Perp. Czers. 29 f. 85; 33 f. 71; 40 f. 229 i DW. 100 f. 1295).

Tomasz, brat jego, proboszcz w Szymanowie, odstąpił mu Budzyń 1757 roku. Tomasz był następnie kanonikiem inflanckim 1775 r. Antoni w tymże roku tytułowany raz jeden łowczym rzeczyckim (Perp. Czers. 30 f. 346 i 35 f. 7). Sukcesorowie Antoniego, podczaszyca czerniechowskiego: Franciszek, Kasper i Bartłomiej kwitują Komierowskiego 1801 r. (DW. 113 f. 74).

Antoni z Anny z Glinków miał synów: Pawła i Hieronima. Paweł sprzedał bratu Hieronimowi Guzowatkę i Jaktory 1690 r. (Perp. Czers. 19 f. 286 i 14 C f. 7).

Hieronim, żonaty był 1-o v. z Jadwigą z Kamińskich Leśnowolską, z którą zeznał zapis dożywocia 1690 r.; po śmierci jej objął Sobienie 1691 r. zapisane mu dożywociem. W 1694 r. zaślubił Ewę z Ostrowskich; z niej synowie: Krzysztof, Jan, Paweł i Józef, oraz córki: Maryanna za Władysławem Nietyxą 1732 r., Marcyanna Galińska i Ewa; wszystkie dzieci wraz z ojcem kwitują Potockich 1728 roku (DW. 57 f. 1171; Perp. Czers. 14 C f. 58 i 220; 21 f. 83; 22 f. 155 i 25 f. 259).

Krzysztof, syn Hieronima, 1730 r. towarzysz chorągwi pancernej, 1732 r. stolnik owrucki, 1741 r. podwojewodzy warszawski, zeznał 1735 r. z żoną Franciszką z Szamockich, córką Piotra i Teresy z Rusieckich, zapis dożywocia. W 1744 roku nabył Kobylin w grójeckiem, a w 1757 r. sprzedał Sobienie szwagrowi Nietyxie (Perp. Czers. 21 f. 242 i 30 f. 343; DW. 80 f. 82; 69 f. 21 i 70 f. 1179). Pozostawił synów trzech: Wawrzyńca, Krzysztofa i Kajetana, oraz córkę Elżbietę, żonę Michała Ciechomskiego, stolnika sochaczewskiego 1752 r. Wawrzyniec kwituje Gogolewskiego 1774 r., a Krzysztof wprowadzony do dóbr Gołkowa tegoż roku (Perp. Czers. 29 f. 438; DW. 80 f. 140; 96 f. 504 i 91 f. 412 i 620). Kajetan, szambelan Stanisława Augusta, nabył Załęże 1775 r., a sprzedał Nadarzyn 1782 r. i Kobylin 1780 r., lecz zaraz go w tymże roku odkupił. Zeznając w 1783 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Romanów, córką Fabiana, wymienił, że jest synem Krzysztofa, wnukiem Hieronima, a prawnukiem Antoniego (DW. 88 f. 309; 92 f. 662; 96 f. 736 i 1100; 99 f. 1055; M. 297 f. 156). Ten to zapewne Kajetan wywiódł się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

Jan, syn Hieronima, żonaty z Agnieszką z Kłopockich 1735 r., miał z niej synów: Dyonizego i Piotra (Perp. Czers. 24 f. 12; 31 f. 117 i 309).

Józef, syn Hieronima, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Żalskich 1746 roku. Dzieci jego: Jan, po którym został się syn Michał, Jakób i Marcyanna 1761 r. (Perp. Czers. 31 f. 309). Franciszek pisał się z powiatem wołkowyskim na elekcyę Stanisława Augusta. Tomasz, komornik ziemski czerniechowski 1767 roku i nowogrodzki 1783 roku; ten sam, czy też inny Tomasz, komornik ziemski łucki 1775 roku.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Wawrzyniec, syn Antoniego, dziedzica Budzynia, z synem Ludwikiem, w 1839 r., i Franciszek, syn Michała z Katarzyny Uzarowskiej, potomek Krzysztofa, podwojewodzego warszawskiego, w 1845 r. (A. b. Her.).

CHALECCY rzadko HALECCY z Chalcza h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia Abdanka, na którego środku stoi strzała złamana, żeleźcem w górę.

W szczycie hełmu skrzydło sępie przeszyte strzałą. Aktem, którym Aleksander Jagiel. nadał 1496 r. Czerniechów księciu Możajskiemu, Chaleccy, bojarowie czerniechowscy, wyjęci zostali od obowiązku pełnienia z dóbr swoich służby temuż księciu (ML. 5 f. 89).

Harasim Andrzejowicz Chalecki, dworzanin królewski 1511 r., nazwany ziemianinem żytomierskim 1540 r., gdzie posiadał Chotenice i Kołodziewo (ML. 11 f. 971 i Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Michajło Chalecki, namiestnik rzeczycki 1511 r. Syn jego Michajło Michajłowicz, świadek na zapisie Pawszy 1512 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6), starosta owrucki 1522 r., żonaty był z ks. Konstantynówną Kroszyńską, o czem potwierdzenie króla Zygmunta z 1531 r. oddania ks. Kroszyńskiej w posiadanie dworu dubieńskiego przekonywa (ML. 24 f. 146 i 41 f. 379). Synów pozostawił dwóch: Józefa i Ostafa, oraz córki: Fedię za Korsakiem i Katarzynę za Benedyktem Wasilewiczem Protasewiczem, klucznikiem trockim (Kniaź.). Król Zygmunt zlecił w 1537 r. staroście homelskiemu wydać dworzanom, Jesipowi i Ostafowi, synom niegdy Michajła Chaleckiego, dzierżawcy owruckiego, dobra ich ojczyste Chalczę, zabrane poprzednio przez wielkiego księcia moskiewskiego, Iwana Wasilewicza, a obecnie zwrócone i przyłączone do starostwa homelskiego (ML. 30 f. 80 i 23 f. 563).

Herb Chaleckich.

Jesip Michajłowicz, starosta owrucki 1551 r., żonaty był 1-o v. z Dobrochną, córką ks. Matfieja Mikitynicza, wdową po ks. Fedorze Horskim; król Zygmunt potwierdził jej w 1538 r. zapis uczyniony przez pierwszego męża (ML. 30 f. 233). Drugą jego żoną była Hanna Dymitrówna Korsakówna, a trzecią Teodozya Kopciówna, którą jako wdowę, marszałkowę hospodarską, starościnę czerkawską i kaniowską, pozwali 1562 r. pasierbowie, Andrzej i Wasil, w imieniu swojem, braci i sióstr (Kniaź.).

Józef miał kilku synów, z których znani mi są: Dymitr, Jan, Wasil i Andrzej. Dymitri Jesipowicz, z dworzanina królewskiego miecznik litewski 1579 r., podskarbi nadworny 1588 r., w końcu podskarbi ziemski, czyli wielki, i pisarz W. Księstwa Litewskiego 1590 r. W 1589 r. był marszałkiem sejmowym w Warszawie. W 1592 roku był starostą mohilewskim, wasiliskim, beržnickim i opeskim (Akta VIII), a w 1597 r. starostą brzeskim i jurborgskim. Z Reginy Dybowskiej syn Aleksander (M. 127 f. 63; Pac.), marszałek lidzki i marszałek koła poselskiego 1627 roku (V. L.), żonaty z Elżbietą Rajecką, 2-o v. żoną Krzysztofa Potockiego, podczaszego litewskiego (Pac.). Z niej syn Gedeon Aleksander (Pac.), starosta nowosielski 1672 r., żonaty z Eufemią z Mleczków, podsędkówną upicką, 1-o v. Ciechanowiecką (Pac. i Sig. 14 f. 111), miał córkę Reginę za księciem Marcyanem Ogińskim, kasztelanem mścisławskim (Kniaź.). Jego synem był podobno Krzysztof, miecznik litewski 1615 r., wojewoda nowogrodzki 1650 r.

Jan, syn Józefa, marszałek litewski 1588 r., miecznik litewski 1589 r., zmarły 1615 r., żonaty z Anną Wiesiołowską (Woł. II f. 192), która mu w 1604 r. darowała część Rzyszczewa (Bracł. II f. 1893).

Andrzej, syn Józefa, pisarz ziemski 1569 r., a sędzia ziemski rzeczycki 1584 r., pozostawił dwóch synów: Józefiana i Piotra, nad którymi sprawował opiekę w 1604 roku stryj ich Jan, miecznik litewski (Bracł. II f. 1893). Józefian, właściciel Rzyszczewa 1640 roku (Kij. IV B f. 231). Szczęsny, podstarości łucki 1589 roku.

Jadwiga za Józefem Budziłą, chorążym mozyrskim 1613 r. (Kij. II C f. 30). Piotr, dziedzic Czobołowic, żonaty z Anną Sapieżanką, starościanką uświatską, w 1646 r. (Sap.). Jan Władysław, dworzanin królewski, z województwem mińskiem, a Hieronim Kazimierz z województwem podlaskiem pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Bolesława Aleksandra, podkomorzego rzeczyckiego, z województwa mińskiego, Gedeona z województwa wileńskiego, Hieronima Kazimierza i Jakóba z ziemi drohickiej.

Hieronim Kazimierz, dworzanin królewski 1653 r. i łowczy podlaski 1659 r., z żony, Katarzyny Oborskiej, miał syna Jakóba Filipa, który 1666 roku zastawił Szczeplucin. Ten to Jakób pisał się z województwem podlaskiem na obiór Jana III-go, a 1692 r. był łowczym podlaskim (Zap. Lub. 43 f. 780; 46 f. 321; 50 f. 643). Władysław Jerzy, starosta mozyrski i strażnik W. Księstwa Litewskiego 1656 r. Kazimierz Karol, starosta mozyrski 1668 r., żonaty z ks. Maryanną Ogińską, hetmanówną polną litewską, 1-o v. księżną Massalską, a 3-o v. Konstantową Wojniną Jasieniecką. Miał z niej córkę Franciszkę, 1-o v. za Krzysztofem Rudominą Dusiatskim, starostą raduńskim, a 2-o v. za Kazimierzem Aleksandrem Pociejem, wojewodą witebskim, i syna Michała, który był po ojcu starostą mozyrskim i oboźnym W. Księstwa Litewskiego 1709 r. (Kniaź. i Akta IV). N. z żony Eufrozyny ks. Połubińskiej, 2-o v. Gedrojciowej zostawił córki: Konstancyę Przysiecką, podstolinę połocką, i Teresę za Danielem Wojną, podkomorzym witebskim 1679 r. (Kniaź.). Maryanna, żona Samuela Horbaczewskiego, wojskiego rzeczyckiego 1700 roku (Sap.).

Bogusław, podkomorzy rzeczycki, z powiatem rzeczyckim, a Jakób z województwem podlaskiem podpisali elekcyę Jana III-go. Bazyli, dziekan bielski, proboszcz sokołowski 1692 r. (Perp. Czers. 14 C f. 147). Andrzej z ziemią nurską, Aleksander, podczaszy, Jakób, stolnik, rzeczyccy, i Michał, starosta mozyrski, z województwem mińskiem, a Jakób na Bartkowie, łowczy podlaski, z województwem podlaskiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Dominik, chorąży rzeczycki 1713 r. Antoni, podkomorzy rzeczycki 1759 r., ożeniony z Eufemią Chalecką, starościanką nowosielską (Kniaź.); syn jego Józef pisał się z powiatem rzeczyckim na elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, horodniczy 1765 r., a podstoli rzeczycki 1766 roku. Aleksander, podstoli buski 1768 r. Jan, podstoli rzeczycki, z żoną, Jadwigą z Oborskich, biorą 1754 r. w zastaw Milijówkę od Sapiehów (Sap.).

Kazimierz, pułkownik i poseł rzeczycki, starosta rzeczański, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Był on następnie w 1765 r. marszałkiem rzeczyckim i kawalerem orderu Św. Stanisława 1778 roku. Konstytucya z 1775 r. wspomina o synie jego Janie. Ten Jan, szambelan Stanisława Augusta 1778 r., otrzymał w 1790 r. przywilej na odprawianie targów i jarmarków w Złobinie, w powiecie rzeczyckim (Akta XIII). Jan, strażnik 1765 r., a łowczy rzeczycki 1766 r. Józef,

łowczy rzeczycki 1770 r. Stanisław, sędzia grodzki wileński 1771 r. Tekla, starościanka nowosielska, żona ks. Antoniego Massalskiego 1743 r. Kajetan, zmarły 1889 r., żonaty był z Pauliną z hr. Broël Platerów, córką Ludwika, kasztelana Królestwa Polskiego.

Ignacy Chalecki h. Habdank, subdelegat grodzki biecki, 1782 r. w sądzie grodzkim bieckim dowiódł szlachectwa. Stanisław Halecki udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim, a Józef, syn jego, wraz z synem Antonim w Wydziale Stanów we Lwowie 1832 r. (Goł.).

[CHALEPSKI Kanty, instygator lwowski 1679 r. (AGZ. 5692).]

CHALIŃSCY h. POMIAN z Chalina, w powiecie brzeskim kujawskim, którą to wieś posiadał Anzelm Chaliński w 1557 r. Jakób i Piotr, dziedzice Chalina, godzą się z biskupem kujawskim o młyn i brzeg rzeki Zgłowiączki 1262 r. (Dok.). Brodzisław miles i Mściwój, bracia, mają przysądzony młyn na Zgłowiączce między Chalinem a Świerczynem w sprawie z biskupem włocławskim 1282 r. (Rz. M.).

Herb Pomian.

Akta grodzkie brzeskie wspominają o Przybysławie i Janie 1440 r., Tomaszu 1445 r. i o Stanisławie, synie Jana, 1453 r. Anzelm, skarbnik brzeski 1548 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, N. Komorowską, w 1554 r. (Gr. Przed. 9 f. 1). Stanisław, skarbnik brzeski 1588 roku, żonaty z Małgorzatą z Lubstowskich, której posag zabezpieczył w 1570 r. Syn jego Jan, właściciel Chalina i Czemanina 1600 r., pozostawił syna Wojciecha, żonatego z Anną z Galickich 1615 r. (Gr. Przed. 19 f. 267; 47 f. 236; 48 f. 464 i 61 f. 486).

Jan, syn Stefana, pokwitowany przez Jarciszewskiego 1597 r. (Gr. Przed. 44 f. 424). Stefan, burgrabia radziejowski, inny Stefan i Jan z województwem brzeskiem podpisali elekcyę króla Michała, a Władysław z województwem kaliskiem obiór Augusta II-go. Andrzej, kanonik płocki, deputat na trybunał koronny 1777 r.

Herb Szeliga.

CHALIŃSCY v. CHALEŃSCY h. SZELIGA, ze wsi Chalino, w ziemi dobrzyńskiej. Bartłomiej, syn Bernarda z Chalina, kleryk dyecezyi płockiej, darował swoje dziedzictwo 1396 roku Janowi, opatowi płockiemu, zachowując sobie dożywocie (Rz. M.). Jan z Chalina, z rodu Szeligów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle obioru królem jednego z jego synów (Rz. M.). Chalin posiadał w 1564 r. Marcin Chaliński (Paw.). Wojciech Chaleński podpisał obiór króla Michała. Laudum sejmikowe w Lipnie z 1681 r. wspomina o Wojciechu. Jakób, poborca dobrzyński 1709 r., poseł ziemi dobrzyńskiej do króla Augusta II-go 1710 roku (Lauda

z. dobrz.). Marcin i Wojciech pisali się z ziemią dobrzyńską na elekcyę Augusta II-go. Marcin, skarbnik 1756 r., a miecznik dobrzyński 1758 r. Franciszek, burgrabia bobrownicki 1767 r., sędzia grodzki rypiński 1775 r., podstarości rypiński 1777 roku.

CHALIPIŃSKI Jakób z Multan, dworzanin pokojowy królewski, razem z hospodarem i jego krewnymi otrzymał indygenat 1676 r. (V. L.). Jakób, starosta zwoleński, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go. Tenże, ale Chalempski, umarł w 1705 r. (Sig 16).

CHALŻYŃSKI Andrzej, bojar wileński 1549 r. (ML. 65).

Herb Kościesza.

CHAŁAIMOWIE v. CHAŁAYMOWIE h. KOŚCIESZA, nadali nazwę swą wsi Chałaimgródkowi, położonej nad rzeką Hujwą w województwie kijowskiem, której byli jakiś czas zastawnymi posiadaczami.

Andrzej Chałaim procesuje się z Łaszczem 1635 r. Dedkowski uzyskał wyrok 1647 r. przeciwko Stanisławowi Bohdanowiczowi Chałaimowi i żonie jego, Maryannie z Borkowskich, o zwrot rewersów zmarłego Andrzeja Chałaima i żony jego Maruszy Olekszycównej.

Stanisław Kościesza Chałaym, rotmistrz witebski, i brat jego Kazimierz w województwie witebskiem 1699 roku (Ist. Jur. Mat. XXIII). Józef i Antoni, synowie Aleksandra, procesują się z Lubomirskim o Chałaimy 1744 r. (Woł. VI A. f. 655; Kij. VI C. f. 383 i Czerniech. f. 1455).

z CHAŁAW, w kościańskim powiecie. Młodota Mikołaj i Rzęczywój, dziedzice Chaław, kupili 1366 r. połowę Pucołowa za 53 grzywien (KWP.).

Herb Gryf.

CHAMBERS Jakób, baron angielski, rotmistrz królewski, otrzymał indygenat 1673 r. (V. L.).

CHAMCOWIE h. GRYF. Marek Chamiec z Rudna, łowczy krakowski 1370 r., z żony Smiłki zostawił dwóch synów: Abramka i Janka 1382 r.

Abram pisał się z Rudna i Pliszczyna, którego część wziął pewno za żoną 1398 r. Jan wziął po ojcu Dobranowice. W 1401 r. zaświadcza szlachectwo swego współherbownika Pietrasza z Rowar h. Gryf, zawołania Swieboda. Córka jego jest za Jakóbem Pielszem 1434 r., a syn Jan Chamiec z Dobranowic, podstarości krakowski 1440 r., dziedzic Strachocina (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II) i pewno ten sam Jan z Dobranowic Chamiec był sędzią żydowskim krakowskim

1469 r. (Bibl. Przezd.). Andrzej z Dobranowic zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Obelcza, w 1504 r. (M. 21 f. 114).

Jan, syn Jakóba Chamca z Potoka, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej i Krzysztof, dziedzice na Potoku, w powiecie urzędowskim 1531 r. (Paw.). Jakób, dziedzic na Potoku, zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Ostrowskich, 1539 r. (M. 58 f. 95). Stanisław z Potoka z żony Anny miał synów: Jana i Adama w 1591 r.; z nich Adam zabezpieczył posag żonie, Zofii z Trzcińskich, na Potoku 1615 r. Szymon Hilary, syn Adama, sprzedał Drwalewskiemu część swoją na Potoku 1643 r. (Wyr. Lub. 81 f. 945; Zap. Lub. 6 f. 306; 19 f. 14 i 38 f. 633). Andrzej z powiatu bełskiego, żonaty z Krystyną Krogulecką 1579 r. (M. 120 f. 498). Syn jego Melchior zawiera umowę 1611 r. (Zap. Lub. 19 f. 98). Andrzej, vicerotmistrz królewski 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 617). Jakób wypuszcza w dzierżawę wójtostwo i młyn w Samborze 1596 r. (AGZ. X 2731). Zygmunt, pisarz grodzki sanocki 1595 r., a lwowski 1615 r. Jan podpisał z województwem bełskiem elekcyę króla Michała. Gryzelda za Rafałem Ratowskim około 1692 roku (Woł. IX f. 1167).

Paweł Mikołaj, rotmistrz królewski 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 691) i Stefan pisali się z województwem bełskiem na obiór Augusta II-go. Paweł, żonaty z Klarą z Kalinowskich 1719 r. (Bracł. XV f. 1724). Bonawentura, syn Jana (cześnika płockiego?) i Róży z Orłowskich, wnuk Mikołaja i Teresy z Krupskich, dochodzi spadku po babce 1765 r. (Bracł. XVII f. 1864). Tenże Bonawentura z horodniczego łuckiego, wojski mniejszy wołyński 1791 r. Adam, komornik ziemski nowogrodzki, otrzymał z dóbr pojezuickich Tudory, w powiecie winnickim, w 1774 r. (Kancl. 54 f. 136). Stanisław w województwie kijowskiem, żonaty z Różą Poturzyńską 1766 r. (Kij. XIII f. 1054).

Klemens w 1830 r., a synowie jego: Stanisław 1838 r., Edward i Ludwik 1846 roku udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Stanisław, Kazimierz, Piotr, Józefa i Katarzyna, dzieci Adama, wnuki Józefa, prawnuki Mikołaja, syna Szczepana, w 1847 roku, a Adam i Mieczysław, synowie powyższego Stanisława 1857 roku (Spis.).

Herb Gryf.

CHAMSCY h. GRYF. Jeden z Gryfitów, w odległej przeszłości, czy to wskutek małżeństwa, czy wskutek kupna, został właścicielem części Chamska Jastrzębczyków i dał początek domowi Chamskich Gryfitów.

Stanisław Chamski, syn Jakóba z Karoliny Sadowskiej, i Stanisław, syn Tadeusza, wnuk powyższego Jakóba, potomkowie Marcina, chorążego królewskiego, właściciela Łagiewnik w 1731 r., a Adam, syn Ignacego, wnuk Jakóba, dziedzica Tupadły w 1770 r., Julian, syn Jana z Agnieszki Sumińskiej, wnuk tegoż Jakóba, i Antoni, syn Piotra, wnuk tegoż Jana,

prawnuk Jakóba, dziedzica Tupadły, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839—1843 (A. b. Her.).

Stanisław Chamski, syn Tadeusza, o którym wyżej, właściciel Wilkii, z Tekli z Wojzbunów pozostawił syna Anastazego, urodzonego 1836 r., po którym z Bronisławy z Herbaczewskich synowie: Stanisław Anastazy, urodzony 1869 r., i Witold Tadeusz, urodzony 1871 r. Po Stanisławie Anastazym z Heleny z Pussonów syn Edward Stanisław, urodz. 1893 r.

CHAMSCY h. JASTRZĘBIEC z Chamska, w województwie płockiem, z którego wyszli i Gryfici Chamscy.

Pomścibor z Chamska, podkomorzy ciechanowski 1415 roku, chorąży wyszogrodzki 1431 r.; ten czy też inny Pomścibor, cześnik płocki 1436 r. Paweł z Wsietropia, cześnik płocki 1530 r., zonaty z Małgorzatą Gumowską 1521 r., pozostawił z niej czterech synów: Stanisława, Floryana, Pomścibora i Jana, oraz córkę Praksedę, żonę Mikołaja Witosławskiego, która w 1543 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz wymienionych braci (M. 32 f. 113; Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 14; 5 f. 241; 6 f. 34 i 343; 8 f. 256; 9 f. 57). Jan zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie Niszczyckiej, wojewodziance płockiej, 1533 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 8). Adam, żonaty 1-o v. z Jadwigą z Laskowskich 1620 r., zeznał z drugą żoną, Katarzyną z Bonieckich, zapis dożywocia 1623 r. Jan, żonaty z Dorotą z Bonieckich 1624 r., współwłaściciel Serniczek na Wołyniu, pozostawił synów: Andrzeja i Jana, którzy się o tę wieś procesują 1654 roku (Perp. Czers. 6 f. 154 i 647; 7 f. 19; Woł. VII A. f. 38).

Herb Jastrzębiec.

Krzysztof pisał się z województwem płockiem na elekcyę Jana III-go. Andrzej, syn jego, potwierdził zapis Górskiemu 1696 r. (DW. 59 f. 465). Maciej podpisał z ziemią dobrzyńską elekcyę Augusta II-go. Mikołaj, podsędek płocki 1710 r., z Eleonory z Kosińskich miał syna Piotra, który zeznał 1721 r. zapis dożywocia z żoną Teresą, córką Wojciecha Mokrskiego, cześnika nurskiego i Teofili z Kossobudzkich (DW. 64 f. 329). Mikołaj, ożeniony z Anną Zielińską, 2-o v. Jakóbową Młodzianowską, w początkach XVIII wieku. Anna z Nieborskich, wdowa po Macieju, kwitowała 1747 r. Czosnowskich (DW. 71 f. 1266).

Andrzej, podstoli parnawski 1735 r. Andrzej, miecznik płocki 1737 roku. Józef, wojski mniejszy raciążski 1765 r. Jan, miecznikowicz płocki, podpisał z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta; w 1777 r. był podwojewodzym płockim, a 1778 r. komornikiem granicznym płockim. Adam, podwojewodzy płocki 1779 r. Faustyn, burgrabia wyszogrodzki 1789 r. Adam, podwojewodzy zawskrzyński 1791 r.

Franciszek, syn Ignacego z Józefy Sławińskiej, wnuk Andrzeja, dziedzica Falenic 1763 r., Rajmund, syn Józefa z Maryanny Sutkowskiej, i Tymoteusz, syn Faustyna z Józefy Machczyńskiej, wnukowie tegoż Ignacego, prawnuki Andrzeja, a Humilian i Józef, synowie Adama z Małgorzaty Rudowskiej, potomkowie

Jakóba, syna Mikołaja, właściciela Szabajewa w 1767 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837 — 1839 (A. b. Her.).

[CHANASZOWICZ Piotr wraz z potomstwem otrzymał w 1506 r. sołtystwo w Jeżowie od Szamotulskiego, wojewody poznańskiego (AGZ. X. 206).]

Herb Doliwa.

CHANECCY Benedykt i Stanisław podpisali z województwem nowogrodzkiem elekcyę Augusta II-go.

CHANOWSKI h. DOLIWA Jan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

CHARBASZEWSCY v. HARBASZEWSCY h. ROGALA. Akta łomżyńskie z 1472 r. wspominają o Świętosławie Harbaszewskim h. Rogala (Mil.). Jakób Charbaszewski, syn Stanisława, zastawił Charbasze 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 683).

Herb Rogala.

CHARBICCY h. JASTRZĘBIEC z Charbic, w powiecie łęczyckim, którą to wieś posiadali w 1576 r. Piotr i Mikołaj (Paw.). Spytek z Charbic 1364 roku świadczy w Wąchocku (KDM. III). Stefan, kanonik włocławski 1607 r., przy obejmowaniu kanonii poznańskiej w 1600 r. dowiódł, że jest synem Stanisława h. Jastrzębiec, z ziemi łęczyckiej, i Doroty Wroniewskiej h. Lis, matka zaś ojca była Barbara Bielawska h. Dołęga (Gr. Przed. 54 f. 105; Pis. Dz. P. IX).

Herb Jastrzębiec.

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Stanisław Charbicki miał dwóch synów: Stanisława i Pawła. Stanisław, miecznik dobrzyński 1624 r., następnie cześnik. Paweł, wojski łęczycki 1612 r., i żona jego, Zofia z Kamionomostku, otrzymali kopalnie żelaza w Bzinie 1615 r. (Gr. Przed. 59 f. 115 i M. 156 f. 370). Synowie jego: Ludwik, Wojciech, Zygmunt i Mikołaj, ustanowili pełnomocnika w Lublinie 1638 r. (Zap. Lub. 36 f. 486). Oprócz wyżej wymienionych, miał jeszcze Paweł syna, Jana Mścisława, któremu Jan Charbicki ustąpił wójtostwo w Stojanowie, w starostwie sokalskim, za konsensem królewskim z 1621 r. (M. 165 f. 364).

Piotr, sędzia ziemski łęczycki 1610 r., miał synów: Piotra i Władysława (Gr. Przed. 59 f. 43 i Zap. Lub. 34 f. 443). Władysław, proboszcz włocławski, a Piotr, poseł na sejmy 1606 i 1609 r. (DW. 32 f. 358 i 35 f. 356), stolnik łęczycki 1618 r., kasztelan brzeziński 1637 r. Paweł

z województwem brzeskiem kujawskiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, Rafał i Stanisław z województwem łęczyckiem obiór króla Michała, a Stanisław i Stefan z temże województwem elekcyę Jana III-go. Paweł, cześnik łęczycki (?) 1660 r. Rafał, miecznik łęczycki 1671 r. Teresa za Danielem Jarnowskim 1684 r. Stefan, żonaty z Maryanną Chorkowską 1694 r. (Gr. Przed. 78 f. 683 i 81 f. 34).

CHARBINOWSCY h. SULIMA z Charbinowic, w powiecie wiślickim. Komes Klemens, miecznik sandomierski, syn komesa Wawrzyńca, kupił 1278 r. (?) od swej synowicy Katarzyny, córki Stefana, wnuczki Iwana, a żony Bogufała, ojcowiznę jej Cherubinowice, w powiecie wiślickim (Bart.). Tenże sam komes Klemens dostał w 1291 r. od Władysława Łokietka wieś Zassów (Rz. M.). Komes Klemens, miecznik tegoż księcia, świadczy w jego orszaku w Strzelnie 1293 r. (Dok.). Piotr z Charubinowic świadczy w Krakowie 1319 r. (KD. I).

Włodek i Nawój, bracia, dziedzice Wierzchosławic 1365 r., dzielą się lasami w Łętowicach z Bogumiłowskimi i innymi (KKK. I). Nawój z Charbinowic świadczy 1375 r. (KDM. III). Od niego, zdaje się, poszli Zassowscy. Włodek z Charbinowic, burgrabia nowokorczyński 1378 roku, cześnik krakowski 1373 r., starosta lubelski 1383 r. Z żony Elżbiety zostawił trzech synów: Piotra, Stanisława i Bartosza, zwących się Włodkowiczami z Charbinowic, v. z Ogrodzieńca. Wszyscy trzej bracia sprzedali 1403 r. Kniehinice z prawem odkupu Gniewoszowi z Dalowic.

Herb Sulima.

Piotr, w 1402 r. starosta halicki, 1410 r. starosta podolski, 1411 r. starosta trembowelski, 1425 r. starosta lwowski, 1402 r. podstoli sandomierski, nabył Sichów w ziemi lwowskiej 1412 r., a sprzedał Oświcę 1411 r. Od niego idą Kniehiniccy i Jaryczowscy (AGZ. IV f. 75 i 76).

Bartosz, drugi syn Włodka, podkomorzy sandomierski 1411 r., pisał się z Charbinowic i Ogrodzieńca, tak jak i Stanisław, chorąży sandomierski 1433 r.

CHARBOWSCY h. SULIMA z Charbowa, w powiecie gnieźnieńskim. Mikołaj, kanonik gnieźnieński 1453 r. (Kor.). Jan Charbowski, syn Piotra z Charbowa, urodzony z N. z Rakowa h. Topór, a z babki po ojcu h. Opala, doktór dekretów, kanonik płocki i gnieźnieński, został kanonikiem poznańskim 1510 r., a krakowskim 1512 r. (Pis. Dz. Pol. IX f. 366 i Kor.).

Herb Bończa.

CHARCHOWSCY h. BOŃCZA z Charchowa, w województwie sieradzkiem. Andrzej i Stefan podpisali z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała. Aleksander, wprowadzony do Budzynia 1728 r. Floryan i Stanisław, bracia, w powiecie przedeckim 1788 r. Stanisław, żonaty z Maryanną z Michałowskich 1790 r. (Gr. Przed. 86 f. 139; 90 f. 30, 59 i 163). Feliks Tomasz Bożesław Charchowski legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

CHARCZEWSCY v. CHARCZOWSCY v. CHARSZEWSCY h. CHOLEWA z Charszewa v. Charczowa, w ziemi dobrzyńskiej, którą to wieś posiadał w 1564 roku Jan Charszewski. Prawdopodobnie tenże Jan przeniósł się do województwa sandomierskiego, gdyż z końcem XVI-go wieku spotykamy Jana Charszewskiego kasztelanem żarnowskim, zmarłego w 1600 r. Jan Charczewski, podstarości i sędzia grodzki nowokorczyński 1590 r., żonaty w 1607 r. z Anną Myśliszewską, córką Jana (M. 151 f. 235).

Herb Cholewa.

Kazimierz, chorąży żydaczowski 1714 r., z Konstancyi Bilskiej, 2-o v. Mniszkowej, pozostawił dzieci: Jana, Karola i Wiktoryę 1719 r. (Bracł. XV f. 1659 i 1726). Jan, starosta cieszkowski, żonaty z Barbarą z Jełowickich, której przyznano dożywocie na tem starostwie 1731 r. (M. 258 f. 24). W 1737 roku miecznik przemyski, w 1744 r. kasztelan słoński. Córki jego, według hr. Borkowskiego, urodzone z Franciszki Jezierskiej: Róża za Antonim hr. Krasickim z Dubiecka, i Maryanna za Stanisławem Siekierzyńskim. Karol, cześnik lwowski 1744 r., kasztelan przemyski 1752 r. Syn jego Jan podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta.

Sebastyan, podstoli sanocki, otrzymał w 1721 r. konsens królewski na ustąpienie starostwa cieszkowskiego i został w tymże roku kasztelanem słońskim. Żonaty z Klarą z Ossowskich, z której córka Helena zeznała w 1715 r. zapis dożywocia w grodzie przemyskim, z mężem Adamem Chełmskim; druga jego córka za Aleksandrem Popielem, podczaszym nowogrodzkim; syn jego Władysław, poseł ziemi przemyskiej, podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta. Sebastyan, kasztelan słoński, Kazimierz, chorąży, i Franciszek, towarzysz chorągwi pancernej kasztelana krakowskiego 1718 r., bracia rodzeni (Kij. IX f. 317). Jan, chorąży czerniechowski 1701 r. Franciszek, stolnik lwowski 1713 r. Petronella, żona Antoniego Duczymińskiego 1720 r. Karol, łowczy przemyski 1746 r., a podkomorzy 1748 r. Onufry, rotmistrz królewski, syn Michała, zeznał 1771 r. w grodzie czerskim zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Odrzechowskich (Perp. Czers. 34 f. 269). Karolina za Alojzym Baworowskim 1767 r. (Kij. XIV f. 1221). Antoni, syn Jana i Franciszki, którego akt chrztu w Dubiecku (DW. 109 f. 1050).

Herb hrabiów Charczewskich.

Michał i Walenty, synowie Władysława, otrzymali tytuł hrabiowski austryjacki 1783 r. (DW. 109 f. 1050 i MP. z 1793 r.). Michał, szambelan Stanisława Augusta, kawaler maltański, kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r. Szymon, Feliks i Maryanna, dzieci Stanisława, brali spadek po Szy-

monie, zmarłym na początku XIX-go wieku w płockiem. Michał, oficer. b. wojsk polskich 1824 r., z żony Małgorzaty Mierosławskiej zostawił syna Michała 1858 r. Adam Paweł, syn Izydora i Magdaleny Dąbrowskiej, wnuk Władysława, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.), a Andrzej w Galicyi w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r. (Goł.).

CHARCZEWSCY h. SZRENIAWA. Andrzej, Józef, Jacek, Jakób, Ignacy i Jan wywiedli się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim buskim (Goł.).

CHARENKO Michał otrzymał prawem lennem dobra Kiślak, Mydlińce i Kartówkę w województwie bracławskiem 1661 r. (AGZ. X 4814).

CHAREWICZOWIE. Józef Charewicz otrzymał w 1735 r. konsens królewski, na ustąpienie dożywocia na wsi Krośnicy, ze starostwa czorsztyńskiego, Tomaszowi i Salomei z Charewiczów, małżonkom Zawistowskim (M. 225 f. 224). Tenże Józef nabył wójtostwo w Krośnicy 1735 roku (M. 259 f. 73). Tadeusz, rotmistrz oszmiański 1775 r. (V. L. f. 467). Charewiczowie mają być herbu Sas. Tomasz z Charbowic Charewicz, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia w Galicyi w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.).

de CHARIS Mikołaj Marya, pochodzący z miasta Bari, otrzymał indygenat 1525 roku. Do herbu jego własnego, przedstawiającego lwa, dodano mu pół orła białego (M. 39 f. 337).

Herb Pilawa.

CHARKIEWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Konstytucya z 1768 r. o nich wspomina (V. L. VII f. 394).

CHARKOWSCY h. PILAWA, w województwie witebskiem, gdzie posiadali w 1612 r. Kościeniowszczyznę i Podsadowszczyznę (Herold za 1898 r.).

Jan Isakowicz Charkowski spisał 1627 r. testament, z którego się okazuje, że był właścicielem Charkowszczyzny, miał za żonę Marynę Danilewnę i dzieci: Marcina, Teodora, Fedorę i Bohdanę. Brat jego Bohdan. Andrzej i Wawrzyniec z województwem połockiem, a Stefan z województwem witebskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go. Jan, ziemianin witebski, żonaty 1717 r. z Heleną z Wieliczków, córką Jana i Eufrozyny z Murzów (Ist. Jur. Mat. XXII i XXIV).

[CHARLEMONT Jakób, pokwitowany został 1796 r. przez Karolinę z Charlemontów, żonę Walentego Pruszewskiego (DW. 111 f. 1373).]

CHARLĘSCY v. CHARLIŃSCY h. BOŃCZA pochodzą z Charlęża, w województwie lubelskiem. Jan, łożniczy królewski 1546 r. (ML. 47). Stanisław, posiadał część Charlęża 1531 r. (Paw.). Tego czy też innego Stanisława córki: Katarzyna, 1-o v. wdowa po Stanisławie Czernikowskim, 2-o v. wdowa po Adamie Żukowskim 1564 r., i Barbara, w 1557 r. 1-o v. żona Zygmunta Fanello, kuchmi-

strza koronnego, 1574 r. 2-o v. żona Mikołaja Stadnickiego, burgrabiego krakowskiego (M. 90 f. 225; 99 f. 104; 111 f. 146 i 134 f. 25). Anna za Walentym Czermińskim około 1577 r. (M. 115 f. 255).

W drugiej połowie XVI-go wieku żyło trzech braci Charlęskich: Jerzy, Mikołaj i Feliks. Andrzej, syn Jerzego, przyznał sumę stryjowi Feliksowi 1585 r. (Zap. Lub. 4 f. 347 i 6 f. 875). Mikołaj, dworzanin królewski 1562 r., następnie podkomorzy łucki 1567 r., zabezpieczył posag żonie, ks. Annie Bohdanównie Lubeckiej w 1564 r. na Charlężu, Łuszczowie i Skorczem (Op. Łuc. 2036, 2038, 2040 i Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Z niej synowie: Jan, Szymon, Szczęsny (Feliks) i Krzysztof, oraz córka Katarzyna, o czem kwit Czartoryskiego z 1598 r. przekonywa (Bracł. I f. 427). Jan, podkomorzy łucki 1583 r., kasztelan bracławski 1618 r., żonaty z Ewą Siemaszkówną, nabył od brata swego Feliksa części jego na Charlężu i Grabianowicach 1602 r. (Woł. I f. 773 i 971; Zap. Lub. 13 f. 128), a Rusocice, w powiecie włodzimierskim, od Grabowieckiego 1601 r. (Bracł. I f. 827). Syn jego Hieronim, za konsensem królewskim z 1621 r. nabył starostwo łuckie; był i starostą kaniowskim w 1633 r. Z Katarzyny Leśniowskiej, 2-o v. ks. Stefanowej Czetwertyńskiej, pozostawił syna Adama i córki: Ewę, Katarzynę i Annę (Kij. IV B. f. 7; Czerniech. f. 106 i Zap. Lub. 42 f. 1120). Anna, 1-o v. Konstantowa Puzynina, podkomorzyna włodzimierska, 2-o v. Franciszkowa Lubowiecka, kasztelanowa wołyńska 1661 roku, 3-o v. Gabryelowa Silnicka, kasztelanowa kamieniecka 1678 r. (Kij. VII f. 312 i Bracł. XIV f. 678). Katarzyna za Janem Babińskim, marszałkiem mozyrskim 1639 r., a Ewa za Hulewiczem, podsędkiem łuckim (Kniaź. f. 43).

Herb Bończa.

Adam, miecznik wołyński, żonaty z Zofią Krasieńską, 2-o v. Saczkową, podkomorzyną drohicką, miał córkę Annę, 1-o v. żonę Mikołaja Sapiehy, kasztelana wołyńskiego 1680 r., 2-o v. 1690 roku Stefana Potockiego (Bracł. XIV f. 740 i 787 i Sap.). Adam, dworzanin pokojowy królewski, pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Szymon, syn Mikołaja, ziemianin województwa nowogrodzkiego, rotmistrz królewski 1600 r., sprzedał Charlęż i Grabianowice bratu Janowi, podkomorzemu łuckiemu (Akta XIII i Zap. Lub. 10 f. 112). Dzielny wojownik, dostał się w niewolę moskiewską, w czasie której skrzynie z kosztownościami dane do przechowania na zamku w Smoleńsku i Lublinie, zabrali bracia jego: Krzysztof i Jan; pozywa ich o to w 1620 r. (Woł. IV f. 799 i 800). W tymże roku otrzymał część dóbr po Michale Piekarskim, straconym za zamach na króla (AGZ. X 3346). Z żony, ks. Hanny Koziczanki, miał syna Jana, który w 1643 r. wraz ze stryjem swoim Krzysztofem, starostą horodelskim, sprzedał Mieduchę Iżyckiemu 1643 roku (Zap. Lub. 38 f. 645). Jan, 1659 r. łowczy i podwojewodzy nowogrodzki, podpisał z województwem nowogrodzkiem elekcyę króla Michała. Nie wiem, czy tenże sam Jan, bo konstytucye z 1670 i 1673 r. nazywają go Janem Michałem, w 1670 r. stolnik smoleński i wójt nowogrodzki, pisał się wraz z Piotrem z wo-

jewództwem nowogrodzkiem na obiór Jana III-go. Być może, że to był syn łowczego i podwojewodzego.

Feliks (Szczęsny), syn Mikołaja, dworzanin i sekretarz królewski, odstąpił część swoją na Charlężu i Grabianowicach bratu Janowi 1602 roku (Zap. Lub. 13 f. 128).

Krzysztof, syn Mikołaja, podkomorzego łuckiego, przyznaje sumę bratu Janowi 1608 r., a w 1614 r. będąc dworzaninem królewskim, nabył od niego część Charlęża i Grabianowic (Zap. Lub. 17 f. 340 i 21 f. 543). W 1639 r. został starostą horodelskim. Żonaty 1-o v. z Anną Hornostajówną, wdową po ks. Aleksandrze Poryckim 1638 r., 2-o v. z Konstancyą z Sierakowskich. Z pierwszej żony syn Władysław, właściciel Grabianowic 1676 r. (Paw.) i córka Katarzyna, żona Wacława Stoińskiego 1664 r. (Bracł. IX f. 560; X f. 617 i Kij. VI F. f. 223). Władysław, elektor króla Michała, miał mieć z żony, Anieli z Hulewiczów, synów: Mikołaja, Franciszkanina, Piotra, Jezuitę, i córki: Annę - Franciszkankę, Antoninę za Czarneckim, i Ewę za Tchórzewskim.

Feliks (Szczęsny) Adaukt, brat Mikołaja, podkomorzego łuckiego, dworzanin królewski 1568 r., chorąży kijowski 1571 r., podkomorzy kijowski 1583 r., właściciel Botynia w powiecie łuckim (Jabł.), żonaty 1-o v. 1568 r. z ks. Fenną Dymitrówną Lubecką, wdową po Malchrze Nasiłowskim, 2-o v. z ks. Katarzyną Zbaraską; tej ostatniej zapisał dobra Staweckie 1588 r. (Op. Łuc. 2042 i Żyt. 8). Synów jego znanych jest trzech: Mikołaj i Stanisław z pierwszej żony, a Jerzy z drugiej, oraz córka Barbara, żona Walentego Rogowskiego 1620 r. (Woł. IV f. 247). Mikołaj i Stanisław odprzedali bratu stryjecznemu Janowi części swoje na Charlężu i Grabianowicach 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 755). Jerzy i Barbara, oraz matka ich Zbaraska, procesują się z Woroniczem o zbiegłego poddanego 1602 r. (Kij. I f. 79). Córkami Szczęsnego musiały być jeszcze: Krystyna, 1-o v. Tomaszowa Szklińska, 2-o v. Janowa Ostrorogowa, która procesuje się z Sobieskimi 1636 r. o naruszenie granic (Woł. VI B. f. 42) i Zofia, żona Szymona Siemaszki, która ustąpiła prawa swe do spadku po Wiśniowieckim Leszczyńskiemu 1627 r. (Woł. V. f. 12).

Mikołaj, żonaty był z Halszką Odrowążówną ze Stużna, wdową po ks. Kurcewiczu. W 1624 r. będąc już wdową, układa się ze szwagrami i Abramowiczem o zamek Ostrohladowski (Bracł. I f. 1167; VI f. 650 i 966).

Jerzy, podkomorzyc kijowski, żonaty z Anną z Mikuliniec 1623 r. (Bracł. VI f. 652 i Op. Żyt. 9). Syn jego Samuel, zmarły 1644 r. na naukach w Augsburgu; córki: Katarzyna, 1-o v. Modliszewska, 2-o v. Wacławowa Kaszowska i Marcyanna.

Stanisław, syn Szczęsnego, podkomorzego kijowskiego, odziedziczył majątek rodzicielski Byszów po śmierci brata Jerzego. Z Maruszy Siemaszkówny miał syna Szczęsnego, żonatego z Heleną Łochowską; syn ich Dominik Konstanty, żonaty z Maryą z Lubowieckich, miał syna Franciszka Jana, żonatego 1703 r. z Katarzyną Rusinowską (Bracł. XIV f. 939 i 1021). Tenże Franciszek, cześnik liwski 1714 r., łowczy kijowski 1727 r., miał synów: Mateusza, Józefa i Dyonizego, oraz córki: Klarę za Michałem Skrzyńskim, i Justynę za Zagórskim. Procesują się oni w 1728 r. z Małachowskimi (Kij. X f. 1822; Czerniech f. 1218 i Arch. I. Z. Ros. III. 3). Dyonizy, kanonik kijowski 1750 r. Józef, łowczy latyczowski 1739 r.,

miecznik żytomierski 1748 r., starosta tytularny nosowski 1752 r., z Maryanny Dąbskiej miał synów: Antoniego, pułkownika wojsk koronnych 1785 r. (DW. 101 f. 1574) i Tomasza, bezdzietnych. Mateusz, czwarty syn Franciszka, z żony, Krystyny Wyszyńskiej zostawił synów: Gabryela, kanclerza katedralnego kijowskiego, Stanisława, zmarłego bezdzietnie, i Wojciecha. Tego ostatniego z Bogumiły Siemaszkówny synowie: Aleksander, zmarły bezdzietnie, Leon, marszałek powiatu kijowskiego, zmarły 1839 r., z Magdaleny Niemiryczówny miał dwóch synów: Feliksa i Franciszka. Feliks, zmarły 1826 r., żonaty z Anną Uszakow, córką Michała, generała wojsk rosyjskich, pozostawił cztery córki: Dorotę za Henrykiem Wilhelmem Freygangiem, dyrektorem departamentu pocztowego w Warszawie, Katarzynę za Władysławem Leśniowskim, Annę za Faustynem Rulikowskim, marszałkiem powiatu wasilkowskiego, i Anastazyę za Wacławem Rulikowskim. Franciszek, marszałek powiatu kijowskiego, zmarły 1855 r., żonaty 1-o v. z Henryką Grocholską z Woronowicy, 2-o v. z Amelią Desessarts; z pierwszej żony pozostawił córkę Izabellę, zmarłą dzieckiem. Katarzyna, córka Wojciecha, wyszła za Piotra Hadziewicza, brygadyera wojsk koronnych, z którego córką ożenił się Kajetan Świdziński, kasztelanic radomski, ojciec Konstantego Świdzińskiego.

(Rodowód Charlęskich h. Bończa od połowy XVI-go wieku, patrz obok).

[de CHARLY Antoni, sekretarz królewski 1721 r. (DW. 64 f. 328).]

CHARŁUPSCY z Charłupi, w powiecie sieradzkim. Jan z Charłupi, kanonik gnieźnieński 1373 r. (Kor.). Czader z Charłupi, świadek 1375 r. w Sieradzu (KWP.). Piotr, syn Jakóba z Wielkiej Charłupi 1432 r., a Marcin, syn Jana z Charłupi, 1452 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Swieboda z Małej Charłupi, od 1446 r. zasiada na sądach we Lwowie, a 1453 r. zastępuje sędziego grodzkiego. Stanisław z Charłupi 1453 r. we Lwowie (AGZ. XIV). Charłupia w końcu XIV-go wieku była w posiadaniu Świnków.

Wincenty, podkomorzy sieradzki, umarł 1506 r. Wincenty, chorąży mniejszy sieradzki 1537 roku. Marcin, syn Adama, w powiecie przedeckim 1618 roku (Gr. Przed. 64 f. 132).

Herb Rogala.

CHARMAŃSCY v. HARMAŃSCY h. ROGALA, w województwie trockiem. Kazimierz, elektor króla Michała. Felicyan Harmański i Kazimierz Charmański, cześnik i poseł województwa trockiego, podpisali z temże województwem elekcyę Jana III-go. Kazimierz był w 1694 r. i podwojewodzym trockim.

CHARMASCY v. CHARMIESCY z Charmazy v. Charmenzy w oświecimskiem. W drugiej połowie XV-go wieku Wawrzyniec Charmaski był właścicielem wsi Harmenzy (Dług.). Baltazar, właściciel wsi Płaza, w powiecie proszowskim 1518 roku (Paw.). Mikołaj, część swoją na wsi Płaza sprzedał Ligęzie

Rodowód Charlęskich herbu Bończa od połowy XVI-go wieku.

- **N.**
  - **Jerzy**
    - **Andrzej** 1585 r.
  - **Mikołaj** podkomorzy łucki 1567 r. ż. ks. Anna Lubecka
    - **Jan** kasztelan bracławski 1618 r. ż. Ewa Siemaszkówna
      - **Hieronim** starosta łucki 1621 r. ż. Katarzyna Leśniowska
        - **Adam** miecznik wołyński † 1659 r. ż. Zofia Krasieńska
          - **Anna** 1 v. Sapieżyna, 2 v. Potocka
        - **córki:** 1. Ewa Hulewiczowa, 2. Katarzyna Babińska, 3. Anna 1-o v. Puzynina, 2-o v. Lubowiecka, 3-o v. Silnicka
    - **Szymon** rotmistrz królewski 1600 r. ż. ks. Hanna Koziczanka
      - **Jan** łowczy nowogrodzki 1659 r.
        - **Jan Michał** stolnik smoleński 1670 r.
    - **Szczęsny** sekretarz królewski 1602 r.
    - **Krzysztof** starosta horodelski 1639 r. ż. a) Anna Hornostajówna b) Konstancya Sierakowska
      - **Władysław** 1676 r. ż. Aniela Hulewiczówna
        - **Mikołaj** Franciszkanin
        - **Piotr** Jezuita
        - **córki:** 1. Anna zakonnica, 2. Antonina Czarnecka, 3. Ewa Tchorzewska
      - **Katarzyna** Stoińska
    - **Katarzyna**
  - **Feliks** podkomorzy kijowski 1583 r. ż. a) ks. Fenna Lubecka b) ks. Katarzyna Zbaraska
    - **Mikołaj** ż. Halszka Odrowążówna ze Stużna
    - **Stanisław** ż. Marusza Siemaszkówna
      - **Szczęsny** ż. Helena Łochowska
        - **Dominik Konstanty** ż. Marya Lubowiecka
          - **Franciszek Jan** łowczy kijowski ż. Katarzyna Rusinowska
            - **Mateusz** 1728 r. ż. Krystyna Wyszyńska
              - **Gabryel** ksiądz
              - **Stanisław**
              - **Wojciech** ż. Bogumiła Siemaszkówna
                - **Aleksander**
                - **Leon** marszałek pow. kijowskiego † 1839 r. ż. Magdalena z Niemiryczów
                  - **Feliks** ż. Anna Uszakow
                    - **Dorota** Freygang
                    - **Katarzyna** Leśniowska
                    - **Anna** Rulikowska
                    - **Anastazya** Rulikowska
                  - **Franciszek** ż. a) Henryka Grocholska b) Aniela Desessarts
                    - **Izabella**
                - **Katarzyna** M. Piotr Hadziewicz brygadyer wojsk kor.
            - **Józef** miecznik żytomierski 1748 r. ż. Maryanna Dąbska
              - **Tomasz**
              - **Antoni** pułkownik wojsk koron. 1785 r.
            - **Dyonizy** kanonik kijowski 1750 r.
            - **córki:** 1. Klara Skrzyńska, 2. Justyna Zagórska
    - **Jerzy** ż. Anna z Mikuliniec 1623 r.
      - **Samuel** † 1644 r.
      - **córki:** 1. Katarzyna 1 o v. Modliszowska, 2-o v. Kaszowska 2. Marcyanna
    - **córki:** 1. Barbara Rogowska, 2. Krystyna 1 v. Szklińska, 2 v. Ostrorogowa. 3 Zofia Siemaszkowa

1523 roku (St. Pr. Pols. Pom. VI. 260). Stefan Charmęski, pleban z Oleśna 1640 roku.

CHARMIEŚCKI Marcin z Ośnicz, w powiecie krzemienieckim 1583 roku (Jabł.).

Znak herbowy Charytonowiczów.

CHARYTONOWICZOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem złote litery, obok zamieszczone. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Charyton, władyka chełmski 1415 r. Iwan Senkowicz Charytonowicz, dworzanin królewski 1541 r. (ML. 31 f. 1025). Ten sam, czy też inny Iwan, chorąży nowogrodzki, umarł 1582 r., jak opiewa nagrobek jego w Busku, podany przez Starowolskiego.

CHARZEWSCY v. CHARZOWSCY v. CHORZEWSCY, czasami CHORZEŃSCY. Paprocki w swoim herbarzu zamieścił, że są Charzewscy w okolicy Warszawy h. Szeliga, i Charzewscy h. Szreniawa w województwie lubelskiem i sandomierskiem. Inni heraldycy za nim to powtarzają. Charzewskich h. Szeliga nie ma, a są Charzyńscy tegoż herbu, czasami Charzeńskimi pisani. Co do Charzewskich, to oprócz Szreniawitów, było ich kilka oddzielnych domów, lecz jakich herbów używali, wiadomem nie jest. Charzewice v. Charzowice, leżące w powiecie sandomierskim i wiślickim, do jednego domu należały i są, zdaje się, gniazdem Szreniawitów Charzewskich, których następnie spotykamy na Wołyniu, w województwie czerniechowskiem i w województwie mazowieckiem. Ci ostatni brali nawet przydomek Kmitów.

W powiecie urzędowskim znajdujemy Charzew, z którego pisali się Charzewscy, występujący w zapiskach sądowych lwowskich, jako to: Paweł 1457 r. (AGZ. XV), Jakób 1450 r., Jan 1451 i Marcin 1453 r. (AGZ. XIV). Baltazar, pisarz grodzki chełmski 1549 r.

W ziemi sanockiej spotykamy Jana i Stanisława Charzewskich 1424 roku; byli oni synami Jakóba Oduczy (AGZ. XI). Maciej Charzowski, piszący się z Charzewic, lub z Charzowca, w ziemi przemyskiej i sanockiej, żonaty 1451 r. z Jadwigą z Pobiedna (AGZ. XI i XIII).

Wyroki lubelskie z 1593 r. i 1599 r. wspominają o Fedoszu, Panasie, Pietuchu, Juszku, Łukaszu, Szymonie, Jakóbie Charzewskich, i o Łukaszu, Tadeuszu, Romanie, Pietraszu, Michale, Bazylim, Łubianie, Taczanie, jako sukcesorach Jonasza Charzewskiego (Ks. 56 f. 56 i 81 f. 36). Imiona ruskie, które tu spotykamy, każą się domyślać, że wymienieni wyżej Charzewscy, odrębny dom stanowili. Być może, że potomkiem ich był Marcyan Franciszek Chorzewski, sędzia ziemski chełmski, który z ziemią chełmską pisał się na elekcyę Augusta II-go.

Na Podolu leżały Charzowce, należące w XVI-m wieku do Charzowskich.

CHARZEWSCY v. CHORZEWSCY h. SZRENIAWA. Jasiek z Charzowa świadczy w Sandomierzu 1379 r. (KDM. I). Prawdopodobnie winno tu być z Charzowic. Charzowice i Racławice, w powiecie sandomierskim, posiadali 1508 roku

Mikołaj Charzowski i siostra jego Anna, a w 1578 r. Mikołaj i Jan. Charzowice zaś, w powiecie wiślickim, były własnością w połowie XV-go wieku Piotra Ujejskiego h. Drużyna (Dług.), 1508 r. Mikołaja Charzowskiego, a 1579 r. Adama (Paw.).

Jan z Charzowic, z żony Anny Czarnieckiej, 1-o v. Marcinowej Starzeńskiej, zostawił córki: Annę Zofię za Mikołajem Pankiem Bzowskim 1636 roku, i Elżbietę za Janem Kucharskim 1640 r. Bracia Jana: Jakób i Adam, są 1643 r. opiekunami Bzowskich. Stanisław z Rupniowa Charzowski, z żoną Maryą Pankówną Bzowską nabył 1663 r. Motkowice w krakowskiem i zostawił cztery córki: Krystynę za Stanisławem Iżyckim 1690 roku, Felicyannę za Michałem Janickim, Zofię za Janem Grodeckim i Annę za Janem Pajączkowskim, które 1700 r. sprzedały Ujazd Lubienieckiemu. Dominik z żoną, Pelagią z Kornickich, procesuje się o Kornice na Wołyniu 1595 r. (Woł. I. f. 152).

Herb Szreniawa.

Stanisław i Jan, synowie Jana, przyznali sumę Nosowskiemu 1608 roku (Zap. Lub. 17 f. 134). Piotr, żonaty z Małgorzatą Błażejowską (M. 189 f. 83), został podsędkiem nowogrodzkim siewierskim 1647 r., a podkomorzym 1662 r. Pisał się on z województwem czerniechowskiem na elekcyę Jana Kazimierza i króla Michała. Syn jego Jan (Sig. 12), podczaszy nowogrodzki siewierski, został w 1673 r. sędzią ziemskim czerniechowskim, lecz nominacya ta nie przyszła do skutku i objął w tymże samym roku po śmierci ojca podkomorstwo nowogrodzkie, a w końcu czerniechowskie. Jan, żonaty z Aleksandrą z Nasiłowskich, 1-o v. Janową Koziczyną, pozostawił synów: Stanisława, Antoniego i Józefa, oraz córkę Maryannę, żonę Świrskiego, łowczego łukowskiego. Nabyli oni 1692 r. dobra po Janie Kozika (Woł. IX f. 74, 1146 i 1873). Aleksander, żonaty z Anną Palczowską 1668 r. (Sig. 10 f. 99). Stanisław, z miecznika podsędek czerniechowski 1732 r. Jan i Jakób procesują się z Malińskimi o najazd 1723 r. Franciszek, współdziedzic Balic tegoż roku (Woł. XI f. 1246 i 1251). Jan, pisarz grodzki winnicki 1759 r., stolnik czerniechowski 1775 r. Jakób, żonaty z Anastazyą Mysłowską 1761 r. (Bracł. XVII f. 1812). Jan, komornik ziemski włodzimierski, został sędzią ziemskim czerniechowskim 1750 r.; żonaty był z Elżbietą Brudnowską (Czerniech. f. 1555; Arch. I. Z. Ros. VII. 2 i Bracł. XVII f. 1399). Z niej syn Józef, w 1768 r. łowczy nowogrodzki i szambelan Stanisława Augusta, a w 1772 r. podstoli nowogrodzki siewierski.

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Jakóba z ziemi wyszogrodzkiej, Łukasza z województwa mińskiego, Stanisława z województwa krakowskiego i Wojciecha z województwa poznańskiego. Jan z województwem mińskiem podpisał elekcyę Jana III-go, a Piotr, sędzic ziemski czerniechowski, z województwem bełskiem elekcyę Stanisława Augusta. Piotr, komornik graniczny nowogrodzki, został pisarzem ziemskim nowogrodzkim siewierskim 1773 r.

Antoni zabezpieczył sumę żonie, Annie ze Stempkowskich, w grodzie przedeckim 1729 r. (Gr. Przed. 86 f. 193). Konstancya ze Stanclewskich, córka Franciszka i Maryanny z Drozdowskich, żona Adama Charzewskiego, kwitowała 1715 roku brata w grodzie warszawskim z odbioru posagu (DW. 62 f. 697). Jan Kmita Charzewski, stolnik bracławski 1740 r. Jan Kmita Charzewski, syn Sebastyana,

wnuk Michała, komornik ziemski czerski 1784 r., z Teresy z Ogrodzieńskich miał syna Jana i córki: Katarzynę i Teklę, którzy rozdzielili pewną sumę 1800 r. z dziećmi Kazimierza Kmity Charzewskiego i Zuzanny ze Zdziarskich: Aleksandrem, Walentym, Teklą, żoną Romualda Roszkowskiego, Salomeą, żoną Stanisława Kłodnickiego, Joanną, żoną Pawła Kłodnickiego, i Ludwiką Duve (Perp. Czers. 34 f. 225; Oblig. Czers. 2 f. 142; DW. 93 f. 60; 100 f. 502 i 112 f. 1575).

Wincenty, syn Wincentego z Heleny Gembarzewskiej, wnuk Kazimierza, podczaszego bydgoskiego 1756 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Jan Kmita 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim, a Jan i Kazimierz w sądzie grodzkim lwowskim 1782 i 1783 r. (Goł.).

CHARZEWSCY, nie wiem jakiego herbu, legitymowali się 1843 r. ze szlachectwa na Podolu: Maciej i Andrzej, synowie Leona; Piotr, Marcin, Jan, Bazyli, Aleksander i Franciszek, synowie Antoniego, wnuki Aleksandra, a prawnuki Bazylego, syna Szczepana; Leopold, syn Jana; Jan, Bazyli i Leon, synowie Grzegorza; Antoni, syn Bazylego; Bazyli, Jan i Ignacy, synowie Szczepana, wnuki Michała, prawnuki powyższego Bazylego, syna Szczepana; Stefan i Józef, synowie Macieja, syna Leona 1868 r.; Bazyli, syn Bazylego, wnuk Grzegorza, syna Michała 1873 r.; Leon, syn Leona, wnuk Grzegorza, syna Michała 1875 r. (Spis.).

CHARZYŃSCY v. CHARZEŃSCY h. SZELIGA. Charzyny-Duże, Charzyny-Gemby i Charzyny - Długie są ich gniazdem. Wsie te w XVI-m wieku licznych miały właścicieli. Akta grodzkie płockie z XVI-go wieku wymieniają: Marcina Białycza 1530 r., Jana Dłuzicza, syna Bernarda, 1536 r., Jana, syna Stanisława, wójta w Radzanowie, który części pewne na wsi Charzyny-Długie sprzedał w 1540 roku ks. Stanisławowi i bratu jego Piotrowi. Ścibor Charzyński Gąbicz 1541 r., Urban 1544 r. (Ks. 1 f. 43; 3 f. 236 i 354; 6 f. 81 i 344 i 9 f. 313). Jerzy, właściciel Gorynia i Wierzchowiny, w powiecie radomskim 1569 r. (Paw.).

Herb Szeliga.

Marcin, syn Stanisława, wierzyciel Kocickiego 1605 r. Jan nabył Przyraniec, 1624 r. Tomasz, syn Bartłomieja, sprzedał część Kodołtowa Karwowskiemu 1644 r. (DW. 52 f. 240; 47 f. 741 i 50 f. 604). Marcin z województwem płockiem, Piotr z ziemią chełmską, a Tomasz z województwem sieradzkiem podpisali elekcyę króla Michała. Andrzej, dwóch Janów i Wojciech pisali się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go, a Antoni na obiór Stanisława Augusta.

Antoni, żonaty z Maryanną Orzechowską 1758 roku (DW. 80 f. 302). Grzegorz, żonaty z Urszulą z Rożeckich 1739 roku, miał brata Andrzeja, którego córka Franciszka, żona Michała Tunikowskiego 1778 r. Maciej i Antoni, synowie Rocha, wnukowie Jana, zawierają układ z Koskowskim 1755 r. Maciej, żonaty z Maryanną z Jaszewskich. Paweł, burgrabia płocki, syn Pawła, odstąpił 1740 r. sumę siostrze swej, Dorocie Brochockiej. Teresa Jadwiga, córka jego, urodzona z Ludwiki Dembowskiej, żona Felicyana Mrokowskiego, stolnika czerskiego 1752 roku. Pawła testament znajduje się w gro-

dzie czerskim pod 1767 r. Ignacy, sekretarz konfederacyi ziemi czerskiej 1793 r. (Perp. Czers. 14 D f. 277; 35 f. 361; 30 f. 192; 25 f. 193 i 197; 29 f. 516; 33 f. 182 i 42 f. 367; DW. 71 f. 1583).

Antoni, Fortunat i Aleksander, synowie Józefa z Zuzanny Strzeszewskiej, Walenty i Władysław, synowie Stanisława, Jan i Franciszek, synowie Franciszka z Elżbiety Zembrzuskiej, wszyscy wnukowie Antoniego, prawnukowie Wawrzyńca, dziedzica Charzyn - Długich 1719 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1841—1848 r. (A. b. Her.).

[CHASZCZOWSCY z Chaszczowa, w ekonomii samborskiej. Paweł i Hryć, synowie Jana, nabyli sołtystwo w Chaszczowie od Bulińskiego, za konsensem królewskim z 1677 r. (AGZ. X. 5588).]

CHASZKOWSKI Teodor Borysowicz, ziemianin witebski, zeznał 1631 roku testament, z którego okazuje się, że był właścicielem Chaszkowicy, żonaty był z Hanną Ulasówną i miał brata Jana (Ist. Jur. Mat. XXIV).

CHAWŁOCKI Andrzej, z dóbr swoich Brodziszewa wyprawił konnego na wojnę czeską 1474 r. (St. Pr. P. P. VII. 668).

[CHAWŁOS Andrzej, kanonik warszawski, proboszcz w Czersku 1666 r. (Perp. Czers. 13 f. 105).]

Herb Sulima.

CHAWŁOWSCY h. SULIMA. Chawłozy, w powiecie wyszogrodzkim, prawdopodobnie są ich gniazdem. Stanisław, pisarz ziemski wyszogrodzki 1544 r., miał corkę Urszulę za Stanisławem Drozdowskim (M. 210 f. 131) i syna Mikołaja. Mikołaj, współwłaściciel Małocic i Czosnowa 1608 r., z żony Urszuli miał synów: Jerzego, Krzysztofa, Jana, Stanisława, Pawła i Mikołaja, z których Jan był podstarościm wyszogrodzkim 1616 r., a Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Parzniewskich 1625 r. (DW. 32 f. 437; 35 f. 325; 47 f. 115 i 1990; 48 f. 71).

Władysław, syn Marcina, wnuk Adama, prawnuk Wojciecha, dziedzica Archutowa 1741 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

CHAY v. CHAI Stefan, otrzymał szlachectwo od Zygmunta Augusta 1551 roku (Obl. Gr. Krak. 80 f. 170).

CHAYKOWSKI Andrzej pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go.

CHĄDZYŃSCY v. CHĄDZEŃSCY v. CHONDZYŃSCY h. CIOŁEK z Chądzyna, w województwie podlaskiem. Bernard z Chądzyna, podkoniuszy ks. Janu-

sza płockiego 1478 r., wojski płocki 1482 r., starosta pułtuski 1488 r., chorąży ciechanowski 1493 roku. Andrzej, starosta pułtuski, nabył Zalesie 1490 roku (M. 6 f. 238).

Piotr Dzięcioł na Chądzynie 1542 r. (ML. 42 f. 374). Paweł Chądzyński w pierwszej połowie XVI-go wieku podczaszy zakroczymski, miał syna Macieja, podstarościego zakroczymskiego 1541 r. Królowa Bona nadała mu jurysdykcyę starostwa zakroczymskiego 1549 r.; w 1556 r. był i starostą błońskim, podkomorzym drohickim i bielskim. W 1551 r. otrzymał wieś Welcz, w powiecie grudziądzkim (M. 80 f. 82). W 1558 r. wziął w dzierżawę starostwo płockie (M. 90 f. 315). W 1571 r. miał i starostwo radzikowskie (M. 109 f. 597). Umarł w 1574 r. Żonaty z Anną Kłodzińską (M. 101 f. 227), pozostawił czterech synów: Walentego, Piotra, Pawła i Andrzeja (Wyr. Lub. 16 f. 848; 22 f. 1227; 5 f. 457 i 7 f. 425).

Walenty, syn Macieja, kanonik płocki 1580 r.

Paweł, syn Macieja, podczaszy zakroczymski, zeznał testament w 1580 roku (M. 123 f. 255).

Herb Ciołek.

Andrzej, syn Macieja (Zs. Gr. Czers. 49 f. 782), starosta nurski 1591 r., kasztelan wiski 1621 r., wojewoda podlaski 1625 r. Miał i starostwo jezierzyskie 1625 r. W 1609 r. nabył Komorowce, Chlebowo i Pęcice od Rusieckiej (DW. 35 f. 1152). Starostwo nurskie odstąpił synowcowi swemu Janowi za konsensem królewskim z 1615 r. Z Zofii Karniewskiej nie pozostawił potomstwa (DW. 48 f. 901 i M. 187 f. 92).

Piotr, syn Macieja, surrogator podkomorzego drohickiego 1555 r. (ML. 220 B f. 117), wójt nurski 1557 roku (M. 88 f. 383 i 90 f. 103), starosta kleszczelowski 1580 r., starosta zakroczymski 1591 r., właściciel Chądzyna i Strekowa (Wyr. Lub. 32 f. 344), żonaty z Anną z Duninów Wolskich, z którą wspólnie sprzedał część Odrzywoła w 1591 r. (Perp. Czers. 1 A f. 175). Córka jego Zuzanna, za Jerzym Pilichowskim 1613 roku. Synów jego czterech: Kasper, Jan, Piotr i Stanisław, o czem kwit Brzozowskiego z 1612 roku przekonywa (Zap. Lub. 19 f. 701 i DW. 37 f. 746). Kasper, dziedzic Bortnowa 1613 r. (Bracł. IV. f. 650). Jan, ze stolnika królewskiego starosta nurski 1615 r., dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Barbara Kiszczanka w 1605 r., drugą Barbara Ossolińska w 1641 roku (M. 346 f. 44; Zap. Lub. 11 f. 222 i 34 f. 85). Z obu żon bezdzietny. Stanisław z nieznanej małżonki miał syna Jana, cześnika bielskiego, który z województwem podlaskiem podpisał elekcyę Jana III-go.

Piotr, syn Piotra, starosty zakroczymskiego, zeznał zapis żonie, Reginie z Borkowskich, w 1621 r. (DW. 46 f. 1176). Synowie jego: Stanisław, podstoli drohicki 1628 r., Jan, który się pisał z ziemią warszawską na elekcyę Jana Kazimierza, i Wojciech (Olbracht) (Zap. Lub. 40 f. 111; M. 199 f. 19; DW. 51 f. 607). Stanisław, podstoli drohicki, z Elżbiety Krosnowskiej miał synów: Andrzeja, Stanisława, Kazimierza, Karola, których kwitował Olendzki w 1646 r., i Jana (Zap.

Lub. 40 f. 855; 45 f. 185). W akcie z 1679 r., którym Kazimierz sprzedaje część Gołynia Plichcie, wzmiankuje i o bracie swoim Janie (Perp. Czers. 13 f. 628). Kazimierz pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Jana III-go. Walenty, syn Stanisława, żonaty z Elżbietą z Górskich 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 105). Stanisław, starosta stanisławowski 1563 r. Stanisław na Zamościu, sędzia ziemski łomżyński i makowski, umarł w 1583 r. Magdalena, żona Gabryela Żabickiego, 1617 r. Dorota, córka Jana, za Grzegorzem Jarochowskim 1627 r. (Perp. Czers. 5 f. 284 i 7 f. 487). Wojciech, syn Adama, sporządza 1638 r. testament. Władysław, syn Adama, 1679 r. (DW. 49 f. 795 i 55 f. 963). Marcin, burgrabia sochaczewski 1659 r. Jan, kanonik chełmski 1653 r. Jan Chryzostom, komornik ziemski sandomierski 1673 r. Adam z województwem płockiem, Paweł z ziemią ciechanowską, a Jan, podstoli drohicki, z ziemią mielnicką, podpisali elekcyę Augusta II-go. Tomasz, skarbnik rożański 1674 r.

Franciszek, skarbnik rożański i podstarości grodzki rożański i makowski, zmarły w 1704 r., pozostawił syna Wojciecha, cześnika rożańskiego 1723 r., żonatego z Joanną Skierkowską, z której syn Mikołaj, łowczy rożański 1748 r., żonaty 1-o v. z Elżbietą Górską, 2-o v. z Katarzyną Moranty, 1741 r., córką Andrzeja, pisarza konsystorza warszawskiego i Magdaleny z Włoszkiewiczów. Z pierwszej żony syn Wojciech (Adalbert) Kazimierz, wojski większy rożański 1759 r., a łowczy rożański 1766 r. W 1771 r. został cześnikiem, lecz nominacya nie doszła do skutku. W 1766 r. otrzymał konsens królewski na wykupienie z rąk Szydłowskich starostwa uszyckiego (Kancl. 31 II. f. 356). Wojciecha, łowczego rożańskiego, syn Stefan, po którym wdowa, Katarzyna z Turowskich, 1791 r. (DW. 65 f. 186; 70 f. 463; 85 f. 151 i 107 f. 1255). Aniela, wdowa po Augustynie Szydłowskim 1791 roku. Aleksander, podstoli podlaski 1746 r., rezygnował z urzędu w 1761 roku, w którym otrzymał takowy Józef. Waleryan, żonaty z Maryanną Sakówną, miał syna Macieja, burgrabiego sochaczewskiego 1775 r., skarbnika mszczonowskiego 1784 r., i Jana, właściciela dóbr Chodeczek, w województwie brzeskiem kujawskiem 1786 r., po którym idzie syn Franciszek (Perp. Czers. 30 f. 394 i Gr. Przed. 91 f. 83; 97 f. 17 i 98 f. 90 i 144). Antoni z żoną, Izabellą z Bukatych, nabyli Bierwienieszki w oszmiańskiem 1816 r. (Jank.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1839 — 1862: Ignacy, Wincenty, Mateusz i Stanisław, synowie Szymona i Maryanny Gutkowskiej; Julian, Wincenty i Feliks, synowie Józefa z Franciszki Kwasiborskiej, a wszyscy wnukowie Jana, właściciela Chądzynia 1747 r.; Jan, syn Franciszka, wnuk Jana, 1763 r. cześnika zawskrzyńskiego; Paweł, syn Adama, wnuk Macieja; i Karol, syn Szymona, wnuk Antoniego, z synem Maksymilianem, urodzonym z Józefy Zibertównej, potomkowie Marcina, dziedzica Chądzyna - Kosów; Hipolit, syn Macieja, skarbnika mszczonowskiego 1791 r., z Maryanny Borkowskiej; Henryk, syn Kazimierza, wnuk Adama, i Kazimierz, syn Piotra, wnuk Jana, prawnukowie Piotra 1722 r. właściciela Chądzynia; Franciszek i Karol, synowie Feliksa, wnukowie Antoniego, prawnukowie Gabryela 1759 r. właściciela Ilina.

W Galicyi wywiedli się ze szlachectwa: Antoni, pułkownik b. wojsk polskich, dwóch Ignacych, Józef, Tadeusz i Michał 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, ksiądz Wojciech Augustyn w sądzie grodzkim lwowskim, a Michał i Wincenty w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r., Walenty, Leon i Antoni, synowie

Ignacego, w 1834 roku, Medard, Marcelina, Adam i Floryan, dzieci Walentego, w 1848 r. Józef i Klaudyusz Tadeusz, synowie, i Jan Maryan, wnuk Ignacego, w 1847 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

CHEBDOWIE (CHEBDA) h. POMIAN, w województwie brzeskiem kujawskiem. Chebda, stolnik sieradzki 1295 r. Hebda, podkomorzy brzeski kujawski 1293 r. Hebda, kasztelan kruszwicki 1307 r. Chebda, kasztelan brzeski kujawski 1335 r., kasztelan sieradzki 1354 r., wojewoda sieradzki 1359 roku; był ten Chebda i starostą sieradzkim 1354 r. Syn jego Jakusz, świadek 1370 r. (KWP. III). Chebda z Niewiesza na sądach w Łęczycy 1394 r. (Łęcz. I. 3450).

Herb Pomian.

Stanisław, syn Chebdy z Niewiesza, 1407 r. na uniwersytecie krakowskim, w 1424 r. kanonik włocławski, bawi w Rzymie. Nazwany bratem Jana Pelli, biskupa włocławskiego. Jan Hebda z Niewiesza, kanonik 1404 r., następnie archidyakon gnieźnieński 1435 r., dziekan kujawski, kanonik poznański i kruszwicki, i 1443 r. krakowski, protonotaryusz apostolski. Pokłóciwszy się z Przedwojem z Grąd o probostwo gnieźnieńskie w 1427 r., pojechał do Rzymu, gdzie rzucał różne oszczerstwa na Władysława Jagiełłę, aż go Witold przed Papieżem tłómaczyć musiał 1434 r. (Cod. Ep. II, III); nazwany w listach synowcem Jana Pelli z Niewiesza, biskupa włocławskiego. Mikołaj Chebda z Niewiesza, brat poprzedniego, kanonik gnieźnieński, dziekan poznański, proboszcz kruszwicki, doktor prawa 1435 r. (Kor.).

Piotr i Marcin Chebdowie z Niewiesza, bracia powyższych, biorą razem z nimi w zastaw w 3,000 złp. różne dobra od arcybiskupa Wincentego 1440 roku (Kor.).

CHEBDOWIE h. STARYKOŃ z Tropia, w powiecie sandeckim, a pierwotnie z Niedźwiedzia. Chebda z Niedźwiedzia, procesuje 1379 r. Prandotę z Niedźwiedzia; pisał się też z Jakuszowic i Bodzanowa, gdzie posiadał sołtystwo 1385 r. Od 1396 r. pisze się z Tropia i z Rosteinu, która to ostatnia nazwa zdaje się przerobioną z Troppsteinu, oznaczała zamek w Tropiu. W 1400 r. z żoną Zofią dają górę, zwaną Tęgoborza, różne role i czynsze na założenie klasztoru braci „de Poenitentia B. Martyrum“.

Herb Starykoń.

Synów jego trzech: Andrzej Chebda z Tropia i Rosteinu, Paszko Chebda z Tęgoborzy 1415 r., i Jaśko, syn Chebdy z Bodzanowa 1426 r. i z Tropia 1436 r. Andrzej, już 1399 roku popiera ojca w procesie o Jakuszowice, a 1417 r., 1428 r. i 1434 r., wymieniając swój herb Starykoń, zaświadcza szlachectwo różnych osób. Jakób Chebda z Tropia 1446 r. przyganił w szlachectwie Jeleńca z Będziszyna (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II). Teodor z Tropia był właścicielem Sw. Swirada w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Andrzej, dziedzic Tropia 1510 r. Prokop Hebda, sprzedał 1535 r. za zgodą syna

Jana i żony jego, Anny Wiktorównej, córki Jakóba Wiktora z Trąbek, całe dziedzictwo swoje w Tropiu, Będzieszynie i pusty zamek Tropsztyn Kmicie, kasztelanowi sandomierskiemu (Arch. Sang. V). Mikołaj, Marek, Stanisław, Tomasz Markowicz i Jan byli właścicielami części Będzieszyna w sądeckim 1581 roku (Paw.). Antoni z Tropia Chebda, z żony Marcyanny Zielińskiej miał córkę Zuzannę, żonę 1-o v. Piotra Nieczui Dembińskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1773 roku (Zs. Krak. 3 f. 637), a 2-o v. Jana Nepomucena Boguckiego 1805 roku.

CHEBDOWSCY, patrz *Hebdowscy*.

CHECHELSCY z Chechła, w powiecie proszowskim. Wieś ta dziś w powiecie olkuskim, już w końcu XIV-go wieku należała do licznie rozrodzonej szlachty różnych rodów. W 1376 r. występują w aktach ksiąskich: Michał, Wawrzyniec, Stasiek, Bartłomiej, Wisko, Bogusz, Dominik i wielu innych. Krzystek był 1381 r. oprawcą (iusticiarius) grodu krakowskiego.

Z herbu *Przeginia* świadczą innym, lub dowodzą szlachectwa: Świętosław 1400 r., Maciej 1403 r., Klemens 1420 r., Zdziech 1426 r., Mikołaj i Grzegorz 1448 roku, a Stanisław 1460 r. Z herbu *Pilawa*—Mikołaj 1404 r.; z herbu *Ostoja*: Maciej Bartila i świadkowie jego—Maciej i Piotr 1448 r.; z herbu *Bogorya*: Abraham 1451 r. Piotr, syn Arnolda, zganiony w szlachectwie 1420 r., dowiódł, że jest herbu *Glezyn* (Laryssa), a Piotr i Mikołaj, tegoż herbu, świadczą 1448 roku i 1453 roku.

Janko z Chechła, 1398 r. jest dziedzicem wójtostwa w Będzinie. Akta krakowskie z początku XV-go wieku pełne są procesów dziedziców tej wsi. Mikołaj, syn Świętosława, 1414 r., a Aleksy, syn Abrahama, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Chechelski 1524 r. procesuje o sługę Stanisława Wilczkowskiego (St. Pr. P. P. VII, VIII i VI). Ambroży Januszowicz zabezpiecza 1561 r. posag żonie, Annie Wojszance Bzowskiej. Trojan Chechelski, herbu Ostoja, zaświadcza 1588 r. szlachectwo Marsa Pilawity. W 1581 roku posiadaczami części Chechła są: Stanisław Chechelski, Jan Brzuchan, Stanisław Gotard i Jakób Jampicha (Paw.).

Herb Sas.

Jan na Chechłach dziedzic, zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Strykowską 1606 r. (Zap. Lub. 16 f. 466). Zapis ten kazałby się domyślać, że oprócz Chechelskich z Chechła, była jeszcze rodzina Chechelskich, dziedzicząca na Chechłach, w powiecie radomskim.

Jan, burgrabia chełmski, właściciel Stempkowa 1606 r. Jan, syn Stanisława, sprzedał część Bzowa Firlejowi 1630 r. (Zap. Lub. 16 f. 466 i 18 f. 408). Wojciech z województwem krakowskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go.

CHECHŁOWSCY h. SAS. Stanisław 1782 r. w sądzie grodzkim halickim, wnukowie jego: Daniel, Mikołaj, Kazimierz i Jan 1832 r. w Wydziale Stanów, i Jan, Antoni i Jan także

1832 r. w Wydziale Stanów galicyjskich, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia (Goł.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Teodor, Ludwik i Andrzej, synowie Ignacego, wnuki Walentego, w 1845 r. Ignacy, Karol, Maurycy, żonaty z Kamilą z Wiszniewskich, i Witalis, synowie powyższego Andrzeja, w latach 1845—1868. Wincenty zaś, syn Teodora, i Antoni, syn Ignacego, w latach 1874 — 1879 (Spis.).

CHEŁCHOWSCY v. CHEŁKOWSCY h. LUBICZ z Chełchów, w powiecie rożańskim. Paweł, syn Marcina z Chełchów, dyecezyi płockiej, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim. Abraham, pleban w Tarczynie, były sekretarz książąt: Janusza i Stanisława mazowieckich, procesuje się z Lubecką 1530 r. (St. Pr. P. P. VI. 426). Stanisław, wojski rożański 1605 r. Władysław, chorąży rożański, umarł 1629 r. Paweł, syn Prokopa, sprzedał 1626 r. Jakóbowi dobra Glinki i Starawieś, w powiecie rożańskim (DW. 47 f. 1601). Paweł, skarbnik rożański, podpisał z ziemią rożańską elekcyę Jana Kazimierza, a Jacenty, Wojciech, Maciej, Jan, Marcin, Stanisław, Mateusz, Wawrzyniec i Andrzej, obiór króla Michała. Powyższy Paweł z Anny z Jankowskich pozostawił synów: Jakóba, Bartłomieja, i córki: Maryannę, Annę, Zofię i Katarzynę, którym w 1645 r. wyznaczył opiekę (DW. 50 f. 939). Anna wyszła za Andrzeja Dłużewskiego, któremu w 1650 r. ojciec jej odstąpił dobra Dłużew i Wolę Dłuską (Perp. Czers. 11 f. 335 i 14 A f. 137). Zofia za Felicyanem Oczosalskim (Perp. Czers. 13 f. 512). Jakób, po ojcu skarbnik rożański, zeznał z żoną Katarzyną zapis dożywocia 1654 r.; drugą jego żoną była Anna Wyrzykowska 1661 r. (DW. 52 f. 711 i 53 f. 201 i Sig. 5 f. 33). Pisał się on z ziemią zakroczymską na elekcyę Jana III-go. W 1658 r. sprzedał Cieciszewskiemu Mokrzyce i Ruskowo (Perp. Czers. 12 f. 70).

Herb Lubicz.

Jacenty, kanonik poznański 1666 r. (Perp. Czers. 13 f. 105), proboszcz czerski i sekretarz królewski 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 476). Adam zeznał zapis dożywocia z żoną Maryanną 1690 r. (DW. 57 f. 1107). Walenty syn Mateusza (DW. 93 f. 203), otrzymał w 1774 r. z dóbr pojezuickich część Lachowa w województwie mazowieckiem (Kancl. 54 f. 76). Michał, podkomorzy nadworny Stanisława Augusta 1782 r., zaślubił w tymże roku Teresę z Opackich, wdowę po generale Antonim Narewskim (M. 297 f. 93 i Perp. Czers. 37 f. 81).

Szymon z ziemią wiską, a Adam z ziemią nurską podpisali elekcyę Augusta II-go.

Andrzej, syn Sebastyana, z powiatu halickiego, ustąpił sumę Leżeńskiej 1605 roku (Zap. Lub. 15 f. 803). Tenże Andrzej należy do działu dóbr Schodnia i Kropiwnik, dopełnionego w 1608 r. Majątek po nim pozostały król nadał Dworzyckiemu 1623 r. (AGZ. X 3101 i 3402).

Byli i na Litwie Chełchowscy. Aleksander z powiatem orszańskim podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Ten sam, czy też inny Aleksander, stolnik witebski,

podpisał z województwem witebskiem obiór króla Michała, a z powiatem orszańskim elekcyę Jana III-go. Jan, cześnik połocki 1698 r., żonaty z Anną Katarzyną Urbanowiczówną, córką Antoniego, podstolego mścisławskiego, 1-o v. żoną Stanisława Korsaka, strażnika połockiego (Arch. Dubr. 16). Wiktor Józef, pisarz skarbowy W. Ks. Litewskiego 1756 r. Ludwik, pisarz skarbowy W. Ks. Litewskiego i stolnik kowieński, z powiatem kowieńskim, a syn jego, Ignacy Wincenty, poseł województwa nowogrodzkiego, z województwem nowogrodzkiem pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Ludwik był następnie chorążym kowieńskim. N., skarbnik smoleński 1765 r.

Były Chełchy i w ziemi ciechanowskiej i bodaj czy z nich nie wyszedł odrębny dom Chełchowskich. Z nich pisali się na elekcyę Augusta II-go: Adam, Stanisław ze Slaz, Walenty, Walenty z Chełchów i Wawrzyniec z ziemią ciechanowską, a Paweł i Stanisław z ziemią dobrzyńską.

Józef, syn Jana, dziedzica Chełchów 1781 r. i Franciszki z Bagińskich, i Antoni, syn Stanisława z Maryanny Dłutowskiej, wnuk Jana, prawnuk Stanisława, syna Jakóba, 1683 r. skarbnika rożańskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1841 i 1847 (A. b. Her.).

CHEŁKOWSCY h. WCZELE z Chełkowa, w powiecie kościańskim. Akta kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają już o tym domu.

Hanka z Chełkowa 1395 r. Piotr 1399 r. Kachna 1400 r. (Leksz). Stanisław Kemblan i Andrzej Kemblan Chełkowscy, a Seweryn Kemblan Karmiński, właściciele Karmina, w powiecie kościańskim, 1580 r. (Paw.). Hieronim wziął w zastaw Ponętowo 1594 r. Jan, syn Stanisława, wziął w zastaw Mielichów 1621 roku (Gr. Przed. 42 f. 433 i 66 f. 588). Władysław, żonaty z Heleną Sobiejuską 1679 r., zawiera układ z Czackimi. Andrzej, Jan, Piotr i Wojciech z województwem kaliskiem; Ludwik z województwem chełmińskiem i malborskiem, a Marcin z ziemią rożańską podpisali elekcyę króla Michała.

Herb Wczele.

Z początkiem bieżącego wieku Piotr Chełkowski, żonaty z Maryanną Rogalińską miał syna Józefa i córkę Felicyę, zaślubioną Maksymilianowi Skórzewskiemu. Józef, urodzony 1803 r. w Kołaczkowie, właściciel Kuklinowa, w powiecie krotoszyńskim, żonaty 1-o v. z Nepomuceną Szczerską, córką Stanisława, generała b. wojsk polskich, 2-o v. z siostrą jej Stanisławą, zmarły 1877 r., pochowany w Starogrodzie, pozostawił z pierwszej żony syna Ildefonsa, właściciela Kuklinowa, urodzonego 1833 r., ożenionego w 1860 r. z Józefą Łukaszewiczówną, córką Józefa, historyka. Z niej: Seweryn, urodzony 1860 r., Joanna, zaślubiona Wojciechowi Łubieńskiemu, i Nepomucen, urodzony 1867 r. Z drugiej żony pozostawił Józef syna Franciszka, właściciela Starogrodu, urodzonego 1839 roku, ożenionego w 1867 roku z Felicyą Wężykówną, córką Feliksa. Z niej syn Józef, urodzony 1878 roku (Żychl.).

CHEŁMICCY h. NAŁĘCZ z Chełmicy, w ziemi dobrzyńskiej. Jan z Chełmicy świadczy 1339 r. w procesie krzyżackim (Lites.). Jan Chełmicki 1398 r. na sądach w Łęczycy (Łęcz. 5432). Jan, syn Mikołaja z Wielkiej Chełmicy, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim. Z Chełmicy pochodzić musiał Dobiesław z Kryr i Bukaczowiec, podsędek ziemski halicki 1461 roku, dziedzic wsi Szewce i Wola, w powiecie brzeskim kujawskim, którego wdowa Jadwiga, ręcząc za córki: Katarzynę i Małgorzatę, przyrzeka zwrócić 150 grzywien Mikołajowi z Chełmicy Chełmickiemu, które ten za Dobiesława zapłacił i zostawia mu w zarządzie dobra małoletniej Małgorzaty (AGZ. XII). Mikołaj z Chełmicy, podsędek, Jan z Chełmicy, cześnik, i Jan z Chełmicy, podkoniuszy dobrzyńscy, podpisali 1434 roku, wraz z drugimi dygnitarzami i mieszkańcami ziemi dobrzyńskiej przyrzeczenie, dane Władysławowi Jag., że po jego śmierci jednego z jego synów na tron polski obiorą (RM.).

Władysław Jagiełło nadał Chełmickim wójtostwo dobrzyńskie na wieczne czasy, za dzielną obronę ziemi dobrzyńskiej od Krzyżaków. Przywilej nadawczy spłonął wraz z zamkiem dobrzyńskim w 1409 r., w którym zginął i dowódca załogi zamkowej Chełmicki, dziedzic Płomian. Król Kazimierz Jag. wydał nowy przywilej na to wójtostwo Jakóbowi Chełmickiemu z Płomian, chorążemu wyszogrodzkiemu, w 1455 r., a następnie potwierdzili to nadanie: Stefan Batory w 1579 r. Adryjanowi z Płomian Chełmickiemu i August II-gi w 1715 r. Antoniemu Chełmickiemu, stolnikowi dobrzyńskiemu (Hip. popruska m. Dobrzynia).

Herb Nałęcz.

Mikołaj z Chełmicy Małej, cześnik dobrzyński 1490 r., sędzia ziemski dobrzyński 1492 r., z Katarzyny z Woli miał syna Andrzeja (Gr. Brzes. Rec.). Andrzej, cześnik i poseł dobrzyński 1506 r., z cześnika podsędek dobrzyński 1511 r., a sędzia ziemski dobrzyński 1521 r. Marcin, właściciel Płomian, syn Andrzeja, sędziego (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 159), pisarz ziemski dobrzyński 1531 r., wykupił za konsensem królewskim z 1535 r. z rąk Kossobudzkiego, wyszłe chwilowo z rodziny wójtostwo dobrzyńskie, na którem w 1554 r. zabezpieczył posag żonie Agnieszce (Płoc. Gr. Wiecz. 7 f. 248; M. 51 f. 86 i 85 f. 40).

Marcin pozostawił sześciu synów: Adryjana, Stanisława, Mikołaja, Jana, Łukasza i Bartłomieja. Z nich: Mikołaj, dworzanin Anny Jagiellonki, otrzymał w 1567 r. konsens królewski na wykupienie z rąk Orłowskich dóbr Łąkie (Gr. Bobrow.). Adryjan i Stanisław otrzymali w 1546 r. nowy przywilej na wójtostwo dobrzyńskie (M. 71 f. 59).

Adryjan, właściciel Płomian i wójtostwa dobrzyńskiego, otrzymał w 1570 r. jus communicativum na toż wójtostwo dla żony, Anny z Grabskich (M. 128 f. 1 i 109 f. 341). Wójtostwo to ustąpił za konsensem królewskim synowi Marcinowi w 1593 r. (M. 138 f. 316). Marcin, stolnik dobrzyński, umarł w 1614 r. Stanisław, syn Marcina, pisarza, stolnik dobrzyński 1588 r.

Mikołaj z Anny Wierzbickiej, córki Piotra, miał syna Ezechiela (Zacheusza) i córki: Jadwigę, Annę za Marcinem Żółtowskim, Katarzynę za N. Radoń-

skim, i Wiktoryę za Mikołajem Przedborskim 1543 r. (Płoc. Gr. Wiecz 3 f. 259, 7 f. 228 i 8 f. 312). Ezechiel, właściciel Chełmicy Małej 1564 r. (Paw.), chorąży dobrzyński 1559 r.; po śmierci jego otrzymał ten urząd w 1588 r. Bartłomiej. W 1596 r. Jerzy, Stanisław, Mikołaj, Maciej, Michał i Jan, synowie Ezechiela, dopełnili działu dóbr Chełmicy Małej, Wierzbicka, Skorzyna, Fabianek, Suradowa, Swieciechowy, Obozu, Małomina i Osin (Gr. Brzesk.).

Maciej, stolnik dobrzyński i podwojewodzy brzeski 1610 r., chorąży dobrzyński 1611 r., w końcu sędzia ziemski dobrzyński 1613 r.

Jan, łowczy dobrzyński, umarł 1534 r. Kasper w ziemi dobrzyńskiej 1549 r. (M. 74 f. 576). Małgorzata za Janem Cadrowskim 1621 r. Marcyanna, żona Piotra Świętosławskiego 1667 r. Stanisław, syn Andrzeja (Gr. Przed. 64 f. 183), skarbnik dobrzyński 1620 r. Adryjan, skarbnik dobrzyński 1636 r. Łukasz, podsędek dobrzyński 1624 r. Inny Łukasz, pisarz ziemski dobrzyński 1631 r., otrzymał wieś Stary Rypiń w 1633 r. (M. 180 f. 77). Mikołaj, z żoną Małgorzatą wprowadzony do dóbr Krzewa i Podlęże 1659 r. Felicyan i żona jego Helena otrzymali wójtostwo w Ossowie 1668 r. (Gr. Przed. 74 f. 332; 75 f. 83 i 76 f. 489). Andrzej, podsędek dobrzyński 1659 r. Stanisław i żona jego, Zofia Nałęczówna, posiadali wójtostwo dobrzyńskie w 1632 r. (M. 178 f. 493). Wójtostwo to w 1684 r. było w posiadaniu Łukasza (Lauda Ziemi Dobrz.). Franciszek, syn Macieja, sędziego ziemskiego dobrzyńskiego, sędzia kapturowy ziemi dobrzyńskiej 1668 r., poseł na elekcyę 1669 r., sędzia grodzki bobrownicki 1672 r. (Lauda Ziemi Dobrz.). Jan i Paweł podpisali z ziemią dobrzyńską obiór króla Michała, a Antoni, Michał, Franciszek i Krzysztof elekcyę Augusta II-go.

Seweryn z Maryanny Kłokockiej miał syna Antoniego (DW. 59 f. 601), właściciela Płomian, Fabianek i Witoszyna, naprzód miecznika 1699 r., następnie stolnika 1719 r., w końcu chorążego dobrzyńskiego 1724 r. Ten Antoni był posłem na elekcyę 1697 r. i pułkownikiem ziemi dobrzyńskiej (Lauda Ziemi Dobrz.). W 1703 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 16). W 1733 r. po raz drugi był posłem ziemi dobrzyńskiej. Antoni spisał testament w Płomianach 1735 r., z którego się okazuje, że z Maryanny Żórawskiej pozostawił syna Józefa. Józef, urodzony 1721 r. (Metr. w Drobinie), skarbnik dobrzyński 1762 r., rezygnował z tego urzędu w 1780 r.; żonaty był z Ludwiką Ciechomską. Lauda ziemi dobrzyńskiej wspominają o jego synach: Stanisławie, Michale, Onufrym, Mikołaju i Tadeuszu. Synem też jego był Ignacy, proboszcz w Szpetalu i Chełmicy, następnie scholastyk kujawski.

Stanisław, urodzony 1747 r. (Metr. w Szpetalu), po ojcu skarbnik dobrzyński 1780 r., a miecznik rypiński 1790 r., właściciel Dobrego, zmarły 1800 r., pochowany w Oborach, z Klary Nałęczówny miał syna jedynego Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., właściciela Okalewa, odziedziczonego po stryju swoim Mikołaju, generale z czasów Kościuszki. Ignacy, jeden ze znakomitszych obywateli swego czasu, zawsze chętny do posług obywatelskich, ożeniony z Kordulą z Lasockich 1818 r., miał z niej syna jedynego Adolfa, właściciela Okalewa, żonatego z Władysławą z Karnkowskich, i córki: Maryannę za Michałem ze Żmigroda Stadnickim, właścicielem Świdna, i Karolinę za Julianem Chełmickim, posłem, właścicielem Żydowa. Ignacy umarł w Okalewie 14 Grudnia 1877 r. Adolf z Karnkowskiej ma syna jedynego Adryjana i córki: Gabryelę za

Stanisławem Chełmickim, synem Juliana, Annę za Alfredem Bartelem de Weidenthal, Janinę za Józefem Wybickim i Antoninę.

Onufry, syn Józefa, skarbnika dobrzyńskiego, właściciel Płomian, komisarz cywilno-wojskowy ziemi dobrzyńskiej 1790 r. (Lauda Ziemi Dobrz.), nabył starostwo zbyszewskie w ziemi dobrzyńskiej od Sumińskiego 1788 r., które w 1790 r. otrzymał prawem emfiteutycznem na lat 50 (M. 291 f. 377 i Kancl. 71 II. f. 25). Z Teodozyi Cissowskiej syn jego Sylwester, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., właściciel Płomian, ożeniony z Anielą Nałęczówną, pozostawił synów: Antoniego, żonatego z Karoliną Kossobudzką, i Henryka, ożenionego z Józefą Wyczałkowską. Antoni pozostawił syna Witolda, a Henryk, urodzony w Płomianach 1826 r., sędzia pokoju powiatu mławskiego, zmarły w Igołomii 1896 r., pozostawił synów: Gustawa i Stanisława.

Gustaw, urodzony w Płomianach 1849 r., zmarły w Warszawie 1898 roku, właściciel Starej Wsi, z Anieli Jaźwińskiej ma synów: Ryszarda, urodzonego 1881 roku w Starej Wsi, Włodzimierza, urodzonego 1887 roku tamże, i córki: Maryę i Halinę.

Stanisław, urodzony w Płomianach 1851 r., właściciel Igołomii i Skaszewa, żonaty 1-o v. z Zofią Koziebrodzką, rozwiedzioną z Józefem Nakwaskim, 2-o v. z Zofią Kieszkowską, z drugiej żony ma syna Henryka, urodzonego w Igołomii 1892 r., i córki: Zofię, Helenę i Małgorzatę.

Tadeusz, syn Józefa, skarbnika dobrzyńskiego, właściciel Fabianek, z Maryanny Karnkowskiej miał synów: a) Romana, właściciela Fabianek, po którym z Joanny Nałęczówny idą synowie: Antoni, Józef, żonaty z Domicellą Pląskowską, i Ludwik, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie w latach 1838 — 1855; i b) Eustachego, kapitana b. wojsk polskich za Księstwa Warszawskiego.

Jakób, poseł na sejm elekcyjny 1697 r. Krzysztof, poseł ziemi dobrzyńskiej do króla Augusta II-go 1710 r. (Lauda Z. Dobrz.). Konstanty, bernardyn w Skępem 1720 r. Maciej, kantor katedralny poznański, proboszcz koźmiński, archidyakon kaliski 1730 r. (Sap.). Antoni, sędzia kapturowy ziemi dobrzyńskiej 1764 r. (Lauda Z. Dobrz.). Józef, podstarości dobrzyński 1775 r. Franciszek, łowczy rypiński 1766 r., rezygnował z tego urzędu na rzecz syna Józefa w 1768 r. Józef, z łowczego rypińskiego łowczy dobrzyński 1774 r., podczaszy rypiński 1774 roku, podczaszy dobrzyński 1775 r., stolnik dobrzyński 1788 r., w końcu podsędek dobrzyński 1790 r. Posłem ziemi dobrzyńskiej był w latach 1778—1781. W 1788 r. otrzymał prawem kaduka Lasotki (Kancl. 58 II. f. 157).

Tomasz, drugi syn Franciszka, łowczego rypińskiego (DW. 91 f. 513), miecznik rypiński 1775 r., miecznik dobrzyński 1776 r., wojski większy rypiński 1778 roku, wojski większy dobrzyński 1781 r., stolnik rypiński 1788 r., stolnik dobrzyński 1790 r., deputat na trybunał koronny 1785 r.

Jakób, trzeci syn Franciszka, łowczego rypińskiego, wojski mniejszy dobrzyński 1781 r., miecznik dobrzyński 1790 r., z Teofili Przyłubskiej miał syna Piotra, urodzonego 1792 r., zmarłego 1876 r., właściciela Żydowa w W. Ks. Poznańskiem, tajnego radcę sprawiedliwości i syndyka generalnego Ziemstwa w Poznaniu, żonatego z Pauliną z Müntzbergów. Jego potomstwo: 1) Zefiryn, zmarły

w 1852 r. w Żydowie. 2) Wiktor, właściciel Wilkowyj, sędzia w Gnieznie, żonaty z Teodozyą z Raszewskich, z której synowie: Witold i Zygmunt. 3) Julian, właściciel Żydowa, poseł, ożeniony z Karoliną z Chełmickich, córką Ignacego, z której synowie: Stanisław, ożeniony z Gabryelą Chełmicką, córką Adolfa, Jan, zmarły 1898 r., i Władysław, ożeniony 1899 r. z Zofią z Sonnenbergów, córką Stanisława i Tekli z Kleniewskich, właścicieli Kijan, oraz córki: Marya, Zofia, żona hr. Michała Tyszkiewicza z Andruszówki, Jadwiga i Wanda. 4) Florentyn, właściciel Bzowa, ożeniony z Waleryą Rutkowską, z której synowie: Piotr, Józef, Czesław i Stanisław, oraz córka Zofia. 5) Bolesław, właściciel Górowa, z Izabelli z de Greemów ma syna Włodzimierza, właściciela Naborowiec, ożenionego 1891 roku z Maryą Kozarzewską, córką Zygmunta i Maryi z Marchwickich, oraz córki: Maryannę i Anielę. 6) Wojciech, właściciel Zakrzewa, ożeniony z Maryą z Hulewiczów. 7) Justynian, zmarły 1870 r. 8) Kazimierz. 9) Władysław, zmarły 1864 r. 10) Tadeusz, zmarły 1865 r. 11) Wanda za Władysławem Ulatowskim.

Żyjący w końcu XVII-go wieku Jan Chełmicki, właściciel Łochocina, miał syna Mikołaja, po którym pozostało dwóch synów: Jakób i Antoni. Jakóba synowie: Damazy i Wincenty, z których Damazy z Tekli z Bońkowskiej miał synów: Ignacego, Wincentego i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Wincenty z Julii Sokołowskiej, córki Ignacego, pozostawił córki: Maryę Albinową Trzebińską, i Pelagię Maryanową Gumkowską, i syna Zygmunta, księdza, urodzonego 1851 r., rektora kościoła Św. Ducha w Warszawie, słynnego kaznodzieję i literata.

Wincenty, syn Jakóba, z Pulcheryi Koziebrodzkiej pozostawił syna Ferdynanda i córki: Michalinę i Leokadyę, wylegitymowanych ze szlachectwa w latach 1839—1840 (A. b. Her.). Oprócz nich udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Feliks, syn Antoniego, wnuk Andrzeja, prawnuk Michała, praprawnuk Macieja, syna Adryjana, w 1838 r.; Ksawery, syn Gabryela, wnuk Antoniego, w 1843 r.; Aleksy, syn Teofila i Pauliny Mellerówny, wnuk Józefa, w 1839 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Jakób, członek Stanów Galicyjskich, i Karol w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a Roman, syn Jakóba, w Wydziale Stanów we Lwowie 1837 r. (Goł.).

z CHEŁMIEC (de Maiori Polonia, de Chełmcze) Mikołaj Żyd, sędzia grodzki lwowski 1446 r.

z CHEŁMIEC Mikołaj, świadczy 1378 r. w Opatowie. Rafał z Chełmiec, ożeniony z Małgorzatą z Pawłowic, 1-o v. Przedborową ze Smogorzowa, procesuje się z Rejami 1516 r.

CHEŁMIŃSCY h. NAŁĘCZ. Władysław Chełmiński z Piniaczowa, syn Zygmunta, podstoli zakroczymski, nabył 1652 r. Worobijówkę, w powiecie bracławskim, którą wnuk jego Grzegorz, syn Antoniego, łowczego liwskiego, sprzedał w 1746 roku (Zs. Gr. i Bracł.). Józef, syn Kazimierza, właściciel Sołobkowiec, zmarły 1807 r., z Elżbiety Hubarskiej pozostawił córki: Julię za Piotrem Gogolew-

skim i Martynę Lewiecką, oraz synów: Feliksa, kapitana b. wojsk polskich, żonatego z Heleną Mossakowską, który wspólnie z synem Pawłem Stanisławem legitymował się ze szlachectwa 1857 r. na Podolu, i Macieja. Maciej, właściciel dóbr Strychowce na Podolu, marszałek uszycki, zmarły 1853 r., z Barbary Sadowskiej miał córki: Lucynę za Grzegorzem Sadowskim, Urszulę za Stanisławem Mossakowskim, Wirginię za Antonim Rożnieckim, Teofilę za Stanisławem Orzechowskim, i syna Ignacego, urodzonego 1817 r., zmarłego 1886 r., marszałka powiatu uszyckiego, po którym z Heleny z Czarnowskich, synowie: Jan, zmarły 1883 r., Zygmunt, urodzony 1863 r., Maciej, urodzony 1866 r. i Władysław, ożeniony 1899 roku w Nicei z hr. Konstancyą Walewską, córką Wincentego i hr. Maryi z Przeździeckich.

Herb Nałęcz.

Maciej, z synem Ignacym i córkami w 1845 r., a synowie Ignacego w 1883 r. legitymowali się ze szlachectwa na Podolu (Spis.).

Gabryel, właściciel Woli Syrnickiej, w powiecie lubartowskim, pozostawił syna Franciszka, urodzonego 1750 r., po którym z żony, Ludwiki z Mikulskich, syn Józefat Michał, urodzony 1777 r., żonaty z Glińską, miał syna Wincentego, urodzonego 1816 r. na Wołyniu, żonatego z Paszkowską, z której syn Ludwik Roch, urodzony w Łukowie 1841 roku, ma z Mazarakówny synów: Ludwika, urodzongo 1880 roku, Maryana, urodzonego 1882 roku i Zygmunta, urodzonego 1883 roku.

Kazimierz z Piniaczowa udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., a wnuk jego, Franciszek Ksawery 1851 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

Herb Ślepowron.

CHEŁMOŃSCY h. ŚLEPOWRON z Chełmoni i Chełmońca pod Toruniem. Hieronim regent grodzki chełmiński 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 922). Gabryel, subdelegat grodzki piotrkowski 1727 r. Z potomków jego: Hipolit, syn Gabryela z Kunegundy Mokulskiej, w 1859 r., i Karol, syn Józefa z Maryanny Abrahamowiczówny, w 1862 r. dowiedli szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

W Galicyi zaś udowodnili pochodzenie szlacheckie: Wojciech i Antoni 1782 roku w sądzie grodzkim bieckim (Goł.).

CHEŁMOWSCY. Daniel z województwem kaliskiem, a Mikołaj z województwem poznańskiem podpisali elekcyę króla Michała. Anna z Buchowieckich Łukaszowa Chełmowska, zmarła 1618 r., a cztery wsie przez nią posiadane wracają do starostwa mohilewskiego (Sap.). Jan pisał się z województwem pomorskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

CHEŁMSCY h. OSTOJA z Chełmu i Woli pod Krakowem. Do rodziny tej należał i Chełm v. Chełmno w województwie poznańskiem. W 1389 r. Tomisław Chełmski z Chełmna, występuje w aktach poznańskich (Leksz.), a regestra poborowe województwa poznańskiego z 1580 r. dowodzą, że Chełm należał do Remigiana i Melchiora Chełmskich (Paw.).

W 1304 r. komes Marcin, był właścicielem Woli, a komesowie: Dobiesław, Sanzimir i Imram dziedzicami Chełmu (KKK. II). Jan z Chełmu, świadek 1373 r. (KDM.). Synem jego był pewnie Hanko z Chełmu, występujący w aktach krakowskich 1389 r., nieżyjący już w 1398 r., po którym pozostała wdowa Katarzyna, córka Wiochny (Helc. I i St. Pr. P. P. VIII).

W 1404 r. w Krakowie Piotr, Imram, Jan i Hanko, działający i w imieniu nieletnich braci swoich: Mikołaja i Jakóba, synowie wyżej wymienionego Hanka, oddają matce swej Katarzynie, Chełm w dożywocie, a ona im zwraca część Kaczkowic posiadaną przez siebie (Helc. II. 573 i 1082). Ciż sami bracia w tymże 1404 r. sprzedali Kantorowice klasztorowi mogilskiemu (Kod. Mog.). Czy nie siostrą ich była Wiochna, ksieni klarysek klasztoru Św. Andrzeja w Krakowie 1456 r. (M. 10 f. 108).

Herb Ostoja.

Jakób, prebendarz u Św. Marcina w Krakowie 1418 r., kościele przez jego przodków fundowanym (Zeis. ält. Matr.).

Hanek, syn Hanka, a wnuk pierwszego Hanka, 1445 r. na uniwersytecie krakowskim, proboszcz w kościele Św. Marcina 1469 r. (Helc. II. 3947), a 1475 r. i pleban w Poniecu. Zowie się też czasem Stanisławem Hankiem z Chełmu.

Mikołaj, prokurator generalny zamku krakowskiego 1439 roku.

Jan, burgrabia krakowski 1432 r., dziedziczył wraz z bratem Hankiem na Chełmie (Helc. II. 2440). Żonaty z Katarzyną, wdową po Hannsborgu z Krakowa, miał z nią syna Jana. Tego drugiego pewnie Jana była żoną Agnieszka, w 1452 r. już żona Jana z Wysokiego (AGZ. VI i XIV).

Piotr alias Pietrasz, dzielny wojownik z Krzyżakami, zaświadcza 1414 r. szlachectwo swego współherbownika Ostojczyka z Bartkowic w Piotrkowie (Pis. Dz. Pol. IX). Burgrabia krakowski 1418 r., ochmistrz królowej Zofii i kasztelan połaniecki 1435 r., ochmistrz dworu królewicza Kazimierza 1440 r. (AGZ. XI i Inw. Arch. Kor.). Z pierwszej, nieznanej nam żony, miał Piotr synów: Jana i Ścibora; drugą jego żoną była Tarnocha 1445 roku (Helc. II. 2939 i 3136). Dozwoliwszy synowi Ściborowi w 1441 r. zabezpieczyć na połowie swoich majątków posag żony Anny, wdowy po Janie Straszu, wydzielił w 1445 r. synowi Janowi połowę Woli, Przegorzał i Bielan (Helc. II. 3222, 2851 i 2939).

Scibor, właściciel Ponieca 1453 r.; w tymże roku Kazimierz Jag. potwierdził mu prawo pobierania cła w temże mieście (M. 10 f. 108). Ścibor, sędzia ziemski poznański 1469 r., poprzednio podkomorzy i generał wielkopolski, zostawił syna Marcina, który przyrzeka 1471 r. wypłacić posag ciotce swej Jadwidze, żonie Jana z Potkany, wojskiego stężyckiego, przyczem ręczą za niego Marcin z Chełmu z bratankiem swoim Janem, synem niegdy Mikołaja (Akta Krak.).

Jan, brat starszy Scibora, kasztelan połaniecki 1451 r. W tymże roku Jan z Woli Chełmskiej, kasztelan połaniecki, i Jan z Chełmu h. Ostoja, zaświadczają w Krakowie szlachectwo Bogoryi z Mnikowa (Helc. II. 3465). Nie wiadomo czy jego synami, a może braćmi przyrodnimi lub stryjecznymi, byli Mikołaj i Marcin Chełmscy, którzy w 1463 r. przyznają matce swej Małgorzacie, opłatę dożywotnią, a w 1469 r. dopełnili działu Chełmu za pośrednictwem Ścibora, sędziego i księdza Hanka. W działach tych wspomnieni są także Jan i Mikołaj, dziedzice części Chełmu. Ten Mikołaj i Marcin z Chełma, i Jan i Stanisław z Woli, obecni są na sądach w Krakowie 1487 r. (Arch. Sang. II). Jan Chełmski z Chełmu 1475 roku zadzierżawia Szyce i dziesięciny od Stanisława Hanka, prebendarza u Św. Marcina (Helc. II. 3731 i 3947).

Remigian, dziedzic Lścina, kalwin, z żony Katarzyny, z którą 1533 r. zastawił Lścin i inne wsie Dembińskiemu (Zs. Krakow. 12 f. 86), pozostawił syna także Remigiana (Wyr. Lub. 62 f. 323), właściciela Chełma w województwie poznańskiem 1580 r. Urszula z Ponieca, żona Jana Grabowieckiego, w asystencyi stryja Marcina i wujów z matki Opaleńskich, kwituje Pampowskiego 1508 roku (M. 23 f. 272).

Mikołaj, starosta kurzelowski 1519 r. (M. 33 f. 167), z żony Anny miał trzech synów: Juliana, Jana i Marcyana, właścicieli Chełmu i Woli, którzy procesują się z Morskim 1525 r. (M. 35 f. 421, 901 i 912; M. 39 f. 163 i 165). Siostrą ich być musiała Elżbieta, klaryska u Sw. Andrzeja w Krakowie 1527 r. (St. Pr. P. P. VI 330).

Julian, kanonik krakowski 1521 r., gnicźnieński i poznański, zmarły 1531 r., ma nagrobek u Missyonarzy w Krakowie. Część swoją na Chełmie i Bielanach odstąpił bratu Marcyanowi, na rzecz którego i matka Anna zrzekła się swoich zapisów (M. 35 f. 421; 45 f. 131 i 132).

Jan, dzierżawca ogrodzieński 1524 r. (M. 36 f. 750), burgrabia krakowski 1525 r., sprzedał Polanki Myszkowskiemu 1523 r. (St. Pr. P. P. VI 235). Następnie właściciel Górnej Łąki i Łuszczyny, zabezpieczył posag żonie, Annie Zarembiance z Kalinowy, wojewodziance kaliskiej 1532 r., z którą zeznał zapis dożywocia 1540 r. (M. 47 f. 438; 57 f. 252, 266 i 277; 83 f. 154). Córkę swoją Magdalenę wydał za głośnego swojego czasu Stanisława Orzechowskiego; jest jego żoną 1557 roku (M. 90 f. 160).

Marcyan, właściciel Chełmu (Akta Hist. 8), pokojowiec królewski i dzierżawca pielaszkowicki 1523 r. (M. 36 f. 296 i St. Pr. P. P. VI. 227), w 1527 roku chorąży krakowski i sędzia żup wielickich 1543 r. (M. 65 f. 144). Z urzędu chorążego rezygnował w 1569 r. na rzecz syna swego Marcyana. Córka jego Anna za Stanisławem Sobkiem z Sulejowa 1550 r. (M. 79 f. 114).

Marcyan II, chorąży krakowski od 1569 r., podpisał kaptur po śmierci Stefana Batorego 1586 r. Posłował na kilku sejmach. W metryce koronnej 172 f. 357 znajduje się wzmianka, że był żonaty z Anną Sokołowską. Heraldycy zaś nasi dają mu jednomyślnie za żonę Annę Pieniążkównę. Być więc bardzo może, że była ona Pieniążkówną z domu, a po śmierci jego wyszła za Sokołowskiego i stąd w akcie wzmiankowanym Sokołowską nazwana. Żył jeszcze w 1605 roku, lecz już w 1608 r. jeden z synów jego także Marcyan, jest już chorążym krakowskim. Marcyan II pozostawił czterech synów: Mikołaja, Marcyana, Stanisława

i Krzysztofa, z których trzej pierwsi ustąpili 1608 r. bratu Krzysztofowi prawa swe do spadku po siostrze Katarzynie, żonie Jana Oraczowskiego z Przybysławic (M. 152 f. 411 i Wyr. Lub. 10 f. 334 i 24 f. 500). Mikołaj, poborca czopowego 1588 roku (AGZ. X. 2399), żonaty z Jadwigą z Waliszowa 1608 roku (M. 152 f. 519), za fałszowanie monety został skazany na karę gardła, infamię i konfiskatę, a dobra jego prawem kaduka Zygmunt III-ci nadał w 1621 roku Laskowskiemu, instygatorowi koronnemu (M. 165 f. 176). Córka jego Zuzanna, 1-o v. Samuelowa Łukianowska, 2-o v. Krzysztofowa Celejowska 1618 r., 3-o v. Andrzejowa Michałowska 1644 roku (Perp. Czers. 5 f. 430 i Akta 4 pow. 10 f. 348).

Marcyan III, już 1608 r. chorąży krakowski, 1623 r. starosta ryczywolski, 1630 r. starosta ujski, 1637 r. starosta bocheński, w 1636 r. podkomorzy krakowski. Umarł w 1641 r., a czyny jego wojenne i liczne funkcye obywatelskie spełniane przez niego, opisane zostały obszernie na nagrobku, który nam Starowolski w swoim dziele podał. Pierwszą żoną podkomorzego była Zofia Łącka w 1624 r., drugą — Dorota Gostomska, wojewodzianka mazowiecka, córka Tomasza i Anny z Oborskich, której zabezpieczył posag i zeznał z nią zapis dożywocia w 1629 roku (Zap. Lub. 28 f. 67; M. 179 f. 81; Czers. Ziem. 19 f. 83). Potomstwo jego nieznane.

O Stanisławie nic nie wiemy; lecz w 1615 r. w grodzie warszawskim Andrzej, syn Stanisława, kwituje Chrzanowskiego, być więc może, że ten Andrzej był jego synem (DW. 44 f. 22). W liczbie Chełmskich, którzy z województwem krakowskiem pisali się na elekcyę Jana Kazimierza, znajdujemy także Andrzeja.

Krzysztof dziedziczył na Dembianach 1600 r. (Zap. Lub. 12 f. 51). Z żony Anny z Wielkiego Turska, 2-o v. Stanisławowej Dembińskiej, sędziny ziemskiej krakowskiej 1627 r. (Gr. Krak. 224 f. 859; 225 f. 123), pozostawił syna Jana, który wraz z Andrzejem, Krzysztofem i Marcyanem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Wdowa po Krzysztofie Anna, zasądzona w procesie 1637 r. z Anną ze Stroynowskich Chełmską (Dekr. Gr. Krak. 140 f. 1592). Jan Ścibor, syn Krzysztofa (Zap. Lub. 33 f. 658; 50 f. 1175), łowczy krakowski 1637 r., był i starostą ujskim 1663 r., posłem 1637 r., deputatem na trybunał koronny i sędzią kapturowym 1648 r. Żonaty z Elżbietą Malicką, otrzymał z nią konsens królewski 1641 r. na wykupienie wsi Boronicy, w powiecie proszowskim, od Olszewskiego (M. 186 f. 323). Córka jego Anna za Mikołajem Złotnickim, cześnikiem poznańskim 1674 roku (AGZ. X. 5423). Tego Jana Ścibora drugą żoną mogła być Anna Konecka, 1-o v. Janowa Remerowa, procesująca się z Bielińskimi 1663 roku (Obl. Krak. 90 f. 1726 i 1793).

W tem miejscu urywa się rodowód Chełmskich, tak, że z dokładnością powiedzieć nie można, po kim pochodzą podani niżej członkowie tej rodziny. W starym rodowodzie znajduję, że Mikołaj, syn Marcyana II-go, miał syna Jerzego, który z województwem kaliskiem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza. Ten z Urszuli Cieleckiej miał mieć synów: Klemensa Stefana i Mikołaja bezpotomnych, oraz Krzysztofa Ścibora i Andrzeja Ścibora. Przydomek Ścibor noszony przez Jana, łowczego krakowskiego, a potem przez Krzysztofa, łowczego krakowskiego, Andrzeja, chorążego sandomierskiego, i Marcyana, oboźnego, każe się domyślać, że raczej są oni synami Jana, a nie powyższego Jerzego.

Krzysztof Ścibor, zeznał w grodzie nowokorczyńskim 1676 r. zapis dożywocia z żoną, Teofilą Ossowską, córką Aleksandra i Katarzyny z Koniecpolskich. Był on właścicielem Sladkowa, w powiecie wiślickim, i części Łukomi w województwie kaliskiem. W aktach nazywanym bywał łowczym krakowskim i pułkownikiem królewskim. Pozostała po nim wdowa manifestuje się w grodzie krakowskim 1703 r. przeciwko bratu mężowskiemu Andrzejowi, że tenże trzyma sam dobra Łukomia w województwie kaliskiem, które i do jej syna w połowie należeć winny.

Syn jego Adam Scibor, chorąży chorągwi pancernej, zeznał w grodzie przemyskim 1715 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Charczewską, córką Sebastyana, późniejszego kasztelana słońskiego i Klary Ossowskiej. Charczewski zapisał 1722 roku sumę w grodzie korczyńskim wnukowi swemu, Ignacemu Chełmskiemu. Adam tytułowany był w aktach cześnikiem rożańskim. Maryanna, corka Adama, wyszła w 1740 r. za Franciszka Popiela, syna Mikołaja, podczaszego nowogrodzkiego i Maryanny z Chrząstowskich. Wnieśli oni przeciwko Ignacemu manifest w grodzie sandomierskim 1743 r.

Ignacy, syn Adama, tytułowany zwykle w aktach cześnikiem rożańskim, właściciel po ojcu i dziadzie Śladkowa, który sprzedał w 1747 r. Morsztynowej, wojewodzinie inflanckiej. Matka zwolniła Ignacemu dobra wszystkie z pod swego dożywocia w grodzie nowokorczyńskim 1740 r. Ignacy był żonaty z Ludwiką Gołuchowską, córką Samuela, stolnika kijowskiego, i Ludwiki z Dembickich, która przeszła dopiero w 1749 r. z kalwińskiej na wiarę katolicką (Gr. Nowokor. z 1765 roku). Ignacy pozostawił jedyną córkę Zofię, wydaną w 1765 r. za Kazimierza Bonieckiego, sędziego grodzkiego nowokorczyńskiego (Zap. Gr. Nowokorcz 15 f. 315). Ignacy część swoją na dobrach ojczystych Łukomia, Łomowa, Mielna i Bukowa sprzedał w 1766 r. bratu swemu ze stryjecznych, Stanisławowi Chełmskiemu.

Andrzej Scibor Chełmski podpisał z województwem krakowskiem elekcyę Augusta II-go; nazywany w aktach 1690 r. podstolim sandomierskim i pułkownikiem wojsk koronnych, a 1692 r. chorążym sandomierskim, umarł 1697 r., a chorążym po nim został Morsztyn. Z Pałuskiej miał synów: Franciszka bezpotomnego i Józefa, żonatego z Heleną Zielonacką, oraz córki: Annę za Józefem Tworzyańskim, i Teresę za Janem Czarnockim, łowczym chełmskim. Przekonywa nas o tem wyrok trybunału piotrkowskiego z 1748 r., w sprawie o dobra Łukomia wydany. Józef miał córkę Katarzynę i synów: Heliodora i Stanisława, o czem układ zawarty w aktach ziemskich wiślickich z 1756 r. i cesya w grodzie nowokorczyńskim z 1768 r. poucza. W 1755 r. wyznaczoną została komisya do odgraniczenia dóbr ich Tyszakowa, w powiecie konińskim, od dóbr królewskich Jadamiesz (Sig. 27 f. 349) Heliodor, w 1757 r. proboszcz w Jaksicach (Sig. 27 f. 391), w 1765 roku kanonik poznański (Zs. Wiślic. z 1765 r.). Stanisław, skarbnik wschowski 1779 r., nabywca Łukomi od Ignacego Chełmskiego w 1766 r. (Zap. Oryg. Nowokorcz. 15 f. 418), z Doroty Skórzewskiej miał syna Franciszka Ksawerego, ożenionego z Małgorzatą Mielęcką, córką Andrzeja, generała b. wojsk polskich i Balbiny z Walchnowskich. Z niej syn Stanisław, prezes Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Kaliszu, zmarły w 1877 r. Z Maryi Cieleckiej pozostawił córkę Melanię, żonę Romualda Podczaskiego, właściciela Kamockiej Woli

i syna Władysława, właściciela Łukomi, ożenionego w 1860 r. z Bronisławą Tokarską. Z niej synowie: Jan, urodzony 21 Października 1863 r., i Zygmunt, urodzony 7 Marca 1867 r.

Jednocześnie z Mikołajem, Marcyanem, Stanisławem i Krzysztofem, synami Marcyana II-go, żył Samuel, stolnik królewski 1603 r., który wraz z żoną, Zuzanną z Zielonki, otrzymał w 1607 r. Sękocin, Bronice i Słomin, w powiecie warszawskim (M. 148 f. 107 i 225; 151 f. 178). W 1612 r. jest starostą piaseczyńskim. Drugą jego żoną musiała być Anna Grudzińska, która w 1622 r. otrzymała konsens królewski na ustąpienie wsi powyższych Opackiemu (M. 165 f. 215 i 384). Syn jego Stefan, skarbnik krakowski 1635 r. (M. 180 f. 448), pozostawił syna Samuela. Ustanowił on plenipotentów w grodzie lubelskim 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 912). W 1659 r. został podsędkiem buskim, lecz nominacya ta nie doszła do skutku.

W drugiéj połowie XVII-go wieku, żył Marcyan Scibor Chełmski, o którym Pasek w swoich pamiętnikach nadmienia, że miał brata Krzysztofa. Marcyan, podczaszy 1666 r., podstoli sandomierski i pułkownik gwardyi królewskiej rajtarskiej 1668 r., oboźny wielki koronny 1680 r. O nim to instrukcya dana posłom wysłanym przez wojsko polskie i cudzoziemskiego zaciągu, w kole generalnym w obozie pod Koźlinem w 1666 r. na sejm walny koronny wspomina: „Jako w przeszłych wszystkich okazyach wojennych, tak i niedawno przeszłej probavit dzielność, męstwo i odwagę swoją Imp. Marcin Ścibor Chełmski, podczaszy sandomierski, pułkownik gwardyi JKr. M. rajtarskiej, gdy zostawiając go przy dostojeństwie Majestatu JKr. Mości P. n. Mił. znaczny uszczerbek i na zdrowiu i na substantiej swojej żołnierskiej poniósł—przeto aby z Miłościwej łaski JKr. Mości osobliwy znał respekt, wnosi za nim prośbę swoją wojsko“. Aby prośba ta uwzględnioną była, śladu nie ma.

Krzysztof, podstoli krakowski 1663 r., ożeniony z Elżbietą z Kaliszan (Wilamówną?) (Gr. Krak. 316 B. f. 2671). Tenże Krzysztof z województwem krakowskiem, Marcyan, podstoli sandomierski, z województwem sandomierskiem, Stanisław, starosta pobiedziski, z województwem kaliskiem, i Stefan z województwem poznańskiem podpisali elekcyę króla Michała. Zofia za Stanisławem Skórzewskim 1640 r. Stanisław ustąpił starostwa pobiedziskiego Niegolewskim, za konsensem królewskim z 1676 r. Krystyna za Adamem Goślickim 1693 r. Aleksander Ścibor, pułkownik wojsk królewskich 1715 r. (Perp. Czers. 14 C f. 168 i 18 f. 258).

Wojciech Tworziański zapisał 6,000 flor. w grodzie nowokorczyńskim żonie swej, Jadwidze Chełmskiej 1703 r. Maryanna, 1-o v. za Mikołajem z Wronowa Księskim, cześnikiem krakowskim, 2-o v. za Gołuchowskim, 3-o v. za Józefem Antonim Łabęckim, umarła przed 1742 r. (Obl. Krak.).

z CHEŁMU h. ZADORA. Wieś Chełm v. Chełmno, w ziemi sieradzkiej, wraz z niedalekim Żytnem, Wielgomłynami i Wysoką Górą, jest, jak się zdaje, najdawniejszem gniazdem Zadorzyców, z których jedna gałąź już w końcu XIII-go wieku osiadła na Brzeziu pod Bochnią i stąd się pisać zaczęła.

Komes Chocemir z Chełmu dostał od ks. Leszka część wsi Łęcznej w piotrkowskiem, którą po kilku latach za konsensem królewskim wykupił od niego za

85 grzyw. klasztor Sulejowski. Komes Miślibor, potomek Chocemira, chciał ją odebrać klasztorowi, twierdząc, że to był tylko czasowy zastaw, ale wyrokiem ks. Kazimierza Łęczyckiego z 1251 r. został od niej odsądzony (Rz. M). Synowie tego Miślibora (mylnie Mściborem przez kopistę nazwanego): Krystyn, Stefan i Przedbor, wznowili sprawę o tę wieś z klasztorem za czasów ks. Leszka, zakończoną już za Władysława Łokietka wyrokiem z 1291 roku przysądzającym ją opactwu. W 1296 r. Zbigniew, kasztelan sieradzki, znów wszczął proces, ale go przegrał (Rz. M.). Zbigniew ten jest kasztelanem już 1291 r., a w 1306 r. wojewodą sieradzkim.

Herb Zadora.

Jego synem lub synowcem był zapewne Zbigniew z Brzezia, żyjący w latach 1309 — 1350, a wnukami znani z czasów Kazimierza Wielkiego trzej bracia: Zbigniew na Wielgomłynach, Przedbor na Brzeziu, protoplasta Lanckorońskich, i Pakosz na Chełmie i Zagajowie.

Ten Pakosz z Chełmu ma nakazany 1398 roku dział dóbr po połowie z synem Zbigniewem, widocznie jedynym z pierwszej żony. Zbigniew osiadł w Wysokiej Górze, zwanej od jego przezwiska Bąkową Górą w sieradzkiem i w Grotkowicach pod Bochnią i był podkomorzym sieradzkim 1410 r., a kasztelanem rozpierskim 1412 r. (ob. Bąk.). Bracia Leonard i Przedbor z Chełmu, świadczą 1372 roku przy sprzedaży Rozprzy (Mil.), a w latach 1397—1400 mają różne sprawy na wiecach w Krakowie (St. Pr. P. P. VIII).

CHEŁPY, w ziemi wiskiej, której to wsi właścicielami byli w 1578 roku Jan i Marcin, synowie Stanisława (Paw.).

z CHEŁSTÓW, w powiecie opoczyńskim. Jachna, siostra Niemierzy z Chełstów, była drugą żoną Strasza z Białaczowa, i w jej imieniu, jako wdowy, układa się brat ze Straszem z Kościelnik w 1437 r. (Helc. II). Część tej wsi jest 1448 r. w posiadaniu Tarłów.

Herb Drogosław.

CHEŁSTOWSCY h. DROGOSŁAW z Chełstowa, w powiecie kaliskim. Akta kaliskie wspominają o Zbilucie z Chełstowa 1411 r. Wieś ta należała w 1579 r. do Wawrzyńca, Jana i Jakóba Chełstowskich (Paw.).

Paweł i Stanisław, sądowy (ławnik) michałowski, podpisali z województwem chełmińskiem elekcyę Jana Kazimierza. Paweł, poseł województwa chełmińskiego 1669 r., podpisał obiór króla Michała.

Marcin, z chorążego pomorskiego podkomorzy chełmiński 1714 r. Wdowa po nim pozostała, Konstancya z Zawadzkich, ustąpiła dzierżawę strzelecką Zboińskim, za konsensem królewskim z 1729 r. (Sig. 22).

CHEŁSTOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Chełstowa, w powiecie płockim. Przywilej księcia Ziemowita mazowieckiego z 1408 r. wydany Boleścicom, wspomina o Niewrzyju, Borzysławie, Mikołaju, Janie i drugim Mikołaju z Chełstowa (Herb. Mil.), winni oni przeto nosić podkowę barkiem do góry, w niej krzyż, to jest znak herbowy Boleściców. Akta grodzkie płockie z pierwszej połowy XVI-go wieku, wymieniają następujących Chełstowskich: Walenty i Wojciech, synowie Piotra *Boleszczyca*, dziedzice na Chełstowie 1530 r. Michał Wiączkowicz, którego syn Adam i córka Anna sprzedali część swoją na Chełstowie 1534 r. Janowi, Andrzejowi i Stanisławowi, proboszczowi w Wielgiem, synom Mikołaja Jagiełki z Chełstowa. Józef, żonaty z Dorotą, syn Wacława, zastawił część swoją na Chełstowie 1534 r. Walenty, syn Bolesława, dziedzic na Chełstowie 1536 r., zastawił część swoją w 1537 r. Mikołajowi *Łopatce* z Chełstowa (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 66; 2 f. 299 i 165; 3 f. 215 i 4 f. 197). Wieś tę w 1578 r. posiadali: Paweł i Jan *Łopatowie*, Krzysztof i Jakób (Paw.). Tomasz, kanonik płocki 1681 r. (Zap. Lub. 59 f. 925).

Herb Jastrzębiec.

Znak herbowy Boleściców.

Byli Chełstowscy i w województwie brzeskiem litewskiem, skąd Stanisław i Jan podpisali elekcyę Jana Kazimierza, Antoni z ziemią łomżyńską pisał się na obiór Stanisława Augusta. N., opat Benedyktynów trockich, umarł 1625 r. Wojciech i Ludwika z Cięszkowskich, małżonkowie, otrzymali w 1769 r. Sopochów w województwie podolskiem (Kancl. 47 IV. f. 151). Alojzy, prezydent zakonu ks. Maryanów w Goźlinie 1778 r. (Perp. Czers. 35 f. 393).

Jakób, Floryan i Franciszek, synowie Wawrzyńca, dopełnili działu dóbr Januszewa w województwie rawskiem 1724 roku (Herb. Kr. Pols.). Potomkowie wzmiankowanego Wawrzyńca: Stefan, syn Antoniego, i Mikołaj, syn Józefa, wnukowie Franciszka, w 1840 i 1843 r., a Józef, syn Józefa, wnuk Macieja, i Antoni i Stanisław, synowie Pawła z Krystyny Kamionowskiej, wnukowie Antoniego, a wszyscy trzej prawnukowie Piotra, potomka Andrzeja, właściciela 1666 r. Mierzejewa, w 1858 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

CHEŁSTOWSCY z Chełstów, w powiecie ostrołęckim, dom licznie rozrodzony. Mikołaj świadcząc przy wywodzie szlachectwa Czyszkowskich 1614 r. zeznaje, że ciotka jego, Katarzyna Chełstowska, była matką Jana Czyszkowskiego, a była herbu *Buńcza*, pół miesiąca i krzyż (sic) (DW. 43 f. 244).

CHEŁTOWSCY. Wyroki Trybunału Lubelskiego z 1584 r. wspominają o Sebastyanie, żonatym z Dorotą (Ks. 22 f. 756). Jakób pisał się z ziemią łomżyńską na elekcyę Stanisława Augusta. Czy to nie Chełstowscy?

CHEMKA, kasztelan na Radzimiu 1280 r. (?). Jan Chemka z Kobylnik, żonaty z Katarzyną, ma sprawy w Poznaniu 1388 r. i 1396 r. Piotr Chemka z Po-

łajewa, żonaty z siostrą Adama Kowalskiego, burmistrza poznańskiego 1399 r. Chemka z Gnuszyna 1391 r. w sądzie w Poznaniu (Leksz.).

de CHENE Kasper, oberszt-lejtenant wojsk królewskich, otrzymał indygenat 1768 r. Stanisław, rotmistrz wojsk saskich, otrzymał indygenat 1775 r. (V. L.). Kasper, następnie pułkownik i generał-adjutant buławy polnej W. Ks. Litewskiego, nabył 1772 r. pałac Gałęzowski w Lublinie od Potockiego (Perp. Czers. 34 f. 337 i DW. 96 f. 1181).

CHERSCY. Jacek Chyrski, sędzia ziemski wyszogrodzki, pisał się na elekcyę Jana III-go. Jan Kanty Cherski, cześnik bracławski, sędzia i podstarości grodzki sochaczewski, tak się podpisał na akcie wydanym z grodu sochaczewskiego w 1688 roku.

CHERUBIN, biskup poznański, umarł 1172 r.

CHERUBIN. Akta poznańskie z 1391 r. i 1397 r. wspominają o Stefanie Cherubinie i bracie jego Jakóbie (Leksz.).

z CHERUBINOWIC Dobiesław i Jarogniew 1390 roku w sądzie w Poznaniu (Leksz.).

CHEVALIER Antoni, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Siostra jego Anna Gautier 1802 r. (DW. 113 f. 324). Antoni, umarł bezdzietnie 1815 roku, a o spadek po nim wynoszący cztery miliony złp. procesują się siostry: Anna Gautier, Ludwika Rautenstrauchowa, Maryanna Ignacowa Koszutska i Teresa, panna. W sprawie wymieniony wuj ich Decuyer.

[CHEVERT N., generał-lejtenant wojsk francuskich, kawaler orderu Orła Białego 1758 r.]

CHĘCCY. Jan Nepomucen, sekretarz kancelaryi wielkiej koronnej, i Józef, bracia, otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L. i Kancl. 42 f. 55). Jan, żonaty z Franciszką de Loupie (DW. 94 f. 769), posiadał w 1746 r. wójtostwo Zalipie w ziemi halickiej, które odstąpił Wierzchowskim. W 1750 r. otrzymał sołtystwo w Brudzowie, a w 1759 r. pięć włuk Rudka zwanych z ekonomii grodzieńskiej (M. 262 f. 29; 265 f. 12 i 268 f. 183).

CHĘCIŃSCY. Grzegorz z synami: Stanisławem i Leopoldem; Maciej z synami: Franciszkiem i Kasprem, i wnukami: Stefanem, Janem i Aleksym, synami Kaspra, i Józef z synem Tadeuszem i wnukiem Antonim, synowie Jakóba, a wnuki Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej w latach 1833—1847 (Spis.).

CHĘCIŃSKI Sebastyan, patron grodu krakowskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). Tenże Sebastyan otrzymał wójtostwo w Krzeczowie

1765 r. (MP.), a 1782 r. wywiódł się ze szlachectwa w Galicyi w sądzie grodzkim bieckim (Goł.). Tyburcy i Maciej, sprzedają 1783 r. place w grodzie przedeckim (Ks. 96 f. 66).

[CHILLET Ludwik Józef, profesor w b. korpusie kadetów, żonaty z Maryanną Ludwiką z Duvalów, wdową Filleul, sprzedał kamienicę w Warszawie Zapolskiemu 1797 r. (DW. 106 f. 1260 i 112 f. 483).]

CHIL. - CHIM. - CHIN, patrz: *Chyl.-Chym.-Chyn.*

CHIŁOMSKI Krzysztof, komornik ziemski krakowski 1640 r.

CHIŻYŃSCY. Ludwik i Maryan, synowie Józefa, Apollon Aleksander, syn Jana, wnuki Jana, prawnuki Sebastyana, syna Grzegorza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 r. (Spis.). Władysław Chiżyński, syn Walentego i Franciszki z Piotrowskich, zaślubił w 1899 r. w Warszawie Helenę Tchórznicką, córkę Michała, właściciela dóbr Sabnie.

CHLEBCZYŃSKI Paweł, syn Mikołaja, właściciel Chlebczy 1580 r. (Wyr. Lub. 7 f. 591).

CHLEBOWICZ, patrz *Hlebowicz.*

CHLEBOWSCY. Heraldycy nasi znają dwa domy tego nazwiska: Chlebowskich Porajczyków, piszących się podobnie Świnarskim z Wybranowa w Wielkopolsce, dla pokazania jednego z Wybranowskimi pochodzenia, i Chlebowskich Gozdawitów, w ziemi przemyskiej. Jest jednakże więcej domów tego nazwiska. Jeżeli Chlebowscy Porajczykowie rzeczywiście pochodzą z Wielkopolski, to gniazdem ich będzie Chlebowo, leżące w województwie kaliskiem, gdzie również znajdujemy Swiniary i Wybranowo. Drugi dom Chlebowskich dziedziczył na Chlebowie, w ziemi dobrzyńskiej; trzeci na Chlebowie, w powiecie radziejowskim; w końcu czwarty wyszedł z Chlebowa, w ziemi warszawskiej.

Herb Gozdawa.

CHLEBOWSCY h. GOZDAWA. Tomasz Chlebowski udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim (Goł.).

CHLEBOWSCY h. NIECZUJA, właściciele Chlebowa, w powiecie radziejowskim. Jan, syn Mikołaja, 1557 r. (Paw.). Z tego Chlebowa pochodził Grzegorz h. Cielepały (Nieczuja), który 1433 r. przyrzeka z inną szlachtą i dostojnikami kujawskimi, obiór na króla jednego z synów Jagiełły (RM. II 576). Mikołaj, Łukasz i Jan, bracia, dziedzice Chlebowa,

Herb Nieczuja.

synowie Stanisława z Sadlna, współpatroni kościoła w Sadlnie z Ziemięckimi 1470 roku (Rz. M.).

CHLEBOWSCY h. PORAJ, mają pochodzić z Chlebowa, w powiecie gnieźnieńskim, której to wsi byli właścicielami 1580 r. Maciej i Jurdzik Chlebowscy (Paw.). Borzuj z Chlebowa świadczy 1366 r. w Lubinie (KWP.). Akta kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Ubisławie i Dobiesławie, córkach Dobiesława z Chlebowa i Gorzyc (Leksz.). Zofia, córka Stanisława, za Stanisławem Jarochowskim 1620 r. (Perp. Czers. 6 f. 144). Inny Stanisław miał syna Ignacego Mikołaja, i córkę Ludwikę, żonę 1-o v. Marcyana Radzikowskiego, 2-o v. Wojciecha Kłopockiego, która w 1690 r. sprzedała Radzików Dąbskiemu (Perp. Czers. 14 C f. 17).

Ignacy Mikołaj z Wybranowa, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Pogorzelskich 1670 r. W 1677 r. był majorem w wojsku koronnem, a w 1690 r. chorążym chełmińskim. W 1696 r. jest żonaty z Rozalią Wierzbowską, córką Mikołaja, kasztelana kowalskiego, której ojciec oddał dobra Topola i Zabrodnia. W 1701 r. zeznał z nią w grodzie czerskim zapis dożywocia (Perp. Czers. 13 f. 289 i 521; 14 C f. 394 i 15 f. 369). Dzieci Ignacego z pierwszej żony: Franciszek, Kazimierz, Zofia, 1-o v. żona Kazimierza Skibniewskiego, 2-o v. wdowa po Michale Szumskim, cześniku dobrzyńskim w 1701 roku, Elżbieta za Tomaszem Prackim 1703 r., i Anna, żona Kazimierza Oborskiego, skarbnika liwskiego 1703 r. (Perp. Czers. 14 D f. 48; 15 f. 370 i 495; 16 f. 271).

Herb Poraj.

Franciszek zeznał zapis dożywocia z żoną, Franciszką Kłoczowską 1708 r.; został chorążym owruckim, nie żył w 1711 roku (Perp. Czers. 17 f. 115 i 290).

Kazimierz z Wybranowa, chorążyc chełmiński, nabył starostwo liwskie od Oborskiego 1713 r. Żonaty z Teresą Załuską, był właścicielem Brzozy w 1723 r. Umarł w 1730 r. (M. 221 f. 612; Perp. Czers. 24 f. 388; DW. 65 f. 261).

Wojciech, żonaty 1746 r. z Anną ze Szczawińskich, 1-o v. Osmołowską, 2-o v. Lelowską (Perp. Czers. 28 f. 23). Aleksander, towarzysz chorągwi pancernej Dzieduszyckiego, podkomorzego halickiego, żonaty z Teresą Sarnecką, i Adam, synowie Stanisława, w 1764 r. (Perp. Czers. 32 f. 229).

Podpisali z ziemią wieluńską: Walenty - elekcyę Jana Kazimierza, Paweł — króla Michała, a Paweł z Wybranowa i Stanisław — obiór Jana III-go. Łukasz podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała.

Aleksander, chorąży wieluński 1699 r., z Krystyny z Radomicka Daleszyńskiej, pozostawił syna Mikołaja, który zeznał w 1738 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Wybranowa Świnarską, córką Mikołaja, i Zofii z Gałąsków (DW. 69 f. 1269). Mikołaj za konsensem królewskim z 1732 r. wykupił starostwo liwskie z rąk Załuskiego, a w 1755 r. został kasztelanem kaliskim. Abraham, drugi syn Aleksandra, chorążego, miecznik wieluński, rezygnował z urzędu w 1758 r. Karol, subdelegat prowincyi Wielkopolskiej 1768 r.

Tomasz, z województwa poznańskiego, głosował za Augustem III-m, a Stanisław z temże województwem podpisał elekcyę Stanisława Augusta (Oblig. War. 49 f. 603 i V. L.). Andrzej z województwem łęczyckiem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza i króla Michała, a Stanisław na obiór Stanisława Augusta.

Jakób z Wybranowa Chlebowski, pułkownik wojsk koronnych, i Rafał, synowie Jana, a bracia zmarłego bezpotomnie Ignacego, sprzedali 1773 r. posesyę w Liwiu Zielińskiemu (DW. 90 f. 402). Jan, major wojsk saskich 1775 roku (V. L.). Józef kwitowany w grodzie warszawskim przez Regulskich 1796 roku (DW 111 f. 125).

Jan, Arnolf i Marcin, pozwani przez Hołubową 1635 r. o najazd na Brusiłów (Woł. VI A. f. 649). Z nich Jan i Marcin pisali się z województwem ruskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław z Wybranowa administrator Zwiahla 1636 roku (Woł. VI B f. 236). Jan pozwał Helenę z Mikulińskich, wdowę po bracie swoim Walentym, 2-o v. 1646 r. żonę Stefana Lwa, o zwrot zapisu 10,000 flor. na Brusiłowie, zeznanego przez tegoż Walentego (Kij. XI f. 314).

Aleksander, syn Karola, wnuk Jana, prawnuk Karola, dziedzica Węgrzynowa, i Franciszek, syn Jakóba, dziedzica Gałązek w 1773 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1839 r. (A. b. Her.).

CHLEBOWSCY z Chlebowa, w ziemi dobrzyńskiej, dom z czasem licznie rozrodzony. W 1564 r. byli właścicielami Chlebowa: Jakób, Bartłomiej i Stanisław Chlebowscy (Paw.). Marcin, burgrabia nieszawski 1489 r. (RM). Jan z ziemią dobrzyńską pisał się na elekcyę Jana Kazimierza, Jan i Paweł na obiór króla Michała, a Jan, Wawrzyniec, Jakób, Jerzy, trzech Marcinów, Mikołaj, Paweł, Stanisław, trzech Walentych i Zygmunt, podpisali z tąż ziemią elekcyę Augusta II-go. Lauda ziemi dobrzyńskiej z 1702 r. wspominają, że dobra Chlebowskich zniszczone zostały przez wojska saskie. Też lauda wymieniają Gabryela i Jana pod 1790 r., a Adama pod 1792 r. Melchior, komornik ziemski 1776 r., a pisarz grodzki dobrzyński 1780 r.

Niektórzy z nich pisali się z Łukoszyna, jak Jan Waleryan, rotmistrz królewski 1664 r., żonaty z Maryanną Piaseczyńską 1661 r. (Woł. VII C f. 80 i 81). Syn ich Łukasz procesuje się z Cyryną 1701 r. (Bracł. XIV f. 841). Wincenty, komornik ziemski podolski 1788 r.

CHLEBOWSCY z Chlebowa, w ziemi warszawskiej, którą to wieś posiadał w 1580 r. Stanisław Chlebowski, syn Jana (Paw.). N., miecznik mielnicki 1703 roku.

CHLEBOWSCY zamieszkujący obecnie gubernię podolską, nie wiem jakiego herbu. Adam, Aleksy, Kazimierz i Ludwik, synowie Jana, wnuki Wojciecha, prawnuki Łukasza, legitymowali się ze szlachectwa 1832 r. Rafał z synem Dominikiem, Aleksy z synami: Aleksandrem i Józefem, i Kajetan z córką Martą, synowie Wincentego, wnuki Aleksandra 1844 i 1846 r., a Konstanty, syn Aleksandra, wnuk Aleksego 1867 r. (Spis.).

CHLEWICCY h. ODROWĄŻ z Chlewisk, w powiecie radomskim. Paprocki przytacza przywilej Kazimierza Wielkiego, którym dobra Chlewiska, Szydłowiec, Skłody, Topolę, Radzimików, Most, Dombrowę, Dziurów i Koliszowę, należące do Jakóba, Mikołaja i Piotra z Chlewisk, obdarza prawem magdeburskiem. Dobek z Chlewisk żonaty 1398 r. z Katarzyną, córką Dobiesława z Koszczyc, podsędka krakowskiego (St. Pr. P. P. VIII).

W 1436 r. żyło sześciu braci Chlewickich: Jakób, Mikołaj, Jan, Strasz, Dobiesław i Stanisław z Chlewisk, z których Jakób dziedziczył na Skłobach, Woli Zagrodnej i Koliszowej, a Mikołaj na Dombrowy i Jabłonnie (Rad. Inscr. I f. 126).

Jan z Chlewisk, kasztelan czechowski, właściciel Czuślic w drugiej połowie XV w. Rafał, właściciel po Mikołaju Dombrowy i Jabłonny w tymże czasie (Lib. Ben. I). Andrzej, właściciel Czyślic (Lib. Ben. II). Katarzyna z Chlewisk, żona Szymona z Osuchowa, kwitowała w 1474 r. braci swoich: Strasza i Dobiesława z Chlewisk z odbioru posagu. Wymienieni dopiero co bracia dopełnili działu Chlewisk około 1480 r., a sprzedali Wolę Chlewicką Andrzejowi z Goździkowa 1456 r. (Rad. Inscr. Decr. VI f. 238, 239 i 9; Rad. Inscr. I f. 205).

Herb Odrowąż.

Strasz z Chlewisk, zapisał w 1465 r. żonie Annie 150 grzyw. (Rad. Inscr. Decr. IV f. 720); syn jego Jan 1485 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej, kuchmistrz ks. Zygmunta w czasie pobytu tegoż w Budzie (Paw.).

Dobiesław z Chlewisk, kasztelan czechowski 1471 r., podsędek 1478 r., a sędzia ziemski sandomierski 1479 r., pozostawił córkę Annę, w 1506 r. wdowę po Andrzeju Łabędziu z Goździkowa, która w tymże roku kwitowała brata swego Piotra, z odbioru posagu i pięciu synów: Jana, Stanisława, Szymona, Jakóba i Piotra; dopełnili oni działu Chlewisk 1489 roku. Jan wziął Zagrodnę i dwie kopalnie w Chlewiskach, Stanisław i Szymon—Chlewiska, Smagów i jedną kopalnię, a Jakób i Piotr Szestelów, w ziemi sandomierskiej (Rad. Inscr. Decr. VII f. 213 i Rad. Inscr. II f. 5). W 1508 r. wsie te były własnością Piotra, Szymona i Pawła Chlewickich (Paw.).

Jan był w 1471 r. na uniwersytecie krakowskim, 1489 r. plebanem w Gorzycach, a 1511 r. scholastykiem włocławskim.

Stanisław zabezpieczył posag żonie, Urszuli ze Zdziechowa, 1502 r.; umarł bezpotomnie, a pozostała po nim wdowa, 2-o v. żona Wincentego Dzika, układa się w 1511 roku ze szwagrami swoimi: Janem, Piotrem i Szymonem (Rad. Inscr. Decr. VII f. 942 i VIII f. 49).

Szymon, w 1515 r. wojski radomski, 1516 r. chorąży sandomierski, w 1525 roku kuchmistrz koronny, wraz z bratem Piotrem właściciele Chlewisk, Pawłowa i Książenic (Zap. Zs. Wiśl. I f. 842). Po bezpotomnej śmierci Szymona, a poprzednio braci jego, Piotr został właścicielem tych dóbr, na których zawsze jeszcze dziedziczył i Paweł.

Piotr Chlewicki, z dworzanina królewskiego starosta kazimierski 1504 r., podstoli krakowski 1511 r., zabezpieczył w 1518 r. posag żonie, Katarzynie Wspin-

kównie, córce Mikołaja, wojskiego sieradzkiego (Rad. Inscr. II f. 222). Z niej synowie: Jan i Jakób 1539 r. (Rad. Inscr. III f. 308). Z nich Jakób, właściciel Chlewisk, Skłoby, Woli Zagrodnej, Załawy, Pawłowa i Smagowa 1569 r. (Paw.), żonaty z Zofią z Lubrańca 1566 r. (M. 100 f. 206), pozostawił synów pięciu: Jakóba, Wawrzyńca, Andrzeja, Stanisława i Jana 1594 r. (Wyr. Lub. 78 f. 570).

Stanisław, syn Jakóba, wziął w zastaw Gródek od Radziwiłła 1572 roku, a sprzedał Chodowo Sierakowskiemu 1592 r. (M. 110 f. 302 i Zap. Lub. 6 f. 905).

Zofia, córka Jakóba, 1-o v. żona Remigiana Boglewskiego 1613 r., 2-o v. żona Samuela Leżeńskiego 1626 r.

Anna, córka Jakóba, za Marcinem Cieciszewskim 1624 r. (Perp. Czers. 4 f. 271; 7 f. 49 i 374).

Wawrzyńca z Doroty Latalskiej (Wyr. Lub. 59 f. 759) syn Mikołaj, zeznał 1630 r. zapis dożywocia z żoną, księżniczką Drucką Sokolińską, córką Jana, pisarza i referendarza W. Ks. Litewskiego, starosty mścisławskiego (M. 179 f. 139). Mikołaj, otrzymał od żony swej w 1630 r. Kamienno, Andryjanów i Sienno w województwie połockiem i witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXIII). Umarł kasztelanem małogoskim 1661 r. Córka jego Maryanna, ultimo voto żona Mikołaja Smoguleckiego, sumę swą na Omięcinie zbyła Jugoszewskiemn 1669 r. (Gr. Raw.). Braćmi jego byli: Jerzy, scholastyk buski, sekretarz królewski, i Jan, którego synowie: Stanisław i Stefan, obrali 1661 r. stryja Jerzego pełnomocnikiem swoim w sprawie spadku po stryju Mikołaju, kasztelanie małogoskim (Zap. Lub. 47 f. 428). Jana żoną była 1639 r. Anna Kochanowska, chorążanka nadworna koronna, i z niej oprócz wymienionych synów miał jeszcze córki: Annę za Zbigniewem ze Smogorzowa Wąsowiczem, cześnikiem sandomierskim, rotmistrzem i dworzaninem królewskim, i Elżbietę za Stanisławem Leżeńskim, skarbnikiem sandomierskim i pułkownikiem chorągwi pancernej.

Stanisław, syn Jana, z Maryanny z Maleszowy Gumienieckiej, 1-o v. Stawskiej (Zap. Lub. 62 f. 179), pozostawił syna Aleksandra, dziedzica Smagowa, żonatego z Maryanną Kuropatnicką, z której syn Antoni młodo zmarły, i córka Konstancya za Mikołajem Stawskim, chorążym latyczowskim. Maryanna z Gumienieckich wyszła 3-o v. za Remigiana Wojakowskiego.

Stefan, syn Jana, żonie swej, Jadwidze z Leżenic, zapisał 1667 r. w grodzie radomskim 40,000 flor. posagu i wiana. Był on dziedzicem Rdzowa, Mokrzca i Woli, które kupił dziad jego Wawrzyniec w 1610 r. W 1676 r. zawarł układ z Brzostowskim (M. 211 f. 2). Podczaszy sandomierski 1686 r., rezygnował z tego urzędu na rzecz syna Kazimierza w 1702 r., ale w 1711 r. jeszcze nazywany podczaszym. Był także sędzią grodzkim radomskim. Córki jego: Maryanna za Zygmuntem Kazimierzem Duninem Wąsowiczem, starostą drohomyślskim, i Aniela za Andrzejem Duninem Karwickim, sędzią grodzkim i podstarościm sandomierskim.

Kazimierz, podczaszy sandomierski, z żony Elżbiety Eleonory z Wizembergów, 1-o v. Józefowej Lipskiej, starościny rawskiej, miał córki: Maryannę za Janem Rawiczem Dembińskim 1730 r., Anielę za Przyłuskim, i synów: Jacka, Antoniego i Józefa (Gr. Radoms. z 1717 r. i Gr. Krak. 376 f. 1256). Jacek, podczaszyc sandomierski, z Maryanny z Kłoczewskich miał synów: Aleksandra, żonatego 1789 roku z Maryanną z Dąbskich, córką Teodora, kasztelanica wojnickiego, Jana i Fran-

ciszka. Ci dwaj ostatni zawarli układ w 1790 r. (DW. 105 f. 737 i 106 f. 1209), a wszyscy trzej dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1837 roku (A. b. Her.).

Antoni, podczaszyc sandomierski, dziedzic Młodyń w 1781 r. Stanisław, podczaszyc sandomierski 1766 r. (DW. 85 f. 1019 i 87 f. 1029).

Konstanty, drugi syn Stefana, wraz z bratem-Zygmuntem podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go.

Paweł z Chlewisk zabezpieczył posag żonie, Annie z Woli Rzeszotkowej (Duninównie Wolskiej) w 1517 r. Synowie jego: Jan, Krzysztof, Jerzy, Mikołaj, Piotr i Stanisław 1544 r. (Rad. Inscr. Decr. IX f. 18 i XIV f. 524). Krzysztof, właściciel Smagowa 1569 r. (Paw.). Anna za Krzysztofem Korycińskim 1614 r. (M. 157 f. 56). Jan pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej, żonaty z Elżbietą Koniecpolską, miał syna Aleksandra, ożenionego z Bokumówną, z której córki: Zofia Bolestraszycka, Grotowska i dwie panny przy bracie w 1651 r. mieszkające (Pam. o Koniecpolskich). Andrzej, ożeniony 1666 r. z Anną Kazanowską, starościanką łukowską, miał z niej synów: Michała, Mikołaja, Macieja i Jerzego (Zap. Lub. 50 f. 1146 i 58 f. 485).

Andrzej i Stefan z województwem sandomierskiem, a Stanisław, chorąży biecki, z województwem krakowskiem podpisali elekcyę króla Michała.

Jakób i Krzysztof, opiekunowie Macieja Karnickiego 1562 r. (Zs. Biec. 23 f. 50). Andrzej, właściciel Klonowa 1619 r. (Zs. Radom.). Agnieszka za Samuelem Kąckim 1649 r., a Katarzyna za Hieronimem Komornickim 1651 r. Teofila, córka Andrzeja, 1-o v. za Janem Tomaszem Drohojowskim, 2-o v. za Waleryanem Walawskim 1666 r. Andrzej i Franciszek, dziedzice Słupca 1668 r. Helena za Stefanem Drohojowskim, a Krystyna, 1-o v. Bielska, 2-o v. Sokolnicka 1683 roku. Maryanna za Aleksandrem Strońskim 1686 r. Maryanna za Remigianem Czermińskim 1719 r. Justyna za Dominikiem Wąsowiczem, miecznikiem mielnickim, starostą dzierzgowskim 1726 r. Elżbieta, żona Wszebora z Jasieńca Tymińskiego, wystawiła 1616 r. nagrobek mężowi w Radomiu u Bernardynów.

CHLEWIECCY z Chlewiotki, w powiecie zakroczymskim, którą to wieś posiadał w 1576 roku Jacek Chlewiecki (Paw.).

Herb Radwan.

CHLEWIŃSCY h. RADWAN wyszli z Chlewni, w powiecie sochaczewskim. Wieś tę posiadał w 1579 r. Krzysztof Chlewiński (Paw.). Rodzinę tę spotykamy w ziemi warszawskiej i na Litwie.

Krzysztof, współwłaściciel Wągrodna 1597 r., zeznał z żoną, Anną z Ulenieckich, zapis dożywocia 1599 r. (Perp. Czers. 1 B f. 45 i 353). W 1605 r. był skarbnikiem sochaczewskim i właścicielem Milanowa (DW. 32 f. 1007). Synowie jego: Eustachy i Marcyan zastawiają młyn w Chlewni 1610 r. Marcyan zeznał 1610 r. zapis na rzecz żony, Emerencyanny Ossowińskiej, córki Andrzeja (DW. 38 f. 1640 i 1802).

Żyjący w drugiej połowie XVI-go stulecia Gabryel Chlewiński v. Chlewieński, po którym pozostała wdowa Anna, dziedziczyła 1580 r. na Ciborowej i Matusowej Woli, w powiecie warszawskim (Paw.), miał dwóch synów: Jerzego i Gabryela. Jerzy procesuje się z Ulenieckim 1585 r. (Zs. Gr. Czers. 53 f. 884). Gabryel zeznał z żoną, Małgorzatą z Chociwskich, zapis dożywocia 1606 r. Z niej synowie: Jan, Marcin i Jerzy. Jan i Jerzy sprzedali bratu Marcinowi schedy swoje na Matusowej i Ciborowej Woli 1618 r. Marcin, żonaty z Zofią ze Stanclewskich, a Jerzy z Heleną z Kiełpińskich w tymże 1618 r. (DW. 33 f. 337; 44 f. 550; 46 f. 224, 225 i 235).

Daniel, Jan, Jan Kazimierz i Piotr z powiatem orszańskim, a Mikołaj i Tomasz Sebastyan z woj. mińskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Daniel Stanisław, podstoli starodubowski, Jakób i Tomasz Sebastyan, podsędek rzeczycki, z województwem mińskiem, a Mikołaj z województwem witebskiem, pisali się na obiór króla Michała.

Po Danielu Stanisławie szedł Kazimierz, którego córka Wiktorya za Leonem Józefem Dernałowiczem. Tomasza Sebastyana z Anny Wołłowiczówny, syn Sebastyan, żonaty z Ludwiką Pusłowską, pozostawił syna Ludwika, skarbnika 1765 r., a wojskiego rzeczyckiego 1766 r., po którym syn Antoni, generał b. wojsk polskich, miał syna Kazimierza, ożenionego z Giełgudówną, z której córka Józefa za Józefem Białozorem i synowie: Jan, Ignacy i Michał.

Jan z Franciszki Puzynianki miał córki: Eleonorę, żonę Stanisława Wolmera, Ludwikę za Herubowiczem, Zofię za Adamem Chrapowickim, Józefę za Ksawerym Dowgiałłą, i Amelię, oraz syna Władysława, żonatego z Piłsudzką, z której: Marya, Alina, Jan, Michał, Władysław i Jadwiga.

Ignacy z księżniczką Maryą Lubecką bezpotomny.

Michał z Teodory Wolmerówny pozostawił córkę Teodorę, żonę Kleta Burby, marszałka gubernialnego kowieńskiego.

Bazyli, podstoli witebski 1667 r. Floryan, wojski rzeczycki 1697 r. Władysław z żoną, Petronellą Suchodolską, odstąpił około 1704 r. zastaw Niwia Towiańskim (Sap.).

Marcin i Antonina z Szemiotów, dostają 1746 r. zastaw Żerebkowiec testamentem Aleksandry z Wojnów Suchodolskiej, 3-o v. Świeżyńskiej (Sap.). Antoni Kazimierz, skarbnik i podstarości rzeczycki 1740 r. Józef, stolnik rzeczycki 1765 roku. Kazimierz, pisarz ziemski 1765 r., a marszałek rzeczycki 1787 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1787 r. i Orła Białego 1792 r. Mikołaj, stolnik rzeczycki 1789 r. Marcin, sędzia grodzki rzeczycki 1765 r. Wawrzyniec Onufry, podstoli witebski 1740 r.

Wawrzyniec, sędzia grodzki grodzieński 1754 r.; syn jego Antoni (V. L. 1775 r.), strażnik 1777 r., a oboźny grodzieński 1784 r. Michał, rotmistrz księstwa żmudzkiego, i Tadeusz, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Tadeusz, poseł województwa nowogrodzkiego na sejm elekcyjny 1764 r. Mikołaj, rotmistrz połocki 1782 r. (DW. 98 f. 1173). Ludwik, wojski mozyrski 1782 r. Kazimierz, pisarz grodzki rosieński 1784 r., podstarości rosieński 1791 r., żonaty z Karoliną z Zodakowskich 1792 r. (DW. 108 f. 317). Justyna za Ignacym Strawińskim, podkoniuszym litewskim 1771 r.

CHLEWSCY z Chlewa, w powiecie kaliskim, którą to wieś posiadali w 1579 r. Jan, Marcin i Świętosław Chlewscy (Paw.). Jacek Chlewski podpisał obiór króla Michała, a Adam i Michał pisali się z województwem sieradzkiem na elekcyę Augusta II-go.

CHLITUSKI Józef podpisał z powiatem pińskim elekcyę króla Michała.

CHLUDZIŃSCY v. CHLUDZIEŃSCY h. CHOLEWA z tą odmianą, że miecz ostrzem do góry kładą. Chludnie, w ziemi łomżyńskiej, są ich gniazdem, które w pierwszej połowie XV-go wieku często Chludzinem nazywane były. Dom licznie rozrodzony. Oprócz Cholewów Chludzińskich, spotykamy na Chludni dziedziczących i Grzymałów Chludzińskich, i część ich dziedzictwa nazywaną była Grzymały - Chludnie. Z następstwem czasu niektórzy z Chludzińskich zaczęli używać Charytonowicza i Dołęgi. Skąd te odmiany herbowe powstały objaśnić nie umiem.

Janusz starszy, książę Mazowiecki, za wieś Dobrołękę nadał w 1413 roku Marcinowi, Mścisławowi, Mroczesławowi, Jakuszowi, Grzymisławowi, Piotrowi i Wojciechowi z Lasocic 50 łanów, zwanych Chludnie, nad Czatną pod Nowogrodem. W 1532 r. król Zygmunt dodał do powyższych pięćdziesięciu łanów jeszcze dwanaście łanów Janowi i Stanisławowi Chludzińskim, synom Jana (Mil.).

Herb Cholewa.

Dobra więc Chludnie 62 łanów posiadać winny. Tymczasem Piotr, biskup kamieniecki, komisarz generalny do pomiaru dóbr w 1535 r. przekonawszy się, że Chludnie posiadają dwanaście łanów więcej nad przestrzeń objętą pierwotnym przywilejem, osiem łanów przyłączył do dóbr królewskich, a cztery sprzedał Janowi i Stanisławowi, synom Jana z Chludni, za 48 kóp groszy (Zs. Kolneńs. 6 f. 979).

Z wymienionych w przywileju z 1413 r.:

Mścisław pozostawił córkę Grzymkę; zastawiła ona część swoją na Chludniach 1430 r. stryjowi Marcinowi, który w 1423 roku nabył i część Jakusza (Zs. Łomż. 1 f. 116 i M. 333 f 6).

Wielisław i Tomasz z Chludni zastawili część swoją tamże Władysławowi z Chludni 1430 r. Jan, syn Wojciecha, świadczył w Kolnie 1450 r. (Zs. Koln. 1 f. 68 i 19). Grzegorz i Grzymisław świadczą w Kolnie 1451 r. Potomstwo Grzymisława Grzymkami się zwało. Jan, syn Grzymka z Chludni, odstąpił część tamże w początkach XVI-go wieku siostrzenicy swej, Katarzynie. Tenże Jan Grzymek z Chludni oddał cały swój majątek synom swoim: Janowi i Stanisławowi w 1519 r., pod obowiązkiem utrzymywania go do śmierci. Dorota, żona Jana Borzykowskiego, i Ewa, żona Stanisława Skrodzkiego, córki niegdy Stanisława Grzymka, pozwały w 1600 r. współdziedziców Chludni, o wydzielenie im tamże należnych im części. Jan Grzymek miał jeszcze syna Piotra, który wziął w zastaw część Chludni w 1552 r. Synowie jego: Józef i Jakób, dziedziczyli na Chludniach - Brzegczetnie w 1593 r. (Zs. Koln. 1 f. 21 i 29; 1—3 r. 1511—1530; 4 f. 535; 10 f. 19; 23/24 f. 912/331; 26 f. 46).

W 1551 r. dziedziczyli na Chludniach-Brzegczetnie: Andrzej, Zygmunt, Jakób, Stanisław i Wojciech, synowie Jana; Rafał i Aleksy, synowie Marcina; Sławuta, Jakób i Salomon, synowie Macieja; Małgorzata, Anna, Katarzyna, Dorota, Zofia i Jadwiga, córki Grzegorza; Józef, Jan, Mikołaj i Zygmunt, synowie Wawrzyńca; Arnolf, Wojciech i Maciej, synowie Bronisza; Marcin i Daćbog, synowie Mroczka; Stanisław i Jan, synowie Jana; Stanisław i Mateusz, synowie Wojciecha; Józef, syn Mroczka; Paweł, Mateusz i Stanisław, synowie Piotra; Paweł i Jakób, synowie Jana; Stanisław, Serafin, Tomasz i Jakób, synowie Macieja; Jan, syn Włodka; Stanisław i Józef, synowie Marcina; Augustyn, Stanisław i Jerzy, synowie Mikołaja. Wzajemnie się oni pozwali o pomiar Chludni i o złożenie dowodów na posiadanie tych dóbr (Zs. Koln. 9 f. 297 i 388).

W 1609 r. Marcin i Andrzej, synowie Jakóba ze Smiarowa i Chludni, pozwali: Jana, Stanisława, Macieja, Kaspra i Pawła, synów Jakóba; Macieja, Pawła i Marcina, synów Pawła; Grzegorza, Augustyna i Macieja, synów Andrzeja; Andrzeja, Pawła i Mikołaja, synów Piotra z Chludni-Brzegczetna, o odebranie należnych ich dziadowi Stanisławowi, i babce ich Katarzynie pieniędzy, i zwrócenie trzymanej przez siebie w tych pieniądzach części Chludni (Zs. Koln. 28 f. 774).

Jakób Chludzieński, syn Marcina, zapisał 1631 r. dożywocie żonie swej, Zofii Smiarowskiej, córce Wojciecha, a brat jego Paweł, w 1637 r. żonie Barbarze, wdowie po Tomaszu Cwalińskim. Dorota z Kołakowskich, wdowa po Wojciechu Chludzieńskim, 2-o v. Borzykowska, imieniem nieletnich swoich dzieci: Jana, Adama i Anny, zastawiła 1617 r. część Chludni Słuckiemu. Ambroży Chludzieński, syn Adama, żył w 1669 r. (Gr. Koln. 65 f. 418; 61 f. 178; 69 f. 49 i Zs. Koln. 37 f. 530). Józef, syn Piotra, dziedzic na Chludniach-Waśkach, całe swoje dziedzictwo darował 1617 r. żonie, Elżbiecie z Cwalinów. Stanisław, syn Józefa, cząstkę swego dziedzictwa darował 1690 r. bratu Janowi. Walenty, syn Jakóba, żonaty z Jadwigą Brodowską 1630 r. Daniel, żonaty z Zofią Łosowską 1659 r. Marcyan, syn Józefa, dziedzic na Chludniach-Brzegczetna i Waśkach, żonaty 1631 roku z Anną Skrodzką, pozostawił synów: Wojciecha, Mikołaja i Wiktora, którzy kwitowali Stanisława Grzymałę z dzierżawy 1695 roku. Jan Chludziński, syn niegdy Kaspra, nabył 1659 roku część Chludni - Brzegczetna od Włodkowskiego. W 1687 roku Mściwujewska i Romatowski kwitowali Maryannę z Wadzyńskich, wdowę po Janie Chludzińskim, i synów jego: Stanisława i Wencesława ze wszystkich pretensyi (Gr. Koln. 61 f. 317; 65 f. 388; 68 f. 561, 602, 792 i 898; 69 f. 43 i 49; 71 f. 187).

Kasper, Jan, Aleksander i Marcyan podpisali z ziemią łomżyńską elekcyę króla Michała; Jakób, Paweł i Wojciech obiór Augusta II-go, a Wojciech—elekcyę Stanisława Augusta.

Zofia Janówna z Pieńskich, żona Marcina Chludzińskiego, ziemianka województwa brzeskiego-litewskiego, właścicielka Mroczek 1595 r. (Akta XIV). Stanisław w województwie połockiem 1621 roku (Wit. St. II). Wojciech, ziemianin oszmiański, fundator kościoła Wszystkich Świętych i klasztoru Karmelitów wileńskich, którym na założenie klasztoru oddał kamienicę i zapisał im 1624 r. dobra Zaladzie, leżące w powiecie oszmiańskim.

Potomkowie Jana, właściciela dóbr Chludnie-Brzegczetna w drugiej połowie XVII-go wieku, mianowicie: Jan, Józef, Tomasz, Łukasz i Nikodem, synowie

Wojciecha, wnukowie Antoniego; Józef, syn Mateusza, wnuk powyższego Antoniego; Jan Piotr, syn Ludwika, i Hipolit i Stanisław, synowie Antoniego z Maryanny Włodkowskiej, wnukowie Jana, a wszyscy prawnukowie Stanisława; Mateusz, Teodor, Maciej i Benedykt, synowie Pawła, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Stanisława; Karol, syn Macieja i Petronelli Mściwujewskiej, wnuk wyżej wymienionego Wojciecha; Apolinary i Andrzej, synowie Paulina i Barbary z Gałązków, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana; Stanisław, syn Jana, wnuk Pawła; Tadeusz, Franciszek i Stanisław, synowie Józefa, wnukowie Pawła, a prawnukowie Jana, syna Jana; i Ignacy i Stanisław, synowie wymienionego Tadeusza z Maryanny Danowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbu Cholewa w latach 1838—1851 (A. b. Her.).

Mroczesław zeznawał obligi w Łomży 1420 i 1425 r. Syn jego, Piotr Chludzieński, przyznał sumę Stanisławowi 1463 r. Mroczesław, syn Piotra z Chludni, przyznał 1473 r. być dłużnym Janowi z Drożęczyna 70 kóp groszy, a w 1500 r. ręczy za synów swoich: Piotra, Marcina i Mikołaja. Miał on jeszcze syna Jana, powołanego na świadka w Kolnie 1507 r. (Zs. Kolneń. 1 f. 15, 20, 64 i 269; 2 f. 82; 3 f. 214 i 558). Jan pozostawił synów: Macieja i Arnolfa. Pierwszy drugiemu zastawił pół łana w Chludniach 1523 r.

Jakób, Andrzej i Paweł, synowie Arnolfa, procesują w 1559 roku Dorotę z Grzymał. W 1597 r. Józef z Chludni, pozwany przez Jana, Wojciecha, Stanisława, Kaspra, Pawła i Macieja z Chludni o zabicie ich ojca Jakóba, syna niegdy Arnolfa, a Barbara, córka Andrzeja z Chludni, żona Andrzeja Karwowskiego, pozwała w 1593 r. braci: Bartłomieja, Grzegorza, Augustyna i Marcina o wydzielenie należnej jej części z majątku rodzicielskiego (Zs. Kolneń. 5 f. 47; 23 f. 1102; 25 f. 53/206; Gr. Kolneń. 2 f. 582).

Piotr i Marcin, synowie Mroczesława z Chludni, dziedziczyli na Śmiarowie. Piotr miał synów: Wawrzyńca, Wojciecha, Stanisława, Marcina i Andrzeja, z których Stanisław zastępował w 1521 r. na roczkach kolneńskich nieobecnego podsędka (Zs. Kolneń. 4 f. 52 i 657; 6 f. 643).

Marcin Chludzieński ze Śmiarowa, powołany na świadka w Kolnie 1503 r. Córka jego Małgorzata za Wojciechem Sierzputowskim, odstąpiła część swoją na Śmiarowie 1518 r. Jan, Wojciech, Rafał, Aleksy i Maciej, synowie Marcina ze Śmiarowa, procesują się 1535 r. o pewne grunta z drugimi Chludzińskimi, współdziedzicami na Chludniach (Zs. Kolneń. 3 f. 315; 4 f. 97 i 377; 6 f. 865).

Marcin i Andrzej, synowie Jakóba ze Śmiarowa i Chludni, procesują się z drugimi Chludzińskimi w 1609 r. o część Chludni. Stanisław Chludzieński, syn Marcina, zeznał 1626 roku zapis dożywocia z Ewą Śmiarowską, córką Stanisława na Chludniach, Smiarowie i Żarnowcu (Zs. Kolneń. 28 f. 774 i Gr. Kolneńs. 64 f. 99).

Po jednym z tych dziedziców na Śmiarowie szedł Mateusz Chludziński, właściciel Śmiarowa, którego syn Paweł, ożeniwszy się w samych początkach XVIII-go wieku z Teresą z Mieńkowskich, 1-o v. Mikołajową Bohuszewiczową, pisarzową orszańską, wziął za nią Chorobrów i Waśkowszczyznę, w powiecie orszańskim i tam się osiedlił. Dobra te były zastawione; wykupił je w 1704 r., a w 1708 roku wniósł do grodu orszańskiego manifest o zrabowaniu mu domu przez wojska rosyjskie i zabraniu wszystkich dokumentów i kosztowności. Być bardzo może,

że wskutek tego, potomkowie jego zatracili z czasem świadomość o swoim właściwym herbie, i jedni zaczęli używać Charytonowicza, a drudzy Dołęgi.

Paweł z Mieńkowskiej pozostawił trzech synów: Józefa, Michała i Mikołaja, a z drugiej żony, Miladowskiej, synów: Michała i Ignacego. Ignacy został Jezuitą, a Michał miał dwóch synów: Jana i Jakóba, z których pierwszy przeniósł się do województwa mścisławskiego, gdzie nabył w Mohilowie 1780 r. Pieczkówkę, którą oddał w 1802 r. synom swoim: Michałowi i Jerzemu.

Herb Charytonowicz.

Oprócz tych dwóch, miał jeszcze Jan syna Ignacego, który pozostawił syna Fortunata, żyjącego w 1848 r. Michał, syn Jana, rotmistrz województwa mścisławskiego, pozostawił syna Wincentego, urodzonego 1809 r., kuratora honorowego powiatu mścisławskiego 1846 r., ożenionego z Anną Kozlińską, z której synowie: Adam Karol, urodzony 1838 r., i Hipolit Rafał, urodzony 1839 r. Ci mają używać herbu Charytonowicz.

Józef, najstarszy syn Pawła z Mieńkowskiej, dopełnił 1750 r. w grodzie orszańskim działu dóbr po rodzicach pozostałego, na mocy którego otrzymał Waśkowszczyznę. Chorobrów wzięli Michał i Mikołaj. Józefa synów dwóch: Tomasz bezdzietny, i Jan, który pozostawił pięciu synów: Ignacego, Leopolda — Jezuitę, Aleksandra, Fortunata i Józefa, żyjących 1799 roku.

Michał, drugi z kolei syn Pawła z Mieńkowskiej, z Jadwigi Sycińskiej pozostawił synów: Bohdana, Pawła, Jana, Stanisława i Franciszka. Jadwiga, wdowa po Michale, z synami: Bohdanem, Stanisławem i Janem, zastawiła w 1760 r. część Chorobrowa szwagrowi swemu Mikołajowi Chludzińskiemu. Paweł, syn Michała, prawa swe do Chorobrowa przelał 1765 r. w ziemstwie orszańskiem na brata stryjecznego Kazimierza. Brat jego Jan, w zakonie Dominikanów Krzysztof.

Herb Dołęga.

Mikołaj, trzeci syn Pawła z Mieńkowskiej, strażnik łomżyński, ożeniony z Katarzyną z Chłodnickich, którego potomkowie używają herbu Dołęgi, zeznał 1768 r. w Chorobrowie testament, którym żonie przyznał dożywocie, a synom: Antoniemu, rotmistrzowi orszańskiemu, i Kazimierzowi, regentowi grodzkiemu orszańskiemu, zapisał na własność Chorobrów i Komary (Zs. Orsz. z 1770 r.). Katarzyna Chludzińska zrzekła się 1772 roku w grodzie orszańskim dożywocia na Chorobrowie, który oddała synom, zatrzymując sobie Komary.

Antoni, rotmistrz, i żona jego, Barbara z Mohuczych, sprzedali 1772 r. bratu Kazimierzowi część swoją Chorobrowa, który im wspólnie ze swą żoną, Joanną z Szyszków, sprzedał Dołożce w województwie połockiem, otrzymane po Chojnickich (Gr. Orsz.). Antoni był i starostą dziewieniskim.

Kazimierz, brat Antoniego, regent grodzki orszański, właściciel Chorobrowa, pozostawił syna Piotra, szambelana Stanisława Augusta i chorążego orszańskiego, któremu matka testamentem spisanym 1800 r. oddała Chorobrów.

Piotr, z Rozalii z Bohdanowiczów, miał córki: Antoninę za Aleksandrem Chaniewskim, właścicielem Aleksandropola, regentem granicznym starodubowskim 1821 r.; Henryetę za Antonim Zarankiem, chorążym babinowieckim 1824 r., i Dominikę za Franciszkiem Łepkowskim, synem Jana i Dominiki z Hołowczyców, chorążym orszańskim 1827 r., oraz synów: Pawła i Ignacego, którzy dopełnili działu dóbr w 1844 r. Paweł, urodzony 1800 r. (Metr. w Orszy), ukończył uniwersytet wileński 1826 roku. Ignacy, urodzony 1807 roku (Metr. w Orszy), ukończył uniwersytet w Wilnie 1828 r. Pierwiastkowo marszałek babinowiecki, w końcu witebski, właściciel Chorobrowa, Laskowic i Babinowic, z Klementyny z Kossowów, córki Augustyna, pozostawił syna Aloizego Piotra Augustyna, urodzonego 1832 r. (Metr. w Babin.), i córki: Celinę za Józefem Borzęckim, i Klementynę za Ksawerym Kotowiczem. Dzieci Aloizego, właściciela Chorobrowa, Laskowic i Babinowic, z Maryi Sołtanówny, córki Aleksandra: Józef, urodzony 1863 r. (Metr. w Orszy), Władysław, urodzony 1864 roku (Metr. w Mohil.), Marya, zmarła 1899 r. i Jadwiga. Władysław, żonaty z margrabianką Emmą Paulucci, z której syn Wojciech, urodzony 1898 r., i córka Marya Concetta. Jadwiga za księciem Ferdynandem Liguori.

Herb Grzymała.

Że na Chludniach dziedziczyli i Grzymałowie Chludzińscy, świadczą o tem następujące akta: Jan i Mroczek z Chludni, pozwali w 1500 r. Wawrzyńca, syna niegdy Grzymały z Chludni, aby usprawiedliwił na jakiej zasadzie trzyma część Chludni, która do ojca ich Piotra należała. Tenże Wawrzyniec nazwany w tymże roku w aktach kolneńskich Grzymałą z Chludni. Mikołaj i Jan, dziedzice na Chludniach - Grzymałach, mają sprawę w Kolnie 1533 r., a brat ich Józef, syn Wawrzyńca Grzymały z Chludni, kwituje dzieci Piotra z Chludni w tymże roku. Dorota, córka Józefa Grzymały, była żoną Piotra Chludzińskiego Grzymały w 1582 r. Maciej, syn Jana z Grzymał-Chludni, oskarżony o grabież 1559 r. Jakób, Wojciech i Bartłomiej, synowie Macieja Grzymały z Chludni-Waśki, mają sprawę w Kolnie 1612 roku (Zs. Kolneń. 2 f. 596; 3 f. 208 i 214; 6 f. 439 i 643; 19 f. 945; 26 f. 657; 29 f. 747).

Herb Radwan.

CHLUSCY h. RADWAN. Maciej, stolnik ciechanowski, umarł w 1715 r. Ignacy i Wojciech, synowie Macieja i Maryanny z Mieszczyckich, nabyli sumę z dóbr Klonowiec 1753 r. (Perp. Czers. 29 f. 604). Wojciech miał synów: Michała i Ignacego; po śmierci bezpotomnej tego ostatniego, Michał zawarł układ w 1790 r. z Kunegundą z Chluskich, żoną Ignacego Obrąpalskiego i z Maryanną Chluską, o spadek po nim pozostały (DW. 106 f. 123).

CHLUSIŃSKI z Chlusowa, Kazimierz Jan, sędzia grodzki wołkowyski, z żoną, Maryanną z Puzynów, biorą 1701 r. w zastaw Łosowicę od Sapiehów (Sap.). Czy to nie będzie Chłusowicz?

CHŁAPOWSCY h. DRYA z Chłapowa, w powiecie pyzdrskim. Piotrek z Chłapowa, podpisał z dygnitarzami i mieszkańcami wielkopolskimi w Poznaniu przyrzeczenie bronienia króla i wzajemnie siebie od nieprzyjaciół 1352 r. (KWP. III). Tenże Piotr z Chłapowa, podpisał w 1376 roku nadanie sołtystwa w Targowisku (KWP. III).

W 1367 r. wstawia się Papież Urban do biskupa poznańskiego, za piętnastoletnim klerykiem Piotrem z Chłapowa o beneficium (Thein. I). N. Chłapowski, pozwany 1389 r. przez Bodzentę z Borzejewa, o porwanie ojca na publicznej drodze i więzienie go, przysłał na sprawę do Poznania teścia swego, Macieja z Młynów. Bodzanta z Chłapowa zasiada na sądach w Pyzdrach 1394 r. (Leksz.). Bodzanta, podczaszy 1402 r., podsędek kaliski 1408 r. Maciej Bodzanta z Chłapowa, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam Maciej, następnie kanonik gnieźnieński 1429 r. Pewnie ten sam Maciej, kanonik poznański 1430 r. (Pis. Dz. W. Sr. XIII).

Herb Drya.

Jakób Chłapowski brał udział w wyprawie wołoskiej 1497 r. Anna, wdowa po Mikołaju, z oprawy swej na Chłapowie, wyprawiła konnego na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII. 339 i 414). Anna ze Słupskich, sprzedała 1525 r. mężowi swemu, Janowi Chłapowskiemu, Słupią, w powiecie pyzdrskim (M. 39 f. 115). Majątek ten należał w części do Stanisława Chłapowskiego w 1578 r.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Łukasz, miał synów: Macieja, Wojciecha i Andrzeja. Maciej, dworzanin Zygmunta Augusta 1548 r., rotmistrz królewski 1582 r. Ten to Maciej, zapewne z żony Czuryłówny miał córkę Annę, żonę 1-o v. Jana Krzęckiego z Kuńczyc, a 2-o v. 1602 r. Stanisława Dembińskiego, z czasem sędziego ziemskiego krakowskiego, zmarłą bezdzietnie 1621 r. (Zs. Krak. 98 f. 527). Równocześnie z nią żyje Elżbieta z Chłapowa, żona Stanisława Krzęckiego, 1628 r.

Wojciech otrzymał w 1548 r. konsens królewski na wykupienie wsi Płowce, w powiecie pyzdrskim.

Andrzej przyznaje sumę Żyrzyńskiemu 1614 r. (M. 70 f. 544; 73 f. 137; 74 f. 334; 121 f. 63; 127 f. 55 i 100; Zap. Lub. 21 f. 215).

Stanisław, Maciej, Marcin i Zofia Chłapowscy, właściciele Chłapowa 1578 r. Do Macieja należała w tymże czasie część Borzujewa, a do Marcina część Gablina (Paw.). Marcin, podwojewodzy gnieźnieński 1589 r. Piotr i Jerzy, synowie Marcina, świadczyli w 1637 r. w Piotrkowie, że szwagier ich, Jakób Pilchowski, żonaty z ich siostrą Różą, jest szlachcicem herbu *Rogala*, a oni sami są herbu *Mutina* (DW. 49 f. 481). Wojciech Stanisław, sędzia ziemski kaliski 1598 roku. Dobrogost Chłapowski i żona jego, Zofia z Robaczyna, sprzedali pewne dobra

Cieleckiemu 1622 r. (M. 346 f. 29). Stanisław, skarbnik poznański 1630 r. Jadwiga, żona Adama Mielżyńskiego 1634 r. Jan i Stefan podpisali z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała, a Mikołaj z województwem poznańskiem obiór Augusta II-go.

Ludwik, podczaszy poznański 1729 r., sędzia ziemski poznański 1738 r.

Jan, syn Ludwika, pułkownik wojsk koronnych, został podsędkiem poznańskim 1762 r. Za konsensem królewskim z 1768 r. nabył on starostwo budzyńskie od Szołdrskiego, na którego ustąpienie synowi Augustynowi otrzymał takiż konsens w 1772 r. (Sig. 22). Augustyn nabył w 1780 r. części na wsiach: Kazuń, Grochole i Grocholiki (DW. 96 f. 287).

Stanisław, syn Ludwika, podpułkownik wojsk koronnych, podsędek poznański 1754 r., kasztelan międzyrzecki 1760 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1766 r., właściciel Śmigla 1767 r. (DW. 87 f. 1123), kandydat na województwo kaliskie 1776 r. (MP.), z pierwszej żony, Urszuli z Moszczeńskich, wojewodzianki inowrocławskiej (DW. 104 f. 785), miał syna Dezyderego, i córkę Zofię za Franciszkiem Mycielskim; z drugiej żony, Maryi Boguckiej, syna Jana Anzelma.

Herb baronów Chłapowskich.

Dezydery, urodzony w Turwi 26-go Maja 1790 r., generał b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti militari, legii honorowej i medalu Św. Heleny, zmarły w Turwi 27-go Marca 1879 r., otrzymał od cesarza Napoleona 15-go Sierpnia 1809 r., tytuł baronowski, francuski, z odmianą w herbie, z prawem przechodzenia tytułu na pierworodnego syna, na co otrzymał dyplom 4-go Stycznia 1811 r. Tytuł ten został przyznany w Prusach. Dezydery nie tylko dzielny żołnierz, ale i znakomity obywatel, dawał przykład, jak należy pracować około roli i starać się o umoralnienie i podniesienie stanu oświaty i dobrobytu wśród włościan. Z hrabianki Antoniny Grudzińskiej, siostry księżnej łowickiej, miał córki: Zofię, żonę Jana Koźmiana, i Józefę — zakonicę, oraz synów: Stanisława, Tadeusza i Kazimierza.

1) Stanisław, po ojcu baron, urodzony 12-go Stycznia 1821 r., poseł na sejmy pruskie i do parlamentu niemieckiego, właściciel Szołdr i Goździchowa, zaślubił 14-go Listopada 1848 r. Zofię Kurnatowską, córkę Jana Nepomucena. Z niej: a) Dezydery, urodzony 28-go Listopada 1854 r., zaślubił 9-go Września 1885 roku w Kościelnikach, pod Krakowem, Teresę Dembińską, córkę Juliusza; b) Jan, urodzony 28-go Września 1863 r.; c) Marya, żona Napoleona Mańkowskiego; d) Antonina, żona Wacława Mańkowskiego, i e) Józefa.

2) Tadeusz, urodzony 3-go Stycznia 1824 r., poseł na sejmy pruskie, właściciel Turwi, zaślubił 30-go Kwietnia 1868 r. hr. Różę Jezierską, córkę Karola. Tadeusz i żona jego zmarli w 1879 r. Dzieci ich: a) Zygmunt, urodzony 1869 r.; b) Antonina za Konstantym Górskim; c) Marya i d) Helena.

3) Kazimierz, urodzony 24-go Grudnia 1832 r., poseł do parlamentu niemieckiego, właściciel Kopaszewa, zaślubił 16-go Lipca 1862 r. Annę Chłapowską,

córkę Stanisława. Z niej: a) Stanisław, urodzony 16-go Października 1863 r., zaślubił Maryę Bocheńską; b) Kazimierz, urodzony 6-go Stycznia 1872 r.; c) Mieczysław, urodzony 4-go Września 1874 r.; d) Marya, zaślubiła w Kopaszewie 1884 r. hr. Ksawerego Krasickiego, syna Marcelego; e) Zofia, zaślubiła 1892 r. Bronisława Szlubowskiego, syna Stanisława; f) Józefa; g) Ludwika; h) Maryan, urodzony 1885 roku.

Jan Anzelm, syn Józefa, starosty kościańskiego, właściciel Bonikowa i Sowieńca, zmarły 24-go Czerwca 1843 r., pozostawił z Emilii Koczorowskiej synów: Antoniego i Stefana, oraz córki: Florentynę, żonę Jana Nepomucena Kęszyckiego, i Bogumiłę, zaślubioną 1858 r. Władysławowi Taczanowskiemu. Antoni zmarł w Sowieńcu, bezpotomny, 1863 r., a Stefan, urodzony 1835 r., właściciel Bonikowa, zaślubił 13-go Listopada 1862 r. hr. Maryę Ponińską, córkę Edwarda. Z niej: 1) Edward, urodzony 3-go Stycznia 1865 r.; 2) Alfred, urodzony 5-go Października 1874 r.; 3) Marya; 4) Anna; 5) Ewelina.

W 1790 r. w Kościanie zawarli komplanacyę: Michał, Ludwik, Maciej, Maryanna, żona Wiktora Wierusz-Kowalskiego, i Anna, żona Antoniego Siemiątkowskiego, pisarza ziemskiego sieradzkiego, dzieci Karola Chłapowskiego, podkomorzego królewskiego, i Krystyny ze Zbijewskich, wnuki Michała i Ludwiki z Sobockich. Wymieniony w powyższym akcie Karol, z drugiej żony, Doroty Krzywokulskiej, miał syna Kaspra, ożenionego z Józefą Wojciechowską. Z niej syn Kajetan z Maryanny Łukaszewiczówny ma córki: Annę, zaślubioną Konstantemu Kościńskiemu w Ostrowie 15-go Stycznia 1887 r., i Józefę.

Michał, najstarszy syn Karola, właściciel Goździchowa, zmarły 1821 roku, z Anieli Stęszewskiej oprócz dwóch synów: Aleksandra i Władysława bezpotomnych, miał jeszcze synów: Ignacego i Antoniego.

Ignacy, właściciel Bągrowa, urodzony 30-go Stycznia 1813 r., zmarły 26-go Marca 1863 r., pozostawił z Jadwigi Kucnerówny córki: Eugenię za Wincentym Rola Zaleskim, i Wandę za Feliksem Mateckim.

Antoni, właściciel Goździchowa, urodzony 10-go Czerwca 1817 r., zaślubił 8-go Maja 1844 r. w Juncewie Malwinę Zaleską, córkę Leona. Z niej: 1) Leon, żonaty 1-o v. z Maryą Tylmanówną, zmarłą w 1881 r., 2-o v. z Joanną Schlecht, zaślubioną 7-go Marca 1883 r.; 2) Ludwik, ożeniony z Wandą Zaleską; 3) Pelagia, zakonnica; 4) Helena, żona Ludwika Kobelskiego; 5) Antoni; 6) Michał, ożeniony 9-go Czerwca 1883 r. w Częstochowie z bar. Michaliną Lindner; 7) Bronisław; 8) Stanisława, zakonnica, i 9) Marya, żona Rudolfa Stock.

Ludwik, drugi syn Karola, właściciel Sośnicy, z Tekli Sokolnickiej miał córki: Józefę, żonę Józefa Sokolnickiego, Antoninę, zaślubioną Tomaszowi Drwęskiemu, i Franciszkę, żonę Aloizego Gądkiewicza, oraz trzech synów: Antoniego, Stefana i Michała.

Antoni, właściciel Jaroszewic w Królestwie, zmarł 1880 r. bezpotomny; udowodnił on pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Stefan, właściciel Garzyna, zmarły w Lesznie 21 Lutego 1877 r., pozostawił z Aleksandry Szczerskiej córkę Józefę.

Michał, właściciel Sośnicy, zabity w 1848 r. w Koźminie przez Prusaków żonaty z Emilią Ożegalską, pozostawił z niej córki: Antoninę, żonę Ignacego

Niemojewskiego, Teklę za Witoldem Biernackim, i Jadwigę za Janem Zdziechowskim, oraz synów: Ludwika, Karola, bezżennego, Józefa i Michała.

Ludwik, właściciel Sośnicy, zaślubił 2-go Lutego 1869 r. Aldonę Wolszlegerównę, córkę Adama; z niej syn Tadeusz, urodzony 7-go Lutego 1870 roku i córka Zofia.

Józef, ożeniony 6-go Lutego 1876 roku z Anielą Skoroszewską, ma z niej córkę Maryę.

Michał, właściciel Gącz, zaślubił w 1874 r. w Gleśnie Izabellę Kalksteinównę, córkę Zygmunta, z niej synowie: Mieczysław, Franciszek i N., oraz córka Emilia.

Maciej, właściciel Czerwonej Wsi, najmłodszy syn Karola, żonaty z Donatą Rogalińską, kasztelanką międzyrzecką, pozostawił z niej córki: Karolinę, żonę Ignacego Siemiątkowskiego, Florentynę, zaślubioną hr. Marcelemu Czarneckiemu, i Klementynę, żonę Gustawa Potworowskiego, oraz syna Stanisława.

Stanisław, właściciel Czerwonej Wsi, urodzony 11-go Listopada 1796 roku, zmarły 6-go Lutego 1863 r., zaślubił 15-go Lipca 1833 r. Henrykę z Morawskich. Z niej oprócz kilkoro dzieci zmarłych w młodości i dwóch zakonnic: 1) Maciej, właściciel Czerwonej Wsi, urodzony 5-go Marca 1837 r., zmarły 6-go Września 1883 r., zaślubił Maryę Horwattównę, córkę Daniela, i z niej miał synów: a) Henryka, urodzonego 6-go Listopada 1867 r.; b) Maurycego, urodzonego 23-go Maja 1869 r.; c) Gustawa, urodzonego 17-go Marca 1871 r., oraz córki: Paulę, zaślubioną w Czerwonej Wsi 21-go Października 1885 r. Tadeuszowi Jackowskiemu, i Gabryelę, zaślubioną Bolesławowi Skirmuntowi. 2) Karol, urodzony 22 Listopada 1841 r., ożeniony z Heleną Modrzejewską, słynną artystką dramatyczną. 3) Anna, zaślubiona 1862 r. Kazimierzowi Chłapowskiemu. 4) Franciszek, urodzony 18-go Września 1846 roku, doktór medycyny, ożeniony 1-go Maja 1878 r. w Warszawie z hr. Maryą Łubieńską, córką Edwarda. Z niej: Józef, urodzony 21-go Maja 1879 r., i Barbara. 5) Michał, urodzony 1-go Października 1848 r., właściciel Gośniewic w Królestwie, ożeniony 1879 r. z Maryą Sadkowską, córką Lucyana, z której syn Adam, urodzony 20-go Stycznia 1881 r. 6) Józef, właściciel Rzegocina, urodzony 10-go Listopada 1852 r., zaślubił 8-go Stycznia 1880 r. w Lipnicy ks. Teonię Woroniecką, córkę Lucyana. Z niej syn Lucyan, urodzony 18-go Listopada 1880 r.

Ludwik, pułkownik wojsk koronnych, pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Stanisława Augusta; w 1775 roku był generał - majorem (V. L.).

Antoni, szambelan Stanisława Augusta 1787 roku, starosta rumiankowski 1791 r. (DW. 107 f. 305). Ksawery, podczaszy wschowski 1782 r., był kandydatem do kasztelanii santockiej (MP.).

CHŁASKO, patrz *Hłasko.*

CHŁASOWICZ z Chłasowa, Antoni, cześnik wołkowyski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Czy to nie Chłusowicz?

Herb Bończa.

CHŁĘDOWSCY h. BOŃCZA. Tomasz, właściciel Jagnina, syn Jakóba i Tekli z Kamieńskich, zaślubił Annę Porowską, córkę Adama, i z niej pozostawił syna Seweryna, właściciela Wietrzna i Woli Albinowskiej w Galicyi, zmarłego 1833 r. Tego z Maryanny z Pułczyńskich dzieci: Adam, Tomasz, Balbina, żona Jana Pomezańskiego, Walenty, właściciel Wietrzna i Woli Albinowskiej, żonaty z Samuelą z Tchórznickich, dziedziczką Sanoczka i Stróży, zmarły 1826 r. bezpotomnie, Maryanna za Pomezańskim i Otton (Akta Lwow. For. Nob.).

Adam, zmarły 1855 r. w Oberwerth nad Renem, uczony i literat, z Cecylii z Narbuttów miał syna Ludwika, zmarłego 1880 r., ożenionego z Idą Walpuryą Cramer, właścicielką Oberwerthu, córką adoptowaną hr. Franciszka Pfaff von Pfaffenhofen.

Synowie jego: Ludwik i Kazimierz, otrzymali tytuł baronowski austryjacki z pozwoleniem dodania do swojego nazwiska i herbu, nazwę i herb rodu von Pfaffenhofen. Córka—Leonia.

Baron Ludwik, urodzony 1849 roku w Oberwerth, żonaty z Ireną bar. Rivalier von Meysenburg, z której córka Irena.

Herb baronów Chłędowskich-Pfaffenhofen.

Bar. Kazimierz, urodzony 1852 r., rotmistrz wojsk austryjackich, ożeniony z hrabianką Elżbietą Kinsky de Wchinitrz et Tettau, z której córki: Ida i Elżbieta.

Otton, syn Seweryna, właściciel Wietrzna i Woli Albinowskiej, zmarły 1872 r., z Michaliny z Gawin Niesiołowskiej pozostawił syna Kazimierza, urodzonego 1843 r. w Lubatówce w Jasielskiem, doktora prawa, ministra austryjackiego dla Galicyi 1899 r., żonatego ze Stefanią z Tabęckich, zmarłą w Mentonie 1884 r., i córkę Sewerynę, żonę Romana Jabłonowskiego (Bork.).

CHŁĘDOWSCY v. CHŁENDOWSCY v. CHLANDOWSCY z Chłędowa, w powiecie gnieźnieńskim. Komes Wawrzyniec z Chłędowa, świadczy 1352 roku w Trzemesznie. Jan z Chłędowa zastępuje 1398 roku sędziego gnieźnieńskiego (KWP. III).

Bracia: Jan i Maciej Chłędowscy z Chłędowa, zaświadczają szlachectwo Stanisława ze Skąpego 1399 r. w sądzie w Pyzdrach. Akta pyzdrskie i gnieźnieńskie z końca XIV-go wieku, wspominają często o wymienionych braciach, z których Maciej w Pyzdrach zastępował podsędka w latach 1390 — 1400. Marcin,

zastępca chorążego na sądach w Gnieznie 1399 r. (Leksz.). Maciej usprawiedliwił pochodzenie swoje szlacheckie na zjeździe w Gnieznie 1399 r. Walenty, syn Jana, 1430 r. na uniwersytecie krakowskim (Pis. Dz. Pols. IX f. 283). Jan Chłędowski, właściciciel Chłędowa 1580 r. (Paw.).

CHŁOCHOŁOWIE v. CHOCHOŁOWIE h. JASTRZĘBIEC. Stanisław Chłochoł, z żony, Elżbiety Kochanowskiej, sędzianki grodzkiej radomskiej, zostawił syna Rafała, któremu i matce jego, oddają w 1529 r. wujowie Kochanowscy w należnym dziale wieś Wolę Brudnowską. Rafał miał syna Franciszka, dziedzica na Brudnowie i Woli 1575 r. (Akta Radoms.).

Herb Jastrzębiec.

Ten sam Franciszek Chłochoł, właściciel Maliszowa i Dąmbrówki Warszowej, w powiecie radomskim, 1569 roku (Paw.), miał synów sześciu: Jana, Jerzego, Jakóba, Zbigniewa, Stanisława i Tomasza, oraz córkę Katarzynę, dziedziczących na wzmiankowanych dobrach w 1583 r. (Wyr. Lub. 15 f. 607). Jakób Chłochoł, żonaty z Anną z Bukowieckich 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 550 i 558). Jan, ożeniony z Magdaleną Kożuchowską, 2-o v. Gołkowską, zmarłą 1649 roku (Akta Radomskie). Elżbieta, żona Stanisława Chłochoła, zrzekła się dóbr ojczystych i macierzystych 1654 r. (DW. 52 f. 627). Jakób Chłochoł v. Chochoł, geometra powiatu radomskiego w województwie sandomierskiem 1671 r. Stanisław, właściciel Odęchowa, żonaty z Katarzyną Tymińską 1681 r. (Akta Radom.). Maciej Chochoł, syn Stefana i Zofii z Chroślickich, układa się z Grzegorzewskim o Łękawicę, w ziemi czerskiej 1686 roku (Perp. Czers. 13 f. 329; 12 f. 55 i 63; 14 A f. 202). Paweł, Stanisław, Stefan i Wojciech Chochołowie, podpisali z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała, a Kazimierz Antoni z ziemią chełmską, i Floryan, Maciej i Stanisław Chłochołowie z województwem sandomierskiem obiór Augusta II-go. Jarosz Chochoł układa się z Czartoryskim 1623 r. (Bracł. VI. f 828).

CHŁOPECCY h. SUDKOWICZ z Chłopczyc, w powiecie samborskim. Chodko Mathutejowicz z Chłopczyc, dostał w 1360 r. od Kazimierza Wielkiego potwierdzenie nadania mu wsi Chłopczyce przez ks. Lwa (KDM. III). Stanko z Chłopczyc zaświadcza 1439 r. w Przemyślu szlachectwo Czyżowskiego, i wymienia swój herb pół koła ze strzałą, zawołania *Sudkowicz* (AGZ. XIII. 1116). Stanko pisał się też Mathuteiowiczem z Chłopczyc. Zun, Jaczko i Stanko z Chłopczyc, świadczą w Przemyślu 1446 r. Zun ma drugie imię Fedora i pisze się też z Mszańca i Sandkowic 1466 r.; był on synem Czobota. Piotr Horszowicz z Chłopczyc 1466 r., pozywa z bratem Iwanem w 1468 r. Jakóba z Koniecpola o najazd i grabież (AGZ. XIII). Stanisław z Chłopczyc świadczy we Lwowie 1452 r. (AGZ. XIV. 2690). Iwan Chłopecki procesuje się z Janem z Paniowa 1527 r. (St. Pr. P. P. VI. 369).

Właścicielami Chłopczyc i Radyłowic byli w 1589 r. Maciej i Hieronim (Paw.). Paweł, syn Hieronima, przyznaje sumę Leszczyńskiemu 1627 r. Stanisław, Zofia i Helena, dzieci Adama i Anny Śmiotanczanki, obierają plenipotentów w Lu-

blinie 1643 r. (Zap. Lub. 30 f. 804 i 38 f. 606). Jan, władyka przemyski dyzunicki nie żył 1633 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6). Andrzej i Samuel podpisali z ziemią przemyską elekcyę króla Michała, a Wojciech, pisarz grodzki wałecki, z województwem poznańskiem obiór Augusta II-go.

Jan i Szymon Chłopeccy, synowie Onufrego, wnukowie Bazylego, prawnuki Jana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1849 r., a Maryan, Adolf i Walery, synowie Szymona, w 1886 r. (Spis.).

CHŁOPICCY h. NIECZUJA z Chłopic, w ziemi przemyskiej. Maciej, czyli Maszko z Chłopic, kwituje 1437 r. braci swej żony Zuzanny, i Ramsza z Monastyrza z posagu. Z żony tej miał córkę za Wieruszem z Pilchowic w 1466 roku. Miał on i kilku synów, ale zdaje się, z innej, pierwszej żony. Z synów tych Maszko i Stanko od 1443 r. częste mają sprawy z Jarosławskimi. Trzecim synem był Prandota, który wraz z Maszkiem opiekuje się synowicą Katarzyną, a procesuje z Zuzanną 1468 r. (AGZ. XIII).

Andrzej, właściciel Chłopic 1508 r. Maciej, współwłaściciel Uherców 1589 roku (Paw.). Zygmunt III-ci zlecił w 1590 roku Zbaraskiemu, wojewodzie bracławskiemu, zwrócić zabrane majętności Stanisławowi Chłopickiemu, komornikowi króla Stefana (AGZ. X. 2494). Stanisław w województwie wołyńskiem 1643 r., a Mikołaj, skarbnik sieradzki tamże 1725 roku (Woł. VI. C. 125 i XI. f. 1464). Michał podpisał z ziemią przemyską elekcyę króla Michała. Rafał, chorąży wendeński, i Teresa z Chłopickich Józefowa Łuszczewska 1727 r. (Czerniech. f. 979). Marcin, chorąży pancerny 1672 r., żonaty z Zofią z Leszczyny Bylinianką 1673 r. (Sig. 12 f. 60; Zap. Lub. 54 f. 767).

Herb Nieczuja.

Jan, syn Hieronima, 1662 r., a Michał, syn Gabryela, 1667 r., zeznają zapisy w Lublinie (Zap. Lub. 47 f. 863 i 51 f. 385). Antoni, cześnik żydaczowski, umarł 1699 r. Michał, skarbnik żydaczowski, umarł 1710 r. Stanisław, chorąży kawaleryi narodowej 1778 r. (MP.). Franciszek, skarbnik dźwinogrodzki 1781 r.

Józef, jeden z najznakomitszych generałów polskich, walczył już w 1792 r. i 1794 r.; odbył on wszystkie kampanie napoleońskie, odznaczając się zawsze. Za zwycięstwo pod Epilą otrzymał tytuł barona cesarstwa francuskiego. Przy nowej organizacyi wojska Królestwa Polskiego, został generałem dywizyi. W 1830 r. naczelny wódz i dyktator. Zamieszkał następnie w Krakowie, gdzie i umarł 1854 r. Pochowany na cmentarzu w Krzeszowicach. Jan, porucznik 7-go pułku ułanów wojsk francuskich, brał udział w wyprawach Napoleona.

Marcin, Franciszek i Jan h. Nieczuja, w sądzie ziemskim pilznieńskim, a Józef Antoni w sądzie ziemskim lwowskim, udowodnili 1782 r. swoje pochodzenie szlacheckie (Goł.).

Władysław i Marek Włodzimierz Chłopiccy, synowie Marcina, a wnuki Franciszka, prawnuki Rafała, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podol-

skiej 1843 r., Stanisław i Józef, synowie Marka Włodzimierza, w 1870 r., Onufry, syn Jana, wnuk Franciszka, prawnuk Rafała i jego synowie: Witold i Zygmunt, w 1855 r., Sylwian Rafał, Soter Kazimierz z synami: Wacławem, Tomaszem i Mikołajem Cypryjanem i Kanut, synowie Ignacego, wnuki Franciszka, w 1844 r. i 1846 r., a Wacław, syn Mikołaja Cypryjana, w 1880 r. (Spis.).

CHŁUDA Wojciech, viceregent grodzki buski, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Stanisława Augusta.

CHŁUPINICZOWIE v. CHŁUPICZOWIE, bojarowie smoleńscy. Piotr i Iwaszko Steckowiczowie, procesują się z Borowskim 1499 r. Piotr, dworzanin królewski 1512 r. (ML. 6 f. 126 i 11 f. 980).

CHŁUSOWICZOWIE v. CHŁUSIEWICZOWIE h. GOZDAWA w W.. Ks. Litewskiem. O Krzysztofie, horodniczym orszańskim, wspomina konstytucya z 1662 r., że brał udział we wszystkich ekspedycyach króla Jana Kazimierza, za co horodnictwem obdarzony został. Joanna, żona Władysława Odachowskiego 1682 r. (Sap.). Michał, chorąży wołkowyski, starosta wielatycki, żonaty z Konstancyą Chomińską, marszałkówną oszmiańską, 2-o v. żoną ks. Michała Ogińskiego 1719 roku (Kniaź.). Kazimierz Leo z Chłusewa Chłusewicz, pisarz ziemski wołkowyski 1712 r. Kazimierz Chłusiewicz, chorąży wołkowyski, został wojewodą mścisławskim 1735 r. Michał, strażnik orszański 1724 r., podstoli wołkowyski, marszałek sądów kapturowych, i Jan, stronnicy Augusta III go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 608). Michał, następnie podkomorzy wołkowyski, miał ustanowione w 1744 r. jarmarki w majętności swej Pietuchowie (Akta XIII). Anna za Karolem Wiszczyńskim, starostą niemkowickim 1763 r. Józef, pułkownik b. wojsk polskich, otrzymał od cesarza Napoleona I-go tytuł baronowski państwa francuskiego.

Herb Gozdawa.

Feliks, syn Andrzeja, rotmistrza trockiego, dziedzica Lelan 1788 r. i Aleksandry Protasiewiczówny, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Kojałowicz herb ich tak opisuje, że lilia ma być pojedyńcza, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

CHMARA h. KRZYWDA. Chmara Wroczeński, ziemianin bielski, otrzymał od króla Zygmunta w 1537 r. trzy włóki gruntu, w powiecie bielskim (ML. 41). Teodor Chmara Miłowski, ziemianin łucki 1561 r. (Op. Łuckiej 2035). Andrzej Chmara Miłowski i Stefan Chmara Miłowski, wykonali przysięgę wierności 1569 r. po przyłączeniu Wołynia do Korony. Symeon, współwłaściciel Miłowa, w powiecie łuckim 1583 r. (Jabł.).

Herb Krzywda.

Antoni z Katarzyny Wiazewiczówny pozostawił dwóch synów: Adama i Joachima. Adam, sekretarz pieczęci mniejszej litewskiej i podczaszy miński 1759 r., właściciel Gródka Sołomereckiego 1748 r., viceinstygator litewski 1760 r., instygator litewski 1766 r., kasztelan miński 1779 r., a wojewoda 1784 r., z Maryanny Wojnianki Orańskiej nie pozostawił potomstwa.

Joachim, podczaszy i pisarz grodzki miński 1765 r., podstoli 1772 r., stolnik 1780 r., w końcu wojski miński 1789 r., pozostawił syna Hipolita, marszałka mińskiego, po którym synowie: Joachim, zmarły 1868 r., i Adam, żonaty z Maryą Brzozowską.

CHMIELECCY. Z kilku znanych domów tego nazwiska spotykamy dwa w XVI-m wieku, w ziemi przemyskiej; jeden należy do rodu *Bończyców*, drugi do *Jastrzębców*. Wszyscy heraldycy i pisarze historyczni zaliczają rodzinę Stefana Chmieleckiego, wojewody kijowskiego, do Bończyców. Rodzina ta, zamieszkała pierwotnie w ziemi przemyskiej, wzięła nazwę swą od wsi dzisiaj już nieistniejącej Chmielek. Skąd wziął nazwę dom Chmieleckich Jastrzębczyków, nie jest wiadomem. Być może, że dziedziczył pierwiastkowo na tym samym Chmielku, lub też wziął swą nazwę od wsi Chmielec, w powiecie samborskim, później przemianowanej na Wielki-Potok.

CHMIELECCY h. BOŃCZA. W 1589 r. należały do tego domu wsie: Chmielek, Rakowa Wolica, Niehnowice, Kidałowice i Kaleników (Paw.).

Hieronim Chmielecki, podsędek przemyski 1562 r., pozostawił trzech synów: Kornelego, Jana i Wacława 1604 roku (Zap. Lub. 15 f. 285), z których Korneli otrzymał pozwolenie w 1607 r. zrzeczenia się dożywocia na wsi Kunin, na rzecz syna Hioronima (AGZ. 3047). W 1638 r. potwierdził król Władysław IV-ty Hieronimowi posiadanie wójtostwa w Kuninie (AGZ. X. 3991). Oprócz Hieronima miał Korneli jeszcze dwóch synów: Stefana i Krzysztofa.

Herb Bończa.

Stefan, słynny pogromca Tatarów, życiem pełnem poświęcenia i ciągłej walki, zmył plamę na nim ciążącą, opuszczenia Żółkiewskiego pod Cecorą. Słynne jest jego zwycięstwo, odniesione w 1626 r. pod Białocerkwią nad Tatarami, gdzie ich 11,000 padło. Pod Bursztynem znów uwolnił z jasyru 10,000 mężczyzn i dwa razy tyle niewiast. Chociaż powolnie, ale zasługi jego nagrodzone zostały. W 1625 r. został chorążym bracławskim, w 1629 r. trzymał starostwo taborowskie, a w 1630 r. został wojewodą kijowskim. Umarł wkrótce po tej nominacyi, bo 20-go Lutego t. r. Prawie jednocześnie ze śmiercią jego, wydany mu został przywilej na starostwo owruckie. Żonaty z Teofilą Chocimirską, 2-o v. żoną Marcina Tulibowskiego, podkomorzego brzeskiego

kujawskiego 1646 r. (Bracł. XVI f. 973; Czerniech. f. 250; Zap. Lub. 38 f. 425), miał z niej dwóch synów: Łukasza i Adama, właścicieli odziedziczonych po ojcu Bałabanówki i Woroszyłówki. W 1630 r. pozwani zostali o zapłacenie czopowego z tych dóbr, a w 1637 r. procesują się z Kropiwnickim o zbiegłych poddanych (Bracł. VIII f. 1343 i IX f. 33).

Adam zmarł wkrótce, tak jak i Łukasz, stolnik bracławski w 1640 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Bałabanówka przeszła na własność synów Hieronima, a braci stryjecznych Łukasza, którzy z wdową po wojewodzie, mającej na tym majątku różne zapisy, wciąż się procesują. Zaraz w 1646 i 1647 r. Adam, Władysław i Wacław z Chmielka Chmieleccy, synowie Hieronima, brata Stefana, wojewody kijowskiego, a bracia stryjeczni Łukasza, procesują wdowę po Stefanie, urząd grodzki winnicki i kijowski (Czerniech. f. 81; Kij. VI B. f. 38 i VI C. f. 283; Bracł. XI f. 48 i XIII f. 525). Adam pozwał Tulibowskich w 1647 roku i ukrywanie w domu swoim Zbrożka, osądzonego na infamię, za zabójstwo Wylamowskiego. W roku następnym Adam dostał się do niewoli pod Korsuniem.

Do tego rodu należą: Stefan, miecznik żydaczowski 1661 r.; wdowa po nim, Elżbieta z Proszna Proszyńska, procesuje 1690 r. szwagra Dembińskiego (Dekr. Gr. Krak. 195 f. 917). Regina Samuelowa Lipińska, Krystyna Jerzowa Kłodnicka i Anna Krzysztofowa Cetnerowa, siostry Chmieleckie, procesują się z Horainami o Bałabanówkę 1664 r. (Kij. VI F. f. 16).

Stefan, Wacław i Rafał, synowie Krzysztofa, i Hieronim, Stefan i Krzysztof, bracia Chmieleccy, procesują się o Bałabanówkę 1727 r. (Bracł. XVI f. 74 i XVII f. 1870).

Krzysztof, brat Stefana, wojewody, zasłużony wojak, otrzymał wieś Dąbie, w ziemi łęczyckiej, 1628 r. (M. 177 f. 140). Pochodząca od niego Chojecka, w sprawie o Bałabanówkę, toczącej się w 1765 r. zaprzysięgła, że pochodzi ze krwi Krzysztofa Chmieleckiego, syna Kornelego, a brata rodzonego Stefana, wojewody kijowskiego, i jest sukcesorką Łukasza, syna tegoż wojewody (Bracł. XVII f. 1848).

Nikodem podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała, a Franciszek i Stanisław pisali się z województwem łęczyckiem na obiór Augusta II-go. Stanisław z Aleksandry Suchodolskiej, córki Jana i Katarzyny z Łychowskich, podkomorzanki bełskiej, pozostawił syna Antoniego, towarzysza chorągwi pancernej, właściciela w 1727 r. części Rawy, Hołego i Raty (Gr. Lwow.), żonatego 1-o v. z Katarzyną Balówną Niedźwiecką, 2-o v. z Aleksandrą Zagwojską. Z pierwszej żony: Mikołaj, Franciszka, Maryanna, Klara i Łukasz, łowczy inflancki (Gr. Bełs. z 1736 r.). Łukasza z Katarzyny Luba Gurskiej syn Stanisław. Jan Nepomucen udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1797 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Józef, regent grodzki sochaczewski, poseł na sejm elekcyjny 1764 r., następnie pisarz grodzki sochaczewski 1769 r., skarbnik mszczonowski 1785 r. Antoni, poseł ziemi sochaczewskiej na sejm elekcyjny 1764 r., żonaty 1796 r. z Barbarą z Gadomskich, 1-o v. Wojciechową Netrebską (DW. 111 f. 1126).

Andrzej, syn Franciszka, właściciel Rzędkowa, w województwie łęczyckiem 1765 r. (Herb. Kr. Pols.). Pochodzący od niego: Celestyn i Antoni, synowie Karola i Eleonory Pniewskiej, i Stanisław, syn Stanisława i Urszuli z Lindnerów, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

CHMIELECCY h. JASTRZĘBIEC, w ziemi przemyskiej. Jan z Chmielika i Stobieńca pozywa 1460 r. w Przemyślu Stanisława z Łukowej (AGZ. XIII). Dobiesław Chmielecki, koniuszy przemyski 1501 r., właściciel Stobieńca, Hniewnowic, Starzowa, Malnowa i Podgrodziska w ziemi przemyskiej, 1515 r. (Paw.). W 1518 r. był poborcą ziem ruskich (M. 31 f. 87). Synem jego prawdopodobnie był Jan, którego syn Stanisław otrzymał w 1576 r. wójtostwo we wsi Dembne, w starostwie leżajskiem (M. 114 f. 83). Jan, syn Stanisława, odstąpił bratu Stanisławowi części swe na Chmielniku 1593 r. (Zap. Lub. 7 f. 564). Stanisław, stolnik kamieniecki, umarł 1601 r. Wojciech i Marcin, synowie Stanisława, zastawili cztery włóki na Chmielniku Wysockiemu 1629 roku (Zap. Lub. 32 f. 215).

Herb Jastrzębiec.

Jan Chmielecki, syn Jana z Kozarzowa, zapisał 500 flor. żonie, Dorocie Janowskiej, córce Andrzeja, w 1604 roku (Zap. Lub. 15 f. 51). Jan Chmielecki z Golan, 1615 r. miecznik podolski.

Krzysztof i Prokop, synowie Jana, kwitują Kozarzewskiego 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 1338). Czy nie ten sam Krzysztof był chorążym łukowskim 1641 r., żonatym z Jadwigą Krasowską 1649 r. (M. 191 f. 130). Jerzy, podstoli lwowski 1618 r. Karol, syn jego, procesuje się z Krzeczowską 1631 roku (Zap. Lub. 33 f. 1184). Mikołaj, rotmistrz wybraniecki, otrzymał pozwolenie królewskie do zbierania piechoty w województwie ruskiem 1645 r. Był on podstolim kijowskim 1653 r. (AGZ. X. 4175). Wojciech Konstanty, 1669 r. starosta biskupi brzozowski w Przemyślu.

Józef z Chmielka h. Jastrzębiec, wylegitymował się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim, a Józef, właściciel Lutowisk, wraz z bratem Maciejem i bratankami: Wincentym i Marcelim, w tymże roku w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

CHMIELECCY h. LUBICZ z Chmielu i Chmielka, w lubelskiem. Boruta z Chmielu tego herbu, zaświadcza 1432 r. szlachectwo Kilowskiego w Lublinie, a Stanisław Lubek z Chmielika 1459 r. Hektora z Piotrowic. Falisław z Chmielu 1418 r., a Maciej, syn Przybysława z Chmielika, 1421 r. na uniwersytecie krakowskim. Marcin z Chmielika 1414 r. na uniwersytecie krakowskim, w 1431 r. jest pisarzem ziemskim lubelskim.

Herb Lubicz.

W 1531 r. właścicielami Chmielnika w lubelskiem są: Jan Lubek, Jan Michałek, Jakób i Stanisław Golianowie, Jan Lassota i inni (Paw.). Jakób Jan z Chmielu Chmielecki, ka-

nonik chełmski 1659 roku (Zap. Lub. 46 f. 310). Waleryan i Stanisław podpisali z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała.

W 1614 r. wydane zostało z metryki koronnej zaświadczenie pochodzenia szlacheckiego Marcinowi Chmieleckiemu, synowi Jana i Katarzyny ze Szczuckich, profesorowi Akademii w Bazylei i doktorowi medycyny, pochodzącemu z województwa lubelskiego (M. 157 f. 79).

CHMIELECKI v. CHMIELICKI h. PORAJ z Chmielika (dziś Chmielnik), w powiecie wiślickim. Mikołaj Puszcz, podstoli krakowski 1350 r., sędzia ziemski krakowski 1362 r. Herb jego Poraj widoczny na kilku zachowanych pieczęciach (K. Mog.; KDM.)

Herb Poraj.

Syn jego Sieciech od 1377 r. często w aktach wspominany, pisze się z Chmielika; w 1381 r. kanonik krakowski, 1384 r. kantor wiślicki, 1389 r. kanclerz sieradzki. W 1390 r. Sieciech z bratem rodzonym Zawiszą i krewnymi: Wernerem, Sandkiem i Janem sprzedali Chrapkowice (dziś Chrapków pod Chmielnikiem) biskupowi krakowskiemu. W 1391 roku Sieciech obrany biskupem krakowskim nie utrzymał się przeciw Piotrowi Wyszowi. Rodzina ta jest bliską Kurozwęckim, bo Mikołaj Puszcz w 1362 r. nazwany bratem Jakusza z Młynów (KWP. III).

Dalszych jej śladów nie spotykamy, dziwne jednak, że imię i przezwisko sędziego powtarza się 1385 r. u jednego z dziedziców Sprowy, a zatem Odrowąża (KKK.; St. Pr. P. P. VIII).

CHMIELEŃSCY v. CHMIELIŃSCY h. LESZCZYC, z Chmielnia, w ziemi ciechanowskiej. Adam, Wawrzyniec, Łukasz, Paweł, Franciszek, Jerzy, Maciej Antoni, Stanisław, Bartłomiej, Joachim, trzech Janów, Józef, Szymon i Zygmunt Chmieleńscy, pisali się z ziemią ciechanowską na elekcyę Augusta II-go. Z tąż ziemią podpisali tę elekcyę: Aleksander, Jakób, Mateusz i Sebastyan Chmielińcy, a z ziemią zakroczymską Franciszek. Franciszek Chmieleński, burgrabia grodzki ciechanowski 1781 r.

Herb Leszczyc.

Jan dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia w Galicyi 1782 r. we Lwowie (Goł.).

Jan Chmieliński, sądowy ziemski pucki, poseł powiatu puckiego, głosował za Augustem III-m 1733 r. (Obl. War. 49 f. 611). Jan Jerzy podpisał z województwem pomorskiem elekcyę Stanisława Augusta.

W Królestwie dowiedli szlachectwa następujący członkowie tego domu: Wawrzyniec w 1838 r. i Jan w 1840 r., synowie Adama, wnuki Felicyana, dziedzica Zberaża w 1775 roku; Łukasz w 1839 r., syn Walentego i Elżbiety Jerzmanowskiej, wnuk Antoniego, prawnuk Jana, syna Dyonizego,

dziedzica Choszczewa w 1690 r.; Adam, Kazimierz i Korneli w 1843 r., synowie Rajmunda i Justyny Bełżeckiej, wnukowie Michała, prawnukowie Grzegorza, dziedzica Zbeража w 1733 r.; Jan i Napoleon w 1844 r., synowie Wojciecha, susceptanta grodzkiego ciechanowskiego 1789 r.; Faustyn w 1846 r., syn Franciszka i Magdaleny Krajewskiej, wnuk Jana, prawnuk Piotra, dziedzica Stojanowa 1759 roku; Antoni w 1845 r., syn Piotra i Maryanny Gadomskiej, wnuk Macieja, prawnuk Wawrzyńca, dziedzica Grabowa w 1752 r.; Hipolit i Jan w 1848 r., synowie Józefa, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Zygmunta, dziedzica dóbr Swiercze-Bombały 1762 r.; Łukasz w 1849 r., syn Michała, wnuk Jana z 1782 r.; Tomasz w 1849 r., syn Marcina, wnuk tegoż Jana, i Jan w 1850 r., syn Mikołaja, wnuk powyższego Marcina, a prawnuk Jana (A. b. Her.).

Eugenia Chmielińska, córka Henryka i Eweliny ze Szwejkowskich, zaślubiła 1900 r. w Warszawie Bronisława Brzozowskiego, syna Józefa, byłego marszałka gubernialnego mohilowskiego.

Koniec tomu drugiego.

SPROSTOWANIE

Tom II str 385 wiersz 14. — Wskutek opuszczenia w druku kilku wierszy manuskryptu, powstała niedokładność w artykule o *Chłapowskich,* którą należy usunąć dodając na str. 385 w w. 14 po wyrazach kandydat na województwo kaliskie 1776 r. (MP.), *pozostawił syna Józefa, urodzonego z Teresy Kwileckiej* (*Dw. 97 f. 1068*). *Józef, starosta kościański 1784 r., kawaler orderów Św. Stanisława 1787 r. i Orła Białego 1792 r., kandydat do kasztelanii rogozińskiej 1786 r. (MP),*

Str. 387 — Na końcu artykułu dodać: *Córka jego* (Ksawerego) *Barbara, urodzona z Nepomuceny z Chłapowskich, za generałem Henrykiem Dąbrowskim.*

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1986

WAiF Reprint